...Dan Dan...

PandaSoul

Chỉ yêu không cười

Huongthuy Bookstore

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Đêm, rất khuya, rất khuya.

Cô cô đơn ôm chặt lấy cả tấm thân nhỏ bé của chính mình.

Tối nay anh vẫn lại ở bên người phụ nữ đó sao? Minh Minh à, đã hứa với anh là sẽ không giận dỗi, sẽ thật lý trí, Minh Minh, đã hứa rồi mà, đừng suy nghĩ linh tinh nữa...

Họ, chỉ là bạn bè mà thôi.

Còn anh, chỉ là đang giúp đỡ một người bạn...

Nhưng mà, tại sao, hễ nhắm mắt cô lại thấy hiện lên rất rõ, ánh mắt thăm thẳm của anh khi nhìn người phụ nữ đó, có một thứ tình cảm sâu đậm dường như là khắc cốt ghi tâm?

Vốn dĩ cho rằng, cô chính là tình yêu đích thực của anh, thì ra, sự việc chỉ là đâm lao thì phải theo lao mà thôi, thật đáng nực cười...

http://tieulun.hopto.org

Chương 1:
Đâm lao thì phải theo lao

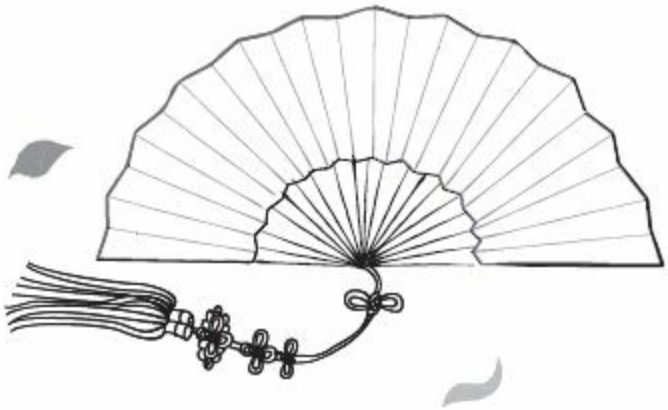

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi nghĩ đến sự gặp gỡ với Lương Tử Tích, An Tử Minh vẫn không khỏi buồn cười, thực ra, sự gặp gỡ giữa họ có cái bắt đầu nhàm chán nhất trái đất.

Xem mặt!

Năm đó, An Tử Minh vừa tròn hai hai tuổi, Lương Tử Tích đã hai mươi tám, cô kém anh sáu tuổi. Trong các tiểu thuyết ngôn tình thì đây khoảng cách tuổi tác tốt nhất để nhân vật nam và nhân vật nữ yêu nhau.

Sáu tuổi...

- Cô An, xin chào, tôi là Lương Tử Tích. - Cách giới thiệu rất ôn tồn lễ độ, cứ như đang ngồi trước một khách hàng chứ không phải một đối tượng xem mặt.

Người đàn ông ngồi đối diện, âu phục chỉnh tề, mái tóc kiểu cổ điển được chải kỹ càng, tuy không đến mức khôi ngô nhưng khuôn mặt anh ta rất đặc biệt, các đường nét rắn rỏi như được tạc, hơi có vẻ nghiêm túc và cứng nhắc.

Tuy nhiên, anh ta đã rất khéo léo dùng cặp kính gọng vàng nhẹ nhàng và thanh lịch che đi ánh mắt thông minh sắc bén của mình, dưới mắt kính, ánh mắt anh ta gợi cho người khác cảm giác là một người rất đúng mực và lịch lãm.

- Xin chào, tôi là An Tử Minh. - Cô giới thiệu một cách hờ hững, dù là trong việc giao kết với các bạn trai hay đối với người đàn ông trước mặt, cô đều không thấy có

http://tieulun.hopto.org

hứng thú, từ nhỏ tới lớn, cô không hề muốn tiếp xúc với những người đàn ông đeo kính, cô thường cảm thấy những người đàn ông đeo kính có vẻ gian nịnh, sói già đội lốt cừu non.

Người giới thiệu là bạn thân của cô - Khả Khả, sao Khả Khả lại có thể quên mất cái "thành kiến" này của cô nhỉ? Hơn nữa, thành tích học tập của cô còn không đủ để vào đại học, còn người đàn ông ngồi trước mặt đang vừa nhăm nhe học vị tiến sĩ vừa làm việc tại một văn phòng luật, là thạc sĩ ưu tú tốt nghiệp từ Đại học Chính Pháp, sao Khả Khả có thể nghĩ rằng họ xứng đôi được chứ?

Họ rõ ràng là người của hai thế giới khác nhau.

Cô thích những người con trai biết bông đùa, biết chọc cho cô vui, tuy rằng, những người con trai đó mới đầu thì không ngừng tấn công cô, nhưng đến cuối cùng cũng chỉ trở thành anh em chí cốt. Cô có quá nhiều quá nhiều bạn khác giới, cô cùng họ vui đùa, cùng họ tụ tập ăn uống, tụ tập chơi bời, bởi vì cô vốn là đứa con gái tính tình cởi mở và nhất là không chịu được sự cô đơn.

Buổi xem mặt của họ diễn ra tại một quán cà phê sang trọng, trong không gian lãng mạn của ánh nến lung linh muôn màu.

Giá như giờ đây, người ngồi trước mặt cô là người anh họ mà cô đã thầm yêu từ hồi còn nhỏ, nhất định cô sẽ cảm thấy đây là giây phút lãng mạn nhất trong đời, đáng tiếc, người ngồi trước mặt, dù nhìn từ góc độ nào cũng có thể thấy, giữa họ không có lấy một chủ đề chung.

Cắn cắn môi, cô lặng lẽ đưa tay bấm điện thoại, theo kế hoạch vạch sẵn, gửi đi một tin nhắn "cầu cứu".

Cùng lúc cô đang thầm đánh giá, anh cũng đang lặng lẽ đánh giá về cô.

Người con gái ngồi trước mặt, thực sự rất xinh đẹp.

Về điểm này, người giới thiệu bên nam tức là trợ lý luật sư thực tập của Văn phòng Luật - Hách Chính Triệt đã vỗ ngực đảm bảo với anh.

Quả nhiên không sai.

Cô gái có mái tóc ngắn mềm mại tự nhiên, đôi mắt to tròn sáng long lanh, khi cười, gần khóe miệng ẩn hiện hai xoáy đồng tiền rất đáng yêu.

Vẻ đẹp thuần khiết của cô rất giống với minh tinh điện ảnh Hồng Kông Thái Trác Nghiên.

http://tieulun.hopto.org

Bổ sung thêm một điểm, nhìn qua, ngực của cô ta rõ ràng không đọ được với cô diễn viên họ Trác, nhưng lại không to không nhỏ, rất chuẩn. Thảo nào nghe nói từ khi đi học đến nay người theo đuổi cô ta nhiều vô kể.

Tuy nhiên, anh liếc nhìn đồng hồ.

Cô ta không đạt tiêu chuẩn.

Điểm thứ nhất, học lực của cô không đạt tiêu chuẩn. Tuy rằng trước nay anh không hề kỳ thị những cô gái chỉ học hết phổ thông, nhưng anh không muốn lấy một người vợ mà sau này do sự chênh lệch về trình độ văn hóa sẽ không thể nào hòa hợp với nhau, thậm chí một chủ đề chung để nói chuyện cũng không. Đối với con người ngày nay, học vấn là rất quan trọng, anh luôn cho rằng tố chất còn quan trọng gấp trăm lần cái đẹp.

Điểm thứ hai, hiển nhiên, cô gái thuộc tuýp người có tính cách cởi mở, còn anh lại quá trầm tính, nếu cố đến với nhau, nhất định không được bao lâu sẽ lại chia tay vì không hợp tính. Thời gian của anh rất quý báu, anh không muốn lãng phí nó.

Còn những điểm không phù hợp thứ ba, thứ tư khác nữa, nhưng vì không phù hợp nên anh cũng không lãng phí thời gian để liệt kê ra thêm nữa.

Anh nhíu mày suy nghĩ, nên lấy lý do gì để rút lui đây, cần phải hợp tình hợp lý lại không quá đường đột.

Vừa hay, điện thoại từ phía người con gái đối diện vang lên tiếng nhạc chuông: *“Không còn nhớ tới em, không còn yêu em nữa, để thời gian lặng lẽ vụt qua, xóa đi những hồi ức của chúng ta, từ hôm nay sẽ không bao giờ nhắc tới tên em...”*.

Thời nay mà vẫn còn có cô gái thích nhạc của Ngũ Bách sao? Anh bắt đầu cảm thấy thú vị.

Cô gái vội vã nghe điện thoại, trên môi thoáng hiện một nét cười ranh mãnh:

- Sao cơ? Cậu bị đâm xe? Ở bệnh viện X? Nghiêm trọng lắm à? Sao, không mang theo tiền à?! Được, được, được! Mình sẽ đến ngay!

Nét mặt từ giả vờ kinh ngạc đến lo lắng gấp gáp cuống cuồng, thực sự rất xuất sắc.

Tắt máy, cô gái nhấp nhổm, đôi mắt đẹp của cô hàm chứa chút tinh nghịch và chất đầy vẻ tội lỗi giả vờ.

http://tieulun.hopto.org

- Anh Lương, xin lỗi, tôi muốn...

- Không sao đâu - Anh nhã nhặn mỉm cười, sau đó gọi người phục vụ đến, quẹt thẻ thanh toán.

Vừa vặn anh cũng đang cần quay về Văn phòng Luật, mai mở tòa, để đảm bảo không có chút sai sót nào, anh cần phải kiểm tra lại vụ án lần cuối cùng.

Cô thở phào.

- Nếu không phiền, cái này tặng cho tôi nhé!

Bình tĩnh trở lại, cô đi ra không có vẻ gì là vội vàng, tay lắc lắc chiếc hộp diêm kiểu hoài cổ rất đẹp đặt trên mặt bàn.

Cô có thói quen sưu tập hộp diêm kiểu cổ? Anh thấy bất ngờ.

- Không phiền, tôi không có thói quen hút thuốc. - Anh cười một cách lãnh đạm.

Bất ngờ, nhưng cũng chẳng có chút hiếu kỳ nào.

Cô gái hồ hởi lấy túi xách, chẳng giống chút nào với một người đang có bạn nằm trong bệnh viện chờ đến "cứu mạng".

Anh điềm tĩnh đứng dậy, khoác chiếc áo khoác mà người phục vụ đưa cho.

- Hẹn gặp lại. - Cô vẫy tay đầy vẻ vui mừng.

Người đàn ông trước mặt, rõ ràng cũng không mấy hứng thú đối với cô, nhưng chính điều này lại làm cô cảm thấy anh ta cũng dễ chịu đôi chút.

- Hẹn gặp lại.

Anh cũng không nghĩ hai người sẽ có cái cơ hội để mà "gặp lại".

Vừa đi được vài bước ra phía cửa, anh đột nhiên ngừng chân lại, cảm thấy có chút gì đó chưa thỏa đáng.

Cô gái bước một bước hai đi theo phía sau anh, đôi mắt mắt hồn nhiên, có chút tinh nghịch chăm chăm nhìn anh chứa đầy vẻ đồng cảm.

Anh nghi hoặc.

Đã rất lâu không có ai dùng ánh mắt "đồng cảm" đó để nhìn anh, nó còn gợi chút hoài niệm, ánh mắt đó, đã từng là động lực để anh quyết giành lấy thành công

http://tieulun.hopto.org

trong sự nghiệp.

Cô ngại ngùng chỉ chỉ vào đôi chân khập khiễng bên cao bên thấp của anh.

- Thì ra, anh bị què!

Thảo nào thạc sĩ của một trường đại học danh tiếng lại đồng ý đi xem mặt với cô gái chỉ học hết phổ thông. Thì ra, què nên không lấy được vợ, cô đột nhiên hiểu ra.

Què ư?

Anh cúi xuống nhìn chân mình, nguyên nhân là do một vụ án về tranh đoạt quyền nuôi con mà anh đang giải quyết, khi đích thân đi vào công trình xây dựng để tìm hiểu sâu hơn nữa về tính chất nguy hiểm trong công việc của người chồng khách hàng, anh không cẩn thận bị đá đập vào chân, lúc này, ẩn dưới lớp quần âu, chân của anh thậm chí còn có chỗ phải bó cả ống thạch cao.

Cười gượng, anh chẳng buồn giải thích.

Què nên không lấy được vợ, nhưng anh không què! Cho nên, anh muốn tìm một người vợ, đó có lẽ không phải chuyện khó.

Lần thứ hai gặp gỡ, cô phát hiện đã có thêm chút hứng thú đối với anh.

- Còn chưa hỏi cậu, tối hôm đó thế nào? - Hôm nay làm ca trưa, An Tử Minh vừa đứng vào vị trí bên quầy tiếp tân, người đồng nghiệp cùng làm ca trưa cũng là người bạn thân của cô Hồ Khả Khả không nén nổi tò mò.

- Không tồi, không tồi! - An Tử Minh trả lời qua quýt mấy câu.

- Cậu thấy có được không? Mấy hôm nay anh ta có gọi điện hẹn cậu gặp nhau lần nữa không? Hay là các cậu đã hẹn lần hai rồi? - Hồ Khả Khả nôn nóng hỏi, bạn trai cô cũng đã sốt ruột giục cô hỏi mấy lần, xem hai người đó rốt cục có thành hay không!

Thế nhưng, Minh Minh bị ép lên lưng cọp, nếu không sợ làm khó cô bạn, Minh Minh sớm đã chối phắt chuyện xem mặt này.

Theo quy luật của việc xem mặt, nếu hai bên có ý phát triển quan hệ, thời gian hẹn hò lần thứ hai sẽ không quá xa. Mấy ngày hôm nay cô đều để ý quan sát vẻ mặt của Minh Minh, thấy Minh Minh vẫn không có gì khác thường, khiến mỗi lần cô muốn thăm dò đều rất khó mở lời.

Khóe môi An Tử Minh hơi nhếch ra. Thực ra, buổi tối hôm đó, cô và cái "anh

http://tieulun.hopto.org

chàng què" ưu tú kia ngay cả số điện thoại còn chưa trao đổi chứ đừng nói đến hẹn gặp mặt lần hai. Đối với kết thúc này, cô thấy rất vừa ý! Nụ cười trên môi cô rõ hơn.

Mỗi khi cô cười đều rất xinh đẹp, nó khiến người khác có cảm giác giống như giữa ngày hè oi bức được ăn một que kem mát lạnh, đẹp ngọt ngào và cuốn hút.

Hai người tuy đang nói chuyện phiếm, thế nhưng An Tử Minh vẫn giữ nguyên tư thế, mắt không ngó sang, người đứng thẳng, trang nghiêm hướng về phía các "bệnh viên" đang chuẩn bị đi vào, trên môi thường trực một nụ cười thân thiện.

Họ làm tiếp tân cho một bệnh viện tư nhân có chế độ đãi ngộ rất tốt.

- Nhìn vẻ mặt của cậu kìa, thực sự là không tồi à? - Khả Khả vui mừng.

- Không! Mình vui như thế này là do cảm giác bị bạn bè bán rẻ đấy thôi, khá lắm! - Giội gáo nước lạnh vào người bạn thân, môi cô cong lên một đường lộ rõ hàm ý sâu xa.

Quả nhiên, khuôn mặt thanh tú của Khả Khả lập tức xịu xuống thất vọng:

- Thực sự tệ thế à? Chính Triệt nói đối phương là người ưu tú hiếm có khó tìm mà!

Ưu tú thì đành là ưu tú, nhưng tiếc rằng lại là một chàng què ư u tú!

- Không lẽ cái người ưu tú đó lại quá cao ngạo à? - Người bạn thân của cô không ngừng đoán mò.

Anh ta dám! Đôi mắt đẹp của Tử Minh ngước lên một chút. May mà cái anh chàng "ưu tú" đó không dám, nếu như anh ta dám, lúc rời đi, chắc hẳn cô đã không tỏ ra "thanh nhã" đến như thế.

Quay mặt sang phía Khả Khả, miệng cười ngọt ngào, đôi mắt tròn to không ngừng chớp chớp:

- Cưng à, người yêu của cậu mới là "ưu tú" hiếm có khó tìm đấy! - Nếu cô nhìn không ra cái tính toán khôn ngoan của Hách Chính Triệt thì cô đã chẳng phải là An Tử Minh.

Nếu giới thiệu thành công, Hách Chính Triệt có thể ỷ vào cái thân phận "ông tơ xe chỉ hồng" để trục lợi một cách "hợp lý", thực hiện cái mơ ước đêm ngày của anh ta là sau khi tốt nghiệp có thể ở lại cái văn phòng luật nổi tiếng mà anh ta đang thực tập làm việc.

http://tieulun.hopto.org

Hách Chính Triệt là "nhân tinh", cũng chỉ có cô gái đơn giản như Khả Khả mới có thể vui lòng làm trâu làm ngựa cho anh ta, cô - vốn có thành tích học tập xuất sắc, vậy mà do người yêu đề nghị, đã hy sinh cơ hội vào đại học của bản thân để lao vào làm thêm kiếm tiền học phí cho anh ta.

Từ một cô gái trẻ trung vô tư, giờ đây ngay cả khi đi chợ mua rau, cũng tính toán chi li đến mức sẵn sàng kỳ kèo so đo với những người bán rau về mấy đồng mua hành.

Trước nay, An Tử Minh đều không tin rằng tình yêu có được nhờ vào kiểu hy sinh như vậy. Một người con trai, lấy "nếu như yêu" làm cớ đề yêu cầu bạn hy sinh bản thân, liệu anh ta có thực sự yêu bạn? Người con gái mà ngay cả chính bản thân mình cũng không trân trọng, người khác làm sao có thể trân trọng họ đây?

Cô gái hai mươi hai tuổi An Tử Minh, tự nhận mình không hiểu gì về tình yêu, tất nhiên cũng không thể hiểu, vì sao có thể vì một người con trai mà hy sinh cả tương lai của mình? Nếu như cô là Khả Khả, nếu thành tích học tập của cô cũng xuất sắc như Khả Khả, nếu như cô có thêm một chút hứng thú với việc học, khi người yêu đưa ra đề nghị như vậy, cô nhất định sẽ hỏi ngược lại đối phương: "Hay là, thế này có được không, em sẽ học đại học, sau này em sẽ cố kiếm tiền, để anh được sống những ngày thật tốt đẹp?".

Tiền! Tiền! Tiền! Tiền của đàn ông làm sao có thể chắc chắn bằng tiền chính bản thân mình kiếm được? Cô không muốn làm mẫu phụ nữ thảo hiền. Đàn ông đều rất ích kỷ, tất cả mọi sự hy sinh, từ một chút cảm động lúc ban đầu, sau này trong mắt họ đều trở thành một sự việc hiển nhiên cần phải thế.

- Đàn ông phải nhiều tuổi hơn phụ nữ một chút mới biết chiều chuộng và bao dung. - Khả Khả tưởng An Tử Minh chê đối phương tuổi tác hơi cao, liền cố khuyên bảo. - Nghe nói luật sư Lương đó vừa mới vào nghề mấy năm đã có thể tự lực mua căn hộ hơn hai trăm mét vuông tại một tòa chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, giá phải đến ba bốn mươi nghìn tệ một mét, để dành cho việc kết hôn. Hơn nữa, cậu chưa nghe nói đến cái tên Lương Tử Tích bao giờ à? Anh ta đã mấy lần được lên báo đấy, nghe nói hiện nay ở thành phố A của chúng ta, anh ta là người giỏi nhất trong xử lý các vụ án về ly hôn.

Giọng nói của Khả Khả không giấu được vẻ ngưỡng mộ. Khả Khả và người yêu cô cùng tuổi, hai nhăm tuổi là độ tuổi mà người phụ nữ bắt đầu nghĩ đến chuyện ổn định nhưng đối với đàn ông, đây lại là độ tuổi thích hợp nhất để xông pha. Hách Chính Triệt thường lấy cớ chưa có nhà có xe để thoái thác việc kết hôn.

Luật sư chuyên giải quyết các vụ án ly hôn? Nghe nói làm luật sư về loại vụ án

http://tieulun.hopto.org

này kiếm tiền rất khá. Xem ra, đừng nói anh luật sư Lương đó què có một chân, ngay cả anh ta có què cả hai chân đi nữa thì cũng có hàng tá các cô gái sẵn sàng xin chết.

An Tử Minh nhếch môi cười thầm.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng ầm ĩ, hỗn loạn.

Ánh đèn chớp lên liên tiếp.

- Vương Phi Phi, xin cho biết cô triệu tập ký giả họp báo lần này là muốn chính thức tuyên bố ly hôn với Lý Thiểu?

- Vương Phi Phi, nghe nói Lý Thiểu kiên quyết rằng nếu ly hôn cô sẽ phải tay trắng ra đi, đối với việc trước kia cô đưa ra yêu cầu được bồi thường tổn thất tuổi trẻ, Lý Thiểu đáp lại sẽ không theo ý cô, xin hỏi cô nghĩ gì về vấn đề này?

Các ký giả mồm năm miệng mười tranh nhau hỏi, muốn biết diễn biến tiếp theo.

An Tử Minh cũng nhấp nhổm, muốn xem cảnh náo nhiệt bên ngoài.

Vương Phi Phi? Cô ta trước đây vốn là ngôi sao phim cấp ba nổi tiếng nhờ thoát y, sau đó lấy con trai một đại gia mới phất và tuyên bố rời khỏi làng điện ảnh, tin này đã từng khiến biết bao cậu chàng ở cái tuổi "ngựa non háu đá" ngẩn ngơ tiếc nuối, thế nhưng chưa đầy ba năm, trên các mặt báo đã rộ lên cái tin người đàn bà có tính cách phóng khoáng Vương Phi Phi vì không thể chịu được cuộc sống hôn nhân tẻ nhạt, gò bó và thủ cựu đã chính thức đòi ly hôn.

Vấn đề là, Lý Thiểu không phải tay vừa, ly hôn không sao nhưng con cái vốn mang dòng máu của họ Lý tất nhiên sẽ không thể đi theo mẹ, càng tuyệt tình hơn nữa, ly hôn là do vợ đề xuất, anh ta tuyệt đối sẽ không chu cấp lấy một xu. Vương Phi Phi đã nghỉ đóng phim ba năm, muốn quay trở lại cũng rất khó khăn, hơn nữa trước nay cô ta vốn quen sống sung sướng, nếu sau này không được phía chồng cũ chu cấp nữa cuộc sống sẽ rất khó khăn.

Theo Luật Hôn nhân, yêu cầu của Lý Thiểu cũng hoàn toàn hợp lý, hai bên đều khăng khăng giữ ý, không ai chịu nhân nhượng, do dó, vụ án ly hôn này đã trở thành tâm điểm chú ý của cả thành phố.

Chỉ là, khi tất cả mọi người đều cho rằng trong vụ án này bên nữ nhất định thua kiện, Vương Phi Phi lại bất ngờ lộ diện một cách rất tự tin.

- Sở dĩ tôi mời tất cả các cơ quan thông tấn đến đây, là hy vọng các vị có thể đứng

http://tieulun.hopto.org

ra làm chứng cho tôi. - Đột nhiên, Vương Phi Phi lấy từ trong túi ra một tấm khăn trải giường màu trắng, trên tấm khăn có vết bẩn màu vàng nhạt.

Mọi người đều thấy khó hiểu.

- Rất may là tôi có một vị luật sư giỏi, người này đã chỉ cho người phụ nữ yếu mềm như tôi biết cách dựa vào pháp luật để đảm bảo lợi ích của bản thân bằng phương pháp rất "khoa học, chính xác!".

Không lẽ? Thứ cô ta cầm trên tay chính là...

- Không sai, cô Vương có thể dùng các số liệu "khoa học" để chứng minh, việc ly hôn lần này tuyệt đối không phải là chủ ý của cô mà do không thể làm khác được! Trong cuộc hôn nhân này, cô Vương không phải là bên sai, do đó, cô có quyền đòi hỏi những quyền lợi chính đáng thuộc về bản thân. - Tiếng nói trầm ổn vừa vang lên, đám người ầm ĩ lập tức đứng rẽ ra nhường lối.

Ánh đèn chớp lên tứ phía, người đàn ông điềm tĩnh đi về phía thân chủ của mình - Vương Phi Phi. Bước chân anh ta rất vững chãi, nếu không để ý kỹ, nhất định không nhìn ra anh ta là một người "què". Đôi vai anh ta rất rộng, dường như có thể gánh đỡ cả thế giới.

Miệng An Tử Minh hơi hơi hé mở.

"Chàng què" thì ra cũng rất có phong độ...

Nơi mà cô đang làm việc là một bệnh viên tư nhân cao cấp, nổi tiếng về môi trường lịch sự và văn minh. Thế nhưng, đám người này rõ ràng đã phá hỏng cả bầu không khí ở đây, đám ký giả được mời vào phòng họp, còn cô vốn làm nhiệm vụ của một lễ tân tạm thời bị điều sang chỉ việc cho bộ phận tiếp đãi khách VIP.

Trong phòng khách, cô mấy lần tinh nghịch nhìn trộm về phía anh và ngầm đánh giá.

Rõ ràng ăn vận vẫn chẳng khác gì ngày hôm đó, đầu tóc vẫn chải chuốt kỹ càng kiểu cổ hủ, quần áo vẫn là bộ âu phục sậm màu, cặp kính gọng vàng trên sống mũi cũng vẫn giữ nguyên vị trí. Tuy nhiên, không biết tại sao, cô lại cảm thấy anh ta đã dễ nhìn hơn trước rất nhiều.

Vì sao nhỉ?

À! Cô chợt nghĩ ra, trong các cuộc xem mặt, anh ta có lẽ là người đàn ông đầu tiên "không ưng" cô.

http://tieulun.hopto.org

Không phải cô tự mãn, nhưng hồi còn học phổ thông, cô được coi là "sát trai" trong các cuộc giao lưu. Khi đó, các chàng trai cùng tuổi đều tỏ ra rất quan tâm tới cô, thậm chí hiện giờ, ở nơi làm việc cũng có đến vài anh bác sĩ luôn luôn mượn cớ công việc để theo đuổi cô.

Cô không phải kiểu người đẹp tiêu chuẩn, nhưng trong mắt đàn ông, cô giống với một "quả táo nhỏ" ngọt ngào, ngon miệng và hấp dẫn.

Tuy nhiên, rõ ràng cái "anh chàng già" kia không muốn cắn thử "quả táo nhỏ" chút nào. Cô nghiêng đầu, phát hiện khuôn mặt với những đường nét rắn rỏi của anh ta đang chú mục vào tập báo cáo vừa phát, cái dáng điệu chăm chú đó, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút hấp dẫn.

Không, phải là vô cùng hấp dẫn!

Thì ra, không chỉ có người đàn ông cầm trên tay con dao phẫu thuật mới hấp dẫn, những người đàn ông say mê làm việc, đều rất hấp dẫn.

- Luật sư Lương, bằng chứng việc ngoại tình của chồng tôi đã ở đây, anh thấy vụ kiện này có bao nhiêu phần thắng?

Cô bỗng phát hiện ra một chuyện rất thú vị, có một bàn chân thon dài, hấp dẫn đang từng chút từng chút như một cái dây leo cuốn vào chân của ai đó.

Ha, xuất thân từ ngôi sao thoát y quả nhiên khác với người thường, vào lúc này mà vẫn muốn dựa vào cách ấy để lên ngôi! Ha ha, ai đó có diễm phúc được mỹ nhân để ý còn cô thì có diễm phúc được nhìn!

Cô chầm chậm bưng trà đi, bắt đầu lau bàn.

Nếu sáng mai trên mặt báo xuất hiện cái tin tức có tiêu đề "Tình một đêm giữa luật sư và đương sự", chưa biết chừng cô sẽ trở thành nhân chứng đã được mục kích tận mắt, mô tả thật sống động lại thêm mắm thêm muối nữa, nhất định nhờ việc tiết lộ tin tức này, cô sẽ vớ được món thưởng lớn!

A a a, đôi tay khêu gợi của người phụ nữ đó, đã mạnh dạn đặt trên đùi một ai đó và cứ nhích lên, nhích lên trên...

Cô đưa tay sờ chiếc điện thoại trong túi áo đồng phục màu hồng, điện thoại của cô có độ phân giải rất cao. Năm ngoái, nhờ chụp trộm được cảnh nữ minh tinh ban đêm hẹn hò với một nam ngôi sao đang nằm viện mà cô thu được một món tiền thưởng khá lớn.

http://tieulun.hopto.org

Nửa tiếng trước, có người đàn ông không biết làm thế nào mà biết được nghề tay trái này của cô, đã hứa hẹn một món tiền lớn nhờ cô chụp lấy vài bức ảnh độc.

- Luật sư Lương, anh sẽ dốc hết sức để giúp tôi, đúng không? - Cái giọng cố làm ra vẻ mềm dịu của cô ta, điệu đàng đến mức có thể làm tất cả đàn ông phải mềm nhũn.

Miếng ngon để trước miệng, người đàn ông nào cũng sẽ cắn câu. Chỉ có điều, còn có cô ở đây, không biết người phụ nữ này không để ý thấy cô hay căn bản không nghĩ rằng một nhân vật tầm thường như cô có thể mang đến mối nguy hiểm nào?

Ồ, có phải cô nhìn nhầm không? "Anh chàng già" đó đang lặng lẽ ngồi dịch ra một chút.

Ngồi xa thế này, cô làm sao chụp được?

- Cô Vương, giờ tôi sẽ cho cô biết chút nữa nên giải thích thế nào với cánh báo chí, hy vọng cô chú ý kỹ một chút "lời nói và cử chỉ". - Có phải là anh ta đang ngầm ám chỉ không? Hay là cô nghe lầm?

Dưới gầm trời này, làm gì có Liễu Hạ Huệ thứ hai! Làm gì có người đàn ông nào "gỗ đá" với chuyện đó? À, đúng rồi, có, nghe nói "Liễu Hạ Huệ" đều là những kẻ đồng tính.

Người phụ nữ đó, vẫn nhoài cả người về phía trước:

- Luật sư Lương, anh dạy người ta đi, anh dạy thế nào người ta cũng nghe! - Cái giọng nũng nịu làm cô nổi cả da gà.

Cô không phải tay chụp ảnh chuyên nghiệp, lại bị bất ngờ đến run cả tay, quên mất cả việc chọn góc thích hợp để chụp. Vòng một của cô ta mà cô áng chừng ít nhất cũng phải cỡ 36F, áp hẳn sang một cách chẳng nề hà gì:

- Luật sư Lương, anh tận tâm dạy người ta như thế, người ta nên cảm đền ơn anh thế nào đây?

Do làm nũng, do dịch chuyển, vòng một căng đầy của cô ta, trong chiếc áo hàng hiệu khoét đến không thể sâu hơn, giống hai quả bóng da, không ngừng rung lên rung xuống. Mẹ ơi! Cô gặp phải "người xấu" rồi, sắp bị đau mắt rồi!

Miệng cố không thốt ra lời, nhưng cô không những không che mắt, ngược lại còn nhìn sang phía đó một cách tò mò. Biết làm sao được, ai bảo cô vốn là một đứa trẻ hiếu kỳ chứ! Đối với chuyện nam nữ, cô lại càng thấy rất hiếu kỳ! Chốc nữa thôi,

http://tieulun.hopto.org

chuyện gì sẽ diễn ra trước mắt cô nhỉ? Là cảnh sấm rung chớp giật hay lửa cháy phừng phừng? Hồi hộp, cô chờ đợi...

- Cô Vương, chỉ cho cô cách nên trả lời những câu hỏi của báo chí như thế nào để khi ra tòa có lợi cho cô, đó là công việc của tôi. - Anh tiếp tục nhích người ra xa một chút, ngồi thẳng, ánh mắt nghiêm nghị lộ rõ vẻ không vui.

Sao nhỉ? Anh ta quá khờ không hiểu ám thị của đối phương? Gần thêm một chút! Gần thêm một chút! Không gần thêm chút nữa cô làm sao chụp được?

- Cho nên, tôi mới nói, cần báo đáp luật sư Lương... - Người đàn bà đó lại sán đến.

Cô ta là do bị "bỏ đói" quá lâu hay thực sự vừa ý với anh chàng luật sư "người gỗ" này? Tuyệt thật! Chụp nào!

Một tiếng "tách tách" vô thanh, thế là xong một bức ảnh!

- Đủ rồi, cô Vương, nếu cô tiếp tục không kiểm soát được hành vi của mình, tôi nghĩ sẽ rất khó giúp cô đạt được nhiều lợi ích trong vụ kiện này! - Ánh mắt bất bình của anh ta từ từ nhìn qua, giọng nói không gay gắt nhưng rất có uy lực, khiến cho Vương Phi Phi vốn đang tiếp tục "nhào" đến ngại ngùng dừng lại giữa chừng.

Hì! - Cô cất điện thoại, cười thành tiếng. Không phải cô bất lịch sự mà do cái động tác "nhào" đến bị dừng lại giữa chừng thực sự rất buồn cười. Ngay cả mười ngón tay cô ta cũng vẫn đang dừng ở tư thế "diều hâu quắp gà con".

Người đàn ông này, thật lợi hại! Cũng thật "gỗ"!

- Sao cô còn ở đây? - Ánh mắt tức giận của Vương Phi Phi hướng vào cô, không có chỗ nào phát tiết liền đổ hết sang cô.

- Xin lỗi! xin lỗi! Tôi sẽ ra ngay. - Cô vội vã khoác vào tư thế của một "người hầu gái" đang hoảng hốt, như vừa bị trách mắng, lập tức đi ra cửa.

Hừ, nhiệm vụ đã hoàn tất, cũng không còn kịch hay để xem nữa, cho dù có yêu cầu cô ở lại cô cũng không muốn.

Ánh mắt ngạc nhiên thoáng lướt qua cô, rõ ràng, lúc này "người gỗ" mới nhận ra cô.

Hết giờ làm.

Cô lôi điện thoại ra nhìn, hết đưa sát mặt, rồi lại đưa ra xa một chút để ngắm

http://tieulun.hopto.org

nghía. Ảnh chụp khá đẹp, vòng ngực căng tròn của người đàn bà trông như đang "úp" vào ngực của "người gỗ", vô cùng tình tứ.

Nếu như đem bức ảnh này công bố, liệu có xảy ra vấn đề gì không? Cô đắn đo suy nghĩ.

Theo lý mà nói, đúng ra cô không nên vì một người đàn ông mới gặp mặt có hai lần mà bỏ qua cái món hời này, nhưng mà, nếu như công bố, người gặp xui xẻo liệu có phải là người đàn ông đó không? Nghe nói, đối với một luật sư, danh dự là điều quan trọng nhất.

Tuy rằng, không thân không thích.

Đắn đo, dằn vặt, vò đầu bứt tai - khuôn mặt cô lúc này vô cùng biểu cảm.

Anh từ phía sau chầm chậm đi tới.

Cô bé "trẻ con" này đang làm gì? Giống như đang bị một điều phiền phức nào đó quấy rầy. Anh và cô ta đã từng xem mặt, nếu cứ lướt qua mà đi, hình như không được lịch sự cho lắm.

Hay là cứ chào một câu?

Tuy nhiên, khi bước đến gần, nhìn rõ nguyên nhân sự quấy rầy trên tay cô, mặt anh liền biến sắc. Cô... Cái cô gái này...

Anh đưa tay ra, còn cô do không phòng bị, chiếc điện thoại đột nhiên bị thu gọn trong tay anh.

- Ai vậy? Mau trả tôi! - Cô quay đầu lại, sửng sốt. Cái anh chàng "người gỗ" này đến đây từ khi nào? Chết rồi! Không cần biết, trước hết phải lấy lại điện thoại đã!

- Mau trả lại cho tôi! - Cô nhón chân nhảy lên nhưng không với tới, cũng không kéo được cánh tay mà anh ta đang giơ lên cao.

"Người gỗ" đáng ghét! Sao mà cao tới những một mét tám, khiến cô bỗng cảm thấy bất bình với cái chiều cao hạn chế một mét năm tám của mình.

Anh ấn ấn vào đầu cô, ra hiệu bảo cô im lặng, sau đó ngón tay vô cùng điêu luyện tìm vị trí ảnh trên máy, nhấn nút "xóa toàn bộ".

Tóc cô rất mềm mại, khi chạm vào cảm giác thật tuyệt, từ mái tóc còn tỏa ra một thứ mùi dịu ngọt. Không biết là dùng dầu gội nhãn hiệu gì?

http://tieulun.hopto.org

Lạ thật, rõ ràng mới chỉ gặp mặt lần thứ hai nhưng hai người không hề cảm thấy xa lạ chút nào. Có lẽ là do khi kết thúc cuộc gặp mặt tối hôm đó, cô đã nói câu "Thì ra... anh là một người què!", anh rất ít thấy kiểu con gái mồm mép bộc tuệch thế này, cho nên, cũng không cần khách khí với cô ta làm gì.

- Anh, anh... cái đồ què này! - Điệu bộ tức giận muốn chửi người của cô, rõ ràng lời rất gay gắt nhưng thốt ra lại mềm nhũn.

Rõ ràng là đang rất tức giận, nhưng lại có chút giống với đứa trẻ đang làm nũng.

Coi như cô cũng biết điều, biết rõ là mình đuối lý mà! Cũng may, điện thoại của cô và anh là cùng một kiểu, nên mới có thể nhanh chóng mà xóa ảnh một cách dễ dàng.

Cô thất vọng nhìn vào chiếc điện thoại đang hiển thị hình ảnh trống của mình, money ơi, sao lại tự mọc cánh bay đi thế! Cô cúi đầu, thấy thế giới thật là ảm đạm.

Đồng lương ít ỏi của cô, mỗi tháng đều phải dành cho hàng đống việc như mua sắm, tụ họp bạn bè đồng nghiệp, lại thêm tiền thuê nhà, do đó đến tiền ăn uống hàng ngày cũng phải cắt giảm.

Ai bảo cô mới mười tám tuổi đã hùng dũng tuyên bố với bố mẹ là mình đã lớn, việc tự lực cánh sinh không phải là mộng tưởng nữa chứ?

Mấy năm nay, cô phát hiện mộng tưởng đã không còn là mộng tưởng, nhưng mà chất lượng cuộc sống của cô thì không còn như "thời trẻ" nữa. Tuy không phải kiểu con gái chỉ vì muốn mua một chiếc túi hàng hiệu mà có thể ăn mì đến mấy tháng ròng, nhưng cô cũng có cái sở thích phù phiếm của tuổi trẻ, quần áo đẹp, túi xách đẹp, có người con gái nào là không thích? Có người con gái nào không bị mê hoặc bởi thời trang, cho dù có không mua đồ hàng hiệu, nhưng để thường xuyên thay đổi thì cũng cần tiêu một món không nhỏ. Những thứ này đều cần đến money!

Tại sao bị cô chửi là đồ què mà anh không tức giận chút nào? Là vì anh không muốn so đo với "trẻ con"?

Mục đích đã đạt được, anh cũng không cần lãng phí thời gian bên cô bé "trẻ con" này nữa, anh cười như chưa có chuyện gì xảy ra, theo thói quen, bỏ điện thoại vào túi áo, xách cặp, rời khỏi bệnh viện.

Cái chân bị thương, bước đi vẫn còn đau một chút.

Anh tự thề với mình, sau này bất luận cấp trên có ép buộc, dụ dỗ thế nào cũng nhất định không nhận các vụ án liên quan đến nữ minh tinh, những điều thị phi

http://tieulun.hopto.org

của những người này quá nhiều, nếu không cẩn thận sẽ bị vạ lây.

May mắn thay, số anh hôm nay không tồi, thấy "trẻ con" có vẻ dễ thương định qua chào hỏi, ngờ đâu đã kịp thời ngăn chặn được một vụ rắc rối. Thế nhưng, vừa bước được vài bước, anh phát hiện "trẻ con" đang lẽo đẽo theo anh với vẻ rất không cam tâm, cái vẻ mặt vừa oán trách vừa hờn giận này thật giống với con Tiểu Lang nhà anh.

- Cô...? - Sao cô ta lại đi theo anh chứ?

- Điện thoại, trả tôi! - Tay cô chìa mạnh về phía trước.

Tuy làm việc không tốt nhưng cô không thể im lặng để chiếc điện thoại mới mua bị lấy đi một cách oan uổng như thế được.

Ngớ ra một chút, cuối cùng anh cũng hiểu ra. Điện thoại!

- Xin lỗi! - Anh vội vàng sờ vào túi áo, quả nhiên, trong đó là hai chiếc điện thoại giống nhau như đúc.

Anh móc ra một chiếc, đưa trả cho cô.

- Tạm biệt! - Anh bước đi.

Giờ thì hết chuyện rồi chứ? Vừa bước mấy bước, lại phát hiện, cô ta vẫn lẽo đẽo theo anh, ánh mắt vẫn rất buồn bực.

Anh cúi đầu, lôi ra chiếc điện thoại còn lại. Không trả nhầm, chiếc điện thoại còn lại đúng là của anh!

- Cô còn việc gì nữa? - Anh cố nhấn giọng vì cảm thấy "người bạn nhỏ" này không có chút nào là sợ sệt anh, trái lại, còn có vẻ như muốn "bắt nạt" anh.

Quả nhiên.

- Anh "người gỗ"! Tôi đói rồi, anh phải mời tôi đi ăn! - Cô chớp chớp mắt, buồn bực, yêu cầu thẳng tuột.

Anh ta đã chặt đứt tài lộc của cô, phải mời cô ăn uống, đó là chuyện rất bình thường.

Trước nay anh không phải là kẻ sẵn lòng thương, nhưng không biết tại sao, hôm đó lại bị cái điệu bộ đáng thương của cô làm cho cảm động. Có lẽ, tất cả là do duyên phận.

http://tieulun.hopto.org

- Được thôi, nếu thực sự khó khăn đến mức không có tiền ăn cơm, cô có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào. - Khi nói câu này, anh thực sự không ngờ được ngay ngày hôm sau lại bị cô "bám" lấy.

Anh và cô, đã dần dần trở nên quen thuộc.

Cô thường bất chợt gọi điện cho anh, có lúc hẹn ăn trưa, có lúc lại hẹn ăn tối, tóm lại, cứ khi nào thấy đói hoặc muốn ăn đồ ăn ngon, cô liền nghĩ ngay đến anh.

- Người gỗ, tôi đói rồi... - Cô thường kéo thật dài mấy từ cuối một cách đáng thương.

Đã nói với "trẻ con" bao nhiêu lần rồi? Không được một câu "anh người gỗ" hai câu "anh người gỗ" như thế. Sau này, gọi chán chê, cô thực sự không gọi như thế nữa mà đổi phắt thành chỉ có hai từ "người gỗ".

Anh thực sự "gỗ" đến thế sao? Cô giải thích một cách ngây thơ, ai bảo trong tên của anh có nhiều chữ "gỗ" đến thế? Trong chữ "Lương" có bộ gỗ, "Tử" có bộ gỗ, "Tích" cũng có bộ gỗ. Họ tên ba chữ thì mang đến ba bộ "gỗ", không "gỗ" sao được?

Cô hùng hồn giải thích làm anh không biết nên khóc hay nên cười.

Cũng không biết vì sao, nghe giọng nói thỏ thẻ dường như thực sự đã đói ngấu ấy, anh thường rơi ngay vào bẫy, tự nhiên bật ra theo thói quen "Ok! Em muốn ăn gì?".

Mỗi lần như thế, chỉ cần vừa nghe thấy anh đồng ý, đầu dây bên kia lập tức hăng hái hớn hở nói cho anh biết ở đâu đó vừa mới mở một quán ăn đặc biệt nào đó.

Anh thường đồng ý, ngay cả bản thân anh cũng không rõ, vì sao cứ mỗi lần "trẻ con" gọi điện là anh lại phải chạy đến để thanh toán. Sau này, ngày nào anh và cô cũng gặp mặt, thậm chí, còn phát triển đến mức có lúc cô mải chơi với bạn hoặc bận việc, mấy ngày không gọi cho anh, anh liền gọi điện: "Đang làm gì? Đói chưa?" và chủ động hẹn cô.

Còn cô, không làm cao, cũng không giả vờ như các cô gái thường làm, ngược lại còn tỏ ra rất dễ nhận lời.

Dù nghe giọng có vẻ rất mệt, chỉ cần anh vừa nhắc đến một món ăn nào đó mà cô thích, chủ đề đang từ "Mệt quá..." nghe như có vẻ không muốn đi ngay lập tức chuyển thành "Có đi! Có đi!", cho dù không nhìn thấy cô lúc đó, nhưng trong đầu anh cũng có thể hình dung ra cảnh cô đang gật đầu lia lịa, chỉ còn thiếu câu "Đồ ngốc mới không đi!".

http://tieulun.hopto.org

Chủ đề nói chuyện giữa họ, không có gì khác ngoài chuyện "ăn".

Họ như thế có gọi là hẹn hò không? Có lẽ không, nhiều nhất, anh cũng chỉ coi như mình tự biến thành cái ví của cô.

Thật ra mà nói, số tiền mà anh chi vào việc ăn uống của cô mỗi tháng lên đến hơn chục nghìn tệ, tuy rằng, trong mắt anh số tiền này chẳng qua cũng chỉ là món ủy thác phí của một vụ án nho nhỏ nhưng hình như còn cao gấp đến bảy tám lần thu nhập của "trẻ con". Cho nên, thỉnh thoảng cũng có lúc "trẻ con" thấy ngại, mời lại anh. Tuy rằng, nơi mà cô mời lại thường là những nơi thực sự "dành cho giới trẻ" - nếu không là KFC thì cũng là McDonald.

Anh dường như rất không có duyên với thể loại nhà hàng "dành cho giới trẻ" này. Khi còn đi học anh rất nghèo. Tuy rằng anh hiện nay ăn mặc rất sang trọng, Âu phục, cà vạt, giày, đồng hồ đều là đồ hiệu, nhưng trước đây, theo quy định của nhà nước, không có bằng tốt nghiệp chính quy, không được tham gia thi tư pháp, anh chỉ có thể dựa vào việc đi làm thuê để kiếm tiền đóng những khoản học phí khổng lồ.

Anh khi đó, không những tất cả đều phải dựa vào chính bản thân mình mà nếu có chút tiền dư cũng phải gửi về quê cho bố mẹ. Làm gì có cơ hội để ăn KFC, McDonald? Những thứ được coi là thực phẩm rác này, khi còn đi học, trong mắt anh, là những đồ xa xỉ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài năm, dựa vào kiến thức nghề nghiệp của mình, anh đã từ bùn đất vươn lên đến đỉnh cao. Nhưng hiện nay, những quán ăn nhanh này đã trở thành không thích hợp với địa vị của anh.

Thế nhưng mỗi lần "trẻ con" hẹn anh đến đó, anh không hề từ chối. Ngược lại, có lần "trẻ con" lấy được mấy nghìn tệ tiền thưởng Tết, rứt ruột mời anh đến chỗ mà lần trước anh mời - nhà hàng ăn có âm nhạc phục vụ với giá cực đắt, anh cũng không tranh thủ cơ hội để bù lại cái ví của mình mà ngược lại lập tức từ chối.

Không phải anh tự cao tự đại, cũng không phải anh cho rằng vào những nơi cao cấp như vậy nhất định đàn ông phải trả tiền mới có thể diện, chỉ đơn giản là anh không "nhẫn tâm" bóc lột người nghèo.

Anh cũng đã từng nghèo. Anh tự lý giải sự "không nhẫn tâm" của mình như thế.

Vì thế cho nên, sau này, họ phát triển theo xu thế anh luôn là người trả tiền còn cô chỉ việc chú tâm ăn một cách vui vẻ.

Ở thành phố này, một người ngoại tỉnh như anh luôn cảm thấy cô đơn. Những

http://tieulun.hopto.org

người mà anh quen biết và qua lại, không đồng sự thì cũng là đương sự. Cô là người bạn khác giới đầu tiên, là kiểu bạn mà anh thấy sẽ không thể phát triển thêm, nhưng chỉ một ngày không gặp đã lại thấy nhớ.

Cứ như vậy nửa năm, cho đến khi anh lại bị mẹ ca bài ca bất tận về chuyện vợ con, mới chợt phát hiện, hình như đã rất lâu không thấy ai giới thiệu bạn gái cho anh.

Anh giờ đây đã hai mươi chín tuổi, ở quê ở tuổi của anh, trừ những người gia đình quá khó khăn hoặc sức khỏe có vấn đề, rất ít người đến tuổi này còn chưa lấy được vợ. Việc anh cứ chần chừ không chịu kết hôn khiến bố mẹ anh vốn đang ở quê và kiên quyết không lên thành phố sống, thấy rất mất mặt với bà con làng xóm.

Hôn nhân, với anh mà nói, là một công việc đại sự trong đời không thể không làm. Vì thế, anh từng rất tích cực đi xem mặt, chỉ là mới gặp được một vài lần, đã thấy không còn gì để nói, nếu không phải đối phương lạnh nhạt thì cũng là anh không muốn tiếp tục hẹn hò.

Anh băn khoăn nghĩ, có phải do thất bại nhiều quá nên không ai muốn tiếp tục giới thiệu cho anh? Ban đầu, anh cứ nghĩ như vậy. Cho đến một ngày, sau khi anh và "trẻ con" ăn cơm xong tối, vừa đi bộ được một chút, "trẻ con" liền kêu mệt, họ tiện chân rẽ vào cửa hàng kem Haagen - Dazs.

"Trẻ con" rất đáng yêu, mỗi lần vào Haagen - Dazs đều nếm từng vị kem một. Thứ mà cô thích nhất, hình như là kem caramen, cũng không biết vì sao anh lại có thể ghi nhớ nó một cách dễ dàng.

- Luật sư Lương, lại cùng bạn gái đi chơi đấy à? - Vừa lúc đó, một vị chuyên làm ủy thác kiện cáo cũng đang có mặt ở đây cùng bạn gái mới của anh ta.

Bạn gái? "Trẻ con" lúc này đang ngậm một chiếc thìa nhỏ vừa nghe thấy miệng liền há hốc, mắt trố lên, có vẻ cực kỳ ngạc nhiên, còn anh, sắc mặt cũng không tự nhiên cho lắm.

Họ thường hẹn gặp ở những nơi công cộng, việc gặp người quen là khó tránh khỏi, chỉ có điều thì ra có nhiều người cho rằng anh và cô là một đôi, nếu như luật sư Lương đã có bạn gái rồi thì còn ai dám làm cái việc chia uyên rẽ thúy đi giới thiệu người con gái khác cho anh ?

Sự hiểu lầm này, lớn chuyện rồi đây...

Cô đặt thìa xuống, có chút buồn cho cái sự kém tinh tế của mình, cũng phải, nếu không kém tinh tế, làm sao qua lại đến ba tháng cô mới phát hiện anh vốn không

http://tieulun.hopto.org

què.

Lúc đó còn đáng xấu hổ hơn cả bây giờ.

Hình như cô đã chiếm dụng của anh quá nhiều thời gian!

Nhưng mà, biết làm thế nào, đi theo anh, mỗi ngày không chỉ được ăn miễn phí mà còn ăn ngon nữa. Hiện giờ hình như cái lưỡi của cô ăn đã thành quen, bắt đầu thấy ăn đồ ăn ngon còn quan trọng hơn cả quần áo đẹp, túi xách đẹp mất rồi.

Nhưng mà, anh chàng già này đã gần hai mươi chín rồi, không thể tiếp tục bị cô chiếm cứ, thời gian không đợi người mà! Có phải là cô không nên làm anh để lỡ "việc thông thường" phải làm đó? Cô nhíu nhíu mày, mặt cau lại, nghĩ tới nghĩ lui.

Đột nhiên, mắt cô sáng lên:

- "Người gỗ"! Em giới thiệu đối tượng cho anh nhé! - Cuối cùng cũng nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường! Chỉ cần "người gỗ" trở thành bạn trai của một người bạn cô, như thế chẳng phải là cô sẽ vẫn có thể "moi" anh? Kế sách này, quá tuyệt diệu!

Cô giới thiệu đối tượng cho anh?

Anh hơi nhíu mày, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn gật gật đầu.

- "Người gỗ", ở đây! - Anh còn chưa bước vào nhà hàng đã nghe tiếng gọi.

Ánh mắt của rất nhiều đàn ông trong nhà hàng dường như đồng loạt nhìn về phía anh, rất nhiều, có cả ngưỡng mộ và ghen tị.

Anh lạ lùng nhìn sang, trong lòng hơi băn khoăn.

Bên chiếc bàn sát cửa sổ, có một cô gái vô cùng xinh đẹp đang ngồi, cô ta có mái tóc dài đen óng, chiếc váy màu đen bó sát lấy thân hình kiều diễm, đôi chân thon thả trong tất lưới màu đen càng khêu gợi những liên tưởng sâu xa.

Cô gái đó, rõ ràng là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người, nhưng, người mà anh chú ý đến lại là...

Minh Minh hôm nay trông rất lạ, bình thường khi gặp anh, cô thường khoác lên mình quần bò áo phông, rất ít khi trang điểm đẹp như bây giờ.

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy voan liền thân màu trắng, trông vừa có sự hoạt bát của thiếu nữ lại có vẻ nữ tính đặc biệt hấp dẫn, gương mặt rạng rỡ lại càng trở

http://tieulun.hopto.org

nên đáng yêu, giống một quả táo đã chín đỏ !

Chết rồi, anh kêu thầm trong bụng.

Cô dễ thương biết quá, hình như trong anh có một cảm giác khác lạ...

- Đây là bạn của em, Tiểu Khiết! - Anh vừa ngồi xuống, Minh Minh liền cười rất vui mừng, vội vã giới thiệu họ với nhau - Tiểu Khiết, đây là Lương đại luật sư mà mình đã nói với cậu. - Giọng nói của cô rất êm dịu.

Anh không thích cô gọi anh là Lương đại luật sư, so với hai từ "người gỗ", bốn từ này còn khó nghe hơn nhiều. Hơn nữa, cô đâu có nói hôm nay sẽ dẫn bạn đến. Không lẽ, hôm đó cô không phải nói đùa?

Anh hơi nghiêm mặt, có chút bần thần.

Cho đến khi nghe thấy tiếng cô không ngừng tâng bốc với bạn về việc anh giỏi đến thế nào, anh mới sực tỉnh. Lần đầu tiên anh thấy đi ăn với "trẻ con" không còn dễ chịu như trước nữa, lại còn có chút ngượng ngập. Anh có cảm giác mình giống như trái dưa trồng trong vườn nhà cô, đang được cô bày trên sạp hàng và không ngừng ca ngợi với những người qua lại để bán được với giá cao.

- Cậu không biết đâu, anh ấy rất giỏi! Vụ án ly dị của nhà giàu gây chấn động cả thành phố lần trước là do anh ấy giải quyết đấy! Khi đó ấy à!... - Cô hoa chân múa tay minh họa, "dốc sức" tiếp thị về anh.

Anh chưa hề kể với cô về công việc của anh, làm sao cô có thể biết nhiều như vậy? Nghe cách dùng từ của cô cũng biết, xem ra vì lần xem mặt này cô đã bỏ ra không ít công sức, nhất định là đã học thuộc như cháo chảy những thứ tin tức bát nháo trên báo chí. Với cái đầu óc mà khi còn đi học cái gì cũng không nhớ nổi của cô, rõ ràng chuyện này đã làm khó cho cô rồi.

Khóe môi anh hơi phác một nụ cười.

- Ồ, vậy à? - Trong khi đó bạn của cô, trái lại với sự hồ hởi của cô, tỏ ra khá lạnh nhạt và kiêu kỳ.

- À!

- Uhm!

Những câu đáp vô thưởng vô phạt.

Còn anh vẫn giữ thái độ trầm mặc.

http://tieulun.hopto.org

Nửa tiếng đồng hồ, cứ một mình "ca" từ đầu đến cuối, như thể đang đóng vở kịch chỉ có một nhân vật là cô.

Thảo nào, Khả Khả đã nhất quyết khuyên cô, đừng có ngốc mà đi làm mối cho người khác.

- Trên đời, dại nhất là đi làm mối, nếu thành công, hai người họ ngọt ngào ân ái đâu có nhớ đến mình. Nếu sau này chia tay, người đầu tiên mà họ công kích sẽ chính là bà mối xấu tay!

Thực ra mà nói, lúc đó cô nghe cũng thấy sợ sợ. Cô phát hiện, "người gỗ" đã chiếm một vị trí đặc biệt trong lòng mình. Cô - vốn luôn thấy thêm một người bạn chẳng sao, bớt một người cũng chẳng có ý nghĩa gì, một người theo chủ nghĩa tùy duyên, đã chú ý đặc biệt đến anh. Nhưng mà, hình như hôm nay "người gỗ" rất trầm tư? Cả buổi tối, ngay cả một nụ cười cũng không thấy.

Cứ thế này, làm sao cô có thể "ca" tiếp? Cô toát mồ hôi lạnh, những gì cần nói thì đã nói sạch sành sanh, ngay cả cười cũng đến tê cả miệng rồi.

Cô chán nản muốn buông súng đầu hàng.

- Anh Lương, thực ra tôi cũng học chuyên ngành luật của trường Chính Pháp, nhưng là khóa sau anh, luận văn của anh ngày trước, hiện nay ở trường vẫn lấy làm bản mẫu... - Tiểu Khiết lạnh lùng mở lời.

Minh Minh chỉ biết Tiểu Khiết đã đỗ vào một trường đại học trọng điểm, nhưng không ngờ cô ta lại học cùng trường với anh.

Để tìm được đối tượng phù hợp với anh, cô cứ nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đến nát óc mới nghĩ ra được người bạn vốn học cùng lớp nhưng cũng không đến mức thân thiết mà gia đình vừa rất có điều kiện lại tài mạo song toàn này.

Cô cũng không phải là người chỉ biết "moi" anh mà không được tích sự gì!

- Anh Lương là tiền bối, sau này chắc sẽ có nhiều kinh nghiệm để truyền lại cho chúng tôi - Giọng nói của Tiểu Khiết vẫn vậy, pha lẫn chút ngạo mạn. Nhưng mà, Tiểu Khiết vốn là người tự cao tự đại, trong mắt Minh Minh, chưa bao giờ thấy cô ta hạ mình xuống như lần này.

Còn anh, chỉ cười hờ hững.

Quen biết đã nửa năm, lúc này cô có thể thấy, anh dường như chẳng có chút hứng thú nào cả.

http://tieulun.hopto.org

Anh không có cảm giác gì với Tiểu Khiết sao? Không phải vậy chứ! Anh cũng tự cao quá rồi! Cũng không biết tại sao, cô tự dưng cảm thấy nhẹ nhàng.

- Anh Lương, quê anh ở đâu? Sau khi kết hôn liệu có đưa bố mẹ lên sống cùng không? - Tiểu Khiết đột nhiên nhíu mày hỏi.

Đây là vấn đề mà các cô gái thời nay quan tâm và để ý nhất, nếu sau khi kết hôn bên nam vẫn ở cùng bố mẹ, thì coi như anh ta đã bị trừ điểm.

- Không - Anh trả lời ngắn gọn.

Thực tế thì là do bố mẹ anh không đồng ý lên sống trên thành phố, người già sinh trưởng ở quê thường không thể thích nghi được với cái náo nhiệt chốn thị thành.

Tiểu Khiết dường như rất vừa ý, gật gật đầu, hỏi liền một mạch:

- Thế còn nhà ở sau khi cưới? Anh mua ở đâu rồi? Bao nhiêu mét vuông?

Minh Minh lúc này mới nghĩ ra cô chưa từng đến nhà "người gỗ".

- Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một chút. - Anh đột nhiên gật đầu, lịch sự đứng dậy.

Anh đã đi xem mặt biết bao nhiêu lần, những vấn đề này cũng rất bình thường, vì sao trước đây đều có thể nhẫn nại trả lời từng câu nhưng giờ lại thấy rất không thích.

Vừa bước ra từ nhà vệ sinh, anh liền bị người nhiệt tình quá đáng là cô đứng chắn cửa.

- "Người gỗ"! Thế nào, ưng không? Có cần em giúp anh hẹn gặp lại luôn không? - Cô gấp gáp hỏi.

Im lặng nghe cô nói xong, anh chăm chú nhìn cô, sau đó nói với giọng lạnh lùng:

- Đưa số điện thoại của cô ta cho anh là được rồi. - Lời nói này hàm ý có hẹn gặp lại hay không, anh sẽ tự xem xét.

Số điện thoại? Anh cần số điện thoại...

Cô đờ người.

Khi họ xem mặt, anh không hề tỏ ra chút nào là muốn xin số điện thoại của cô.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên, hoa khôi trường vừa ra mặt đã lập tức thành công. Chậm rãi, cô đưa tờ giấy ghi số điện thoại đã được chuẩn bị từ trước cho anh.

Anh tiện tay cầm lấy, cho vào túi, không nói gì thêm, đi lướt qua cô.

Chỉ còn mình cô đứng ngơ ra tại chỗ.

Đến lúc cô lấy lại tinh thần, chậm chạp đi về chỗ ngồi đã thấy trên ghế trống không.

"Tinh tang" - có tiếng báo tin nhắn đến. "Xin lỗi, có việc đi trước". - Ngắn đến không thể ngắn hơn.

Lời "xin lỗi" này rõ ràng không có chút thành ý nào. Anh thực sự về rồi? Về một người hay hai người?

Thì ra, đàn ông đều là kẻ trọng sắc khinh bạn! Ngay cả "người gỗ" cũng không ngoại lệ!

Họ đã mười mấy ngày không gặp nhau, mỗi lần cô gọi cho anh, anh thường lấy lý do rất bận, rất bận để thoái thác, ý nghĩa cơ bản là không muốn tiếp đãi cô. Cho dù cô có không được tinh tế thật đi nữa, cũng vẫn có thể cảm thấy thái độ lạnh nhạt của anh.

Anh giận sao? Cô đã vô ý làm gì đắc tội với anh?

Bạn bè với nhau vốn là chuyện hợp rồi tan, có những lúc đã từng vô cùng thân thiết nhưng sau đó vẫn có thể trở nên xa cách. Có lẽ, trong thời gian này, nếu cô và anh có tình cờ gặp mặt trên đường, cũng sẽ chỉ gật đầu chào nhau lấy một cái rồi lướt qua. Nhưng mà, không biết tại sao, cô không thể chấp nhận việc hai người cứ thế này mà dần dần xa nhau!

Khoác ba lô lên vai, đầu đội mũ lưỡi trai, cô ăn vận như kiểu một cậu bé cẩu thả, ngửa đầu ngửa cổ nhìn lên tòa nhà đã quá quen thuộc. Cô đã từng nhiều lần đứng tại chỗ này để đợi anh.

Người bạn thân Khả Khả của cô dù cố kìm nén nhưng cuối cùng vẫn phải bạo gan hỏi một câu:

- Minh Minh, cậu đang theo đuổi luật sư Lương à?

Theo đuổi anh?

- Thế là xong rồi! Ai bảo cậu giới thiệu hoa khôi trường cho anh ta, làm sao anh

http://tieulun.hopto.org

ta còn rảnh mà để ý tới cậu nữa!

- Không phải đâu! Chúng mình là bạn bè, cho dù anh ấy có bạn gái thì cũng chẳng ảnh hưởng gì! Sao anh ấy lại không để ý tới mình được?

Cô to miệng phản bác Khả Khả, nhưng âm thanh càng lúc càng thấy yếu, là như vậy sao? Anh có bạn gái nên phải "dâng hiến" tất cả thời gian cho cô ta, không có thời gian để ý đến cô?

Như thế, như thế, nếu thực sự như thế, cô không muốn anh có bạn gái nữa!

- Không kiếm bạn gái? Cứ ngày ngày đưa cậu đi ăn uống? Cậu và anh ta không thân không thích, sao anh ta phải tiếp tục tốn công với cậu như thế?

Lời nói của Khả Khả làm cô cứng miệng.

- Minh Minh, cẩn thận nhé, bây giờ cậu ăn của anh ta, sau này là anh ta "ăn" cậu đấy! Cẩn thận kẻo tham ăn mà phải lấy cả mình ra để đền!

Lương Tử Tích không phải người như thế! Thậm chí đến ngay cả một ngón tay của cô anh cũng không động. Lương Tử Tích tỏ ra rất quân tử, đến mức cô có chút không ngờ. Cô rất tò mò, cũng rất muốn xem đến khi nào anh sẽ không kiềm chế được với cô? Cái ý định xấu xa này, là cảm tình sao? Nếu đúng là cảm tình, có lẽ sớm đã không chỉ là một chút chút. Bởi vì, cô đã bắt đầu thấy rất hối hận, vì sao lại đi giới thiệu hoa khôi trường cho anh? Không phải là tự đi vào ngõ cụt à, rõ ràng là tự thua người ta?!

Thì ra, cái hôm mà cô bỗng dưng dùng cả tháng lương, cắn răng cắn lợi quẹt thẻ mua chiếc váy đẹp lên đến hơn một nghìn tệ ấy, cũng chỉ là không muốn bị thua người ta mà thôi!

Cô đúng là đã tự mua dây buộc mình!

Cô muốn cứu vãn chuyện này? Nếu như giờ cô tự thể hiện mình với anh, liệu Lương Tử Tích có cảm thấy mặt cô hơi dày không?

Nhưng mà, mặc kệ! Tóm lại cô vẫn muốn tiếp tục dựa vào anh để được ăn uống thả phanh, không ai có thể phá vỡ kế hoạch "ẩm thực" này của cô!

Cô gái hoạt bát là cô, sau một ngày làm việc đứng im tại chỗ, đã thấm mệt như một chú cún, chỉ muốn thu mình trên chiếc giường êm ái ở nhà, thế mà giờ đây lại tiếp tục đứng im tại đây, không dám gọi điện cho anh, nhưng cũng không muốn bỏ cuộc.

http://tieulun.hopto.org

Mau ra đây đi, cô mệt lắm rồi! Cô quyết định lát nữa gặp anh, nhất định sẽ bắt anh chiêu đãi.

Hơn chín giờ tối, Lương Tử Tích bước ra khỏi tòa nhà văn phòng làm việc.

Những ngôi sao trên trời thật đẹp, cứ nhấp nháy như đôi mắt to tròn của một ai đó. Hình như đã rất lâu anh không gặp "trẻ con", thời gian này, anh thực sự bận đến phát điên.

Để mở rộng nghiệp vụ, anh vừa nhận làm luật sư cố vấn cho một Hội quán của những nhân vật thượng lưu. Chỉ là, những con người xuất thân giàu có kia khá là phiền phức, cuộc sống của họ phức tạp, nảy sinh nhiều sự việc, hơn nữa cho dù là những việc rất nhỏ cũng nhất nhất đòi luật sư ra mặt.

Tuy rằng liên tục bị phiền nhiễu nhưng có ai lại chê tiền bao giờ? Thời gian này, anh thực sự đã kiếm đầy túi tiền, chỉ nửa tháng thu nhập cũng đã đủ để mời "trẻ con" ăn uống đến vài năm.

Anh mệt mỏi đưa tay bóp bóp vai. Đã bao lâu không gặp "trẻ con" rồi nhỉ?

Thực ra, cho dù bận hơn nữa, chỉ cần cô đồng ý thu xếp thời gian, anh vẫn có thể dành thời gian cho cô. Lý do anh không gặp cô có lẽ là do vẫn thấy giận cô.

Anh không có chút hứng thú nào để thúc đẩy cuộc xem mặt đến thành công, có lẽ, anh đã qua cái tuổi yêu rồi chăng. Liếc nhìn đồng hồ, không sớm cũng không muộn. Có nên hẹn "trẻ con" ra ngoài ăn đêm không ?

Nhấn nút chìa khóa điều khiển từ xa, "cách" một tiếng, cửa xe mở ra. Anh ngồi vào trong, mở máy, gạt cần lái, đang định điều khiển chiếc Audi màu lam ra khỏi công ty.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên.

Vừa nhìn thấy là mã vùng ở quê, anh lập tức bắt máy:

- Mẹ à, có việc gì thế?

Trong điện thoại lập tức truyền đến tiếng mẹ anh đang nói cả một tràng dài, anh nhẹ nhàng mỉm cười, hoàn toàn không thấy phiền chút nào.

- Vâng, vâng, vâng...

Mẹ ở xa như thế, ngoài sự bù đắp về kinh tế, điều duy nhất anh có thể làm cũng chỉ là nhẫn nại nghe mẹ càu nhàu mấy câu.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là...

Mấy giây sau.

- Xem mặt? Về quê xem mặt?

- Sao ạ? Con gái thím Vương ạ? - Mẹ nói cái gì mà "thanh mai trúc mã", anh căn bản không có chút ấn tượng nào! Anh dường như không tin vào tai mình, cái này, thật là...

- Vâng, vâng, con biết đi máy bay chỉ mất có một tiếng đồng hồ, con về quê một chuyến cũng không sao, nhưng mà... - Về quê một chuyến thì không sao, nhưng về chỉ để xem mặt thì thật lãng phí thời g ian.

- Không phải con quen ở thành phố mà xem thường người ở quê... - Anh yếu ớt phản bác.

Hình như mẹ đã hơi giận, cứ bảo rằng anh giờ đã đủ lông đủ cánh nên coi thường các cô gái ở quê chân lấm tay bùn, lại còn một mực khuyên nhủ, các cô gái ở quê rất thuần phác, lấy vợ chọn nết, đừng có quá chú trọng đến vẻ ngoài.

Các cô gái ở quê thuần phác? Anh còn biết có một cô gái người thành phố, cũng rất thuần phác...

Vừa nghĩ tới, không biết vì sao, anh đột nhiên buột miệng:

- Mẹ, thực ra, con đã có bạn gái rồi. - Vừa thốt ra lời này, đừng nói mẹ mà ngay chính anh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Đầu dây bên kia, mẹ hồ hởi truy hỏi không ngớt, thế nào, bao nhiêu tuổi? Làm việc ở đâu? Quen nhau lâu chưa? Nhà có mấy anh chị em?

- Cô ấy vừa tròn hai ba tuổi, làm việc ở một bệnh viện, bọn con quen nhau được nửa năm rồi, cô ấy là con một. - Anh đành miễn cưỡng trả lời từng vấn đề.

- Hai mươi ba tuổi? Như thế là kém con sáu tuổi à? Tử Tích à, như thế không tốt đâu, con nghe mẹ nói, không phải mẹ cổ hủ, nhưng trai gái chênh nhau sáu tuổi cho dù thích mấy cũng không được lấy, đấy là phạm vào "lục xung", nếu cứ cố lấy nhau thì sớm muộn cũng bỏ nhau.

Mẹ mới nói được có một nửa, anh đã vội vã lấy lý do gác máy.

Bởi vì..

http://tieulun.hopto.org

Ngoài cửa xe, có một cô gái đầu đội mũ lưỡi trai, vai khoác chiếc ba lô to uỵch, áo phông thùng thình đang vui mừng cười với anh và hết sức lễ độ gõ gõ vào cửa xe.

- Lương Tử Tích. - Cửa xe vừa mở, cô đã không mời mà tự chui vào xe ngồi.

Phía sau, có tiếng còi xe vang lên.

Anh đang đỗ xe chắn đường người khác.

Anh gạt cần lái, xoay vô lăng, nổ máy phóng đi. Con búp bê hình bé gái đặt trên xe đang toét miệng cười híp mắt cũng không ngừng lắc lư cái đầu.

Rất dễ thương. Chỉ có điều, nó không phù hợp với phong cách điềm tĩnh của anh. Bởi vì đây là do cô mua. Ngay cả cặp heo con đáng yêu đặt trước cửa kính ghế sau cũng là do cô mua.

Cô nói rằng thích xe có mùi thơm nhưng lại ghét mùi nước hoa, đặt chú heo con có chứa hạt thơm trong bụng thế này là thích hợp nhất.

Cô đã bất giác xâm nhập vào cuộc sống của anh.

- Sao không gọi đến trước? - Anh vừa lái xe vừa nhìn sang cô hỏi - Đến lâu chưa? - Anh thăm dò.

Khi nãy nói chuyện với mẹ, chắc cô không nghe thấy chứ? Nếu cô biết được khi nãy trong lúc bối rối anh đã lôi cô ra làm lá chắn, chắc sẽ cười chết mất.

- Vừa ra ngoài chơi với bạn, đang định về nhà, đi xe qua chỗ này nhìn thấy anh, liền vội xuống gặp thôi. Cô cười một cách tự nhiên.

Cô còn lâu mới chịu mất mặt thừa nhận, đã đứng đợi ở đây suốt hơn ba tiếng đồng hồ! Thấy cô vẫn rất tự nhiên và không tỏ ra có chút gì ngượng ngùng, anh lặng lẽ thở phào một hơi.

Có lẽ cô không nghe thấy gì hết!

- Đã ăn tối chưa? - Anh hỏi

- Anh đã ăn chưa? - Cô ranh mãnh hỏi lại.

- Chưa... - Anh vừa nói được một tiếng đã bị cô được lời như cởi tấm lòng hồ hởi cắt ngang:

- Lương Tử Tích, anh mời cơm nhé! - Không đợi anh từ chối, cô lập tức thắt dây

http://tieulun.hopto.org

an toàn.

- Lương Tử Tích, nhà anh ở đâu? - Đột nghiên, cô hỏi.

Anh ngạc nhiên nhìn cô. Anh vốn rất coi trọng riêng tư, thậm chí những đồng sự đã làm việc với anh hơn hai năm tại công ty cũng không hề biết rõ anh ở đâu.

- Lưu Vân Hiên - Tuy nhiên, anh vẫn trả lời cô.

- Anh ở tòa nào? Nghe nói ở tòa giáp phía đông bên trong còn có cả cửa hàng và siêu thị nữa à? - Cô thuận miệng hỏi.

Cô đã rào đón thế rồi, tiếp theo, không biết anh có thông minh nghĩ ra việc nên mời cô đến nhà tham quan một chút không?

- Anh ở khu A... - Anh trả lời như chiếu lệ.

Tự nhiên cô có cảm giác giận dỗi kỳ lạ. Làm bạn bè kiểu gì thế? Anh có điều gì phải kiêng dè? Hay là sợ sau khi cô biết địa chỉ sẽ cứ đến cửa nhà anh mà đứng? Cô bỗng nhiên thấy việc hôm nay cứ đứng đợi mãi ở cổng công ty anh thật là ngốc nghếch.

- Dừng xe! - Cô thẹn quá hóa giận, tức tối la lên.

Anh giật nảy mình, phanh gấp thắng xe.

- Không ăn nữa - Tức đến no bụng rồi còn gì.

Cô muốn xuống xe!

Anh bỗng thấy có chút hoang mang. Vội vàng túm chặt lấy cổ tay cô.

Sao thế nhỉ? Rất ít khi thấy cô tỏ ra thế này.

- Em không muốn ăn nữa, em muốn về nhà! - Cô xịu mặt.

Miệng tuy nói vậy nhưng nếu lúc này anh mà buông tay cô ra, cô nhất định sẽ cốc anh đến rách đầu!

- Không phải em thích ăn tôm hùm sốt tỏi sao? Bây giờ mình đi ăn nhé...

Tôm hùm cái đầu anh! Vào giờ này biết đi đâu mà tìm tôm hùm? Ra biển Australia mà mò à?

Tuy nhiên, cũng phải thừa nhận là cô đã thấy hạ hỏa đôi chút, cô vốn không

http://tieulun.hopto.org

phải cô gái thích hà hiếp người khác.

- Em muốn đến nhà anh. - Cô phịu môi xuống một cách đáng thương, nói tuột - Hôm nay, em muốn ăn cơm ở nhà.

Anh ngây người, cơm nhà?

Để một người con gái vào phòng của anh đồng nghĩa với việc anh đã cho phép cô ta bước vào thế giới của anh.

Im lặng, lại im lặng.

Cứ thế cho đến khi cô giận dỗi giằng tay ra khỏi tay anh, lại đòi xuống xe.

- Muốn ăn món gì? - Cuối cùng, anh nói.

- Mẹ ơi! Cứu con với! - Trong bếp vang lên tiếng hét thất thanh cầu cứu, sau đó có tiếng "rào rào" lộn xộn.

Anh vội vã đẩy cửa bước vào, cái hỗn cảnh trong bếp khiến anh không biết nên cười hay nên khóc.

Thì ra cô đã ngốc nghếch lấy tay tóm những con cua, suýt chút nữa thì bị chúng cắp lại, sợ quá, liền hất cả đống cua xuống đất. Cua bò lổm ngổm khắp nền nhà, khiến cô khiếp vía đến bay hết cả cái dũng khí "tuyệt đối không vấn đề" khi nãy.

Cô mặt tái mét đang trốn trên kệ bếp, trông có vẻ chực khóc.

- Em, em, em suýt chút nữa bị cua cắp đứt cả ngón tay! - Cô nói với vẻ tội nghiệp, rồi giơ giơ ngón tay trắng muốt có vết cua cắp lên tố cáo, giống hệt một đứa trẻ trong nhà mẫu giáo.

Anh thấy buồn cười nhưng cố nén, ngồi xuống vẻ uể oải rồi lấy tay tóm chặt vào hai bên mai con cua, dù "quái vật mười cẳng" có ngọ nguậy thế nào cũng không thoát khỏi mười ngón tay như gọng kìm của anh.

Giờ anh mới để ý cái cô bé nghịch ngợm này, trên thì mặc áo phông dài thùng thình nhưng dưới lại mặc chiếc váy bò ngắn te tua.

Có gì không ổn? Tất nhiên là không ổn!

Cô ăn vận trang phục dạo phố nhưng bên trong lại mặc chiếc quần lót ren rất dễ thương.

http://tieulun.hopto.org

Mặc váy ngắn thì cũng nên dịu dàng một chút chứ, cho dù sợ cũng đâu nhất thiết phải trèo lên cao như vậy? Lại còn hồn nhiên thu cả hai chân lên trên kệ bếp, không hề biết rằng đã để lộ hết ra ngoài.

Anh vội quay mặt đi.

Quay lưng về phía cô, anh lặng lẽ đứng trước bếp lò, để mặc luồng khí nóng phả vào người, cho đến khi mắt kính mờ trắng, chẳng còn nhìn thấy gì hết. Thế nhưng, sao trong đầu anh vẫn cứ lởn vởn hình ảnh cô đang vô tư ngồi trên kệ bếp?

Máu trong anh dần dần ngưng tụ, chảy dồn vào một chỗ nào đó trên cơ thể, ở chỗ đó, nhẹ nhàng xuất hiện một thứ cảm giác căng ra. Là đàn ông, anh hiểu rõ cơ thể mình, anh biết rằng mình đang có cảm xúc ở một nơi không thích hợp, với một người không thích hợp. Càng nguy hiểm hơn nữa, cho dù cố đè nén thế nào, cái dòng cảm xúc không tên này cứ luẩn quẩn xâm chiếm anh. Dòng cảm xúc không tên này, có thể gọi bằng hai từ ngắn gọn: “dục vọng”.

- Này! Người gỗ! Sao lại ngây người ra thế! - Phía sau anh, cô - lúc này đã thoát khỏi mối đe dọa của “quái vật mười cẳng”, vui mừng phủi phủi tay, nhảy xuống, còn hồn nhiên vỗ vỗ vào vai anh. Không hề cảm thấy rằng, ngoài “quái vật mười cẳng” còn có một sinh vật nào đó còn nguy hiểm hơn nữa.

- Anh làm sao thế? - Cô ngạc nhiên nhảy đến trước mặt, tròn mắt nhìn anh.

Lạ thật, chẳng qua chỉ là bắt bốn con cua thôi mà, có cần thiết phải tỏ ra đăm chiêu như thế không?

Gượng cười, cuối cùng anh cũng đã tỉnh.

Nếu anh lừa gạt cô gái trước mặt thì chắc cũng chẳng khác gì tên biến thái đi lừa trẻ con mẫu giáo.

Cá hấp nguyên vảy, măng non trộn nước sốt dầu, món tôm cuốn nước cam mà cô thích, thêm một đĩa thịt bò om vừa sánh vừa mềm.

Anh nhanh nhẹn bưng lên từng đĩa đồ ăn, đủ cả sắc, hương, vị, chỉ nhìn đã thấy thèm.

- Lương Tử Tích, anh giỏi quá... - Cô tròn mắt ngạc nhiên.

Trời ơi! Còn lợi hại hơn cả mẹ cô! Người đàn ông này được sinh ra để công kích phụ nữ hay sao thế? Không chỉ tay nghề đầu bếp của anh làm cô kinh ngạc, ngay cả phòng cũng ngăn nắp sạch sẽ như không có lấy một hạt bụi, hoàn toàn không giống

http://tieulun.hopto.org

căn hộ của một người đàn ông độc thân.

Lúc mới đẩy cửa vào, cô vốn tưởng nhà anh cũng sẽ giống với cái tổ của cô ở nhà, lộn xộn những tất và quần áo bẩn. Thế nhưng, cô hoàn toàn không ngờ được, bên trong lại có thể sạch như ly như lau đến thế này.

Cô luôn miệng thốt lên:

- Sao anh có thể làm được thế này? - Phòng khách phối màu rất thanh nhã, sàn đá hoa cương trắng sáng bóng không một vết bẩn, ngay cả báo chí đọc xong cũng được xếp ngay ngay ngắn ở ngăn dưới tủ trà.

Không phải là đàn ông đều "kháng" bẩn rất tốt sao? Vì sao anh không giống với những người đàn ông khác mà cô quen?

Anh hơi cười, trả lời ngắn gọn:

- Người giúp việc theo giờ mỗi tuần đều đến dọn dẹp ba lần.

Nhưng mà, cho dù như thế đi nữa, cũng không thể sạch sẽ đến mức quá đáng như vậy chứ, chẳng phải là đàn ông đi đến đâu đều bày bừa đến đó hay sao?

Anh phì cười, thì ra cô đã lẩm bẩm thành tiếng.

- Chỉ có một mình ở bên ngoài nên làm quen rồi. - Từ khi còn rất nhỏ, anh đã học cách tự thu dọn, không muốn để bố mẹ phải vất vả thêm. Thực ra, mấy năm nay, từ khi xa gia đình, anh ngày càng ít nấu ăn ở nhà, ngoài lý do công việc bận rộn ra, nhà chỉ có một người, một chó, chẳng vướng bận gì khác, cũng không ăn được là bao, nấu ra chỉ để lãng phí. Nếu không phải có lúc cần thêm thức ăn cho Tiểu Lang, anh cũng chẳng xuống bếp làm gì.

Chú chó nhỏ lông vàng lâu ngày mới ngửi thấy mùi thức ăn ngon liền chạy đến luẩn quẩn bên cạnh anh.

Sau khi chuyển nhà, hơn nữa nửa năm nay lại thường xuyên cùng Minh Minh ra ngoài ăn, hầu như anh chưa hề nấu ăn ở nhà mới, bình thường anh đều đem thức ăn từ bên ngoài về cho Tiểu Lang, hoặc nếu không thì cũng là đồ ăn sẵn dành cho chó, kể ra cũng thật tội nghiệp cho nó.

- Chú chó nhỏ này là anh nuôi à? - Các món ăn trên bàn được cô ăn rất nhiệt tình, không ngờ tay nghề đầu bếp của anh lại khá thế.

Miệng vẫn còn lưu luyến ngậm ngậm đũa, cô nhìn thẳng vào khuôn mặt điềm

http://tieulun.hopto.org

tĩnh của anh. Khuôn mặt anh không phải khôi ngô nhưng thuộc loại càng nhìn càng thấy hấp dẫn. Lúc này anh đang bận rộn khom lưng cúi người gắp thức ăn từ bát của mình xuống đĩa thức ăn của chú chó vàng dưới chân.

- Anh có vẻ rất yêu chú chó này! - Không phải cô hay chê nhưng chú chó vàng này, chân thì ngắn tũn, trông cũng không đẹp chút nào, nếu không phải đã được tắm rửa sạch sẽ thì trông rất giống với những chú chó lang thang không ai ngó đến ngoài đường. Chú chó này rõ ràng không phải là giống chó quý, mẫu người đàn ông biết kiếm tiền như anh, nếu muốn nuôi thú cưng, chẳng phải nên chọn lấy một chú chó quý tộc một chút sao?

Lại thêm một viên thịt bò vừa ngon vừa mềm trôi tuột vào miệng chú chó nhỏ trong ánh mắt tiếc nuối của cô.

- Ừ, anh rất thích nó. - Anh mỉm cười vuốt ve đầu chú chó.

Con chó sau khi đã được ăn no bắt đầu vừa kêu vừa cố quay lại nhay chiếc đuôi của chính mình, theo đuổi "mộng tưởng" nằm ngoài tầm với, cái bộ dạng ngốc ngốc nghếch nghếch trông cực kỳ đáng yêu!

Cô bật cười, sao lại có con chó ngốc thế chứ?

Cô ngồi xuống, cô vốn không thích động vật cho lắm, thế mà giờ lại chủ động đưa tay giữ lấy cái thân hình đang quay vòng vòng của chú chó. Con chó ngốc! Làm sao có thể với tới đuôi của mình mà cắn chứ? Chú chó lúc này đang chóng mặt vì trò chơi vừa rồi, bị cô ôm lấy, cũng không biết sợ sệt người lạ là gì rúc luôn vào lòng cô.

"Gâu gâu" một tiếng, điệu bộ buồn rầu của chú chó vì không cắn tới được cái đuôi của mình, trông vô cùng tội nghiệp.

Ha ha, cô lại bật cười.

Một chú chó thật dễ thương.

Không biết vì sao, nhìn thấy điệu bộ ngốc nghếch của chú chó, cô lại đột nhiên thấy rất thích nó.

- Sao anh lại nhặt được chú chó này thế? - Liệu có phải anh cũng giống cô, thấy nó ngốc quá nên cũng thích?

- Không phải nhặt được. - Anh đáp gọn, có vẻ không muốn nói thêm.

Không phải nhặt được, không lẽ là do người khác tặng? Nhưng mà không thể

nào, ai lại đi tặng chó con bao giờ?

- Trước kia anh nuôi mẹ của nó, nhưng mấy năm trước đã chết rồi - Vì vậy mà anh giữ lại chú chó Tiểu Lang vốn đã định đem cho người khác.

- Thế anh làm thế nào mà quen mẹ của nó? - Cô tò mò hỏi.

Anh ngây ra một lúc, câu hỏi của cô đã làm rất nhiều hình ảnh hiện về trong tâm trí anh.

Người con gái đó giống như một nàng công chúa cô độc trong lâu đài, ngồi trên ban công, trầm mặc nhìn mặt trời lặn.

Người con gái đó giống như một tinh linh sơ ý rớt xuống trần gian, thường hay trèo lên hàng lan can sắt cao tít ở trường, bước nghiêng ngả theo con đường lan can một cách nguy hiểm, mười ngón tay cô độc giơ về phía mặt trời, nhưng vĩnh viễn không chạm được đến thiên không.

Người con gái, cằm hất lên kiêu hãnh, giống như một nữ hoàng sợ bị tổn thương.

Người con gái đó, người đó, ngày cuối tuần thất hẹn...

Cô, chính là "chiếc đuôi" mà anh vĩnh viễn không với tới năm mười sáu tuổi.

Cô, người làm anh đã chờ suốt cả mười năm, cuối cùng đành dần lãng quên đi "điều không thể" đó.

- Người gỗ, sao lại ngây người ra thế? - An Tử Minh tròn mắt hỏi một cách hiếu kỳ.

Điều mà cô hỏi khó trả lời đến thế sao?

Anh lấy lại tinh thần, cười gượng, trả lời lấy lệ:

- Nhặt được.

Trong lòng mỗi người đều có một bí mật không muốn nói ra.

"Giống như ngôi sao ở nghìn trùng xa xôi

Chúng ta chỉ có thể nhìn nhau

Tin tưởng rằng tình yêu sẽ không có sự lừa dối

Chỉ là chia ra cất giữ

http://tieulun.hopto.org

Nguyện vọng mà anh mong đợi

thường là thất vọng

Như ngôi sao băng rực rỡ nhưng lại vụt đi mất

tình yêu của em

Làm sao để bay đến

nơi xa xôi tới không thể với tới

Ánh sao xa vời chỉ có thể ngóng nhìn

Liệu rằng em có như vậy

có luôn giữ tình yêu trong trái tim?

Cho dù cả bầu trời sao dành cho anh,

Một ngàn điều ước

Anh chỉ muốn đổi lấy một điều

Mãi mãi được ở bên em...”

(*Đối Vọng*)

Ly trà nóng trên bàn nhẹ nhàng tỏa hơi.

Anh lặng lẽ nghe nhạc, tại sao tối nay lại đột nhiên nhớ tới người con gái ấy? Nguyện vọng mà anh đã từng mong đợi, ánh sao đã từng xa vời, tâm nguyện đã từng không thể chạm tới của anh. Dùng mười năm để chôn vùi một mối tình đơn phương, thực sự đã quá đủ.

Anh, không muốn lại tiếp tục lục tìm quá khứ.

- An Tử Minh... - Đột nhiên, anh phát hiện người ngồi bên cạnh đã bỗng chốc mất tăm.

Anh quay người tìm cô. Tủ rượu, một cái mông thật đáng yêu đang chồi ra bên trên, quay lưng về phía anh. Bên cạnh cô là Tiểu Lang, lúc này đã được cô đổi tên thành “Tiểu Ngốc”.

Một người một chó, cả hai đều có cái gì đó như vẻ khao khát, rất dễ thương.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ là, cô khao khát điều gì, anh cũng không rõ, nhưng "Tiểu Ngốc" khao khát điều gì anh biết rất rõ. Ây, chiếc quần ren dễ thương của cô lại lộ ra rồi. Tiểu Ngốc! Còn chưa lớn mà đã dậy thì.

Anh lặng lẽ đến gần cô, đá nhẹ vào mông "Tiểu Ngốc". Đi ra! Con chó háo sắc!

Ông chủ tệ bạc! "Tiểu Ngốc" bị đá vào mông "oẳng" lên một tiếng, nhìn lên, rồi đành miễn cưỡng cúp đuôi chạy.

Lạ thật, hình như "Tiểu Ngốc" rất thích cô, cả tối nay nó đều quanh quẩn bên cô.

- Đang nhìn gì thế? Không phải nói sẽ xem phim à? - Hại anh phải một mình trên sô pha xem cái bộ phim thần tượng nhạt nhẽo, mãi sau mới phát hiện không thấy cô đâu cả.

Cô dường như không nghe thấy lời anh nói, cứ đứng nhìn mãi vào cái tủ rượu.

Nhìn theo ánh mắt của cô, anh thấy cô đang bị thu hút bởi một chai rượu hình vuông nhám màu trắng.

Đẹp quá! Bình rượu hình vuông giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, thân bình còn in tranh Van Gogh và cảnh đẹp của Hà Lan.

Quả nhiên là rượu Van Gogh Vodka, còn được mệnh danh là "thứ nước bỏng miệng".

Tay cô run run, cô vốn đã ngưỡng mộ từ lâu qua tạp chí. Nghe nói, hương vị của nó vô dùng êm dịu và tinh khiết, không nhiều cồn, mùi vị ngọt ngào êm ái có thể cứ thế nhấn chìm người uống vào cơn say.

Không kiềm chế được, cô chắp tay như làm lễ hướng về phía anh.

- Anh Lương... - Giọng nói ngọt như mía lùi, chắc chắn đang có điều cầu cạnh.

- Đừng có mơ! - Anh lập tức lấy mất chai rượu trước mặt, để mặc cô phùng má trợn mắt.

Đồ Lương keo kiệt! - Cô giậm chân.

Người giàu đều thường hay keo kiệt sao? Cô chẳng qua chỉ muốn uống một ngụm nhỏ thôi, nhấp môi cũng được!

- Không phải keo kiệt! Anh không uống rượu, đây đều là đồ lúc chuyển nhà khách hàng tặng, em muốn uống cũng không sao, nhưng không được uống ở đây! -

http://tieulun.hopto.org

Trước nay anh không uống rượu, thế nhưng, anh cũng không muốn phải cõng cô trong bộ dạng say bí tỉ về nhà.

Anh đưa cả bình rượu nhét vào tay cô. Cô muốn thì anh tặng luôn, điều kiện là không được uống ở chỗ của anh.

- Cả những chai Jach Daniels, Johnnie Walker Blue Label, Lafi năm 71 cũng đều là do người khác tặng sao? - Cô kinh ngạc.

Dễ dàng cho người khác thế này, có thể thấy anh thực sự không phải người thích rượu! Đúng là phí của trời!

Cô thì lại khác! Nghe mẹ kể, khi vừa đầy tháng bố đã lấy đũa chấm vào rượu chấm môi cho cô, nghe nói khi đó cô liên tục chép miệng, có vẻ rất khoái khẩu, buồn cười đến mức bố không ngừng chấm rượu đút cho cô.

Tuy rằng tửu lượng của cô không được tốt, tửu phẩm cũng rất kém, nhưng được cái dũng cảm, những loại rượu chưa từng được uống, nếu không để cô nếm một chút nhất định sẽ thấy cả người bứt rứt như có kiến bò, chứ đừng nói đến rượu Van Gogh Vodka, vốn chỉ xuất hiện trong những bữa tiệc hiện đại xa xỉ của nhà giàu kia.

Cô nuốt nước miếng.

Anh dứt khoát nói:

- Tặng em rồi đấy, mang về đi, tốt nhất là nên có bố mẹ uống cùng! - Dù sao để ở nhà anh cũng chỉ như một thứ đồ trang trí, em thích thì cứ lấy!

Xem cô là trẻ con à! Cô bực mình nguýt anh một cái nhưng vẫn vội ôm chặt lấy chai rượu nhám trắng.

Làm thế nào bây giờ? Nếu cứ ôm thẳng về nhà thật thì hình như đã moi của anh quá nhiều. Không được, không được! Làm người không nên tham lam thế. Nếu sau này tự nhiên anh lại thấy tiếc của, cảm thấy cô "lợi dụng", nhìn rõ bộ mặt thật của cô rồi, không muốn làm bạn với cô nữa thì biết làm sao?

Bình rượu này, cô không thể nhận được.

Nhưng mà, nhưng mà, nếu cô từ chối, nhất định sẽ nuối tiếc cả đời!

Hít vào một hơi, cô bỏ chai Van Gogh Voodka vào cái ba lô, nheo mắt cười một cách hồn nhiên:

- Lương Tử Tích, em vội quá! Em vào phòng rửa tay một chút!

http://tieulun.hopto.org

Túm lấy cái ba lô, cô chạy như ma đuổi vào nhà vệ sinh. Nói bóng nói gió! Đúng là đồ trẻ con, nhìn điệu bộ của cô, anh lắc đầu mỉm cười. Là vì thế sao? Điệu bộ hồn nhiên của cô, thường làm anh cảm thấy không có gì cần phải đề phòng, những khi ở cùng cô thật dễ chịu và vui vẻ.

Trong phòng vệ sinh.

Cô không tham lam, sẽ chỉ uống một hớp nho nhỏ mà người khác không phát hiện ra được, lát nữa sẽ làm ra vẻ thục nữ, điềm tĩnh trả lại anh chai rượu, sau đó sẽ cảm ơn lòng tốt của anh, cho anh biết, cô là một "thục nữ" có phép tắc và tự trọng.

Vội vội vàng vàng, cô dốc ực luôn một ngụm lớn vào miệng. Hương vị êm dịu, không có nhiều vị cồn, ngụm rượu Van Gogh Vodka cứ thế trôi thẳng từ cổ họng xuống.

"Oa" một tiếng, cổ họng cô dường như có thứ gì đó bất ngờ bùng nổ.

Một luồng khí phừng phừng xông mạnh lên đầu.

Chết mất, cảm giác thật High!

Cô áp tay lên má, mãn nguyện cười haha.

Cô không tham lam, uống một ngụm là được rồi!

Vui quá, cô vội vặn chặt nút chai, chỉ là, vừa bước được một bước.

Chết rồi! Hình như cô say rồi!

Vị rượu ngà ngà phảng phất thật quyến rũ, cô ôm bình rượu, ngất ngưởng đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Đang ngồi trên sô pha, anh nghe thấy có âm thanh lạ phía sau, quay đầu lại, thấy cô đang ôm bình rượu ngất ngưởng đi tới, anh giật mình:

- An Tử Minh! - Giọng anh pha một chút bực bội.

Đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm, bảo cô đừng có uống ở nhà anh, vậy mà không chịu nghe lời!

Chẳng lẽ cô không có chút đề phòng nào đối với đàn ông?

Bị tiếng quát hơi có vẻ bực mình của anh làm giật mình, cô chân nam đá chân chiêu, đổ nhào xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Nỗi bực trong anh bị cái hành động này của cô làm tiêu biến, anh vội vã đưa tay ra đỡ. Thế nhưng không thể kịp được, cô đã đổ đánh rầm xuống đất trong một tư thế kinh thiên động địa.

Một tiếng "uỳnh" vang lên.

Ngay cả anh cũng không đừng được đưa tay lên che mắt.

Bỗng nhiên, không gian trở nên cực kỳ yên tĩnh, không có một âm thanh nào khác.

Ngủ rồi sao?

Anh nhìn sang, thấy "trẻ con" đang nằm dưới đất trong một tư thế cực kỳ quái dị. Hai chân lắc lư, hai tay nâng cao bình rượu, khuôn mặt đỏ gay áp xuống đất, thoải mái hít thở.

- Này, em không sao chứ?! - Rõ ràng là muốn trách mắng cô thế mà lời thốt ra lại đầy vẻ quan tâm - Sàn nhà lạnh lắm, ốm đấy, mau đứng dậy!

Cô ngốc nghếc ngẩng đầu lên, điệu bộ mơ hồ, giống hệt một đứa trẻ bỗng nhiên bị lạc đường, vừa thấy anh, đôi mắt đang mơ màng, ngà ngà say liền vụt sáng:

- Người gỗ, anh xem này! Nó vẫn chưa bị vỡ! - Cô nâng bình rượu lên như đang dâng báu vật, ngốc nghếch cười một cách hồn nhiên.

- Ha ha! Em không, không uống trộm đâu nhé... không uống chút nào... anh nhìn xem, vẫn còn nguyên đây này... - Vừa nói xong liền ợ ra một cái sặc mùi rượu.

Cô đưa tay bịt miệng, mặt càng đỏ hơn nữa.

Còn có loại người này sao? Uống rượu rồi còn định hùng hồn nói dối, còn dám bảo mình không uống! Anh dở khóc dở cười.

- Dậy đi đã, chết cóng bây giờ. - Anh không giận.

Anh còn chưa kịp đỡ, cô đã nhanh nhẹn đứng dậy, rồi như nâng báu vật, cô cẩn thận bỏ chai rượu vào một vị trí an toàn, thở phào nhẹ nhõm như đã hoàn thành xong một sứ mệnh lịch sử.

"Giống như ngôi sao ở nghìn trùng xa xôi, chúng ta chỉ có thể nhìn nhau... Tin tưởng rằng trong tình yêu không có sự lừa dối, chỉ là chia nhau cất giữ... Nguyện vọng mà anh chờ đợi, thường là thất vọng... Giống ngôi sao băng rực rỡ nhưng lại vụt biến mất, tình yêu của em...". Cô nằm bò trước ti vi, bắt chước hát theo.

http://tieulun.hopto.org

Đây chính là "điên rượu" trong truyền thuyết?

Anh không kìm được nhếch miệng cười, tại sao rõ ràng anh rất ghét con gái uống rượu, nhưng lại thấy điệu bộ say rượu của cô thật dễ thương!

"... Nơi xa không thể với tới, ánh sao xa xôi chỉ có thể ngóng nhìn...", giọng hát càng lúc càng cao hơn, rõ ràng là đang hò hét, giống như đang cố tạo tiếng động.

- Được rồi, được rồi, đừng có trông ngóng nữa! Anh đưa em về nhà! - Anh dở khóc dở cười kéo cô.

Nhưng mà, tất nhiên là cô không chịu.

- Thiên Kỳ, sao anh lại không yêu Hạ Chi Tinh? - Cô hét to, kiên quyết không chịu đi, dường như rất buồn. Thiên Kỳ là ai? Hạ Chi Tinh là ai?

Cô nằm bò trước chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng nhà anh, nước mắt long lanh, cứ như người bị bỏ rơi là cô.

Ngây người hồi lâu anh mới hiểu, thì ra cô đang nói chuyện trong phim!

- Rồi sẽ yêu! Rồi sẽ yêu! - Anh vừa nhìn cái mở đầu đã biết nhất định họ sẽ yêu nhau, "trẻ con" khóc cái gì nhỉ?

- Không phải thế! Anh ta chỉ yêu mối tình đầu của mình thôi! - Cô chỉ vào người con trai tuấn tú trong phim, nức nở tố cáo rồi tiếp tục khóc to.

Anh trầm ngâm.

- Đồ ngốc! Con người làm sao có thể sống mãi trong quá khứ chứ? - Cô vừa lau nước mắt, vừa phẫn nộ thốt lên.

- Đúng đúng! Con người làm sao có thể sống mãi trong quá khứ! Những người cứ sống mãi trong quá khứ, đều là đồ ngốc! - Anh nhất nhất chiều theo cô nói, người say là to nhất mà.

Thế nhưng cô vẫn chưa can tâm.

- Anh không biết đâu! Mối tình đầu thực sự rất khó quên!

Cô cướp lời.

- Thế thì nói về mối tình đầu của em xem nào - Anh tự thừa nhận mình có chút đê tiện, không muốn nói với cô bí mật của mình nhưng lại đang muốn thăm dò bí

http://tieulun.hopto.org

mật của cô.

- Cậu ấy là con trai của gia đình cậu em! - Cô trái lại rất hào phóng, muốn cô nói thì cô nói.

- Anh họ? - Không cần kể thêm anh cũng biết diễn biến và kết quả ra sao.

Quan hệ huyết thống trong ba đời không thể kết hôn, anh đã hết hứng thú nghe câu chuyện của cô.

- Khi còn nhỏ, cậu ấy đẹp như búp bê... Khi cậu em dắt cậu ấy đến làm quen với em, em đã thích cậu ấy từ cái nhìn đầu tiên. - Lại nấc lên một cái sặc mùi rượu, chuyện này ngay cả bạn thân cô cũng chưa từng chia sẻ, nhưng lại thẳng thắn kể với anh - Nhưng mà, có rất nhiều bạn bắt nạt cậu ấy... Nói cậu ấy là đứa trẻ nhặt được. Ai dám bắt nạt cậu ấy, em đều xông vào đánh! - Giọng cô gằn mạnh như một nữ giang hồ chính hiệu - Cậu ấy là do An Tử Minh em "bảo hộ"!

Đã từng có lúc, cô đánh nhau tay đôi với kẻ bắt nạt cướp cặp sách và xé vở của cậu ấy, cuối cùng, đối phương bị cô đánh đến toạc đầu, tất nhiên, cằm dưới của cô cũng phải lưu lại cái dấu tích của trận đánh vinh quang vì chính nghĩa này.

- Em coi mình là siêu nhân chính nghĩa à? - Anh buồn cười.

- Siêu nhân chính nghĩa? Ha ha! - Cô ngốc nghếch gãi đầu, vẻ ngốc nghếch đến đáng yêu - Em muốn làm siêu nhân chính nghĩa! Em muốn làm!

Muốn che chở cho một người là có thể khẳng định đó là tình yêu sao? Anh không tin!

- Nhưng mà, lúc em đứng ra che chở cho cậu ấy, cậu ấy lại cứ khóc, cậu ấy bảo không cần! Năm lên tám, cậu ta ra nước ngoài sống... Ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói, cứ thế lặng lẽ bỏ đi... - Cậu anh họ đi rồi chỉ viết lại mấy chữ, bảo rằng đợi cậu lớn lên, có thể che chở cho cô, khi đó cậu nhất định sẽ trở về.

Cô khi đó đã buồn đến mấy năm, rõ ràng nắm đấm của cô mạnh hơn cậu, để cô bảo vệ cho cậu không phải tốt hơn sao?

- Đồ xấu xa! Siêu nhân không thèm bảo vệ cậu nữa! - Giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy tức giận.

- Nhưng mà, nhưng mà, có người bắt nạt cậu ấy, em vẫn sẽ làm siêu nhân! - Cô tủi thân gào lên, đã nhiều năm trôi qua, họ không hề liên hệ với nhau, nhiều lúc cô vẫn nghĩ, không biết ở nước ngoài cậu ấy có bị người khác bắt nạt không?

http://tieulun.hopto.org

- Trần Phong xấu xa! Cậu về đây! Minh Minh thích làm siêu nhân! - Cô hùng hồn bắt trước tư thế của một siêu nhân đang chuẩn bị bay.

Sắp bị anh cười chết mất! Anh tin chắc, khi còn nhỏ "trẻ con" nhất định rất thích làm anh hùng!

- Đợi đã! - Cô đột nhiên thu cánh tay đang chuẩn bị bay lại.

Còn đợi gì nữa? Anh chỉ đợi cô "bay" xong là tóm lấy đưa cô về nhà, hoặc chuẩn bị một căn phòng cho cô ngủ lại.

Cô tỏ ra thất vọng, dường như phát hiện ra vấn đề gì đó lớn lắm.

- Không được! Siêu nhân phải mặc quần lót màu đỏ! - Hơn nữa, còn phải mặc ở bên ngoài!

- Cho mượn một cái dùng đi! - Anh còn chưa kịp ngăn lại, cô đã xông vào phòng ngủ, miệng không ngừng kêu:

- Quần đỏ à, ra đây đi!

Đúng là say bí tỉ. Anh ôm đầu nghĩ.

- Đừng có chạy vào phòng của anh! - Quần lót là thứ đồ riêng tư, thế mà cô lại dám...

Anh đuổi theo vào trong phòng, phát hiện bên trong đã trở thành một mớ lộn xộn, tất cả các ngăn kéo trong phòng đã bị cô kéo ra. Áo sơ mi, quần lót vứt bừa bãi. Đau đầu! Con gái lên cơn điên rượu, đúng là đáng sợ!

- Không có cái màu đỏ! - Cô ngồi trên nền nhà, trên tay ôm một đống quần lót màu đen của anh, trông như muốn khóc. Không có cái màu đỏ, cô làm sao làm được siêu nhân đây!

Khuôn mặt anh vốn điềm tĩnh giờ đỏ đến tận mang tai.

- Mau bỏ quần lót của anh xuống! - Giằng lại thì không được, không giằng cũng không xong.

- Màu đen, lại là màu đen... Sao không có cái nào màu đỏ hết? - Cô trông vẫn rất kích động.

- Sao lại cứ cần màu đỏ? - Anh hết hơi, đối phó với một nữ lưu linh đúng là cực hình.

http://tieulun.hopto.org

- Sao lại cứ cần màu đỏ? - Cô ngây ngô nhắc lại.

Không có màu đỏ, cô không làm được siêu nhân, không làm được siêu nhân, cô không thể bảo vệ cậu anh họ được.

Phải rồi...

- Em có thể làm người dơi! - Chỉ có quần lót màu đen, cô đành chỉ có thể làm người dơi vậy!

Thấy cô đang chuẩn bị chụp chiếc quần lót màu đen lên đầu, anh không nhẫn nại được nữa:

- Em còn không ngoan, anh sẽ đánh đòn đấy! - Anh tiến lên đưa tay định vơ lấy chiếc quần lót của mình.

Thế nhưng cô dùng hết sức giữ lại.

- Còn không buông tay ra, chúng ta cắt đứt! - Xem ra đối phó với "trẻ con" cũng chỉ có thể tự biến mình nhỏ đi.

Cắt đứt... Không được!

Đang ương bướng cố sức giằng co, cô đột nhiên nghe thấy tiếng anh dọa, sợ hãi buông tay ra.

Cô đột nhiên buông tay còn anh vẫn đang kéo mạnh, mất cân bằng, anh ngã nhào xuống.

- Cẩn thận! - Cô vội vã giữ lấy anh, hai người ngã lăn xuống đất.

Cô nằm phủ trên ngực anh, chiếc váy ngắn đã bị kéo lên, càng nguy hiểm hơn nữa, chỗ mềm mại bên dưới của cô, cách một lớp vải đang áp chặt vào anh. Mỗi lúc một nóng lên, có vật gì đó cưng cứng đang áp sát vào cô.

- Anh giấu gậy! - Cô la to.

- Anh không giấu gậy... - Anh yếu ớt phản bác.

Trong chốc lát, dục vọng dâng lên đến không kìm nén được.

- Nói dối! - Cô khăng khăng, lấy tay lần sờ, quyết trừ đi mối đe dọa.

- Trẻ con, em đang nghịch lửa rồi. - Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn vào cô,

http://tieulun.hopto.org

không hề ngăn lại.

Anh biết, hôm nay nhất định sẽ có chuyện xảy ra!

Tối qua, hai người quấn quýt bao lâu?

Tối qua, cô gái say rượu là cô mê hoặc như một nữ yêu tinh, rõ ràng lúc mới đầu lạ lẫm, còn khóc nức nở, hét lên: "Đồ xấu xa, đồ xấu xa!".

Thế nhưng, rất nhanh, khi đã thích ứng, lại bắt đầu giành thế chủ động, làm anh cho dù muốn buông ra cũng không buông được.

Cô làm bùng lên tất cả ham muốn trong anh, khiến anh tối qua cũng đê mê chẳng khác gì một người "say".

Ánh sáng mặt trời đã rọi vào trong phòng, nghịch ngợm hôn nhẹ lên chiếc lưng trắng nõn, mượt mà của cô.

Anh tỉnh giấc, mỗi ngày anh đều thức dậy vào lúc tám giờ sáng theo thói quen của đồng hồ sinh học. Anh chống tay chăm chú nhìn cô. Từ khi cô tình cờ xâm nhập vào cuộc sống của anh, hình như mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát.

Anh đưa đầu ngón tay chạm nhẹ vào má cô, cô vẫn chưa thức dậy, mê mệt chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Cô gái ba hoa này! Anh suýt chút nữa bị cô gạt rồi, còn cho rằng cô đã nhiều kinh nghiệm tình trường lắm. Không biết vì sao, đối với việc cô vẫn là một cô gái trinh trắng, anh có cảm giác mãn nguyện lạ lùng của một người đàn ông.

Mười giờ, anh vẫn chưa muốn dậy chút nào. Việc anh lần đầu nghỉ việc mà không một câu thông báo nhất định sẽ làm các đồng sự ở văn phòng vô cùng ngạc nhiên, nhưng mà có sao? Anh hiện nay không thể rời cô. Bởi vì anh nghĩ, nếu cô tỉnh dậy mà chỉ thấy căn phòng trống không, cô sẽ suy nghĩ linh tinh. Anh lo cô có thể hiểu lầm rằng anh chỉ coi cô như thứ tình một đêm thoáng qua.

Mười một giờ, cô vẫn chưa thức dậy.

Đợi chán, anh quay người, tỉ mẩn đếm những sợi lông mi dài trên mắt "trẻ con".

Lần đầu tiên anh nghiêm túc phát hiện, cô thực sự rất xinh đẹp. Một vẻ đẹp thuần khiết. Có nên gọi cô dậy không? Nếu cứ ngủ mãi thế này, anh không biết liệu có nên tính đến bữa trưa nữa hay không.

Ngày nghỉ bình thường cô đều ở nhà ngủ đến không biết sống chết là gì thế này

http://tieulun.hopto.org

sao? Anh nhíu mày, thói quen này của cô không tốt chút nào.

Đúng lúc anh vừa quyết định sẽ lay cô dậy, bất ngờ, cánh cửa hơi xoay, một phụ nữ trung niên khuôn mặt có chút già nua, tay xách chiếc túi kẻ ô trắng đỏ có vẻ rất nặng, tự nhiên bước vào phòng.

Chết thật! Anh ngồi nhổm dậy. Tối qua anh quên khóa cửa!

Người phụ nữ trung niên vừa mở cửa, ngỡ ngàng thấy đống bừa bộn trên sàn nhà, quần lót, áo xống vứt bừa bãi, đây vốn không phải việc đứa con trai ưa ngăn nắp của bà có thể làm. Đột nhiên, bà Lương mở to mắt kinh ngạc, bởi vì, bà nhìn thấy áo ngực và váy của phụ nữ...

Bà thở nặng nề, khung cảnh trước mắt nằm ngoài phạm vi mà bà có thể chịu đựng.

Ánh mắt đờ đẫn của người phụ nữ trung niên nhìn lên phía trên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cả hai người đều sững sờ.

- Mẹ! - Anh vô cùng bối rối nói.

Đúng là không ngờ, thực sự không ngờ!

Giống như việc anh cho phép An Tử Minh đến nhà mình, giống như việc anh và An Tử Minh xảy ra chuyện đó, việc mẹ anh bước vào, cũng là một điều không ngờ.

- Con, các con... - Khuôn mặt sạm đen của bà Lương đột nhiên tái đi.

Đúng là thời thế thay đổi, với quan niệm còn cổ hủ ở quê thì làm sao có thể xảy ra những chuyện suy đồi đạo đức thế này.

Vừa nhìn sắc mặt mẹ anh đã biết mình cần phải đưa ra giải thích. Thực ra, cũng không cần phải chuẩn bị.

Dù sao, ở nhà cũng thúc giục mãi, anh cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, sớm muộn thì cũng phải lấy. Thà rằng lấy Minh Minh còn hơn theo lời mẹ về quê lấy vợ. Dù sao, lấy Minh Minh cũng là ý muốn của anh chứ không phải do nguyện vọng của cha mẹ mà lấy.

- Minh, tỉnh dậy đi. - Từ cách gọi cả họ tên cô, anh tự động chuyển thành có một từ.

http://tieulun.hopto.org

Bị anh lôi dậy, người đang say sưa ngủ trên giường, nhăn mặt khó chịu:

- Khả Khả, cậu trông giúp mình một chút, mình mệt lắm, vẫn muốn ngủ...

Cô ngủ đến hồ đồ rồi sao? Còn tưởng rằng mình đang ở chỗ làm?

Sắc mặt của mẹ càng sầm lại.

Ở quê, loại con gái lười biếng thế này, đừng có hòng mà gả cho ai.

Sợ ấn tượng của mẹ về cô càng không tốt, anh cố lay gọi:

- Dậy đi! - Nên làm thế nào để cho cô biết việc mẹ đang có mặt đây? - Lãnh đạo đến kiểm tra... - Anh nói nhỏ vào tai cô.

Anh lặng lẽ quan sát thấy mẹ âm thầm lộ vẻ vừa lòng với sự "kính nể" của anh.

Lãnh đạo?

Cô bị dọa cho tỉnh ngay, đang mơ mơ màng màng giật mình một cái rồi bất thình lình ngồi dậy, nói to:

- Báo cáo lãnh đạo, ông nhìn nhầm rồi, An Tử Minh không ngủ!

Anh và mẹ cùng ngây người.

Cô đang làm gì nhỉ? Sau khi báo cáo xong, đầu óc cô trống rỗng, cô đang làm gì? Đây là đâu? Cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ đứng trước mặt lúc này đang lúng túng không biết nên đưa mắt nhìn vào chỗ nào.

Đã xảy ra chuyện gì? Cô bị lôi trở lại trong chăn, quay mặt lại, cô phát hiện khuôn mặt không mấy tự nhiên của Lương Tử Tích. Anh ta sao lại ở bên cạnh cô?

- Đừng để lạnh. - Lương Tử Tích dùng chăn quấn thật chặt cho cô - Đây là mẹ anh. - Anh không quên nhắc nhở cô.

Ngồi trong chăn, cô vẫn chưa nhớ ra điều gì.

Tối hôm qua...

Không giống như trong phim truyền hình thường diễn là ngay sáng hôm sau nam nữ diễn viên chính thường may mắn mắc luôn căn bệnh mất trí nhớ, cô nhanh chóng nhớ lại, rúc đầu vào chăn, hai má đỏ bừng.

Cả đời cô chưa khi nào thấy xấu hổ như hôm nay!

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ, mẹ ra ngoài trước đi, để bọn con mặc đồ đã! - Nếu mẹ còn không ra ngoài, anh nghi ngờ Minh Minh sẽ chết ngạt trong chăn mất.

Lần đầu tiên cô và mẹ anh gặp mặt, tuy có chút bất ngờ, nhưng anh không muốn cô làm mẹ có ấn tượng không tốt.

Bà Lương gật đầu, trước khi đi ra bà còn quay đầu lại nhìn kỹ cô gái có đôi má đang ửng đỏ. Xem ra, cũng không phải là loại con gái không đàng hoàng, điểm này bà tin con trai bà không thể làm liều. Nhưng mà, cô gái đó còn quá trẻ, không thích hợp để làm vợ.

Tóc cắt ngắn như thế, khóe miệng lại nổi rõ xoáy đồng tiền, nhất định là kiểu con gái hay cười. Con trai bà lại trầm tính, kín đáo, nếu ở bên cô gái có tích cách cởi mở này, liệu có thể lâu bền được không?

Mười ngón tay túm chặt lấy chăn mền của cô ta như ngà như ngọc, chắc chắn cũng giống bạn gái cũ của con trai bà, không những không biết làm việc nhà mà có lẽ còn không biết kính trọng người lớn tuổi nữa!

Bà phản đối!

Trong lòng đã mặc định sẵn. Nhưng bà chợt bắt gặp một góc giường lộ ra khỏi lớp mền có vết máu mờ mờ, ánh mắt bà bắt đầu có chút nghi hoặc. Không lẽ...

Minh Minh đã mặc xong quần áo, hai má lúc này vẫn còn nóng bừng ngồi trên giường đợi. Tiếng nói chuyện ngoài phòng khách, tuy đã cố hạ xuống, nhưng vẫn vẳng lại.

- Mẹ, mẹ đừng suy nghĩ linh tinh, cô ấy là cô gái đàng hoàng.

- Con gái đàng hoàng mà chưa kết hôn đã cùng đàn ông qua đêm à? - Ở quê, con gái đàng hoàng tuyệt đối không làm chuyện ấy.

- Tối qua, là con ép cô ấy ở lại. - Anh tự nhận hết trách nhiệm.

Hai người đều trầm ngâm.

Đột nghiên, bà Lương nói:

- Tích, mẹ hỏi con, con phải nói thật!

- Mẹ, mẹ cứ hỏi đi. - Anh không nghĩ nhiều, gật đầu.

- Trước khi đến với con, cô ấy có còn trong trắng không? - Vết hồng nhạt đó thật

http://tieulun.hopto.org

đáng ngờ.

- ... - Anh không ngờ mẹ lại hỏi về vấn đề này.

Đau đầu, đúng là đau đầu!

- Vâng. - Anh thừa nhận, không muốn để mẹ có hiểu lầm không tốt về cô.

Giọng nửa trách mắng của bà Lương biến mất, bà đành nói:

- Làm đàn ông thì nên có trách nhiệm, nếu đã như vậy, con phải chịu cái trách nhiệm này, mau mau tổ chức đám cưới, để lỡ ra ôm cái bụng to mà tổ chức thì mất mặt lắm!

Sau một lúc im lặng, anh nói:

- Vâng.

Ngồi trong phòng, cô không muốn cũng không thể nghe tiếp, lúc này, cô thấy rất hoang mang.

Tối qua, chẳng phải chỉ là một chuyện ngẫu nhiên thôi sao? Sao anh không hỏi cần hỏi cô mà lại đồng ý? Giờ là thế kỷ hai mốt rồi, làm gì có người con gái nào chỉ vì một đêm mà cần người con trai phải chịu trách nhiệm! Bên ngoài lại trở lên yên tĩnh, hình như mẹ anh đã xách làn đi chợ để chuẩn bị nấu cơm trưa cho họ.

Anh gõ cửa, sau khi nghe cô đồng ý mới đẩy cửa bước vào.

Cô không thể không thừa nhận, anh là người rất có phép tắc. Tối qua xảy ra chuyện ngoại lệ như thế, tất cả là do cô!

- Tối qua say quá, em, em... - Cô muốn nói tối qua mình say quá nên không nhớ gì hết.

- Không phải nửa say nửa tỉnh sao? Anh nghĩ tối qua em không say đến mức không phân biệt được lên giường cùng ai? - Nếu cô cứ tiếp tục không thành thực, họ sẽ rất khó nói tiếp.

Tối qua, lúc cao trào, cô còn gọi tên anh đến mấy lần.

Không phủ nhận được.

Cô thích anh. Cô "ừm" một tiếng, anh thẳng thừng lật tẩy khiến khuôn mặt cô vốn đang đỏ lựng giờ lan đến tận mang tai.

http://tieulun.hopto.org

Không sai, tối qua, đúng là cô vẫn biết mình lên giường cùng ai.

- Thế bây giờ, em có muốn nói chuyện nghiêm túc với anh không? - Đúng ý, anh tiếp tục chủ động.

Cô lưỡng lự gật đầu.

- Anh nghĩ, nếu em đồng ý, chúng ta mau chóng kết hôn đi. - Anh nói rõ ý định của mình. - Lát nữa, anh sẽ bảo mẹ chọn ngày đẹp để đến nhà em nói chuyện.

- Kết hôn? - Cô kinh ngạc thốt lên.

Không cần!

Cô không cần một cuộc hôn nhân được xây dựng trên cái tình huống sau một đêm hoan lạc, bị người ta bắt được, rồi bên nam gánh lấy trách nhiệm.

Hơi nhíu mày, rõ ràng cảm thấy cô có ý từ chối, anh thử nói lý lẽ với cô:

- Em có thể sẽ có thai, tối qua anh không phòng tránh gì hết. - Cô là cô gái đầu tiên bước chân vào nhà anh, vì thế trong nhà lấy đâu ra vật dụng phòng tránh cho chuyện đó.

- Tối qua là ngày an toàn của em!

Cô không muốn kết hôn! Chỉ dựa vào một lý do vớ vẩn như thế, làm sao có thể kết hôn? Hôn nhân, cần phải có sự thiêng liêng!

Mặt anh dần nghiêm túc hơn.

- Em muốn thế nào? - Giọng anh trở lên lạnh nhạt.

- Em không muốn thế nào hết! Chỉ là, tối qua chỉ là ngẫu nhiên, chúng ta tiếp tục làm bạn tốt! - Cô miệng nói một đường bụng nghĩ một nẻo nói.

Bắt đầu từ tình yêu, không được sao?

Đột nhiên, mặt anh trùng xuống.

- Tiếp tục làm bạn tốt? - Anh nhắc lại vẻ không tin vào tai mình.

Nên lắc đầu hay gật đầu?

Nhìn thấy sự dằn vặt của cô, anh bắt đầu thấy chán nản:

http://tieulun.hopto.org

- Anh không ép em. Nếu em chỉ muốn tiếp tục làm bạn, tranh thủ lúc mẹ anh chưa về, em có thể đi trước.

Cô không đồng ý kết hôn, anh không biết nên nói lại thế nào với mẹ, nghiêm trọng hơn, cô dường như tin chắc rằng tối qua chỉ là chuyện ngẫu nhiên.

Cô cắn cắn môi, cô không thích cuộc sống cứ phải đi theo quy luật.

- Tạm biệt! - Cô chào nhỏ, xách túi, ngập ngừng một chút rồi bước đi.

Cuộc sống, làm sao có thể chỉ vì trách nhiệm?

Lần này, lại nửa tháng không gặp mặt, thậm chí ngay đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Vô số lần cô muốn cầm máy lên, muốn làm ra vẻ như chưa có gì xảy ra, nhưng không biết tại sao, không cách nào nhấn gọi vào cái số điện thoại sớm đã thuộc lòng đó.

Cô không dám gọi cho anh, còn anh cũng không hề liên lạc với cô. Hình như đã có thứ gì đó thay đổi, cô không thể tiếp tục vô tư lấy tư cách bạn bè để đến với anh.

Thực ra, từ lâu đã có một thứ gì đó, nảy nở trong quan hệ giữa họ. Nhưng tại sao thái độ của anh với cô không thể nồng nhiệt hơn một chút? Ít nhất, nếu nồng nhiệt hơn một chút, cô có lẽ sẽ xem xét... về khả năng tiến tới hôn nhân...

Giật mình với ý nghĩ trong đầu, hai chân cô vung ra phía trước theo phản xạ.

- Ái, đau chết người ta rồi, bà cô của tôi ơi! - Có tiếng kêu thảm thiết, người đối diện giả vờ bóp bóp đầu gối.

Còn lâu mới bị lừa, cô lườm qua.

- Này, nói thật, cậu có tâm sự gì à? Chẳng mấy khi thấy cậu ngồi trước món ngon mà lại tỏ ra "sầu thảm" đến thế! - Người đang chế nhạo là bạn chí cốt của cô - Vương Xuân Đạo.

Nhắc đến Vương Xuân Đạo, mối quen biết giữa cô với cậu ta đúng là nghiệt duyên, Vương Xuân Đạo chính là tên tiểu ác bá đánh nhau với cô năm đó.

Vương Xuân Đạo lúc nhỏ rất đẹp trai, là con một, được chiều như chiều vong, nhà lại có điều kiện, ở nhà trẻ lôi bè kết cánh, tự xưng là "Bạch mã hoàng tử".

Trước khi anh họ cô xuất hiện, quả thực tất cả mọi người đều rất nể cậu ta, đối

http://tieulun.hopto.org

với danh hiệu "Bạch mã hoàng tử" của cậu ta chẳng có ai nói ra nói vào điều gì, thế nhưng khi anh họ cô xuất hiện, da trắng, lông mi dài cong vút, nụ cười e thẹn - anh đã trở thành hình tượng hoàng tử hoàn mỹ nhất trong mắt tất cả các cô bé trong trường. Có rất nhiều cô bé suốt ngày vây quanh anh họ, thế là Vương Xuân Đạo vốn nổi danh với danh hiệu "hoàng tử" trong đám các bạn gái lập tức bị lạnh nhạt, cuối cùng, tên tiểu ác bá Vương Xuân Đạo không chịu được cũng nổi xung lên.

Các bức tranh do anh họ vất vả vẽ ra, vở bài tập đã được làm chỉnh tề đều bị xé nát. Mỗi lần đi học về, cô đều thấy các vết bầm tím hằn trên da thịt trắng nõn của cậu, cô hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì, cậu thường đỏ mặt vội vã nói do ngã nên bị thương.

Sau đó, những lời nói dối như thế này càng lúc càng nhiều, cô nghe phong thanh biết chuyện, cuối cùng không nhịn được, giờ ra chơi liền chạy từ lớp nhỡ lên lớp lớn.

Cặp sách của anh họ bị treo trên chốt cửa, bức tranh rất đẹp mà anh họ vẽ bị giẫm lên mấy vết chân màu đen và đang bị Vương Xuân Đạo dương dương tự đắc túm trong tay.

- Trả lại tôi, không được xé! - Anh họ cố sức đoạt lại.

Bức tranh mà anh phải vất vả lắm mới vẽ lại được, sao có thể lại để xé mất?

Nhưng người anh họ gầy gò bị tên Vương Xuân Đạo to béo đẩy mạnh một cái ngã ra đất. Ngược lại với thái độ ôn hòa thường ngày, sau khi vùng đứng dậy, anh họ xông thẳng vào người Vương Xuân Đạo.

Hai đứa trẻ con ôm chặt lấy nhau vật lộn.

- Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! - Các bạn gái cùng lớp đứng co lại một bên sợ hãi khóc.

Anh họ đã bị tên ác bác Vương Xuân Đạo ngồi hẳn lên người, đấm từng cú mạnh vào khuôn mặt trắng nõn, thanh tú của cậu...

Cô lúc đó, không nghĩ ngợi gì mà lao thẳng vào người Vương Xuân Đạo dù cậu ta cao hơn cô cả nửa cái đầu, tình thế nghịch chuyển, "Trảo tử công" của cô vừa lợi hại vừa uy mãnh, Vương Xuân Đạo bị đánh lùi lại phía sau, cuối cùng bất ngờ đá một cú vào bụng cô, kết quả là cô ôm bụng túm lấy cái ghế nhỏ, đánh vỡ cả đầu tên tiểu bá vương, tiểu bá vương đau quá xô cô ngã xuống, hại cô từ đó phải mang trên cằm một vết sẹo "vinh quang".

http://tieulun.hopto.org

Đó là lần đầu tiên cô thấy anh họ rơi nước mắt, những giọt nước mắt buồn bã và hổ thẹn.

Mối ân oán giữa cô với tiểu bá vương Vương Xuân Đạo cũng bắt đầu từ đó.

Chỉ là, thật không ngờ, nghiệt duyên giữa cô và Vương Xuân Đạo hóa ra lại sâu đến thế, năm học lớp một, Vương Xuân Đạo vì bị nhiễm viêm gan A phải nghỉ học một năm và trở thành bạn học cùng lớp với cô.

Tiểu học, trung học, phổ thông họ đều là bạn học cùng lớp. Người nên có duyên phận thì đã đi du học biệt tăm, người không nên có duyên phận thì không đánh không quen biết, giờ trở thành anh em chí cốt. Mấy năm gần đây, cho dù Vương Xuân Đạo đối xử với người khác có tệ thế nào, nhưng đối với cô lại không có điều gì phải nói. Viện thiết kế ra mẫu quần áo đẹp, cậu ta không dùng để dỗ dành những "ong bướm" của mình mà đưa cho người bạn chí cốt là cô chọn trước.

Bình thường, dù đang cặp kè ong bướm tình tứ cỡ nào, chỉ cần cô gọi điện, cậu liền nghĩa khí có mặt, cho dù chỉ là vòi nước nhà cô bị gỉ hay bóng đèn bị hỏng.

- Vương Xuân Đạo, cậu cũng là đàn ông, mình hỏi cậu vấn đề này nhé! - Thời gian này, cho dù là sơn hào hải vị đặt trước mặt, cô cũng không có tâm trạng mà thưởng thức, sở dĩ hẹn Vương Xuân Đạo ra đây là muốn nghe ý kiến của cậu ta với tư cách là một người đàn ông.

- Không vấn đề! Biết thì sẽ nói, tuyệt đối không giấu giếm! - Vương Xuân Đạo vươn vai, tỏ vẻ bất cần, có chút ngang tàng phóng túng.

Khi còn nhỏ Vương Xuân Đạo rất to béo, vậy mà càng lớn lên càng mảnh khảnh, đáng lẽ phải giống với một thổ địa, giờ trông lại có vẻ rất "nghệ sĩ".

Do dự một chút, cuối cùng cô cũng hỏi:

- Theo cậu... đàn ông nghĩ thế nào về "sex"?

- Đàn ông hoàn toàn là loại động vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, lúc nào cũng đầy ham muốn, ham muốn của đàn ông tất nhiên chính là phụ nữ - kiệt tác do Chúa tạo nên. Dáng điệu uyển chuyển, đường cong quyến rũ, da thịt như nước, khuôn mặt xinh tươi đều là những cám dỗ chết người đối với đàn ông...

- Ngừng! - Không hổ danh là học thiết kế, nói ra toàn những lời hoa mỹ!

- Đừng có hoa mỹ như thế, trả lời tóm lại một câu! Câu hỏi thứ nhất, cậu nghĩ về "sex" như thế nào? - Cô muốn đánh nhanh thắng nhanh hỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Một câu? Được! Không có đàn bà, mình chết mất! - Câu này đủ rõ rồi chứ?

- Thế nếu cậu xảy ra tình một đêm thì sao?

Vương Xuân Đạo cười một cách bí hiểm.

Điều mà đêm nào cũng xảy ra thế này, còn phải dùng đến chữ "nếu" sao?

Cậu nói toạc ra kinh nghiệm của bản thân:

- Nhà nghỉ nhất định phải tìm loại cao cấp, bao cao su phải dùng của nhãn hiệu tốt!

Giống như bị trứng đà điểu chẹn cổ họng, cô thở dài một tiếng, cô bắt đầu hối hận, sao cô lại ngốc thế, hỏi ai không hỏi lại đi hỏi Vương Xuân Đạo?

- Thế nếu như cậu phát hiện đã vô ý làm chuyện đó với một "trinh nữ", cậu có vì trách nhiệm mà cưới cô ta không? Nếu như có, trong lòng cậu cảm thấy thế nào?

- Thứ nhất, để tránh thêm phiền phức, mình chưa bao giờ động vào một trinh nữ! Thứ hai, cho dù xảy ra chuyện đó, mà mình phải có trách nhiệm thì những cô gái đợi mình lấy có mà xếp hàng từ đây đến Ủy ban nhân dân thành phố, còn đợi đến lượt lấy cô ta sao?

Đúng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Cô đúng là có bệnh mà dùng không đúng thuốc, đã hỏi nhầm người rồi...

- Đợi đã, Minh Minh! Lẽ nào, lẽ nào cậu đột nhiên phát hiện đã yêu anh chàng lãng tử là mình, muốn dùng chiêu này để, ha ha... - Vương Xuân Đạo sờ sờ cằm, cười nham hiểm - Dựa vào giao tình lâu năm của anh em chúng ta, được, cậu nói một tiếng, sáng mai chúng mình gặp nhau ở cửa Cục Dân chính!

Gặp, gặp, gặp, gặp cái đầu của cậu, đến Cục Dân chính cãi nhau à?

- Nể tình anh em giữa chúng ta, giúp mình một chút nhé? - Vương Xuân Đạo cố ý làm ra vẻ thân mật ôm lấy vai cô, cúi đầu, ghé sát vào tai cô thì thầm - Người anh em, mình đang gặp rắc rối...

Điệu bộ thân mật, trông rất giống một đôi tình nhân.

Đầu bên kia của nhà hàng, một người đàn ông vừa điềm tĩnh trình bày với khách hàng về kết quả của chuyến điều tra lần này, vừa đưa mắt nhìn về phía giáp cửa sổ, một đôi "uyên ương" đang rất tình tứ.

http://tieulun.hopto.org

Bất giác, mặt anh ta dần dần sầm lại.

- Cô gái à, cô nói nữa cũng không có tác dụng gì! Tình yêu đích thực, cô có hiểu không? - Vương Xuân Đạo giơ tay đẩy An Tử Minh lên - Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã biết mình xong rồi! - Ánh mắt, thăm thẳm đầy tình cảm, có vẻ rất nhập vai.

Bởi vì, từ ánh mắt đầu tiên cô nhìn thấy cậu ta, nắm đấm đã được vung ra. Tình yêu đích thực? Thà tin rằng trên đời có ma chứ đừng tin vào cái miệng của Vương Xuân Đạo.

Cô lầm bầm trong bụng.

Mỗi lần thế này, cô đều thấy cô thật vô cùng xui xẻo, không biết chọn bạn mà chơi.

Bạn bè? Có một câu nói rất hay, bạn bè là để lợi dụng!

- Cô ta là tình yêu đích thực? Thế còn tôi? Tôi là cái gì? Là của lạ nhất thời của anh sao? - Cô gái hỏi dồn dập, không giấu được vẻ bi phẫn.

- Của lạ nhất thời? Cách nói này đúng! - Vương Xuân Đạo vẫn sờ sờ cái cằm nhẵn thín, trêu tức gật đầu tán thưởng.

- Anh... - Bàn tay của cô gái tức giận giơ lên.

- Tôi khuyên cô nên suy nghĩ kỹ, có nên vì chút tức giận nhất thời mà để ngày mai không còn được thấy ánh mặt trời nữa không! - Giọng Vương Xuân Đạo vẫn hờ hững, ai chẳng biết, mấy năm nay, cậu ta đã giao kết với mấy tay anh chị.

Bàn tay đang giơ cao từ từ hạ xuống, đôi vai cô gái tức giận đến run lên.

Ây, cô lại tiếp tay cho kẻ xấu rồi.

Nhưng mà cô thực sự nghĩ không ra, tại sao cậu ta đã có nhiều tiếng xấu như vậy mà vẫn có nhiều cô gái cứ lao vào như thiêu thân? Có lẽ, đàn bà vĩnh viễn cứ ôm cái ý nghĩ mình sẽ may mắn trở thành người cuối cùng. Nhưng mà, cuộc sống rất tàn khốc, có vô số cái sẽ đi qua, và chỉ có một cái là cuối cùng.

Vương Xuân Đạo thân mật ôm eo cô, cô không thể không phối hợp cứ để mặc cậu ta, loại chuyện thế này, cô làm đã quen, cô chỉ cần tự coi mình như một thứ đồ trang trí là được!

Cho đến khi cô bắt gặp một ánh mắt...

http://tieulun.hopto.org

Trời!

Có lỗ nẻ nào không?

Trêu ngươi! Đúng là trêu ngươi! Cô vội vội vàng vàng đang muốn gỡ tay cậu ta ra, một ly nước đá, hất thẳng về phía cô.

- Đồ đàn bà xấu xa, đừng có đắc ý! Tên đàn ông đê tiện này, cô cần thì cứ nhặt đi!

Ngây người, miệng cô từ từ há ra, nước đá nhỏ từng giọt xuống từ tóc và lông mi.

Mẹ ơi, bị báo ứng rồi!

- Hừ! Tôi sẽ mở to mắt nhìn xem khi nào đến lượt cô! - Cô gái đi trên đôi giầy cao đến bốn tấc, lạnh lùng quay người bước đi.

May thật! May mà vĩnh viễn cũng sẽ không đến lượt cô.

"Bập" - Một cái hôn thật kêu, má cô bị vật gì đó mềm mềm áp mạnh một cái, sau đả kích thứ hai bị dội cả một đầu nước đá, tiếp tục đến cái đả kích thứ ba giáng tới.

Trời ạ! Cái người bình thường hùng hồ tuyên bố thỏ đói chết cũng không thèm ăn cỏ cạnh hang, thế mà hôm nay hình như ăn nhầm thuốc độc đến mất trí, ngay cả người bạn học cũ giống như "đậu phụ" cũng ăn.

- Cuối cùng cũng giải quyết xong! - Cậu ta vui như vừa trúng giải độc đắc - Cậu không biết cô gái đó đáng sợ thế nào đâu, ngày nào cũng đứng đợi trước cửa nhà mình, làm mình không dám đưa cô gái khác về nhà, sợ xảy ra án mạng! - Thế nên, phát sinh án mạng cứ đẩy An Tử Minh ra gánh đỡ?

Bạn bè quả nhiên là để lợi dụng! Nước trên mặt cô vẫn tiếp tục nhỏ xuống, thế nhưng, cô lúc này đang hoang mang đến không còn tâm trí đâu mà để ý.

Lương Tử Tích đang từng bước từng bước tiến gần phía cô...

- Minh Minh, có đau không? Đừng khóc, đừng khóc, mình lau giúp cậu! - Vương Xuân Đạo tiếp tục bốc đồng, lấy khăn giấy, vừa dỗ cô như dỗ một đứa trẻ trong nhà mẫu giáo vừa giúp cô lau nước trên mặt.

Đau? Đồ ngốc, chỉ là hắt nước thôi mà, làm sao mà đau được? Thế nhưng, cô đúng là đang rất muốn khóc.

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi!

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh, đừng khóc, đừng khóc, cậu đừng có thế này, tim mình sắp bị cậu làm tan nát rồi đây này! - Cái anh chàng củ chuối này, cô chỉ muốn thụi cho một cái.

Lương Tử Tích dừng lại trước mặt họ, khuôn mặt góc cạnh trở lên lạnh lùng.

- Lương... - Cô ngơ ngác gọi tên anh.

Đừng hiểu lầm, cô có thể giải thích!

Vương Xuân Đạo thấy có chút không ổn, nhìn theo ánh mắt của cô.

- Ông Lý, hôm nay chúng ta nói đến đây, có gì không hiểu ông có thể gọi điện hỏi bất cứ lúc nào. - Người đàn ông chững chạc đứng phía trước mặt họ, khách sáo bắt tay với người đàn ông trung niên bên cạnh, sau đó, lướt qua chỗ họ ngồi đi ra.

Anh không nhìn cô? Mắt không liếc lấy một cái, cứ như không hề quen biết cô.

Quay trở lại, Vương Xuân Đạo tiếp tục sôi nổi:

- Minh Minh, thiệt thòi cho cậu rồi! Muốn ăn gì cứ tùy ý, lát nữa người anh em này sẽ đãi cậu đi xem phim...

Thường Vương Xuân Đạo nói câu này tức là để cô tùy thích, nhưng giờ cô căn bản là không có chút hứng thú nào. Đầu óc cô cứ hiện ra hình ảnh khi nãy bị anh coi như vô hình lướt qua, tâm trạng cô, sao lại tồi tệ đến thế? Bị anh phớt lờ, tim cô như bị bóp nghẹn đến không thở được. Chết rồi, cô thực sự tiêu rồi.

Rõ ràng cô đã gặp nhiều người đàn ông đẹp trai hơn anh, rõ ràng cô đã gặp nhiều người đàn ông có điều kiện tốt hơn anh, nhưng mà tại sao trong lòng cô dường như đã bắt đầu càng lúc càng không thể bỏ qua được.

Cô, dường như đã yêu một người, không phải thứ tình yêu mơ hồ như khi còn nhỏ, mà là sự nhói đau rất thực, một nỗi hoang mang và sợ hãi chưa từng có.

Bỗng nhiên, cô đứng dậy, đẩy Vương Xuân Đạo ra, chạy theo, thế nhưng ngoài cửa lúc này làm sao còn bóng dáng anh.

Lo lắng, cô không ngừng chạy quanh, mắt nhìn theo từng bóng người, thế nhưng, không có, không có!

- Minh Minh, cậu đang tìm gì? Sao lại vội thế? - Bên cạnh, Vương Xuân Đạo vừa vội vã thanh toán rồi chạy theo cô quan tâm hỏi.

http://tieulun.hopto.org

- Cậu mất gì? Mình tìm giúp cậu?

Mất gì à? Cô hình như đúng là đã làm mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Khi tình yêu đến gõ cửa, cô cứ cố khoác ra bên ngoài chiếc áo tình bạn, cho nên, tình yêu nghĩ ở đó không có người mà nó cần tìm, cho nên dứt áo rời xa cô?

- Minh Minh, cậu khóc cái gì? Đừng có dọa mình! Cậu rốt cuộc đang tìm cái gì? - Vương Xuân Đạo có vẻ rất lo lắng.

Cô là An Tử Minh mà, cho dù gặp chuyện khó khăn đến mấy cũng vẫn có thể vỗ ngực hô cố lên mà.

- Em đang tìm anh à? - Đột nhiên, phía sau vang lên một giọng nói trầm ấm.

Cô quay đầu lại.

Thì ra, anh vẫn chưa đi.

Trên khuôn mặt trẻ con của cô vẫn đầm đìa nước mắt.

Cuối cùng, đã tìm được anh.

http://tieulun.hopto.org

Chương 2:
Thời hạn ba năm

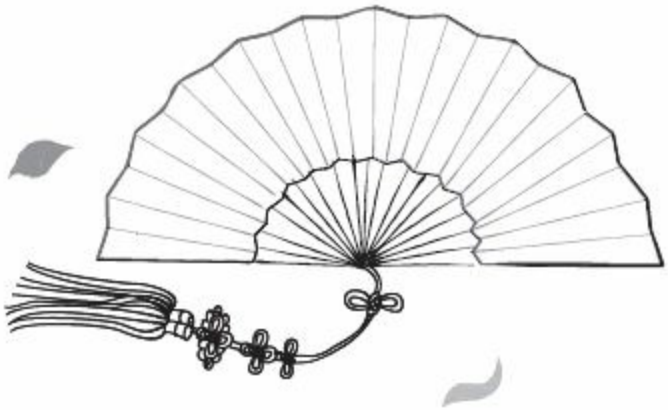

Cô thức dậy trên sô pha, đưa tay xoa lên má, sao lại mơ thấy những chuyện đã qua nữa nhỉ? Ngốc thật, cô bật cười.

Ba năm sau đám cưới, cô vẫn thấy mình thật hạnh phúc, mỗi ngày trôi qua đều ngọt ngào như ngày mới cưới, liệu có phải rằng do số cô may mắn quá không? Thấy cô đã dậy, Tiểu Ngốc vội vã chạy lại, kéo mạnh chiếc quần bò cô đang mặc, mắt long lanh như muốn nói: Đói quá, đói quá!!!

- Đợi chút nữa nhé, bố sắp về rồi!

Cô thân mật ôm lấy Tiểu Ngốc, kiên quyết đợi khi nào cả ba nhân khẩu trong nhà đã tề tựu đầy đủ mới được dùng cơm. Miệng tuy nói vậy nhưng cô vẫy lấy sôcôla đặt trong lòng bàn tay để Tiểu Ngốc chống đói. Miếng sôcôla trong lòng bàn tay cô từ từ tan ra dưới sự tấn công của Tiểu Ngốc, quyện thành một khối ngọt ngào đặc quánh, cũng như cuộc hôn nhân của cô vậy.

Nâng nâng chiếc đầu nhỏ đáng yêu của chú chó được cô âu yếm gọi là "con trai", mặt cô ngời sáng vui vẻ. Lương Tử Tích đã nhiều lần kháng nghị với cô, anh không muốn làm cha của một chú chó, nhưng sau nhiều lần kháng nghị vô hiệu, anh đành im lặng.

Anh cưng cô, rất rất cưng cô.

Cuộc hôn nhân giữa cô và Lương Tử Tích có thể coi là cuộc hôn nhân chớp nhoáng.

http://tieulun.hopto.org

Nếu nói lần đầu tiên của họ chỉ là do uống say, thế còn lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ n, thế còn sau này, khi hàng đêm hai cơ thể lồng siết vào nhau? Dù sao cũng không cần giải thích thêm nữa, khi Lương Tử Tích ngỏ lời cầu hôn cô sau một tháng, tất cả đều như một điều hiển nhiên phải đến.

- Nếu như có một anh chàng không còn trẻ, không muốn bị bố mẹ bắt phải ngược xuôi lặn lội để đi xem mặt nữa, em có đồng ý giải cứu anh chàng đó không?

Anh nói pha chút hài hước hiếm hoi, còn phản ứng của cô là không bỏ lỡ giây nào, lập tức tự động xỏ tay vào nhẫn:

- Em đồng ý, em đồng ý!!!

Mấy tiếng này được thốt ra vội vàng đến nỗi cô sơ ý cắn cả vào lưỡi, đau đến phát khóc.

Lúc mới được một tháng, những cuộc hẹn hò thông thường giữa họ thậm chí không bằng đôi bạn trai gái bình thường, phần lớn thời gian họ đều dành cho những giây phút nồng cháy trên giường, thế nhưng cô cảm thấy như vậy còn lãng mạn hơn khối cảnh phong hoa tuyết nguyệt nào khác.

Nếu như, đã lãng mạn như vậy, vậy thì kết hôn! Cô chân thành thẳng thắn, bộc trực, anh thâm trầm phức tạp, khó đoán, đã có lúc cô cho rằng họ là một đôi không hợp nhau, thế nhưng khi tình yêu đến, cô phát hiện, tất cả những thứ không thích hợp ấy, đều có thể trở thành thích hợp.

Sau khi lấy nhau, cuối cùng họ đã có thể tìm thấy những điểm tương đồng, chẳng hạn như:

Cô không biết dọn dẹp nhà cửa, lôi thôi, anh sẽ thu dọn, đằng nào anh cũng đã quen với công việc này, chỉ là tiện tay làm luôn thôi.

Anh không để ai động vào quần lót của mình, chứ đừng nói đến giặt giũ, thế nhưng nếu là cô, anh có thể tập làm quen.

Cô không biết nấu ăn, nếu cứ cố, thế nào cũng hại anh bị đau bụng, thế nhưng như vậy cũng chẳng sao hết, anh sẽ tự nấu, cô chỉ cần cổ vũ bằng việc ăn sạch những gì anh nấu.

Anh ghét nhất rửa bát, toàn những dầu mỡ, làm anh nhăn mặt nhăn mũi loay hoay mãi không xong, như thế thì có hề gì? Cô thích nhất trò thổi bong bóng nước, rửa bát cũng vui như chơi nghịch nước.

http://tieulun.hopto.org

Anh thích xem các tin tức kinh tế, cô ghét những tiết mục khô khan, thế nhưng, chỉ cần anh đồng ý chìa đùi ra cho cô mượn làm gối, cô sẽ vui lòng nằm tưởng tượng cái người trong mục tin tức đó là thành viên của nhóm F4 phiên bản về già!

Cô thích xem phim Hàn Quốc, anh thì thấy rằng xem thể loại truyền hình suốt ngày chỉ có khóc lóc đúng là lãng phí cuộc sống, thế nhưng, nếu cô đồng ý để anh đeo tai nghe nghe nhạc, anh sẵn sàng cùng cô nằm dài trên sô pha để xem phim.

Cô thích vòng lấy cổ của anh, nũng nịu hét vào tai anh: "Ông chồng 'người gỗ'!", thường thì anh đáp lại mà chẳng có chút khích lệ nào, chỉ "Ừ" một tiếng, thế là, cô lại theo riết lấy anh, lại hò hét ầm ĩ bên tai anh: "Hét lại cho vợ nghe nào, hét đi, hét đi, em muốn nghe!".

Tính cách của anh có chút cứng nhắc, khó thích ứng với những thứ tình cảm sướt mướt, thế nhưng, bị cô bám riết lấy, anh cũng chẳng còn cách nào khác, đành lườm cô một cái, đầu hàng: "Bà vợ 'trẻ con'!".

Tiếng ổ khóa chuyển động vang lên, mắt cô và Tiểu Ngốc cũng cùng lúc sáng lên, quả nhiên sau đó, một người đàn ông mặt mày trầm tĩnh mở cửa bước vào.

"Chồng!". Loáng một cái qua mắt anh, một cái bóng nhỏ xinh chẳng khác chi kiểu của một con gấu túi lao ra ôm lấy cổ và bám chặt trên người anh.

Trên mặt anh, những nét mệt mỏi dần được thay thế bởi sự dịu dàng. Riêng chú chó càng nuôi càng thấy ngốc đi của anh, hình như cũng muốn cùng cô tranh giành sự sủng ái, cứ cố leo lên chân anh bằng được, nhưng bị anh gạt ra. Kể ra anh đúng là một ông chủ tồi, có mới nới cũ, nhưng cứ để con chó ngốc nghếch ấy quấn lấy chân, anh sợ vấp ngã, sẽ làm đau cô vợ bé bỏng của mình, mà việc như thế này, cũng xảy ra tương đối thường xuyên.

- Em vẫn chưa ăn cơm à? - Anh không đuổi cô xuống mà ôm lấy cô mang lại phía sô pha. Có lẽ cô đói rồi, còn anh với tư cách là "đầu bếp gia đình" nên công việc đầu tiên là lập tức xuống bếp, thắt tạp dề để bắt đầu một ca làm việc khác. Thế nhưng, anh muốn ôm cô, thêm một phút thôi cũng được. Nên hình dung thế nào nhỉ, cái điệu bộ nũng nịu như "trẻ con" của cô, thường làm anh không kiềm được cái ý muốn ngắm mãi, ngắm mãi những cử chỉ dễ thương ấy.

Đây là tình yêu sao? Anh chiều cô, chăm lo cho cô từng chút từng chút, anh thấy may mắn vì khi đó đã lấy được người vợ đáng yêu như cô, đây là tình yêu sao?

Không, đây không phải tình yêu! Trong cái cảm giác hạnh phúc ấy, chỉ có một điều bất hạnh, đó là sau ba năm kết hôn, dù đã rất cố gắng, anh vẫn không thể dùng

http://tieulun.hopto.org

trái tim của mình để đối xử với cô, yêu cô như một người đàn ông yêu một người phụ nữ.

Trái tim của anh, đã khô héo trong mười năm chờ đợi, tình yêu của anh, đã gửi lại quá khứ, dành cho một người con gái khác.

Tình yêu, là thứ được quyết định chỉ trong nháy mắt. Anh chưa từng thấy cái "nháy mắt" ấy nháy lên đối với "trẻ con", nhưng anh muốn học cách để cố yêu, bởi vì, anh thích như vậy và anh cũng muốn mãi mãi có được cô vợ dễ thương này.

- Chưa ăn, chồng chưa về nhà, làm sao dám ăn trước chứ? - Cô nũng nịu trong lòng anh, đôi tay nhỏ nhắn bắt đầu không yên phận, không ngừng xoáy những hình vòng tròn trước ngực anh.

Anh hít vào một hơi!

Chết thật! Vào cái lúc tám giờ tối khi chưa có gì vào bụng thế này mà anh lại thấy thèm muốn người vợ bé nhỏ của mình, càng gay go hơn nữa là ngay cả con Tiểu Ngốc cũng quay sang lườm anh, hiển nhiên là rất không bằng lòng với cái sự thiếu kiềm chế ấy của anh.

Kết hôn ba năm, khi đám người bên cạnh luôn miệng gào thét về cái gọi là "hao mòn giá trị", vậy mà anh đối với cô, dường như mãi mãi không bao giờ thấy đủ.

- Không đói à? - Nắm chặt lấy những ngón tay cô, anh ngăn cô nghịch tiếp.

- Em có thể cho phép anh làm mình no trước, sau đó mới làm no cho dạ dày của em... - Cô cười hồn nhiên. Thế nhưng đầu óc anh đã bị cô kích thích đến mê dại.

Hôn ghì lấy cô, ôm chặt cái thân hình có nụ cười ranh mãnh ấy, anh quyết định sẽ về phòng để làm no mình trước.

Vừa bước đi, Tiểu Ngốc liền nhào theo, tỏ ra bức xúc dường như không chịu nổi: "Ăn cơm, ăn cơm, tôi cần ăn cơm", thế nhưng, một lần nữa lại bị anh tuyệt tình đẩy ra.

Đừng làm ồn, anh còn đang học cách cố để "yêu" cô!

Cô và Khả Khả hẹn nhau tại một hội quán VIP, chỗ này chỉ tiếp đãi các thành viên. Cô có thẻ phụ Tình nhân của Hội quán, nhưng Khả Khả không phải là thành viên ở đây, vì vậy cô phải đến sớm hơn một chút. Dù sao thì bây giờ, thứ mà cô có nhiều nhất cũng là thời gian, suốt từ sau khi kết hôn, cô vẫn ở nhà.

http://tieulun.hopto.org

Lương Tử Tích không thích cô làm cái công việc phải phơi mặt ra đứng mỉm cười với mọi người, còn mẹ chồng cô thì lấy việc nhà họ Lương ra để thuyết phục cô, là phải làm sao sớm sinh được một đứa trẻ mũm mĩm.

Cũng may, trước nay cô vốn là một kẻ lười điển hình, cũng không ôm ấp hoài bão lý tưởng lớn lao gì, từ sự không thích ứng lúc ban đầu, đến giờ cô đã chẳng khác gì cá gặp nước. Mỗi ngày, cô có thể chơi điện tử đến mấy tiếng đồng hồ, có thể ngủ liền một mạch cho đến lúc chồng tan ca, nếu như không có việc mẹ chồng thỉnh thoảng bất ngờ đến "thị sát tình hình", cuộc sống của cô thật là tự do tự tại. Chỉ đáng tiếc là, tuy rằng trước đến nay hai vợ chồng không hề làm gì để phòng tránh, nhưng bụng của cô vẫn chưa thấy tăm hơi gì.

Mấy năm nay, mẹ chồng ngày càng sát sao, ngay cả Lương Tử Tích cũng rất hy vọng sớm có đứa con của mình, nhưng thực ra mà nói, cô không hề muốn sinh con sớm, cảm giác ngay đến bản thân mình bình thường còn lo không xong, làm sao mà chăm sóc cho cho một đứa bé? Liệu cô có thể trở thành một người mẹ mẫu mực không, cô có chút lo lắng.

Thế cho nên, mỗi lần thấy kinh đúng kỳ hàng tháng, cô đều thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thực, cô rất muốn thương lượng với Lương Tử Tích xem có thể hoãn việc sinh em bé vài năm không? Đợi cô chín chắn thêm chút nữa, trưởng thành thêm chút nữa, thế nhưng cô cũng biết việc này là không thể.

Bố mẹ chồng đến thăm liên tục, mẹ chồng thì càng sốt sắng dặn dò, tuyệt đối đừng có học người thành phố cái thói chơi bời chán chê rồi mới tính đến chuyện con cái.

Anh thì vừa muốn làm cha, vừa phải đáp ứng sự mong mỏi của bố mẹ, làm sao có thể đồng ý với yêu cầu của cô? Thế cho nên thà đừng nhắc đến cho xong.

Kết hôn ba năm, mẹ chồng đem cô đi hết thăm ở chỗ này lại khám chỗ khác để cầu con, những xét nghiệm cần làm thì đã làm cả, thần Phật cần lễ lạy cũng đều đã lễ, thế mà bụng cô vẫn chưa có động tĩnh gì, có lẽ ngay cả thần Phật cũng cho rằng, cô vẫn chưa có duyên để làm mẹ.

Cô với Khả Khả không giống nhau, cùng kết hôn được ba năm, nhưng nguyên nhân Khả Khả mãi chưa được làm mẹ là do chồng một mực phản đối.

Liếc qua đồng hồ, Khả Khả vẫn chưa đến, cô gọi một ly trà sữa, ngồi xuống chỗ giáp với cửa sổ. Buổi chiều, trừ cô là đang đợi người ra, cách đó mấy mét chỉ có một ông già khí chất nho nhã đang ngồi ung dung xem báo.

http://tieulun.hopto.org

Vào thời gian như thế này, không phải ngày cuối tuần cũng chẳng phải giờ ăn cơm, cái Hội quán VIP này càng trở nên yên ả.

- Hoan nghênh quý khách! - Tiếng nói dịu dàng của cô tiếp viên vang lên.

Cô quay mặt lại nhìn theo bản năng.

- Thưa ngài, xin hỏi ngài có hẹn với vị hội viên nào ạ?

Ồ, hóa ra là một người đàn ông chứ không phải là một cô gái.

Đang muốn quay mặt nhìn, cô chợt nhìn thấy một khuôn mặt hình như rất quen thuộc.

Là một khuôn mặt đàn ông, nhưng lại đẹp đến mê hồn, đôi mắt thật đẹp, lấp lánh ánh cười, chân thành, dịu dàng và còn ấm áp hơn cả nắng xuân tháng ba. Không biết vì sao, cái cảm giác quen thuộc đó lại mạnh mẽ đến vậy, làm cô có cảm giác thật lạ, như có một luồng máu nóng dâng lên, kích động khó hiểu.

Kích động? Sao lại kích động nhỉ? Cô vốn không hề quen biết cái người đàn ông đẹp đến gần như là thanh tú ấy cơ mà?

- Vâng, tôi có hẹn với ông Ngô - Anh ta cười nhẹ, trên má lộ núm đồng tiền rất mờ nhưng cũng đủ để làm các cô gái phải mê mệt.

- Tiểu Phong! - Ông già đã nhìn thấy anh ta, cất giọng trầm gọi.

Anh ta cười lịch sự quay sang, nhưng thật lạ lùng, nụ cười như ngưng lại, cảm giác thật kỳ lạ, ánh mắt của anh ta như dán lấy khuôn mặt cô, giống như, họ đã từng quen biết nhau rất lâu, rất lâu rồi.

Cô đưa tay sờ khuôn mặt mình, mình có quen anh ta không nhỉ? Sao lại thấy thân thuộc như vậy, nhưng mà không thể nào, người đàn ông có tướng mạo đẹp nổi trội như thế, nếu như cô đã từng gặp, không thể quên dễ dàng đến thế.

Người đàn ông từng bước tiến lại phía ông già, tuy đã đi qua chỗ cô ngồi nhưng vẫn quay đầu lại nhìn cô bằng một ánh mắt đầy phức tạp, giống như bị kích động, nhưng lại tự ép mình phải trấn tĩnh.

Người đàn ông ngồi trước mặt ông già, cùng ông ta nói một số chuyện gì đó, nhưng cô cảm nhận rằng, sự chú ý của anh ta vẫn luôn bám lấy cô.

- Minh Minh, đang nghĩ gì thế? Sao lại ngây người ra thế? - Một giọng nữ quen thuộc cất lên, cắt đứt trạng thái đờ đẫn của cô.

http://tieulun.hopto.org

Thì ra, cô thực sự bị cái người đàn ông dường như quen biết ngồi cách đó mấy mét ấy làm cho hoang mang.

Cô vội vàng lấy lại tinh thần.

- Khả Khả, đến rồi đấy à, hôm nay tìm mình có việc gì thế? - Cô đã trở lại bình thường.

Một thời gian rồi mới gặp lại người bạn thân này, sao cô có cảm giác hình như bạn mình đã tiều tụy đi? Rõ ràng là phụ nữ còn chưa đến ba mươi, sao mà có vẻ mệt mỏi đến thế, khóe mắt đã thấy hằn đậm lên nhiều vết chân chim?

- À, có một việc, mình muốn nhờ cậu... - Khả Khả vừa ngồi xuống, có vẻ rất bối rối, hình như những lời tiếp theo rất khó nói.

- Nói đi! - Cô ngây thơ gật đầu, đối với bạn bè, trước nay cô vẫn rất chân thành, những việc có thể giúp đỡ đều không tiếc gì.

- Mình muốn... cậu gọi điện cho Lương Tử Tích... - Mới nói được một nửa, Khả Khả liền cứng miệng, không nói tiếp được nữa.

Gọi cho Lương Tử Tích? Cô ngưng cười, không lẽ lại là Hạ Chính Triệt đòi Khả Khả đến nói khó, nhờ Lương Tử Tích giới thiệu khách hàng cho anh ta?

Cô đăm chiêu, làm công việc kiện tụng không giống như đi kinh doanh, không phải chỉ nhờ vận may và quen biết.

Khả Khả nhìn biểu hiện của cô, miễn cưỡng cười một cái:

- Minh Minh, cậu đừng hiểu lầm, mình tìm cậu ra đây không nhất thiết vì công việc của chồng mình, chúng mình có thể nói chuyện với nhau mà. - Thế nhưng, nói những lời đó, chính cô cũng không thấy thuyết phục.

Ba năm nay, kể từ khi Minh Minh và Lương Tử Tích kết hôn, mong mỏi chồng sớm cá chép hóa rồng, cô đã dựa vào mối quan hệ bạn bè này mà nói biết bao điều hơn thiệt? Thì ra, tình bạn không thể hòa lẫn với quan hệ về lợi ích. Giờ muốn bồi đắp lại tình bạn, muốn tìm một người bạn thực lòng để tâm sự, có phải là đã trễ rồi không?

Dường như có một thứ cảm ứng, người đàn ông nho nhã ấy lại quay mặt về phía cô.

Liệu có phải cô đã quá nhạy cảm, sao cô có cảm giác anh ta cứ nhìn trộm mình?

http://tieulun.hopto.org

Khả Khả thấy cô có chút lạ lạ, nhìn theo rồi kinh ngạc kêu lên:

- A, là anh ta...

- Anh ta là ai? Cậu quen anh ta à? Là một bệnh nhân à?

- Cậu không nhận ra anh ta à? – Khả Khả cảm thấy kỳ lạ - Ba năm trước mình đã gặp anh ta trong lễ cưới của cậu, anh ta đem quà cưới đến rồi đi ngay, khi đó có rất nhiều bạn gái ấn tượng với anh ta, cứ dò hỏi cậu mãi xem anh ta là ai mà?

Quà cưới? Sao cô không có chút ấn tượng nào nhỉ?

- Chính là cái bức họa vẽ cô dâu chú rể mặc bộ đồ rất dễ thương trên một tờ giấy trắng!

Trong đầu cô chợt lóe lên một chút ấn tượng.

Đó là một bức tranh hoạt họa đã ố vàng, hình như do một đứa trẻ vẽ ra và đã vẽ từ rất lâu, mặt của chú rể còn để trống, khuôn mặt cô dâu thì lại rất giống cô khi còn nhỏ, vừa đáng yêu vừa đành hanh, trên bộ lễ phục của cô dâu chú rể còn vẽ thêm mỗi người khoác một chiếc cặp sách, điệu bộ nắm chặt lấy tay nhau, giống như sắp cùng nhau đi thật xa. Chỉ có điều có một thứ rất không phù hợp với phong cách tranh hoạt họa đó là phía sau bức tranh, có người dùng bút máy viết lên trên đó một dòng chữ, một dòng chữ rất đẹp, những lời cảm thán: *"Nếu như, hai chúng ta kiếp này không duyên phận, nguyện kiếp sau được cận kề, để lại được ngày ngày cùng nhau ngắm thủy triều"*.

Bức họa đó, cô đã vứt đi đâu rồi nhỉ? Cô sớm đã quên mất rồi. Khi đó, bị bạn bè họ hàng chuốc rượu đến say khướt, cô làm sao mà nhớ được.

Đột nhiên, cô nghĩ đến một người.

Thực ra, năm mười sáu tuổi, cô đã từng đến Australia để tìm cậu ta, muốn dành cho cậu ấy một sự bất ngờ, cô đòi mẹ không thông báo trước với gia đình người cậu bên đó.

Những bờ biển ngập tràn ánh nắng, những dài san hô sặc sỡ muôn màu, nhà hát Opera kiến trúc đặc sắc, bến tình nhân ấm áp mời gọi, cả đất nước Australia thật gần gũi với tự nhiên.

Cô cứ nghĩ rằng, ở một đất nước như thế, cô sẽ có thể tìm lại những niềm vui ngày thơ bé, thậm chí, có thể sẽ có một mối tình đầu thật đẹp.

http://tieulun.hopto.org

Vậy mà ...

- Cháu muốn gặp Phong à? Nó vừa ra sân bay tụ tập với tụi bạn để chuẩn bị sang New Zealand du lịch đường dài rồi, cháu có cần gọi nó quay về không?

Lời nói tiếp theo của người cậu làm cô phút chốc sững sờ:

- Bà này, sao mà chẳng thức thời gì hết? Đi cùng nó còn có Tiểu Vi đấy! - Cậu nói và cầm lấy ống nghe trong tay mợ, rồi lại nói một tràng - Thanh niên trai gái chúng nó yêu nhau, người lớn mình tham gia cái gì? Giờ thằng Phong ngay cả Minh Minh là ai chắc cũng không nhớ nữa!

Thì ra, cậu ấy đã có bạn gái, ngay cả Minh Minh là ai cậu ấy chắc cũng không nhớ nữa!

Cô, khi ấy mười sáu tuổi, lần đầu tiên biết thế nào là đau lòng.

Đúng rồi! Cô đột nhiên nghĩ ra, giờ thông tin liên lạc phát triển như thế, ngay cả Internet cũng đã mở rộng đến từng nhà, vậy mà, cậu ấy chưa bao giờ chủ động liên lạc với cô. Có lẽ nào, là sự thực, cậu ấy ngay cả Minh Minh là ai cũng không nhớ nữa...

Đột nhiên, cô thấy mất tự tin.

Những chuyện ngày thơ ấu, chỉ mình cô còn quyến luyến, cô cứ mãi là con ngốc ngồi ôm quá khứ!

Năm mười sáu tuổi ấy, lần đầu tiên cô ra nước ngoài, đi một chuyến đến đất nước Australia mà trước nay cô luôn mong mỏi, vậy mà chẳng được lặn xuống xem vỉa san hô khổng lồ, cũng không được thấy tận mắt vương quốc của những loài sinh vật biển, chỉ mang về hòm hành lý nặng trịch đến tha không nổi đựng đầy những bình mỡ cừu và một tâm trạng ngổn ngang buồn nản vì thất tình...

Mối tình đầu của cô, vào năm mười sáu tuổi, đã hoàn toàn kết thúc trong kỳ nghỉ đông đó.

Bức tranh đó cô thực sự không còn chút ấn tượng nào. Thế nhưng Khả Khả vừa nhắc tới, trong lòng cô như có một dây đàn nào đó ngân lên, cảm thấy như trước đó dường như đã để lỡ mất một nhịp rất quan trọng. Thế nhưng, để lỡ cũng đã lỡ rồi, cuộc sống, vốn là như vậy.

- Minh Minh, anh ta đang nhìn cậu! - Khả Khả nho nhỏ thì thầm với cô.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt của người đàn ông lịch lãm đó, không hề cháy bỏng như ánh mắt của những người đàn ông theo đuổi cô trước kia mà mang một vẻ ôn tồn ấm áp, rất dễ chịu, không hề làm người khác cảm thấy bị mạo phạm.

Tuy nhiên, cho dù như vậy, cô giờ là gái đã có chồng, trước ánh mắt hàm chứa tình cảm đó cũng khó tránh khỏi có chút bất an.

Người đàn ông sau khi thanh toán, đứng bắt tay ông già một lúc, rồi cầm lấy chiếc áo khoác, cùng ông già đi ra cửa.

- Minh Minh, anh ta đi rồi! - Khả Khả vội lay cô - Cậu vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc có quen anh ta không à?

- Không nhớ ra! Mình thực sự không quen anh ta! - Cô vô tư nói nhỏ.

Tiếng cô nói không to lắm, thế nhưng, không biết vì sao, người đàn ông lịch lãm lúc này đã đi gần ra cửa vẫn nghe rõ mồn một. Anh ta lập tức khựng lại, sau đó, miệng từ từ có vẻ như mím lại.

- Phong à, phòng khám của con chuẩn bị thế nào rồi? - Ông già không hề để ý thấy sự thay đổi nhỏ của người đàn ông bên cạnh, tiếp tục quan tâm hỏi chuyện khác.

- Giáo sư Ngô, phòng khám đã sắp sửa mở cửa được rồi ạ. - Trần Phong lập tức lấy lại tinh thần, lễ phép trả lời.

- Tốt lắm, tốt lắm! Con trai, con đường này không dễ dàng đâu! - Ông già vỗ vai anh ta thốt lên - Trung Quốc không được như Australia, ở nước ngoài, làm nghề này như thể hốt được vàng, nhưng ở Trung Quốc, phòng khám tử tế đàng hoàng cũng không được xem trọng. Nghe nói bệnh viện con làm ở Australia đánh giá rất cao về con, cha mẹ nuôi con cũng vẫn đều ở đó, sao con lại có ý định về nước phát triển sự nghiệp?

Anh ta lễ phép mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn, khi cười dường như có thể làm tất cả cảnh đẹp xung quanh phải lu mờ.

- Trước đây con vốn dự định tốt nghiệp đại học xong sẽ về nước, giờ cũng chỉ là làm theo kế hoạch từ trước mà thôi.

Thế nhưng, cái kế hoạch này chậm hơn một chút, cũng đã đến ba năm. Cố lao vào học, ba năm trước anh cũng giành được một lúc hai bằng thạc sĩ, cuối cùng vẫn muộn mất một bước.

http://tieulun.hopto.org

Tính cách của anh hướng nội, có rất nhiều điều trong lòng anh chưa bao giờ chia sẻ với gia đình, khi đó, mẹ cũng chỉ cho rằng anh chỉ muốn về nước xem thế nào, không hề biết rằng anh có ý định định cư luôn.

- Phong à, con về nước à? Hay quá, con còn nhớ em họ Minh Minh hồi nhỏ không?

Nhớ, tất nhiên là nhớ! Nếu không phải lúc nào cũng nhớ tới cô, sao anh lại cứ nhất định phải quay về nước?

- Có gì cần mang cho em ấy sao? Con rất sẵn lòng. - Anh mỉm cười.

Anh đang đau đầu vì không biết nên tìm lý do gì để xuất hiện trước mặt cô!

- Mấy hôm nữa là tới ngày cưới của em, con vừa hay có thể góp vui rồi, thuận tiện giúp mẹ đưa tiền mừng cho em nhé.

Lời mẹ làm anh như bị sét đánh. Vừa lúc trước còn ở thiên đường vậy mà lúc sau đã rơi ngay xuống địa ngục. Đợi mười sáu năm chỉ để gặp lại, vậy mà, kết cục lại thành ra thế này. Tình yêu trong chờ đợi, có thể kết thúc bằng sự đến muộn ngớ ngẩn.

Năm tám tuổi, tại sao anh lại phải rời xa cô? Tuổi còn rất nhỏ mà đã một thân một mình cô đơn nơi đất khách, rõ ràng hàng đêm đều bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, thế nhưng tại sao vẫn cứ kiên quyết ra đi?

Bởi vì, trong giấc mơ thường thấy cảnh cô vì anh mà đánh nhau với người ta, cằm bị rách một miếng làm máu chảy ròng ròng xuống, trông vô cùng bi thảm. Anh rất sợ, mình không che chở được cho cô.

Khi còn nhỏ, lúc còn trong cô nhi viện, đã từng có mấy bạn gái cùng tuổi vì tranh nhau chơi với anh mà đánh nhau, trong đó, có một bạn gái tên Tiểu Mỹ rất hung hăng, lúc đánh nhau không kiềm chế được đã đẩy một bạn gái khác từ trên ban công xuống. Từ đó, một người bị đưa vào trại giáo dưỡng, còn một người đã không bao giờ còn được nhìn thấy thế giới tươi đẹp này nữa.

Có những trường hợp, hồng nhan họa quỷ, không nhất thiết là để chỉ con gái, từ nhỏ, anh đã thấy vô cùng căm ghét khuôn mặt đẹp như búp bê của mình.

Thế nhưng, khi cô dùng đôi mắt long lanh chăm chăm nhìn vào anh một cách rất dễ thương và nói:

- Anh họ đẹp quá! - Giọng nói nhẹ nhàng, nụ cười tinh nghịch của cô đã chạm

http://tieulun.hopto.org

vào tâm hồn cô đơn của anh.

- Khi em mệt, anh phải cõng em về, anh khát, có thể uống chung cốc nước của em, chúng ta mãi mãi là bạn tốt nhé!

Cô nói gì anh cũng đều gật đầu.

Về sau này...

- Em không cần làm bạn tốt nữa! Anh chỉ được chơi với em thôi, không được chơi với các bạn gái khác nhé! Nếu không, em sẽ không chơi với anh nữa!

Chỉ vì câu nói này của cô, những cô bé khác cho dù cho anh đồ chơi đẹp và hiếm có đến đâu đi nữa, anh cũng đều từ chối. Bởi vì, Tiểu Minh Minh sẽ trề môi ra với anh.

Có một thời gian, sau khi xem phim hoạt hình siêu nhân, cô liền háo hức muốn thử:

- Em sẽ làm siêu nhân, em sẽ biết bay! Em sẽ mãi mãi bảo vệ anh, không để người khác bắt nạt anh nữa!

Câu nói đó của cô khiến anh lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng, lúc nào cũng đi theo phía sau cô, sợ cô vì bay đi mà ngã sứt đầu mẻ trán.

Vì anh, Minh Minh đã dám liều mình đánh nhau với tiểu ác bá!

Từ khi đó, không lúc nào ác mộng không vây quanh anh.

Trong mơ, có lúc anh thấy khuôn mặt Tiểu Mỹ khi bị các chú công an khóa vào xe tù biến thành mặt của Minh Minh, càng nhiều lúc, khuôn mặt có đôi mắt vĩnh viễn nhắm nghiền kia lại biến thành cô...

Anh thừa nhận, anh không dũng cảm, anh rất sợ, anh không có chút sức mạnh nào để bảo vệ cô, thậm chí còn liên tục làm liên lụy tới cô. Cho nên, khi bố mẹ nói đến chuyện ra nước ngoài du học, anh lập tức gật đầu trong sự bất ngờ ngoài mong đợi của họ. Một mình đi sang bên đó trước, thậm chí, cũng không nói tạm biệt với Minh Minh.

Sau khi đến Australia, có một lần, anh lấy hết can đảm, chạy ra bốt điện thoại công cộng, dùng chỗ tiền lẻ mà mình tích góp được, nhấn gọi vào số điện thoại mà anh đã thuộc lòng.

- Cháu hỏi Minh Minh à? Mấy ngày trước nó nổi giận ghê lắm, búp bê sứ, cốc

http://tieulun.hopto.org

chén trong phòng đều bị nó quăng đi hết. Nó còn nói, nếu gặp lại cháu nhất định sẽ làm cháu biến thành cái hình đầu heo. Phong à, giờ nó vẫn đang trong cơn giận, cô thấy hay là mấy hôm nữa cháu hãy gọi lại.

Minh Minh bình thường lúc nào cũng cười hì hì, nhưng ai cũng biết, mỗi lần cô giận là vô cùng đáng sợ.

Anh chùn lại.

Sau đó, lại qua nửa tháng, Anh nghĩ, chắc cô đã bớt giận. Anh vẫn muốn đợi cô bớt giận sẽ dỗ dành cô.

- Phong à? Giờ ở nhà cô, tên của cháu trở thành cấm kỵ rồi, vừa nhắc tới cháu, Minh Minh liền trở mặt, nói sau này nếu gặp lại cháu, gặp một lần đánh một lần. Phong à, hay là sau này cháu đừng gọi điện đến mà tự rước khổ vào thân, con bé này, được cô chú chiều thành ra hư rồi, tính khí tệ quá.

Vẫn còn đang tức giận?

Anh nhát gan, sợ cái tiếng gầm sư tử Hà Đông của cô. Thế nên, anh bắt đầu viết thư cho cô.

“Minh Minh, bớt giận chưa? Đã bớt giận rồi chứ?...”

“Minh Minh, tha thứ cho anh nhát gan, có được không?”

“Minh Minh, dù tức giận thế nào cũng đợi anh trở về nhé!”

“Minh Minh, lớn lên, anh lấy em, có được không?...”

Viết rất nhiều rất nhiều thư, mới phát hiện ra một chuyện rất gay go.

Cho dù anh nhắm mắt vẫn có thể lần ra đường đến nhà cô, thế nhưng lại không nhớ địa chỉ gửi thư.

Cho nên, anh nghĩ, có lẽ nên đợi đến thời cơ thích hợp, đưa tất chỗ thư mà anh viết cho cô, cô xem xong thư nhất định sẽ cảm động và quên đi nỗi giận đối với anh.

Thế nhưng, một năm, hai năm, ba năm, anh với tính tình trầm mặc của mình, vẫn chưa đợi được thời cơ thích hợp. Sau này, có Internet rồi, anh muốn nhờ mẹ hỏi thăm xem cô có MSN không, muốn từng chữ từng chữ gõ ra lời xin lỗi với cô để xem liệu có thể bù đắp bớt sự xa cách mấy năm nay? Thế nhưng cho dù anh mắm môi mắm lợi cố gắng lấy can đảm thế nào cũng không dám nói với mẹ, mình muốn theo đuổi em họ Minh Minh.

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, lại thêm một năm, hai năm, ba năm... Cuối cùng cũng đến lúc, anh tự lên lịch thời gian cho chuyến bay về của mình.

Thế nhưng, thì ra, không ai có thể đứng ở một nơi đợi bạn quá lâu, cô bây giờ đã có một người đàn ông khác yêu chiều, nâng niu. Còn kẻ nhát gan, sau mười sáu năm chờ đợi, kết cuộc chỉ là tiếc nuối.

Người đàn ông lịch lãm trông có vẻ đã từng quen biết cuối cùng cũng rời khỏi tầm mắt cô, cô nhẹ nhõm thở phào, tinh nghịch lè lưỡi.

Thực ra mà nói, từ khi có người gỗ, quan hệ giao tiếp của cô ngày càng thu hẹp lại, không còn kết giao khắp mọi nơi như trước nữa.

Khi mới kết hôn, mỗi lần đi tụ tập cùng với đám bạn trai, Lương Tử Tích tuy không nói rõ là không thích, nhưng cho dù bận thế nào cũng sắp xếp thời gian đi cùng cô. Cũng vì thế, cuộc tụ tập vốn rất vui vẻ, vì sự có mặt của anh, không khí giảm đi rõ rệt. Mọi người lúng túng đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt trời sinh vốn nghiêm túc của anh khiến họ khá cụt hứng.

Hơn nữa, rõ ràng là mọi người quen đùa nghịch, lúc hát Karaoke thích tranh nhau giành mic, cũng thích chen vai thích cánh ngồi túm lại với nhau, hò hét om sòm. Cô quen với việc đó, nhưng Lương Tử Tích lại không quen.

Nếu có người anh em nào đó của cô muốn thân thiện với anh hơn, làm như thân mật khoác vai anh, ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn vào cái bàn tay đường đột lúc đó, thực sự khiến người ta phát ngượng.

Càng nhiều lúc, tuy Lương Tử Tích ngồi lặng lẽ, nhưng mỗi lần cô động chân động tay với đám bạn trai, khuôn mặt anh càng lúc càng sầm lại. Theo lời bạn bè cô mô tả, đúng là đã có chút gần chuyển sang xám đen.

Hơn nữa, sau này cô phát hiện, mỗi lần tụ tập chỗ ngồi của Vương Xuân Đạo đều ở xa cô một cách kỳ lạ. Cậu ta trước đây vốn thích nhất ngồi dính với cô cơ mà.

Về điểm này, ngay cả Vương Xuân Đạo cũng tỏ ra rất phiền muộn, bởi vì, cứ mỗi lần cậu ta vừa ngồi gần, Lương Tử Tích liền lấy cớ kéo cô ra, đẩy cô đến một vị trí an toàn hơn.

Nhiều khói thuốc.

Gần chỗ thoát gió quá.

Tiếng ồn to quá.

http://tieulun.hopto.org

Có lúc, Vương Xuân Đạo khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, muốn thì thầm to nhỏ với cô hoặc phô trương khoe khoang những chiến tích của cậu ta như trước, thế nhưng mỗi lần như thế, tay còn chưa chạm được vào vai cô, miệng còn cách tai cô đến cả chục centimet thì đã thấy:

"Xin lỗi, tôi có chút việc nhà cần bàn với Minh Minh". - Lương Tử Tích thường tỏ ra vô cùng nghiêm túc cắt ngang họ, khiến Vương Xuân Đạo chỉ biết há hốc miệng, có vẻ oán thán nhưng lại không thể từ chối. Rốt cuộc, người ta mới là chính chủ! Anh em dù to cũng không to được bằng chồng!

Còn cô - vừa bị "đoạt" lại, hỏi anh có việc gì, anh thường không ra ngô cũng chẳng ra khoai chuyển chủ đề khác, điềm nhiên đến nỗi chính cô cũng không biết nói gì.

Nhiều lần như thế, cô mới chợt hiểu ra, thì ra ngày hôm đó ở nhà hàng, những cử chỉ thân mật giữa cô và Vương Xuân Đạo, anh đều đã nhìn thấy, rõ ràng đã nghe cô giải thích và cũng hiểu được vấn đề, tuy nhiên, mỗi người đàn ông đều tràn đầy tư tưởng độc chiếm đối với vợ mình, đây cũng không phải chuyện gì mới lạ. Thế nhưng, về sau, trong mắt bạn bè cô sự việc đã trở thành: Lương Tử Tích rất gia trưởng, Minh Minh bây giờ cái gì cũng nghe theo chồng.

Dần dần, các cuộc tụ tập của đám bạn trai ngày càng ít mời cô. Đã từng có một thời gian, cô như bị bỏ quên.

Phụ nữ sau khi kết hôn, ngoài công việc còn phải hy sinh luôn tình bạn nữa sao? Đối với người phụ nữ, hôn nhân rất quan trọng, thế nhưng những thứ khác đều không quan trọng hay sao? Cô không muốn như vậy, chỉ là không thể làm khác. Cô cần phải nghĩ đến cảm nhận của Lương Tử Tích, nghệ thuật trong hôn nhân, nếu không biết cảm thông và nhân nhượng, chỉ có thể đi tới tan vỡ.

- Khả Khả, cậu muốn nói chuyện gì với mình? Có phải là đã có chuyện gì không? - Cô rất coi trọng tình bạn, vì thế sẵn sàng quên đi một số chuyện không vui.

Vẻ mặt Khả Khả rất lúng túng, rõ ràng, cô đã nói trúng vấn đề.

- Minh Minh, thực ra, trong lòng mình thực sự có chút chuyện - Khả khả gật đầu thừa nhận, vẻ mặt có chút đờ đẫn và đau khổ.

Cô ngây người, cảm thấy đây chắc chắn không phải một chuyện bình thường.

- Vẫn là chuyện có thai à? - Khả Khả rất muốn làm mẹ nhưng Hách Chính Triệt luôn dựa vào lý do tuổi còn trẻ muốn phấn đấu thêm vài năm nữa để thoái thác.

http://tieulun.hopto.org

Trước đó, việc kết hôn của họ cũng dùng dằng khá lâu, giờ lại đến chuyện con cái. Không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, sau khi kết hôn, chuyện này luôn là đề tài tranh cãi giữa hai người.

Lần này? Rốt cuộc là...

- Không! Minh Minh, thời hạn ba năm cuối cùng cũng đến rồi! Mình nghi ngờ Triệt có người phụ nữ khác!

- Có người phụ nữ khác? – Minh Minh sửng sốt. - Không phải cậu nói Hách Chính Triệt mỗi ngày đều về nhà đúng giờ, cứ về đến nhà là lại ôm lấy máy tính say mê chơi điện tử như mắc nghiện, không đến nửa đêm thì quyết không về phòng sao? Anh ta làm gì có thời gian đi với người phụ nữ khác? - Cô khó hiểu.

Không phải Khả Khả vẫn thường oán giận cái máy tính là kẻ thứ ba xen vào gia đình họ sao? Bây giờ tại sao đột nhiên lại có thêm một người phụ nữ khác.

- Liệu có phải có gì hiểu lầm không? - Cô nhăn trán, lo lắng hỏi.

- Không! Minh Minh, cậu có tin không? Cho dù người phụ nữ có ngốc đến đâu, ở phương diện này, trực giác cũng đều rất chính xác.

- Sao cậu lại cảm thấy như vậy? Không lẽ, trên người anh ta có mùi nước hoa phụ nữ? Hay là trên quần áo có vết son môi? - Trong sách báo và phim ảnh chẳng phải đều diễn như vậy sao?

Khả Khả trầm tư một lúc, lắc lắc đầu, cười buồn:

- Đàn ông thông minh nếu thực sự ăn vụng, tuyệt đối sẽ không để lại những chứng cứ sơ hở như thế.

Cô thành thực:

- Thực ra mấy năm nay, “chuyện ấy” của chúng mình ngày càng nhạt đi, thường là một hai tháng anh ấy cũng không động vào mình, cho dù động vào, cũng thường có cảm giác miễn cưỡng.

- Là “thẩm mỹ mệt mỏi” sao? - Mấy tháng liền không sinh hoạt vợ chồng lần nào, ở xã hội hiện đại ngày nay, đã không còn là chuyện hiếm nữa.

- Mình vốn cũng nghĩ vậy, nhưng mà, có một lần anh ấy vào nhà vệ sinh quên không tắt QQ, mình vô tình liếc vào màn hình máy tính, phát hiện anh ấy đang để cửa sổ chat với người khác, xưng chồng xưng vợ với người đó, còn nói... một số

http://tieulun.hopto.org

chuyện rất bậy bạ!

Yêu trên mạng? Mặt An Tử Minh biến sắc.

Vợ - chồng, không phải chỉ để gọi người gần gũi nhất hay sao? Ví như, khi Lương Tử Tích gọi cô một cách khiên cưỡng nhưng đầy âu yếm là "bà vợ trẻ con", cô liền cảm thấy ngọt đến tận tim.

Cho dù là Hách Chính Triệt chỉ đùa, thực sự, cũng đã rất quá đáng!

- Liệu có phải chỉ là nói đùa thôi không? - Cô chỉ có thể nói để an ủi Khả Khả.

- Những lời lẽ hạ lưu cợt nhả trắng trợn như vậy, cậu nghĩ là đùa sao? - Khả Khả cười buồn hỏi lại.

- Liệu có phải chỉ là dâm ngôn? - Giọng cô càng nói càng nhỏ lại, rõ ràng không có sức thuyết phục.

Lên mạng, vào phòng chat làm quen với một vài MM, rồi xem ảnh nude hoặc nói chuyện bậy bạ sớm đã không phải chuyện gì mới mẻ.

Thế nhưng, đặt mình vào hoàn cảnh đó, nếu "người gỗ" nhà cô lên mạng nói những lời hạ lưu với người phụ nữ khác, hoặc dâm ngôn với đối phương, cô chắc sẽ chẳng khách khí gì mà không "trừ cỏ tận gốc".

Dâm ngôn với người phụ nữ khác? Lại còn không động vào người vợ? Có để người khác sống hay không chứ!

- Sau chuyện đó, trong lòng mình rất khó chịu, đêm thường không ngủ được, mình còn phát hiện...

Vẫn còn phát hiện?

An Tử Minh tròn mắt.

- Thì ra mỗi ngày vào khoảng hai ba giờ sáng, anh ấy nói là vào phòng tắm, bồn tắm còn để nước chảy róc rách, nhưng thực chất là đang nói chuyện điện thoại! - Khả Khả cúi thấp đầu, cố nén nước mắt - Mình nhìn đồng hồ, nói chuyện đến một tiếng bảy phút.

- Ngay cả lúc yêu đương mặn nồng nhất, mỗi lần bọn mình nói chuyện điện thoại cũng chưa hề vượt quá mười bảy phút! Khi đó, mình muốn nói chuyện với anh ấy thêm chút nữa, nhưng cứ nghĩ tiền điện thoại mấy phút cũng bằng cả một bữa cơm, cho nên muốn nói gì cũng đành kìm lại. Minh Minh, đàn bà sao lại ngốc

http://tieulun.hopto.org

đến vậy? - Cuối cùng nước mắt Khả Khả cũng tuôn ra - Mười năm nay, từ khi mười tám tuổi đến khi hai mươi tám, mình đều vì anh ấy mà nhịn ăn nhịn mặc, mỗi lần nhận lương, ngay cả một bộ quần áo tươm tất cũng không nỡ mua! Sao anh ấy lại đối xử với mình như vậy?

Cô nắm chặt tay Khả Khả. Đàn bà ngốc ngếch như vậy đấy, lúc nào cũng vì người đàn ông mà mình thích lo ngược lo xuôi, thế nhưng đổi lại được là cái gì?

- Giờ nghĩ lại, đừng nói là gọi điện thoại, ngay cả nói chuyện với mình, thường cũng không đến một phút là anh ấy đã không chịu được. - Khả Khả nắm lại lấy tay cô, rất chặt rất chặt - Minh Minh, cậu biết không, mình ngưỡng mộ cậu biết bao, mỗi lần Lương Tử Tích nhắc tới cậu, trên mặt thường lộ rõ vẻ thương yêu, nhưng Triệt thì khác, anh ấy thường bảo, Khả Khả em phiền phức quá, hay càu nhàu quá, Khả Khả em nói đủ chưa?!

Hách Chính Triệt giữa chốn đông người quát Khả Khả như vậy, An Tử Minh không phải chỉ gặp một lần, cũng rất bất bình với chuyện này.

Thế nhưng, Khả Khả thường tốt tính nói: “Minh Minh, vợ chồng chính là như vậy, đàn ông ở bên ngoài làm việc áp lực rất lớn, bởi vì mình là vợ của anh ấy, cho nên khi ở bên mình, anh ấy không phải che giấu, đem những bực dọc không thể trút ra ở bên ngoài chỉ trút lên một mình mình, chứng tỏ anh ấy xem mình là người nhà chứ không phải người ngoài!”.

Câu nói này của Khả Khả đã từng khiến cô bất an rất lâu.

Trong trí nhớ của cô, Lương Tử Tích chưa bao giờ nổi giận với cô, cho dù cô có vô lý gây sự, anh thường cũng chỉ trầm ngâm. Lương Tử Tích như vậy, liệu có phải vẫn chưa xem cô là người nhà không?

- Khả Khả, mình có thể giúp gì được cho cậu không? - Không cần phí lời, tìm ra chân tướng sự việc mới là quan trọng nhất! Nếu thực sự có hồ ly tinh, nhất định phải lôi được cái đuôi của nó ra!

Ngập ngừng một chút, khuôn mặt thanh tú của Khả Khả ngước nhìn lên trời, ép nước mắt chảy lại vào trong, hỏi một cách không chắc chắn lắm:

- Minh Minh, cậu giúp mình thật sao?

- Tất nhiên! - An Tử Minh trả lời kiên quyết. Bạn bè còn giả được sao?

- Minh, có chuyện gì? - Giọng anh có vẻ vội vã, có lẽ là đang bận.

http://tieulun.hopto.org

- Lương, anh có thể gọi điện cho Tổng giám đốc Tề của hội quán VIP ở đường XX không? Em muốn tìm tài liệu về hội viên ở chỗ ông ấy.

Tuy rằng yêu cầu này có chút làm khó cho anh, nhưng mà, cô tin anh sẽ giúp cô.

Từ trước đến nay, anh luôn đáp ứng tất cả các đòi hỏi của cô.

Lương Tử Tích ngây ra một chút, yêu cầu của vợ làm anh có chút ngạc nhiên.

Một người phụ nữ đang ngồi đối diện với anh, nghe hết nội dung cuộc điện thoại, cười khẩy, đợi câu trả lời từ anh.

Anh nghiêm lại, không để ý đến vẻ soi mói của người phụ nữ trước mặt, bỏ cây bút máy trên tay xuống, nghiêm túc nói:

- Minh, em nghe anh nói, tìm tài liệu hội viên là không thỏa đáng, nó liên quan đến vấn đề riêng tư. - Giọng giảng giải như đang bảo ban một đứa trẻ.

- Nhưng mà, Khả Khả, cô ấy nhờ em... Lương, bọn em rất cần anh giúp đỡ - Giọng cô nhè nhẹ, có chút nũng nịu - Giúp em đi mà! - Cô biết, ngoài việc công ra, Lương trước nay không thích lo chuyện bao đồng. Nhưng mà với Khả Khả đâu thể thế được? Việc của Khả Khả, cũng chính là việc của cô.

Người phụ nữ đối diện, lạnh lùng thốt ra một tiếng:

- Ấu trĩ!

Anh kịp thời bịp chặt ống nghe, không để vợ nghe thấy.

- Minh, không được! - Anh trả lời dứt khoát, không cần suy nghĩ.

Người phụ nữ đối diện, nghe thấy câu trả lời, cười một cách hài lòng, đứng dậy, duyên dáng sải bước trên đôi giày cao gót mười lăm phân tiến lại phía anh, cặp mông gợi cảm nhích đến bàn làm việc của anh:

- Tích, em nhớ anh - Cô ta không thốt ra âm thanh mà dùng khẩu hình miệng nói một cách đầy khêu gợi.

Anh nhíu mày, chỗ ngồi của anh, vừa vặn có thể trông thấy chiếc quần lót lưới gợi cảm màu đen bên dưới lớp váy ngắn chỉ trùm mông mà cô ta đang mặc.

- Còn chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì, anh gác máy đây! - Anh không muốn để vợ biết, lúc này, bên bàn làm việc của anh, cô người yêu cũ vẫn đang đứng lì không chịu đi.

http://tieulun.hopto.org

- Em đã nói rồi, bọn em cần anh giúp đỡ - An Tử Minh ngưng cười, nói có vẻ nghiêm túc hơn.

Có cần thiết phải tuyệt tình thế không? Cô cảm thấy anh hôm nay có chút lạ.

- Anh quen với Tổng giám đốc Tề, nhưng không có nghĩa là có thể vô cớ kiếm chuyện đến làm phiền người ta. - Anh hất đầu, khó chịu tránh khỏi ngón tay bỡn cợt của người phụ nữ, chỉ mong điện thoại mau chóng kết thúc!

Cô buột miệng nói một cách không vui:

- Tại sao anh biết là em vô cớ kiếm chuyện? - Cô chẳng phải là một đứa trẻ!

- Không có chuyện gì cũng đòi tìm tư liệu hội viên của người ta, không phải là vô cớ kiếm chuyện sao? Bây giờ anh đang rất bận, có việc gì về nhà sẽ nói. - Anh đã mất kiên nhẫn. Anh có thể chiều theo cô bất cứ điều gì nhưng không được vi phạm nguyên tắc.

Tranh thủ lúc anh còn chưa gác máy, cô vội vã nói:

- Lần trước không phải anh cũng nhờ Tổng giám đốc Tề tìm giúp rồi sao? - Hình như là tìm nhật ký giám sát của Hội quán để làm chứng cứ trước tòa. Vì sao lần này lại không được?!

- Đấy là công việc! Anh điều tra cho khách hàng! - Anh giải thích theo bản năng.

- Thì ra thu tiền thì là khách hàng, không thu tiền thì là ăn no rồi vô cớ kiếm chuyện! - Cuối cùng cô cũng hiểu ra, cười nhạt:

- Lương đại luật sư, làm phiền rồi! - Nói xong, lạnh lùng tắt máy.

Cô không thèm cãi nhau với anh! Nhưng, sao mắt lại đỏ lên thế này?

Khả Khả ngây người nhìn cô:

- Minh Minh, các cậu cãi nhau à? - Theo trí nhớ của cô, vợ chồng họ chưa từng cãi nhau lần nào. Sao thế nhỉ?

An Tử Minh cũng tự hỏi mình, sao thế nhỉ?

Có lẽ là do chuyện của Khả Khả khiến tâm trạng cô không tốt, cũng có lẽ là do giọng nói của Lương Tử Tích có vẻ rất lạ.

Không có sự giúp đỡ của Lương Tử Tích, chuyện tìm tư liệu hội viên nhất định

http://tieulun.hopto.org

không xong, cô không cam lòng, sau khi hậm hực thanh toán, An Tử Minh kéo tay Khả Khả định đi ra.

Tối cô thà tìm bừa một chỗ nào ngủ chứ không thèm về nhà nữa, tức chết đi được!

Họ còn chưa đi ra đến cửa, đột nhiên, có một người đàn ông trung niên trông có vẻ giống một trợ lý vội vã chạy theo:

- Bà Lương, Tổng giám đốc Tề nhờ tôi đưa hai vị đến phòng Tư liệu, những tài liệu cần cung cấp, tôi sẽ giúp hai vị chuẩn bị.

Phòng Tư Liệu? Vật đổi sao dời? Cô và Khả Khả mừng rỡ.

Đi theo phía sau người đàn ông có dáng một trợ lý, cô lặng lẽ gửi cho anh một dòng tin nhắn: "Cảm ơn chồng!"

Lòng ngập tràn hạnh phúc.

Tin nhắn vừa gửi đi, điện thoại của cô đã vang lên, vừa tiếp điện thoại, liền nghe thấy tiếng than thở của anh:

- Hết giận rồi chứ? - Đối với cô vợ nhỏ này, anh đúng là đã hết cách.

Chỉ có thể vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng làm việc, vội vội vàng vàng lật tìm số điện thoại của Tổng giám đốc Tề, nhờ cậy người ta nể mặt mà giúp đỡ.

- ... - Cô ngượng ngùng đưa tay sờ sờ mũi, thè lưỡi, cười tinh nghịch.

- Sau này dù có giận, cũng không được gọi anh là Lương đại luật sư, biết chưa?

"Thu tiền thì là khách hàng, không thu tiền thì là ăn no vô cớ kiếm chuyện, Lương đại luật sư, làm phiền rồi!" - câu nói này của cô đã khiến anh vốn dù có bị bất cứ ai mắng thẳng vào mặt là kẻ hám lợi cũng vẫn có thể điềm nhiên tự tại bỗng thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Anh là kẻ hám lợi, thế nhưng dù anh có kiếm bao nhiêu tiền thì không phải cũng đều là của cô sao? Sau khi kết hôn, anh có cảm giác thích kiếm tiền hơn trước, đặc biệt là từ sau khi đã bố trí để cô chịu khó ngoan ngoãn ở nhà.

Cô gật đầu lia lịa, dù đầu dây bên kia anh không thể nhìn thấy cái thành ý đó của cô.

- Đừng có đi linh tinh, đúng năm giờ anh sẽ về, đừng để anh về mà không thấy

http://tieulun.hopto.org

em ở nhà. - Giọng nói của anh nghe như kiểu một người bố đang dặn dò cô con gái nghịch ngợm.

- Vâng! - Cô gật mạnh đầu.

Cái ý định tối tìm bừa một chỗ nào đó ngủ chứ quyết không về nhà đã hoàn toàn bay hơi, dù sao, tối nay cô đã cầm chắc sẽ bị anh ăn tươi nuốt sống.

Nghe cô đảm bảo, anh thở phào một hơi, tốt rồi, cô không giận dỗi nữa, chắc chắn tối nay sẽ không chạy linh tinh nữa.

Môi không nén được một nụ cười, rốt cuộc, ai mới là người ăn tươi nuốt sống ai chứ? Giờ, trong phòng làm việc vẫn còn một rắc rối lớn đang chờ anh giải quyết.

Đẩy cửa về lại phòng làm việc, một giọng nói mỉa mai rõ rệt vang lên:

- Tích, mấy năm không gặp, em có chút không nhận ra anh rồi! Em nhớ là trước đây anh rất tôn trọng nguyên tắc, không bao giờ chịu để một người phụ nữ bảo sao nghe vậy.

Anh nghiêm lại.

- Con người thường có thể thay đổi! - Anh lạnh nhạt trả lời, cố tình đứng cách xa Hà Huyên Na.

- Anh kết hôn từ bao giờ? Sao không thấy mời em đến uống ly rượu mừng? - Hà Huyên Na ngẩng đầu nhìn anh, khuôn mặt kiều diễm chứa đầy vẻ tự tin.

Đã từng có lúc, anh thích kiểu phụ nữ độc lập, tràn đầy tự tin như thế này. Cũng đã từng cho rằng, sau này anh sẽ lấy một người vợ giống như thế.

- Không muốn mở rộng quá, chỉ tổ chức tiệc cưới ở quê thôi. - Anh lạnh nhạt trả lời.

Hôn lễ của anh rất đơn giản nhưng cũng rất náo nhiệt, ở quê bày mấy trăm mâm tiệc cưới để mời bà con họ hàng trong thôn, lên thành phố lại tổ chức lại một lần nữa, nhưng những người được mời đều là bạn bè họ hàng của nhà gái. Đồng nghiệp và các khách hàng anh đều không mời, có lẽ do cái vòng tròn này quá hẹp, anh không muốn để Minh Minh quen biết với nhiều người, càng không muốn để Minh Minh biết, anh đã từng có mối tình thoáng qua với cô đồng nghiệp cũ Hà Huyên Na.

- Nói về em đi, ở Mỹ không phải phát triển rất tốt sao, sao lại nghĩ đến chuyện về

http://tieulun.hopto.org

nước? - Đứng lùi vào một vị trí an toàn, anh pha trà, hoàn toàn tỏ thái độ xã giao như đối với một người bạn bình thường.

- Nếu như em nói, em về nước vì không quên được anh thì sao?! - Đôi mắt sắc sảo, xinh đẹp của Hà Huyên Na giống như đang nhìn vào một con mồi béo bở.

Mấy năm không gặp, không ngờ Lương Tử Tích có thể từ một luật sư nhỏ trở nên nổi tiếng nhanh chóng đến vậy, thậm chí tay trắng lập nghiệp mà đã có thể có cổ phần trong công ty Luật. Người đàn ông thành đạt như thế này, qua vài năm tôi luyện, cái vẻ điềm tĩnh và sức hấp dẫn đầy nam tính toát ra từ người anh ta càng vô cùng cuốn hút. Loại cổ phiếu giàu tiềm năng như thế, năm đó sao cô ta lại nỡ bỏ qua nhỉ?

- Đừng nói đùa nữa, năm đó mối quan hệ của chúng ta chẳng có gì vui vẻ, rất nhiều vấn đề hiện thực ngăn cách mà chúng ta không thể hòa hợp được, anh không cho rằng mình có chỗ nào đáng để em lưu luyến. - Anh nói thẳng vào vấn đề.

- Còn không phải tại mẹ anh cứ nói ra nói vào, lúc thì chê em không biết làm việc nhà, lúc thì chê em nhiều tham vọng, em bảo ba mươi lăm tuổi mới nghĩ đến chuyện sinh con, mẹ anh liền làm như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh không bằng! - Nhắc đến mẹ anh, cô đến nay vẫn thấy không ưa, kiểu bà già như thế đúng là làm người khác không chịu đựng được.

Có bố mẹ nông dân như thế, cô thực sự thấy tiếc cho Lương Tử Tích. Người đàn ông này, mọi thứ đều rất tốt, nhưng xuất thân nghèo hèn, đây đúng là điểm yếu chết người của anh ta.

Nếu như không có chuyện Hà Huyên Na và mẹ anh không thể hòa hợp với nhau, thực sự, trước khi gặp Minh Minh, anh đã sớm kết hôn rồi. Anh đã từng cho rằng, vợ anh sau này nhất định phải là kiểu phụ nữ giống như Hà Huyên Na, có học lực và chí tiến thủ tương xứng với anh. Thế nhưng, giờ anh thấy rất may là năm đó Hà Huyên Na và mẹ lại không hòa hợp.

- Nghe nói vợ anh bây giờ cũng là con một sinh trưởng ở thành phố, chắc là nhất định là bị mẹ anh làm cho khổ sở nhỉ? - Hà Huyên Na nhạo báng lại.

Năm đó, lần đầu tiên anh đưa cô ta về quê ra mắt, khi thấy vừa vào nhà cô ta đã đưa tay bịt mũi chê hôi chê bẩn mẹ đã rất khó chịu, lúc bảo cô ta chẻ củi nấu cơm, liền bị cô thẳng thừng bảo: “Cháu sẽ mua một cái bếp gas và thuê người giúp việc cho bác!” khiến mẹ giận tím mặt.

- Quan hệ giữa cô ấy và mẹ anh rất tốt - Nhắc tới Minh Minh, anh tự nhiên mỉm

http://tieulun.hopto.org

miệng cười, thực ra mà nói, mẹ cũng rất không vừa ý với Minh Minh, nhưng được cái Minh Minh rất vô tư, cho dù mẹ có cố ý làm khó, cô cũng đều không để bụng, những công việc khó khăn mà mẹ giao cho, cô đều ngốc nghếch dồn hết sức để mà làm.

Ví như khi về quê chẻ củi, cô làm đến hai tay nổi đầy vết rộp, mặt mũi nhọ nhem, còn suýt làm cháy luôn cả bếp. Anh xót cô, bực mình với mẹ, lần đầu tiên suýt chút nữa thì cãi nhau, Minh Minh vội vã kéo anh ra, cô liên tục bảo rằng mình rất khỏe, còn tức cười bảo anh sờ thử cái bắp tay không hề có trên tay cô.

Rõ ràng không khí đang rất căng thẳng, thế mà bị cô làm cho dở khóc dở cười. Thế nhưng, anh quyết không đồng ý để cô làm những công việc nặng! Thái độ này hoàn toàn không giống với thái độ thờ ơ ngoài cuộc của anh trước đây khi Hà Huyên Na và mẹ ra sức đối chọi.

Mẹ có tính cách của một phụ nữ nông thôn điển hình, lắm miệng lại khó tính. May nhờ "trẻ con" mặt dày, cứ theo sau ân cần một điều mẹ hai điều mẹ. Về sau, anh dần dần phát hiện, tuy rằng miệng mẹ vẫn nói những lời hà khắc, soi mói bắt bẻ cô, nhưng cho dù cô có chủ động lấy chổi quét nhà mẹ cũng giằng lấy không cho. Mỗi khi vào dịp lễ tết, anh không có thì giờ, "trẻ con" liền về quê một mình, mang theo bịch lớn bịch nhỏ những quà cáp, khiến bố mẹ nở mày nở mặt với bà con làng xóm.

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu, "trẻ con" tuy tính tình vô tư nhưng lại xử lý rất tốt, khiến anh dường như không phải bận tâm. Chỉ là, đáng tiếc, đến giờ bụng cô vẫn chưa thấy tăm hơi gì, nếu không, trong cái gia đình nặng truyền thống của anh, cô nhất định đã có thể vì con mà hưởng phúc lây.

Một ánh ghen tị thoáng qua trong mắt Hà Huyên Na. Lúc nhắc đến vợ, vẻ mặt anh dịu đi rõ rệt, trước đây, đối với cô ta anh thường tỏ ra lãnh đạm hơn là thân mật.

- Tốt quá, thế là em không cần lo lắng nữa! - Khóe miệng Hà Huyên Na nhếch ra một cái đầy ác ý.

Không cần lo lắng?

Lương Tử Tích không hiểu lời cô ta.

- Bố mẹ anh cứ để cho vợ anh đối phó, chúng ta cứ tiếp tục tận hưởng tình yêu của chúng ta là được! - Hà Huyên Na đưa đôi chân thon thả của mình lên vắt chéo một cách đầy quyến rũ, dáng vẻ khêu gợi ấy làm đàn ông có thể phát điên.

http://tieulun.hopto.org

Tuy nhiên, Lương Tử Tích nhíu mày. Anh có nghe nhầm không?!

- Chúng ta đã chia tay lâu rồi. - Anh nhắc nhở cô ta. Hơn nữa, anh đã lấy vợ, cũng không có hứng thú đối với một cuộc tình ngoài luồng.

- Thế à? Sao em lại nhớ là năm đó chúng ta vẫn chưa hề nói đến chuyện chia tay nhỉ? Chỉ là em ra nước ngoài làm việc, chúng ta tạm thời mất liên lạc mà thôi! - Hà Huyên Na bướng bỉnh.

Thế nhưng, anh thấy điệu bộ bướng bỉnh của cô ta chẳng dễ thương như "trẻ con" chút nào.

- Nể tình chúng ta sắp trở thành đồng nghiệp, anh xem như chưa nghe thấy câu đùa của em. - Anh cũng vừa được biết, Đại cổ đông Trọng Kim của Văn phòng vừa mời Hà Huyên Na từ Mỹ trở về làm việc.

Cái dáng điệu ngồi im bình thản của anh, làm người khác phát điên.

- Không! Không phải em nói đùa! - Khuôn mặt xinh đẹp của Hà Huyên Na lộ vẻ đã nhìn thấu tâm can anh - Lương Tử Tích, em rất hiểu anh! Vợ anh chỉ là thứ để anh đối phó với bố mẹ, ngoài em họ của em, Khương Du Tâm ra, anh căn bản không thể yêu một ai khác!

Khương Du Tâm, chỉ có ba từ đó thôi đã làm tim anh thấy nhói đau.

- Tích, lẽ nào anh không muốn biết tình hình hiện nay của cô em họ mà vừa mười tám tuổi đã bị bố mẹ gả ra nước ngoài của em, năm đó, anh đến với em, không phải chỉ vì muốn gần hơn với cô ta một chút, muốn biết một chút thông tin về cô ta sao? - Lời nói của Hà Huyên Na làm anh chết lặng.

Là như thế sao? Ngay bản thân anh cũng không rõ.

- Tích, mặc kệ vợ anh, chúng ta tiếp tục quan hệ, em sẽ nói cho anh biết tình hình hiện nay của Khương Du Tâm... - Đôi môi đỏ rực áp vào khóe miệng anh.

Chân anh như hóa đá, cơ thể bất động, không thể đẩy ra, cũng không thể tiếp nhận, chỉ ngồi chết lặng.

Khương Du Tâm. Cái tên này rõ ràng đã trở nên xa xôi đến thế, tại sao khi vừa xuất hiện trở lại trong cuộc sống của anh, vẫn lại có sức chấn động đến như vậy?

Khương Du Tâm, người vĩnh viễn chiếm...

Anh thất hứa, về đến nhà, đã hơi muộn.

http://tieulun.hopto.org

Tay xách món KFC mà cô yêu thích, anh lấy chìa khóa mở cửa, trong lòng không ngừng thấp thỏm. Minh Minh chắc sẽ phụng phịu? Về muộn, là anh không đúng. Anh cứ bị Hà Huyên Na bám riết lấy...

Trên sô pha, "trẻ con" lặng lẽ ngồi bó gối, đầu nghiêng nghiêng, không biết đang mải nghĩ gì. Mắt cô đượm vẻ buồn buồn mà anh chưa từng thấy. Anh phút chốc lo lắng.

- Cánh gà rán Orleans, món em thích nhất! - Lắc lắc bịch KFC trước mặt cô, giọng anh cố làm ra vẻ tự nhiên.

Tiểu Ngốc không biết từ đâu vẫy đuôi luồn tới, cọ sát vào ống quần anh, đuôi ngoáy tít, giương đôi mắt đen tròn xoe nhìn theo túi đồ ăn.

Thế nhưng, cô vẫn không có chút phản ứng nào, dường như đang chìm trong thế giới riêng, không thoát ra được.

Anh ngồi xuống cạnh cô, kéo cô từ sô pha vào lòng mình, ôm chặt, hôn lên khóe miệng cô:

- Bảo bối, đã ăn cơm tối chưa? - Anh rất ít gọi cô là bảo bối, vì chê cách gọi này quá sướt mướt, nhưng mỗi lúc anh gọi cô như thế, trên mặt cô đều lộ rõ vẻ vui sướng như một đứa trẻ vừa được người ta cho kẹo.

Bình thường cho dù anh về muộn thế nào, cô cũng đợi anh cùng ăn cơm. Thói quen này không tốt chút nào, thế nhưng, "trẻ con" là kiểu người bột không gột nên hồ, cô chỉ vờ nghe để rồi đâu lại đóng đấy.

- Lương, anh về rồi à? - "Trẻ con" lúc này mới sực tỉnh, khuôn mặt ngơ ngác chứng tỏ đến giờ cô mới biết trong phòng đã có thêm một người.

Thở dài. Cô đang nghĩ gì? Sao lại thất thần vậy?

- Ăn cơm chưa? - Anh một lần nữa nhắc lại câu hỏi.

Anh đoán chắc khi nãy cô đang mơ mơ màng màng không nghe rõ câu hỏi của mình.

Cô buồn bã uể oải lắc lắc đầu.

Hình như trong lòng rất không vui. Sao vậy? Rõ ràng sáng nay khi ngủ dậy, cô vẫn còn ríu rít như vẹt học nói, bám riết lấy anh, hồ hởi khoe hôm nay sẽ có người chơi cùng cô.

http://tieulun.hopto.org

- Ăn cái này trước đi. - Anh không hỏi gì lấy một miếng khoai rán, nhét vào miệng cô.

Cô cầm lấy miếng khoai, nhấm từng tí, rồi đưa tay xuống dưới đất ôm lấy "Tiểu Ngốc" lúc này vẫn đang không ngừng vẫy đuôi lên, lấy cánh gà chiên ra đút cho nó.

"Tiểu Ngốc" không ngừng lúc lắc đuôi, ăn một cách ngon lành. Nhưng, lông mày anh càng lúc càng nhíu lại.

Sao lại cho ăn bừa thế? Rõ ràng còn có thức ăn dành cho chó. "Tiểu Ngốc" sao lại đói đến mức này? Thói quen ăn uống của cô trước nay không tốt, nhưng sao ngay cả thói quen ăn uống của "Tiểu Ngốc" cũng ngày càng tệ đi?

"Tiểu Ngốc" ăn xong một chiếc cánh gà, vui vẻ vẫy vẫy đuôi, liên tục dùng lưỡi liếm mỡ bám trên ngón tay cô.

- Không được tham ăn nhé! Ăn nhiều KFC không tốt cho sức khỏe đâu! - Cô vỗ vỗ đầu "Tiểu Ngốc", nhẹ nhàng dạy bảo.

Thì ra cô vẫn còn biết ăn nhiều KFC không tốt cho sức khỏe! Anh dở khóc dở cười. Cô lại lấy một miếng cánh gà khác từ trong túi, định đưa lên miệng ăn, liền bị anh giằng lại. Có đầu óc hay không? Cô muốn ăn luôn nước miếng của "Tiểu Ngốc" hay sao?

Anh lấy khăn ướt trên bàn trà, giúp cô lau ngón tay đầy dầu mỡ.

Cô nhìn vào khuôn mặt lúc này đang chăm chú tỉ mỉ của anh, tự nhiên buột miệng hỏi:

- Lương, hôn nhân có phải là mồ chôn tình yêu không? Có phải người đàn ông nào cũng mong muốn trong nhà có hoa thơm nhưng ra ngoài lại thêm nhiều cỏ lạ không?

Anh ngây người.

- Quả thực có rất nhiều người đàn ông có ý nghĩ này. - Anh thực thà trả lời một cách không mấy tự nhiên.

- Thế anh có như vậy không? - Cô lo lắng hỏi.

Xoa xoa mái tóc ngắn của cô, anh đáp:

- Anh muốn đánh vào mông em! - Sao lại không tin tưởng anh chứ!

http://tieulun.hopto.org

- Đừng đánh nó! Không được bạo lực gia đình với em! - Cô ôm mông.

Chỉ một cử chỉ nhỏ ấy đã khiến máu trong người anh rần rật chảy dồn vào một nơi nào đó trên cơ thể, ở đó tích lại thành một thứ cảm giác phình to ra.

Kết hôn đã ba năm, cơ thể anh vẫn rất nhạy cảm với cô. Sinh hoạt vợ chồng giữa họ trước nay đều vô cùng hòa hợp, cô thường dễ dàng khiến anh mất kiểm soát.

Trước khi gặp cô, sex với anh mà nói, căn bản không phải là một phần quan trọng của cuộc sống, bạn gái muốn đòi hỏi ở anh, anh liền cho, vốn chỉ đơn giản như vậy. Khi anh và Hà Huyên Na còn qua lại, họ sớm đã lên giường cùng nhau, rất nhiều kỹ xảo trên giường của anh, thực ra đều là do Hà Huyên Na chỉ dạy.

Ôm vợ vào trong lòng, anh muốn hôn cô, muốn "yêu" cô.

Hôm nay, bị bạn gái cũ bỡn cợt cả một ngày, cảm giác duy nhất của anh chỉ là vô cùng phiền phức, thế nhưng chỉ một động tác nhỏ của cô, lại có thể khiến anh suýt chút nữa bị lửa dục vọng thiêu cháy.

- Đừng, hôm nay không được! Buổi sáng thấy cái đó rồi. - Cô đỏ mặt, ngại ngùng dùng tay đẩy anh ra.

- "Cái đó" lại đến rồi? - Giọng anh có vẻ hơi thất vọng.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu? Sau khi họ kết hôn sang năm thứ hai, mẹ đợi mãi không thấy tin tức gì, đã bắt họ đến một bệnh viện lớn làm kiểm tra rất kỹ. Kết quả kiểm tra, anh rất bình thường, còn cô, cũng hoàn toàn không có vấn đề gì.

- Ôm một chút là được rồi. - Anh lại ôm lấy cô vào lòng.

Thực ra, lần này về quê ăn Tết, các anh em họ ở quê đã hiến cho anh một kế, nếu như thực sự vẫn không được, có thể ra ngoài tìm một người phụ nữ xinh đẹp một chút, sinh một đứa con, rồi bảo với vợ là nhận con nuôi!

Anh không nghĩ nhiều, lập tức từ chối. Tuy rằng ở quê nhà, trong ba tội bất hiếu thì tội không có con là nặng nhất. Thế nhưng, giấy làm sao có thể bọc được lửa, nếu tìm người con gái khác sinh con, bị Minh Minh biết được, với cá tính của cô nhất định sẽ không chịu đựng được. Anh không thể để mất cô! Cùng lắm, để vài năm nữa, nếu vẫn không thể có có con, đến cô nhi viện xin một đứa trẻ về làm con nuôi cũng được.

Người phụ nữ không hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh cả người áp sát trong lòng anh, vẫn không dứt ra được tâm trạng buồn bã chán nản:

http://tieulun.hopto.org

- Lương, hôm nay Khả Khả khóc rất thương tâm.

Thực sự có một người đàn bà khác! Trong ảnh tư liệu đăng ký cặp tình nhân của Hội quán VIP, có ảnh một cặp tình nhân mặc đồ đôi dạo phố, ôm nhau tình tứ, hướng về phía ống kính cười vô cùng hạnh phúc.

Cuộc sống, đúng là quá trêu ngươi.

Khả Khả khóc òa tại chỗ.

Trong lúc mất bình tĩnh, Khả Khả gọi ngay điện thoại cho Hách Chính Triệt, hỏi một cách kích động:

- Có phải anh có người phụ nữ khác bên ngoài không?

Đầu dây bên kia Hách Chính Triệt mới đầu ngây ra, sau đó lập tức phản ứng lại, thẹn quá hóa giận quát lên:

- Đầu óc em làm sao thế, bị điên sao! Đúng là hoang tưởng! Mau đi tìm bác sĩ tâm lý khám đi!

Hách Chính Triệt hùng hồn quát mắng khiến Khả Khả ngây người.

Anh ta còn tỏ ra kích động vặn lại:

- Anh kiếm tiền nuôi gia đình, anh có sung sướng không? Vì cái bệnh đa nghi của em, hàng ngày anh đều phải từ chối hết các cuộc xã giao để về nhà với em, anh có sung sướng không? Em đúng là vô công rồi nghề rồi kiếm chuyện để gây sự!

Đàn ông đúng là càn rỡ, rõ ràng có người khác bên ngoài, vậy mà vẫn ra oai áp đảo trách mắng lại.

- Lương, anh nói xem sao đàn ông lại có bản lĩnh giỏi đến thế, rõ ràng tối nào cũng về nhà đúng giờ, dùng rất nhiều thời gian để tỏ ra là một người chồng mẫu mực, khiến cho đàn bà không hề nghi ngờ gì cả, cho dù có người khác đến nói: “Này, tôi thấy chồng cô cùng với một người phụ nữ nào đó thế này thế kia” - đàn bà cũng đều cho rằng đó là nhìn nhầm! Đàn ông, thực sự rất giỏi! Đàn ông các anh biết phân thân sao? - Làm sao có thể làm được những việc thần không hay quỷ không biết như vậy?

Lại thở dài, cô bé ngây thơ ngốc nghếch!

- Đàn ông không biết phân thân, đàn bà cũng không thể cứ cả ngày đi theo đàn ông, nếu chỉ là ăn vụng, hai ba tiếng nghỉ trưa cũng đủ để đàn ông no nê thỏa mãn

http://tieulun.hopto.org

rồi! - Cô bé ngốc, cô lẽ nào không biết rằng chỉ cần đàn ông có ý định, thời gian có thể tranh thủ nhiều vô kể! Ít nhất anh cũng biết vài khách sạn tương đối kín đáo, cứ đến giờ nghỉ trưa là đều hết sạch phòng.

- Thời gian nghỉ trưa? - Cô như bị sét đánh. Đáp án này, cô hoàn toàn không nghĩ tới.

- Ừ. - Anh gật đầu.

Dù sao anh cũng chưa bao giờ có ý định ra ngoài "ăn vụng", bán rẻ đồng bào làm vui lòng vợ, anh rất sẵn lòng. Chỉ cần "trẻ con" đừng tỏ ra phiền muộn như thế nữa.

- Cho nên, Hách Chính Triệt là... - Khó trách...

- Anh chỉ là lấy ví dụ, không nói gì hết! - Anh vuốt vuốt mái tóc rối của vợ, không muốn nhiều lời.

Anh không thích đàm tiếu người khác, cũng không phải loại đàn ông để lấy lòng vợ mà nói này nói nọ sau lưng người ta. Thực ra, anh luôn ngầm cảm thấy, quan hệ của Hách Chính Triệt với một cô gái văn phòng thời thượng ở cùng tòa nhà rất đặc biệt.

- Lương, anh nói nên dùng cách nào để tóm được cái đuôi của một người đàn ông ăn vụng! - Cô vẻ mặt tức giận kéo chặt tay áo anh.

Tên đàn ông xấu xa, dám càn rỡ như vậy, nhất định phải cho anh ta một bài học!

- Kiểm tra thẻ tín dụng, nhật ký gọi điện hoặc thuê thám tử tư - Anh nói ba cách đơn giản nhất.

Cô lập tức đáp trả anh một cái, làm ra vẻ ta đây không phải đồ ngốc.

- Thế biện pháp nào vừa đơn giản, vừa hiệu quả? - Nhìn anh chăm chăm, cô chỉ muốn tốc chiến tốc thắng.

Sợ cô đói, lấy một miếng khoai rán, anh đút vào miệng cô.

- Nói đi, nói đi, em biết anh nhất định là có cách! - Anh là người chồng toàn năng yêu quý của cô, làm sao có thể không có cách.

Ánh mắt ưu tư của anh, nhìn thẳng vào khuôn mặt "trẻ con" của cô, chầm chậm hỏi:

- Minh Minh, nếu em phát hiện anh phản bội em, em sẽ thế nào?

http://tieulun.hopto.org

Cô nhíu mày, nói luôn không suy nghĩ:

- Tất nhiên là li hôn! Đàn ông chỉ cần phản bội một lần, chắc chắn sẽ có lần thứ hai. - Cô nhất định không bao giờ để đàn ông có cơ hội đó.

Tim anh giật thót.

Quả nhiên.

- Đàn ông, có những lúc, rất dễ mắc sai lầm, thế giới bên ngoài đầy rẫy những cám dỗ, sao không thử khoan dung một chút?

- Em không cần! - Cô từ chối thẳng thừng, cô vốn là người tình cảm thuần khiết, luôn tin rằng gương vỡ thì không bao giờ lành lại được.

Anh lặng lẽ hít sâu vào một hơi:

- Đây là cách nghĩ của em, thế còn Khả Khả, em có nghĩ đến cảm nghĩ của cô ấy không?

- Cô ấy vẫn muốn cái gia đình ấy! - Cô kích động nói.

- Nếu không muốn mất đi, cứ vờ như hồ đồ không phải sẽ tốt hơn sao? - Vĩnh viễn không cần truy tìm chân tướng, như thế không phải sẽ sống vui vẻ hơn sao?

- Không, sao đàn ông các anh lại có thể hy vọng phụ nữ sẽ mãi mãi làm đồ ngốc chứ! Không! Chúng em không muốn cứ mãi làm đồ ngốc! - Khuôn mặt "trẻ con" của cô tràn đầy vẻ cương quyết. Đàn ông cứ muốn giữ nguyên tất cả, cơm nhà cơm bụi đều ăn, vẹn cả đôi đường, cho rằng như thế là có thể một tay che cả bầu trời hay sao?

Nhìn ánh mắt kiên quyết ấy, ngực anh bỗng có chút phập phồng, một thứ cảm giác hoang mang không rõ từ đâu đến quấn lấy anh.

- Anh mệt rồi, anh đi tắm đã - Anh nhẹ nhàng chuyển chủ đề, vì thứ cảm giác hoang mang không rõ từ đâu đến ấy, anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

- Vâng. - Cô vội vã ân cần cởi áo khoác ngoài cho anh.

Chỉ là, từ chiếc áo khoác vừa cởi xuống, có một mùi nước hoa hương hoa quả rất lạ tỏa ra.

- Anh tắm xong sẽ cùng em ăn khuya. - Anh không nhận thấy, chỉ mệt mỏi hôn lên khóe môi đang tê cứng của cô.

http://tieulun.hopto.org

Cô đờ đẫn nhìn theo bóng anh đi khuất vào phòng tắm.

Là nước hoa Miracle của Lancome, hãng nước hoa được các cô gái học thức và thời thượng yêu thích nhất. Trên người anh, có mùi nước hoa, chứng tỏ, anh đã từng ôm một người con gái khác. Nhưng mà, làm sao có thể như thế được? "Người gỗ" của cô, là người đàn ông không biết nói dối cơ mà...

Cô lắc đầu, cố xua đuổi những nghi hoặc vẩn vơ của mình.

Vừa sáng sớm, Lương Tử Tích đã đi làm.

Cô đang nói chuyện điện thoại với Khả Khả, nôn nóng đi đi lại lại, trở lên trở xuống trong phòng:

- Sao cậu lại ngốc thế? Ngay cả một cái điện thoại cũng không lấy trộm được! - Đúng là không có cái số làm kẻ cắp.

Người đàn ông đó đã dám vừa ăn cắp vừa la làng, được thôi, để họ lôi cái đuôi của con hồ ly tinh Tiểu Tam đó ra.

- Anh ấy ngay cả lúc đi tắm cũng mang theo điện thoại, mình có thể làm gì được? - Khả Khả lo đến phát khóc. Không phải là chưa thử, mà là gần đây anh ta rất cẩn thận đề phòng.

Như thế làm sao có thể gắn trộm hệ thống định vị vào điện thoại anh ta?!

Khả Khả quá thật thà, Hách Chính Triệt lại quá tinh quái, cô gần như không có hy vọng gì, vẫn may, cô đã sớm dự phòng một chiêu.

Buổi tối mấy hôm trước, sau khi bị cô truy hỏi đến thực sự không còn cách nào khác, Lương đành nhắc một câu, xe của Hách Trính Triệt hễ nổ máy là bộ phận dò đường cũng tự động chạy, cho nên cho dù không cài đặt lộ tuyến đến, nhưng những nơi mà xe đã đi qua đều có thể tìm được thông qua dữ liệu của bộ phận dò đường trên xe.

Cô đã cóp dữ liệu, đưa cho một người bạn thành thạo về tin học xử lý.

- Khả Khả, anh ta có nói buổi tối Valentine, sẽ tổ chức thế nào không? - Cô đột nhiên hỏi.

- Anh ấy bảo tăng ca. - Quả nhiên, bình thường không tăng ca, đến ngày quan trọng liền bắt đầu lấy cớ. Đàn ông, sao diễn kịch không diễn luôn cả vở?

Một tin nhắn được gửi đến: "Minh Minh, thông qua phân tích dữ liệu, khách sạn

http://tieulun.hopto.org

Ashanti rất đáng ngờ.”

Biết vị trí chính xác rồi, đã đến lúc nên tiến hành mai phục. Chỉ là, cô bắt đầu có chút do dự.

“Nếu không muốn mất đi, cứ vờ như hồ đồ, không phải sẽ tốt hơn sao?” - Lời nói của Lương Tử Tích.

“Minh Minh, mình không muốn làm con ngốc nữa!” - Lời nói phẫn uất của Khả Khả.

Cứ luẩn quẩn trong đầu cô.

- Khả Khả, cậu ở nhà đợi mình, mình lập tức đến chỗ cậu! - Để Khả Khả tự quyết định lấy.

Cô vớ lấy điện thoại, nhanh như một cơn gió, vội vội vàng vàng lao đi, vừa mở cửa nhà, chợt thấy bên ngoài rất náo nhiệt. Từng đám từng đám đồ gia dụng mới toanh được công nhân chuyển từ thang máy ra. Chủ căn nhà đối diện ra nước ngoài mấy năm, chắc đã cho thuê phòng?

Có hàng xóm mới? Mặc kệ vậy, cô hiện giờ không có thời gian!

Thang máy vừa “leng keng” một tiếng, cô liền vội vã lao vào bên trong, bất ngờ va mạnh vào một thân hình mềm mại.

Vội vàng đứng dậy:

- Xin lỗi, xin lỗi! - Cô luôn miệng tạ lỗi.

Cô quá hấp tấp.

- Minh Minh, không sao đâu. - Đột nhiên vang lên một giọng nói có vẻ rất thân mật.

Cô tròn mắt ngạc nhiên.

Đối phương là một phụ nữ chừng ba mươi tuổi, toàn thân toát ra phong thái quyến rũ và từng trải của con người chốn phồn hoa đô hội.

- Chúng ta quen nhau sao? - Người phụ nữ có mái tóc xoăn dài gợn sóng phía trước mặt rất xinh đẹp, nếu như cô đã từng gặp, chắc không thể quên, nhưng tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào hết?

http://tieulun.hopto.org

- Để tôi tự giới thiệu một chút nhé, chào cô, tôi là "đồng nghiệp vô cùng vô cùng" thân thiết của Lương Tử Tích! - Người phụ nữ từng trải trước mặt, cười một cách vô cùng thân mật!

"Đồng nghiệp vô cùng vô cùng" thân thiết? Tại sao cô chưa bao giờ nghe thấy Lương Tử Tích nhắc tới?

Tự dưng, cô cảm thấy không thoải mái. Cố nén cảm xúc, cô lịch sự hỏi:

- Chị tìm Lương sao? Ngại quá, anh ấy đi làm rồi!

- Không, tôi không tìm anh ấy, bởi vì, ngày tháng còn dài mà! - Người phụ nữ cười một cách ý nhị.

Cô hơi nhíu mày.

- Thế chị... - Vừa không tìm anh, lại cố làm thân với cô, cô ta tự nhiên vô công rồi nghề chạy đến nhà cô hay sao!

- Tôi là hàng xóm mới của cô, Hà Huyên Na!

Lễ tình nhân mười bốn tháng hai, ngày lễ lạnh buốt nhưng lại rất náo nhiệt.

Tuy đã vào đầu xuân, nhiệt độ vẫn ở mức khiến người ta lạnh cóng chân tay. Thế nhưng, trên đường, từng đôi từng đôi tình nhân tình tứ ôm nhau, tay cầm hoa, khắp nơi đều sặc sỡ những màu sắc, đỏ tươi, hồng, vàng nhạt, xanh lam... Đâu đâu cũng vô cùng rực rỡ, khiến người ta không cảm nhận thấy không khí giá lạnh của thời tiết, bởi vì đây là ngày lễ đặc biệt, bởi vì đây là buổi tối đặc biệt, trái tim của những người yêu nhau chỉ có lãng mạn, có ấm áp, có nồng nhiệt. Còn phòng khách nhà cô, cũng đang đặt một bó hồng lớn màu hồng phấn với 99 đóa hồng thật lãng mạn. Sáng sớm hôm nay, anh đã nhờ người của tiệm hoa mang tới.

Hoa hồng màu hồng phấn là thứ hoa mà cô yêu thích nhất, 99 đóa hoa tượng trưng cho sự vĩnh viễn bền lâu, là tâm ý của anh.

Cô nhoài người trên ban công, giương mắt hiếu kỳ, háo hức nhìn ra thế giới bên ngoài.

Lễ tình nhân năm nay có mưa! Những hạt mưa nhỏ cứ liên miên không dứt, nếu vào ngày thường nhất định sẽ làm người ta thấy chán ghét, thế nhưng hôm nay, nhờ có trận mưa này, cảm giác từng đôi tình nhân ôm nhau đi dưới ô thật vô cùng lãng mạn.

http://tieulun.hopto.org

Cô thích sự lãng mạn như thế, cũng rất thích được ra ngoài.

Thế nhưng, "Người gỗ" nhà cô lại thấy thời tiết thế này rất đáng ngại, anh càng không thích cảm giác lãng phí thời gian đứng xếp hàng khắp nơi vào ngày lễ tình nhân, cho nên, hàng năm, lễ tình nhân của họ đều diễn ra ở nhà.

Tuy rằng cô vốn bản tính lãng mạn, có một chút thất vọng, nhưng chỉ cần có anh ở bên, đâu đâu cũng có thể đón lễ tình nhân. Trên bàn ăn phòng khách, ánh nến lung linh lay động, món chính hôm nay anh sẽ làm là sườn bò hình tim, tất nhiên đây là theo yêu cầu của cô.

Tuy rằng cảm thấy quá ủy mị, thế nhưng, anh không hề phản đối. Tính anh tuy khô khan, nhưng vẫn có thể tìm ra điểm cân bằng chung với bản tính lãng mạn bẩm sinh của cô.

Anh ngồi trong nhà bếp, chú tâm nghiên cứu thực đơn món ăn kiểu Âu cầm trên tay.

Sườn bò đã được chặt thành miếng nhỏ, cũng đã làm theo yêu cầu của vợ, xếp tất cả thành "hình tim", món sườn bò trong các nhà hàng kiểu Âu ở bên ngoài đều cho thêm bột vị thịt, anh cảm thấy như vậy không tốt cho sức khỏe, anh dùng các thứ gia vị truyền thống như dầu thơm, xì dầu thay vào, lại chuẩn bị thử cho thêm một chút rượu vang.

"Kính koong!" - Đột nhiên, tiếng chuông rộn rã vang lên phá vỡ cả bầu không khí đang đầm ấm.

Chắc chắn lại là cô ta! Anh nhíu mày, đang định thò đầu ra dặn vợ cứ làm như hai người không có nhà, không cần để ý đến chuông cửa. Thế nhưng, anh không kịp ngăn lại, cô vợ nhỏ đã nhảy khỏi sô pha, chạy ra mở cửa.

- Ây! Nhà tôi lại hết muối dùng rồi! - Quả nhiên, ngoài cửa, người hàng xóm mới Hà Huyên Na ăn mặc khêu gợi, trang điểm lộng lẫy như nữ thần bóng đêm đang chuẩn bị đi dự yến tiệc, dù nhìn thế nào, cũng không giống với một người đi xin muối.

- Ha ha, chị Hà, lại hết muối rồi à! - An Tử Minh cười nhiệt tình, thân thiện.

- Đúng rồi! - Ánh mắt Hà Huyên Na điềm nhiên quét một vòng vào trong phòng, cuối cùng dừng lại ở phía bếp. Người tình địch này của cô quá ngây thơ, dễ đối phó hơn cô tưởng tượng rất nhiều. Vì thế, cô căn bản không thèm để ý đến.

- Dạ, muối đây ạ! Chị không cần trả lại đâu! - Cô đưa ra một túi muối ăn còn

http://tieulun.hopto.org

chưa mở, đúng thời gian ăn cơm tối, vừa nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, cô sớm đã liệu đến, chuẩn bị sẵn sàng.

Cái người hàng xóm này của cô, muối nhà cô ta là để nuôi voi hay sao? Cứ một hai hôm lại đến xin.

Sáng nay, cô vừa dạo một vòng qua chợ đầu mối, tiện thể mua luôn cả một thùng muối ăn, đủ cho người hàng xóm này nuôi đến cả mười con voi trong nhà cô ta.

Hà Huyên Na không ngờ tốc độ của con bé ngốc nghếch này lại có thể nhanh đến thế, ngây người ra một chút, đành mặt dày hỏi thẳng:

- Tích, anh ấy có nhà không?

Tích? Gọi thân thiết quá! Hồ ly tinh cuối cùng cũng lộ đuôi. Còn là một con hồ ly già nữa. Rốt cuộc là đến xin muối hay đến tìm người, trong lòng hai người đều hiểu rõ. Trực giác của phụ nữ rất đáng sợ, từ lần đầu tiên nhìn thấy người hàng xóm mới này, cô đã có dự cảm, người đàn ông của cô là miếng mồi thơm ngon có người muốn cướp.

- Chị Hà, xin mời vào. - An Tử Minh lùi ra sau một bước, hào phóng mời cô ta vào.

Bước thứ nhất trong giao đấu PK (PK là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online):

Nhớ kỹ, đối với loại đàn bà thích vụng trộm với đàn ông của người khác, thứ quan trọng nhất chính là khoái cảm “trộm”. Cho nên, đừng nghĩ tới việc đem chồng mình đi cất giấu thật kỹ, chỉ làm tăng thêm “khoái cảm” cho người đàn bà kia.

Cửa phòng vừa khép lại, Hà Huyên Na liền giống như một chú bướm hoa, bay ngay vào bếp một cách tự nhiên.

Bướm hoa đi qua còn để lại một bầu không khí nồng nặc hương hoa. Cô ta dốc cả bình nước hoa lên người hay sao? Mùi hương sực nức thật là khó chịu!

An Tử Minh nắn nắn chiếc mũi nhỏ nhắn của mình, thong thả ngồi trong phòng khách, tiếp tục xem bộ phim truyền hình của cô.

Cô không phải đồ ngốc, “kỳ tích tình yêu”? Ha ha!

http://tieulun.hopto.org

Điểm then chốt giành thắng lợi trong giao đấu PK: Để hồ ly tinh tự thấy rõ, đồ mà cô ta cần "trộm", giống như két bảo hiểm, không xê dịch được.

- Tích, anh đã bận cả ngày rồi, sao về nhà vẫn còn phải tự mình xuống bếp? Minh Minh cũng thật không biết điều! Nào, để em giúp anh! - Trong nhà bếp, vang lên tiếng thốt cố làm ra vẻ ngạc nhiên.

Hồ ly tinh, bước đầu tiên trong giao đấu PK, cật lực bêu xấu đối thủ.

Nếu người vợ cần phải là vợ đảm mẹ hiền, tất nhiên đánh rắn phải đánh giập đầu, cật lực bôi nhọ đối phương.

- Sao em lại đến đây? - Trong nhà bếp, chồng yêu dấu của cô tỏ thái độ lạnh nhạt, rõ ràng không vui, lại thêm giọng từ chối kiên quyết:

- Không cần em giúp! - Có nhầm không, làm cơm tối tình nhân, hàng xóm mới của anh cũng muốn xen vào?

- Để em làm cho! - Giọng nói vội vã muốn được thể hiện.

- Thôi đi, anh nhớ là trước đây em đến nấu cơm cũng không biết đường cho thêm nước. Thực sự không cần. Anh sợ bị em làm ngộ độc mất! - Ghét nhất là loại người càng giúp càng rối.

Trong nhà bếp, vài giây im lặng bối rối.

An Tử Minh phì cười một tiếng, vội đưa tay bịt chặt miệng lại.

Điểm mấu chốt trong giao đấu PK: Những người phụ nữ càng muốn thể hiện càng nhất thiết không nên cười người hôm trước để hôm sau bị người cười lại.

- Ha ha, Tích, thì ra anh vẫn nhớ những chuyện đáng cười giữa chúng ta trước đây sao? - Không hổ danh là hồ ly già, lập tức chủ động tìm được bậc thang để đi xuống.

Chuyện trước đây? Chẳng qua chỉ là đồng nghiệp cũ mà thôi. Có gì đáng nhắc.

- Tích, đã mấy năm nay chúng ta không gặp, thực ra, em đã biết nấu ăn rồi! Bây giờ em còn rất giỏi làm món Âu nữa. - Hồ ly già lập tức khoe "ưu thế" của mình.

- Tích, anh nghỉ đi. Để em. - Đảm đang thật.

Vấn đề là, cô ta giành mất sự đảm đang của anh.

http://tieulun.hopto.org

Lương Tử Tích đành đi ra khỏi bếp, khuôn mặt vốn vô cùng điềm tĩnh của anh, lúc này nhìn sang cô vợ nhỏ, có chút lo âu. Trước nay anh đều biết, "bảo bối" của anh không hề ngốc như nhìn vẻ bề ngoài.

- Chồng, mau đến đây ngồi! - Cô nồng nhiệt gọi chồng

Chồng vừa ngồi xuống sô pha, cô liền thân mật ngồi vào lòng anh:

- Chồng, xem ti vi cùng em! - Thái độ rất rất vui vẻ.

Có biết lý do cô mở cửa không? Lễ tình nhân có chồng rảnh rỗi ngồi cùng, nhà lại thêm một ôsin miễn phí, cô làm sao không vui cho được.

- "Quá thành công! Để xem lát nữa mình có dìm con bé đó xuống tận lòng đất không?" - Hà Huyên Na nhìn ngắm hai đĩa sườn bò hình tim có những bông hoa rất đẹp làm từ cà rốt trang trí xung quanh và một đĩa sườn bò rắc tiêu đen thông thường đặt trên kệ bếp.

Nhìn kiệt tác của mình, cô ta cười một cách đắc ý lạ thường.

Vợ của Lương Tử Tích quá non nớt, xem ra lại rất ngờ nghệch, chẳng có sự cẩn trọng của một người phụ nữ chút nào. Một người nội trợ mà lại ngốc nghếch đến mức ngay cả việc bếp núc cũng giao cho người khác, có khác nào là đã tự chắp tay dâng người đàn ông của mình cho kẻ khác?

Tốt lắm! Sau này người đàn ông của cô ta, để cô tiếp quản. Nể tình cô ta ngốc ngốc nghếch nghếch, cô cũng không cần đuổi tận giết tuyệt, dù sao cô cũng không có hứng thú để trở thành gà mái già. Cứ để cô gái ngốc nghếch đó ứng phó với cha mẹ Lương Tử Tích, sau này cứ chịu khó ngồi nhà chơi là được.

Sải những bước chân kiêu ngạo bước ra khỏi phòng bếp, Hà Huyên Na lập tức như bị sét đánh trúng.

Chỉ thấy con nhóc tóc ngắn ngắn đang thu người nằm gọn trong lòng Lương Tử Tích, vừa xem ti vi, vừa ăn đồ ăn vặt, trên sô pha và áo sơ mi của Lương Tử Tích vương vãi đầy vụn thức ăn, cô ta vẫn không hề hay biết, thản nhiên chăm chú xem phim, thỉnh thoảng còn bật cười khanh khách theo diễn biến trên phim.

Cô ta mấy tuổi rồi? Hai má hồng hồng, cái cằm hay láu táu, rõ ràng ấu trĩ đến mức chẳng khác đứa trẻ con trong nhà trẻ.

Càng đáng ghét hơn, Lương Tử Tích lại không hề tỏ ra tức giận, con người vốn rất ưa sạch sẽ là anh, cũng chẳng vội vàng lau dọn, ngược lại cứ để mặc cho cô ta ôm

http://tieulun.hopto.org

lấy, chốc chốc lại vuốt tóc cô ta, lộ vẻ nhẫn nại, cưng chiều mà trước đây cô chưa từng thấy. Hai người, trông thong dong như một cặp thần tiên. Chuyện này, chuyện này, chuyện này...

Nhìn lại bản thân đã vất vả đến mức, bộ đồ đắt tiền vốn chỉ thích hợp để xuất hiện ở những nơi trang trọng trên người có cảm giác đã bám đầy dầu mỡ, trong hương nước hoa thơm nức còn pha thêm cả mùi khói mỡ dầu vô cùng khó ngửi, giờ rốt cục ai mới là gà mái già? Có phải cô đã bị bỡn cợt rồi không?

- Chị Hà, chị làm xong rồi? - Minh Minh tinh mắt, vội vàng bỏ đồ ăn vặt trên tay xuống, thân mật hồ hởi chạy lại phía cô ta:

- Có phải mệt lắm không? Mau tới đây nghỉ ngơi một chút! - Minh Minh thân thiết kéo tay cô ta, lôi tới phía sô pha, ấn cô ta ngồi mạnh đến nỗi suýt chút nữa làm cô ta bổ nhào vào Lương Tử Tích.

Hà Huyên Na không phải là đồ ngốc, cô ta nhạy bén cảm thấy, mình vừa mới dựa gần, Lương Tử Tích vốn đang ung dung ngồi bỗng ngây ra một chút, rồi lạnh nhạt nhích ra xa.

Cô ta thấy rất rõ, rõ đến mức, suýt có vẻ hoài nghi liệu có phải An Tử Minh đang cố tình thị uy với mình? Nhưng mà, không giống chút nào! Vẻ mặt Minh Minh rất chân thành, ruột để ngoài da, cô ta băn khoăn liệu mình có phải đã quá mẫn cảm, quá đa nghi rồi không?

- Chị Hà, chị nghỉ ngơi đi, để em, để em! - An Tử Minh vội vàng chạy vào phòng bếp bưng đồ, tỏ ra vô cùng bận rộn, lúc thì bày biện bàn ăn, lúc thì sắp dao dĩa, đến toát cả mồ hôi.

Sau khi An Tử Minh hấp tấp chạy vào bếp, thân hình vững chãi của Lương Tử Tích cũng đứng dậy, đi theo phía sau cô vẻ đầy lo lắng.

- Đừng chạy vội, cẩn thận kẻo ngã! Cầm dao dĩa thì phải cẩn thận! - Cô ta chưa từng thấy Lương Tử Tích quan tâm đến một người con gái như thế bao giờ, tất nhiên, ngoại trừ Khương Du Tâm - người có cái uy lực như đầu đạn nguyên tử đối với anh.

Lương Tử Tích lúc này, căng thẳng như một người đàn ông lần đầu được làm cha, không ngừng lo lắng dõi theo đứa bé của mình.

- Chị Hà, chị muốn ngồi chỗ nào? - Chị chị em em, cái miệng An Tử Minh ngọt ngào đến làm cô phát ngượng.

http://tieulun.hopto.org

Không được! Cô là kiểu phụ nữ xấu xa chuyên đi phá hoại gia đình người khác, làm sao lại có thể thấy ngượng được?

- Tôi muốn ngồi... chỗ này!

Cô dày mặt chỉ vào vị trí đối diện với Lương Tử Tích, dưới ánh nến lãng mạn lung linh, ngồi đối diện chính là vị trí dành riêng cho cặp tình nhân.

Cô chẳng phải hồ ly tinh sao! Nếu hồ ly tinh mà không gan to lớn mật, làm sao có thể lấy được đàn ông của người khác? Cô phát hiện, Lương Tử Tích càng đối tốt với Minh Minh, cô lại càng thấy thích phá hoại cái gia đình đầm ấm của họ.

Người đàn bà này, có bị làm sao không, lễ tình nhân còn ngồi lỳ nhà người khác, lại còn đòi ngồi chỗ của cô vợ nhỏ, cô ta có biết nhìn sắc mặc người khác không?

Khuôn mặt Lương Tử Tích sầm lại. Anh và Hà Huyên Na đã từng yêu nhau, anh biết cô ta rất ích kỷ, anh đã từng thích cái tính cách pha chút ích kỷ ngạo mạn của cô ta, thế nhưng, giờ thấy lại, anh thực sự ghét đến cực điểm.

Anh đang tính trở mặt.

- Được chứ! - Cô vợ nhỏ của anh đã nhiệt tình gật đầu.

Anh nhíu mày.

- Lương, đừng hẹp hòi như thế, anh nhìn xem chị Hà làm bữa cơm này, vất vả biết bao! - Cô vợ nhỏ của anh ngọt ngào nói một cách rất vô tư.

Hẹp hòi? Làm sao lại ngược trở thành anh hẹp hòi? Anh để ý thấy mặt Hà Huyên Na có chút biến sắc.

Đúng! Ở cái nhà này, người rộng lượng là vợ, người hẹp hòi là chồng. Kỳ thực, điều mà ông chồng hẹp hòi là anh muốn làm nhất lúc này, chính là tống khứ người phụ nữ chướng tai gai mắt trước mặt ra khỏi cửa.

Anh thở dài, ngày lễ là của cô, cô muốn thế nào thì thế, đều theo cô! Chỗ ngồi nhanh chóng được ấn định, anh cứ nghĩ, nhất định sẽ rất khó xử, thế nhưng, hoàn toàn không phải như vậy.

Hà Huyên Na tuy chiếm được chỗ ngồi của nữ chủ nhân, thế nhưng, rõ ràng đã bị biến thành một thứ đồ trang trí, không có chút cơ hội nào để xen vào “cuộc sống đường mật” của họ. Cho dù cô ta đã cố tình đem hai đĩa sườn bò hình tim, đặt trước mặt mình và Lương Tử Tích mỗi người một đĩa.

http://tieulun.hopto.org

Con bé ngốc nghếch đó nhìn thấy đĩa sườn bò bình thường đặt trước mặt, chắc cũng hiểu là cô đang hạ chiến thư với cô ta rồi chứ? Ý đồ "chim cú chiếm tổ chim khách" của cô đã đủ rõ ràng rồi chứ?

- Chồng, sườn bò cay quá, em sợ mọc mụn, anh giúp em ăn đĩa này, em ăn đĩa kia của anh! - Thế nhưng, không ngờ tính đi tính lại, cũng không tính tới việc đứa con gái hay ăn vặt kia, lại cứ kêu sợ này sợ kia, đổi luôn đĩa sườn bò hình tim của Lương Tử Tích.

Hà Huyên Na ngây người nhìn cái "hình tim" chẳng ra sao giữa cô ta và "trẻ con", lại thấy "trẻ con" đang vô cùng vui vẻ cắt miếng sườn bò lúc này đã bị xẻ tả tơi đến chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Kêu trời không thấu. Cho nên mới nói, những người thông minh đều bại dưới tay kẻ ngu ngốc.

- Chồng, em muốn ăn mì ống của anh.

- Chồng, anh ăn giúp em trứng ốp la. Chỉ được ăn lòng đỏ, không được ăn lòng trắng đâu đấy.

Nhờ một mớ những yêu cầu mà vợ đưa ra, anh chẳng còn chút thời gian rảnh rỗi nào mà cảm thấy lúng túng nữa, gắp những miếng trứng ốp la mềm bóng lên, anh vùi đầu ăn giúp vợ.

Những "công việc" này, anh vốn đã quen rồi. Cô vừa nói xong, lại ngại ngùng quay sang cười với cô ta:

- Chị Hà, ngại quá, em rất kén ăn, cũng chỉ có Lương mới chiều được em! - Khuôn mặt "trẻ con" tươi cười, giống người phụ nữ đang hưởng kỳ trăng mật.

Cô dày mặt tìm trăm phương ngàn kế, là đến để chứng kiến cái đường mật của tình địch sao? Hà Huyên Na thừa nhận, cô bị đả kích rất mạnh. Cô không cam lòng.

- Tích, ngon không? - Thế là, cô bắt chước luôn cái chiêu của con nhóc đáng ghét kia. không nhìn tình địch.

- Ngon! - Lương Tử Tích im lặng làm thinh, người ra sức gật đầu trả lời, lại là "trẻ con".

An Tử Minh ăn rất vui vẻ, nói chuyện lại càng vui vẻ hơn nữa, mặt mày hớn hở, khua khoắng dao dĩa.

http://tieulun.hopto.org

- Chị Hà, tay nghề đầu bếp của chị sao có thể tốt như vậy chứ?

Con bé ngốc nghếch, như thế không phải rõ ràng đã cho tình địch có cơ hội thể hiện cái "ưu thế" của mình sao?

- Đó là điều tất nhiên! Khi còn ở Mỹ, tôi đều phải tự mình chăm sóc bản thân! - Không giống cô, ở nhà vô công rồi nghề, vẫn còn để chồng phải chăm sóc!

- Sao lại chỉ có một mình tự chăm sóc bản thân? Chị Hà thật tội nghiệp, không có đến một người bạn trai chăm sóc cho! - Ánh mắt thương hại của An Tử Minh nhìn sang cô.

Ai nói cô không có bạn trai? Khi còn ở Mỹ, bạn trai ở cùng với cô có mà thay như thay áo. Thế nhưng, điều này lại không thể nói trước mặt Lương Tử Tích. Thế nhưng, trong ánh mắt tỏ ra vừa thương hại vừa thông cảm của An Tử Minh, cô rõ ràng chẳng khác gì một bà cô đã ba mươi tuổi mà chưa gả đi được.

Giải thích không xong, không giải thích, càng không xong. Đau! Quá đau! Càng đáng ghét hơn nữa, Lương Tử Tích vẫn đầy vẻ bàng quan ngoài cuộc, tiếp tục chăm chú hoàn thành "nhiệm vụ" mà vợ giao phó.

- Tích, em nhớ khi chúng ta còn bên nhau, anh không bao giờ ăn trứng ốp la...

- Ây! - Anh lập tức bị hóc một miếng lòng đỏ trứng.

Bên nhau? Bên nhau là thế nào?

An Tử Minh khó hiểu nhìn khuôn mặt bỗng nhiên trở lên lúng túng cực điểm của chồng, Hà Huyên Na khẽ mỉm cười đắc thắng.

Cô đang muốn hỏi thêm, điện thoại liền vang lên, là Khả Khả!

Cô vội vã bắt máy:

- Sao thế?

- Minh Minh, Minh Minh... - Đầu dây bên kia, Khả Khả khóc rấm rứt.

Hách Chính Triệt thực sự thuê phòng với Tiểu Tam vào ngày lễ tình nhân? Tên đàn ông trời đánh khốn kiếp!

An Tử Minh vứt khăn ăn xuống:

- Lương, chị Hà, xin lỗi nhé, em ra ngoài một chút!

http://tieulun.hopto.org

Giờ cô phải đi đối phó với tên đàn ông khốn kiếp đó. Không còn tâm sức đâu mà đóng vai cô gái dễ thương nữa. Chỉ là, cô căn bản quên mất, trong nhà vẫn còn một con hồ ly tinh nghìn năm tuổi, vội vã đến dập lửa cho nhà bạn, lại để vườn nhà mình bị lửa thiêu.

Cô nổ máy chiếc Beetle bọ cánh cứng của mình, lao đi với tốc độ hùng dũng nhất, liên tiếp vượt qua mấy chiếc đèn đỏ.

Lấy được bằng lái xe đã hơn một năm, nhưng cô vẫn bị chồng không cho dỡ tấm biển "tập lái" xuống, để khi ra đường nhiều người được biết cô là sát thủ xa lộ mà tránh đi.

Cuối cùng cũng an toàn đến được khách sạn Ashanti, cô dừng chiếc xe "bọ cánh cứng" của mình trong tư thế xiên xẹo, vội vã mở cửa xe, vội quá cho nên suýt chút nữa trẹo cả chân trên đôi giày cao gót không thoải mái.

Chạy vào thang máy, cô nôn nóng nhấn số, màn hình hiển thị thang máy nhích dần lên trên từng tầng từng tầng một, lòng cô như có lửa đốt.

Cô và Khả Khả đã làm bạn rất lâu, cô làm sao mà không biết, người bạn Khả Khả này không giống như cô mặt thì ngây thơ nhưng có thể đánh lừa khắp thiên hạ, Khả Khả rất thật thà, nói thẳng ra là rất dễ bắt nạt.

Cô đã cố hết sức, đáng tiếc, vẫn đến muộn một bước. Dọc đường, cô vừa lái xe vừa gọi cho Khả Khả, bảo Khả Khả phải bình tĩnh, bình tĩnh, thật bình tĩnh! Đợi cô đến rồi bàn tiếp. Thế nhưng, rõ ràng, chẳng có người đàn bà nào có thể bình tĩnh trong trường hợp này.

Lúc này, xông thẳng vào đối phó với đôi gian phu dâm phụ ấy căn bản chưa phải chuyện nên làm, trong động chính là ma quỷ!

Trong phòng khách sạn, không khí rất khác lạ, giường chiếu chăn màn xộc xệch, rất rõ ràng, Khả Khả đúng là đã bắt quả tang tại trận.

Áo sơ mi của Hách Chính Triệt nhàu nhĩ được vội vã nhét bừa vào trong quần, thắt lưng thậm chí cũng chưa kịp thắt lại, ánh mắt vừa thẹn quá hóa giận vừa vô cùng bối rối của anh ta nhìn quanh quẩn.

Trong vở kịch đánh ghen tại trận này, so với Hách Chính Triệt đang bối rối và Khả Khả đang vô cùng kích động, vai diễn của Tiểu Tam lại tỏ ra bình tĩnh hơn hẳn. Cô ta ung dung nhặt quần áo dưới đất, thong thả mặc vào từng cái một, sau đó, đến ngồi vào sô pha, lấy ra một điếu thuốc trong chiếc hộp đựng rất đẹp, từ đôi môi đỏ tươi của cô ta, từng vòng khói mỏng màu trắng, được thả ra một cách tao nhã.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Tam căn bản không coi Khả Khả ra gì, còn Khả Khả bờ vai đang run lên vì tức giận, những giọt nước mắt lớn cứ lã chã tuôn rơi không ngớt.

Đó là một cô gái trẻ mới chỉ ngoài hai mươi tuổi, đôi mắt đen rất đẹp, tính tình có vẻ hời hợt, bộ đồ thời thượng cô ta khoác trên người, càng làm tôn thêm những đường nét gợi cảm trên cơ thể. Cô ta là "của lạ" có thể làm đàn ông cảm thấy đủ dư vị ngay từ cái nhìn đầu tiên.

An Tử Minh chú ý đến chiếc đồng hồ Cartier khảm kim cương kiểu mới trên cổ tay Tiểu Tam, chiếc hộp tinh xảo đựng đồng hồ thậm chí vẫn còn đặt phía đầu giường. Rõ ràng, đây là quà của lễ tình nhân.

Còn trên cổ tay Khả Khả, chỉ đeo một chiếc vòng tay thạch anh rất thông thường vốn đã đeo đến mấy năm và có chút xỉn màu. Nghe nói, khi chưa kết hôn, đây cũng là quà tình nhân của một ai đó vào một năm nào đó tặng cho cô.

Cho nên, đối với đàn ông, hoa hồng đỏ hái trộm được vĩnh viễn là hoa cài áo, còn hoa hồng trắng trong nhà vĩnh viễn cũng chỉ là hạt cơm nguội dính vào. Minh Minh cảm thấy vừa phẫn nộ lại vừa ai oán.

- Khả Khả, đi thôi! - Cô kéo tay khả Khả.

Thứ gì càng khó có được càng thấy quý. Đàn bà, liệu có phải để vĩnh viễn làm "ánh trăng rọi đầu giường" của đàn ông, mà đừng bao giờ nên đối xử quá tốt với họ? Vì tình yêu mà dâng hiến cả tuổi thanh xuân, thực sự không đáng.

- Không! Mình không đi! - Khả Khả vốn trước nay đều rất dịu dàng, đột nhiên trở lên bướng bỉnh, kéo mạnh An Tử Minh lại.

Rõ ràng, cô cũng đã nhìn thấy chiếc đồng hồ Cartier kim cương tinh xảo kia.

- Hách Chính Triệt, anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tôi cần anh giải thích? - Chỉ vào chiếc đồng hồ kim cương trên cổ tay Tiểu Tam, đôi gian phu dâm phụ trong phòng đã làm Khả Khả giận đến tím mặt, cô không ngớt run rẩy:

- Các người, các người... Thật không biết xấu hổ!

Một cô gái trước nay vô cùng ngoan ngoãn như Khả Khả, ngay cả việc lớn tiếng mắng người cũng không biết, đừng nói đến việc chửi bậy! Thật không biết xấu hổ, đã là đỉnh điểm trong những từ chửi bậy mà cô biết.

- Đủ rồi, Khả Khả, cô đừng ăn nói linh tinh nữa! Mau ra ngoài! - Hách Chính Triệt thẹn quá hóa giận đẩy Khả Khả ra.

http://tieulun.hopto.org

Loại đàn ông dám làm không dám chịu! Điều đáng căm giận nhất, thái độ của anh ta lúc này, giống như đang đuổi một con chó lạc.

Khả Khả loạng choạng, suýt chút nữa bị xô ngã.

An Tử Minh vội vàng đỡ lấy thân người đang đờ đẫn của Khả Khả.

- Không sao chứ? - Cô hỏi một cách vừa lo lắng vừa tức giận.

Cô để ý thấy, Tiểu Tam lúc này đang tỏ vẻ như ngồi xem kịch hay, cười nửa miệng chứng kiến màn diễn nực cười trước mắt. Tình cảnh trước mắt ngược lại giống như cô ta đang khảo nghiệm người tình, xem anh ta có đủ quyết đoán để giải quyết cái tình huống bất ngờ kia không?

Khả Khả hiển nhiên nhất thời chưa thể chịu đựng được, người đàn ông rõ ràng là đuối lý, tại sao vẫn già mồm đến vậy? Bao năm qua, anh ta đã quen với việc không xem cô ra gì hay sao?

- Các người! - Khả Khả đã giận đến mức căn bản không tìm được từ nào thích hợp để chửi mắng.

Ngược lại, Tiểu Tam ung dung chấm bớt tàn thuốc vào gạt tàn, đứng dậy, vào cùng "chiến tuyến" với Hách Chính Triệt.

Tiểu Tam cao hơn Khả Khả cả nửa cái đầu, cô ta giương mắt ngó xuống nhìn Khả Khả, điệu bộ vô cùng đáng ghét.

- Sao, muốn chửi người, ngay cả một từ cũng không tìm được? - Tiểu Tam bĩu môi, khinh bỉ chế nhạo - Triệt, vợ anh quả nhiên giống anh tả, đầu không có đến nửa chữ, căn bản không nói chuyện được.

Anh ta tả về cô như thế với người phụ nữ bên ngoài? Khả Khả ngây người, không biết nói lại gì, chỉ muốn cười to.

- Hách Chính Triệt, anh còn có lương tâm hay không? Nếu tôi nhớ không nhầm, vợ anh mà tôi quen biết đã từng là học sinh ưu tú của trường K! - An Tử Minh lập tức cười nhạt phản bác lại.

Năm đó, Khả Khả đã vì ai mà từ bỏ ngôi trường danh tiếng đó?

Năm đó, ai đã khóc lóc kể với bạn gái rằng nhà mình quá nghèo không thể có tiền nộp học phí?

Năm đó, ai đã thức khuya dậy sớm cố gắng đi làm thuê, giữa mùa đông rét mướt

http://tieulun.hopto.org

vì tiết kiệm mấy đồng tiền xe buýt mà đã phải đi bộ hàng tiếng đồng hồ đến chỗ làm?

Năm đó, là ai đã ôm lấy vai bạn gái không ngừng hứa hẹn, không ngừng thề thốt, nếu một ngày phản bội cô sẽ nguyện để ngũ lôi phanh thây?

Đến nay, ngũ lôi ở đâu? Lời thề hứa của đàn ông thốt ra cũng dễ dàng như nhai kẹo cao su vậy, tại sao ngay cả một ánh chớp cũng không thấy giáng xuống?

Bất công!

Bất công!

Bất công!

- Học sinh ưu tú trường K? - Tiểu Tam thốt lên như vừa nghe một câu chuyện rất nực cười - Các cô định nói một học sinh ưu tú lại không thi được lên đại học, đến giờ vẫn chỉ là cô tiếp tân đứng "bán" nụ cười ở bệnh viện? - Bộ mặt cô ta lộ vẻ khinh bỉ của một phần tử trí thức điển hình.

- Cô gái này, xin hỏi Hách Chính Triệt còn nói với cô những gì nữa? - An Tử Minh cười nhạt.

Nếu phải đau, chi bằng đau một lần rồi thôi, phải nhìn cho rõ bộ mặt đáng căm hận của đàn ông, phải triệt để trừ tận gốc khối u ác tính.

- Hách Chính Triệt đã nói hết với tôi, việc kết hôn này chỉ là do gia đình ép buộc, vợ anh ta đúng là con gà mái già vừa lôi thôi vừa không có học vấn, giữa hai người khác biệt quá lớn, căn bản không thể nảy sinh tình cảm!

Anh ta thực sự nói như vậy? Khả Khả đưa mắt nhìn thẳng vào mặt chồng còn Hách Chính Triệt bối rối đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Tiểu Tam tiếp tục nói một cách thản nhiên:

- Anh ấy luôn miệng nói, thân hình tôi đẹp hơn cô rất nhiều, làn da tôi mềm mại khác cô một trời một vực, điều quan trọng nhất là khi cô nằm trên giường thì cứ như một khúc gỗ, chưa được mấy tí đã hỏi xong chưa, nhanh lên... khiến anh ấy mất hết cả hứng thú để tiếp tục!

Đúng vậy, thân hình cô là có chút biến đổi, bởi vì hàng ngày, người đã ăn uống no say bên ngoài là anh ta, ăn được một chút liền kêu no, cơm thừa canh cặn trong nhà, là ai phải giải quyết?

http://tieulun.hopto.org

Đúng vậy, da dẻ Tiểu Tam đẹp hơn cô nhiều, nhưng thứ mà người ta dùng là Lancome, Guerlain hay Estee Lauder? Còn cô, vì người đàn ông khốn nạn này đã dùng đến cả mười năm thứ xà bông Đại Bảo.

Đúng vậy, Tiểu Tam trên giường nồng nhiệt hơn cô, thế nhưng, làm sao có thể mong đợi một người phụ nữ sau khi làm việc cật lực cả một ngày, lúc về nhà lại tiếp tục lăn lộn với hàng đống việc nhà vẫn còn sức để nồng nhiệt trên giường?

- Thực ra mà nói, tôi thực sự không hiểu, một người đàn ông ưu tú như anh ấy ban đầu tại sao lại có thể chấp nhận cô? Cô xem lại mình đi, vừa không có khí chất, ăn mặc lại lôi thôi, căn bản là không xứng với hai từ "phẩm vị"! - Tiểu Tam chỉ vào bộ quần áo trên người Khả Khả, nói rất hùng hồn, càng nói càng lộ vẻ hả hê.

Đôi môi nhợt nhạt của Khả Khả run run, mắt mở to, cố hết sức để tự kiềm chế mình không được khóc. Thế nhưng, cô trước nay vốn rất thật thà và đơn thuần, làm sao có thể gặp qua những trường hợp như thế này? Thế giới đã đảo ngược rồi sao? Kẻ cắp vĩnh viễn lại mạnh hơn người bị ăn cắp!

An Tử Minh không thể nhịn thêm được nữa, gạt mạnh ngón tay của Tiểu Tam, đứng chắn lấy Khả Khả trong tư thế của người bảo hộ.

- Thế nào, có cần chúng tôi phải viết một bức thư cảm ơn gửi đến cơ quan cô, cảm ơn cô vì đã khẳng khái "hy sinh" cái xác thịt "vĩ đại" của mình để vào vô số lần nghỉ trưa ở bên chăn sóc cho "trái tim" trống trải, cô đơn của một người đàn ông "đã có vợ" không? - Minh Minh phản pháo.

Câu nói lãnh đạm này quả nhiên chí mạng, cái bộ mặt đang rất dương dương ngang ngược của Tiểu Tam lập tức đông cứng. Sau đó, trong phút chốc giống như một quả bóng xì hơi, nét ngạo mạn trên mặt cô ta đột nhiên biến mất, cố làm ra vẻ cứng cỏi nói:

- Cô... Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm bừa!

Viết thư cảm ơn đến cơ quan, chiêu này quả là độc!

An Tử Minh cười nhạt, nghiêm túc nói:

- Làm bừa? Còn ai làm bừa hơn các người nữa?

Trống cần da, con người cần thể diện, đối với loại phần tử trí thức như họ, quan trọng nhất là cái danh dự hão, còn An Tử Minh, dù sao cũng rất ít người biết cô là bà Lương, chỉ đơn thuần là một công dân vô danh tiểu tốt! Để xem ai còn dám bắt nạt Khả Khả, sợ hung hãn, cô không tin mình đấu không lại một con tiểu hồ ly!

http://tieulun.hopto.org

Nếu còn dám gây sự, cô sẽ mang người xông thẳng vào cơ quan, đem chuyện trăng gió của họ ra công bố, xem ai phải sợ ai?

Người đàn ông xấu xa từ nãy vẫn đứng im một bên, giờ lo lắng lên tiếng:

- An... - Mới nghe gọi đến họ cô, An Tử Minh đã dùng một câu cắt lời anh ta:

- Hách Chính Triệt, anh có còn là đàn ông không?!

Lúc Tiểu Tam bắt nạt vợ anh ta, anh ta giả câm giả điếc đứng một bên, đến lúc có người đứng ra thay vợ anh ta đòi công bằng, anh ta liền đứng về phía Tiểu Tam, loại đàn ông này, không một đao giết chết anh ta, thực sự không thể hả giận.

Đúng lúc An Tử Minh đang rất nóng nảy, Khả Khả lại ngăn cô lại.

Cô im lặng đi đến trước mặt Tiểu Tam, ngẩng đầu nhìn cô ta, ánh mắt dường như phớt lờ người chồng, nói một cách bình tĩnh pha lẫn chút xót xa:

- Cô gái này, cô cảm thấy tôi thân hình xấu xí, da dẻ thô nhám, cảm thấy tôi khi ở trên giường như một khúc gỗ, cô thấy anh ta quần áo bảnh bao, rất có phẩm vị, người đàn ông như anh ta làm sao có thể chấp nhận tôi? Thế cô có muốn biết khi ở nhà anh ta như thế nào không? - Một câu hỏi của Khả Khả làm Tiểu Tam ngây người, còn Hách Chính Triệt thì sầm mặt lại.

Thế nhưng, Khả Khả không ngừng lại mà nói tiếp:

- Cái người đàn ông quần áo bảnh bao trong mắt cô, cà vạt của anh ta là do tôi chọn, áo sơ mi của anh ta là do tôi giặt, giày của anh ta cũng là do tôi lau. Anh ta không những không làm việc nhà mà khi về đến nhà, anh ta cũng chưa bao giờ để ý xem sàn nhà có phải là mới lau hay không, lần nào cũng đi luôn cả đôi giày đầy bùn đất vào trong, là tôi phải theo sau anh ta, chăm sóc anh ta như mẹ chăm con, không chỉ mang dép lê cho anh ta, mà còn phải tự mình thay vào cho anh ta nữa.

Từng câu nói nhẹ nhàng của Khả Khả làm Tiểu Tam quay sang nhìn thẳng vào khuôn mặt đang cúi gằm lúng túng của Hách Chính Triệt với một vẻ mặt dường như xa lạ.

- Cái người đàn ông có "phẩm vị" trong mắt cô, thực ra khi ở nhà, lúc đi tiểu tiện chưa bao giờ chú ý kéo cái nắp tròn trên bồn cầu lên, hơn nữa đi xong cũng không bao giờ biết đường giội nước. Mỗi lần như thế tôi đều phải vào giội lại sạch sẽ, rồi dùng khăn giấy lau thật sạch nắp bồn cầu.

Không chỉ Tiểu Tam, ngay cả Minh Minh cũng phải hơi cười mỉm. Những thứ

http://tieulun.hopto.org

thường nhật của cuộc sống này, thực sự có thể giết người...

- Còn nữa, sau khi tắm anh ta thích gọt lớp da chết dưới bàn chân, thế nhưng anh ta không thích vào nhà vệ sinh gọt, mà thích ngồi ngay phòng khách để gọt, vừa xem ti vi lại vừa gọt da chết dưới chân, còn tôi, chỉ có thể không ngừng lau dọn sàn nhà.

Trên mặt Tiểu Tam lộ vẻ ghê tởm.

- Hồ Khả, cô nói đủ chưa? - Một tiếng quát, Hách Chính Triệt đã thẹn đến vô cùng giận dữ.

Thói quen riêng tư bị bóc trần đúng là rất mất mặt.

Thế nhưng, Khả Khả vẫn không dừng lại:

- Lúc xảy ra dịch SARS năm 2003, anh ta mới chỉ hơi sốt một chút, thậm chí còn chưa tới 38 độ, thế nhưng tất cả mọi người đều xa lánh anh ta, thậm chí có vài bạn học còn đi mách với thầy giáo, đề nghị đưa anh ta đi cách ly, anh ta rất sợ hãi, về nhà ôm chặt lấy tôi mà khóc.

Khóc? Đàn ông con trai chỉ vì một chút trắc trở nhỏ mà đã khóc, thực sự quá đáng sợ!

Tiểu Tam đầy vẻ kinh tởm, buột miệng hỏi:

- Anh ta vẫn ôm cô sao? Sao không sợ lây bệnh cho cô? - Loại đàn ông kiểu gì mà ích kỷ như vậy, bệnh SARS có phải bày ra để đùa đâu.

- Anh ấy bảo, Khả Khả, anh yêu em, nếu chết một mình nhất định sẽ rất cô đơn, nếu như phải chết, em nhất định phải theo anh! - Khả Khả cười một cách thê lương.

Đã từng cho rằng đây là một lời tỏ tình rất cảm động, tại sao đến giờ khi nhớ lại, chỉ thấy đó là một lời tuyên bố của một người đàn ông ích kỷ đến cực điểm?

- Đúng là đồ điên! - Tiểu Tam nhảy dựng lên, lập tức muốn cách xa một chút cái người đàn ông mà hình tượng đã bị hủy hoại nghiêm trọng kia.

- Hồ Khả, cô không được bêu xấu tôi! - Hách Chính Triệt cũng nhảy dựng lên, vội vã kéo lấy Tiểu Tam:

- Em nghe anh giải thích, cô ta nói láo!

Đây là sao, tại sao không giải thích với vợ mà lại đi giải thích với Tiểu Tam? Liệu

http://tieulun.hopto.org

có phải trong mắt anh ta, vợ là hạt cơm dính trên cổ áo mà cho dù muốn hất cũng không hất đi được?

- Tôi nói xấu anh? - Giọng nói nhẹ nhàng của Khả Khả pha chút giễu cợt - Hách Chính Triệt, anh không phải là đàn ông! Còn nhớ cái hôm tôi vì anh mà gây lộn với cả nhà, anh đã nói, nếu sau này phụ tôi, anh sẽ...

Bỗng nghe "Bốp" một tiếng rất to, Khả Khả còn chưa dứt lời đã ngã xoài xuống đất.

- Con khốn, đã thấy đủ chưa?

Không khí trong phòng như ngưng lại.

Khả Khả ôm bên má trong phút chốc vừa tấy đỏ, ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt xa lạ dường như không tin được đó là sự thực, bờ môi đờ đẫn thốt ra nốt bốn từ còn chưa nói hết:

- ... chết không toàn thây.

Đàn bà là đồ ngốc sao? Lời thề thốt mà trước đây đã làm mình cảm động đến rơi nước mắt, giờ nghĩ lại, sao lại thấy đáng cười như vậy?

Hách Chính Triệt lúng túng nhìn vào bàn tay vừa không kiềm chế được của mình. Nếu cô không lảm nhảm lôi hết cả chuyện cũ ra nói, anh cũng sẽ không đánh cô...

Lại "Bốp" một tiếng thật to, cái tát này là của Tiểu Tam.

- Hách Chính Triệt, tôi nhìn lầm anh rồi, đàn ông đánh vợ đúng là thằng khốn! - Tiểu Tam khinh bỉ thốt lên, hất đầu một cái, điềm nhiên bước ra ngoài.

- Sa Sa, em nghe anh giải thích! - Tên đàn ông bỉ ổi chạy theo ra ngoài.

- Thật nực cười! - Khả Khả cười lớn thành tiếng, cười ra nước mắt, khuôn mặt có một bên má tấy đỏ càng trở nên nhức nhối.

Màn kịch đánh ghen nực cười đã khép lại như thế này đây.

- Khả Khả... - Minh Minh ngồi xuống bên cạnh, ôm chặt lấy vai cô, không biết nên an ủi thế nào.

- Có đau không? - Minh Minh đưa tay sờ vào khuôn mặt thanh tú có một bên má tấy đỏ của cô, nước mắt rơi ra.

http://tieulun.hopto.org

- Anh ta cho rằng mình sẽ không ly hôn, anh ta cầm chắc rằng mình không dám ly hôn! - Khả Khả kéo tay cô khóc lớn.

Năm đó cô vì một người đàn ông, đã gây náo loạn cả gia đình, kiên quyết không chịu nhượng bộ, khó khăn lắm mấy năm nay bố mẹ mới dần dần chấp nhận cái quyết định đó của cô, tại sao bây giờ mọi thứ lại kết thúc một cách thê thảm thế này?

Ly hôn, hai từ này không đơn giản chút nào. Cái nhìn của xã hội, sự chê cười của bạn bè, sự đau lòng của bố mẹ già, biết bao nhiêu vấn đề phải đối mặt, không thể cứ làm theo cảm tính, nói bỏ là bỏ được. Có phải đàn ông đã nắm được cái tử huyệt này của phụ nữ nên mới có thể càn rỡ đến như vậy?!

- Tối nay mình ở cùng cậu, chúng ta về thôi - Cô còn biết nói gì? Cô biết nếu bảo Khả Khả ly hôn, cũng chỉ là cách nói của một người ngoài cuộc.

Có lẽ, Lương Tử Tích nói đúng, nếu như không muốn mất đi, cứ làm ra vẻ hồ đồ không phải sẽ tốt hơn sao? Ít nhất, cũng sẽ không đau đớn, không dằn vặt đến cực điểm như hiện tại.

- Mình không cam lòng, Minh Minh! - Khả Khả nắm thật chặt lấy cổ tay Minh Minh.

- Mình hiểu, mình hiểu... - Có người đàn bà nào chịu cam lòng?! Tên đàn ông khốn kiếp!

- Ngoại tình có phải không, tìm của lạ có phải không? Tại sao anh ta có thể mà mình không thể! - Khả Khả đột nhiên giận dữ đứng dậy.

- Khả Khả... - Cô ấy muốn làm gì?

- Trừ anh ta ra, mình chưa từng có người đàn ông khác, đúng là tự cảm thấy đáng thương cho mình! - Khả Khả bắt đầu đi vào ngõ cụt phẫn nộ nói:

- Minh Minh, mình phải trả thù!

- Khả Khả, cậu đang nói gì vậy... Việc thế này làm sao có thể tức giận mà làm bừa được? Cậu bình tĩnh một chút! - Minh Minh hoảng hốt.

- Không! Mình sẽ lên giường với người đàn ông khác, ai cũng được!

- Khả Khả!

Cô kéo lấy Khả Khả, nhưng Khả Khả vùng chạy ra ngoài, kích động chạy lên phía

http://tieulun.hopto.org

trước, nước mắt lã chã điên cuồng đập mạnh cửa phòng khách sạn đối diện.

- Khả Khả, đừng mà! - Cô tóm chặt lấy Khả Khả nhưng bị đẩy mạnh ra.

- Tìm ai? - Cửa phòng mở ra, người đối diện mặc áo choàng tắm màu trắng, điệu bộ rõ ràng vừa tắm xong, tỏa ra một luồng không khí tươi mát.

Một khuôn mặt rất anh tuấn, điềm đạm. Anh ta nhìn thấy hai người họ đứng trước cửa liền kinh ngạc đứng sững:

- Minh... - Anh ta ngưng bặt, không gọi tiếp nữa.

Minh Minh cũng ngây ra, đây là thứ duyên phận gì? Không ngờ lại là người đàn ông tuấn tú trông có vẻ quen thuộc đã gặp ở hội quán VIP.

- Có việc gì không? - Anh ta hỏi một cách ôn hòa xen lẫn khó hiểu, che giấu vẻ kích động.

Khả Khả tinh thần đang trong trạng thái suy sụp, không hề nhận ra anh ta, túm lấy cổ áo choàng tắm trên người anh ta, điên cuồng kích động hỏi:

- Anh à, anh có cần tìm người qua đêm không? Anh à, anh có cần tìm gái không? Tôi miễn phí, tất cả đều miễn phí!

Anh ta há hốc miệng, đứng ngây ra.

Khuôn mặt tuấn tú của anh bỗng chốc đỏ bừng vì lúng túng:

- Tôi... - Người đàn ông vừa hướng nội vừa nhút nhát tội nghiệp bị dọa đến không thốt nên lời, chỉ bối rối không ngừng vân vê bàn tay.

Ánh mắt cầu cứu của anh ta không ngừng hướng về phía An Tử Minh. Nhìn ánh mắt đó, An Tử Minh cảm thấy dòng cảm xúc tựa như thân thuộc kỳ lạ đó lại ùn ùn kéo đến. Rốt cuộc trước đây cô có quen anh ta không?

- Tại sao không cần? Chẳng lẽ trong mắt đàn ông các người, tôi không có chút hấp dẫn nào sao? - Khả Khả vẫn giữ chặt cổ áo choàng tắm của anh ta, hỏi một cách tuyệt vọng.

Thực sự là như thế sao? Cô giờ đã nhếch nhác đến mức ngay cả miễn phí đem tặng người ta cũng không thèm sao? Nỗi hoang mang trong lòng và sự tủi thân của bao nhiêu năm giờ dồn nén lại, cô không muốn gì cả, chỉ muốn sự công bằng!

- Khả Khả, cậu đừng như vậy nữa! Đừng làm khó người khác! Mau bỏ người ta

http://tieulun.hopto.org

ra! - Minh Minh cuống cuồng ngăn cô lại.

- Làm khó? - Cuối cùng Khả Khả thất thần dần dần buông lơi anh ta - Mình không làm khó người khác! Anh ta muốn đi, thì cứ đi... Tôi không thèm, tôi không thèm!

Vừa được tự do, Trần Phong vội vã ngượng ngập kéo lại áo choàng tắm trên người. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh đưa mắt dò hỏi An Tử Minh.

- Bạn tôi có chút chuyện! Thực sự rất xin lỗi. - Cô không phát ra âm thanh dùng khẩu hình miệng trả lời anh ta.

Cảm giác thật kỳ lạ, rõ ràng là xa lạ, vậy mà cô lại cảm thấy như đã quen biết với người đàn ông trước mặt từ rất lâu.

- Tôi không thèm! Từ giờ Hồ Khả Khả sẽ vui vui vẻ vẻ sống cuộc sống của mình! - Khả Khả như đang tự an ủi, thuyết phục mình, không ngừng độc thoại - Thế nhưng, vì sao cơn giận trong lồng ngực tôi vẫn không thể nén lại? Tại sao tôi muốn bình tĩnh lại nhưng vẫn lại muốn có cái kích động được buông rơi. - Khả Khả cười một cách thê thảm, cứ từng bước từng bước lùi lại phía sau trong ánh mắt đầy lo lắng của Minh Minh, không để ý rằng cô đã lùi đến bên thang máy.

- Nếu tối nay không làm cái gì đó, mình sẽ phát điên lên mất! - Nói xong, cô không quay đầu chạy thẳng vào thang máy.

- Khả Khả! - Minh Minh hoảng hốt. Thế nhưng, đã trễ một bước, mặc cô đập thế nào, cánh cửa thang máy đã khép lại, cứ thế đi xuống.

An Tử Minh muốn chạy lại phía cầu thang an toàn đuổi theo xuống nhưng bị Trần Phong ngăn lại:

- Không được, cầu thang an toàn rất tối, nguy hiểm lắm!

Minh Minh đã nôn nóng đến mức không có thời gian nhiều lời với anh ta:

- Cô ấy sẽ xảy ra chuyện mất!

- Em mau bấm thang máy, anh đi thay đồ xong sẽ đi tìm cùng em! - Trần Phong nói xong buông tay cô ra, quay trở lại phòng nhanh chóng thay đồ.

Anh thay xong quần áo vội vã chạy ra, quả nhiên, ngoài cửa đã không còn ai. Minh Minh vẫn giống y hồi nhỏ, tính tình rất nôn nóng, lại không thích nghe lời người khác. Anh cười gượng, vội vã bấm thang máy, thang máy vừa tới, anh nôn

http://tieulun.hopto.org

nóng không ngừng nhìn vào bảng hiển thị số tầng đang dần dần chỉ xuống. Lần này vẫn để mất dấu vết của cô sao? Không được! Cho dù vĩnh viễn chỉ có thể là bạn... Cửa thang máy vừa mở, anh lập tức lao ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy một cái người "không ngoan" nào đó đang phờ phạc chuệnh choạng bước ra từ cửa an toàn. Chính anh cũng không để ý, miệng mình đang dần dần hé một nụ cười.

Minh Minh chạy đến con xe Beetle bọ cánh cứng, anh nhìn thấy phía sau còn dán hai chữ "tập lái" to đùng, khuôn mặt tuấn tú hơi nhíu lại. Anh bước nhanh lên phía trước, đưa tay đoạt lấy chùm chìa khóa:

- Để anh lái xe!

An Tử Minh nhìn nhìn bàn tay đột nhiên trống không của mình. Anh ta thực sự đi xuống? Người đàn ông này có phải đã nhiệt tình quá đáng với người lạ rồi không? Lương Tử Tích đã từng bắt cô đọc nhiều các khuyến cáo của cảnh sát.

Thế nhưng, có một thứ cảm giác rất kỳ lạ, cô không hề cảm thấy người đàn ông trước mặt có thể là người xấu, ngược lại, anh ta làm người khác có cảm giác có thể tin cậy một cách kỳ lạ, cô không do dự, vội vã ngồi sang chiếc ghế lái phụ.

Thực ra, cô rất ghét lái xe, lúc phải học lái xe cô đã vểnh mặt lên phản đối. Nhưng Lương Tử Tích lấy lý do sau này sinh con, cô biết lái xe có thể thuận tiện đưa đón con đi học, khiến cô không thể phản bác lại.

Con cái, con cái, con cái... Hễ nhắc đến, cứ y như là từng bước trong cuộc sống tương lai, Lương Tử Tích đã đều sắp đặt xong, chỉ cần theo lời anh nói, tuần tự đi theo là được.

- Bạn của em có thể đi đâu? - Trần Phong vừa nổ máy liền hỏi cô.

Khả Khả có thể đi đâu? An Tử Minh ngây người. Ngoài người đàn ông khốn kiếp đó ra, Khả Khả thực ra không có nhà. Vì người đàn ông đó, Khả Khả hy sinh cả sự nghiệp học hành của mình, bố mẹ quá tức giận liền đuổi cô ra khỏi nhà, mấy năm gần đây, thỉnh thoảng nghe nói thái độ của bố mẹ cô có vẻ đã nguôi nguôi, nhưng vào các dịp lễ tết, bố mẹ chưa bao giờ chủ động gọi cô về sum họp gia đình. Nhưng mà, ngoài nhà mẹ đẻ, cô còn có thể đi đâu?

- Chúng ta đi đường Hoàn Bắc Tây trước! - Cô chỉ thử đến đó xem sao.

Anh gật đầu, nổ máy, xe đi đúng hướng nhưng lại hỏi một câu rất kỳ lạ:

- Xe có thể ngoặt vào đường Hoàn Bắc Tây? Anh nhớ con hẻm đó rất nhỏ...

http://tieulun.hopto.org

Con đường thành phố Hoàn Bắc Tây đã xây dựng được mười mấy năm. An Tử Minh nghiêng đầu nhìn anh, tia nhìn thẳng làm anh có chút bối rối.

Anh lại nói sai điều gì sao?

- Anh từ hành tinh khác đến à?

Khuôn mặt anh bị câu nói này của cô làm cho đỏ bừng.

- Đường Hoàn Bắc Tây không phải nằm giáp với con đường rạp chiếu phim XX sao? Đó chẳng phải là một con hẻm chợ đêm rất hẹp à? - Khi còn nhỏ anh và cô thường mang tiền tiêu vặt đến đó mua kẹo mạch nha, cô họ anh thường cho cô rất ít tiền tiêu vặt, cô rất nghèo, nhưng lại háu ăn, vì thế chưa được mấy lúc đã nhẵn túi. Cho nên, túi của anh thường hết lần này đến lần khác bị cô vét sạch. Về sau, để thỏa mãn cái tính háu ăn của cô, mỗi lần bị cô hẹn lên phố, anh đều đem những đồ nhôm nát sắt vụn, vỏ kem đánh răng sớm đã tích góp từ trước ra mang vào chợ đêm đổi lấy kẹo mạch nha.

Buồn cười nhất là có một lần, túi của anh đã bị cô vét sạch, ngay cả đồ để đổi cũng không còn nữa, thế nhưng cô bé háu ăn đến mức ngay cả răng cùng gần sún hết này lại không chịu, giằng lấy chùm chìa khóa nhà bằng đồng của anh, đem đổi kẹo mạch nha ăn. Sợ cô bị mẹ đánh đòn, lúc về nhà, anh đành nói dối bố mẹ nuôi là mình đã làm mất chìa khóa. Vì cô, lần đầu tiên anh đã làm một đứa trẻ hư.

Dưới sự chỉ dẫn của cô, cuối cùng anh cũng lái xe đến đích - đường Hoàn Bắc Tây.

Anh rất kinh ngạc, đây, đây, đây... thay đổi nhiều quá!

Con hẻm nhỏ cũ nát khi trước giờ đã trở thành một đường lớn rộng rãi, những hàng quán chợ đêm khi trước cũng không biết đã bị dẹp đi đâu nữa.

- Bây giờ em không có thời gian để giải thích kỹ cho anh, đợi khi nào rảnh, em sẽ đưa anh dạo một vòng quanh thành phố! - Quê mùa! Điệu bộ mắt tròn mắt dẹt của anh ta vừa nhìn đã biết là kẻ ly hương nhiều năm không về lại.

Theo chỉ dẫn mà cô hoa chân múa tay phác họa, anh lái xe đến một tiểu khu nhỏ đã cũ kỹ, vừa dừng xe, chân đi giày cao gót, cô lần theo trí nhớ leo một mạch lên đến tầng bảy.

- Thực ra, hoàn cảnh gia đình Khả Khả rất khó khăn, bố mẹ đều là những người làm công ăn lương, cho nên từ nhỏ cô đã ngoan ngoãn chú tâm vào học, luôn luôn thi đỗ vào các trường công lập với thành tích rất xuất sắc. Cô đã từng là tất cả niềm

http://tieulun.hopto.org

hy vọng và tự hào của bố mẹ. Đã từng có lúc tất cả người trong tiểu khu đều biết đến cô, cô nói khi còn nhỏ, mỗi lần nhắc đến cô rất nhiều người đều trầm trồ: “Hồ Khả à, con gái nhà ông Hồ? Cô ấy đứng đầu danh sách thi vào trường Trung học X đấy!” hay “Hồ Khả à? Biết, tất nhiên là biết! Nghe nói cô ấy lại vừa đoạt giải nhất cuộc thi toán học Olympic đấy!”.

Hiện nay, thứ mà người ta nhắc tới giờ chỉ là: “Hồ Khả? Con gái nhà ông Hồ? À à, tôi nhớ ra rồi! Nghe nói chồng cô ta là luật sư đấy!” vẫn ngữ khí ngưỡng mộ như vậy, thế nhưng, vầng hào quang này giờ đây đến từ người đàn ông mà cô dựa vào.

Nếu năm ấy, Khả Khả không gặp người đàn ông đó, cuộc sống của cô cứ thế mà tiến tới, thì người công thành danh toại giờ đây liệu có chính là cô? Thế nhưng giờ đây, những suy đoán này đã không còn ý nghĩa.

Chuông cửa reo, một người phụ nữ trên mặt đã có nét già nua đi ra.

- Thím à, xin hỏi Khả Khả có nhà không? Cháu là bạn học cùng tiểu học với cô ấy, lâu lắm không gặp nhau, cháu đến tìm cô ấy để bàn một chút về việc tổ chức họp lớp. - Mắt cô mở to hồn nhiên, tùy tiện bịa chuyện. Khuôn mặt tươi cười của cô ngọt ngào đến chết người.

- Mời vào! - Người đàn bà lập tức nhường đường, mời họ vào trong.

- Khả Khả à, đã đi lấy chồng lâu rồi, không ở đây nữa. - Khuôn mặt của mẹ Khả Khả rất hiền hòa, thật khó tưởng tượng ra hình ảnh bà năm đó tay xách chổi, cương quyết tuyên bố đoạn tuyệt với con gái.

An Tử Minh nhìn lướt xung quanh, căn nhà rất chật hẹp, chỉ chừng xấp xỉ bốn mươi mét vuông, có hai phòng và một phòng bếp, không có phòng khách, nhìn một cái có thể vào tận phía bên trong. Rõ ràng Khả Khả không ở đây. Cô bắt đầu thấy lo âu...

- Thế ạ, cháu còn tưởng rằng lớp trưởng vẫn chưa lấy chồng cơ. - Cô đáp bừa.

Người đàn bà thở dài một hơi:

- Nói ra cũng thật là, Khả Khả nhà tôi đúng là đã ăn phải bùa mê thuốc lú... May mà bây giờ cuộc sống cũng khá ổn, chồng nó đối với nó cũng rất tốt!

Cô ngây ra một chút, rõ ràng, Khả Khả chỉ nói những chuyện tốt. Đàn bà, dù là trong vai trò người làm vợ hay người làm con cái, đều thường nghĩ trước nghĩ sau, ép dạ cầu toàn.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi nên gọi hai cháu thế nào?

- Chào thím, thím cứ gọi cháu là Minh Minh là được! - Ở đâu cô cũng đều khua môi múa mép.

- Thế còn cháu? Cháu họ gì? - Mẹ Khả Khả chuyển sang anh hỏi.

Anh ngây người, không biết nên giới thiệu thế nào. Nếu anh nói ra tên họ của mình, cô có nhận ra anh không? Tim anh bỗng chốc đập nhanh.

- Cháu họ Trần! - Anh cung kính trả lời như cậu học trò trả lời câu hỏi của thầy giáo - Họ Trần, tên Phong - Anh trả lời ôn tồn lễ độ, thế nhưng mắt lại chăm chú nhìn dán vào cô. Tim đập rất nhanh, rất nhanh, dường như muốn chui ra khỏi lồng ngực. Minh Minh ngốc nghếch... đã nhận ra anh chưa?

Trần, Trần Phong? Miệng cô hơi há ra kinh ngạc, đờ mắt nhìn anh một cách ngạc nhiên. Là, là anh sao?

Khuôn mặt khôi ngô của người đàn ông trước mặt rất giống với khuôn mặt trong ký ức của cô, dần dần, khuôn mặt xinh đẹp của cậu bé tám tuổi năm đó hòa trộn lại với đường nét anh tuấn trên khuôn mặt anh ta...

Không thể nào! Cô cắt đứt dòng suy đoán của mình. Mẹ nói, gia đình cậu quyết định sẽ không về nước nữa, bao gồm cả anh họ. Hơn nữa, tướng mạo anh họ khi nhỏ còn xinh xắn, e lệ hơn con gái khác một trời một vực với người đàn ông khí chất lịch lãm, không ngừng toát ra sức lôi cuốn tự nhiên, mới lạ đầy nam tính trước mắt. Cho dù có thay đổi thế nào, anh họ lớn lên nhất định phải đẹp hơn cả Lee Jun Ki mới phải!

- Ha ha, thì ra tên của anh rất phổ biến! - Cô che miệng cười, giấu đi nét bối rối.

Trần Phong, cái tên rất phổ biến. Hồi tiểu học lớp bên cạnh cũng có một cậu bé béo mũm mĩm tên là Trần Phong, khi học Trung học trong lớp cũng có một cậu bé đẹp trai có tên giống cậu, khi còn làm ở bệnh viện, cô đã gặp đến cả n Trần Phong. Đã có lúc, sau khi cậu ra đi đến cả n năm, trên đường hễ có người gọi đến cái tên này, cô vẫn đều quay đầu lại đầy hy vọng, thế nhưng n năm đổi lại chỉ là thất vọng, chỉ là có tên giống nhau mà thôi. Dần dần, sau quá nhiều lần hy vọng rồi thất vọng, cô sớm đã trơ lì. Anh họ sẽ không trở về nữa, năm mười sáu tuổi đó, cô đã nhận rõ sự thực này.

- Tên rất phổ biến? - Anh hoàn toàn thất vọng. Thực sự đã quên sạch sành sanh về anh sao?

http://tieulun.hopto.org

Từ khi ra khỏi nhà mẹ Khả Khả, trong đầu óc Minh Minh cứ luẩn quẩn câu nói của một người già: “Con à, trên đời này, mình không thể dựa vào ai hết, dựa vào bố mẹ, bố mẹ già rồi cũng sẽ có ngày không giúp gì được nữa, dựa vào chồng thì đến cuối cùng chỉ có thể bị người ta xem nhẹ. Con gái ấy à, nhất định không được quá chiều chuộng, quá hy sinh cho đàn ông, nhất định phải tự học cách yêu lấy bản thân mình!”.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, việc mình cứ ở nhà như con thú cưng được Lương Tử Tích nuôi nhốt, liệu có phải là sai rồi không? Nếu có một ngày, Lương Tử Tích biến thành Hách Chính Triệt thứ hai, kết cục của cô liệu có phải còn thê lương hơn cả Khả Khả? Ít nhất, đến nay Khả Khả vẫn còn có một công việc.

Một cơn gió lạnh thổi qua, cô rùng mình một cái khó hiểu.

Lúc sau, cô và Trần Phong đã thử đến rất nhiều nơi để tìm Khả Khả, vũ trường, quán bar, thậm chí ra cả bờ sông... Thế nhưng, không thấy tung tích Khả Khả đâu.

Đã gần một giờ sáng, cuối cùng, điện thoại của cô cũng nhận được một dòng tin nhắn đến: “Minh Minh, mình rất ổn, tâm trạng cũng thoải mái rồi, làm phiền bạn rồi, xin lỗi nhé”. Lời lẽ trong tin nhắn rất bình tĩnh, có lẽ cô cuối cùng cũng bình tâm lại rồi?

Cuối cùng...

Cô thở phào một hơi. Chỉ là hình như có chút gì đó là lạ, nhưng cô cũng không nói được rốt cuộc có chỗ nào không ổn. Cô có cần tiếp tục đi tìm Khả Khả nữa không? Thực sự không biết nên làm thế nào nữa.

Đang do dự, điện thoại của cô đột nhiên vang lên tiếng nhạc chuông chát chúa “đằng đằng sát khí”, vừa nhìn thấy số điện thoại gọi đến, cô lập tức chột dạ bắt máy, quả nhiên, bên tai vang lên tiếng quát cố kìm nén:

- Gọi vào máy em tại sao lại cứ báo máy bận suốt?

Đó là vì cô cứ liên tục gọi vào máy của Khả Khả, cô lo lắng đến không dám nói lại, tính tình Lương Tử Tích trước nay đều rất điềm tĩnh, nhưng muốn thế trước hết đừng làm anh nổi giận. Vợ chồng với nhau ba năm, cô hiểu rõ, chỉ cần anh nổi giận thì không dễ để làm dịu đi.

- An Tử Minh, em xem đồng hồ đi, mấy giờ rồi! Em có giữ lời không! - Giọng nói âm trầm đến mức cô thoáng rùng mình.

Anh cho rằng cô chỉ ra ngoài một chút, không ngờ lại như diều đứt dây, điện

http://tieulun.hopto.org

thoại không phải là không liên lạc được thì cũng báo máy bận. Càng khổ hơn nữa là anh sắp bị ánh mắt nóng bỏng của Hà Huyên Na ăn tươi nuốt sống. Có loại vợ như cô sao? Lễ tình nhân vứt chồng cho hồ ly tinh còn mình thì không biết đã trốn vào đâu nữa. Rốt cục là do cô quá tin vào anh hay căn bản không có chút ghen tuông nào? Hôm nay là lễ tình nhân, nếu anh mà biết cô đã đi chơi với "người anh em" nào đó đến 12 giờ còn chưa buồn về nhà, anh nhất định sẽ đem cô chặt ra thành tám khúc mất.

Anh thực sự rất giận, rất giận.

- Em nói địa điểm và vị trí cho anh, anh lập tức đến đón em - Sau đó sẽ không khách khí mà đem cô xử theo gia pháp!

Cô toát mồ hôi lạnh, thôi chết...

Đây là chuyện riêng tư của Khả Khả, cô không muốn nói nhiều với Lương. Việc này rất khó nói ra, nhưng hình như Lương thực sự rất tức giận.

- Không cần đón em đâu, em lập tức về ngay, mười phút nữa! - Cô vội vã "bộp" một tiếng, đậy nắp điện thoại.

- Bạn học Trần, nhờ anh đấy! - Cô chắp tay nhờ vả.

Bạn học?

Trần Phong gượng cười, cô bé này, đúng là rất biết làm thân, giống y như hồi nhỏ.

- Mười phút, Ok? - Dọc đường anh lái xe rất vững vàng, dễ có thể nhận thấy là một tay lái lão luyện, thế nên cô muốn nhờ anh đem hết cái sở trường của mình ra giúp.

- Mười phút? Đi mười mấy cây số, lại còn phải xuyên qua trung tâm thành phố, bao nhiêu là đèn đỏ như thế, em thấy có thể không? - Anh cố hết sức để hỏi lại một cách ôn hòa, trong lòng như có ai bóp nghẹn, rất khó chịu.

Anh vẫn luôn tin rằng cô là sẽ là mẫu người toàn tâm toàn ý yêu bằng cả tính mạng của mình, chỉ là khi tận mắt trải nghiệm, anh thấy rất đau lòng. Tại sao mình lại là người đến muộn?

- Tất nhiên là có thể! - Cô buột miệng.

Chỉ cần coi như không nhìn thấy đèn đỏ, cứ rồ ga phóng qua là được. Khi tối, cô

http://tieulun.hopto.org

đã phóng đến khách sạn bằng cách đó.

- Anh chỉ có bằng lái xe ở nước ngoài, còn chưa đi thi bằng lái xe Trung Quốc. - Anh thật thà nói, anh không thể để bị công an giao thông bắt được.

Trời, mẹ ơi, không có bằng lái xe? Sao anh có thể vì giúp một người lạ mà mạo hiểm như vậy?

- Thế để em lái! - Cô mở thắt lưng an toàn, muốn tự mình lái xe.

Chứng bệnh hấp tấp trong cô lại tái phát, trong mắt cô cứ thấp thoáng hiện lên cái khuôn mặt Bao Công của Lương Tử Tích.

- Thắt dây an toàn lại đi, anh lái tốt hơn em. - Giọng anh vẫn rất nhẹ nhàng - Anh nghĩ chồng em chắc cũng không muốn vì mấy phút mà để em đi vượt đèn đỏ.

Anh vừa nhắc tới, cô bỗng thấy nóng đầu, vượt đèn đỏ sẽ bị chụp lại mà Lương Tử Tích lại thường định kỳ kiểm tra nhật ký vi phạm giao thông của cô. Tại sao vừa mới quen biết mà người đàn ông này đã dường như rất am hiểu tính cách cô, có thể nắm ngay được điểm yếu của cô?

Dọc đường, Trần Phong không hề lái nhanh chút nào, anh thừa nhận mình chẳng thể vĩ đại như thế. Mỗi phút, mỗi giây ở bên cô đều vô cùng đáng quý với anh. Tim anh nghẹn lại. Thực sự sẽ phải tận mắt chứng kiến cô chạy lại với người đàn ông khác? Chỉ có thể hết lần này đến lần khác tự nhắc nhở mình, đừng làm phiền cô nữa, cũng hết lần này đến lần khác tự nhủ với bản thân, cô hạnh phúc là được...

Bốn mươi phút sau, cuối cùng cũng về đến đích. Đó là một khu nhà ở cao cấp, không ngờ lại ở rất gần phòng khám của anh, cũng thật ngẫu nhiên, căn hộ mà anh tìm qua trung gian cũng nằm ở chỗ này.

Vào thời gian muộn thế này, để tránh những hiểu lầm không cần thiết, anh không tiện đưa cô về tận cửa.

- Đến rồi. - Anh dừng xe lại bên đường, rút chìa khóa xe đưa cho cô.

- An Tử Minh, tạm biệt! - Anh vẫy vẫy tay, mở cửa xe bước xuống. Cô cũng vội vã xuống xe:

- Anh Trần, xe của tôi, có thể cho anh mượn để về nhà! - Vào thời điểm này tìm taxi không phải dễ.

http://tieulun.hopto.org

Gọi hai từ “anh Trần” thực sự có vẻ hơi khiên cưỡng, thế nhưng cô không thể thốt ra được hai từ “Trần Phong”, cái tên này không thuộc về ai khác, nó chỉ thuộc về mối tình đầu tuyệt đối thuần khiết ở một góc sâu trong trái tim cô.

Tại sao cô có thể không hề do dự mà đưa chiếc xe giá hơn ba trăm nghìn tệ của mình cho người khác mượn? Một cảm giác tin tưởng kỳ lạ.

Anh nghe thấy tiếng “anh Trần” liền quay đầu lại, cười nhẹ một cách dịu dàng, pha chút bất lực, vẫy tay chào cô một lần nữa.

Nhìn theo cái bóng quay lưng lại, trong ngực cô có một nỗi phiền muộn thoáng qua như nhiều năm về trước. Sống mũi cay cay, tại sao cô dường như thực sự có cảm giác đã nhìn thấy người bạn thời thơ ấu của mình?

Vội vàng vỗ vỗ vào khuôn mặt tròn tròn của mình. Buồn bã, muộn phiền không thích hợp với An Tử Minh! Chỗ để xe trong khu rất chật, để tiết kiệm thời gian, cô đỗ xe ngay tại chỗ.

Đóng lại cửa xe phía trước, một làn hương hoa tỏa ngào ngạt. Ghế sau xe đặt đầy những bông hoa hồng màu phấn. Trên đường đi tìm Khả Khả, vì hôm nay là ngày lễ đặc biệt, ở các quán bar, bên bờ sông, Trần Phong bị rất nhiều trẻ con quấn lấy chân.

“Anh ơi, mua một bông hoa tặng cho chị gái xinh đẹp này đi!”

“Anh ơi, bạn gái xinh thế, mua hoa đi!”

Nhớ lại cái điệu bộ lúng túng đỏ bừng mặt nhưng lại không gỡ ra được của anh lúc đó, cô bỗng muốn bật cười.

Thông thường, nếu Lương Tử Tích gặp hoàn cảnh đó, ánh mắt lãnh đạm lại sắc bén của anh có thể làm những đứa trẻ khó bảo cũng đều ngoan ngoãn mà buông tay ra. Thế nhưng, rõ ràng Trần Phong căn bản không thể ứng phó, anh có thể ngoan ngoãn móc tiền ra mua hết bông này đến bông khác.

Chỉ là, cô có chút bất ngờ, những bông hoa anh chọn đều là hoa hồng màu hồng phấn.

Trên đường, anh cứ ngượng ngập không dám tặng cho cô, chỉ đành tự cầm lấy rồi cho lên xe.

Những bông hoa bị vứt bỏ tội nghiệp, lại đều đang hé nở rực rỡ nữa, nếu vứt vào thùng rác thì thật đáng tiếc. Cô thở dài lắc đầu, nhặt từng bông lên, đếm, vừa vặn

http://tieulun.hopto.org

mười một bông.

Cô ôm hoa vừa đi về phía nhà mình vừa gọi vào số điện thoại ở nhà. Lạ thật, không có người nhấc máy.

Ây, cô về muộn đến thế này, liệu có phải Lương Tử Tích giận quá không thèm quan tâm đến cô nữa? Còn nữa, không biết con hồ ly tinh đó đã về chưa. Cô không phải đồ ngốc, vừa nhìn đã biết, Lương Tử Tích chẳng có tí hứng thú nào với con hồ ly tinh đó cả.

Chỉ là, vì sao cái điệu bộ tránh né của anh có chút lo lắng? Rõ ràng anh cũng có thể dùng ánh mắt sắc bén của mình để "giết" hồ ly tinh cơ mà.

Gần đi đến cửa khu, cô cúi xuống lật tìm chiếc thẻ từ mở cổng lớn, cùng lúc đưa chiếc thẻ mỏng tang ấy lên, chân cô đứng lặng, ngây người nhìn đôi nam nữa đang ôm quấn lấy nhau phía trước.

Rõ ràng là chồng cô và hồ ly tinh.

Cô sửng sốt.

Rời tay, những đóa hồng phấn lả tả rơi xuống đất.

Cô nói sẽ về nhà trong vòng mười phút, thế nhưng thời gian này đã qua từ lâu.

Cứ chừng mười phút, Lương Tử Tích lại đưa mắt liếc nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường trong phòng khách. Là anh quá nuông chiều cô, chiều đến mức cô đã không còn phép tắc gì nữa?

Lúc đi ra ngoài, không lẽ cô không nhìn ra anh đang cực kỳ cố gắng kiềm chế vẻ không vui? Cô tại sao không để ý một chút, vì sao mà không để anh lái xe đưa cô đi? Là ai đã quan trọng với cô như vậy? Mười phút?

Nếu đúng là An Tử Minh mà anh biết, với cái cách đỗ xe lóng ngóng của cô, muốn đỗ xe tươm tất tử tế, ít nhất cũng phải đến mười phút.

Anh càng nghĩ càng giận, thế nhưng vẫn cầm lấy chìa khóa, đưa tia mắt vừa lãnh đạm vừa sắc bén nhìn sang người phụ nữ vẫn còn đang ngồi thừ không chịu đi về:

- Anh phải xuống nhà đón vợ. - Ý đuổi khách trong giọng nói rất rõ ràng.

Hà Huyên Na cảm thấy cô ta sắp đông cứng vì sự lạnh nhạt của anh, rõ ràng cơ hội tốt như thế, thế nhưng dù cô có khiêu khích thế nào, Lương Tử Tích vẫn hoàn toàn bất động, chỉ có một cách giải thích duy nhất là anh ta quá quan tâm đến cô vợ

http://tieulun.hopto.org

của mình, quan tâm đến mức không muốn để xảy ra bất cứ việc ngoài ý muốn nào khác.

Cách giải thích này khiến cô vô cùng không cam lòng! Hà Huyên Na không có ý gì là sẽ đứng dậy, đôi chân thon dài vẫn ngồi vắt chéo trong tư thế vô cùng khêu gợi.

Cô không phục, con người lão luyện thông mình, xinh đẹp lôi cuốn như cô, làm sao có thể thua một "con bé" căn bản còn chưa dậy thì xong?

- Thế em cứ tiếp tục ngồi đây đi. - Anh quay người bước đi, cũng không đuổi cô ta.

Cùng lắm anh đưa vợ vào khách sạn ở tạm cũng được.

Là đồng sự với nhau, anh không muốn làm cô ta mất mặt, nhất là, anh rất hiểu tính cách của Hà Huyên Na, cô ta không bao giờ chịu thua, nếu anh làm cô ta tức lên, sợ rằng cô ta sẽ đem chuyện giữa họ trước kia nói cho "trẻ con" biết.

Tuy rằng đó là chuyện trước khi kết hôn, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Hơn nữa, trước khi kết hôn, "trẻ con" luôn coi anh như anh lính mới hoàn toàn "trong sạch", cô thậm chí còn hiểu lầm rằng anh cũng giống như cô, họ là lần đầu tiên trong đời nhau.

Để giữ sự đầm ấm trong gia đình, anh hy vọng cô cứ tiếp tục hiểu lầm. Anh đi ra cửa, vừa bấm nút thang máy, Hà Huyên Na liền đuổi theo, tức giận:

- Lương Tử Tích, anh có ý gì?

Thang máy vừa lên, anh điềm tĩnh bước vào trong, quay người nói một cách lạnh nhạt:

- Anh nói cho em biết, anh đã kết hôn rồi, cũng không thể ly hôn được!

Đàn ông quan trọng nhất là đạo đức và trách nhiệm, những chuyện trước kia đã là quá khứ, giờ anh đã có một gia đình, không thể hám của lạ mà làm chuyện bậy bạ với người đàn bà khác.

- Em đã bảo là em không so đo! - Hà Huyên Na vội vã đuổi theo vào trong thang máy.

Cô không cần anh phải ly hôn! Hai người cứ giống như trước kia, khi có nhu cầu thì tìm đến nhau để thỏa mãn xác thịt, không cần thiết phải yêu đương, không trở ngại đến cuộc sống của nhau, như vậy không tốt hơn sao? Cô chỉ cần một mối quan

http://tieulun.hopto.org

hệ đơn giản như vậy!

- Anh rất so đo. - Trong thang máy, anh lại lùi ra sau một bước, đứng cách xa cô ta.

Anh rất so đo, cũng rất để ý, hiện nay, cuộc sống hôn nhân của anh rất hạnh phúc, rất mặn nồng, anh không thèm muốn cái cảm giác vụng trộm, càng không muốn thay đổi bất cứ điều gì hết.

Cửa thang máy vừa mở, anh ung dung bước ra ngoài, không hề để ý đến người đàn bà đang bị đả kích nghiêm trọng kia.

Nhìn thấy anh ngóng tới ngóng lui đứng trước cửa lớn, Hà Huyên Na lòng đầy căm phẫn, gào to vặn hỏi:

- Lương Tử Tích, lẽ nào anh đã yêu An Tử Minh?

Câu hỏi làm anh ngây người.

Yêu sao?

Ba năm ở bên Minh Minh, anh đã được nếm trải sự thanh thản và niềm vui mà hai mươi chín năm nay chưa từng có. Anh rất muốn yêu cô, rất rất muốn, cũng luôn luôn cố gắng, anh tin rằng, nếu như tình yêu có thể vun đắp nên, vậy ngày đó sẽ không xa.

Tìm một người mà mình cho rằng thích hợp, tìm một cuộc tình mà mình cho rằng an toàn, cho rằng không thể bị tổn thương để đầu tư tình cảm, đó là điều mà con người luôn luôn trầm tĩnh như anh cam tâm tình nguyện. Không cần biết anh bây giờ có yêu cô hay không, tương lai, nhất định sẽ yêu!

- Có cần em "truyền thụ" kinh nghiệm cho vợ anh không, có cần bảo với cô ta, bộ phận nào trên cơ thể anh rất mẫn cảm không? - Hà Huyên Na khoanh tay trước ngực, khiêu khích nói.

Cô không thiếu đàn ông, tuy rằng rất thích Lương Tử Tích nhưng cô cũng có thể bỏ qua, nhưng điều mà cô không cam tâm là rõ ràng khi đó hai người chưa hề nói chia tay, vậy mà cô vừa về nước thì anh ta đã kết hôn, điều này không phải cho thấy cô ta đã bị anh ta đá rồi sao?

Quay người, anh căn bản không thèm để ý đến "người đàn bà điên" này.

Bộ phận mẫn cảm trên cơ thể anh? Anh rất chắc chắn rằng Minh Minh còn biết

http://tieulun.hopto.org

rõ hơn cô ta nhiều, cô ta cho rằng anh sẽ sợ? Anh không chấp nhận sự uy hiếp nào, tối nay, anh sẽ chủ động nói hết với Minh Minh về chuyện trước đây qua lại với Hà Huyên Na. Có lẽ Minh Minh sẽ có một chút khó chịu, nhưng, chắc chắn sẽ tốt hơn để cô nghe thấy từ miệng Hà Huyên Na.

Rút điện thoại ra, anh định gọi cho vợ, bảo cô đừng vội, phải lái xe thật chậm, anh không giận nữa, anh sẽ ở nguyên tại chỗ để đợi cô.

Nhìn sự điềm tĩnh của anh, Hà Huyên Na biết không thể lấy chuyện giữa họ ra làm vũ khí.

- Thế còn Khương Du Tâm? - Cô ta cố ý hỏi.

Khương Du Tâm, ba từ này như một câu bùa chú, khiến những ngón tay đang nhấn trên bàn phím của anh dường như đột nhiên bị rút hết sức lực.

- Lương Tử Tích, em về lần này là đưa Khương Du Tâm về nước! Hơn nữa, cô ấy không hạnh phúc! - Khóe miệng Hà Huyên Na hiện lên một nét giễu cợt, cuối cùng nói ra sự thực - Có lẽ còn cần đến sự giúp đỡ của Lương đại luật sư!

Vừa nghe những lời này, chiếc điện thoại thương gia đắt tiền trên tay anh "binh" một tiếng, rơi xuống đất.

Vỡ rời.

- Xảy ra chuyện gì? - Anh khó khăn lắm mới cất lên lời. Âm thanh khàn đục, dường như không còn nhận ra giọng nói của chính mình.

Cả đời vinh hoa phú quý, hưởng không hết, đó không phải là khắc họa về Khương Du Tâm hay sao? Khương Du Tâm năm mười tám tuổi đã được gả vào một nhà giàu có sau đó cùng chồng sang Mỹ.

- Tìm Lương đại luật sư anh còn có việc gì khác nếu không phải là chuyện ly hôn, tranh đoạt tài sản? - Hà Huyên Na nhếch môi, nói một cách châm biếm.

Ly hôn? Tạp chí những người nổi tiếng không phải đã viết hai vợ chồng họ tình cảm mặn nồng, là con cưng trong giới xã giao ở nước ngoài hay sao? Anh vẫn luôn cho rằng, trong cái vòng tròn cuộc sống thích hợp với cô đó, cuộc sống của cô nhất định sẽ như cá gặp nước.

Cuối cùng, anh lấy lại bình tĩnh nói:

- Anh nghĩ nhà họ Khương sẽ tìm được một luật sư tốt hơn anh. - Cho dù ly hôn,

http://tieulun.hopto.org

nhà họ Khương chắc cũng sẽ tìm một luật sư tầm cỡ quốc tế chứ không phải anh.

- Vụ án này đã không còn luật sư nổi tiếng nào chịu nhận nữa rồi - Ánh mắt Hà Huyên Na từ vẻ giễu cợt dần dần trở nên nghiêm túc - Lương Tử Tích, em có nhiệm vụ của em, mấy ngày nữa, em không thể không đưa cô ấy đến gặp anh! Nhưng mà, nể tình bạn bè giữa chúng ta, em nhắc nhở anh, cho dù nhà họ Khương có trả nhiều tiền thế nào, anh tuyệt đối đừng nhận vụ án này!

Tại sao? Anh nhìn Hà Huyên Na, không lên tiếng hỏi. Bởi vì, anh cũng không dự định nhận. Không kể là Hà Huyên Na hay Khương Du Tâm, anh đều không muốn dính líu đến.

Mối tình đầu này, qua mười mấy năm chờ đợi và dằn vặt, sớm đã nên chôn vùi. Chỉ là, tại sao ánh mắt vừa ngạo mạn vừa yếu đuối của cô, dáng điệu của cô, giọng nói của cô, nét mặt của cô cứ như được khắc vào đá, vĩnh viễn không xóa nhòa đi được, in vào trong đầu óc anh.

Anh căm ghét sự không thể xóa nhòa đó! Giờ, anh đã có một người nên yêu, đang chờ đợi được anh yêu!

Tranh thủ lúc anh ngây ra, Hà Huyên Na liền từ phía sau ôm chầm lấy.

- Lương Tử Tích, hứa với em, đừng nhận vụ án này, có một số người, căn bản không thể động chạm được! - Giống như cảnh cáo, giống như an ủi, giống như để an lòng...

Sự khác thường của Hà Huyên Na làm anh ngây người, trong phút chốc quên mất cả việc đẩy ra.

- Lương Tử Tích, tại sao anh lại thích người con gái đáng ghét như cô ấy? - Giọng nói của Hà Huyên Na có vẻ rất không cam lòng, thứ không cam lòng này, đã được chôn giấu bao nhiêu năm!

Ngay cả anh cũng không biết, tại sao mình lại thích người con gái như Khương Du Tâm, cô không hề tốt chút nào, thậm chí còn ngạo mạn đến vô cùng đáng ghét, nghiệt ngã đến làm người khác không chịu đựng được, thế nhưng, tại sao từ ánh nhìn đầu tiên, anh lại không thể cưỡng lại được mà yêu cô? Giống như số phận đã định sẵn. Thứ tình yêu này, cho dù đã qua nhiều năm đến vậy, vẫn vô cùng rõ rệt.

- Cho dù anh nhìn thấy cái gì cũng đừng có mềm lòng, đừng có nhận vụ án của cô ta! Bởi vì đã có đến mấy luật sư... - Hà Huyên Na tuy kìm lại đúng lúc, nhưng vẻ lo âu trong lời nói hiện lên rất rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

Anh sẽ không nhận, anh giờ đã nguội lạnh đến mức không thể đem trái tim của mình đi mạo hiểm...

Anh chần chừ chưa gật đầu, tim Hà Huyên Na thót lại, buột miệng nói:

- Lương Tử Tích, anh nói thật cho em biết, anh qua lại với em, có phải vì em có chút giống với cô ta không?

Anh ngưng lại. Là thế sao?

Họ là chị em họ, tướng mạo đương nhiên có chút giống nhau, hơn nữa khi còn là học sinh, Hà Huyên Na đặc biệt thích bắt chước theo lời nói, cử chỉ của Khương Du Tâm.

Là như vậy sao? Thế cho nên sau khi gặp lại tại Văn phòng Luật, anh đã dễ dàng tiếp nhận sự theo đuổi của Hà Huyên Na?

Bởi vì sự khó nói của anh, Hà Huyên Na có chút phẫn nộ. Đột nhiên, tia mắt cô ta bắt gặp một bóng người tay ôm hoa đang cúi đầu lật tìm trong túi xách, miệng cô ta nhếch lên một nụ cười ác ý.

- Trước đây, lúc lên giường cùng em, người mà trong lòng anh nghĩ là em hay cô ta? - Cô ta cố ý phóng to giọng nói, cố ý ôm thật chặt lấy Lương Tử Tích, cả thân hình mềm mại càng dán chặt vào anh đến không còn kẽ hở.

Đừng hỏi nữa, đừng hỏi nữa!

Anh bực bội nắm lấy tay Hà Huyên Na, muốn gỡ ra, bất chợt nhìn thấy đám hoa hồng màu phấn rơi dưới đất, cả người anh chết lặng.

Minh Minh... cô ấy đến đây từ lúc nào? Cô ấy đã nghe được những gì? Anh bỗng thấy lo lắng lạ thường.

Anh hất mạnh Hà Huyên Na ra, bước nhanh về phía vợ.

- Minh Minh... - Ánh mắt rất phức tạp của anh nhìn thẳng vào cô.

Bất kể cô đã nhìn thấy thứ gì không nên nhìn, anh đều có thể giải thích!

- Ây! Hai người đang nói chuyện? Em, em... không làm phiền hai người chứ! - Cô đang nói cái gì?

An Tử Minh cố gượng một nét cười, thế nhưng không sao làm được. Vừa về nhà liền nhận ngay một nỗi "bất ngờ" lớn như vậy, cái này gọi là vườn nhà bị thiêu rụi

http://tieulun.hopto.org

sao?

Khuôn mặt Hà Huyên Na lộ vẻ như đang xem một vở kịch hay, cười mỉm nhìn họ.

Cô ngồi xuống, đầu óc trống rỗng, nhặt những bông hoa hồng dưới đất lên một cách vô thức.

- Em nghe anh giải thích! - Anh cũng vội vã ngồi xuống.

Đáng chết! Anh đã đứng cách xa Hà Huyên Na như thế, tại sao lại sơ ý đến mức để cô ta ôm lấy? Lại còn thân mật đến mức ấy!

Cô nhặt hoa xong liền đứng dậy, quẹt thẻ từ, không để ý đến anh, đi vào bên trong khu nhà, bước nhanh như ma đuổi.

Cô đã tin anh biết bao.

Vậy mà...

"Trước đây, lúc lên giường cùng em, người mà trong lòng anh nghĩ là em hay cô ta?" - Câu nói này, cô nghe rất rõ ràng.

Lên giường... bọn họ...

Cô không biết người con gái kia mà Hà Huyên Na nói là ai, thế nhưng, anh lại đã lên giường với Hà Huyên Na. Cô vẫn luôn ngốc nghếch cho rằng, bọn họ chỉ là đồng nghiệp cũ, ha ha, thì ra còn là người yêu cũ nữa!

Cô vừa đến cửa thang máy anh cũng đã chạy đến, cô vừa đặt chân vào thang máy, anh đã ôm chặt lấy cô từ phía sau.

- Bỏ ra, đồ khốn! - Sự thất vọng về đàn ông chất chứa trong buổi tối hôm nay đến lúc này bùng nổ.

Cô vùng vẫy chân tay.

Trên người anh lại nồng nặc thứ mùi nước hoa Miracle đó, thực sự khiến người ta buồn nôn. Thì ra đây không phải lần đầu tiên anh để cô ta ôm!

Thế còn cái chuyện "lên giường" đó? Hà Huyên Na nói là "trước đây", là bao lâu trước đây? Nếu như anh phản bội lại cuộc hôn nhân của họ, cô thực sự không thể tha thứ cho anh!

http://tieulun.hopto.org

- Em nghe anh giải thích! - Anh gào lên nhắc lại.

Con mèo rừng hung hăng này, đùi anh bị cô hích nhất định đã tím bầm!

- Em không nghe! - Cô phẫn nộ dùng đám hoa hồng trên tay đập bừa lên đầu anh.

Cánh hoa hồng màu hồng phấn, dưới sức phẫn nộ của cô, bầm giập rơi đầy xuống đất, một số thậm chí còn vương lại cả trên đầu của anh. Tay anh bấm nút đóng thang máy, hôn mạnh bịt lấy miệng cô, bịt lấy cả cái hung hăng của cô.

Chú mèo rừng bất kham!

- ... - Cô không mở miệng được, chỉ có thể dùng chân tay cật lực vùng vẫy.

Không phải như trước đây sao, hễ cô không nghe lời, anh liền dùng cách hôn để phạt cô.

Hai tay anh kẹp chặt lấy đôi tay đang loạn xạ đánh đấm của cô, hôn thật sâu, hôn kín nỗi buồn của cô, mạnh mẽ tách môi cô ra.

Cô bi phẫn để mặc chiếc lưỡi mềm mại của anh khua khoắng càn quét, mặc anh từng chút từng chút chầm chậm, nhẫn nại gột rửa nỗi phẫn nộ trong cô.

Cửa thang máy mở ra, anh bế xốc lấy cô.

Đóng cửa nhà, còn chưa kịp đến giường, anh đã đè cô xuống sô pha.

Cô vùng vẫy, nhưng không chống lại được sức mạnh của anh.

Anh sẽ dùng hành động thực tế để giải thích với cô, tối nay, tuy anh và Hà Huyên Na bên nhau cả một buổi tối nhưng lại rất rất trong sạch! Anh làm bùng lên những ngọn lửa cuồng nhiệt trên cơ thể cô, mấy năm chồng vợ, những vùng nhạy cảm trên cơ thể đều có thể bị đối phương kích động dễ dàng, cả căn phòng sức xuân dào dạt.

Tấm gương trong phòng khách, phản chiếu lại hình ảnh hai cơ thể đang quấn chặt lấy nhau.

Chỉ là, người đang trôi nổi trong biển dục vọng là cô, lại nhìn rất rõ vào gương, nhìn hình ảnh trong gương, anh và cô, thuộc về cái nhịp điệu bao đời nhân loại, giữa băng và lửa, cô ngỡ ngàng.

Vì sao lúc này lại dùng sex để giải quyết mâu thuẫn? Không phải chỉ một câu rất

http://tieulun.hopto.org

đơn giản nhất “anh yêu em” là đủ?

Trán kề trên trán, nhịp thở hổn hển của hai người, theo sự dồn dập và thỏa mãn của cao trào, dần dần tĩnh lặng trở lại.

Trên sô pha, cô mệt mỏi cuộn tròn trong vòng tay anh, thế nhưng vẫn mở to mắt không ngủ, sự đê mê kích động không giải quyết được vấn đề, cái điều nằm trong lòng cô, không cách nào có thể coi như chưa từng xảy ra.

Anh mở mắt, quay sang, quả nhiên vẫn nhìn thấy khuôn mặt trăn trở đó.

Thực ra, tính cách của họ hoàn toàn như trống đánh xuôi kèn thổi ngược, nếu như trước kia có ai đó nói với anh, sau này sẽ lấy một người vợ đơn thuần như một tờ giấy trắng, anh nhất định sẽ không chịu tin.

Cuộc sống, đúng là rất nhiều điều không ngờ.

Hai con người vốn hoàn toàn không thích hợp đến với nhau, vốn đã là một điều không ngờ, thế nhưng hai con người tưởng rằng không thích hợp đó trong hôn nhân lại tìm thấy những điều trùng khớp như một kỳ tích, lại càng không thể ngờ.

Chỉ là, cô thích hợp với thứ tình yêu thuần khiết, còn anh sớm đã qua cái tuổi tình yêu thuần khiết đó rồi.

- Anh và Hà Huyên Na đã từng yêu nhau. - Cuối cùng anh đành lên tiếng giải thích.

Hàng lông mày cô quả nhiên nhích lại, nhưng vẫn không nói gì, chờ đợi anh tiếp tục giải thích.

- Anh không trong sáng như em vẫn tưởng. - Anh thở dài thừa nhận.

Rất xin lỗi, anh đã được một món hời lớn, anh được hưởng sự thuần khiết của cô nhưng lại không có cách nào để báo đáp lại.

Môi cô khẽ động đậy, thế nhưng vẫn không nói lời nào.

Thực ra, điều làm cô khó chịu chính là cảm giác bị che giấu, nếu như không có Hà Huyên Na chủ động đến gây chuyện, liệu có phải anh mãi mãi không bao giờ cho cô biết về tình sử trước kia của mình?

Cô đã ngốc nghếch không những coi anh là người yêu nhất mà còn coi anh như người bạn tri kỷ, cái gì cũng nói với anh, cái gì cũng trình bày với anh, ngay cả mối tình đầu thuần khiết đến khiến anh phải cười nhạo của mình.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, anh đã không nói gì hết.

Cô đã từng hào hứng hiếu kỳ hỏi anh, thế nhưng anh chỉ trả lời một cách rất hàm hồ, khiến cô còn hiểu lầm, tưởng rằng thế giới tình cảm của anh trước khi gặp cô cũng là một trang giấy trắng.

Một người đàn ông rất thông minh, còn cô, đúng là một con ngốc!

Đây là điểm khác nhau giữa đàn ông và đàn bà sao? Đàn ông vĩnh viễn thông minh đến mức không bao giờ kể lại tình sử của mình...

Anh muốn vuốt ve mái tóc ngắn dễ thương của cô để an ủi, thế nhưng bị cô nghiêng đầu né tránh.

Bàn tay anh ngưng lại.

Liệu cô có cố chấp quá không? Rốt cục đó cũng chỉ là những chuyện trước khi kết hôn.

- Trai gái trưởng thành qua lại với nhau, xảy ra chuyện gì đó không phải cũng rất thường tình sao? - Anh thử giảng đạo lý với cô.

Cô biết điều đó.

Chỉ là...

- Anh đã từng thích cô ta sao? - Cô rất quan tâm đến vấn đề này, còn quan tâm hơn cả quan hệ xác thịt giữa họ.

Anh thận trọng suy nghĩ, nhớ lại một chút. Cái cuộc tình đó hình như là vô vị nhiều hơn yêu thích.

- Ừ. - Anh trả lời lấy lệ.

Anh không muốn càng giải thích càng nghiêm trọng.

Nắm chặt tay, cô đỏ mắt.

Cô ghen!

Anh chưa từng nói với cô ba từ “anh yêu em”, thậm chí ngay cả “anh thích em” cũng chưa. Cô biết tính anh vốn trầm, không nói được những lời tình cảm ngọt ngào, thế nên cũng không hề làm khó anh. Thế mà anh lại dám nói đã từng thích con hồ ly tinh đó!

http://tieulun.hopto.org

Cái cảm giác đe dọa chưa từng thấy trỗi dậy, từ nay về sau, cô nhất định sẽ học cách thông minh một chút, không để hồ ly già tiếp cận anh.

- Thế còn em? - Cô rất muốn được nghe một lời tỏ tình đơn giản nhất. Chỉ cần một câu đơn giản đó của anh là có thể xóa đi tất cả nỗi bất an trong lòng cô.

Anh ngây người.

Anh tất nhiên là yêu em... Mấy từ này cứ tắc lại trong cổ, anh không thể lừa dối cô.

- Đừng ngốc nữa! - Anh chỉ có thể bối rối đứng dậy, nhặt chiếc quần âu trên sàn, thu dọn đống bừa bộn xung quanh, làm như chú tâm dọn dẹp, lảng tránh cho qua chuyện.

Anh thu dọn bãi chiến trường, lúc chạm đến sàn nhà rải rác đầy những cánh hoa màu hồng phấn, anh ngưng người, quay đầu máy móc nhìn vào bó hoa lớn trong phòng khách mà anh tặng cô, hoàn toàn nguyên vẹn.

Lúc cô về nhà trên tay còn ôm cả một bó hoa, là ai đã tặng cô? Buổi tối cô đã ra ngoài để gặp ai?

Trong lòng tràn ngập một nỗi không vui. Nhắm mắt lại, dành mấy phút để trấn tĩnh, bình tĩnh lại, anh quyết định không hỏi cô nữa. Hôm nay, cả hai đều đã mệt, anh không muốn lại châm ngòi tranh cãi.

Lại là câu đó, đừng ngốc nữa, dường như việc cô hỏi mãi mãi đều là một việc rất ngốc.

Anh ấy tất nhiên yêu mày! An Tử Minh, đừng ngốc nữa! Trước đây cô đều tự giải thích như thế, tại sao hôm nay dường như lại có chút khó khăn?

- Em muốn ra ngoài đi làm. - Cô nói ra cái quyết định tối hôm nay của mình. Vào giờ phút này, cái quyết định đó vô cùng kiên định.

- Em nói sao? - Cô bảo muốn ra ngoài đi làm?

Anh nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Cô thường thỏa hiệp với anh, thường gật đầu với anh, thế nhưng, cô không thể tiếp tục như thế!

- Em muốn ra ngoài đi làm! - Cô lặp lại quyết định của mình.

http://tieulun.hopto.org

Anh ôm trán, cảm thấy trán có chút đau nhức:

- Em có thể đừng gây rối nữa được không?! - Sao đột nhiên lại đòi ra ngoài làm việc? Cứ ở nhà không tốt sao?

Tại sao việc cô muốn ra ngoài đi làm lại trở thành gây rối?

- Không phải gây rối, em muốn ra ngoài tìm việc! - Một quyết định bình thường như vậy tại sao lại biến thành cô đang quấy nhiễu?

Anh cố bình tâm nói:

- Đi làm rất vất vả, ra ngoài rất hay bị đè nén.

Cô là bảo bối của anh, anh làm sao nỡ để cô bị người ta sai tới sai lui hoặc chỉ vào mặt quát mắng?

- Em còn chưa đi làm, anh làm sao biết em sẽ bị đè nén? - Cô không phục nói.

Trước đây làm việc ở bệnh viện, cô thường xuyên bị lãnh đạo phê bình, thế nhưng nếu như thế là bị đè nén thì trước khi lấy anh, cô đã bị đè nén đến bao nhiêu năm? Cô vốn là con chim sẻ hoạt bát, tại sao lại cứ đòi biến thành con hoàng yến để nuôi trong lồng chứ?

Anh cảm thấy rất đau đầu.

- Chúng ta không tránh thai, em có thể có thai bất cứ lúc nào, em muốn đi làm rồi lại nghỉ sao? - Anh nói thẳng.

- Ba năm rồi còn vẫn chưa có! - Cô nắm tay, mắt ngân ngấn hơi đỏ lên.

Không muốn sinh con sớm là một chuyện, nhưng vẫn chưa mang thai được lại là một chuyện khác! Ba năm nay, mẹ chồng đã mang cô đi biết bao nhiêu bệnh viện lớn nhỏ. Phiếu kiểm tra của bệnh viện nào cũng chỉ hai từ “bình thường”, thế nhưng cô vẫn chưa có thai, cô thừa nhận, vấn đề mang thai làm cô thấy rất bị tổn thương.

- Thể chất của em có tính lạnh, khó mang thai, bác sĩ nói nên ăn nhiều đồ có tính ấm, dần dần sẽ có chuyển biến.

- Có rất nhiều bạn bè khuyên em nên ra ngoài làm, phân tán sự chú ý đi một chút, có lẽ sẽ dễ có thai hơn! - Cô cãi lý - Cái này có chứng cớ khoa học!

Anh ôm trán.

http://tieulun.hopto.org

- Em ra ngoài có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Tiền nuôi xe còn không đủ! - Nếu có thể, anh thực sự không muốn lấy sự thực này ra để đả kích cô.

Anh biết sẽ làm tổn thương cô, thế nhưng anh chỉ muốn kết thúc chủ đề này càng nhanh càng tốt.

Có lẽ quan niệm của anh có chút gia trưởng, thế nhưng anh có thể lo cho cuộc sống của cô, tại sao cứ nhất định phải ra ngoài làm việc? Không lẽ cô không biết, người phụ nữ bươn chải trong xã hội thực sự rất vất vả?

Nếu như gặp phải công ty làm ăn bất lương...

Cô cắn môi, lòng tự tôn bị tổn thương chưa từng thấy.

- Em có thể không đi xe! Giờ xe buýt rất tiện lợi! - Cô rất ngoan cường.

- Minh Minh, xin em đi mà xem sổ tiết kiệm trong nhà. - Anh không muốn nói tiếp với cô.

Tuy không phải đại gia, nhưng số tiền mà anh kiếm được thừa đủ để cung phụng cho cuộc sống của cô.

- Anh hôm nào cũng ra ngoài đi làm, lại còn thường tăng ca rất muộn mới về nhà, anh cũng không nghĩ xem, một người cứ suốt ngày ở nhà một mình như em liệu có thấy cô đơn không? - Cô nói một cách bị tổn thương.

Đúng là cô không thể kiếm được nhiều tiền, thế nhưng cô cũng không muốn tiếp tục làm kẻ ăn không ngồi rồi.

Anh ngây người.

Quả thực, anh chưa từng nghĩ đến cái khả năng một người tính tình sôi nổi như cô có thể cảm thấy cô đơn.

Nắm chặt "xác hoa" màu hồng phấn trong lòng bàn tay, anh phát hiện mình rất sợ sự cô đơn của cô.

- Em có thể xem phim Hàn Quốc, có thể lên mạng đọc tiểu thuyết. - Anh gượng cười, nói ra những sở thích mà bình thường cô vẫn dùng để giết thời gian.

- Phim truyền hình mà người ta mấy năm mới dựng xong, em xem hai ngày là đã hết! Tiểu thuyết mà nhà văn phải viết đến mấy tháng, em đọc vài tiếng đã hết! - Rốt cuộc anh có hiểu rằng người suốt ngày ngồi ở nhà mà ngay cả tâm hồn ăn uống cũng gần như suy sụp như cô đang càng ngày càng thấy cô đơn hay không?

http://tieulun.hopto.org

Lý do này của cô đủ lớn! Anh phát hiện, bản thân mình mà trên tòa dù cho có gặp đối thủ ghê gớm thế nào cũng vẫn điềm nhiên tự tại, thao thao bất tuyệt giờ lại bị cô khiến cho không nói được lời nào.

- Em đi làm thì Tiểu Ngốc thế nào? - Anh chỉ có thể lôi con chó con ra làm cớ.

- Em là mẹ của nó, em nhất định vẫn sẽ chăm sóc tốt cho nó! - Cô đảm bảo.

Im lặng, anh không tìm được cái cớ nào khác.

- Được rồi, để anh xem đã! - Anh ngồi lại sô pha, mặt đầy vẻ mệt mỏi.

Tại sao cô ra ngoài đi làm lại cần anh phải xem xét? Cô cắn môi, cố nén lại nỗi bất bình trong lòng, không muốn lại thêm dầu vào lửa.

Không khí trong lòng trầm lắng đến vài phút.

Cuối cùng, anh lại thở dài, kéo cô lúc này vẫn đang ngồi thẳng vào trong lòng mình:

- Anh sẽ thu xếp công việc cho em, đừng tức giận nữa, được không?! - Nếu như cô ở nhà mà thấy không vui, anh cũng chỉ đành nhượng bộ.

- Ngày mai anh sẽ bảo phòng nhân sự lưu ý xem Văn phòng có vị trí nào nhàn hạ một chút không. - Tốt nhất nên là loại công việc mà mỗi ngày chỉ cần đến ngồi chơi và sơn sửa móng tay.

Anh cũng chẳng ngại sẽ thương lượng với những người cộng sự về việc sẽ tự trả lương cho cô còn cô chỉ cần đến phòng làm việc ngồi đọc báo là được.

- Em có thể tự tìm việc. - Cô nhìn anh một cách kỳ lạ.

Vì sự nhượng bộ của anh, giọng nói cô cũng lập tức dịu đi, cô vốn không phải kiểu phụ nữ thích làm già.

- Không được! Em cần phải trong tầm mắt của anh. - Giọng anh rất dứt khoát.

Ít nhất anh cũng sẽ kiên trì điều này, không nhân nhượng. Bảo anh gia trưởng cũng được, anh không yên tâm thả cô vợ nhỏ ra ngoài tầm mắt của mình.

Nằm trong tầm mắt của anh?

Cô nghiêng đầu suy nghĩ.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên cảm thấy cái đề nghị này cũng không tồi.

- Cô An, chúng tôi đã xem bản tự thuật của cô, tôi nghĩ cô có thể đảm nhận công việc này.

- Cảm ơn! - Cô vui vẻ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười rất ngọt ngào.

- Nhưng mà, cô An, xin phép hỏi cô một chút, cô đã kết hôn chưa? - Nhân viên phòng nhân sự phụ trách phỏng vấn tên Tiểu Trần trông rất trắng trẻo, anh ta cẩn thận hỏi cô.

Thực ra, điều mà anh ta càng muốn hỏi hơn là cô đã có bạn trai chưa?

- Công ty có yêu cầu gì về tình trạng hôn nhân sao? - Dưới nụ cười ngọt ngào là ánh mắt tinh ranh, cô ranh mãnh hỏi lại.

- Là thế này, để đảm bảo tính ổn định lâu dài trong công việc, lãnh đạo yêu cầu chúng tôi tuyển dụng những phụ nữ chưa lập gia đình hoặc đã sinh con. - Nói đơn giản, số người không ổn định tức là đã lập gia đình và trong thời gian ngắn chắc sẽ có kế hoạch sinh con, lãnh đạo nhất thiết không cần.

- Tất nhiên, tất nhiên là chưa lập gia đình! - Chớp chớp đôi mắt ngây thơ, cô thản nhiên nói dóc. Trung Quốc có một điểm tốt đó là trên chứng minh thư không hề ghi họ tên của bạn đời.

- Chào mừng đến với công ty! - Mắt Tiểu Trần sáng lên.

Cô bước ra khỏi Văn phòng mà anh đang làm việc, hưng phấn chưa từng thấy, cô có thể làm việc trong tầm mắt của anh, nhưng điều kiện là công việc của cô không phải nhờ ai đặt quan hệ trước.

Số cô thật may mắn, phía anh vẫn chưa thấy tin tức gì cô đã nhìn thấy trên mạng có đăng tin Văn phòng mà anh đang làm việc cần tuyển dụng nhân viên văn phòng.

Thực ra, tuy là nhân viên văn phòng nhưng cơ hội ngồi một chỗ không nhiều, phạm vi công việc chỉ là tiếp đãi khách hàng, pha trà rót nước, đi đưa một số tài liệu luật pháp cho các bên đương sự trong thành phố. Thế nên, công việc này không yêu cầu cao về trình độ học vấn, hơn nữa, khuôn mặt tươi cười ngọt ngào thường trực của cô đã làm cho nhân viên phòng nhân sự Tiểu Trần chấm cô ngay từ cái nhìn đầu tiên trong số mười mấy người đến ứng tuyển.

Muôn năm! Muôn năm! Muôn năm! Đúng là vô cùng thuận lợi.

http://tieulun.hopto.org

Cô đã suy tính kỹ, tuy rằng tạm thời mức lương không tốt lắm, nhưng buổi sáng cô có thể ngồi nhờ xe của chồng, trưa có thể đi ăn ké với anh, như thế có thể tiết kiệm tiền xe cộ và tiền ăn, phí tiêu dùng cá nhân gần như bằng không, như vậy tất cả tiền lương của cô không phải đều có thể cho vào quỹ đen sao. Ba năm không làm ra tiền, giờ đây, cứ nghĩ đến việc một tháng sau có thể cầm trong tay hai mươi tờ "đầu người" hồng nhạt do chính mình làm ra, cô thấy rất phấn khởi. Hơn nữa, điều vô cùng quan trọng là bây giờ cô đã ở rất gần ông chồng nhà mình, từ nay về sau, cô sẽ theo sát canh chừng anh, để xem con hồ ly già lần sau làm sao mà đến quấy rầy.

Khi nãy đi qua phòng làm việc của anh, nhìn qua lớp cửa kính mờ ở cửa sổ, cô thấy Lương đang nhíu mày chăm chú nghiên cứu tài liệu.

Chồng kiếm tiền nuôi gia đình thật vất vả! Lòng cô thấy ấm áp, không muốn làm phiền anh làm việc.

Liếc nhìn đồng hồ, năm phút nữa anh có thể tan ca. Không đi ra quá xa, cô đứng dưới tòa nhà Văn phòng anh, ngửa ngửa cổ nhìn lên.

Năm phút sau, cô đanh định lấy điện thoại trong túi ra gọi cho chồng, muốn cho anh một bất ngờ nhỏ, tiếng chuông điện thoại đã vang lên trước.

- Chuẩn bị một chút, anh đưa xe về nhà đón em. - Bên tai vang lên tiếng nói trầm ổn của Lương Tử Tích.

Anh đón cô? Ha ha, không cần nữa!

- Em đang ở dưới Văn phòng của anh! Chuẩn bị đưa em đi đâu? - Ra ngoài? Hình như lâu lắm họ không hẹn hò.

Có lẽ, sau khi gặp phải sự việc chẳng vui vẻ gì ấy, hẹn hò là giải pháp tốt nhất để họ cải thiện tâm trạng. Cô thấy rất vui.

Cô đang ở gần đây, đáp án bất ngờ này làm anh kinh ngạc:

- Đưa em đi mua ít quần áo. - Vấn đề công việc anh đã nói qua với các cộng sự, ngày mai cô có thể đến ngồi mát trong phòng làm việc của anh.

Hiện nay chẳng có công việc nào thích hợp, anh đành tự thêm vào một vị trí thư ký. Tuy là thư ký, nhưng thực chất cô không cần chịu trách nhiệm gì về cái tiến trình làm việc của anh, chỉ cần ngồi trong phòng làm việc chơi vui vẻ là được, công việc của anh chẳng cần đến cô chút nào, đã có cả một đoàn trợ lý chuyên nghiệp làm chuyện đó.

http://tieulun.hopto.org

- Mua quần áo? - An Tử Minh ngây ra.

- Ngày mai phải bắt đầu đi làm rồi, hôm nay phải đi mua ít quần áo và túi xách cho ra dáng một chút. - Anh thông báo hành trình tối nay với vợ.

Nếu anh nhớ không nhầm, quần áo và túi xách của cô đều quá "trẻ con", không thích hợp để đến văn phòng. Hơn nữa, anh muốn chọn vài bộ quần áo kín đáo một chút cho cô.

Anh làm sao biết ngày mai cô bắt đầu làm việc? Tin tức ấy cũng có thể truyền nhanh đến vậy sao?

Lương Tử Tích đón cô, chiếc xe Audi của anh dừng lại trước một cửa hàng bách hóa cao cấp rất nổi tiếng, cửa hàng này chỉ bán đồ của những nhãn hiệu quốc tế hàng đầu. Lúc này cô mới kịp phản ứng:

- Hả? Em chỉ cần mua vài bộ bình thường một chút thôi! - Đi làm lại, cô đúng là đang muốn mua thêm ít đồ, nhưng chỉ cần bình thường một chút là được.

Anh cứ bận suốt, hai người đã lâu lắm không cùng nhau dạo phố, anh nói đi mua quần áo, cô không dám phản đối, nhưng mà, nhãn hiệu này... Giá của nó đúng là ở trên trời!

Anh liếc qua những thứ quần áo được mua từ các cửa hàng bách hóa thông thường trên người cô ONLY, ELAND, ITOKIN, ESPRIT, những thứ đồ mà cô mua dường như đều chỉ khoảng vài trăm tệ, quần áo cao cấp trong tủ lại càng ít hơn nữa.

Cô nói mặc quần áo bình thường rất dễ chịu, cô không thích cảm giác phải giữ gìn, thế nên trước đây anh cũng không hề miễn cưỡng cô. Thế nhưng bây giờ thì khác. Những nhân viên trong Văn phòng đều là tầng lớp lương cao, hôm nay anh đã để ý, các cô trợ lý thông thường ở đó cũng đều xách túi của LV, GUCCI, đồ họ mặc đều là những đồ ARMANI, ALFRED DUNHILl, CANALI...

Sau này phải sống trong môi trường làm việc đó, anh quyết không để vợ bị thua thiệt.

- Hôm nay không quẹt cháy thẻ của anh, không được về nhà! - Giọng nói của anh gần như là ra lệnh.

- Hả?! - Quẹt cháy thẻ của anh? Vậy cô phải mua bao nhiêu túi xách với quần áo hàng hiệu đây?

Cô chỉ là đi làm một chân "chạy việc" nhỏ thôi, bảo cô xách cái túi đắt tiền như

http://tieulun.hopto.org

vậy, mặc quần áo sang trọng như vậy đi chạy việc có được không?

- Không được nói không! - Anh kéo cô đi vào bên trong.

Tính cách của vợ còn không hiểu sao? Anh phải giám sát chặt chẽ.

Làm sao đây? Anh thực sự bắt cô mặc thứ đồ sang trọng tức cười ấy mà đi chạy việc ngoài phố sao? Mẹ ơi! Cô chỉ thích hợp với những thứ đồ rộng rãi, thoải mái thôi, cô không muốn bị biến thành cây thông Noel!

May thay, vừa đi được vài bước, điện thoại của anh liền reo lên. Anh móc điện thoại ra, nhìn số gọi đến, nhíu mày. Lại là người khách này, mỗi lần gọi điện đều hỏi lôi thôi rất nhiều vấn đề, thế nhưng, đã là khách hàng, anh cũng hết cách.

Anh chỉ chỉ vào một cửa hiệu được trang hoàng kiểu cổ điển với màu sắc chủ đạo là màu cà phê, bảo cô vào trước.

- Ít nhất cũng phải chọn lấy hai cái túi! - Anh sắp xếp kế hoạch xong chỉ thị cho cô, nhét tấm thẻ vàng vào tay cô - Sau đó chọn lấy mấy đôi giày, xem xem quần áo mua ở đây hay đi hiệu khác.

Cô còn chưa kịp gọi anh lại, anh đã bắt máy, đi về phía một góc trống.

Nhìn vào cửa hàng đầy vẻ hào hoa quý phái và đẳng cấp đô thị hiện đại rất đặc biệt trước mặt, lại quay đầu nhìn lại phía anh lúc này đang quay lưng lại phía cô chăm chú nghe điện thoại, cô do dự một chút rồi lấy can đảm bước vào trong.

- Chào mừng quý khách! - Cửa hàng hai tầng hơn nghìn mét vuông, cô đứng trên sàn đá hoa cương sáng bóng như gương, đưa mắt nhìn cái tiền sảnh sang trọng, tao nhã được làm từ gỗ tử đàn, phút chốc cảm thấy không thoải mái. Hình như có một chút bối rối giống như cô bé Lọ Lem đi lạc vào cung điện. Cô thấy nhớ cảm giác thoải mái khi cùng bạn bè vô tư dạo bước trong các cửa hàng bách hóa thông thường.

- Thưa cô, xin hỏi cô cần gì? - Cô gái bán hàng thấy cô vừa bước vào, rõ ràng hơi cụt hứng, nhưng vẫn có thể xem như lịch sự nói - Thưa cô, có cần tôi giới thiệu một chút không?

- Không cần đâu, tôi tự đi xem. - Cô mỉm cười trả lời, cô không thích lúc mua hàng mà cứ có người bám theo sau.

Mua rồi cất ở nhà vậy, dù sao túi xách hàng hiệu cũng không mất giá, cứ coi như giữ vàng. Cô thở dài, thực ra, cô không thích thế này. Túi xách, quần áo hàng hiệu

http://tieulun.hopto.org

có thể mang đến điều gì? Chẳng qua cũng chỉ là ánh mắt của những người phụ nữ thích hư vinh khác mà thôi.

Làm người tại sao phải để ý nhiều đến ánh mắt người khác như vậy? Tại sao lại ưa hư vinh như vậy? Thực ra, cô thích những thứ túi xách và quần áo kiểu dáng mới lạ muôn hình muôn vẻ thông thường hơn.

Xem một vòng, một chiếc túi xách tay mây đan kiểu nhỏ trông rất đơn giản lọt vào mắt cô, cái này rất đẹp, kiểu dáng độc đáo, mới lạ.

Cô tiện tay cầm lên, ngắm nghía.

- Thưa cô, cái này số lượng có hạn, Trung Quốc chỉ có một chiếc. - Cô bán hàng giới thiệu, giọng nói không được nhiệt tình cho lắm.

Cô lật tấm ghi giá, thở dài, đúng là số lượng có hạn, giá cả lại rất "vô hạn". Thế nhưng, cái giá này, Lương nhất định sẽ thích...

- Thưa cô, cô có muốn xem những túi xách bình thường hơn một chút không? - Cô bán hàng lặng lẽ liếc nhìn cô.

Là ý gì? Cho rằng cô không mua nổi? Đột nhiên cô thấy khó chịu. Cô đang chuẩn bị làm như trong phim truyền hình vẫn diễn, cho cô ta sáng mắt, đột nhiên, ngoài cửa có tiếng loạn xị.

- Mọi người chuẩn bị một chút, cô Khương đã đến! - Phụ trách cửa hàng vốn đang bàng quan lãnh đạm đứng một bên, giờ vội vã chạy ra nghênh tiếp, không quên ngoảnh đầu lại dặn dò - Mỗi quầy ít nhất rút một người ra đây nhanh, nhanh, nhanh!

Cửa hàng bỗng nhiên hỗn loạn.

Cô bán hàng đang tiếp đãi cô cũng tỏ ra sốt ruột như kiến bò miệng chảo, chỉ có thể giương mắt đứng nhìn những đồng nghiệp đang rảnh rỗi chạy ra cửa đón tiếp. Cô ta lườm cô một cái đầy vẻ oán thán, cứ như cô đã chặn mất con đường tài lộc của cô ta. Có nhầm không...

Không lẽ là vợ của Lý Gia Thành đến chắc?

An Tử Minh lẩm bẩm trong lòng, nếu như không phải Lương Tử Tích đòi cô ở trong đợi, cô cũng chẳng đứng đây mà chịu cái oán thán khó hiểu kia.

Cửa bỗng ồn lên, cô nhìn thấy một người phụ nữ mắt đeo kính đen, đội chiếc mũ

http://tieulun.hopto.org

kiểu tây rất đẹp, bộ đồ toàn thân màu đen, khí chất cực kỳ cao quý, dưới sự hộ tống của đám người, ngạo nghễ bước vào trong tiệm.

Người phụ nữ có khuôn mặt khá tinh tế.

Người phụ nữ hất hàm, trông thấy cô, đột nhiên có vẻ không vui:

- Chuyện gì đây? Không phải đã thông báo trước với các người? - Cô ta liếc nhìn An Tử Minh, cằm giương lên, tư thế nhìn xéo, giống như một nữ vương cao quý đang nhìn kẻ tôi tớ hèn mọn nhất.

- Cô Khương, xin lỗi, xin lỗi! - Phụ trách cửa hàng luôn miệng xin lỗi, cứ như đã phạm phải một tội lỗi rất lớn.

- Cho các người một phút, lập tức dọn sạch! - Giọng nói tỏ ra vô cùng kinh tởm, cứ như đang nhìn thấy là một con chuột bẩn thỉu và dơ dáy.

- Vâng, vâng ngay lập tức ạ! - Phụ trách cửa hiệu vội vã chạy lại phía cô, "cung kính" cúi người:

- Thưa cô, xin hỏi cô đã chọn được hàng chưa? Nếu chưa xin cô có thể tạm rời đi được không? Chỗ chúng tôi tối nay tạm ngừng bán hàng!

An Tử Minh lạnh lùng thở dài, người phụ nữ đó, thật là hách dịch... Thôi được, dù sao cô cũng ghét nhất là ở cùng một chỗ với loại người như thế.

- Lấy cái này đi. - Cô giơ chiếc túi trên tay, đang định thanh toán đi ra.

- Đợi đã! - Người phụ nữ đang định đi vào trong đột nhiên ngừng lại.

- Cái túi đó, tôi muốn lấy! Gói lại cho tôi! - Cô ta chỉ vào chiếc túi trong tay cô, ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí - Hãy nhớ, tôi không thích những đồ mà người khác đã động vào! Trước khi gói lại cần lau thật sạch!

- Vâng, vâng, vâng! Thưa cô Khương, chúng tôi làm việc, xin cô yên tâm! - Cô còn chưa kịp phải ứng, chiếc túi trong tay đã bị cô bán hàng đoạt mất.

Đợi chút... Chuyện này là thế nào?

An Tử Minh nhìn vào bàn tay bỗng chốc trống không của mình.

Cô là người không có chút khả năng chống đỡ nào, cứ thế để người khác cướp mất đồ trên tay mình?

http://tieulun.hopto.org

Đã quá mười một giờ trưa, đây là lần thứ ba mươi nhăm anh liếc nhìn đồng hồ trong ngày hôm nay.

Cái cô bé lười biếng này...

Anh ngẩng đầu nhìn chiếc bàn làm việc trong phòng đã được đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô, cười một cách đau khổ.

Sáng nay lúc anh đi làm, cô vẫn cuộn tròn trong chăn, ngủ say sưa như là cho dù sấm đánh bên tai cũng không tỉnh dậy, anh không nỡ đánh thức cô, nhẹ nhàng thức dậy đi làm một mình.

Thế nhưng, có ai ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn rồi không? May mà anh đã nói trước với các cộng sự, cô đến đây làm chỉ mang tính chất giải trí, đi sớm về muộn là tùy cô. Không cần biết là liệu có ảnh hưởng gì không tốt không, chỉ là anh không nỡ để cô phải chịu khổ, nhất là tối qua, cô hình như đã bị một bà mệnh phụ nào đó làm cho tức đến phát điên.

Lúc đó anh vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, thấy vợ giống như vừa ăn phải đến mười tấn thuốc nổ từ cửa hiệu GUCCI có treo dòng chữ “tạm ngừng kinh doanh” xông thẳng ra ngoài.

- GUCCI! Nhớ đấy, nếu An Tử Minh tôi mà vẫn đến thì ba chữ “An Tử Minh” sẽ đảo ngược lại mà viết!

Sau đó biết được cô ở cửa hiệu GUCCI đó phải chịu nỗi ấm ức vô lý đến vậy, chính anh cũng thấy bực mình.

- Đi! - Anh lập tức nắm lấy tay cô, chuẩn bị kéo cô đi vào. Cô là bảo bối trong lòng anh, làm sao có thể để mấy kẻ kênh kiệu đó bắt nạt được?

Rất nhiều năm trước, anh đã gặp phải nhiều hoàn cảnh tương tự, thế nhưng lúc đó anh vẫn có thể điềm nhiên đối mặt, bởi vì anh biết, thế giới này vốn là như vậy. Thế nhưng, đổi lại thành cô, không thể được!

- Không cần đâu! - Cô ôm chặt giữ anh lại.

Cô không muốn phải thành một tín đồ mua sắm! Không muốn vì trút một cơn giận mà phải làm cháy cả cái ví của mình.

Kết quả là cuối cùng hai người chẳng mua được thứ gì, ngồi trong tiệm KFC, cô vừa uống côca lạnh vừa ăn bánh Tarts nóng hôi hổi, tâm trạng đã trở nên phấn chấn hơn. Còn anh, vẫn khuôn mặt sầm lại.

http://tieulun.hopto.org

- Anh còn nghiêm mặt như thế nữa, em sẽ hôn anh tại đây đấy! - Cô sát lại gần miệng anh, lời uy hiếp của cô cuối cùng làm anh không nhịn được, bao nhiêu buồn bực của buổi tối hôm nay đều tan biến.

Nhìn anh cuối cùng cũng từ từ mỉm cười, tâm trạng cô lúc này mới thực sự thoải mái.

- Chồng, em rất yêu anh! Anh phải mãi mãi yêu thương em thế này đấy! - Giọng nói nũng nịu êm như gió thoảng của cô làm tim anh ấm lại.

Anh lại liếc nhìn đồng hồ.

Cho dù không đến đây làm việc, cô chắc cũng đã thức dậy ăn trưa. Nhấc điện thoại lên đang định gọi cho cô, bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, nhìn qua cửa kính, anh nhìn thấy dưới bộ đồ thời thượng là một đôi chân dài thẳng tắp.

Anh thở dài.

- Mời vào! - Anh gấp điện thoại lại.

Tiếng giày cao gót vang lên nhịp nhàng. Người đàn bà vừa bước vào phòng làm việc của anh liền chuẩn bị kéo tấm cửa chớp lại theo thói quen.

- Anh thích sáng một chút. - Anh hạ giọng ngăn lại.

Nếu vợ anh đến, thấy anh và Hà Huyên Na ở riêng với nhau trong phòng kín, nhất định lại thêm một trận nhì nhèo đau đầu nữa.

Hà Huyên Na là một người thông minh, cô ta lập tức thấy ngay cái ý tránh né trong ánh nhìn của anh, nhún vai nói:

- Lương Tử Tích, anh càng ngày càng trở lên nhạt nhẽo, càng ngày càng mất hứng! - Chẳng có tí gan dạ nào hết, điệu bộ lại đầy vẻ người đàn ông mẫu mực của gia đình, đúng là nhạt nhẽo đến làm người khác ngày càng mất hứng.

- Có việc gì không? - Anh lạnh nhạt nói, cúi đầu, mắt nhìn vào tập tài liệu trong tay.

- Không có việc gì thì không tìm anh nói chuyện được sao? - Hà Huyên Na nực cười hỏi - Em không thể quan tâm anh một chút, hỏi xem tối hôm đó về nhà anh có bị phạt quỳ bàn tính không hay sao?

- Hiện giờ rất khó mua được bàn tính, phụ nữ phạt đàn ông quỳ, chỉ có thể quỳ trên bàn phím máy tính. - Anh trả lời nhát gừng.

http://tieulun.hopto.org

Hà Huyên Na bật cười. Nói cứ thản nhiên như đúng mình đã phải quỳ thật.

- Yên tâm, anh còn chưa nhu nhược đến mức ấy. - Anh cắt đứt sự phỏng đoán của cô ta.

Thực ra cũng có một lần. Có một lần cãi nhau, hình như là vì anh đã không hỏi cô mà tự ý thay cô từ chối luôn cuộc tụ họp với đám bạn trai, cô trong lúc tức giận vớ luôn lấy một cái bàn phím đến, nói nếu anh không quỳ xuống nhận lỗi, thì đừng có nghĩ đến việc trèo lên giường.

Sau đó, sau đó thế nào nhỉ?

Anh vứt lại một câu: "Mọi người cùng bình tĩnh một chút", rồi đi sang phòng bên cạnh.

Kết quả là Minh Minh ôm lấy cái bàn phím, quấn chăn một mình ngồi thừ người suốt buổi tối, sang đến ngày hôm sau lại cười hì hì như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh thừa nhận, trong cuộc sống vợ chồng, anh cái gì cũng chiều theo cô, nhưng không đi ngược lại nguyên tắc của anh. Anh cũng thừa nhận, trong cuộc sống vợ chồng, cô rất chiều theo anh và sớm đã vứt bỏ nguyên tắc của cô.

- Buổi trưa hai chúng ta đi ăn với nhau nhé? - Hà Huyên Na táo bạo rủ rê.

- Không được. Chúng ta đã không còn ở quan hệ mà không có việc gì cũng đi ăn chỉ hai người với nhau. - Anh lạnh nhạt từ chối.

Anh không thích đổi khẩu vị.

Hà Huyên Na cười khẩy:

- Làm sao anh biết em không có việc tìm anh?

Tim anh đập loạn. Bỏ tài liệu trên tay xuống, ngước mắt nhìn Hà Huyên Na, hỏi một cách lạnh lùng:

- Nói đi, tìm anh có việc gì?

- Còn có việc gì khác? Vẫn là về vụ án ly hôn của Khương Du Tâm...

Hà Huyên Na vừa vào đề đã bị anh cắt ngang:

- Anh không có hứng thú với vụ án này, bảo họ tìm người tài giỏi hơn đi.

http://tieulun.hopto.org

- Em đã nói rồi, nhưng nhà họ Khương vẫn kiên quyết "đãi ngộ rất hậu", muốn hẹn anh để nói kỹ hơn.

- Bà hoàng Khương Du Tâm tin rằng, chỉ cần anh nghe xong về "đãi ngộ", anh nhất định sẽ thay đổi ý kiến! - Vẻ mặt của Hà Huyên Na cũng tỏ ra ngán ngẩm - Nhà họ Khương là như thế, vĩnh viễn luôn tự cho là mình đúng.

Anh trầm ngâm, suy nghĩ một chút:

- Được rồi, lát nữa anh sẽ hỏi trợ lý, xem mấy ngày sắp tới có thể bớt ra khoảng một tiếng đồng hồ không, sau đó sẽ thông báo với em.

Hà Huyên Na ngây người, cô ta hoàn toàn không ngờ đến đáp án này. Đầy tính công việc...

- Ý của Khương Du Tâm là, hy vọng anh có thể đích thân đến biệt thự của cô ta...

- Bảo cô ấy hẹn với trợ lý của anh đến gặp tại phòng làm việc! Anh không thích tiếp xúc riêng tư với khách hàng. - Anh lạnh lùng cương quyết.

Hà Huyên Na mới đầu ngây người, sau đó cô ta như ngộ ra:

- Lương Tử Tích, anh muốn trả thù sao? Báo thù cô ta năm đó đã xem anh như cậu bé nghèo hèn dễ bỡn cợt sao? Báo thù sự tuyệt tình của cô ta năm đó sao? - Haiz! Cô rất nóng lòng được xem cái vẻ mặt bị "bẽ" của nữ hoàng.

Năm đó...

"Đừng có nghĩ tới người mà anh căn bản không thể với tới! Anh không thể đem đến cho tôi những thứ vật chất cao sang, cũng không thể đạt được ích lợi gì từ tôi! Chúng ta từ đầu tới chân, không có một điểm thích hợp nào hết!" - Năm đó, cô đã quay lưng bước đi như thế.

Anh không muốn nhắc lại chuyện năm đó chút nào. Báo thù? Anh không phải kẻ rỗi hơi.

- Không lẽ anh không muốn để cô ta thấy thành công của anh hiện nay? Để cô ta giờ phải đem rút lại những lời khinh miệt năm đó trước mặt anh? - Hà Huyên Na xúi bẩy đầy ác ý.

Không biết tại sao, nhìn thấy Khương Du Tâm càng bất hạnh, cô càng thấy vui lòng.

- Em nghĩ là Khương Du Tâm còn nhớ tới anh sao? - Anh hỏi lại.

http://tieulun.hopto.org

Câu nói hờ hững của anh dập tắt sự hứng khởi của Hà Huyên Na. Quả thực... Cô không nên đinh ninh cho rằng Khương Du Tâm còn nhớ tới cái anh chàng cuồng si này. Lương Tử Tích có lẽ chẳng qua cũng chỉ là một "con tốt" nhỏ nhặt trong cuộc đời của bà hoàng Khương Du Tâm.

- Hơn nữa, mọi người đã hiểu lầm cô ấy rồi, cô ấy chẳng qua chỉ là người thẳng tính, nói ra những điều mà mình nghĩ thôi. - Hà Huyên Na không ngờ đánh giá của Lương Tử Tích về Khương Du Tâm lại như vậy.

- Lương Tử Tích, anh đúng là... - Không chịu tỉnh ngộ!

- Chẳng qua chỉ tại mọi người không bao giờ chịu nhìn cô ấy bằng con mắt công bằng. - Thế nên, hình tượng của Khương Du Tâm trong mắt người khác, vĩnh viễn bị méo mó.

Hà Huyên Na hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra. Cô rất chắc chắn, nếu còn không bình tĩnh lại, cô sắp nổi điên lên!

Cô đành ngượng ngập chuyển chủ đề:

- Vợ anh đúng là không tồi, vừa mới đi làm một buổi sáng đã thu phục được cả đám người ngoài kia, ngay cả khó tính như Jack cũng khen cô ta không còn gì để nói!

Minh Minh? Cô đến đây từ lúc nào? Anh ngạc nhiên.

- Chỉ là, Lương Tử Tích, em nghĩ không ra, anh làm sao lại nỡ để cô vợ bảo bối của mình làm cái công việc thấp hèn của một nữ chạy việc như thế? Chẳng trách để giữ thể diện cho anh cô ta đã khai giấu cả tình trạng hôn nhân!

Cái gì mà nữ chạy việc thấp hèn? Cái gì mà giấu tình trạng hôn nhân?

Anh xám mặt, không thèm để ý đến cái người phụ nữ đang đầy vẻ giễu cợt rất khó coi trong phòng, đưa tay mở mạnh cửa phòng làm việc, đi ra phía cửa ngoài.

- Minh Minh, nhờ cô đấy, giúp tôi photo được không?

- Ok, tôi làm ngay!

Nhờ, việc của mình mình làm sao lại phải quan tâm đến việc người khác? Nếu cứ lãng phí thời gian vào việc giúp người khác làm những công việc trong phạm vi bổn phận của họ, thì cũng đồng nghĩa với việc làm giảm đi cơ hội để hoàn thành tốt công việc của mình. Hơn nữa, giúp được một lần, sẽ phải đối mặt với nguy cơ có khả

http://tieulun.hopto.org

năng phải giúp lần thứ hai nữa.

Có ai đó đã kéo vợ anh lại, đang tốt bụng nhắc nhở cô về "nội quy" trong nghề. Hiển nhiên, người tốt bụng đó chẳng sợ đắc tội với ai, giọng nói cũng không hề có chút gì là kìm lại.

Ở văn phòng này, thứ mọi người cần là hiệu quả công việc, đều rất rõ ràng, không cần ai phải nể mặt ai, càng không cần ai phải sợ ai.

- Không được, chị Mạc đang mang thai, khi mang thai thì phải giữ gìn, phải đứng cách xa máy photo một chút! - Người tốt bụng không giữ tay áo cô nữa.

Chân tay Minh Minh rất lanh lợi, các động tác cho giấy, đổi giấy của cô khá nhanh nhẹn và thành thục, không hề giống với một bà nội trợ đã ngồi nhà suốt ba năm trời.

Anh cũng không biết rằng khuôn mặt tối sầm của mình liệu có làm bà bầu hoảng sợ không, suy cho cùng trợ lý Mạc đã vì sự nghiệp mà kéo dài kế hoạch "làm mẹ" ra đến nhiều năm, phụ nữ lớn tuổi có mang đúng là nên giữ gìn. Chỉ là, ở xã hội này, ai quan tâm ai có sinh con hay không, mọi người chỉ quan tâm rằng liệu có phải đã bớt đi một đối thủ hay không.

- Em có một người bạn mở tiệm bán đồ bầu, nếu chị cần, em có thể giới thiệu cho chị! - Sau khi hoàn tất công việc, cô không quên giúp bạn bè tiếp thị.

- Được, được, được! - Nhất định sẽ chiếu cố tới cùng.

Cô hôm nay mặc một chiếc áo khoác ngoài màu vàng nhạt, tươi sáng, trẻ trung, giống như một điểm sáng trong cái văn phòng làm việc ngột ngạt nhưng cũng không quá lạc điệu, bộ y phục phong cách quân nhân có khuy, tay áo xắn lên vẻ cẩu thả, thêm mái tóc ngắn đẹp tự nhiên, đơn giản nhưng không thiếu trang nhã, không hề tỏ ra sơ sài trước sự bao vây của những trang phục đồ hiệu xung quanh. Cộng thêm nụ cười cởi mở thường trực trên môi cô, khiến người ta vừa nhìn đã nảy sinh thiện cảm.

- Minh Minh, việc ban sáng cô nêu ra với tôi làm tôi đột nhiên tỉnh ngộ, cô tới đây, chúng ta nói tiếp đi! - Đây không phải là Đại diện Lý người vốn nổi tiếng nghiêm túc vẫn nghi là mắc hai chứng bệnh trầm trọng "chứng trầm cảm" và "chứng cuồng" sao?

- Đại diện Lý, không phải kiến nghị của tôi hữu hiệu, chỉ là do ông quá lo lắng cho vụ án, tinh thần căng thẳng, buổi trưa ông chịu khó nghỉ ngơi một chút, giải trí một chút, buổi chiều nhất định có thể nghĩ ra được điểm đột phá tốt hơn! - Đùa sao,

http://tieulun.hopto.org

cô không định tự cho mình là biết tuốt đấy chứ!

- Cũng phải, cũng phải! Vụ án là của mình, tất nhiên phải tự mình nghĩ! - Dưới ánh mắt tin tưởng, khích lệ của cô, Đại diện Lý thấy tràn đầy tự tin.

Đúng, thứ mà ông cần là nghỉ ngơi chứ không phải là một đầu óc vốn ngốc hơn ông nhiều!

- Minh Minh, buổi chiều phải đi đưa tài liệu đến khu Đông! - Cấp trên trực tiếp của cô đưa tài liệu và nói.

- Tuân lệnh! - Điệu bộ của cô rất dễ thương.

Cấp trên vừa đi được mấy bước, quay đầu lại, nhìn cô, lát sau mới nói một câu:

- Đi xe nhớ lấy vé về, nếu không sẽ phải tự bỏ tiền xe! - Đúng là một lời dặn thừa thãi và vô vị.

Thế nhưng:

- Vâng! - Mặt cô đầy vẻ tiếp thu.

Nếu nói chỗ làm việc là một khu rừng rậm thì cô chính là con thỏ tinh ranh trong khu rừng rậm đó.

Anh sững sờ nhìn màn diễn vừa rồi, rõ ràng, cô đã thích ứng rất tốt, đồng nghiệp có mong muốn gì, yêu gì, ghét gì, có tính cách lập dị như thế nào, có thành kiến về vấn đề gì, chỉ mới một buổi sáng, cô đã mười phần chắc chín. Những thứ này, cô đều là nghĩ vì anh, thì ra ở nơi làm việc cũng có thể "giúp chồng". Còn anh, hôm qua vừa mới nói với người cộng sự luật sư Diêu về việc vợ anh sẽ đến làm đồ trang trí trong văn phòng, vậy mà hôm nay, cô đã trở thành lính dưới trướng của anh ta.

Anh hối hận, lúc kết hôn, ở văn phòng ngoài ông chủ lớn ra anh không hề mời ai tham dự, thế nên mới có cái cục diện của ngày hôm nay! Luật sư Diêu lúc này đang ở cái tuổi tam thập nhi lập đi tiếp mấy bước lại quay đầu nói:

- Buổi chiều tôi có thể cũng cần phải ra ngoài, nếu tiện đường, tôi sẽ đưa cô đi.

Dưới nụ cười chết người của cô thuộc hạ nhỏ, anh chàng luật sư độc thân đã có chút công tư lẫn lộn, nhất là kẻ thuộc hạ đó lại là kẻ đại xu nịnh:

- Luật sư Diêu, anh đúng là người tốt!

- Đừng khách sáo, nhớ là đã hứa giúp tôi tìm "Bạch Ngô Trùng" rồi đấy nhé! –

http://tieulun.hopto.org

Anh chàng luật sư Diêu trẻ tuổi xuất thân trong gia đình giàu có, không giống như Lương Tử Tích chẳng dính lấy một giọt rượu, anh ta thường xuyên phải tiệc tùng khách khứa, lâu ngày ảnh hưởng, gan bị nhiễm cồn, men gan tăng cao luôn lên xuống từ một trăm đến hai trăm, công việc lại quá bận rộn không thể vào viện điều trị, hơn nữa, thuốc tây vốn không điều trị được tận gốc. Cô thuộc hạ dễ thương này liền đề nghị anh ta thử dùng một vị thuốc thảo dược dân gian.

- Không vấn đề! Trên ban công nhà mẹ tôi có một bồn, lúc nào tôi sẽ đến lấy trộm về cho anh! Không chỉ có phần gốc, phần lá rửa sạch sao nhỏ lửa cũng có thể dùng được! - Cô cười rất thoải mái, không hề cảm thấy việc lấy trộm đồ nhà mẹ đẻ là chuyện đáng hổ thẹn chút nào.

- Cô thật tốt! - Luật sư Diêu cảm động nói. Tốt đến mức anh ta muốn lấy luôn về nhà, để tự cô chăm lo bệnh cho anh ta.

Mặt Lương Tử Tích nếu như khi nãy là màu xám, vậy giờ đây thế nào? Không có gương ở đây, anh không nhìn thấy sắc mặt của mình, chỉ biết anh đang muốn giết người.

- Luật sư Lương hôm nay làm sao thế?

- Luật sư Lương xưa nay tính khí không tồi, ai lại làm anh ấy tức giận đến vậy?

Từng tốp hai ba người bước qua chỗ anh, các nhân viên này vừa tan ca đang chuẩn bị ra ngoài ăn trưa, vừa che miệng thầm thì vừa vội vã lảng tránh.

Chỉ có một cậu con trai không biết thời thế đến cạnh chỗ vợ anh ngồi, miệng lắp ba lắp bắp:

- An... An Tử Minh, tôi... tôi... tôi muốn mời cô ăn trưa! - Chính là cậu Tiểu Trần người đã đứng ra tuyển dụng cô.

Hả? Đáng lẽ cô cũng nên mời anh ta một bữa, thế nhưng hôm nay cô đã mang theo cơm và còn đang chuẩn bị đến ăn ké đồ ăn của chồng nữa. Cô nhìn nhìn vào chiếc hộp hình vuông đậy chặt bên trong chứa đầy cơm trắng, đấu tranh.

Quan hệ với đồng nghiệp rất quan trọng, rất quan trọng...

Thế nhưng cô muốn đi gặp chồng! Đang định từ chối, mắt vừa ngước lên cô bất chợt nhìn thấy khuôn mặt trơ như đá của Lương Tử Tích ở phía hành lang. Phút chốc, khuôn mặt đang tươi như hoa, từ từ cụp lại.

Không nghĩ nhiều, cô liền chạy ngay đến:

http://tieulun.hopto.org

- Ch... - Cô kịp thời ngăn chữ "chồng" lại. Cô giờ là cô gái chưa chồng, phải nhớ kỹ!

- Ông chủ! - Cô trấn tĩnh mỉm cười thản nhiên nói, đôi mắt to chớp chớp.

Ông chủ? Nếu như không có nhân chứng mục kích ở phía sau, anh muốn bóp cổ cô đến chết.

Cố gắng lắm để lấy lại bình tĩnh anh mới đè nén được cái ý nghĩ bạo lực chưa từng có trong đầu mình.

- Tôi không phải ông chủ! - Giọng nói anh lạnh làm người khác phát run. Tất cả sự nghiệp của anh đều chỉ dựa vào bản thân mà gây dựng nên, anh còn chưa có cái bản lĩnh để có thể quăng ra cả một đống tiền mà làm chủ luôn cả cái văn phòng này.

Nụ cười trên môi cô ngưng lại. Anh, sao thế?

- Luật sư Lương, An Tử Minh là nhân viên mới, có một số chuyện cô ấy còn chưa rõ, nếu có chỗ nào nói sai, mong anh thông cảm! - Tiểu Trần vội vã nói vớt.

Chỉ là, An Tử Minh gọi cũng không sai. Buổi sáng lúc mới vào làm việc, anh ta đã nhồi nhét cho cô một số điều cần lưu ý, đại khái là giới thiệu về các thành viên cao cấp của văn phòng luật này.

Ông chủ lớn thường ở bên ngoài, hai ông chủ khác, một là Lương đại luật sư tính tình trầm tĩnh, nghiêm khắc nhưng vẫn có thể xem như tương đối ôn hòa, một người khác tính tình cởi mở, có chút phong lưu là luật sư Diêu, họ đều là những luật sư danh tiếng, là át chủ bài và là cổ đông của Văn phòng Luật cổ phần này.

Cho nên... Hôm nay Lương đại luật sư làm sao thế?

- Đi theo tôi vào phòng! - Anh không thèm liếc Tiểu Trần thêm cái nào, buông một câu, lạnh lùng quay người.

Nếu còn tiếp tục, anh chắc sẽ lôi cậu Tiểu Trần thật thà ra mà đấm cho một trận, còn nữa, còn cả cái anh luật sư Diêu lãng mạn phong lưu kia nữa.

Đàn ông đều có sở thích độc chiếm kỳ lạ đối với vợ mình, quyết không cho phép người khác nhìn ngó dù chỉ một cái.

Không nhìn ánh mắt lo ngại của Tiểu Trần, cô thấp thỏm tay xách hộp cơm, đi theo phía sau anh. Về đến phòng làm việc, may mà con hồ ly chướng mắt họ Hà cũng đã ra ngoài ăn cơm.

http://tieulun.hopto.org

Anh không lộ sắc diện kéo cửa chớp xuống, biến thế giới bên trong phòng thành một không gian kín mít.

- Sáng nay mấy giờ em đến? - Kéo xong cửa chớp, anh chậm rãi hỏi.

- Em không đến muộn! 8 giờ 30, không thừa không thiếu phút nào, vừa kịp thời gian! - Cô giấu cánh tay cầm hộp cơm ra phía sau, cố lấy lòng anh, giống như một học sinh tốt đang chờ được cha mẹ khen ngợi. Ngay cả bố mình cô cũng chưa bao giờ sợ đến thế, anh đúng là đại khắc tinh của cô.

- Lúc anh đi, em vẫn còn đang ngủ. - Ánh mắt nghiêm khắc của anh nhìn về phía cô.

- Em bắt xe đến... - Cô không dám lái xe đến, như thế quá khoe mẽ.

- Buổi chiều đem đồ đạc vào đây, vị trí làm việc của em ở đây! - Anh chỉ vào một chỗ trong phòng làm việc của mình, cố gắng hết sức để giọng nói có vẻ thật bình tĩnh, không tức giận chút nào. Điều cần thiết trong cuộc sống vợ chồng cũng như ở nơi làm việc, đó là bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh! Chiều anh sẽ nói qua với Luật sư Diêu, anh "bắt buộc" phải lấy đi tên tốt nhỏ dưới trướng anh ta.

Cô ngơ ngác nhìn chiếc bàn làm việc nhỏ nhắn rõ ràng chỉ được bày để trang trí. Chỗ ngồi của cô ở đây? Cho nên, chỗ làm mà tối qua anh nói là ở đây? Đúng là triệt để ở trong tầm mắt của anh! Chim hoàng yến đã được đổi từ một chiếc lồng nhỏ sang nhốt ở một chiếc lồng khác to hơn.

- Ngồi ở đây, công việc cụ thể của em làm gì? - Cô nhìn xuống mũi giày, thấp giọng hỏi.

- Em không phải làm gì hết, chỉ cần ngoan một chút là được! - Anh trả lời không do dự.

Chỉ cần ngoan một chút, lúc anh có khách thì đừng cắt đứt câu chuyện của họ, chỉ cần ngoan một chút, lúc anh đang mải suy nghĩ thì đừng có làm ồn. Những thứ khác, anh không yêu cầu gì cô thêm nữa.

Minh Minh cảm thấy mình thật vô dụng, ít nhất, trong lòng anh, cô cũng đủ vô dụng.

Tại sao cô đột nhiên cảm thấy, trong trái tim anh, cô và Tiểu Ngốc đã bị đánh đồng một bậc? Khác chăng chỉ là Tiểu Ngốc không thể cùng anh trải qua những đêm nồng cháy.

http://tieulun.hopto.org

- Em muốn dựa vào đôi tay của mình cố gắng kiếm tiền. - Mắt vẫn nhìn xuống mũi giày, không ngẩng mặt lên, cô nói lí nhí.

Thế nhưng, anh cố nén giận.

Không lẽ cô không hề hiểu cái tâm trạng không thể chịu được khi để cô phải vất vả dù chỉ là một chút của anh? Vị trí làm việc hiện nay của cô, buổi chiều đều phải đi đưa tài liệu, bắt xe không được thanh toán, cô chỉ có thể len lên xe buýt, mà trong cái không gian đông đúc chen lấn ấy có biết bao nhiêu là kẻ trộm, biết bao nhiêu tên biến thái, cô có biết hay không?

Anh không nhận thấy rằng mình căn bản đã tạm thời quên mất, hai mươi ba năm không có anh, cô vẫn có thể sống tốt như vậy, có thể bị kẻ trộm lấy mất đồ, nhưng tuyệt đối chưa từng bị tên biến thái nào sàm sỡ.

- Dựa vào mình? Mỗi tháng chưa đến hai nghìn tệ tiền lương, em lấy cái gì mà dựa vào mình? - Giọng nói trầm ổn của anh đã to lên.

Anh biết rất rõ về mức lương cơ bản của cái công việc mà cô đang làm, thời gian thử việc nhất định không vượt quá hai nghìn tệ, cho dù có làm hai ba năm, tiền lương cũng chưa được đến ba nghìn.

Cầm số tiền đó cô có thể làm gì? Tối qua anh nhờ một vị khách hàng người Pháp sắm đồ giúp cô, chỉ một bộ quần áo ít nhất cũng có thể tương đương với hai năm lương của cô. Anh hoàn toàn không hiểu được bảo bối của mình rốt cuộc đang muốn gì?

Cô cắn môi, bàn tay chắp ra phía sau nắm thật chặt vào hộp cơm, mười ngón tay nhỏ nhắn đã trắng bệch.

“An Tử Minh, thành tích học tập của con thế này sau này lớn lên biết đi đâu làm việc? Đi quét đường sao?”. Hình ảnh cha cô cầm tờ giấy báo điểm đập mạnh lên đỉnh đầu cô cứ lần lượt hiện về.

Ánh mắt người cha nghiêm khắc nhìn cô lúc đó, chứa đầy vẻ chán nản, giống y như anh lúc này.

Khi đó cô cũng thế này, cố gắng để không khóc.

Đúng là cô không thích thú với việc học, nhưng không có nghĩa là nhân cách của cô thấp kém hơn người khác.

- Ông chủ, nếu không có gì nữa, tôi trở về vị trí làm việc trước đây. - Cô cúi người

http://tieulun.hopto.org

với anh một cái, quay vào một góc để anh không thể nhìn thấy, một giọt nước mắt lớn rơi xuống mũi giầy của cô.

An Tử Minh, đừng khóc!

Trong sự ngạc nhiên hoàn toàn của anh, cô quay người, lông mày nhíu lại, bưng hộp cơm, lẳng lặng rời khỏi phòng làm việc của anh.

Anh cuối cùng lĩnh giáo được cô vợ nhỏ của mình đã quật cường đến thế nào.

- Ông mong muốn gì ở vụ kiện này?

- Một đồng trợ cấp cũng không cho vợ tôi! Tài sản của tôi càng không phải nói nữa! - Tay đại gia kích động nện thẳng xuống mặt bàn làm việc - Mụ già đó, tôi nâng cô ta như nâng trứng, vậy mà cô ta lại dám tìm người đến "bắt gian" tôi.

- Thế vợ ông có ảnh để làm chứng không?

Câu hỏi của anh làm đại gia cứng họng.

- Chụp trộm hay chụp công khai? - Anh hỏi vào vấn đề mấu chốt.

Mặt đại gia bỗng chốc tức giận đến dữ tợn:

- Mẹ kiếp, cô ta tìm một đám đàn bà đạp cửa xông vào, chụp lia lịa đúng lúc chúng tôi đang "làm việc"... - Mẹ kiếp, suýt chút nữa thì bị dọa đến "liệt" luôn.

- Cô ta công khai, hành vi này được pháp luật công nhận. - Giọng anh rất bình tĩnh - Hiện tại, rõ ràng ông thuộc về bên sai.

- Tôi không sai! Tôi không sai! Cứ ngày ngày đối diện với mụ già đó, cho dù là thánh nhân thì cũng phát điên! - Đại gia gầm lên.

Ánh mắt hờ hững của anh chuyển nhìn ra ngoài cửa chớp, về phía cái bóng xinh xắn màu vàng đang tíu tít bận rộn.

Anh không sai, anh chỉ là không nỡ để cô chịu khổ mà thôi. Thế nhưng, vợ anh lại bỏ nhà ra đi, hơn nữa, cô đang chiến tranh lạnh với anh, hoàn toàn không để ý tới anh.

Cho dù mỗi buổi tối tan ca, anh đều lái xe chầm chậm đi theo phía sau cô, cô cũng hoàn toàn coi như không khí, không hề để ý đến, xe buýt vừa đến, cô liền lập tức len vào giữa đám người đông đúc, cố gắng chen chúc với những người khác để leo lên xe.

http://tieulun.hopto.org

Không giống như trước mỗi khi tức giận là to tiếng cãi nhau với anh, lần này cô rất lặng lẽ. Buổi tối cô cũng không về nhà nữa mà ở lại nhà mẹ đẻ.

Cô nói rất lâu rồi cô không ở cùng bố mẹ, cô muốn tận hiếu với bố mẹ.

Tận hiếu... Lý do này rất hợp lý... Anh không thể ngăn cản, cho dù những buổi tối không được ôm cô chìm vào giấc ngủ, anh thấy trống vắng và không quen.

Mỗi buổi sáng, vào phút cuối cùng trên máy quẹt thẻ, thường có thể thấy cô mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tay cầm thẻ chấm công, vừa chạy như bay vừa la: "Anh chị em, nhường đường, nhường đường!" xông thẳng vào.

Anh nói, anh đến đón cô.

Thế nhưng, cô lạnh lùng bảo lúc đến ứng tuyển cô đã nói dối, người trong công ty đều cho rằng cô chưa kết hôn, họ đi cùng nhau không tiện.

Cô không muốn thừa nhận với đồng nghiệp, cô là vợ anh.

Người buồn chán, có lẽ vĩnh viễn chỉ có mình anh.

Cô vẫn nhanh nhẹn hoạt bát như thế, hình như không bị cuộc chiến tranh lạnh vô cớ đó quấy rầy chút nào. Thế mà anh, từ địa vị của bên đúng dường như dần dần đã biến thành bên tội lỗi đầy mình, không có lý lẽ.

Anh sai rồi sao? Anh cứ cố ép cô vào cuộc sống mà cô không muốn, anh chưa từng nghĩ tới cảm nhận của cô, anh chưa từng nghĩ xem cô có muốn thế hay không?

Cô không to tiếng, không cãi nhau, nhưng anh biết, cô đang giận dỗi. Chỉ là, không lẽ cô không hề cảm nhận được tình thương của anh dành cho cô?

- Vợ ông đã lấy ông được ba năm, là người phụ nữ nội trợ điển hình, nếu ly hôn không có tiền trợ cấp, cô ta sẽ rất khó sinh sống. - Anh không chút biểu cảm nhắc nhở đối phương.

Cho dù là ly hôn cũng tại sao phải tuyệt tình như vậy?

Nếu là anh, nửa số tài sản dành cho Minh Minh, anh sẽ không thấy tiếc chút nào.

- Đó là vấn đề của cô ta, để đi đến ngày hôm nay, đều là lỗi của cô ta! - Đại gia tuyệt tình nói.

Ôi, đàn ông...

http://tieulun.hopto.org

- Có cam kết trước khi kết hôn không? - Anh đi vào vấn đề chính.

Câu chuyện cô bé Lọ Lem khi bước vào cuộc sống hiện thực thực chất không hề đẹp đẽ, người con gái không có gia thế, trước khi bước vào cửa nhà giàu thường bị ép ký vào bản cam kết trước hôn nhân, không kể bên nam là đúng hay sai, nếu như ly hôn, cô ta sẽ không được chút lợi lộc nào.

Không ngờ...

- Không có! Khi đó cô ta cũng có đại gia khác theo đuổi, tôi liền...

- Không có cam kết? - Anh có chút bất ngờ, cảm thấy bắt đầu rắc rối.

- Luật sư Lương, anh nhất định cũng đã từng yêu rồi chứ? Cái cảm giác khi yêu, giống như hít khói thuốc phiện, đầu óc mê man, lâng lâng bay bổng, đầu óc như bị bỏ bùa mê...

Cảm giác cả đầu óc như bị bỏ bùa mê... Anh đã từng có, nhưng rất đáng tiếc, anh chưa từng yêu cô.

Anh cắt những lời lẽ khoa trương của đại gia, lạnh lùng nói:

- Rất tiếc, xin đừng lãng phí thời gian để nói chuyện "tình yêu" vô vị với luật sư của ông, tôi trước nay chỉ nói chuyện luật pháp với người ủy thác.

Đại gia sặc một hơi thuốc, ngượng ngập nói:

- Xem ra luật sư Lương chưa từng yêu, ít nhất, cũng chưa từng kết hôn vì tình yêu...

Bị nói trúng tim, anh trầm mặc một lúc.

- Luật sư Lương, anh xem vụ kiện này có bao nhiêu phần thắng? - Đại gia lập tức khôi phục lại trạng thái kích động

- Rất tiếc, không có chút phần thắng nào. - Không có cam kết trước khi kết hôn, lại là bên sai, chắc chắn không thể tránh được một khoản trợ cấp lớn.

- Luật sư Lương, anh là luật sư về ly hôn giỏi nhất trong nước, xưa này chưa từng thua vụ nào, sao anh lại không có chút phần thắng nào được?

Anh lặng lẽ nhìn khuôn mặt nôn nóng của đối phương. Nói một cách nhẹ nhàng:

- Xin lỗi, lực bất tòng tâm

http://tieulun.hopto.org

- Luật sư Lương, anh làm sao có thể lực bất tòng tâm được?! Anh lực bất tòng tâm thì tôi biết làm thế nào? Không lẽ tôi phải chia cô ta mấy trăm triệu tài sản? Trời ơi, nghĩ lại nhất định là tôi bị cô ta lừa rồi! Chắc chắn, chắc chắn là như thế, không khéo tất cả chỉ là một vở kịch!

Ánh mắt sắc bén dưới cặp mắt kính của anh lóe lên một tia sáng:

- Vợ của ông rất xinh đẹp?

- Tất nhiên, không đẹp tôi lấy cô ta về làm gì!

- Cô ta ít tuổi hơn ông rất nhiều? - Đại gia ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi, đây là đời vợ thứ hai của ông ta.

- Cô ta còn chưa tới ba mươi tuổi! Luật sư Lương, xin anh đừng hỏi linh tinh nữa, mau giúp tôi đi! - Đại gia vô cùng nóng ruột.

Anh gỡ mắt kính xuống, thong thả lau mặt kính, trầm ngâm nói:

- Luật sư phí...

- Một triệu! Chỉ cần không phân chia tài sản của tôi...

- Ba triệu! - Anh cắt đứt câu nói của đối phương.

Đại gia trố mắt.

- Ba triệu tiền luật sư phí, một đồng cũng không thiếu! Hoặc là một xu trợ cấp cũng không cần hoặc là chia mấy trăm triệu tài sản cho vợ ông, ông tự chọn lấy - Anh đeo lại kính, ánh mệt mỏi trong mắt đã tan biến, chỉ còn tia nhìn vô cùng sắc bén.

- Thực sự một đồng cũng... - Ông ta đã hỏi qua mấy luật sư, đều nói không thể...

- Nếu ông có nghi ngờ hoặc muốn mặc cả, cửa ở bên kia! - Anh chỉ ra phía cửa.

- Ok, Ok! Anh nói giá bao nhiêu thì giá bấy nhiêu! - Đại gia vội vã gật đầu.

Lại bàn xong một vụ "làm ăn" nữa.

Tiễn xong người ủy thác phiền nhiễu, anh đứng bên cửa kính trong suốt, lặng lẽ nhìn bóng người ngoài cửa ra vào.

Luật sư Diêu lại có khách đến... Cô đang pha trà... Hình như còn bị nước trà rơi

http://tieulun.hopto.org

vào tay, đột nhiên co tay lại, vội vã đưa lên sờ tai, cái điệu bộ bị bỏng đến há cả miệng ra nhưng lại không dám la lên trông rất dễ thương.

Ngốc nghếch, cô rốt cuộc có biết mình đã được gả vào một cái mỏ vàng hay không...

- Lương Tử Tích, anh hiện giờ có bận quá không? Tôi có vụ án ly hôn của một khách hàng khá là rắc rối, tôi không muốn nhận, chuyển cho anh Ok không? - Luật sư Diêu đẩy cửa bước vào.

- Vẫn có thể nhận thêm một vụ - Anh điềm tĩnh quay lại, không từ chối.

Anh không giống luật sư Diêu xuất thân giàu có, anh không đủ tiền để ca bài ca "nhân cách cao thượng", anh chỉ muốn kiếm tiền! Trong mắt anh người ủy thác không phân thiện ác đúng sai, hay bắt nạt "kẻ yếu thế", càng không có thứ gọi là cắn dứt lương tâm.

Vụ án càng rắc rối cũng có nghĩa là thu nhập càng cao.

- Anh không hỏi một chút về tình hình cụ thể sao? - Luật sư Diêu thoải mái dựa người bên cửa, tò mò hỏi.

- Không cần! Lát nữa tôi sẽ tự xem hồ sơ. - Tất cả các vụ án, đều có chỗ hở để có thể thắng kiện, chỉ là luật sư ủy thác có tinh ý nhận ra không mà thôi.

- Trong từ điển của anh có phải là không có hai từ "rắc rối" không? - Luật sư Diêu cười mơ hồ nhìn người cộng sự mà khuôn mặt lúc nào cũng đầy vẻ nghiêm nghị của mình, sau đó ánh mắt anh láu lỉnh chuyển ra phía ngoài cửa sổ, gắn vào một chỗ.

- Tất nhiên, không bao gồm Minh Minh dễ thương!

Minh Minh dễ thương... Gọi mới thân mật làm sao, một thoáng ghen tuông trào lên trong anh.

- Anh cảm thấy, tôi giống một người đàn ông không quản được vợ sao? - Anh lạnh lùng hỏi lại.

- Anh thực sự cho là mình quản được? - Luật sư Diêu nhe hàm răng trắng bóng ra cười, nói thẳng không hề khách khí - Nếu anh quản được, không thể đến lúc anh đòi người, vợ anh lại "Don't Shout".

Anh nhíu mày khó chịu, nhớ lại chuyện không vui.

http://tieulun.hopto.org

Buổi chiều hôm đó, anh tìm luật sư Diêu đòi người, nói rõ mình là chồng của cô. Luật sư Diêu kinh ngạc đến sững sờ, cho dù anh ta có phong lưu bay bổng thế nào đi nữa cũng không dám đắc tội với người cộng sự này, cản trở người ta "phu thê đoàn viên".

Thế nhưng, rất bất ngờ, Minh Minh lại kiên quyết lắc đầu, nói hy vọng có thể làm việc dưới trướng của anh và mong anh giữ bí mật giúp cô.

Một người phụ nữ nhỏ bé đến vậy lại khiến hai người đàn ông trở nên căng thẳng.

- Lương Tử Tích, khi còn nhỏ chúng tôi thường chơi một trò chơi, đem một chiếc lò xo ép xuống thật chặt, lúc vừa sơ ý buông tay ra, nó liền nảy lên rất cao, nhảy ra khỏi tầm mắt của anh. Cho nên, hãy chịu khó lắng nghe tiếng lòng của cô ấy, một vừa hai phải là được. - Luật sư Diêu vỗ vỗ vào vai anh.

Anh mặt không chút biểu cảm đối điện với sự thông cảm đến từ một người đàn ông khác.

Anh có thể làm gì? Không lẽ cô lớn thế rồi mà anh còn đến vác cô về?

Luật sư Diêu còn tự cho là hài hước thêm vào một câu:

- Nói thật, anh đào đâu ra được báu vật thế? Cô ấy dễ thương đến ngay cả tôi cũng động lòng thèm muốn, đáng tiếc... - Anh ta cố ý làm ra vẻ rất tiếc nuối.

- Đừng nói đùa nữa! - Mặt anh nghiêm nghị, anh không thích người khác dùng hai từ "thèm muốn", cho dù là nói đùa cũng không được.

- Đúng là anh chàng vô vị, không trách ngay cả người đàn bà yêu thầm anh cũng sắp chạy mất. - Luật sư Diêu hóm hỉnh chỉ tay về phía phòng làm việc của luật sư Hà, sau đó bô lô ba la bảo anh - Anh có biết mấy hôm trước có một anh chàng đẹp trai đến chết người đón vợ anh tan ca không?

Anh ngưng lại, khi nào?

Là cái hôm mà anh vừa vặn bị một khách hàng túm lại sao?

- Sau đó, thuận tiện cũng đem Hà Huyên Na đi luôn. - Một kết quả bất ngờ.

Anh sửng sốt.

- Vợ anh cao tay thật, lại ra chiêu phái đến một anh chàng đẹp trai để rước ngay tình địch đi! - Luật sư Diêu giơ ngón tay cái làm ra vẻ bội phục.

http://tieulun.hopto.org

Ngày thứ mười chiến tranh lạnh với chồng, cô đã sắp không kiên trì được nữa. Đặc biệt là những đêm ngủ một mình, nửa đêm lạnh quá thức dậy, muốn nhào vào vòng tay quen thuộc của ai đó, thế nhưng chỉ nghe đánh "rầm" một tiếng, lăn tròn vào gầm giường.

Đưa tay xoa cái đầu đang đau nhức, cô thẫn thờ nhận ra, mình đang bỏ nhà ra đi.

"Con bé này, còn không mau về nhà nhận lỗi với thằng Tích, còn làm già, cẩn thận không có ngày mất chồng!" - Sáng sớm hôm nào cô cũng nghe mẹ mắng.

"Không cần!" - Cô nói cứng.

Kết quả...

Mỗi ngày đều bị mẹ mắng, mắng đến cả vào nhà vệ sinh cũng vẫn phải nghe, mắng đến cô suýt phát cuồng cả lên. "Tối nay về xin lỗi thằng Tích, đừng quay về đây nữa! Còn về đây tất phải ở ngoài đường!" - Sáng nay, mẹ quả nhiên tuyệt tình đóng cửa không cho cô vào nhà.

Cô biết, với bố mẹ, việc cô lấy Lương Tử Tích làm họ có cảm giác tự hào, được thơm lây vì cô con gái vịt hóa thiên nga của mình. Thực ra, chính cô cũng biết, mình không cứng cổ được bao lâu nữa, cô thực sự rất nhớ anh! Mỗi ngày đến nơi làm việc, thừa lúc anh không chú ý, cô đều nhìn trộm anh...

Cô cúi đầu chán nản cho cái sự mềm lòng của mình.

Vừa đến phòng làm việc, anh em trong cơ quan đang bàn tán sôi nổi.

- Trời, Luật sư Lương giỏi quá!

- Đúng là thần nhân!

- Tôi sắp ngất rồi, tôi đã làm việc ở đây hơn hai mươi năm, kinh nghiệm rõ ràng hơn anh ta vậy mà chưa bằng được một phần của anh ta.

Thấy họ đang hoa chân múa tay bàn tán sôi nổi, hình như có liên quan đến anh, cô tò mò ngó đầu vào:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Minh Minh, đã xem báo sáng nay chưa? Đại gia X đã ly hôn thành công, anh luật sư có bàn tay sắt của chúng ta thế như chẻ tre, đảo ngược tình thế, bên nữ bị thua kiện, tòa án cho phép bên nam không phải đền một xu bồi thường nào! - Chị

http://tieulun.hopto.org

Mạc ưỡn thẳng cái bụng đã có chút nặng nề, phấn khích nắm tay cô không ngừng lắc lắc - Thần tượng mà! Luật sư Lương đúng là thần tượng của mọi người!

Cô nghi hoặc cầm lấy tờ báo xem, càng xem càng ngây người.

Mẹ ơi, cô biết là chồng cô lợi hại, nhưng không ngờ là anh lại lợi hại đến mức này. Lấy cái tội lừa gạt hôn nhân để phản lại nguyên cáo.

Báo chí viết rằng, luật sư Lương trước tòa đã cho mời nhân chứng mới đến, vạch trần ra rằng bên nữ trước khi kết hôn luôn muốn được gả vào nhà giàu, sự gặp gỡ lãng mạn giữa họ đều là hành động làm quen có mục đích.

Cô đặt tờ báo xuống, thở dài, thực ra những người phụ nữ muốn được bước vào cửa nhà giàu có ai là không giở hết thủ đoạn? Người phụ nữ này xui xẻo là ở chỗ chồng cô ta đã thuê Lương Tử Tích làm luật sư đại diện.

Trên chỗ ngồi của cô tự nhiên lại xuất hiện thêm một hộp sữa tươi. Từ ngày đầu tiên cô đi làm đến nay ngày nào cũng như vậy.

Cô rút ống hút, mút từng ngụm nhỏ, lo lắng nghĩ ngợi, không biết có phải Tiểu Trần...

Chuông điện thoại bàn trên bàn vang lên, cô vội vã đặt hộp sữa còn âm ấm xuống, cầm điện thoại lên nghe:

- Xin chào, tôi là An...

Cô còn chưa giới thiệu xong, một giọng nói như than thở đã cắt ngang:

- Tối nay có thể hẹn em ăn cơm không? - Anh đầu hàng, anh thực sự nhớ cô đến chết đi được...

Mặt cô ửng hồng.

- Em... - Cô đã hẹn với người khác mất rồi, để cảm ơn Vương Xuân Đạo đã dùng mỹ nam kế giúp cô rước đi một phiền phức lớn, cô cần thết đãi cậu ta một bữa ra trò.

- Nể tình anh đã bị "bỏ rơi" rất lâu rồi, cho anh chen ngang không được sao? - Thấy cô có vẻ do dự, anh thấp giọng nói.

Không biết tại sao, mười một bông hoa hồng màu phấn đó cứ lởn vởn mãi trong đầu óc anh, thực ra anh rất muốn hỏi cô, những bông hoa ấy là ai đã tặng cô vào ngày lễ tình nhân hôm đó? Anh phải nhân nhượng chỉ bởi vì anh thực sự rất rất sợ

http://tieulun.hopto.org

cô sẽ bị người khác cướp đi mất.

- ... - Một dòng cảm giác hạnh phúc giống như bong bóng xà phòng vây quanh cô.

Khó khăn lắm mới ngập ngừng nói:

- Để em nói với Vương Xuân Đạo xem sao, xem cậu ấy có đồng ý đổi ngày... - Vì chồng lại để cho người ta leo cây, liệu có đáng bị đánh?

- Chắc chắn như vậy nhé! - Anh cố ý phớt lờ cái ý nói với Vương Xuân Đạo xem sao - Tối nay muốn ra ngoài ăn hay ăn ở nhà? - Ông trời phù hộ, nhất định phải ở nhà.

Không được! Cho dù là ra ngoài ăn, anh cũng nhất định mang cô về đến nhà!

- Ở nhà đi - Cô muốn về nhà, cô nhớ anh, cứ như thế đi, có cầu thang rồi cứ theo đà mà trèo xuống...

Điều đại kỵ trong quan hệ nam nữ là hai người đều làm già.

Anh thở phào.

- Sữa còn nóng không? - Anh nói tiếp, bản thân cũng không nhận ra rằng giọng nói của mình đang rất dịu dàng.

- Của anh mua? - Cô kinh ngạc.

Anh không vui:

- Em là vợ anh, không phải của anh mua còn có ai khác mua cho? - Liệu có phải còn có người khác "dòm ngó" cô?

- Cảm ơn anh! - Cô hé miệng cười, lại nhấp một ngụm sữa.

Rất ngọt, rất ngọt.

- Em tặng anh một bộ đồ, được không? - Để chúc mừng anh thắng kiện.

Hôm qua, trước mặt mọi người, luật sư Diêu đã thưởng cho cô một chiếc sơ mi nam của một nhãn hiệu nổi tiếng đến kinh người.

Chỉ là...

- Em sợ anh không muốn mặc... - Cô có chút do dự.

http://tieulun.hopto.org

- Anh mặc! Chỉ cần em tặng anh đều mặc. - Anh nói một cách tự nhiên, không hề nhận thấy rằng, lời nói của anh lúc này rất giống những lời đường mật.

Cô hạnh phúc đến chân tay lóng ngóng cả lên. Gác điện thoại, cô kích động ôm lấy chiếc ba lô to uỵch chạy ra ngoài. Trong ba lô là "phần thưởng" của cô.

- A, Minh Minh, cô đi đâu vậy? - Các đồng nghiệp ngẩng đầu lên hỏi một cách quan tâm.

- Trốn việc một chút, năm phút là về!

Năm tiếng đồng hồ sau, vào lúc hơn ba giờ chiều, anh nhận được một gói đồ.

Phần người nhận bên trên viết: Người gỗ thân yêu.

Phần người gửi viết: "Trẻ con" tội nghiệp.

Lời nhắn: Nhất định không được chê đâu đấy!

Anh bật cười, những đường nét lạnh lùng, nghiêm khắc trên khuôn mặt đã bị gói đồ này làm cho mềm lại. Chỉ là, sau khi mở gói đồ, mặt anh lại biến sắc.

Chết dở!

Áo sơ mi màu hồng!

Anh toát mồ hôi trán.

Cô đang trừng phạt anh hay thử thách anh? Cô vốn biết anh chưa bao giờ mặc đồ màu sắc sặc sỡ cơ mà.

"Chỉ cần em tặng anh đều mặc" - Thế nhưng, anh đã hứa với cô.

Anh cắn răng cầm lấy chiếc sơ mi màu hồng, bước vào phòng nghỉ trong văn phòng thay đồ.

Anh nhắm mắt, thực sự không dám nhìn hình mình trong gương. Còn bi thảm hơn cả khi còn nhỏ, khi đó mẹ anh thường mua quần áo đỏ về cho anh mặc, bảo trẻ con nên ăn mặc cho tươi tắn một chút.

Không được, anh thực sự không muốn mặc...

Đang định cởi cúc áo.

Thế nhưng, anh đã làm cô giận cả mười ngày nay, tối nay nếu diễn ra tốt đẹp,

http://tieulun.hopto.org

anh muốn dỗ cô ở lại, không thể chưa đến tối mà đã làm hỏng mất không khí...

Anh thu chiếc tay đang định cởi cúc áo lại, mặc chiếc áo sơ mi đó, hít mạnh, đẩy cửa bước ra.

Bên ngoài, cả một thế giới đang ồn ào náo nhiệt bỗng chốc như ti vi mất điện, im phăng phắc. Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn anh không chớp mắt, miệng há to đến có thể đem cả quả trứng gà mà nhét vào.

Trong tất cả người đó có cô.

Khuôn mặt ngượng ngập, anh phớt lờ ánh mắt của những người xung quanh, đi đến trước mặt cô.

- Ch... - Ngây người, cô đang định mở miệng, vội vã thu lại.

Trong phòng có rất nhiều người đang nhìn, cô quyết không thể gọi anh là chồng được! Thế nhưng, anh mặc sơ mi màu hồng... Trông rất đáng yêu!

Màu hồng ấm áp.

Cô vốn chỉ muốn tối nay ở nhà anh mặc cho cô xem thôi, đáng ghét, để cho nhiều người cũng được "nhìn lây" thế này. Miệng cô hơi hé mở, cảm động đến cay sống mũi.

Mặt anh đỏ như gấc, anh đã chịu hy sinh nhiều đến vậy mà cô vẫn chưa muốn trả lại chính danh cho anh. Anh có nên không khách khí mà lật tẩy lời nói dối của cô không?

- Ây! Đi pha cho tôi một ly cà phê nóng - Lúng túng một chút, anh buột miệng nói, vẫn chính là cái lý do khiến anh vô cùng vô cùng lo lắng, nếu như cứ mặc nhiên thừa nhận, cô sẽ lại nổi giận!

Anh cũng có "lính" của mình nhưng không sai mà lại lấn sân đi sai "lính" dưới trướng của luật sư Diêu. Thế nhưng, không một ai thấy có gì không thỏa đáng.

An Tử Minh không những pha cà phê ngon mà tính tình lại rất tốt, đối xử với người khác rất nhiệt tình, sớm đã thành một đồn mười, mười đồn trăm.

- Vâng! - Cô cúi đầu, nói nhỏ.

- Ha ha ha ha ha! - Cuối cùng, một cách kỳ dị, trong đại sảnh vang lên tiếng cười lớn.

http://tieulun.hopto.org

Anh chàng luật sư Diêu tuổi trẻ tài cao, phong độ ngời ngời đang ôm bụng cười nghiêng ngả. Trời ơi! Đôi vợ chồng này thật thú vị.

- Lương Tử Tích, anh mặc đồ màu hồng đúng là "hồng" khủng bố! - Luật sư Diêu vừa cười ha hả vừa nói lên tiếng nói từ đáy lòng của tất cả những người có mặt.

Hay quá! Cuối cùng cũng chỉnh được cái anh chàng cứng nhắc này rồi. Không uổng công anh đã chi ra biết bao nhiêu tiền lại vắt óc suy tính mới nghĩ ra được cái diệu kế này, quang minh chính đại tặng người ta một cái công cụ chỉnh người.

Mọi người muốn gật đầu, lại vội vã sợ hãi lắc đầu.

Luật sư Diêu tính tình hài hước thường pha trò cùng họ, thế nhưng luật sư Lương trước nay đều rất giữ khoảng cách với đồng nghiệp, rất nghiêm túc, không dễ pha trò.

Nghe thấy bên ngoài náo nhiệt như thế, Hà Huyên Na băn khoăn từ phòng làm việc bước ra.

- Oh! My God! Gặp ma! - Đúng là quá mất hình tượng, chút ham muốn cuối cùng về sex với anh cũng bị màu hồng đáng chết kia dọa đến bay luôn, may mà cô giờ đây đang rất ăn nhịp với anh chàng cao thủ tình trường đẹp trai nhỏ hơn bốn tuổi, đời sống về "sex" vô cùng mỹ mãn.

Phản ứng của tất cả mọi người đều nằm trong dự liệu của anh. Anh chẳng sợ mất mặt chút nào, đến giờ, liệu cái thành ý xin lỗi với cô đã đủ lớn chưa?

Anh làm ra vẻ trấn tĩnh, cố ý phớt lờ tình cảnh khó xử này, đôi mắt sắc bén quét tia nhìn cảnh cáo về phía người cộng sự.

- Ok, ok, anh cứ tiếp tục làm hoàng tử màu hồng, tôi không cười nữa, không cười nữa! - Dưới ánh mắt quyết liệt sắc bén, luật sư Diêu vội vã kéo cờ trắng đầu hàng, chỉ là vẫn không quên dìm thêm.

- Tự mình đưa cà phê đến phòng làm việc của tôi - Anh hướng vào cô nhẹ nhàng nói. Thở phào một hơi, cuối cùng đã có thể mặc chiếc áo màu hồng gớm ghiếc này mà trốn về tổ. Nếu như có thể, lát nữa anh muốn giải quyết luôn cả "mâu thuẫn gia đình".

- Vâng. - Tiếng đáp lại càng nhẹ, khuôn mặt cô hạnh phúc đến ửng đỏ.

Phòng làm việc? Cô một mình đưa cà phê đến, lát nữa anh liệu anh có hôn cô luôn ở đó không?

http://tieulun.hopto.org

- Ồ, tôi vừa ra nước ngoài một chuyến mà không khí ở văn phòng đã tốt nên thế này từ lúc nào?! - Xa xa ngoài cửa truyền đến giọng nói sang sảng của ông chủ lớn.

- Oa, Tích, hôm nay cậu ăn mặc mới mẻ thật! – Không hổ là ông chủ lớn, khả năng tiếp nhận luôn mạnh hơn người khác một bậc, hơn nữa khả năng quan sát cũng rất lợi hại - Ồ, có thêm một đồng sự mới à, vừa tốt nghiệp ra? - Thế nhưng, rõ ràng nhãn lực vẫn chưa đủ.

- Chào ông chủ! - An Tử Minh lễ phép chào.

Thực ra, trong hôn lễ của mình ba năm trước cô và ông chủ lớn đã gặp nhau một lần, thế nhưng khi đó cô trang điểm cô dâu rất đậm, trông rất già dặn ra dáng, không giống với hình dạng lúc bình thường.

Thế nên đối phương không nhận ra cô cũng là chuyện rất bình thường.

- Xin chào, hoan nghênh ra nhập đại gia đình của chúng tôi! – ông chủ lớn không có chút nào lên mặt ông chủ, tỏ ra rất thoải mái. - Khi nào tôi mời cơm, hoan nghênh đồng sự mới tham dự!

- Hay quá, hay quá! - Mọi người hùa theo không mấy hào hứng. Ông chủ lớn nổi tiếng là hay quên, mỗi lần có đồng sự mới đến, đều sẽ nói mời cơm, kết quả là vừa quay người liền quên luôn, cho nên chẳng ai để ý lắm đến lời mời xã giao này.

- Tích, cậu đến đây một chút, tôi giới thiệu đứa cháu gái này với cậu - Ông chủ lớn vỗ vỗ vào vai anh, nói nhỏ mà chỉ có hai người mới nghe thấy - Đứa cháu này của tôi nổi tiếng khó bảo, ngang ngược! Vụ kiện cũng rất rắc rối, không có luật sư nào dám tiếp nhận, tôi là có giao tình với cha cô ta nên không thể từ chối, đành giới thiệu cô ấy cho cậu!

- Cậu tự liệu mà làm, nếu thực sự không chịu được tính khí quái đản của cô ta và không muốn nhận vụ án này nữa, cậu cũng không cần phải nể mặt tôi. - Rõ ràng ông chủ lớn rất tôn trọng ý nguyện của người cộng sự này, đồng thời cũng không có cảm tình cho lắm với cô cháu gái mà ông ta nói.

Đối với một luật sư mà nói, danh vọng rất quan trọng, luật sư Lương hiện nay đang là một “huyền thoại bất bại” và cũng là con át chủ bài của Văn phòng Luật, ông không muốn cái “huyền thoại” này bị hủy hoại trong vụ kiện cáo của cô cháu gái.

- Tôi sẽ xem xét nên làm thế nào. - Anh gật đầu, về căn bản anh thích những vụ án vừa có tính thách thức lại vừa có thể kiếm tiền.

- Thế chúng ta đi “nghênh tiếp” cô cháu gái của tôi đi! - Ông chủ lớn cười gượng.

http://tieulun.hopto.org

Anh nhíu mày, ai mà lại phô trương đến vậy?

- Cháu gái, bác đã nói qua với luật sư Lương, mời cháu vào. - Một cách miễn cưỡng, ông chủ lớn khách sáo chạy ra ngoài cổng, nhiệt liệt nghênh đón nữ hoàng giá đáo.

Đáp lại sự nhiệt tình của ông bác, chỉ có một tiếng ừ hữ lạnh nhạt, thậm chí ngay cả một câu cảm ơn cũng không, đôi giày cao gót mười mấy phân "lộp cộp, lộp cộp" một cách có tiết tấu tiến bước vào căn phòng khách yên tĩnh.

Theo sự dừng lại của tiết tấu mê hồn đó.

Mọi người ngây ra nhìn, một phụ nữ đẹp đến chấn cảm!

Toàn thân là một màu đỏ rực lửa, chiếc váy cô ta mặc giống như một đại dương hoa, những đường nét thanh thoát, những nếp gấp cong cong, cô giống một mỹ nhân ngư tôn quý đến làm người khác nghẹt thở.

Đôi mắt tất cả nữ nhân viên sành hàng hiệu trong văn phòng đều lóe sáng.

Người phụ này mặc đồ thiết kế xuân hạ mới nhất của Versace, mẫu thiết kế này họ mới chỉ được nhìn bản phác họa trên tạp chí mốt, cho dù là ở nước ngoài nghe nói cũng phải đến giữa tháng ba mới bắt đầu được bày bán ở Pháp, thế nhưng bây giờ mới chỉ là đầu tháng ba mà thôi.

Logo của nhãn hiệu Versace là hình tượng nữ thần tóc rắn Medusa trong thần thoại Hy Lạp, nó đại diện cho sức hấp dẫn chết người.

Càng tuyệt vời hơn nữa, chưa từng thấy người phụ nữ nào có thể mặc đồ màu đỏ mà dung hòa một cách hoàn toàn với vẻ lạnh lùng và cao quý đến vậy, làn da thiên phú trắng như tuyết, chiếc cằm thon nhỏ cuốn hút, từng bộ phận trên khuôn mặt đều tinh tế đến từng chi tiết, mang đến cảm giác một sự kết hợp hoàn mỹ giữa băng và lửa, đẹp đến chấn cảm!

Trong cơn chấn cảm như lốc xoáy đó, Lương Tử Tích toàn thân sững sờ, trong anh như có gì thứ gì đó đã bị khóa thật chặt trong một tòa tháp cao - là hồn phách của anh.

Y như khi anh nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt mỹ của năm mười sáu tuổi đó.

Anh và cô, cách nhau vài mét, bốn mắt nhìn nhau.

Không ai nhìn thấu được ai.

http://tieulun.hopto.org

- Đến đây, tôi giới thiệu một chút, đây là cô Khương Du Tâm, thiên kim tiểu thư của Tổng giám đốc công ty X nổi tiếng toàn cầu, còn vị này là luật sư Lương, là luật sư về ly hôn trẻ và uy tín nhất trong nước. - Ông chủ lớn vội vã giới thiệu hai người với nhau.

- Cô Khương, rất vui được gặp cô. - Sau cơn sửng sốt, anh lấy lại tinh thần quay trở về vẻ mặt điềm đạm vốn có, đút tay vào túi quần âu, thông minh và hờ hững né tránh việc bắt tay với cô ta.

Khương Du Tâm cực kỳ ưa sạch sẽ, không thích bắt tay với người khác, cô cho rằng đó là một sự tiếp xúc rất dơ bẩn. Tất cả thói quen của cô, dù tốt hay xấu, đều đã khắc sâu vào tận xương tủy anh.

Chỉ là, trong ánh mắt anh lúc này, ngoài sự xa cách như đối với một người lạ, càng nhiều hơn nữa là sự che giấu những hồi hộp trong lòng. Anh không ngừng tự nhắc nhở mình, phải cố tỏ vẻ điềm nhiên tự tại, phải cố ngụy tạo một nụ cười, anh của năm ba mươi tuổi đã là một người đàn ông thành công, điềm đạm và biết kiềm chế.

- Cô Khương, cô dùng nước hoa gì vậy? Thơm quá! - Một nữ đồng sự đầy vẻ ngưỡng mộ tiến lại.

Mùi hương thật dễ chịu, hương hoa thơm ngát nhưng lại không nồng nặc.

- Đừng có lại gần tôi! Mùi trên người cô còn khó ngửi hơn cả thuốc diệt muỗi! - Nhíu mày, Khương Du Tâm không chút khách khí nghiêm giọng ngăn lại.

Thuốc diệt muỗi...

Nữ đồng sự trước nay vẫn vỗ ngực khoe khoang là người đón đầu thời trang này làm sao có thể chịu được sự đả kích ấy:

- Cô... - Muốn trả miếng nhưng lại ngại thân phận khách quý của đối phương, đành tự kìm nén, kết quả, đôi mắt đẹp long lanh ngân ngấn nước.

Khương Du Tâm dường như không hề biết tới nỗi khổ tâm của đối phương, ngược lại tỏ ra chán ghét và khinh bỉ nhắc nhở cô ta:

- Son môi sẽ phai đấy, hơn nữa loại mascara cô dùng căn bản không phải là loại chống nước! - Loại người hơi một tí là rơi nước mắt để tìm sự thông cảm của người khác căn bản không nên vì thuận tiện tẩy trang mà chọn dùng loại mascara không chống nước!

http://tieulun.hopto.org

... Ngay khóc cũng phạm pháp sao?

Son môi phai màu, mascara không chống nước đâu có phải dùng đến tiền của cô ta, liên quan gì tới cô ta!

- Ghét nhất là loại phụ nữ không biết trang điểm nhưng lại cứ thích phấn son lòe loẹt! - Khương Du Tâm hạ kết luận, hất cái đầu ngạo mạn lại, dùng ánh mắt của một bà hoàng nhìn thẳng vào Lương Tử Tích:

- Luật sư Lương, phòng làm việc của anh đâu? - Giọng nói không chấp nhận từ chối và ánh mắt rất xa lạ.

Khương Du Tâm, không hề thay đổi...

Hơn nữa, có lẽ cô căn bản không còn nhớ anh.

- Mời! - Anh chỉ tay về phía phòng làm việc của mình, quét tia nhìn thoáng qua về phía người nữ đồng sự lúc này đang úp mặt vào bàn làm việc khóc và Hà hồ ly còn đứng nguyên tại chỗ với sắc mặt không được dễ coi cho lắm.

Giang sơn dễ cải, bản tính khó dời.

Người mang tai vạ đến tức là ông chủ lớn sớm đã lực bất khả kháng ôm đầu đi về phòng làm việc của mình.

Anh lại thở dài, quay người đi trước về thẳng phòng làm việc.

Khương Du Tâm, khi nào em mới có thể sửa đổi tính nết của mình? Ít nhất, cũng đừng có để lộ trực tiếp sự yêu ghét của mình như thế. Hơn nữa, về phương diện này xem ra Hà hồ ly chắc cũng từng chịu đả kích không kém gì cô đồng nghiệp kia.

Sự lạnh lùng của anh làm Khương Du Tâm như bị giội nước lạnh, cô ta ngạo mạn dóng thẳng lưng, vừa bước về phía phòng làm việc của anh vừa dặn:

- Một ly cà phê Cubita, hãy nhớ là nhất định phải dùng sáu mươi hạt cà phê, không thừa không thiếu một hạt!

Người kén chọn đã gặp nhiều thế nhưng chưa từng gặp ai đến mức pha cà phê cũng yêu cầu đếm từng hạt một.

Đợi cô ta đã đi khuất vào phòng làm việc của Lương Tử Tích, lúc này An Tử Minh mới ngơ ngác quay đầu lại như cái máy, chỉ vào cái mũi nhỏ xinh của mình hỏi đồng nghiệp:

http://tieulun.hopto.org

- Cô ta nói với tôi sao?

Dưới ánh mắt đầy vẻ cảm thông của đồng nghiệp, cô thấy đầu ù đi.

Hà hồ ly đầy vẻ như đang xem kịch hay, nếu như nhất định phải "nhường" Lương Tử Tích ra, cô thà nhượng cho An Tử Minh, ít nhất cũng công bằng đôi chút, mình thì tìm được một "tiểu đệ" đẹp trai cái gì cũng tốt còn người tình cũ thì chỉ được "cô em" ngốc nghếch cái gì cũng chẳng bằng ai kia.

An Tử Minh đã nhận ra người phụ nữ kia, cô ta chính là người đoạt lấy chiếc túi xách của cô.

An Tử Minh ngây người nhìn bà hoàng đang thong thả ung dung thanh nhã hớp từng ngụm nhỏ cà phê, ly cà phê sau khi uống trên thành cốc xuất hiện từng vòng tròn màu nâu từ từ trượt xuống, giống như ký âm các nốt nhạc, giống như vách đá trầm tích, còn giống như mặt cắt của chiếc bánh táo bảy tầng, đây là những phẩm chất mà chỉ có cà phê tốt mới có thể có.

Nữ hoàng tỏ ý hài lòng.

Chỉ là, An Tử Minh tại sao lại nhu nhược như vậy? Cô thực sự, thực sự rất muốn cho cô ta một bài học.

Sao con người lại phải lớn lên? Nếu như là An Tử Minh của năm lên sáu, nhất định sẽ không do dự chút nào mà cho thêm cả nắm phân gián hoặc phân chuột, làm cho người đàn bà đáng ghét đó ngộ độc đến câm luôn, thế nhưng An Tử Minh của năm mười sáu tuổi đã bắt đầu học được hai chữ do dự, An Tử Minh của năm hai mươi sáu tuổi chỉ dám buồn bã mơ tưởng để hả nỗi giận trong lòng.

Con người phải lớn lên, lớn rồi sẽ không dũng cảm nữa, lớn rồi sẽ biết kiêng dè, đây đúng là một sự thực khiến người ta buồn nản.

- Sao cô còn chưa ra ngoài. - Nữ hoàng nhìn cô một cái rất kỳ lạ, át quyền chủ nhà hạ lệnh đuổi khách.

- Ồ, xin lỗi. - Khi lớn rồi cần phải biết thế nào là lễ phép, xin lỗi và nhượng bộ.

- Luật sư Lương, cà phê của anh. - Cô nhẹ nhàng đặt xuống bàn anh ly cà phê Blue Mountain - loại cà phê mà anh ưa thích. Vốn nghĩ rằng ly cà phê này có thể mang đến cho họ cơ hội được riêng tư.

Anh vẫn cúi đầu xem tài liệu, không ngước mắt lên, chỉ đáp nhẹ một câu. Anh không giữ cô lại, cũng không dùng ánh mắt dịu dàng đầy bao dung chiều chuộng

http://tieulun.hopto.org

quen thuộc để nhìn cô. Dường như đã quên mất chỉ vài phút trước chính anh đã "ra lệnh" cho cô vào gặp.

Cầm lại khay, cô nhẹ nhàng đóng cửa, cũng nhẹ nhàng khép lại cái cảm giác khó chịu vẫn lấp đầy trong lòng. Không hiểu tại sao cô cảm thấy, khi nãy anh có một thứ lơ đãng mà trước nay cô chưa từng thấy.

"Bập" nhẹ một tiếng, Minh Minh cuối cùng cũng đã ra ngoài. Nhịp tim căng thẳng của anh cuối cùng cũng lỏng dần. Anh cũng không biết mình bị làm sao, đột nhiên lại có chút không thể đối mặt được với vợ.

Sự tồn tại bất ngờ cùng một lúc của Khương Du Tâm và Minh Minh trong phòng làm việc khiến lòng anh như lửa đốt.

Anh có rất nhiều bí mật, nhưng cũng luôn tự thấy mình rất quang minh chính đại, sau khi kết hôn chưa từng làm điều gì không đúng với tư cách một người chồng. Thế nhưng, tại sao giây phút đó trong lòng anh lại có một tia bất an thoáng hiện? Dường như cảm giác hạnh phúc của cuộc sống hôn nhân sắp sửa lụi tàn.

- Phí tư vấn của tôi là tính theo giờ, mỗi giờ năm ngàn tệ. - Anh đóng lại tập tư liệu đã xem xong, cái xung động mà Khương Du Tâm đem đến trong tâm hồn anh còn mạnh hơn dự liệu, cho nên, vì cuộc hôn nhân êm ả của mình, anh không thể tiếp nhận vụ án, cùng lắm chỉ có thể đưa ra một tiếng đồng hồ để tư vấn.

Khóe miệng Khương Du Tâm lạnh lùng nhếch một cái, giống như những lời anh nói là vô cùng thừa thãi.

Anh chờ, nhưng chờ mãi chưa thấy câu hỏi của cô.

Cô chỉ đưa đôi mắt lạnh lùng, lãnh đạm nhìn anh.

Ba phút trôi qua.

- Cô Khương, thời gian của tôi rất quý. - Nếu không có gì cần tư vấn, cô có thể đi về.

Cô vẫn lạnh lùng nhìn anh.

- Vậy, cô Khương, cô có vấn đề gì cần tư vấn? - Khương Du Tâm mà anh quen biết thực ra là một cô gái ít nói, thế nên anh không thể không chủ động dẫn dắt.

- Sơ mi. - Đột nhiên cô hé miệng thả ra hai từ hoàn toàn không liên can.

Anh ngây ra một lúc...

http://tieulun.hopto.org

- Màu sắc tệ khủng khiếp!

Anh thừa nhận, màu hồng đúng là rất khủng khiếp, thế nhưng có liên quan gì đến vụ án ly hôn của cô?

- Tôi ngồi trước màu hồng, không có tâm trạng nói chuyện! - Khương Du Tâm cuối cùng cũng nói lên cái ý muốn của mình.

Anh lặng lẽ hít vào một hơi, cười khổ não.

- Được rồi, tôi sẽ đi thay đồ! - Anh đứng dậy, màu sắc chiếc áo này đúng là khủng khiếp thật, ngay cả anh cũng không có hứng để làm việc.

Chỉ là, trong lúc đối diện với chiếc gương trong phòng thay đồ để đổi áo, nhìn vào cái hình ảnh đã không còn trẻ trung của chính mình, anh đột nhiên lại bị một dòng hồi ức thời niên thiếu bám lấy thật chặt.

- Bạn học Khương, bạn lại đến muộn rồi!

- Bạn học Khương, bạn lại không nộp bài tập!

- Bạn học Khương! Những lời tôi nói bạn không nghe thấy câu nào?

- Lớp trưởng, màu sắc y phục của bạn khủng khiếp quá, tôi không có tâm trạng nói chuyện!

Anh chỉ có hai bộ đồng phục phổ thông để thay đổi, hôm nào cũng mặc, vải áo mòn cả đi, lâu ngày biến thành một thứ màu ngà ngà, hoàn toàn khác biệt với bộ đồng phục trắng tinh mà ngay đến cổ áo cũng được là cẩn thận từng ly của cô.

Từ đó trở đi, mỗi bộ đồng phục của anh cứ cách một thời gian lại được dùng thuốc tẩy tẩy đến trắng tinh...

- Bây giờ có thể bắt đầu được chưa? - Anh quay trở lại bàn làm việc, mặc trên người chiếc sơ mi màu sẫm, mặt không chút biểu cảm, chững chạc dứt khoát.

Cô lạnh lùng gật gật đầu, chậm rãi nói:

- Tôi muốn ly hôn! Nhưng tôi phải lấy lại được số tiền thuộc về tôi!

- Nếu như hai bên đồng ý ly hôn, vợ chồng có quyền lợi được bình đẳng phân chia tài sản chung. - Anh đọc thuộc lòng cái điều khoản mình đã quá quen thuộc.

- Thế nhưng, anh ta nói công ty hiện nay đang ở tình trạng bị thâm hụt, không

http://tieulun.hopto.org

thể rút tiền ra! - Cô mặt không biểu cảm nói, giọng không hề có chút nào kích động như những người ủy thác khác. - Anh ta lấy sổ sách giả để đối phó với tôi, trên sổ sách anh ta ghi đầy những nợ nần...

- Cô có thể đưa ra chứng cứ chứng minh anh ta căn bản không ở trong tình trạng nợ nần không? - Anh sớm đã xem trên báo, chồng của Khương Du Tâm ở công ty thương mại, thật khó tưởng tượng một công ty thương mại khổng lồ như thế mà sổ sách thường niên lại đều báo tình trạng thua lỗ.

- Không có, anh ta quá tinh ranh, dù tôi đã thuê công ty điều tra nhưng cũng không có kết quả gì! - Khương Du Tâm lãnh đạm lắc đầu.

- Nếu như là như thế, vợ chồng cũng có nghĩa vụ bình đẳng về việc gánh vác các khoản nợ chung. - Anh nhắc nhở cô, ly hôn không những không được chia tài sản mà còn có thể phải mang thêm một khoản nợ khổng lồ.

Khương Du Tâm nói không vào vấn đề:

- Trước khi kết hôn, bố mẹ đã thu xếp cho tôi mang qua đó một khoản hồi môn, mấy tỉ đều đầu tư hết vào công ty của anh ta! Hiện giờ công ty của bố mẹ tôi đang rất cần tiền, thế cho nên tôi nhất định phải lấy lại món tiền này.

- Thế nhưng cô không bắt anh ta ký mượn, hơn nữa phân bổ vốn chủ sở hữu cũng không có tên cô. - Qua tư liệu anh căn bản đã nắm rõ được tình hình, trường hợp của Khương Du Tâm thuộc loại khá rắc rối. - Quan trọng hơn nữa, chồng cô không đồng ý ly hôn, cho đến nay anh ta cũng không hề có lỗi gì!

Ai nói anh ta không có lỗi? - Khương Du Tâm cười gằn.

Lương Tử Tích dựa người ra sau ghế, ngón tay trầm tĩnh gõ đều lên mặt bàn:

- Vậy thì, nói xem chồng cô rốt cuộc có lỗi gì? - Đoạn này ghi chép trong hồ sơ bị bỏ trống, trực giác cho anh biết, mấu chốt là ở đây.

- Đó là việc của tôi, anh không cần biết! - Khương Du Tâm ngạo mạn ngước cằm lên, từ chối trả lời.

- Chồng cô có người phụ nữ khác bên ngoài? - Anh nói thẳng. Người phụ nữ ngạo mạn như Khương Du Tâm, thà chết cũng không muốn thừa nhận mình đã thua cho người phụ nữ khác.

- Không có! - Ánh lạnh lùng trong mắt Khương Du Tâm lóe lên, cô ta cười khẩy.

http://tieulun.hopto.org

- Thế còn lý do, nguyên nhân? - Với tư cách là một luật sư, anh cần hiểu rõ tình hình.

- Anh không cần biết! - Cô vẫn là câu nói đó.

- Khương Du Tâm, cô cứ thế này không ai có thể giúp cô được!

Kết thúc nói chuyện! Nếu đã là anh không cần biết gì hết, vậy thì anh cũng không cần lãng phí thời gian thêm nữa. Không có luật sư nào có thể giúp đỡ được một người ủy thác không chịu phối hợp như thế này.

- Anh sẽ giúp tôi! - Ánh mắt cao ngạo của cô như đã cầm chắc.

- Vì sao tôi nhất định phải giúp cô? - Anh thực sự muốn bật cười.

Tại sao mười sáu năm qua cô không hề thay đổi chút nào? Vẫn cứ tự tin đến khiến người khác không thể chấp nhận được.

- Tiền! Trên thế giới này không có thứ gì không mua được bằng tiền!

Một đáp án trong dự liệu.

Năm 1993.

- Khương Du Tâm, tại sao cậu lại thất hẹn? Cậu có biết vì lần hẹn hò này mà mình đã chuẩn bị mất nửa năm...

- Bởi vì, trên đời này không có thứ gì không mua được bằng tiền! Bao gồm cả tình yêu!

.....

- Luật sư Lương, anh trực tiếp nhận vụ án này là được! Luật sư phí tôi sẽ cho người mang chi phiếu trống đến cho anh, tùy anh điền! - Cô vứt lại một câu, nhanh nhẹn lấy túi, đứng dậy - Chi tiết, tôi sẽ bảo trợ lý của tôi nói chuyện với anh!

- Khương Du Tâm! - Anh cuối cùng cũng nổi giận.

Anh không thể nhận vụ án này! Cô đi được mấy bước, lại ngạo mạn quay đầu lại:

- Luật sư Lương, anh đúng là rất bận! Nhưng người mà Khương Du Tâm tôi muốn gặp, xưa nay chưa từng phải hẹn trước!

Cô có thế lực, có tiền, có năng lực! Đến bất cứ nơi nào, Khương Du Tâm cô cũng

http://tieulun.hopto.org

chưa từng phải xếp hàng! Cô vứt lại một câu, ngạo mạn bước ra khỏi thế giới của anh.

Y như cảm giác thất bại của mười sáu năm về trước, anh căn bản không có cơ hội để giáng trả.

"Rầm!", anh không kiềm chế được, phẫn nộ đập thật mạnh tập tài liệu của Khương Du Tâm vào cánh cửa kính sớm đã khép chặt lại, cùng lúc, bàn làm việc của anh có tiếng cốc bị nghiêng đổ.

Từng trang tài liệu giấy trắng mực đen mang theo những vết tích màu nâu sậm rơi lả tả xuống đất.

Vết tích màu nâu sậm đó, chính là cốc cà phê Blue Mountain mà anh sớm đã quên mất.

Phòng rất sạch sẽ, thậm chí còn sạch hơn nhiều so với lúc trước khi cô bỏ đi.

Người đàn ông này rốt cuộc có cần cô không đây? Cô lại thở dài, An Tử Minh cô hình như là được trời sinh ra để làm ô nhiễm, phá hoại môi trường.

Cả buổi tối anh thần người.

Anh đang suy nghĩ xa xôi.

Cái trạng thái này cứ kéo dài mãi.

Bữa tối không lãng mạn, thậm chí ngay cả sắc, vị của món ăn cũng chẳng ra sao.

Có việc gì đang quấy rầy anh? Cô không dám làm phiền anh suy nghĩ.

- Ờ... Lương Tử Tích, em về đây. - Bát đã rửa xong, cô cũng đã ngồi chơi một mình khá lâu, không có an ủi dỗ dành, chỉ có sự trầm mặc triền miên, Minh Minh bối rối đành xách lấy ba lô, chuẩn bị về nhà mẹ đẻ.

Giữ cô lại đi, giữ cô lại đi, giữ cô lại...

Mỗi bước đi của cô đều tràn ngập nôn nóng.

Phụ nữ giỏi nhất là nghĩ một đằng nói một nẻo! Rõ ràng rất muốn ở lại, thế nhưng lại không dám mặt dày.

Anh hoảng hốt sực tỉnh, cơn "mộng du" tối nay lúc này mới kết thúc.

http://tieulun.hopto.org

Giữ cô lại, kéo vào lòng mình:

- Đây mới là nhà của em. - Giọng nói như có vẻ không biết phải làm sao.

Không có sự vùng vằng nào hết, cô láu lỉnh theo đà úp người vào lòng anh.

Anh vùi đầu mình vào cổ cô, thật dễ chịu... Đột nhiên, anh cảm thấy mình giống như đang ôm lấy một tia sáng, không còn lưỡng lự, chỉ có ánh sáng, khoan khoái, tất cả những u ám trong lòng dường như đều vì sự hiện hữu của cô mà tan biến.

- Tối nay ở lại nhé? - Hơi thở của anh phả lên cổ cô, giọng nói như một lời mệnh lệnh êm dịu đầy âu yếm - Tiểu bảo bối, vĩnh viễn không được đi nữa...

Anh rất ít khi gọi cô là Tiểu bảo bối, thế nhưng mỗi lần anh gọi cô đều rất thích, cảm thấy như trong mỗi tiếng "Tiểu bảo bối" đều chứa đựng sự yêu thương sâu sắc của anh.

Ôm lấy cô trong lòng, cơ thể anh lập tức có phản ứng, anh dịu dàng ôm chặt cô hơn nữa. Bao bọc bởi sự dịu dàng đó, cô tê liệt trong lòng anh, để mặc anh bế xốc lấy mình, để mặc anh đem cô đặt lên giữa giường.

- Ái... - Cô đau đớn rên rỉ một tiếng.

Anh hôm nay hoàn toàn mất kiểm soát.

Anh hôm nay không giống như trước kia, có thể tinh tế cảm nhận được sự không thoải mái của cô. Anh ôm siết lấy mông cô, dường như muốn đưa cả linh hồn ở tận đáy sâu của mình vào trong cô.

Cái nhịp điệu mê cuồng nhất của nhân loại, đang thiêu đốt, đang run rẩy.

- Minh Minh, em nói em yêu anh đi, nói đi... - Lần đầu tiên, anh ở trên giường, đưa ra yêu cầu như thế.

Những móng tay cắt ngắn của cô bấu thật chặt lấy bờ lưng to rộng của anh, tạo thành những vết hằn sâu, rất lâu sau những phút đau đớn, cuối cùng một dòng khoái cảm quen thuộc òa ra.

- Em không nói, em không nói... - Anh không nói yêu cô trước, cô cũng không nói...

- Em không nói, anh sẽ giày vò em - Anh bắt đầu cắn xuống từ cổ cô, khác với trước đây, anh cắn có chút đau, đặc biệt là ở những chỗ nhạy cảm, anh đều nhất loạt để lại những dấu vết tình yêu của mình.

http://tieulun.hopto.org

- Em yêu anh, em yêu anh... - Đột nhiên cảm thấy, trong lòng anh lúc này, cô giống như một cây kẹo bông, để mặc anh vân vê, để mặc anh nhào nặn. Chủ quyền, vĩnh viễn nằm trong tay anh.

Một tiếng "em yêu anh" đã làm tất cả khoái cảm trong anh trào lên cuồn cuộn.

- Anh... cũng yêu em... - Trong cái chớp bùng lên đó, bất ngờ, anh thốt ra tiếng "yêu".

Cô ngạc nhiên mở to mắt, người gỗ nhà cô, cuối cũng đã được "khai sáng"?

- Lương! - Ôm chặt lấy cổ anh, Minh Minh vui đến suýt rơi nước mắt.

Chỉ là, cô quá kích động, không phát hiện ra rằng câu nói này xem như có vẻ là một lời tỏ tình, kỳ thực, nó giống với thuyết phục hơn...

Anh đang tự thuyết phục mình...

Anh, cũng, yêu, cô.

Kiểu thuyết phục này, là một kiểu lừa dối.

Sau cơn hoan lạc say đắm, anh và cô nhễ nhại mồ hôi.

- Minh Minh, sinh cho anh một đứa con. - Anh dịu dàng bảo.

Anh rất ít khi bảo với cô như thế vì sợ gây áp lực lớn với cô. Thế nhưng, ba năm kết hôn, chưa có lúc nào anh muốn có một đứa con như bây giờ, anh cần phải đảm bảo cho gia đình, hôn nhân và hạnh phúc của mình được kiên cố.

- Vâng. - Cô mơ màng đáp ứng.

Cô sẽ cố gắng, cố gắng ăn nhiều đồ bồi bổ một chút, cố gắng uống cái thứ thuốc bắc điều dưỡng đắng ngắt đó, cố gắng kiềm chế cơn thèm ăn kem của mình. Cái gì cô cũng nghe anh!

Cho dù, thực ra cô vẫn chưa sẵn sàng chuẩn bị để làm mẹ...

Cô úp vào lòng anh, mệt mỏi sắp chìm vào giấc ngủ, không biết ai đó đã ở bên tai cô, mơ hồ khe khẽ dặn dò: "Nhất định phải giữ thật chặt lấy anh, đừng để anh đi mất...".

Hơi lạnh, cô rúc sâu hơn vào chỗ ấm áp kia, không để ý đến những lời dặn dò đó.

http://tieulun.hopto.org

Đã từng có một cậu bé ngây thơ, để cùng nữ thần trong lòng mình trải qua một buổi hẹn hò sang trọng, dùng hết cả khả năng của mình, không ngừng làm thuê, không ngừng tích góp, chỉ vì muốn mỉm cười mà nói với cô: "Khương Du Tâm, chúng ta hẹn hò một lần như người lớn nhé".

Khi còn nhỏ, anh đã từng nghe một ông già hay kể chuyện ma trong thôn nói, dù qua cầu Nại Hà có uống bát canh của Mạnh Bà nhưng những người kiếp trước nặng duyên, kiếp này gặp lại vẫn sẽ động lòng. Thế nên, thời niên thiếu đó, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Khương Du Tâm, anh đã cho rằng mình tìm thấy cái "duyên nặng" bị lãng quên ấy.

Chỉ là kiếp này, trước đây, kiếp trước... đều chỉ là ảo mộng.

Rốt cuộc, mười sáu tuổi đã không còn nữa.

- Nhắc lại với trợ lý của cô Khương một lần nữa, tôi không có hứng thú tiếp nhận vụ án của cô ta, bảo anh ta có thể cầm chi phiếu của anh ta về được rồi. - Nhấc điện thoại nội bộ, câu nói này không biết anh đã phải nhắc đi nhắc lại biết bao nhiêu lần.

Giữ ống nghe trong tay, trợ lý của anh ngại ngùng truyền đạt lại với một người trợ lý nào đó vẫn đang đau khổ chờ đợi ở bên ngoài:

- Xin đừng đợi nữa, luật sư Lương thực sự không có hứng thú nào với vụ kiện này.

- Nhưng mà, cô Khương nói... - Người trợ lý đó lập tức lấy ra một tờ chi phiếu trống từ trong cặp, nóng ruột như kiến bò chảo lửa - Cô Khương nói luật sư Lương nhất định sẽ có cách, vụ án của đại gia X khó khăn như thế mà luật sư Lương cũng nghĩ được ra cách giải quyết...

Không lẽ anh ta còn nghe chưa rõ? Vấn đề mấu chốt là, anh không muốn tiếp nhận.

Trong lòng không một chút dao động, anh nhấn ngắt điện thoại nội bộ, tất cả sự việc bên ngoài để mặc người trợ lý giải quyết.

- Thưa ông, cho dù ông cứ ở ngoài phòng làm việc của luật sư Lương cũng không có tác dụng gì, những việc mà luật sư Lương đã quyết xưa nay chưa từng thay đổi!

- Không được, cô Khương nói nếu tôi không giao chi phiếu vào tận tay luật sư Lương thì tôi không cần thiết phải về nữa! Tôi cần nuôi cả một gia đình, làm sao có thể về được.

http://tieulun.hopto.org

- Chủ của ông có lẽ chỉ là nói đùa thôi!

- Không đâu, anh không biết cô Khương là kiểu phụ nữ hẹp hòi, đáng sợ đến thế nào đâu.

Bên ngoài ồn ào quá, liệu có thể đứng xa một chút mà nói chuyện không?

Không thể tập trung xem vụ án nào nữa, lòng anh rối bời. Đi đến trước cửa kính, anh kéo khung cửa chớp lên, quả nhiên nhìn thấy cái bóng người như một chú chim nhỏ lượn đi lượn lại xen giữa đám người tấp nập.

"Chú chim nhỏ" thông minh mấy hôm nay đều dùng những chiếc khăn quàng mỏng màu sắc khác nhau để che đi cái dấu tích giữa chiếc cổ thanh mảnh do sự tấn công mãnh liệt của anh.

Mấy hôm nay, cuộc sống của họ còn ngọt ngào hơn cả thời kỳ trăng mật. Mấy hôm nay, anh cứ say mê cắn lên cổ cô như mắc nghiện, khiến cô cứ ra khỏi nhà là phải đứng trước gương soi đi soi lại, thế nhưng cô không hề ngăn cản anh. Thực ra anh biết cô không thích như thế, thế nhưng chỉ vì cô rất yêu anh, thế nên cô để mặc anh...

Anh phát hiện, ở một trình độ nào đó, đàn ông đều là những động vật nông cạn. Tâm trạng anh hiện nay, do nhớ lại sự nuông chiều của cô, giống như bầu trời âm u giữa ngày mưa đột nhiên lại xuất hiện một tia nắng ấm áp.

Nhấn nút điện thoại nội bộ đến chỗ cô, qua lớp kính, ánh mắt sắc bén của anh thậm chí có thể nhìn thấy cô đang cúi đầu nhìn điện thoại, mặt đỏ ửng lên, rất không tự nhiên kéo lại chiếc khăn vốn đang ấp vào cổ đến phát nóng của mình.

Cô vừa tiếp điện thoại, giọng nói trầm ổn của anh đã vang lên:

- Buổi trưa em vào đây hay chúng ta ra ngoài ăn? - Đã sắp đến giờ nghỉ trưa.

Hôm qua, chị Mạc ở văn phòng mời cô đi ăn cơm, trưa hôm kia, nghe nói là cùng với ai đó ở văn phòng đi mua sắm, hôm kia nữa, luật sư Diêu thắng một vụ kiện lớn, hào phóng mời tất cả nhân viên dưới quyền đi ăn đồ ăn Nhật, lại hôm kia nữa...

Anh phát hiện ra cô vợ nhỏ của mình nhân duyên tốt vô cùng, gạ ăn gạ uống là chuyện cô tuyệt đối xuất sắc, lại nói, năm đó chẳng phải chính anh cũng tự cam tâm tình nguyện để cô gạ ăn gạ uống đó sao?

Cô đăm chiêu, khó xử thốt lên một tiếng tỏ vẻ bất ngờ.

http://tieulun.hopto.org

Gần đây, tại sao anh cứ hơi một tí là lại động tâm. Hơn nữa, còn dính rất chặt lấy cô. Đây là hậu di chứng sau khi vợ bỏ nhà đi sao?

- Vào đây ăn hay ra ngoài ăn, em chọn cái nào? - Anh làm như mình không nghe thấy sự khó xử của cô. Anh muốn gặp cô, trước đây cho dù hàng ngày chỉ gặp nhau vào buổi tối anh cũng không đến mức đặc biệt nhớ cô, thế nhưng giờ gần ngay trước mắt, anh lại vẫn thấy nhìn chưa đủ.

- Buổi chiều em được nghỉ, đã hẹn với Khả Khả đi dạo phố... - Cô ngập ngừng nói ra kế hoạch buổi chiều của mình.

Thứ bảy tuần trước luật sư Diêu cần chạy tiến độ vụ án nên toàn đội đều phải đi làm, bây giờ vụ án đã kết thúc, nên sắp xếp để mọi người luân phiên nghỉ bù, vừa vặn chỗ Khả Khả cũng được nghỉ đổi ca.

Anh vắt tay lên trán, cười đau khổ vớt vát:

- Đi dạo thì cũng phải ăn cơm trưa chứ? Không thể để bụng rỗng đi chứ?

- Đã hẹn với Khả Khả rồi, cùng ăn... - Giọng cô rất nhẹ rất nhẹ.

Như thế chẳng phải là không có phần của anh?

- Thôi được! Thế nhưng buổi tối không được hẹn ai nữa!

Cùng bạn gái đi chơi, anh không lo bị mất, anh thỏa hiệp.

- Vâng. - Cô ấp vào ống nghe, cười ngọt ngào.

- Anh đặt chỗ trước, chúng ta đi ăn món sườn bò mà em thích?

- Vâng.

- Không được đến muộn!

- Vâng!

- Cứ như thế nhé.

- Vâng.

- Phải cẩn thận một chút! Qua đường phải nhìn kỹ đèn tín hiệu cho người đi bộ, đừng có vượt qua.

- Vâng. - Cô ngoan như một học sinh nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Đặt điện thoại xuống, vừa vặn đến giờ tan ca.

- Minh Minh, mai gặp lại nhé!

Cô cười ngọt ngào, lần lượt chào lại từng đồng nghiệp đang vẫy gọi cô.

Mọi người đều đã đi hết, lúc lấy ba lô ra cô cũng thò tay vào một tập đầy những phiếu giảm giá của tiệm ăn nhanh gần đó mà mình vẫn để trong ngăn kéo.

Thực ra, Khả Khả hôm nay làm ca sáng, không kịp cùng cô đi ăn trưa, trưa nay cô phải đi ăn một mình.

"Dựa vào mình? Mỗi tháng chưa đến hai nghìn tệ tiền lương, em lấy cái gì mà dựa vào mình?". Cô thừa nhận, câu nói này của Lương Tử Tích đã tổn thương nặng nề tới cô.

Cô không thể quên được cái hôm đã đứng ôm khư khư lấy hộp cơm lạnh ngắt cùng cả lòng tự tôn đã bị rơi xuống lò băng của mình. Không phải cô nhỏ nhen mà vì lần đầu tiên cô đã thấy rất rõ cái khoảng cách giữa cô và anh.

Buổi sáng, anh và cô cùng đi làm, cô thường xuống xe ở một đầu đường trước khi tới gần công ty, cho dù anh nói thế nào, cô vẫn kiên quyết.

Không phải cô muốn cố tình che giấu điều gì, cô biết, hiện nay luật sư Diêu rất hài lòng với cô, quan hệ với các đồng nghiệp cũng rất tốt, cho dù sự thực có được phơi bày, mọi người cũng chỉ cười xòa là xong, sẽ không có ai làm khó cô, càng không thể có ảnh hưởng gì đối công việc mà cô đang làm. Nhưng giờ đây, cô che giấu việc kết hôn lại bởi cái cảm giác tự ti ẩn hiện vẫn cố sức đè nén trong đáy lòng mình.

"Luật sư Lương vừa đẹp trai lại tài giỏi, đúng là tôi rất tò mò về vợ anh ta, không biết người phụ nữ như thế nào mà lại có thể lọt vào mắt anh ta!"

"Theo tôi à, vợ của luật sư Lương chắc chắn cũng vừa đẹp lại vừa giỏi như anh ta, có lẽ còn là một nhân vật tài ba nổi tiếng nữa cơ!"

"Không biết là liệu có kiêu căng như cái cô Khương kia không nhỉ?"

"Theo tôi thì rất có khả năng, cậu xem đấy vợ luật sư Lương chưa từng đến dự các buổi liên hoan mà công ty chúng ta tổ chức!"

Ở nơi nào có phụ nữ, ở nơi đó có đồn đoán và tò mò.

Chỉ là, những người phụ nữ đó chắc chắn không ngờ rằng, cái nhân vật tài ba,

http://tieulun.hopto.org

nổi tiếng, "kiêu căng" mà họ nói, lại thường xuyên chủ động giơ tay ra hỏi họ có ai cần pha trà, cần đồ uống hay không.

Cô làm sao nhẫn tâm phá hoại cái hình tượng đẹp đẽ huy hoàng về vợ luật sư Lương trong lòng họ đây? Hơn nữa, sau khi có mặt ở thế giới của anh, cô phát hiện mình và anh rất không xứng đôi.

Đưa hai tay lên che mặt, cô buồn rầu chà một lúc vào gương mặt ngọt ngào của mình.

Không sao đâu, An Tử Minh, mày sẽ cố được! Cô đang chuẩn bị tham gia kỳ thi đại học năm nay, thông qua lớp học buổi tối để lấy một tấm bằng.

Khi phát hiện khoảng cách giữa hai người quá xa vời, cô có thể làm gì? Chỉ có thể vắt chân lên cổ cố sức chạy theo, cho dù cái giá là quay lại với đống bài vở đau đầu đến phát cuồng cô cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ cần cô có thể thi vào được lớp đại học buổi tối, quan hệ giữa họ sẽ có thể công bố, ít nhất, cô cũng không bị đám phần tử tri thức cao cấp ở đây đàm tiếu rằng vợ của luật sư Lương là một kẻ mù chữ dở...

Khoác chiếc ba lô dạo phố trên vai, cô đứng trong thang máy.

Thang máy đột nhiên dừng lại một chút ở tầng dưới của công ty.

Tầng này cũng thuộc về Văn phòng Luật của họ, chỉ là ở đây đều là những luật sư nhỏ vô danh tiểu tốt, cũng không phân thành phòng ban riêng. Hách Chính Triệt làm việc ở tầng này. Vào giờ cao điểm tan ca như thế này, quả nhiên cô lại chạm phải cái khuôn mặt ra vẻ văn nhã của anh ta.

Cô thấy buồn nôn trong lòng nhưng tiếp tục giả vờ như hoàn toàn không quen biết. Dù sao thì hơn hai mươi ngày cô làm việc ở đây, mỗi lần gặp nhau hai người cũng vẫn đều tỏ ra không quen biết như thế này.

Không ngờ hôm nay lại có chút hơi khác, vừa ra khỏi thang máy đi chưa được mấy bước.

- Minh Minh... - Sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo cô.

- Có việc gì sao? - Cô tỏ ra khá lạnh nhạt.

- Em, hôm nay... có phải em đi gặp Khả Khả không?

Cô nhíu mày:

http://tieulun.hopto.org

- Tại sao anh biết?

Cô đã từng hỏi Khả Khả định xử lý thế nào, Khả Khả nói, trước khi suy nghĩ kỹ thì cứ kéo dài thế này đã. Thế nên cô không nghĩ trong lúc này vợ chồng họ đã có thể hòa hảo đến mức đi đâu cũng nói cho nhau biết.

Hách Chính Triệt có vẻ bối rối, rõ ràng là đã nghe trộm vợ nói chuyện điện thoại.

- Em có thể giúp anh khuyên Khả Khả được không, những việc đã qua cho qua đi... tiếp tục sống vui vẻ với nhau? - Khuôn mặt trẻ trung của anh ta đầy vẻ ngượng ngùng.

Thế nhưng cô thấy buồn nôn.

- Cho qua, làm sao cho qua? - Cô thừa nhận giọng nói mình lúc này rất hung hãn, nghe như đang bắt nạt người khác.

- Anh và người đó... đã cắt đứt rồi! - Hách Chính Triệt ngượng ngập.

Cắt đứt rồi?

E rằng không phải là anh ta tự muốn cắt đứt. Mấy ngày trước, cô còn thấy anh ta ra vẻ si tình ở tầng dưới lôi lôi kéo kéo người ta, chỉ là người ta không thèm để ý mà thôi.

- Hơn nữa, anh với người phụ nữ bên ngoài cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, xưa nay chưa từng nghĩ đến chuyện thật lòng rồi ruồng rẫy Khả Khả! - Nhìn cô đầy vẻ không chấp nhận được, Hách Chính Triệt cũng bắt đầu thấy cuống.

Hoa nhà thì không thơm bằng hoa dại, thế nhưng hoa dại bên ngoài lại có độc, không thích hợp bày trong nhà được, cái đạo lý này làm sao mà đàn ông lại không hiểu được?

- Đó là chuyện của anh, còn Khả Khả có quay lại với anh không, đó là chuyện của cô ấy! - Cô không muốn tiếp tục phí lời với kẻ lòng lang dạ sói này nữa.

- Minh Minh, em khuyên cô ấy... - Hách Chính Triệt dày mặt kéo lấy cô, không để cô đi.

- Đủ rồi, anh buông tay ra! - Cô tức giận, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi anh ta.

- Còn nữa... - Hách Chính Triệt ngập ngừng.

http://tieulun.hopto.org

- Còn gì nữa, buông mau! - Ghét nhất là kiểu đàn ông như thế này, không thể thẳng thắn một chút sao?

- Khả Khả gần đây trở nên rất thích tiêu tiền, cô ấy còn như thế này, tôi, tôi cũng không thể trả nợ tín dụng cho cô ấy nữa. - Khuôn mặt khôi ngô của Hách Chính Triệt đỏ bừng.

An Tử Minh nheo mắt, nghe xong câu nói của anh ta, nổi giận đùng đùng:

- Cô ấy có thể tiêu được bao nhiêu? Hách Chính Triệt anh không có lương tâm!

Cô không ngờ rằng thứ anh ta muốn nói lại là chuyện này. Chê vợ tiêu nhiều tiền, tại sao khi trả tiền cho Tiểu Tam lại vui vẻ thoải mái như vậy?

- Tôi không phải luật sư Lương, tiền lương của tôi không cao, mỗi tháng chỉ có chục nghìn tệ... - Khuôn mặt Hách Chính Triệt đầy vẻ khó xử.

"Bộp" một tiếng, Hách Chính Triệt còn chưa dứt lời, sống mũi đã bị va đập mạnh.

"Á!", anh ta kêu lên một tiếng thất thanh.

Đám người còn chưa đi hết đồng loạt quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một thanh niên đang đau đến khom cả người lại, ôm lấy cái mũi đang không ngừng đổ máu, tay kia run run chỉ vào cô gái trẻ trước mặt:

- Cô, cô, cô... - Giận dữ nhưng không dám thốt ra lời.

An Tử Minh lạnh lùng xốc lại ba lô, thu tay lại, quay về phía những người đứng xem chắp tay nói:

- Mọi người không có gì đáng xem đâu, chỉ là đánh tên Trần Thế Mỹ mà thôi!

Đánh tên "Trần Thế Mỹ" này, cô thấy không cần phải khách khí!

Ở một cửa hàng nào đó, một bộ đồ vừa được nhấc lên chuẩn bị ướm thử vào người bỗng ngưng lại giữa không trung.

- Cậu thực sự đã đánh anh ta? - Giọng nói của Khả Khả đượm mâu thuẫn, có vui sướng, cũng có không nỡ.

- Sao, không lẽ cậu đau lòng? - Ánh mắt Minh Minh dần trở lên nghiêm túc. Mu bàn tay cô đến giờ vẫn còn đau, thế nhưng đánh tên Trần Thế Mỹ kia cô không thấy

http://tieulun.hopto.org

hối hận chút nào.

- Khả Khả, đừng bao giờ làm người phụ nữ quá mềm yếu trong mắt đàn ông!

Mềm lòng đồng nghĩa với việc làm sai thì sẽ được tha thứ. Mềm lòng đồng nghĩa với việc cho dù tái phạm sai lầm thì cũng vẫn lại được tha thứ. Mềm lòng đồng nghĩa với việc vĩnh viễn chỉ có thể trở thành cục bột cho đàn ông nhào nặn.

- Mình không có, mình cũng không còn quan tâm nữa. - Khi nói câu nói này, giọng nói của Khả Khả có chút cứng nhắc, thiếu tự nhiên.

- Khả Khả, cậu vẫn không thay đổi. - An Tử Minh thở dài, Khả Khả không giỏi nói dối.

- Không thay đổi? Không phải khi nãy cậu vừa bảo mình thay đổi rất nhiều à? - Khả Khả cười cười.

- Đúng vậy, cậu trở lên rất xinh đẹp! - Minh Minh cũng theo đà chuyển luôn cái chủ đề không vui vẻ kia đi.

Khi nãy lúc vừa nhìn thấy Khả Khả, cô giật nảy cả mình. Chỉ là, bề ngoài của con người cũng giống như cảnh vật, có thể dễ dàng thay đổi, thế nhưng bản chất bên trong lại rất khó thay đổi thực sự.

Sự thay đổi thực sự không chỉ là thay đổi về bề ngoài, nếu có thể bỏ đi những xiềng xích trong lòng, không cần phải cố gắng thay đổi bề ngoài, cái khoáng đạt thực sự ở trong lòng vốn có thể khiến con người trở nên mới mẻ một cách chưa từng thấy.

- Minh Minh, mình đang chuẩn bị tham gia lớp học Yoga và nhảy Latin, hay là cậu cũng tham gia đi! - Khả Khả cố sức dụ dỗ cô - Nghe nói ở đó có một anh chàng vô cùng đẹp trai làm huấn luyện!

An Tử Minh vội vã lắc đầu, ai mà chẳng biết An Tử Minh cô lười vận động đến mức ngay cả nhấc một ngón tay lên cũng kêu mệt.

- Khả Khả, bộ này rất đẹp! Rất thích hợp với phong cách của cậu! - Cái cách mà An Tử Minh chuyển chủ đề đúng là đệ nhất cao thủ.

Minh Minh cầm lấy bộ váy liền thân sợi ren đang là mốt của năm nay ướm thử lên người Khả Khả.

- Được rồi, để mình thử xem! - Khả Khả thoải mái cầm lấy bộ đồ, thế nhưng động

http://tieulun.hopto.org

tác đầu tiên, theo bản năng lại lật xem tờ ghi giá, khuôn mặt tươi tắn đột nhiên trùng xuống.

- Giá cả không thích hợp lắm...

Minh Minh vội vã thò đầu sang nhìn tờ ghi giá: 2.598 nhân dân tệ.

Cái giá này luật sư Lương chắc chắn sẽ nhăn mày chê rẻ, thế nhưng với cô và Khả Khả mà nói, quả thực là quá cao, không đáng giá chút nào.

Hai người cùng làm một động tác, bỏ quần áo treo lại vị trí cũ. Bỏ đi cái hào quang của một bà vợ luật sư, họ đều rất bình thường, là những cô gái chỉ có đồng lương ít ỏi.

- Khả Khả, có phải tháng này cậu đã quẹt thẻ mua rất nhiều đồ không? - Cô mang máng nhớ lại ai đó đã không tự lượng sức mình mà còn hy vọng cô khuyên nhủ Khả Khả.

- Sao cậu biết? - Khả Khả ngạc nhiên, thật thà bấm đốt ngón tay đếm cho cô xem. – Mát xa giảm béo dùng hơn hai ngàn tệ, uốn tóc nhuộm tóc hết gần một ngàn, mua mấy lọ kem dưỡng cao cấp mất hai ba ngàn, mua mấy đôi giày hết mấy ngàn, vài bộ quần áo cũng mất mấy ngàn, tiếp theo còn nhiều các thứ chi phí vụn vặt khác! Phải rồi, tại sao cậu biết? - Cô ngẩng đầu, băn khoăn hỏi.

- Cậu nói mình tại sao biết, thế tại sao mình lại đánh Hách Chính Triệt chứ? - Minh Minh nói thẳng.

Khả Khả căn bản không phải loại phụ nữ mà sau khi phát hiện đàn ông ngoại tình liền đem tiền bạc tiêu như vứt ra ngoài cửa sổ để báo thù, để hả giận. Cô bản tính hiền lành, cần kiệm, căn bản không thể nào trở thành loại phụ nữ như thế.

Khả Khả trầm mặc, rất lâu sau mới nói nhanh:

- Mình chỉ là không cam tâm... - Không cam tâm vì cái gia đình đó mà làm lụng vất vả tự biến mình thành bà vợ nhếch nhác, thế nhưng người đàn ông của cô lại không hề biết trân trọng.

- Khả Khả ngốc! - Minh Minh nổi nóng kéo lấy tay Khả Khả, chuẩn bị kéo cô quay lại cửa hiệu khi nãy mua lại bộ quần áo vừa rồi - Không cam tâm thì mua đi! Đem tất cả những đồ mà cậu thích về nhà, quẹt cháy thẻ của anh ta đi! - Tại sao còn khách khí với người đàn ông không biết xấu hổ đó?!

Khả Khả đứng yên tại chỗ không dám đi theo, bị Minh Minh kéo gấp quá, không

http://tieulun.hopto.org

đừng được buột miệng nói:

- Người đàn ông khi đã thay lòng cũng tức là không muốn mất tiền cho cậu nữa, nếu như quẹt đến cháy thẻ, sau đó nợ tín dụng mình phải tự trả thì biết làm thế nào?

- Cậu ngốc quá! Thẻ mà cậu cầm cũng giống như của mình, là thẻ phụ được Văn phòng Luật đảm bảo, tất cả những khoản nợ phát sinh đều thuộc về chủ thẻ, hoàn toàn không liên quan đến người giữ thẻ phụ! - Đừng có cho rằng cô không biết, Lương người gỗ sớm đã nói sạch sành sanh với cô.

Thế nhưng, Khả Khả lại tỏ ra rất đau buồn nói:

- Minh Minh, cậu biết không, so với việc không ngừng được mua quần áo, không ngừng được quẹt thẻ, mình càng hy vọng có một khoản tiền để phòng thân hơn, cậu biết không, mình rất sợ...

- Thời gian này, mình không ngừng suy nghĩ, có nên ly hôn không? Kiểu hôn nhân như thế này có ý nghĩa gì? Thế nhưng nếu như ly hôn mình biết làm thế nào? Phí sinh hoạt trong xã hội hiện nay cao như thế, nếu như ly hôn rồi mình sẽ phải đi thuê phòng, Minh Minh cậu biết hiện nay giá thuê phòng đắt thế nào không? Một căn hộ chung cư cũ bốn mươi mét vuông, thậm chí ngay cả đồ điện trong nhà cũng không đầy đủ, đã cần hơn hai ngàn tệ, sau đó còn tiền điện nước, tiền ăn uống, thứ nào cũng cần tiền! Vậy mà lương của mình chỉ có trên dưới hai ngàn, nhỡ ốm đau thậm chí ngay cả tiền đi khám bệnh mình cũng không có! Cứ nghĩ tới những điều này, cái can đảm mà mình khó khăn lắm mới lấy được lại giống như một quả bóng bị xì hơi.

"Ly hôn" - hai từ đơn giản này không dễ dàng chút nào. Để bước chân lên nó cần biết bao nhiêu dũng khí để đối diện với hiện thực cuộc sống một mất một còn này?

- Cậu không có tiền riêng à? - Tim Minh Minh thót lại.

- Minh Minh, thế còn cậu? Cậu có giữ tiền riêng không? - Khả Khả hỏi lại.

- Lương trước nay chưa từng hỏi mình về việc tiêu tiền, sổ tiết kiệm, thẻ ngân hàng, mật mã của anh ấy đều giao cho mình giữ... - Cô căn bản không cần phải giữ tiền riêng.

Khả Khả lại thở dài:

- Cậu có biết mình hối hận thế nào không? Tại sao trước đây mình chưa từng nghĩ riêng cho mình? - Cứ cho rằng chồng như thành vách có thể dựa vào, thế

http://tieulun.hopto.org

nhưng hóa ra thành vách này không hề vững chãi như vậy, đáng sợ biết bao.

Xảy ra sự phản bội không thể tha thứ được, sau khi bình tĩnh lại người phụ nữ nào cũng sẽ nghĩ tới chuyện ly hôn, chỉ là lại đột nhiên đau đớn phát hiện ra, ngay cả dũng khí để nói đến ly hôn mình cũng không hề có.

- Sợ gì, anh ta mới là bên sai, pháp luật đứng về phía chúng ta! - Minh Minh tức giận kết luận - Nếu như thực sự ly hôn, số tiền trợ cấp anh ta phải đưa một xu cũng không thể thiếu!

- Tiền trợ cấp là số tiền dành cho việc nuôi dưỡng con cái, bọn mình còn chưa có con, hơn nữa mình cũng không bị mất khả năng lao động, thường thì tình huống như thế, tòa án sẽ không phán bên nam phải trợ cấp cho bên nữ, chỉ có thể chiếu cố đến việc phân chia tài sản. Khả Khả cười buồn, cô cũng là vợ luật sư, cũng hiểu một số điều luật cơ bản.

- Thế thì cướp sạch tiền của anh ta đi! Nhà, cổ phiếu, một đồng cũng không thừa cho anh ta! - Cô chính là người làm chứng tốt nhất, hơn nữa nếu cần đến kiện cáo cô nhất định sẽ lôi được Lương người gỗ ra giúp Khả Khả.

- Vô dụng thôi, mình lấy cái gì mà cướp sạch tiền của anh ta? Đứng tên anh ta căn bản không có tài sản gì...

- Làm sao có thể không có tài sản gì? Các cậu là sau khi cưới gây dựng nên, tuy rằng tiền lãi vay mua nhà là do anh ta trả thế nhưng những chi phí cơ bản cho sinh hoạt gia đình đều do cậu gánh vác mà! - An Tử Minh lo lắng.

Cô biết cách phân chia trong gia đình họ, Hách Chính Triệt phụ trách trả lãi nhà và nuôi xe còn Khả Khả phụ trách việc chi tiêu lặt vặt trong gia đình.

Hiện nay cần bao nhiêu tiền để mua một cân rau quả? Bao nhiêu tiền để mua được một lạng hải sản? Đối với một người nội trợ phụ trách chi tiêu lặt vặt trong gia đình thì việc không có lấy một đồng tích lũy là chuyện rất bình thường.

- Sau khi cưới gây dựng... - Khả Khả lẩm bẩm nhắc lại, lấy hết can đảm mới dám nói cho Minh Minh biết sự thực - Thực ra, mình vẫn không dám nói với cậu, khi đó anh ta lấy lý do bố mẹ giúp đỡ một chút tiền, căn hộ mà chúng mình đang ở, anh ta đăng ký bằng tên bố anh ta, ngay cả sổ tiết kiệm gia đình, cũng là mang tên mẹ anh ta...

- Hiện giờ thị trường cổ phiếu suy thoái như vậy, ai còn giữ được mấy cổ phiếu có giá trị nữa, cho dù có, chỉ sợ cũng không phải tên anh ta... - Tại sao cô không hề phát hiện rằng, khi mà cô đang toàn tâm toàn ý dâng hiến cho gia đình thì chồng

http://tieulun.hopto.org

mình lại luôn luôn giữ lại?

Mặt Minh Minh trắng bệch.

Biện pháp chuyển tài sản.

Cô đã từng hỏi Lương như thế có nghĩa gì.

“Nghĩa là nếu như có một ngày, anh có người phụ nữ khác bên ngoài, em nhớ phải thông minh một chút, rút hết tiền trong thẻ ngân hàng của anh ra rồi chuyển sang tên bố mẹ em, khi đó cho dù ly hôn được anh cũng không còn một xu dính túi! - Anh tin tưởng đến mức không hề giấu giếm chỉ cho cô - Như thế em liền trở thành một người giàu có rồi!

- Minh Minh, cho dù mình thực sự ly hôn cũng gần như không được bồi thường gì. - Khả Khả nặng nề chỉ ra hiện thực - Pháp luật không làm gì được một người đàn ông thông minh.

Người ta nói, đừng bao giờ đấu luật với luật sư, chính là vì cái đạo lý này. Cho dù không cam tâm đi nữa cũng lực bất tòng tâm.

- Ai bảo vậy? Mình không phục! - Vì quá phẫn nộ, mắt An Tử Minh sáng lên như có lửa - Khả Khả, cậu có phải là rất cần một khoản tiền phòng thân không?

- Đương nhiên! - Khả Khả gật đầu.

Gần ba mươi tuổi mới phát hiện, tiền đáng tin cậy hơn đàn ông rất nhiều.

- Mình có cách! - Minh Minh vừa kéo tay Khả Khả về phía cửa hàng của một nhãn hiệu quốc tế rất nổi tiếng vừa quay đầu lại hỏi - Khả Khả, hạn ngạch trong thẻ tín dụng của cậu là bao nhiêu? - Văn phòng luật sẽ căn cứ vào thu nhập khác nhau của các luật sư để đứng ra đảm bảo các hạn ngạch khác nhau, giống như thẻ tín dụng của cô, nhờ có quan hệ của Lương mà cho dù có quẹt đến một triệu tệ cũng hoàn toàn không vấn đề.

- Một trăm nghìn - Khả Khả khó hiểu đi theo cô, ngơ ngác trả lời.

- Ok!

Vừa vào cửa hiệu, Minh Minh như đi ăn cướp, ngay đến kiểu dáng cũng không cần xem, chỉ nhìn bảng ghi giá, cầm lấy ba thứ đồ, vứt lên bàn thu ngân.

- Xin chào, thưa cô, tất cả hết chín mơi tám ngàn tám trăm tệ. - Mắt cô thu ngân sáng lên, tươi cười thông báo tổng giá tiền.

http://tieulun.hopto.org

- Khả Khả, quẹt thẻ! - Minh Minh đẩy người Khả Khả.

Khả Khả càng ngây người, ý Minh Minh là... Sau khi mua liền mang số đồ hiệu này đi bán?

Sau ba giây do dự, cô nhắm mắt, lấy can đảm, lấy chiếc thẻ trong túi ra, "xoẹt" một tiếng, quẹt thẻ thành công!

Xưa nay đều là người bất nhân thì mình bất nghĩa!

Khả Khả vừa ký tên xong, Minh Minh đã đem chỗ quần áo hoàn toàn chưa động đến đó đẩy đến trước mặt cô thu ngân, bảo với cô ta:

- Cô à, chúng tôi không cần nữa, cảm ơn! Xin trả lại tiền mặt cho chúng tôi!

Khuôn mặt xinh tươi của cô thu ngân lập tức sầm lại, không, phải nói là tối lại!

Minh Minh tạo vẻ mặt xinh tươi, cười hì hì chỉ vào cái cam kết bảo đảm đang được treo trong cái cửa hàng của nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng này: Trong vòng mười bốn ngày không kể vì bất cứ lý do gì, bao hoàn trả lại sản phẩm.

- Thưa cô, có thể chọn đồ ăn chưa ạ? - Người bồi bàn của tiệm ăn Âu lễ phép hỏi lại.

Minh Minh lắc đầu, sau khi người bồi bàn đi khỏi cô lại uống thêm một ngụm nước.

Bụng đói cồn cào...

Cô cúi đầu nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay mình, đã tám giờ. Anh đã đến muộn hơn đến một tiếng đồng hồ so với thời gian hẹn...

Cho dù trên đường có bị kẹt xe, lẽ ra anh cũng đã phải đến từ lâu.

Là mải tăng ca nên quên luôn cuộc hẹn hay đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng, cô không nén được nỗi lo lắng, nhấn gọi vào số máy của anh.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không có người nhấc máy, đề nghị quý khách vui lòng gọi lại sau!". - Tiếng cô nhân viên tổng đài máy móc lặp đi lặp lại.

Sao lại không có người nhấc máy? Cô có chút lo lắng.

Cô liên tục gọi, cuối cùng cũng có người bắt máy:

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh, có việc gì? - Đầu dây bên kia cuối cùng cũng vang lên giọng nói trầm ổn, bình thản của chồng, không hề giống với việc vừa vội vã tiếp máy chút nào.

Tim cô cũng nhẹ nhàng êm ả lại.

- Anh đang ở đâu? - Nghe giọng nói của anh có lẽ đã quên mất cuộc hẹn giữa họ, cô không hề vội vàng cáu giận.

- Anh... - Giọng anh có vẻ rất trầm, dường như trong lòng đang rất lưỡng lự, sau khi nghĩ ngợi rất lâu, anh cuối cùng giải thích - Anh đang ở Sở Công an, một người ủy thác của anh xảy ra chút chuyện, anh cần phải ở lại...

Quả nhiên là công việc!

Cô hiểu ý anh nói:

- Vậy anh làm việc đi, em không quấy rầy anh nữa! - Nếu như anh đã quên luôn cô cũng không cần bảo anh nữa, vậy mà cứ ngốc nghếch ngồi đợi anh mãi ở chỗ hẹn.

Đúng lúc anh dang muốn ngắt máy, đột nhiên:

- Đợi đã, Minh Minh... - Đột nhiên anh gọi với cô.

- Tối nay anh có thể sẽ về muộn một chút, em một mình đi ngủ sớm đi... - Anh ngập ngừng dặn dò.

Anh còn tưởng giờ cô đang ở nhà?

- Vâng. - Cô gật đầu cười.

Đang muốn ngắt máy.

- Minh Minh, xin lỗi... - Đột nhiên đầu dây bên kia truyền đến một tiếng xin lỗi rất khẽ, giống như một cảm giác tội lỗi khó có thể gánh vác được.

Cô vẫn cầm điện thoại trên tay, sau lời xin lỗi đó là tiếng "tút tút tút tút" ngắt máy, một cách kỳ lạ, mí mắt bên phải cô không ngừng nháy lên một cách bất an.

"Người chết vì tiền, chim chết vì tham ăn. Được nhỏ mất lớn, lợi bất cập hại!"

Vào thời gian làm việc bận rộn của ca chiều, máy tính của anh vô duyên vô cớ bị hacker xâm nhập, trên màn hình đột nhiên xuất hiện dòng chữ này.

http://tieulun.hopto.org

Là trò quái đản một một người lắm tiền nào đó đã bị thua kiện? Từ khi bắt đầu vào nghề luật sư, đây không phải là lần đầu tiên và cũng sẽ không phải là lần cuối cùng. Anh không hề quan tâm lắm.

Cho đến khi hacker xâm nhập lần thứ hai, màn hình của anh đột nhiên biến thành một màn đỏ máu bao la, sau khi màu đỏ máu bao la đó từ từ lùi lại, xuất hiện một hình ảnh hoạt họa, một chiếc xe hơi lao nhanh vào một người đàn ông đi trên đường, trong cái biển máu bao la đó, có một tờ chi phiếu trống nhẹ nhàng như một chiếc lông chim từ từ rơi xuống đất.

Chi phiếu trống? Đây là một cảnh cáo nguy hiểm!

Anh hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

Là vụ án của Khương Du Tâm! Anh lập tức thu xếp cặp tài liệu, vội vàng đến Sở Công an gần đó báo án để đề phòng bất trắc.

- Xin lỗi, luật sư Lương, căn bản không có cách nào tìm ra được! Đối phương thông qua server của nước ngoài xâm nhập vào.

Do một vài sự tiếp xúc công việc, anh và một số nhân viên điều tra trong Sở rất thân quen.

- Luật sư Lương, tôi thấy anh cần phải thông báo với người ủy thác của anh, dù sao sự việc này cũng có thể xem là có, cũng có thể xem là không - Địch trong tối ta ngoài sáng, không ai có thể khẳng định đây chỉ là một trò uy hiếp phô trương thanh thế hay là sự mở màn của một huyết án.

Anh suy nghĩ một chút, sau đó vẫn cho người trợ lý thông báo với Khương Du Tâm.

Những sự việc tiếp theo, không biết tại sao, hoàn toàn đi vào mất kiểm soát.

“Tôi lập tức tới ngay!” - Ngắt điện thoại chưa đầy nửa tiếng, Khương Du Tâm đã có mặt. Vẫn dáng điệu thẳng lưng y như một bà hoàng kiêu ngạo.

- Cô Khương, gần đây cô có phải là bị ai đó bắt giữ hoặc ngược đãi? - Một nhân viên điều tra con mắt cực kỳ sắc bén, vừa nhìn đã thấy ngay vết siết màu đỏ lờ mờ trên cổ tay được giấu trong đôi găng tay màu đen của cô.

Khi đó, anh đã báo án xong đang chuẩn bị đi về, kinh hoàng ngừng bước.

- Đó là việc của tôi, cảnh sát các anh không cần quản nhiều như vậy! - Cô vẫn

http://tieulun.hopto.org

câu nói đó, vĩnh viễn ở cái tư thế cao ngạo. Cô hôm nay là vì việc luật sư Lương nhận được thư uy hiếp mới đến cho khẩu cung chứ tuyệt đối không phải đến để xử lý việc nhà mình.

Một câu nói ngạo mạn, khiến tất cả những người trong phòng đều ngừng việc lại.

- Cô Khương, nếu như cô xảy ra những chuyện động chạm tới pháp luật, đương nhiên thuộc phạm vi quản lý của cảnh sát chúng tôi. - Người nhân viên điều tra nóng mặt, nghiêm mặt lại thuyết giáo.

- Không có. - Cô thẳng thừng phủ nhận.

- Cô Khương, theo kinh nghiệm lâu năm của tôi... - Người nhân viên điều tra ghé khuôn mặt đầy vẻ trinh thám lại gần, muốn nhìn kỹ vết thương.

Cô nhăn mày, bước lùi lại một bước, ngắt lời nhân viên điều tra:

- Anh đã đủ chưa? Tôi nói rồi, đây là chuyện nhà của tôi! Không liên quan đến chuyện của các anh! Miệng hôi như vậy đừng có hướng về tôi mà nói! Còn nữa, nước miếng cũng đừng để bắn lại chỗ tôi nữa!

Sự khinh thị của cô làm không khí trong văn phòng Sở Công an đột nhiên ngưng lại.

Chỉ thấy nhân viên điều tra trẻ tuổi dưới vẻ mặt nửa như muốn cười nửa lại không dám cười của mọi người trong phòng giận đến tím mặt:

- Cô Khương, nếu như đây đã là chuyện nhà của cô cô còn đến phối hợp khai khẩu cung gì nữa? Chẳng thà cô cứ tiếp tục chơi SM (Chú thích: một trò game) với chồng của cô, chơi không vui thì tìm luật sư yêu cầu ly hôn, để chồng cô lại phái người đến uy hiếp luật sư không cho người ta nhận án nữa! - Đúng là giống như vở hoạt kịch biến thái của một gia đình lắm tiền.

Anh còn chưa kịp ngăn lại người nhân viên điều tra trẻ tuổi Tiểu Lưu vốn rất quen thân với anh đã lên tiếng mỉa mai.

- Mã số 008139, cảnh sát Lưu X, tố chất của anh đúng là rất kém cỏi! Luật sư Lương, tôi muốn kiện anh ta tội phỉ báng! - Khương Du Tâm cao ngạo nhếch miệng nói.

- Các vị, các vị, cô Khương vốn có tính hài hước, chỉ là nói đùa thôi! - Anh kịp thời ra mặt.

http://tieulun.hopto.org

Anh có tài ăn nói, giao thiệp cũng rất tốt, cuối cùng sau một cơn khuyên giải, các nhân viên cảnh sát cũng nể mặt anh mà hơi nguôi lại.

- Khương Du Tâm, chúng ta có thể đi rồi. - Anh lặng lẽ nhìn đồng hồ đeo tay, không biết "trẻ con" đã ăn cơm tối chưa.

- Không! Tôi cần kiện bọn họ tội phỉ báng! - Không ngờ Khương Du Tâm lại vẫn cứ kiên quyết.

Phút chốc, những tiếng bất bình nhao nhao nổi lên.

Anh đau đầu đến mức dường như đã quên mất rằng mình căn bản chưa chính thức nhận lời trở thành luật sư đại diện của Khương Du Tâm.

- Cô Khương, chúng ta bình tĩnh nói chuyện một chút có được không? - Anh vội vã ngăn cản viên cảnh sát trẻ đang kích động đến muốn đánh người lại.

- Bàn tay bẩn thỉu của họ dám động vào tôi dù chỉ một chút, tôi nhất định sẽ kiện họ phải ngồi tù suốt đời! - Khương Du Tâm vẫn ngồi yên tại chỗ, cười gằn nói.

Bàn tay bẩn thỉu? Họ dù sao cũng là cảnh sát nhân dân cơ mà!

Chỉ một câu nói nhưng đã làm cả văn phòng Sở Công an bùng lên toàn những lời chửi mắng.

- Khương Du Tâm, cô có thể đừng thêm dầu vào lửa nữa không?! - Anh quay đầu, khẽ gằn giọng.

Ngay cả lãnh đạo Sở Công an cũng chạy đến hỏi, vỗ vỗ vào vai anh nói:

- Luật sư Lương, tôi không cần biết cậu khiêng hay đánh ngất cô ta, mau đem người phụ nữ này đi đi!

- Thì ra vì có loại lãnh đạo như thế này nên mới có loại cấp dưới xấc xược như thế. - Khương Du Tâm khiêu khích.

- Khương Du Tâm! - Một lời cảnh cáo thấp giọng, cho thấy sự nhẫn nại của anh đã đi đến giới hạn.

Đôi môi lạnh lùng của cô nhếch ra một cái, không thốt ra những lời chọc tức người khác nữa nhưng lại vẫn kiên quyết:

- Luật sư Lương, tôi muốn kiện bọn họ tội phỉ báng!

http://tieulun.hopto.org

Anh... sắp ngã!

Tại sao anh lại quên mất rằng Khương Du Tâm nổi tiếng là ngang ngược?

Năm 1993.

- Triệu Tiểu Vỹ?

- Có!

- Vương Kỳ?

- Có!

- Khương Du Tâm?

- Khương Du Tâm?

Anh cầm tập hồ sơ, lại gọi lại lần nữa.

Với thành tích thi đầu vào nhất toàn trường, vừa nhập học anh đã được Chủ nhiệm lớp chỉ định làm lớp trưởng.

Là lớp trưởng, mỗi buổi sáng điểm danh trong giờ tự truy bài là việc không thể thiếu. Hôm nay là buổi thứ hai sau nhập học, cũng là buổi điểm danh đầu tiên.

- Có! - Một tiếng đáp khiên cưỡng và cứng nhắc.

Ánh mắt lanh lợi dưới mắt kính của anh quét nhìn một cái, cúi đầu xuống, theo trí nhớ lật lại mấy trang hồ sơ trong tay, lấy ra một tờ, đối chiếu hình ảnh, không hề khách khí nói:

- Hà Huyên Na! Mình còn chưa gọi đến tên cậu!

Vì bị lật tẩy, khuôn mặt xinh đẹp của nữ sinh vừa được gọi tên Hà Huyên Na phút chốc đỏ bừng, nhưng cũng chỉ có thể không cam tâm mà "hừ" một tiếng.

Mọi người đều là bạn học, anh không muốn quá khắt khe nên cũng không truy cứu, chỉ cúi đầu gạch chéo một nét màu đỏ lên tên của Khương Du Tâm rồi dùng bút đỏ viết vào hai chữ "vắng mặt".

Đó là một cô gái nhỏ hơn anh hai tuổi, ngay cả hôm tổ chức lễ nhập học cũng không đến tham dự, bạn bè sớm đã bàn tán sôi nổi rằng nghe nói cô ta còn không học cả lớp chín nhưng đã được gia đình dựa vào quan hệ đưa vào học tại trường phổ

http://tieulun.hopto.org

thông trọng điểm vốn nhiều người chen nhau đến vỡ đầu này.

- Trương Tường? - Anh bắt đầu tiếp tục điểm danh.

- Có!

- Lưu.....

- Khương Du Tâm! - Một giọng nói lạnh nhạt khác thường bất ngờ vang lên.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn đến cửa lớp, trong đó có anh.

Chỉ thấy một cô gái mặc bộ đồng phục trắng tinh được là thẳng nếp, mái tóc dài được búi thành búi không thích hợp lắm với độ tuổi của cô, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng đến mức mà một cô gái trẻ thậm chí còn chưa đến mười bốn tuổi không nên có.

Ấn tượng đầu tiên của anh về cô là đó là một cô gái rất thích hơn người.

- Bạn đến muộn rồi. - Anh không biểu cảm cúi đầu xuống, cố gắng che giấu khuôn mặt đang hơi hơi ửng đỏ, sau một chớp vô tình lóe lên ấy, tim anh dồn dập đập nhanh một cách kỳ lạ

- Đúng vậy! - Cô nghếch cằm lên, không hề phủ nhận.

Lớp trưởng, tối qua chơi muộn quá ngủ quên mất, cho mình một cơ hội đi.

Lớp trưởng, do đường bị kẹt xe...

Lớp trưởng, xe buýt mà mình đi sáng nay đột nhiên bỏ chuyến!

Những lời biện hộ như thế anh đã nghe nhiều, thế nhưng thật không ngờ cô gái đó ngay cả một câu ngụy biện cũng không có.

- Đến muộn lại thêm nhờ bạn khác mạo nhận điểm danh hộ, bạn Khương Du Tâm, mình sẽ báo cáo với thầy giáo. - Anh xử theo phép công.

- Mình không làm việc đó! - Cô ngạo mạn nghếch cằm lên, ánh mắt kiêu ngạo lạnh lùng quét nhìn về một góc lớp học - Một kẻ ngu xuẩn nào đó đã tự ý làm.

Một kẻ ngu xuẩn...

Anh ngây người, nhìn theo ánh mắt cô, dừng lại ở cái "điểm" đó.

Cô nữ sinh tên Hà Huyên Na đó khuôn mặt đỏ bừng, căm phẫn nắm chặt tay,

http://tieulun.hopto.org

ngay cả đôi mắt cũng đỏ cả lên.

Rất nhiều nam sinh vốn vừa tỏ vẻ ngạc nhiên thán phục trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô lúc này lập tức lộ ra vẻ coi thường, hướng ánh nhìn cảm thông về phía kẻ yếu thế. Đối với những cậu bé ở tuổi này của họ, hai từ "nghĩa khí" rất quan trọng.

- Bạn Khương Du Tâm, phạm lỗi cần dũng cảm thừa nhận. - Anh nhíu mày, không tán thành.

- Lớp trưởng, tôi không sai!

Kỳ thực, thứ mà anh thực sự yêu chính là đôi mắt mà dưới cái vẻ kiên định vô cùng ngạo mạn lại ẩn giấu một sự quật cường sáng trong như nước đó.

- Luật sư Lương, tôi không sai!

Ánh mắt cô, vẫn trong như vậy, vững vàng như vậy, quật cường như vậy.

Anh cũng không thể để ý chuyện nam nữ thụ thụ bất thân được nữa, nắm lấy Khương Du Tâm, kéo vào một góc:

- Khương Du Tâm, con người sống trên đời, không chỉ có đúng và sai, đen và trắng! - Anh thấp giọng nói một cách bất lực.

Con người sống trên đời này có rất nhiều việc cần phải biết thỏa hiệp, có rất nhiều người và việc, cần phải học được cách mắt nhắm mắt mở cho qua.

Khương Du Tâm mà anh quen biết, thế giới của cô là thế giới chân không, căn bản không hề biết đến cái gì gọi là thỏa hiệp. Có lẽ cảm nhận thấy sự bất lực hoàn toàn của anh, cô nhếch môi, cuối cùng cũng ngậm miệng lại, chỉ là trong ánh mắt vẫn bộc lộ vẻ quật cường khó diễn đạt bằng lời.

- Đây không phải là nước Mỹ, không ai có thể kiện cảnh sát tội phỉ báng! - Giọng nói của anh không phải rất kích động nhưng cũng không khá hơn.

- Tôi không cho phép người khác bôi nhọ tôi! - Rất lâu cô mới nói.

- Miệng mọc trên mặt người ta, cô làm sao quản được người ta nói gì! - Anh không khách khí chút nào.

Cô và anh nhìn nhau, trong ánh mắt anh có nét kiên cường, còn mạnh hơn cả cô.

- Cô cứ ở đây mà suy nghĩ kỹ đi! - Anh buông Khương Du Tâm ra.

http://tieulun.hopto.org

Những thứ nên nói, nên làm, anh đều đã làm hết trách nhiệm luật sư của mình, có hiểu ra hay không đó là do cô. Hít một hơi dài, để cô có không gian yên tĩnh suy nghĩ, giờ anh cần vào trong giải quyết nốt hậu quả, khuôn mặt vị lãnh đạo khi nãy quả thực rất không hay.

Khương Du Tâm chăm chú nhìn về trước, chầm chậm giơ cao bàn tay nhỏ nhắn đeo có đeo găng màu đen của mình về phía tia sáng của bóng đèn nê-ông, trong đôi mắt quật cường hiện ra sự trống rỗng và tê dại, cuối cùng, cô chầm chậm cất tiếng gọi anh:

- Lớp trưởng...

Anh rúng động, bước chân đang điềm tĩnh bỗng trở nên loạn nhịp.

Làm sao có thể?

Cô nhìn vào bàn tay đeo găng đen đang khép lại của mình, quả nhiên, không có tia sáng nào có thể lọt qua.

- Anh từng nói không có ai có thể một tay che cả bầu trời.

Anh sửng sốt, quay đầu lại một cách khó tin.

Năm 1993.

- Khương Du Tâm! - Anh vô cùng thảm hại đi tìm cô khắp nơi.

Giờ tự học tiếng Anh buổi tối, cô giáo nói sẽ dạy bù bài tập, thế nhưng không biết cô thiên kim đại tiểu thư này lại chạy đi đâu mất, mặt cô giáo tiếng Anh hầm hầm tức giận, ra lệnh cho lớp trưởng là anh lập tức tìm cô về.

- Bạn à, có nhìn thấy Khương Du Tâm không? - Anh ở sân trường gặp ai cũng hỏi.

- Khương Du Tâm à? Khi nãy cô ta còn cãi nhau với bác giữ cửa đấy, nói bác ấy tước đoạt tự do cá nhân của cô ta! Không khéo còn muốn kiện người ta đấy! - Một người bạn học được mục kích tận mắt cười một cách hả hê.

- Thế còn bây giờ? - Anh lo lắng hỏi.

Anh không sốt ruột sao được. Cô giáo tiếng Anh nói nếu Khương Du Tâm vẫn còn không coi ai ra gì như thế, sau này sẽ không được dự giờ của cô nữa.

- Không biết!

http://tieulun.hopto.org

- Bạn Lương, cậu nói cái bóng đen đen đằng kia liệu có phải cô ấy không? - Một học sinh khác chỉ lên cao tò mò hỏi.

Ở hướng đó là tòa nhà thực nghiệm của trường, bình thường không mở cửa cho người khác vào, trừ những giờ học thực nghiệm, những học sinh khác căn bản bận rộn với bài vở cũng không thể đến tòa nhà u ám đó chơi đùa.

Để tìm cô, anh lấy can đảm, trèo lên tầng mái của tòa nhà đó.

Khung cảnh trước mắt làm anh phút chốc đờ ra.

Cô gái trước mặt, giống như một tinh linh nhảy múa, lắc lư đi trên lan can sắt ở tầng cao vút, giơ tay che lấy vầng tịch dương màu đỏ, giống như đang đưa mười ngón tay cô độc với lấy vầng ấm áp không thể chạm tới được ấy.

- Khương Du Tâm, vì sao cậu lại trốn tiết? - Anh cố trấn tĩnh, làm ra vẻ uy phong của một lớp trưởng, thế nhưng tim lại không ngừng đập rộn.

"Điệu múa" ngừng lại, cả thế giới như đột nhiên im bặt, chỉ nghe thấy tiếng hơi thở của anh và cô.

Một hỗn loạn, một bình tĩnh.

Cô nghiêng đầu lạnh lùng hỏi lại:

- Lớp trưởng, cậu thử đọc xem, từ "đại điện" trong tiếng Anh nên đọc như thế nào?

- Representative. - Từ này căn bản không khó, anh lập tức trả lời theo sách.

- Lớp trưởng, cậu phát âm rất kém! Cậu phát âm hai âm *e* thành âm mờ [i], đem phát âm của âm *a* đánh dấu thành âm mờ. Cách đọc đúng phải là ri:-pri:-zen-ta-tiv! - Cô nói một cách sắc bén không chút khoan nhượng - Đây đều là sự yếu kém của giáo dục Trung Quốc, nếu như cô giáo tiếng Anh ngay cả phát âm cũng không chuẩn, chỉ có thể làm hỏng học sinh mà thôi, tại sao mình phải nghe cô ấy dạy?

Anh bị vặn cho không thốt nên lời.

Không lẽ bản thân luôn đứng đầu khóa về tiếng Anh mà khẩu ngữ lại kém đến vậy? Anh ngượng ngập cảm thấy ở cũng không được mà đi cũng chẳng xong.

- Khương Du Tâm, cậu không cảm thấy cô độc à? - Anh buột miệng.

Ngạo mạn, lại lúc nào cũng giống như một con nhím xù lông, không ai dám tiếp

http://tieulun.hopto.org

cận với cô, các bạn trong lớp thậm chí còn cố tình cô lập cô, cô không cảm thấy đau khổ sao?

- Không! So với việc đối diện với bọn ngốc kia mình thích cô độc hơn! - Cô đã không còn nhảy múa nữa, ngồi trên ban công, trầm mặc nhìn mặt trời lặn.

Thực sự không ghét cô độc sao? Tại sao anh lại cảm thấy cái hình bóng màu trắng đang bị tịch dương nhuốm đỏ kia của cô lại cô đơn đến vậy.

Cô đơn, cũng rất hài hòa với cô. Dường như, sự cô đơn sinh ra là để dành riêng cho vị nữ hoàng là cô.

Anh lùi lại một bước, muốn trả lại sự tĩnh lặng cho cô.

Anh không giống cô, anh rất sợ cô đơn, khi còn nhỏ bố mẹ luôn bận với một núi việc nhà nông không bao giờ hết, cậu con trai duy nhất là anh đã nếm trọn nỗi cô đơn trong thế giới tối tăm. Nếu như có thể, con người tính tình hướng nội là anh kỳ thực rất mong muốn có một cuộc sống vĩnh viễn tràn đầy những tiếng nói cười vui vẻ.

- Lớp trưởng, cậu nói xem, con người có thể một tay che cả bầu trời không? - Đột nhiên, cô hỏi một câu rất kỳ lạ.

- Con người làm sao có thể một tay che cả bầu trời? - Anh suy nghĩ một chút, giơ tay phải của mình lên, chắn về phía vầng mặt trời sắp lặn, ánh sáng của chiều tà lọt qua kẽ tay anh, lộ ra những tia màu đỏ mỹ lệ - Cậu xem, giữa các ngón tay của con người có kẽ hở, cho nên làm sao có thể một tay che cả bầu trời được?

Cô nhìn một cái vào bàn tay to lớn của anh, rồi giơ cao đôi bàn tay mảnh dẻ của mình về phía mặt trời:

- Đúng vậy, có kẽ hở, mặt trời đúng là có thể xuyên qua... - Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái mười bốn tuổi, trong giọng nói của cô có chút thích thú tuy không dễ phát hiện.

- Thế nhưng, tại sao mình cảm thấy thế giới của mình đã bị bố mẹ một tay che lại? - Cúi đầu, cô buồn bã nói.

Anh không ngắt lời cô, im lặng lắng nghe.

- Vui vẻ không được cười to, bởi vì như thế rất không có khí chất. Buồn đau không được khóc, bởi vì như thế rất yếu hèn. Cho dù rất ghét dương cầm cũng vẫn phải gắng gượng để học, bởi vì nhất định phải lấy được chứng chỉ cấp mười. Không

http://tieulun.hopto.org

được đến sân chơi, vì đó là những trò chơi của người nghèo.

Không biết tại sao nghe những lời tự sự khe khẽ này, anh càng nghe càng thấy tim đau.

Cô gái này rốt cuộc đang sống trong một thế giới chân không đến thế nào? Liệu có phải cay nghiệt cũng là một cách để trút bỏ sự bi phẫn của cô đối với cả thế giới?

- Không thể... - Cô đột nhiên giật mình cảm thấy mình đã nói quá nhiều điều không nên nói.

Cô lại trở về với tư thái của một nữ hoàng kiêu ngạo, cao sang, đem mình cách thật xa với những người xung quanh:

- Cậu nên đi học rồi!

Anh dường như đọc được, cô độc là lớp áo của cô, kiêu ngạo là cái vỏ bảo hộ của cô.

- Khương Du Tâm, cậu có muốn hẹn hò với mình không? - Mười sáu tuổi, khi đó anh không nghĩ gì nhiều, đối diện với người con gái mà mình thầm yêu, cứ thế thốt ra lời hẹn hò.

Anh hít thở một hơi thật sâu, thoát khỏi dòng ký ức xa xôi trở về với hiện tại, giọng nói bất giác dịu lại:

- Khương Du Tâm, em có thể nói cho anh biết vết thương ở cổ tay em là làm sao mà có không?

Sau bao nhiêu năm, giờ ai lại tiếp tục "một tay che trời" với cô?

Cô lại tỏ ra lãnh đạm, còn chưa kịp nói câu ngạo mạn nào đã bị anh nói trước:

- Khương Du Tâm, nếu em không nói sự thực với anh thì không luật sư nào có thể giúp em được!

Cô quay đầu, nhìn thẳng vào anh:

- Lương Tử Tích, anh bây giờ không phải là luật sư ly hôn rất nổi tiếng sao?! - Cái ý tất yếu phải thế trong giọng nói giống như vụ kiện của cô chỉ là một vụ án ủy thác nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

- Khương Du Tâm, anh nghĩ em đã từng tìm qua luật sư tốt hơn rồi chứ! - Anh nói thẳng trọng tâm.

http://tieulun.hopto.org

Thật kỳ lạ, anh vốn hiểu rất rõ cô, người con gái như Khương Du Tâm nếu như có lựa chọn tốt hơn, cô nhất định sẽ chọn chỗ danh tiếng hơn. Cô và Minh Minh là hai kiểu phụ nữ hoàn toàn không giống nhau.

Khương Du Tâm ngây ra một chút nhưng miệng vẫn nói cứng:

- Đó là do họ không có bản lĩnh. Những điều nên nói em đều nói hết rồi, những điều không nên nói là chuyện riêng của em. - Cô kiên quyết mình không hề sai.

- Khương Du Tâm, chồng em có phải là kẻ ác dâm không? - Không muốn nhiều lời với cô, anh hỏi thẳng.

Ác dâm? Tại sao khi nói ra từ này, ngực anh cũng dường như co thắt lại. Vết thương trên tay cô rất đáng ngờ. Tại sao lấy cô về mà lại không biết trân trọng cô?

Cô đột nhiên đứng ngây ra như hóa thạch.

- Khương Du Tâm, cho dù em còn yêu anh ta, nếu như em muốn ly hôn thì không nên bảo vệ cho anh ta nữa.

- Ai nói em từng thích anh ta? - Cô dùng một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn lại anh.

Cô thậm chí không đành lặp lại từ "yêu".

- Em chưa từng yêu chồng em? - Anh kinh ngạc nhìn lại cô.

Mới mười tám tuổi đã làm vợ người ta, nếu không phải vì tình yêu thì vì cái gì?

- Lấy anh ấy là ý muốn của bố mẹ hai bên. - Khương Du Tâm cười nhạt, tìm một chiếc ghế gỗ dài ngồi xuống. Dựa vào thành ghế lạnh giá, cô lạnh nhạt kể:

- Trước khi kết hôn chúng em chỉ gặp nhau có một lần, anh ta trông cũng ra dáng, dù sao sớm muộn cũng phải gả con, bố mẹ em lại sợ để lỡ mất cơ hội tốt, liền đưa em sang Mỹ để cùng du học với anh ta, gả em đi một cách vẻ vang.

Đây là sự thật về cuộc hôn nhân của cô? Cái ảnh hưởng mà động đất mang đến, chẳng qua cũng chỉ đến thế này!

Anh cứng đờ ngồi xuống đối diện cô.

- Thế còn cuộc sống sau kết hôn thì sao? - Giọng anh tê cóng.

Anh biết, cô đã dần dần muốn nói ra, chỉ là anh gần như không phân định được, mình đang lấy thân phận của một người quen cũ để quan tâm hay lấy thân phận của

http://tieulun.hopto.org

một luật sư để hỏi han.

- Mấy năm đầu cũng rất tốt, chúng em ai làm việc của người nấy, anh ta học trường của anh ta còn em học khóa học của em, chúng em ở riêng suốt, gần như không cần giao tiếp với nhau.

Lương Tử Tích im lặng.

- Sau đó điều gì đã phá vỡ sự hòa hợp giữa hai người? - Là một luật sư anh có đủ kỹ năng để dẫn dắt người ủy thác nói ra câu chuyện của mình.

Chỉ là, người ủy thác này có chút phiền phức, vừa đề cập đến chuyện riêng đã vội ngậm miệng như hến.

- Khi luật sư nổi tiếng HISS thụ lý vụ án của em, đã từng điều tra ra mấy năm gần đây em bị ép buộc phẫu thuật cấy ghép phôi thai mấy lần nhưng đều không thành công... - Trong tư liệu của cô, luật sư HISS chỉ có thể điều tra đến đây, rõ ràng đã bị một thế lực nào đó ngăn cản.

Đáp án chính xác, thực ra không cần điều tra, nó nằm ở chính cô.

- Anh đã muốn nhận vụ án của em? - Đột nhiên, Khương Du Tâm ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào anh hỏi.

Anh ngây người.

Đúng vậy, nếu như anh không nhận vụ án này, việc của cô có liên quan gì đến anh?

Anh trầm mặc.

Thế nhưng, cô lần đầu tiên đã không khăng khăng đòi đáp án mà ngược lại còn nói ra sự thực với anh:

- Nhà họ Giang cần một đứa cháu, lấy em về cũng là nhằm mục đích này. Thế nhưng Giang Thừa Vũ căn bản không muốn động vào em, sau khi kết hôn, chúng em luôn ở riêng. - Cô rất bình tĩnh, trong lời nói căn bản không hề có chút biểu cảm nào.

- Sự nghiệp của anh ta ngày càng phát triển, vì một số nhân tố nào đó, bố mẹ anh ta cũng ngày càng nôn nóng, thế nên những ngày tốt đẹp của em đã kết thúc.

Anh chú ý đến chỗ "vì một số nhân tố nào đó", cảm thấy đây có thể là mấu chốt lớn.

http://tieulun.hopto.org

- Ba năm trước, chúng em đã tiến hành phẫu thuật. - Tư thế ngồi của cô rướn thẳng, giống như không chịu khuất phục số phận nhưng lại không thể không khuất phục được.

- Em làm phẫu thuật bốn lần, nhưng chỉ có một lần duy nhất thành công, nửa tháng sau lại không cẩn thận ngã trong phòng, bị sảy thai. - Những chuyện này anh đều đã xem trong tư liệu của cô.

- Là em cố ý. - Một đáp án bất ngờ - Mỗi lần bị bọn họ ép phải làm phẫu thuật xong, em đều cố hết sức vận động, không ngờ lại vẫn có thể có thai! Bọn họ cho rất nhiều người đến canh chừng em, nhưng em vẫn "không cẩn thận" ngã một cái! - Vẻ mặt của cô có chút đắc ý.

Anh sửng sốt.

- Tại sao? - Giống như gia đình cô, sinh được một đứa con không phải mẹ sẽ được hiển hách vì con sao?

- Em không cần sinh con của anh ta, bẩn chết đi được. - Mặt cô đầy vẻ ghê tởm.

Lương Tử Tích choáng váng.

Cô nghĩ gì mà lại chê chồng mình bẩn chết đi được? Đây là kiểu hôn nhân gì? Vấn đề mấu chốt là ở cô hay ở chồng cô? Xem ra Khương Du Tâm lựa chọn ly hôn bởi vì những ngày thoải mái đã hết và cô không muốn sinh ra một người thừa kế cho nhà họ Giang.

- Em có thể cho anh biết tại sao em cảm thấy chồng mình bẩn chết đi được không? - Trực giác của luật sư cho thấy đây là mấu chốt của vụ án.

Cô càng trở lên cứng nhắc.

- Em không thể nói. Bẩn quá! - Khương Du Tâm hít một hơi, thẳng lưng, không chịu nói ra bí mật.

- Thế nhưng, nếu em muốn ly hôn thành công thì cho dù em cảm thấy đáng xấu hổ thế nào đi nữa cũng cần phải nói ra.

- Vết thương trên cổ tay em là do đâu? - Nếu anh đoán không lầm, chồng của cô căn bản không có hứng thú chơi cái trò SM kia với cô.

Mười ngón tay đang nắm chiếc túi da hàng hiệu siết chặt, chặt đến mức có chút trắng bệch cả ra.

http://tieulun.hopto.org

- Không cần anh quan tâm! - Con nhím lại bắt đầu xù bộ lông đầy gai.

Anh hít thở một hơi thật sâu, tại sao cùng một câu nói như vậy thế nhưng giờ anh lại không hề thấy giận?

- Em về nhà nghỉ ngơi đi, đến khi nào em muốn nói, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. - Anh đứng dậy.

Có một số công việc mà anh cần xử lý trước. Thế nhưng cô lại hiểu lầm ý anh.

- Lương Tử Tích, điều này có phải anh đã đồng ý nhận vụ án của em? - Cô gặng hỏi, muốn có một đáp án chính xác.

Nhận ư? Lý trí bảo anh đừng nhận, vụ án này sẽ làm rối loạn hoàn toàn cuộc sống của anh. Thế nhưng, tình cảm trong anh lại bảo, cho dù chỉ là những người bạn cũ bình thường, anh cũng nên giúp một tay, huống hồ cô đã từng đặc biệt đến vậy đối với sinh mệnh của anh.

- Em để anh suy nghĩ một chút! - Trong giọng nói trầm ổn của anh có chút lấp lửng.

Cô là bí mật không muốn động tới trong tim anh, nếu anh nhận vụ án này, anh nên đối diện với vợ mình như thế nào?

Anh đang muốn bước đi.

- Lớp trưởng, nếu anh đồng ý nhận vụ án này, em đồng ý phối hợp. - Cô cũng đứng dậy, bất ngờ thỏa hiệp - Những điều anh muốn biết em đều nói cho anh.

Một cái bí mật có thể sẽ mang anh cùng chìm xuống! Một cái bí mật mà cô đã giữ đến sắp nghẹt thở! Cô đồng ý phối hợp... Con người kiêu ngạo Khương Du Tâm đang thỏa hiệp với số phận.

Để anh suy nghĩ một chút... Câu nói này, anh đã để trên môi, muốn thốt ra nhưng lại không thể. Anh biết, anh cũng đang thỏa hiệp.

Rõ ràng có một thứ trực giác, cái vực thẳm đau khổ đang ở phía trước, bộ y phục cuốn trong nó "khắc cốt ghi tâm" đang vẫy gọi anh. Rõ ràng có một thứ trực giác, anh đang quay lưng đi ngược lại với hạnh phúc.

- Được! - Anh gật đầu đồng ý.

Cứ xem như vì một người mình đã từng yêu mà làm một chuyện ngốc nghếch cuối cùng.

http://tieulun.hopto.org

Vào cái lúc anh nói câu "được", ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn theo phía lưng anh, cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở phào. Cũng vào cái lúc anh nói câu "được" đó, điện thoại của anh bỗng vang lên tiếng nhạc rất buồn cười.

"Anh Nhất Hưu..... hei..... mến yêu mến yêu mến yêu..... chúng em yêu anh..... thông minh cơ trí, không một ai hơn được anh....."

Anh ngây người, Khương Du Tâm cũng há miệng kinh ngạc, nhìn anh một cách như không thể tưởng tượng được.

Còn có thể là trò quái đản của ai được? Tối qua, có người đã cầm lấy điện thoại của anh, quang minh chính đại bảo để kiểm tra. Thì ra là bày trò tinh nghịch.

"Mến yêu mến yêu mến yêu... chúng em yêu anh...", bài hát vui nhộn vẫn không ngừng vang lên, thế nhưng, anh lại thấy nặng nề đến mức không thể nhấn vào nút bắt máy.

Tiếng nhạc ngừng lại, trái tim đầy cảm giác tội lỗi cũng vừa được thả lỏng, chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên.

"Mến yêu mến yêu mến yêu... chúng em yêu anh...", lần này bài dường như có vẻ vội vã hơn.

Khi nghe đến hai chữ "yêu anh", tim anh như bị vò xé.

- Minh Minh, có chuyện gì? - Cuối cùng kìm lại nỗi đau trong lòng, anh bắt máy.

- Anh đang ở đâu? - Giọng cô nghe có vẻ rất lo lắng.

- Anh ở Sở Công an...

Nghe thấy câu trả lời, đầu dây bên kia nhẹ thở phào, giọng nói có vẻ vui vẻ lại:

- Vậy em không quấy rầy anh nữa!

Chỉ là, anh mẫn cảm cảm nhận được một chút trống vắng.

- Minh Minh, xin lỗi... - Trừ tiếng "xin lỗi" anh không biết nên nói điều gì.

Hạnh phúc và đau khổ đối đầu, Minh Minh tươi sáng đến vậy, tại sao anh lại gật đầu?

- Minh Minh là ai? - Giọng nói sau lưng có vẻ giống như một lời chất vấn.

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh? Vợ của anh! - Anh không chút biểu cảm cất điện thoại vào trong túi.

An Tử Minh là vợ anh, là trách nhiệm trên vai anh, đời này, anh sẽ ghi nhớ kỹ.

- Tối qua mấy giờ anh về?

- Hơn hai giờ sáng. - Anh thật thà trả lời.

- Tại sao không về phòng? - Cô tiếp tục hỏi.

- Muộn quá, sợ làm ồn em ngủ. - Anh bình tĩnh điềm nhiên nói, chỉ là không nói đúng sự thực.

Về muộn sợ làm ồn cô ngủ chỉ là lý do. Anh không đối diện được với ánh mắt tin tưởng tuyệt đối của cô, ít nhất, tối qua cũng là như vậy.

Nghiêng người giúp cô thắt dây an toàn, anh uống một ngụm cà phê mà sáng nay cô đã pha cho anh, để chiếc cốc giữ nhiệt về lại giá, bình thản nổ máy.

Từng bước đều giống y như các buổi sáng khác. Chỉ là, sáng nay, cô thấy ánh mắt anh có chút không giống, dường như đang đắn đo, dường như đang suy ngẫm.

- Lương Tử Tích, tối qua có phải anh ở bên ngoài chơi với gái không?

Ngụm cà phê trong miệng anh suýt chút nữa phun ra, kinh ngạc, nổi cáu quay đầu lại phía khuôn mặt tươi cười đang cao hứng kia:

- An Tử Minh, em ngứa da à? - Cô lâu rồi không bị tét mông hay sao?

- Lương người gỗ, tối qua anh uống rượu nên không dám về phòng. - Cô cười híp mắt vạch trần anh.

- Sao em biết là anh uống rượu? - Anh có chút bất ngờ.

Nụ cười trên môi cô vẫn rất tươi, cô né tránh không trả lời câu hỏi:

- Em còn tưởng rằng chồng em một giọt rượu cũng không dính đấy!

Anh trúng kế rồi! Ngực hơi thót lại, có chút ngượng ngập:

- Hôm qua đám người đó phiền nhiễu quá, cho nên anh có uống vài ly.

- Em hiểu, không cần giải thích. - Cúi đầu, nụ cười trên môi cô vẫn ngọt ngào.

http://tieulun.hopto.org

Bình thường những người phiền nhiễu anh đều nhất loạt mặc kệ, tại sao tối qua lại phá bỏ nguyên tắc?

- Chỉ là, anh bị dị ứng với cồn, không được uống nhiều rượu. - Những người quen với anh hầu như đều biết điều đó, cô cũng tận mắt chứng kiến một lần. Hôm làm lễ cưới, họ hàng của nhà cô không tha cho anh, vào ngày đặc biệt như thế anh cũng sảng khoái uống hết mình. Kết quả, đêm động phòng hoa chúc, cô phải lấy thuốc cao giúp anh bôi lên các bên ban đỏ, và ngồi cả đêm gãi ngứa cho cái lưng bị dị ứng của anh.

- Anh biết rồi, lần sau không thế nữa. - Chỉ uống vài ly thì không đủ để gây dị ứng, thế nhưng anh không tranh cãi với cô, bởi vì anh biết, người phụ nữ thật lòng quan tâm anh trên đời này ngoài người mẹ thích lôi thôi của anh ra chỉ có Minh Minh.

Sau khi khởi động xe xong, anh thò tay ra phía sau lấy chiếc túi giữ nhiệt, lấy sữa và bánh mì bên trong ra, cắm ống hút đồng thời xé bao giấy của bánh mì rồi đưa cho cô.

Ban sáng có người lại ngủ nướng, lay thế nào cũng không dậy.

Cô đang định ngậm miệng vào ống hút sữa, đỉnh đầu đã một bị bàn tay to lớn vỗ vỗ lên:

- Bụng rỗng không được uống sữa! Ăn vài miếng bánh mì trước đã! - Bánh mì được đưa lên miệng cô, bắt cô phải ăn trước.

Như thế này không thoải mái chút nào!

Cô vùng vẫy một chút rồi vẫn phải ngoan ngoãn cắn vài miếng bánh mì, tắc đầy miệng, kháng nghị:

- Lương người gỗ, có phải anh coi em như con gái nuôi không?

Anh ngay cả một cái lông mi cũng không động:

- Anh không biến thái thích làm chuyện loạn luân như vậy. - Anh đưa sữa cho cô để cô xuôi miệng.

Coi cô như con gái nuôi? Anh không dám chắc. Chỉ biết rằng, nếu cô sinh cho anh một đứa con gái, anh chắc chắn cũng sẽ cưng chiều như vậy. Bởi vì, con gái và cô, đều là những người thân quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi sắp xếp xong bữa sáng cho cô, anh đẩy cần số đến ổ "D", điềm tĩnh chuyển động vô lăng, chầm chậm ra khỏi nhà để xe.

"Tích tắc, tích tắc", không gian yên tĩnh trong xe vang lên tiếng động khả nghi. Anh chú ý nhìn, quả nhiên, trước mặt đang đặt một con búp bê lúc lắc mới tinh.

Con búp bê lần này trên đầu có hai bím tóc nhỏ, mặc bộ kimono Nhật rất dễ thương, trên mặt đầy những nốt chấm tàn nhang cũng rất đáng yêu, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, theo nhịp chạy của xe, cái đầu nhỏ không ngừng lúc lắc một cách dễ thương.

- Đẹp không? - Cô đắc ý khoe khoang.

- Tàm tạm. - Anh hừm một tiếng, đẹp thì không đẹp, chỉ là khuôn mặt tươi cười rất giống với một người.

- "Anh" ở đâu? - Đồ cô mua anh còn không hiểu như lòng bàn tay sao? "Cô" đã có rồi, tất nhiên vẫn còn thiếu "Anh".

- "Anh" tất nhiên là được bày trên xe của em! - Cô nói như vẻ là tất yếu.

Xe của mỗi người một con, như thế mới là một đôi!

Vẫn còn không biết ngượng mà nhắc tới xe của mình! Anh còn đang muốn hỏi "con bọ" của cô đã mốc lên hay chưa?

Anh tỏ ra đau khổ cười lắc đầu:

- Nhắc anh trước ngày 7 tháng 7 vứt đôi búp bê này đi!

- Tại sao? - Cô hét to phản đối.

Anh cứ thường định kỳ thu dọn mất đống "bảo bối" của cô.

- Không biết nghĩ, không yêu nước chút nào! - Anh vươn một cánh tay nhéo nghịch vào mũi cô. Không biết mua búp bê Trung Quốc hay sao, cứ thích mua mấy đồ búp bê Nhật Bản. Tẩy chay hàng Nhật, cô có hiểu hay không? Cô buồn bã cúi đầu.

Anh quay mặt lại, chuyên tâm lái xe, nét cười trên môi càng rõ.

- Hôm qua ngoài mua cặp búp bê ra còn mua được gì nữa?

- Anh không để ý hôm nay em mặc đồ mới à? - Cô la to. Rõ ràng là xem thường

http://tieulun.hopto.org

cô, rõ ràng là đả kích người ta.

- Không để ý. - Anh không nể mặt chút nào.

Có thể từ cô mà thấy rằng, tủ quần áo của phụ nữ luôn luôn thiếu một bộ, những thứ đồ mới đủ các loại của cô nhiều như vậy, anh làm sao biết cái nào là mới mua?

- Đẹp không? - Cô hỏi.

Anh quay mặt, nhìn kỹ ước lượng một chút, sau đó thận trọng đánh giá:

- Chững chạc hơn rất nhiều. Rất đẹp, cuối cùng cũng có được dáng vẻ của tuổi hai mươi sáu rồi.

Chững chạc hơn rất nhiều? Cô hít mạnh một hơi.

- Lương người gỗ, chết anh rồi! - Cô nhào qua, đấm không thương tiếc.

- Anh đâu có nói sai! – Anh vừa cười lớn vừa né tránh.

Ở cùng với cô, vui vẻ là một chuyện rất rất dễ có được. Người có được cái vui vẻ này là anh, làm sao nỡ buông tay ra với hạnh phúc?

Anh còn đang lái xe, cô chỉ đành thu quyền lại.

- Lương người gỗ, sau này không cho phép anh được "xấu" miệng thế nữa! - Không thể động chân động tay cô chỉ có thể làm bộ hung hăng cảnh cáo.

- Đã nhận, đã nhận! - Anh bị cô pha trò lúc này vẫn cười rất thoải mái.

- Biết là tốt rồi. - Cô quay mặt, không thèm để ý đến anh.

Trong một khắc mà cô quay mặt đi ấy, anh đột nhiên cảm thấy trên khuôn mặt "trẻ con" của cô có một nét sợ hãi. Có lẽ, đó chỉ là ảo giác của anh?

- Hôm nay sao lại trang điểm thế? - Anh cuối cùng cũng chú ý đến, cô hôm nay có chút khác lạ.

Thì ra trông cô có vẻ chững chạc hơn không chỉ hoàn toàn nhờ ở tác dụng của bộ đồ mới mà còn do cô đã trang điểm một lớp rất nhẹ, nó khiến cô trông không "trẻ con" như trước nữa.

Rất xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi anh chỉ muốn đem cô giấu ở nhà. Hàng lông mi dày và cong cụp xuống mấy giây.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng ồn! Em vẫn muốn ngủ tiếp. - Cô nhắm mắt, quyết định giả chết.

- Được được, anh không làm ồn em! - Anh dừng xe bên đường, lấy một chiếc chăn len ở ghế sau, cẩn thận đắp lên người cô, sau đó tiếp tục quay vô lăng, hạ tốc độ, lái xe về hướng công ty.

Cô nhắm mắt, vờ như đã ngủ say.

An Tử Minh, mày đang bất an điều gì? Câu hỏi này, cô đã tự hỏi cả đêm.

Tối qua từ tiệm ăn đi ra, có một thứ lo sợ cứ chiếm lấy lòng cô. Cô rất rất sợ hạnh phúc sẽ cứ thế trôi qua tầm tay.

Nằm trong chăn, thao thức, hai giờ sáng, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở khóa lách cách. Chỉ là, tiếng bước chân dừng lại một chút trước cửa phòng, sau mấy phút, chuyển về phía một cánh cửa khác. Ba năm kết hôn, ở cùng một mái nhà, đây là lần đầu tiên anh và cô ngủ riêng.

Cô có thể không sợ sao? Bốn giờ sáng, cô chạy sang phòng bên cạnh, ngồi bên giường anh, nhìn vào khuôn mặt đang ngủ say của anh, đờ đẫn.

Rốt cuộc là chuyện gì, là ai đã khiến anh không muốn về phòng? Anh là chồng của cô, chỉ cần trong tim anh còn có cô, dù xuất hiện bao nhiêu Hà hồ ly đi nữa, cô nhất định sẽ chống lại đến cùng.

http://tieulun.hopto.org

Chương 3:
Broken Love

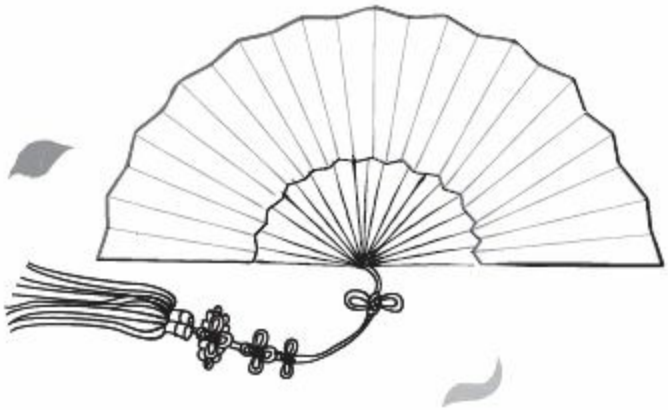

- Lương Tử Tích, em nghĩ kỹ rồi, em sẽ nói với anh tất cả những điều mà em biết, tối anh đến chỗ em một chút. - Khương Du Tâm không cho anh cơ hội nào để từ chối, lập tức cúp máy.

Anh ngây nhìn ống nghe. Cô thậm chí không hề hỏi anh có rảnh hay không, với tư cách là người ủy thác, phòng làm việc mới là nơi họ có thể bàn bạc.

Anh nhấc điện thoại lên, muốn từ chối cô, thế nhưng...

Với tính cách của Khương Du Tâm, cô có thể nói ra những chuyện như vậy ở phòng làm việc không? Hiển nhiên là không thể. Cô cần một môi trường mà cô quen thuộc, cần một môi trường có thể làm cô cảm thấy yên tâm, bàn tay đang nắm điện thoại, từ từ buông lơi.

Cho dù ngay cả với một người bạn học cũ, có lẽ anh cũng không nên quá cứng nhắc như vậy chăng?! Anh đã tự an ủi mình như vậy, càng không thể không thừa nhận, Khương Du Tâm là trường hợp đặc biệt, đặc biệt đến mức anh có thể thỏa hiệp.

Sau khi tan ca không giải quyết công việc, đây vốn là nguyên tắc của anh từ trước tới nay.

Gác máy, anh trầm tư một lúc, sau đó bấm số điện thoại nội bộ.

- Xin chào, đây là Văn phòng Luật Pháp Dương. - Đầu dây bên kia, một giọng

http://tieulun.hopto.org

nói tràn đầy sức sống, đó là vợ anh.

- Anh - Nghe giọng nói của cô, cặp lông mày đang nhíu lại của anh từ từ giãn ra, môi bất giác mỉm cười.

- Có chuyện sao? - An Tử Minh nghe thấy giọng nói của chồng, nhìn trước nhìn sau một lát, khi phát hiện không có đồng sự nào chú ý đến mới thở phào một hơi.

Sáng hôm đó, cô ngủ quên mất, khiến anh trực tiếp đánh xe vào nhà để xe của công ty cô cũng không hay biết, kết quả là đã dẫn đến một chút chấn động nho nhỏ trong công ty. Khi đó cô rất bối rối, ngại ngùng đến không biết nên giải thích ra sao, cố mau chóng nghĩ cách, có nên công khai không? Không ngờ, khi cô vẫn còn đang mâu thuẫn đấu tranh, các đồng sự đã tự hiểu thành đó chỉ là một chuyện ngẫu nhiên, tiện xe đi nhờ mà thôi.

“An à, chúng tôi sẽ không hiểu nhầm là cô đang là người thứ ba xen vào gia đình luật sư Lương đâu, yên tâm, yên tâm!”. - Thậm chí còn có các đồng nghiệp tốt bụng an ủi cô như vậy.

Cho dù người khác có đa nghi thế nào, cũng không hề nghĩ đến chuyện ghép họ thành đôi để mà “nghi ngờ”.

Cô thực sự kém cỏi như vậy sao? Những lời thú tội trong đầu cô liền ngượng ngùng chìm xuống. Lại một lần nữa nhìn rõ, khoảng cách giữa anh và cô là một trời một vực.

Vậy mà Lương Tử Tích dường như còn cố ý chêm vào: “Minh Minh, buổi tối đợi anh tan ca, chúng ta cùng về nhà!” - Mấy ngày nay, anh thường cố ý nói ở chỗ đông người, xem có vẻ như không phải là một lời dặn dò bình thường.

Sau đó khi đã nhìn thấy vẻ mặt sửng sốt như sét đánh bên tai của mọi người, luật sư Lương mới hài lòng đi về phòng.

Chỉ là, luật sư Lương chắc chắn không thể ngờ...

“An Tử Minh, thì ra cô với Lương Tử Tích cùng ở một khu nhà!”

“An Tử Minh, giỏi lắm, luật sư Lương không thích tiếp xúc gần gũi với nữ đồng nghiệp lắm, vậy mà lại đồng ý cho cô đi nhờ!”

“Ai bảo Minh Minh nhà chúng ta đáng yêu như vậy, giống như là cô em gái hàng xóm ấy!”

http://tieulun.hopto.org

Tất cả mọi người đều không đoán được "về nhà" tức là họ về cùng một "nhà".

Sau đó, luật sư Lương đành không ngừng cố gắng, kiên trì một người đi trước một người đi sau cùng vào cùng ra.

An Tử Minh nhăn nhó vì ngày nào cũng bị các đồng sự bao vây.

"Luật sư Lương hình như rất thích cười với cô, An Tử Minh, cô ngồi nhờ xe của luật sư Lương, trên xe hai người có hay nói chuyện không?"

"Cô có cảm thấy anh ấy quá nghiêm nghị không"

"Minh Minh, cô với luật sư Lương ở cùng một khu nhà, cô đã từng gặp vợ anh ta chưa?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Còn người tạo nên cơ sự này, ngày ngày vui vẻ nhìn sự ngượng ngập của cô. Bởi vì, anh từng nói, An Tử Minh đáng đời em!

- Buổi tối anh có chút việc, không về nhà ăn cơm đâu. - Anh dặn dò

Cô ngần ngừ một chút, dè dặt hỏi:

- Có chuyện gì cần ra ngoài vào buổi tối?

Anh ngây ra một chút, ba năm kết hôn, đây là lần đầu tiên cô truy hỏi việc anh đi đâu.

- Đến nhà khách hàng, đối phương có một số chi tiết về vụ án muốn kể với anh.

- ... - Một thứ cảm giác rất lạ rất lạ.

Là khách hàng nào mà cần một đại luật sư như anh phải hạ mình đến vậy? Thế nhưng, cô không tiếp tục truy hỏi tiếp, bởi vì đàn ông thường ghét nhất cái căn bệnh đa nghi Tào Tháo của phụ nữ, cô chỉ có thể căn dặn:

- Vậy anh về sớm nhé.

Cô đang muốn gác máy.

Không biết tại sao, anh có cảm giác, vợ mình đang lo lắng.

- Minh Minh, có đi cùng anh không? - Anh buột miệng mời cô.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngây ra một lát, rất bất ngờ.

Cô do dự hỏi:

- Liệu có nên không? - Một số vụ án có tính đời tư rất cao, khách hàng chắc chắn không muốn có thêm một người đi theo.

Lời mời vừa thốt ra, anh cảm thấy tâm trạng của mình đã trở nên rất thoải mái:

- Em ngồi trong xe đợi anh, mang một cuốn tạp chí đến, anh nhiều nhất chỉ một tiếng đồng hồ là xong.

Anh đột nhiên cảm thấy cái đề nghị này của mình tốt vô cùng.

- Sau khi đến nhà khách hàng, chúng ta đi xem phim! - Đối với Lương Tử Tích, Khương Du Tâm chỉ là một khách hàng mà thôi! Người phụ nữ có thể chờ đợi anh, vĩnh viễn không phải là Khương Du Tâm!

Lâu lắm rồi không đi xem phim...

Xoáy đồng tiền bên miệng cô nổi rõ:

- Vâng.

Chỉ là...

- Minh Minh, cậu có thể đến một chút không? Mình, mình xong rồi... - Trong điện thoại, giọng Khả Khả đầy vẻ kinh hoảng, cố kìm nén tiếng khóc.

Tạp chí đã chuẩn bị sẵn, vé xem phim anh cũng đã có, chỉ là, không ai có thể ngờ trước khi đi cô lại có chút sự cố.

Cô và Khả Khả hẹn gặp nhau ở ngoài, khi cô đến nơi, Khả Khả khóc không ngừng.

- Đã xảy ra chuyện gì? - Cô vội vã gặng hỏi theo bản năng - Hách Chính Triệt lại gây ra chuyện gì sao?

Tên trời đánh! Sớm biết thế ngày hôm đó cô đã ra tay mạnh hơn.

- Không phải anh ấy, là mình! Là tự mình đáng chết! - Khả Khả nhìn thấy cô, khóc mãi - Mình thực sự không biết nên làm thế nào nữa!

May mà họ hẹn gặp ở phòng KTV, bốn bề đều cách âm, cho dù Khả Khả có khóc

http://tieulun.hopto.org

to hơn nữa cũng chẳng ai chú ý đến.

- Cậu bình tĩnh lại, trước tiên phải nói cho mình biết, đã có chuyện gì xảy ra! - Cô cuống quýt, cô chưa từng nhìn thấy Khả Khả kinh hoảng đến dường như không còn biết chừng mực gì như thế này.

- Mình nên làm thế nào đây? Anh ta thực sự đã tìm đến cửa rồi!

- Anh ta là ai? Tại sao cậu lại sợ đến vậy? - Cô hỏi trúng mấu chốt của vấn đề.

Rốt cuộc là chuyện gì? Sao Khả Khả lại sợ hãi đến vậy? Anh ta mà cô nhắc đến là ai?

- Anh ta... anh ta là huấn luyện viên múa Latin. Mình không ngờ, không ngờ rằng, anh ta lại là huấn luyện viên... - Chính là cái người huấn luyện viên mà Khả Khả nói là rất đẹp trai đó.

- Chỉ là một huấn luyện viên, cậu sợ cái gì? - Đâu có phải là cùng người ta xem mặt.

- Nhưng mà, nhưng mà bọn mình đã từng lên giường với nhau! - Khả Khả buột miệng hét lên, cô kinh hãi.

- Lên giường? - Minh Minh nắm chặt lấy tay Khả Khả, sửng sốt lặp lại.

Cô thực sự đang rất nghi ngờ liệu có phải do KTV quá ồn mà tai cô đã có vấn đề rồi không.

Khả Khả bối rối cúi đầu, mắt ngân ngấn nước.

- Mình không phải cố ý đâu, ngày hôm đó mình thực sự rất buồn, dường như trời đã sụp xuống dưới chân mình, mình cũng không biết tại sao lại đi tới quán bar, có người, có người bắt chuyện với mình, mình, mình liền, mình liền mơ mơ màng màng cùng anh ta đi tới nhà nghỉ...

Minh Minh rời tay Khả Khả ra.

- Khả Khả, cậu hồ đồ à! Cậu không phải là đang trả thù anh ta mà đang bán rẻ bản thân! - Cô đau lòng nói.

Bây giờ, nên làm thế nào?

- Mình hối hận rồi! Mình thực sự biết sai rồi! - Khả Khả che mặt khóc - Hôm đó mẹ mình nửa đêm gọi điện đến, bảo mình nên thường xuyên về nhà, dù thế nào đi

http://tieulun.hopto.org

nữa, đó cũng vĩnh viễn là nhà của mình! Mình hối hận rồi, Minh Minh, vì sao mình lại cảm thấy mình không có nhà, lại chỉ muốn báo thù cả thế giới?

Cha mẹ kỳ thực có mối thần giao cách cảm với con cái, ngày hôm đó Minh Minh tìm đến nhà Khả Khả, người làm mẹ nhất định là cảm thấy có điều không ổn. Nơi có người thân của mình, sau khi trái tim bị thương tổn, chính là bến đỗ duy nhất.

- Sau đó, người đàn ông đó còn đang ngủ. Mình tỉnh rượu, mình rất sợ, thực sự rất sợ! Mình liền, lặng lẽ bỏ đi... - Khả Khả kể lộn xộn.

Đủ rồi! Toàn bộ câu chuyện, An Tử Minh đã nắm được từ đầu tới cuối.

Trai gái sau một đêm thân mật, vai nữ chính lặng lẽ bỏ đi, sau đó nhiều ngày lại bất ngờ gặp lại vai nam chính. Đây đúng là cái tình tiết chết tiệt nhưng lại có thể đánh vào lòng người trong các tiểu thuyết ngôn tình! Trong cuộc sống hiện thực, nó đúng là đã đánh vào lòng người đến mức khiến người ta muốn khóc cũng chẳng xong.

- Đối phương muốn thế nào? - Khó khăn lắm An Tử Minh mới tìm lại được giọng nói của mình.

Đối phương tại sao không thể phong độ một chút mà mất trí cho rồi?

- Anh ta, anh ta nói mình, nói mình trở nên đẹp hơn rất nhiều so với lần đó, nói không quên được mình... Bắt mình, bắt mình, lại cùng với anh ta, lên, lên, giường... Mình không chịu, khi nãy, khi nãy anh ta liền, anh ta liền... Suýt chút nữa ở trong phòng nhảy... - Khả Khả rơi nước mắt, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không thốt ra được.

- Bảo anh ta chết đi! - An Tử Minh phẫn nộ - Anh ta còn dám động vào cậu, bọn mình sẽ tố cáo anh ta tội cưỡng bức!

Những người đàn ông Khả Khả gặp phải tại sao lại đều ti tiện như vậy? Thế nhưng, tố cáo người ta cưỡng bức, có thể không? Đàn ông đã cầm chắc rằng phụ nữ ở vào tình huống này tuyệt đối sẽ không dám làm ầm lên, nên mới có thể càn rỡ đến vậy.

- Minh Minh, mình phải làm gì? Anh ta bảo nếu như mình không lên giường cùng anh ta, anh ta liền đến nói với chồng mình! Ở cái hội quán thể hình đó có địa chỉ gia đình mình! - Khả Khả đúng là đã không biết làm thế nào nữa.

Tuy nhiên, An Tử Minh lại ngây người, bởi vì, cô đã nghe ra một chút manh mối:

http://tieulun.hopto.org

- Khả Khả, có phải là cậu lại không muốn ly hôn nữa rồi không? Muốn làm hòa với Hách Chính Triệt?

- Mình... - Khả Khả lúng túng cắn môi, không muốn hổ thẹn nhưng khó có thể thốt lên lời:

- Minh Minh, mình...

- Cậu nói đi, thần kinh mình rất vững, chuyện gì cũng có thể tiếp nhận. - Thần kinh cô rất vững, thế nhưng tại sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh buốt, tê dại, phụ nữ tại sao lại có thể dễ dàng tha thứ cho đàn ông đến vậy?

- Hôm đó, mình nói chuyện ly hôn với anh ấy, anh ấy hoảng hốt... quỳ xuống đảm bảo với mình, thề độc, từ nay anh ấy nhất định hồi tâm, toàn tâm toàn ý, sẽ không làm những chuyện có lỗi với mình nữa...

Quỳ xuống? Thề độc?

Đối diện với Khả Khả hiền lành, cô chỉ có thể hỏi ra điều trong lòng mình:

- Khả Khả, cậu tin không? - Tin rằng đàn ông sẽ không tái phạm? Tin rằng trong mắt, trong tim đàn ông từ nay về sau thực sự chỉ có cô?

- Minh Minh, cậu không phải mình... - Khả Khả nén nước mắt, ngại ngùng nhìn đi chỗ khác - Cậu không thể hiểu được, mình yêu anh ấy đến thế nào, mình đã yêu anh ấy mười năm rồi!

Bởi vì yêu, thế nên ngoại tình liền được tha thứ, bởi vì yêu, thế nên bỏ đi tôn nghiêm của chính mình? An Tử Minh quả thực không hiểu được thứ tình yêu này. Thế nhưng, cô hiểu, hiểu thứ dằn vặt đó, hiểu thứ đau khổ đó. Bởi vì, cô cũng không thể tưởng tượng được, nếu cô là Khả Khả, Lương là Hách Chính Triệt, liệu có phải cô cũng sụp đổ như vậy không.

- Cậu muốn lại cho anh ta một cơ hội? Lại thử một lần? - Cô cười ảo não hỏi.

Khả Khả cúi đầu rơi nước mắt, hổ thẹn gật đầu.

- Theo cậu mình có nên nói chuyện này với anh ấy không? Mình, mình thực sự rất sợ người đó. Thà rằng mình chủ động nói ra, anh ấy nhất định sẽ tha thứ cho mình!

Đem lòng ta suy ra bụng người, cô có thể tha thứ cho Hách Chính Triệt, cô tin Hách Chính Triệt cũng có thể cho cô một cơ hôi.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng! - An Tử Minh thất thanh - Khả Khả, cậu phải chôn vùi chuyện này trong lòng, phải mang nó xuống mồ cùng cậu!

Tuyệt đối, tuyệt đối, đừng có ngốc như vậy!

- Thế nhưng, thế nhưng, không nói mình biết làm thế nào? Nếu như để người đó nói... - Không phải càng tệ hại hơn sao?

An Tử Minh lấy lại bình tĩnh:

- Vương Xuân Đạo có quen biết một đám giang hồ, giờ mình liền đi tìm cậu ấy nghĩ cách! - Loại chuyện như thế này không thể quang minh chính đại giải quyết được, chỉ có thể dùng nắm đấm.

- Thực sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? - Khả Khả kinh hãi hỏi - Mình vẫn cảm thấy nên nói rõ với Hách Chính Triệt thì tốt hơn. Mình không muốn bị người khác uy hiếp...

- Tuyệt đối, tuyệt đối đừng! - An Tử Minh cẩn thận dặn dò.

Khu vực Khương Du Tâm ở là khu biệt thự tấc đất tấc vàng, cho dù không phải là một biệt thự độc lập lớn nhưng giá cả ít nhất cũng hơn ba mươi triệu, đây là khu biệt thự điển hình của nhà giàu. Càng tức cười hơn nữa, giúp việc nhà cô không giống như những gia đình khác mà giống như trong các bộ phim truyền hình vẫn chiếu, tài xế, người làm đều mặc quần áo giống nhau, hơn nữa, ngay cả đồng phục của người làm cũng được là thẳng tắp đến từng li từng nếp, dáng điệu rất cung kính, rất có giáo dục, rõ ràng đều đã được đào tạo qua cao đẳng.

Từ những điểm này có thể thấy được nữ chủ nhân là người kỹ tính đến mức nào.

Anh cảm thấy có chút buồn cười.

Giống như đã đi vào một khoảng không gian và thời gian khác hoàn toàn với cuộc sống của anh. Nữ nhân vật chính của cái thời gian và không gian này, lưng dóng thẳng, cằm kiêu hãnh hếch lên rất cao, dáng điệu vô cùng ngạo nghễ, đang ngồi yên trong phòng khách đợi anh. Thế nhưng, như có phép lạ, anh vừa nhìn đã có thể hiểu thấu rằng sự khắt khe, kiêu ngạo là bộ giáp kiên cố để cô che giấu nội tâm mềm yếu của mình.

Khuôn mặt ngạo mạn này và khuôn mặt quật cường đầy sức sống của năm mười bốn tuổi ấy, từng chút từng chút hòa trộn với ký ức của anh, trùng khớp một cách hoàn mỹ. Cái ký ức này giống như một chiếc chùy sắt sắc nhọn, bất ngờ đập mạnh vào trái tim anh.

http://tieulun.hopto.org

Có chút đau, đó là vì ký ức.

Vì ký ức, anh hy vọng người con gái trong ký ức đó, có thể có được hạnh phúc thuộc về cô.

- Chúng ta có thể bắt đầu được chưa? - Cầm ly trà từ tay người giúp việc, anh trầm ngâm nhấp một ngụm, ngồi vào chiếc sô pha đơn, vừa hay ngồi đối diện với cô.

Người giúp việc vốn được đào tạo một cách bài bản, sớm đã ý tứ rút lui, để lại một không gian hoàn toàn riêng biệt cho họ.

Ly trà trong tay anh, lá trà mảnh nhỏ, vị thanh khiết, đậm và thơm ngọt, vừa uống đã có thể biết là loại trà thượng hảo hạng. Ngoài trà cũng cần phải kể đến nước pha trà, nếu như anh đoán không lầm, đây có lẽ là loại nước khoáng có cùng nhãn hiệu với loại mà anh hay uống và còn chất đầy trong tủ lạnh. Đáng tiếc, sau khi kết hôn, chút sở thích nhỏ này của anh đã bị tước đoạt mất.

Uống nước suối Nông Phu có vị hơi ngọt.

Vợ anh không theo đuổi cái gì gọi là cuộc sống cao cấp, cô lại còn thích ở trước mặt anh làm trò diễn lời người phát ngôn của "nước suối Nông Phu", thường nói nước suối Nông Phu mới là nước suối chân chính vừa thơm vừa ngọt, kỳ thực nói đến cùng vẫn là cô An Tử Minh này chỉ biết cái gì là hạch toán chứ căn bản không hiểu thế nào là chất lượng cuộc sống.

Sau khi kết hôn, anh đã có rất nhiều thay đổi, con người vốn trước nay không thể chấp nhận việc để đồ đạc lộn xộn trên giường như anh, giờ đây đã có thể thích ứng với việc vợ ung dung vừa ăn khoai chiên vừa đọc tiểu thuyết trên giường.

Con người vốn trước đây quen ngủ một mình như anh, giờ đã có thể thích ứng với việc cứ nửa đêm lại đột nhiên tỉnh dậy vì lạnh, phát hiện chăn mền đã bị người ta giành hết đến ngay cả một góc cũng không chừa lại cho anh.

Bắt đầu từ thứ nhỏ nhặt nhất là nước khoáng cho đến toàn bộ cuộc sống của anh, chất lượng cuộc sống ngày càng giảm đi, thế nhưng anh không phủ nhận, cuộc hôn nhân không chủ định đó đã mang đến những hiệu quả bất ngờ, khiến anh rất dễ chịu, rất dễ chịu.

Anh liếc nhìn đồng hồ.

Tối nay cho dù Minh Minh không ở đây, thời gian mà anh dành cho Khương Du Tâm, vẫn sẽ là một tiếng đồng hồ.

http://tieulun.hopto.org

Đối với mối tình đầu của mình, anh không muốn và cũng không tiện để có thể ở quá lâu với cô trong một không gian riêng tư, anh không thể để trái tim mình lại đi ngược lại phía cái gia đình đầm ấm kia.

- Thực ra, chồng em không thích phụ nữ. - Cô nói rất bình tĩnh, rất bình tĩnh, nét mặt thậm chí còn có chút tê cứng, thế nhưng, những ngón tay đang nắm chặt lấy ly trà của cô đã hơi trắng bệch.

Bởi vì không thể chấp nhận được.

- Nói tiếp đi. - Lương Tử Tích gật đầu đồng thời cũng không mấy tỏ ra bất ngờ.

Anh đã xử lý quá nhiều vụ án, cũng đã gặp qua muôn hình vạn trạng các kiểu người và sự việc, cho nên, anh thực sự không cảm thấy có chút kỳ lạ nào. Thế nhưng, cô không thể chấp nhận được thái độ bình thản đó của anh, một sự việc không thể chấp nhận được như thế trong mắt cô, vậy mà lại được người khác tiếp nhận dễ dàng.

- Tại sao anh không tỏ ra bất ngờ chút nào? - Cô ngạo mạn nhìn anh, chất vấn.

- Tình yêu vốn là do sự bài tiết hormon không bình thường, loại bài tiết không bình thường này, không nhất định là phải xảy ra giữa nam và nữ. - Anh trầm giọng phản bác - Điều này cũng giống như việc có người thuận tay trái, không có gì đáng phải kỳ thị cả.

Năm mười sáu tuổi, hormon tình yêu của anh cũng từng bài tiết không bình thường. Chỉ là, có trời mới biết, anh hiện nay của năm ba mươi hai tuổi, tại sao lại lãng phí thời gian để tranh luận với cô về một vấn đề vô vị như vậy?

Anh thực ra không hề thích nhắc đến mấy từ “hormon tình yêu” này, bởi vì, anh chắc chắn, thứ hormon tình yêu này sớm đã tuyệt giao với anh.

Khương Du Tâm cười nhạt:

- Cho dù là làm tổn thương người khác, cũng rất bình thường? Vì cái danh dự bề ngoài mà cho dù vĩnh viễn bị đày vào lãnh cung vẫn nhất quyết không chịu ly hôn, cũng rất bình thường? Rõ ràng là không thích phụ nữ, chỉ vì nghĩ cho cái danh dự của bản thân mà ép buộc người vợ mình không hề có chút tình cảm nào phải sinh cho anh ta một người thừa kế, cũng rất bình thường? - Cô hỏi từng câu từng câu - Lương Tử Tích, những điều này trong mắt anh đều rất bình thường sao?

- Đúng vậy, đều rất bình thường. - Anh điềm tĩnh gật đầu, bình tĩnh nhìn vào gương mặt hoàn mỹ và tinh tế đó, cô giận đến mức trên mặt đã xuất hiện những vết

http://tieulun.hopto.org

hằn rạn. Anh không thể hùa theo người ủy thác một cách vô nguyên tắc, cho dù trước mắt là người phụ nữ đã từng làm run rẩy cả linh hồn anh.

- Vậy nếu như, vẫn còn...

Vẫn còn điều gì?

Anh ngẩng đầu, hiển nhiên tiếp theo cái "vẫn còn" đó là một điều mấu chốt, cái mấu chốt mà Khương Du Tâm kiêu ngạo không thể nói ra.

- Đây đều là sự lựa chọn của em, không phải sao? - Anh chỉ đơn thuần nhắc lại sự thực, tuyệt đối không có chút trách cứ hoặc oán hận nào đối với những chuyện đã qua.

Anh chỉ không muốn người phụ nữ ngạo mạn này tiếp tục cực đoan như thế nữa. Con người một khi đã rơi vào vòng oán hận, tâm lý cũng sẽ trở lên lệch lạc.

Khương Du Tâm mà anh quen biết, tuy vẻ ngoài cay nghiệt, nhưng lại là một cô gái có tâm hồn lương thiện.

Anh vĩnh viễn luôn nghi nhớ, hình ảnh cô cho "Tiểu Lang" ăn.

Khương Du Tâm trong lòng chấn động:

- Đây, đều là sự lựa chọn của em... - Dưới lớp trang điểm tinh tế, những nếp hằn rạn lại nhanh chóng xuất hiện.

Anh chuyển cái chủ đề không cần thiết đó đi, cố ý phớt lờ sự kinh hoảng của cô:

Khương Du Tâm, em có chứng cứ có thể chứng minh tình cảm giữa hai người không hòa hợp không?

Ánh mắt cô ngỡ ngàng một phút, hỏi lại:

- Nếu như có, em có cần phải tìm luật sư hết lần này đến lần khác như vậy không?

- Em căn bản không tìm được chứng cứ, gia tộc nhà anh ta và anh ta không bao giờ chịu để mất mặt.

Gần như không có chứng cứ, như thế việc chứng minh sẽ rất khó khăn.

Cho dù hỏi thêm có vẻ như cũng không tiến triển gì hơn nữa, trước mắt điều duy nhất mà anh có thể làm là cần phải tiến hành thu thập chứng cứ.

http://tieulun.hopto.org

- Anh hiểu rồi, hôm nay chúng ta ngừng ở đây. - Anh đứng dậy chào ra về.

Toàn bộ cuộc nói chuyện, chỉ mất mười mấy phút, nếu như vợ anh có thể đến được, họ vẫn có thể thong thả mà đi ăn cơm tối. Thế nhưng, anh còn chưa bước được mấy bước.

- Lương Tử Tích...

Anh ngưng người, dừng bước nhưng không quay đầu lại.

- Anh có nhận ra loại nước đó không?

Anh mỉm cười:

- Là Bích La Xuân.

- Không phải trà, là nước!

Anh trả lời máy móc:

- Là Evian của Pháp.

Khi còn đi học anh rất quê mùa, thậm chí ngay cái nhãn hiệu này cũng là sau khi quen cô mới tìm hiểu ra. Đã từng có lúc, anh rất muốn hiểu về cô, ngay cả việc cô uống nước khoáng nhãn hiệu gì, cũng đều hy vọng có thể hiểu một cách tỉ mỉ.

Đó là cái đơn thuần của một cậu bé.

Chỉ là cậu bé đó, lúc mới đầu không hề nhìn rõ, khoảng cách giữa họ khi đó, không chỉ là một trời một vực.

- Là Evian, nhưng không phải là loại nước khoáng được bán trên thị trường. - Cô lắc đầu, chậm rãi nói - Loại nước mà em uống, toàn bộ đều được vận chuyển trực tiếp từ núi Alps của Pháp về bằng đường hàng không, thậm chí em còn có thể dùng chúng để spa.

Anh không quay đầu lại, cũng không hề tỏ ra khó chịu với cuộc sống xa hoa của kẻ lắm tiền như cô, anh chỉ lặng lẽ nghe.

Ha ha, quả nhiên là vẫn không hề giống.

Anh bây giờ đã không còn uống Evian, càng không cần nói đến việc lãng phí nhiều tiền như vậy vận chuyển bằng hàng không một chuyến chỉ để làm spa. Chỉ là, anh rất bất ngờ khi nghe những lời tiếp theo của cô:

http://tieulun.hopto.org

- Cho nên, năm đó, em làm sao có thể đến cuộc hẹn đó được?

Một cuộc hẹn, đại diện cho khả năng tiếp tục tất cả.

Chất lượng cuộc sống giữa anh và cô cách nhau quá xa, một cô gái mười bốn tuổi quen sống trong nhung lụa, làm sao có thể không sợ? Không phải bởi vì không thích, mà là vì sợ hãi...

Anh không ngờ cô lại giải thích với anh. Rất lâu, rất lâu sau anh mới tìm lại được giọng nói của mình:

- Được rồi, đó đều đã là những chuyện đã qua.

Những chuyện đã qua, sớm đã không còn quan trọng nữa.

Bước những bước điềm tĩnh như không hề chịu chút ảnh hưởng nào, anh đi ra khỏi tầm mắt của Khương Du Tâm.

Anh đứng bên ngoài một lúc hóng gió, sau khi chắc chắn lí trí đã trở về, anh điềm tĩnh trở về nhà. Quả nhiên, vợ anh vẫn chưa về.

Vừa mở cửa, đón tiếp anh là cả một căn phòng đầy tăm tối và tiếng rên ư ử nghẹn ngào Tiểu Ngốc.

- Sao thế, mẹ vẫn chưa về nhà? Bụng đói rồi hả? - Anh vỗ vỗ vào chiếc đầu nhỏ lông lá màu vàng của Tiểu Ngốc, tiếp tục nhận được tiếng rên lên ư ử tội nghiệp. Hôm nay, tiếng kêu của Tiểu Ngốc có vẻ kỳ lạ, hình như không được khỏe lắm.

Nó đói đến phát ốm rồi sao?

Anh vội vã đặt Tiểu Ngốc xuống, tỉ mỉ dùng ly đong đủ số lượng thức ăn sẵn dành cho chó, đưa đến trước mặt Tiểu Ngốc. Tiểu Ngốc rõ ràng trông rất đói, thế nhưng lại tỏ vẻ như không sao ăn nổi.

Anh sờ vào bụng Tiểu Ngốc, khi sờ đến những chiếc xương gầy giơ ra, cặp lông mày của anh nhíu chặt lại.

Trước đây là ai cứ khăng khăng đòi quản lý Tiểu Ngốc? Giờ ai là người đã làm cho Tiểu Ngốc gầy đi đến mấy cân như thế? Anh không thể không thừa nhận, trong những công việc gia đình, vợ anh hết sức đuểnh đoảng.

Ôm lấy Tiểu Ngốc, anh nằm vào sô pha. Chiếc gương trong phòng khách, phản chiếu hình ảnh một người một chó, đều rất cô đơn.

http://tieulun.hopto.org

Anh giơ Tiểu Ngốc lên, tỉ mỉ, rất tỉ mỉ quan sát bộ mặt dễ thương của nó.

Rất giống, rất giống.

Nhưng mà, không phải nó...

Cho dù Tiểu Ngốc có giống Tiểu Lang hơn thế nữa cũng không phải là nó.

Tiểu Lang chết rồi, cũng giống như anh, cho dù vết thương có cứa sâu thế nào đi nữa, mối tình đầu cũng đã được chôn vùi bởi thời gian.

Năm 1993.

- Khương Du Tâm, cậu đang xem gì vậy? - Cô gái trước mặt vội vã đưa chỗ đồ ăn trong tay giấu ra sau lưng, kiêu ngạo hếch cằm lên, vừa mở miệng đã liền thốt ra những lời cay độc:

- Mình đang xem con chó xấu xí này đã chết hay chưa!

Theo ánh mắt cô, anh nhìn sang, chỉ là một chú cún con lông vàng vừa mới sinh bị người ta vứt bỏ tại cổng sân trường.

- Nó có lẽ chỉ uống sữa chứ không ăn bánh mì. - Anh không nhận ra ánh mắt mình đang rất dịu dàng.

Nghe anh nói, khuôn mặt ngạo mạn của cô thoáng một vẻ ảo não.

- Lớp trưởng, có phải cậu rất biết nuôi chó không? - Ánh mắt cô rất kỳ lạ.

Không phải là rất biết, nhưng đã từng nuôi. Anh cười đáp:

- Khi trước còn ở quê đã từng nuôi vài con.

Anh vừa trả lời xong, Khương Du Tâm dường như thở phào một hơi, đột nhiên, cô ngồi xuống, ôm lấy hộp giấy dưới đất lên, khi mà anh còn chưa kịp có phản ứng gì, liền đột ngột nhét vào lòng anh.

- Nuôi sống nó! - Giọng nói của cô giống như ra lệnh. Nói xong, quay người chạy đi.

Anh sững sờ đến mấy giây sau mới tỉnh ra.

- Này, Khương Du Tâm, cậu quay lại đây! - Anh lo lắng, anh chỉ là một học sinh không có bố mẹ ở bên, hơn nữa hoàn cảnh gia đình anh cũng không tốt chút nào.

http://tieulun.hopto.org

Cuối cùng, ôm lấy con chó, anh bối rối chạy theo cô.

- Tại sao cậu lại không tự đem về nhà nuôi? - "Điều kiện trước tiên" để nuôi chú chó này của cô tốt hơn anh rất nhiều.

- Mình hỏi mẹ rồi, mẹ không cho phép! - Đầu cô cúi xuống, đôi mắt đẹp nhìn xa xăm, bình tĩnh nói - Mẹ nói cho dù nuôi cũng không phải nuôi loại chó hạ đẳng như thế này.

Anh cứng miệng.

- Sắp đến mùa đông rồi, nếu không mang nó về nhà, nó sẽ lạnh chết mất.

Thấy anh vẫn còn do dự, cô đột nhiên nói:

- Lớp trưởng, coi như mình xin cậu, có được không?

Anh không thể ngờ, người con gái như Khương Du Tâm lại có thể vì một chú chó nhỏ mà cầu xin anh.

- Tiểu Lang chết rồi. - Anh đờ đẫn lặp lại.

Mười mấy năm rồi, anh đã tận mắt chứng kiến Tiểu Lang từ khi còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành rồi trở nên già yếu. Tiểu Ngốc là con chó giống với Tiểu Lang nhất trong số những đứa con mà nó sinh ra, cho nên, thần xui quỷ khiến thế nào, anh đã giữ lại nó. Tiểu Ngốc và mẹ nó dường như hoàn toàn giống nhau.

- Tao đưa mày đi bác sĩ. - Anh đặt Tiểu Ngốc trên sô pha, chuẩn bị mặc lại áo khoác ngoài vào. Khi ôm lại Tiểu Ngốc lên, điện thoại trong phòng khách cũng vừa vang lên.

- Xin chào. - Anh trầm giọng trả lời điện thoại.

- Xin chào, đây là Sở Công an XX, xin hỏi, cô An Tử Minh là người nhà anh sao? - Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói rất nghiêm túc.

Minh Minh? Tại sao lại là Sở Công an gọi điện đến?

Anh vốn trước nay luôn bình tĩnh xử lý mọi sự việc, giờ lo lắng đến rối cả ruột gan.

- Đúng vậy, cô ấy là vợ tôi! - Anh vội vã gặng hỏi - Ngài cảnh sát, cô ấy xảy ra chuyện gì?

http://tieulun.hopto.org

Tuyệt đối, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện!

- Tội kết bè đánh nhau, nghi ngờ cố ý gây thương tích.

Anh kinh ngạc, cảm thấy đó là chuyện không thể!

Vội vàng chạy đến Sở Công an, anh lo lắng đến toát mồ hôi lạnh. Suốt đường đi, anh cố hết sức để tự an ủi mình, đó chắc chắn chỉ là hiểu lầm! Liệu có phải là cô trên đường về đã gặp phải tên lưu manh nào đó định giở trò quấy rối nên mới ra tay tự vệ, thế nên cô mới...

- Minh Minh, đã xảy ra chuyện gì?

Vừa đến được Sở Công an, anh đã nhìn thấy vợ mình đang co ro ngồi bó gối trên chiếc ghế dài lạnh lẽo của Sở Công an.

Cô ngước nhìn anh, mắt mọng đỏ lên một chút rồi lặng lẽ cụp xuống. Vì cái vẻ tĩnh lặng và tủi thân mà anh chưa từng nhìn thấy ở cô khiến anh càng thêm rối ruột.

- Em đừng lo, em nói cho anh biết, người khác đã bắt nạt em như thế nào? - Anh tự ra lệnh cho bản thân phải bình tĩnh lại.

Cô mở miệng nhưng hoàn toàn thốt không ra tiếng.

Ngược lại viên cảnh sát bên cạnh cười mỉa lên tiếng:

- Thưa ông, có lẽ trước tiên ông nên quan tâm một chút đến người bị hại mà vợ ông "bắt nạt" cầm chai bia đập vỡ đầu có nguy cơ chấn động não hay không?

Anh ngây người. Bị vợ ông "bắt nạt"?

Anh thẫn thờ quay đầu, nhìn về phía người bị hại lúc này đang cuốn một tấm vải xô kín mít vòng quanh đầu chỉ để lộ độc hai con mắt nảy lửa trông tức cười như quái vật của Frankenstein.

Lúc này, người bị hại đã nhìn thấy gia thuộc của kẻ hại mình đến, vô cùng kích động, nghiến răng nghiến lợi đầy vẻ hung bạo chỉ vào cô lúc này đang so vai ngồi rõ ràng đã bị dọa đến khiếp sợ, anh ta hoa chân múa tay gầm lên:

- Con mụ điên này, tôi nhất định kiện cô đến vào tù mới xong!

- Thưa ông, trước khi sự việc được làm sáng tỏ, dựa vào thái độ này của ông, tôi cũng có thể kiện ông về tội đe dọa! - Anh đứng chắn trước mặt vợ, quét ánh mắt sắc

http://tieulun.hopto.org

nhọn về phía đối phương, tư thế bảo vệ cực kỳ mãnh liệt khiến cho cái người bị hại mà ngón tay vẫn không ngừng để ở động tác "ngang" kia đột nhiên ngây cứng.

Anh ngồi xuống, ôm lấy bờ vai cô, úp đầu cô dựa vào ngực mình, ôm cô vốn đang sợ đến run rẩy vào trong lòng, từ tốn nói với cảnh sát:

- Các ông có thể hỏi cung rồi.

Cảnh sát cũng bị hành động này của anh làm cho bối rối, hắng giọng một lát, lấy lại vẻ uy nghiêm hung dữ đập bàn:

- Cô An Tử Minh, giờ cô bắt đầu khai thật ra, cô có bao nhiêu đồng bọn? Cô phải cho tôi biết tên họ của từng người một!

Cô cắn môi:

- Không có...

- Còn không thừa nhận!

"Bốp! - Viên cảnh sát đập mạnh bàn.

Cô kinh sợ đến giật nảy cả mình.

- Cô đừng nói với tôi là cô không quen biết những người đó! Theo kinh nghiệm điều tra nhiều năm của tôi, những người sinh sự đó căn bản đều là do cô dẫn đến.

- Đừng sợ - Anh nhẹ nhàng vỗ về vào lưng cô an ủi, động tác của bàn tay vô cùng dịu dàng nhưng ánh mắt dưới đôi mắt kính lại cực kỳ sắc nhọn - Xin hỏi ngài cảnh sát, cái gì gọi là "căn cứ kinh nghiệm điều tra lâu năm", cái gì gọi là "căn bản"? Xin chú ý đến cách dùng từ và giọng hỏi cung của mình. Nếu không, tôi có thể kiện ngài về tội dẫn cung có ý đồ xấu.

Khuôn mặt công minh chính trực của viên cảnh sát bị những từ ngữ sắc bén của anh chẹn lại, đến nỗi tạm thời quên cả phát tác.

- Thưa ông, cảnh sát chúng tôi đang điều tra án, xin đừng nhúng tay vào! - Viên cảnh sát khó chịu liếc mắt cảnh cáo.

- Tôi là một luật sư, tôi có quyền đại diện cho đương sự là cô An Tử Minh trả lời tất cả các câu hỏi, đồng thời đưa ra kháng nghị đối với tất cả các điều bất hợp lý xảy ra trong quá trình hỏi cung.

- Thì ra là luật sư. - Viên cảnh sát có chút bất ngờ.

http://tieulun.hopto.org

- Còn nữa, trước khi các ông tiến hành thẩm vấn, tôi muốn biết người bị hại đã được cơ quan có thẩm quyền giám định mức độ thương tật hay chưa? Xin hãy đưa ra giấy giám định thương tật. - Anh lạnh lùng đảo tình thế, truy hỏi.

Không chỉ viên cảnh sát, ngay cả người bị hại cũng bị làm cho cứng họng.

Giọng nói của viên cảnh sát rõ ràng đã có chút khá hơn:

- Thưa ông, có lẽ ông không rõ lắm về tình hình lúc đó, khi người bị hại được đưa đến đây, cả đầu đều đang chảy máu, trong tay vợ ông vẫn còn cầm chặt một nửa chiếc vỏ chai bia.

Hơn nữa, chính cô ấy cũng thừa nhận là mình đã tấn công đối phương...

A nh cắt lời viên cảnh sát:

- Tôi chỉ biết rằng, vợ tôi còn chưa nặng đến 45 cân, cô ấy không thể nào vô duyên vô cớ đi tấn công một người đàn ông nặng đến ít nhất cũng phải 70 cân như thế?

Đột nhiên, tay áo anh bị giật nhẹ mấy cái, anh cúi đầu, nhìn thấy vẻ mặt không muốn bao biện đầy bồn chồn của vợ. Anh đã quá quen thuộc với cái vẻ mặt này, mỗi lần An Tử Minh làm sai chuyện gì đều lộ ra cái vẻ mặt như vậy.

Anh hốt hoảng.

Không lẽ đúng là vợ anh đã chủ động tấn công người khác?

- Nói hay lắm! - Đột nhiên, từ phía ngoài phòng làm việc của cảnh sát vang lên tiếng vỗ tay lét đét - Một cô gái yếu đuối còn chưa đến 45 cân làm sao có thể vô duyên vô cớ tấn công một người đàn ông nặng đến ít nhất cũng phải 70 cân được? Đây không phải chuyện đáng cười sao?

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn ra phía ngoài.

Chỉ thấy một anh chàng rất đẹp trai ăn mặc có vẻ phóng túng, trên mặt mang một nụ cười rất vô lại, hài hước giơ tay lên cao:

- Thưa ngài cảnh sát, tôi đến tự thú!

Ánh mắt Lương Tử Tích trở lên lạnh lùng, anh nhận ra người đàn ông này, anh ta là anh em tốt của vợ anh.

- Vương Xuân Đạo. - Nghe thấy giọng nói quen thuộc, An Tử Minh ngước mắt

http://tieulun.hopto.org

lên nhìn, dường như sợ viên cảnh sát nghe thấy cô thấp giọng nói - Đừng quan tâm đến mình, cậu mau đi đi.

Tự thân khó giữ còn làm ra vẻ nghĩa khí, cố tỏ vẻ.

Lương Tử Tích phát hiện có một dòng giận dữ đang tăng vọt lên trong lồng ngực mình.

- Mình cứ không đi! Cái đồ chân ngắn như cậu, bình thường không chịu vận động. - Vương Xuân Đạo cốc vào trán Minh Minh, giọng nói đầy vẻ thân mật.

- Đủ rồi! - Lương Tử Tích nổi giận, hất mạnh cái bàn tay không biết "phép tắc" kia ra. Anh rất ghét, không, mà là cực kỳ ghét cảnh vợ anh cùng với những người đàn ông khác xưng anh xưng em, có những cử chỉ thân mật mà căn bản chỉ có người yêu mới được phép làm ở trước mặt anh.

- Lương Tử Tích, anh hay ghen đến vậy, cẩn thận tổn hại đến thân thể đấy! - Vương Xuân Đạo bề ngoài cười cợt thu tay về, giọng nói vẫn có chất lưu manh như thế chỉ có điều đôi mắt đẹp lại phát ra những tia nhìn sắc nhọn không mấy hữu hảo.

Tình hình đột nhiên biến đổi, ngay đến viên cảnh sát cũng giật cả mình, người bị hại đã nhảy phắt lên chỉ vào mặt Vương Xuân Đạo:

- Ngài cảnh sát, chính là anh ta! Chính là tên khốn kiếp này đã cho người đến đánh tôi.

- Cho người đến lúc nào? Đối phó với tên ẽo ợt như anh, tôi chỉ bảo anh em đứng ngoài xem còn mình vào đánh một mình mà thôi. - Vương Xuân Đạo phẩy tay, thản nhiên thừa nhận.

- Vương Xuân Đạo! Đừng nhận! Đừng nhận! - Minh Minh dường như sắp khóc, cô túm lấy mép áo Vương Xuân Đạo không chịu rời ra. Cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ liên lụy bạn bè.

Vương Xuân Đạo cúi xuống, ánh mắt đầy ắp tình cảm vốn làm Lương Tử Tích chạnh lòng lo sợ, dịu dàng nói:

- Ngốc ạ, đã nói rồi, cậu là do mình "bao", tất cả mọi chuyện của cậu, người anh em này đều sẽ giải quyết.

Nước mắt ngân ngấn trong mắt An Tử Minh lúc này rơi lã chã xuống.

Lương Tử Tích run lên, dùng sức giữ chặt lấy tay An Tử Minh, từng ngón từng

http://tieulun.hopto.org

ngón cố tách những ngón tay đang túm chặt không buông của vợ. Anh thừa nhận, anh rất ích kỷ, nếu như đã có người đứng ra nhận tội như vậy thì còn gì bằng. Hơn nữa, anh sớm đã không vừa mắt với Vương Xuân Đạo. Chỉ cần không phải là vợ anh, người khác cho dù thêm một hai năm ngồi tù nữa cũng không liên quan đến anh!

- Đừng có cãi nhau nữa, có thể cho tôi biết, rốt cuộc sự việc đã xảy ra như thế nào không? - Viên cảnh sát đau đầu.

Đầu tiên là xuất hiện một thân nhân luật sư mạnh mẽ, sau đó lại thêm một anh chàng trông có vẻ không dễ dây vào tự nhận là đến đầu thú, vụ án này xem ra cần giải quyết thật nhanh chóng.

- Là anh ta đánh tôi! - "Người bị hại" tức giận chỉ.

Lương Tử Tích cảm thấy cánh tay đau nhói, vợ anh đã lo lắng đến mức bám rất chặt vào cánh tay anh, ngay cả việc móng tay cắm sâu vào da anh cô cũng không hay biết.

Anh lại dang tay, ôm cô an toàn vào lòng mình.

- Là tôi đánh anh ta. - Khác với sự lo lắng của Minh Minh, Vương Xuân Đạo tỏ ra rất bình thản.

- Không phải cậu ấy! Là tôi, là tôi bảo cậu ấy... - Minh Minh nôn nóng muốn biện hộ, nhưng một bàn tay đã bịt lấy miệng của cô, bịt rất chặt.

Cô mở to mắt, nhìn lên khuôn mặt dường như sắt đá của Lương Tử Tích.

Hai người đàn ông nhìn nhau trong chớp mắt, lần đầu tiên họ có suy nghĩ giống nhau.

- Đúng vậy, anh ta nhận rồi! Anh ta nhận rồi! - Người bị hại kích động đến hét lên với viên cảnh sát.

- Anh có biết nếu nhận tội anh sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự như thế nào không? - Viên cảnh sát nghiêm túc hỏi.

Vương Xuân Đạo không tỏ ra lo lắng chút nào, ngược lại thoải mái nhún vai nói:

- Vậy xin hỏi ngài cảnh sát, quấy rối vợ của người khác, có phải chịu trách nhiệm hình sự không?

Mặt người bị hại biến sắc.

http://tieulun.hopto.org

- Thằng cha này cứ hết lần này đến lần khác quấy rối vợ của tôi, rêu rao rằng nếu vợ tôi không lên giường cùng hắn, hắn sẽ làm cho cái gia đình đầm ấm của tôi phải tan đàn xẻ nghé, xin hỏi ngài cảnh sát, thằng cha này nên chịu trách nhiệm hình sự hay trách nhiệm dân sự? - Vương Xuân Đạo vờ làm ra vẻ "mít đặc" hỏi.

- Không cấu thành trách nhiệm dân sự, càng không thể là trách nhiệm hình sự. - Viên cảnh sát có chút ngượng ngập trả lời, ánh mắt nhìn sang người bị hại đã có sự thay đổi, hàm chứa vẻ khinh bỉ rất rõ ràng. Người bị hại hiển nhiên đã bị Vương Xuân Đạo nói trúng tim đen, ánh mắt lo sợ nhìn quanh quẩn.

- Thế việc cô gái đó làm bị thương người khác nên giải thích thế nào? - Viên cảnh sát hiếu kỳ hỏi.

Hai người đàn ông vì chuyện ngoại tình của vợ mà đánh lộn đã đành, còn cô gái trông có vẻ nhỏ bé như vậy tại sao cũng lại liên quan vào?

- Phải nói rằng anh ta quá bỉ ổi, không đánh thắng được tôi liền đánh lén sau lưng, An Tử Minh cũng chỉ là giúp tôi, nếu không giờ người nằm trong bệnh viện thậm chí còn nghiêm trọng đến mức "nghẻo" luôn đã là tôi! - Vương Xuân Đạo quét ánh nhìn lạnh lẽo về phía con người bỉ ổi kia.

Khi đó thằng cha này đã bị anh đánh bò ra đất, luôn miệng xin tha, bảo rằng sẽ không dám "đụng" đến "vợ" anh nữa, anh nghĩ như vậy cũng coi như xong, nên khinh địch tha cho kẻ đê hèn đó. Không ngờ thằng cha đó lại dám tranh thủ lúc tất cả mọi người đã quay lưng chuẩn bị rời đi, cầm lấy một con dao sắc xông về phía anh đâm tới.

"Vương Xuân Đạo, cẩn thận!" - Khi đó Minh Minhh đang ôm mấy chai bia để chuẩn bị chúc mừng thắng lợi đứng xem ở một góc khuất, hét lên nhắc nhở anh.

Anh sửng sốt quay người lại, không kịp phản ứng, con dao của đối phương đã sắp đâm đến ngực anh.

"Bụp" một tiếng, Minh Minh từ đằng sau xông ra, dùng chai bia đập vào đầu đối phương.

Cái cô gái thỏ đế này, nhìn thấy máu lênh láng đầy mặt đất sợ tới mức mềm nhũn người tê liệt tại chỗ, cho tới khi cảnh sát thổi còi chạy tới, anh vẫn không xốc cô lên được.

Phát sinh sự cố bất ngờ này, anh không thể để bị bắt ngay, cần phải tính đường trước đã, cho nên anh để cô lại hiện trường vụ án, không ngờ, cô gái ngốc nghếch này lại cứ nói cái gì là nghĩa khí, thà rằng gánh chịu một mình cũng không khai ra

http://tieulun.hopto.org

anh. Không thể không thừa nhận, anh đã bị làm cho xúc động mạnh mẽ, không uổng công anh vẫn vì cô mà vào sinh ra tử.

- Muốn kiện thì cứ kiện đi, con trai sáu tuổi của anh đang được bạn tôi dẫn đi ăn KFC đấy! - Vương Xuân Đạo ra vẻ lưu manh nói một cách thản nhiên, không hề có chút nào kiêng kị mà đe dọa ngay trước mặt cảnh sát.

Lương Tử Tích nhíu mày rất sâu.

- Anh... anh... - "Người bị hại" sắp bị tức phát điên.

- Anh cái gì mà anh, lúc anh đụng vào vợ người ta, sao anh không nghĩ đến cảm nhận của chồng người ta? - Giọng nói của Vương Xuân Đạo ngang ngược đến không khác một tên lưu manh chút nào.

Viên cảnh sát thực sự bị họ làm cho phiền nhiễu:

- Thôi được rồi, kiện cái gì mà kiện, một người đụng vào vợ người ta, một người dẫn con trai người ta đi ăn KFC, cãi tới cãi lui, phiền chết đi được! Hai người hòa giải đi!

Khuôn mặt "người bị hại" xịu xuống, Vương Xuân Đạo cười đắc ý.

- Nếu anh đồng ý hòa giải, tôi thay mặt vợ tôi đồng ý bồi thường tất cả các phí tổn thuốc men - Lương Tử Tích lập tức nêu rõ lập trường - Nếu như chứng thực não thực sự bị chấn thương, sau này chúng tôi sẽ bồi thường thêm một khoản hợp lý.

Vương Xuân Đạo thọc tay vào túi quần, huýt lên mấy tiếng sáo, giống như đang giễu cợt Lương Tử Tích đã vội vã mang tiền đi ném qua cửa sổ đến vậy.

- Cái này... - "Người bị hại" vẫn cố tỏ vẻ, kỳ thực anh ta tự biết, với tình hình trước mắt, đây là bậc thang tốt nhất để đi xuống.

- Cái này gì mà cái này! Chồng người ta đã có thành ý như vậy rồi, còn không gật đầu! - Ngay cả viên cảnh sát cũng trợn mắt nhìn anh ta.

Khi đã ra khỏi Sở Công an, An Tử Minh vẫn không dám tin là mình đã an toàn. Chỉ là thực sự an toàn sao? Không!

Bởi vì Lương Tử Tích vừa bước khỏi Sở Công an được mấy bước đã hất tay cô ra.

- Được rồi, An Tử Minh, giờ em nói với anh cho rõ, tại sao em lại gây sự với người ta? - Mặt Lương Tử Tích xám lại.

http://tieulun.hopto.org

Vương Xuân Đạo căn bản còn chưa lấy vợ, lấy đâu ra vợ mà bị người ta quấy rối?

Cô đầy vẻ tội nghiệp so vai nói:

- Em sai rồi, anh đừng hỏi nữa! - Cô có cái khó của cô, cô quyết không thể vì để anh nguôi giận mà bán rẻ chuyện riêng tư của bạn bè.

- Cái gì gọi là sai rồi? Cái gì gọi là đừng hỏi nữa? - Anh gầm lên - Em có gan thì nói lại một lần nữa với anh! - Anh sắp bị cô làm cho tức chết.

Cô bị tiếng gầm của anh làm co người lại, im như thóc. Lương Tử Tích thường lúc nào cũng chiều cô, rất ít khi thấy anh nổi nóng đến như vậy.

- Em nói cho rõ ràng, vì lý do to lớn gì mà em lại dối anh nói là Khả Khả tìm em, kết quả lại cùng với Vương Xuân Đạo đi trác táng! - Anh thực sự không thể tha thứ cho việc, vào lúc anh dằn vặt như thế, anh cần cô như thế, vậy mà cô lại lừa dối anh cùng với người bạn khác giới của mình ra ngoài trác táng! Cô coi anh ở vị trí nào?

Cô cúi thấp đầu, muốn giải thích nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ lí nhí một câu:

- Xin lỗi!

Chồng, xin lỗi.

- Anh không cần em xin lỗi, anh cần em giải thích! - Anh cười gằn, khăng khăng đòi một câu trả lời.

Không được nói xin lỗi! Xin lỗi đồng nghĩa với việc thừa nhận cô đã vì người anh em Vương Xuân Đạo đó mà vứt bỏ người chồng là anh một bên.

Cô mở miệng nhưng lại phát hiện mình không đủ sức để giải thích, chỉ có thể chọn cách im lặng.

Cô không nói, hoặc là, cô căn bản không thể giải thích.

Lương Tử Tích đột nhiên cảm thấy ngực mình như có dao đâm, cái đau buốt làm anh nhắm mắt lại, khi mở mắt, chỉ còn một màu lạnh lẽo, buột miệng thốt ra một câu rất nặng nề trong cái đầu óc ngập tràn thất vọng của mình lúc đó:

- An Tử Minh, anh thực sự hối hận vì đã lấy em!

Sau khi thốt ra câu nói này, chính anh cũng sửng sốt đến ngây người.

http://tieulun.hopto.org

Cô kinh ngạc, mở to mắt, không tin vào tai mình. Trước đây, cho dù họ có cãi nhau đến thế nào, anh cũng chưa từng nặng lời như vậy.

Anh nhìn cô, không có cát tát nào như chờ đợi, không có tiếng cãi vã nào như chờ đợi.

Anh là một luật sư ly hôn, anh biết rất rõ có nhiều gia đình, chỉ bởi vì một câu nói mà rạn vỡ...

Thế nhưng, cô chỉ ngỡ ngàng nhìn anh, giống như một con thú nhỏ bị người ta vứt bỏ, ánh mắt ngỡ ngàng đến không biết nên phản ứng như thế nào.

Anh quay người, không nhìn vào mắt cô, anh tự phỉ báng mình, rất nhiều cảm xúc phức tạp dồn nén trong lòng đến muốn nổ tung, vào cái khoảng khắc tức giận đến điên lên ấy, anh thực sự đã có cái ý nghĩ chớp nhoáng này.

Anh thấy hối hận, đã kết hôn với cô quá sớm, quá vội vàng.

Là bởi vì cái ám thị lấp lửng của Khương Du Tâm khiến lòng anh kinh động hay là quyền lợi của một người làm chồng bị xâm phạm cho nên mới tức giận đến điên lên như vậy? Anh không biết, hiện giờ đầu óc anh vô cũng hỗn loạn, anh thực sự không biết!

Cô sát lại gần, muốn giảng hòa ôm lấy anh, muốn dỗ dành anh. Cô đã sai, cô không nên nổi loạn, không nên gây phiền nhiễu cho anh đến vậy.

Anh vội vã đẩy ra như phải bỏng.

Đôi tay đang giơ ra ôm lấy anh của cô, ngượng ngùng dừng lại giữa không trung.

- Lương Tử Tích... - Cô muốn khóc nhưng cố hết sức để kiềm chế.

Đừng có cãi nhau, được không? Đều là do cô, chưa được sao?

- Đừng gọi anh, anh vẫn đang tức giận! - Anh nói cứng, bướng bỉnh quay mặt đi.

Lòng sớm đã mềm xuống một cách kỳ lạ. Cái khắc tinh này! Không được, không được nuông chiều cô như vậy.

- Làm thế nào anh mới không giận nữa? - Cô khịt mũi, nói một cách tội nghiệp.

Trước đây chỉ cần cô tỏ ra đáng thương một chút, anh liền đầu hàng.

Ánh mắt sắc bén dưới mắt kính của anh lóe lên, lạnh lùng đáp:

http://tieulun.hopto.org

- Sau này không được anh cho phép, không được gặp lại Vương Xuân Đạo.

Cô không ngờ anh lại đưa ra yêu cầu như thế này, cô kinh ngạc đến quên mất cả tỏ vẻ "đáng thương":

- Không được, cậu ấy là bạn tốt của em! - Cô trả lời theo bản năng.

Cái gì cô cũng có thể thỏa hiệp, thế nhưng, điều này không được! Tình cảm anh em hai mươi năm năm giữa cô và Vương Xuân Đạo, làm sao có thể nói cắt là cắt?

Sự tức giận trong anh lại dâng lên một cách kỳ lạ, anh phẫn nộ bước đi, bỏ mặc cô ở lại.

Anh chẳng qua chỉ thử cô một chút, cô cứ gật đầu trước đã, cứ để anh trút bỏ cơn giận và sự bất kham này đi trước đã, không được sao? Rõ ràng, không được! Tại sao khi ở bên cô, anh mãi mãi không thể dùng một thứ lý trí để tồn tại? Không phải là cười đùa vui vẻ thì lại là tức giận điên cuồng. Anh không thích bản thân cứ bị tình cảm xỏ mũi dắt đi như vậy! Liệu có phải, kỳ thực hai người họ căn bản không nên kết hôn? Đây căn bản không phải cuộc hôn nhân trong tưởng tượng của anh! Tính cách của họ căn bản là trống đánh xuôi kèn thổi ngược!

Đờ đẫn nhìn xe của anh lao nhanh khỏi tầm mắt, cô cố chớp mắt thật mạnh, mới có thể xác nhận, mình đã bị vứt bỏ. Một giọt lệ lăn xuống từ má cô.

Rõ ràng khi nãy chỉ là giả vờ tỏ vẻ đáng thương mà thôi, thật mất mặt! Cô đưa tay che mặt, ủ rũ ngồi xuống giữa đường.

Xong rồi, anh thực sự đã giận rồi.

Thế nhưng, còn chưa ủ rũ được mấy giây, cả người cô đã bị một sức mạnh đằng đằng tức giận nhấc bổng lên:

- Cậu ngốc à! Sao không cho anh ta một cái bạt tai! Mẹ nó, ngay cả anh em mình mà cũng dám bắt nạt. Ly hôn thì ly hôn, mình có thể giới thiệu hàng đống con trai còn nhiều tiền hơn anh ta nhiều cho cậu.

Đừng lắc, đừng lắc, lắc đến nỗi cô sắp chóng mặt chết rồi.

- Đáng ghét, thứ mình thích không phải là tiền của anh ấy! - Cô nhắm mắt, oan ức hét lên.

- An Tử Minh, cậu mạnh mẽ lên một chút, lôi ra một chút hung hãn mà cậu vẫn dùng với mình, Ok? - Phiền chết mất, không có sự cho phép của anh, hai người

http://tieulun.hopto.org

không được phép gặp mặt? Chỉ là lấy chồng thôi chứ có phải mất luôn tự do của con người đâu, thật đúng là độc đoán.

- Không! Mình không muốn cãi nhau nữa! - Hai vợ chồng cãi nhau thường rất lôi thôi, từ chiến tranh nhỏ trở thành chiến tranh lớn, rất tổn hại đến tình cảm. Cho dù lúc anh nói hối hận vì đã lấy cô, cô thực sự rất muốn khóc, rất muốn khóc.

Thực sự là đã hết cách với cô, Vương Xuân Đạo lúc này cũng giống như một quả bóng xì hơi, đầu cúi xuống rất thấp, đột nhiên buột miệng nói:

- Minh Minh, cậu có biết vì sao mình theo đuổi hết cô này lại bỡn cợt với cô kia mà chưa từng xuống tay với cậu không?

Một câu hỏi rất kỳ lạ.

- Có ai có thể lấy tay trái sờ tay phải mà cảm thấy hưng phấn không! - Làm ơn, hai người đã quen nhau đã hai mươi năm năm rồi, khi thân mật thậm chí ngay cả nước mũi cũng có thể quệt lên người nhau, cứ nghĩ đến việc nếu như yêu nhau, nếu như tay trong tay, thật đáng buồn nôn.

Vương Xuân Đạo trợn mắt nhìn cô một cái, cô gái chậm hiểu này, đầu óc thường tự động lược bỏ những thứ mà mình vốn muốn kháng lại.

- Cái cậu ngốc này! Quan trọng vấn đề tình cảm như vậy. Tại sao không học mình, không thể học cách đùa vui với nhân gian một chút hay sao? - Anh gõ mạnh vào đầu cô, muốn gõ cho cái đầu ngốc nghếch của cô tỉnh ra, đau đến làm cô la lên ầm ĩ.

Đúng là tức chết đi được, may mà, anh chưa từng bày tỏ với cô. Không phải vì anh nhút nhát, mà vì cái cô gái này quá nghiêm túc, trong khi đó anh lại có chút tùy tiện đối với tình yêu, nếu như thành vợ thành chồng, anh thực sự rất sợ cái tình cảm bốc đồng của mình, chưa đến nửa năm đã vì không chịu được buồn tẻ mà cuối cùng ngay cả tình bạn cũng không còn. Anh là cái "thứ người" gì, trong lòng anh biết rõ, cái tình cảm hai mươi năm năm này, dù sao cũng không thể đem ra mạo hiểm!

- Mau ly hôn đi, tìm lấy một người đàn ông khác, chết sớm sớm đầu thai! - Anh thừa nhận mình có chút xấu xa, anh không chịu được khi thấy cô quá quan tâm đến một người đàn ông mà có vẻ như người đàn ông đó cũng có ý nghĩ như vậy.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh mắt rất kỳ lạ, lần đầu tiên cô nghĩ đến việc có nên tuyệt giao với cậu ta hay không. Lau nước mắt, cô đứng dậy, cởi đôi giày ở chân ra.

http://tieulun.hopto.org

- Mỏi chân rồi à? - Khi Vương Xuân Đạo đang muốn hỏi cô, có cần anh cõng về nhà không, thì một bàn chân đã được đáp vào đầu anh.

- An Tử Minh! - Anh gào lên.

Thế này thì xui xẻo biết đến mấy trăm năm!

Cô vỗ tay, ok, báo thù được rồi, khuây khỏa quá! Ghét nhất là người khác trù cô ly hôn, cho dù là anh em cũng không được!

Cô vẫy taxi đi về hướng nhà mình. Chồng cô cô hiểu, chỉ cần cô về nhà, thái độ mềm mỏng một chút, lại tỏ ra tội nghiệp một chút, anh nhất định đầu hàng.

Thế nhưng, thật bất ngờ, mở cửa nhà, cô chỉ thấy căn phòng tối đen.

Anh vẫn chưa về nhà.

- Ây! - Cô thở dài, bật đèn.

Cô ủ rũ ngả người vào sô pha, ôm lấy Tiểu Ngốc lúc này cũng đang rất ủ rũ như vậy nằm bên trên, tự nói một mình:

- Bố vẫn chưa về nhà à? Mẹ không ngoan, làm bố bực mình rồi. Đợi lát nữa bố về con nói tốt cho mẹ, có được không?

Tiểu Ngốc lúc bình thường vốn rất thích làm nũng, thế nhưng hôm nay chỉ cúi đầu nằm im, hình như tâm trạng có vẻ rất không tốt.

Cô cũng vậy! Tâm trạng rất không tốt! Nó đồng bệnh tương lân với cô.

Cô rút phong sôcôla trên kỷ trà, mở gói lấy ra một thanh, uể oải ăn. Có người nói, ăn sôcôla vào tâm trạng có thể tốt hơn. Lừa đảo, đúng là lừa đảo! Cô vẫn thấy buồn đến muốn chết! Ăn nhiều vào một chút, ăn nhiều vào một chút có lẽ tâm trạng sẽ tốt hơn.

Tiểu Ngốc ngóc đầu sang, ánh mắt đầy vẻ buồn rầu nhìn "mẹ".

- Con cũng muốn ăn? - Cô đưa sôcôla đến gần miệng của Tiểu Ngốc, quả nhiên, Tiểu Ngốc vốn bị cô nuôi đến trở nên rất hảo ngọt lập tức cắn lấy một miếng.

Cô cắn một miếng lại đút cho Tiểu Ngốc một miếng. Được rồi, có phúc cùng hưởng, một người một chó đồng bệnh tương lân cùng ngồi ăn như vậy, để sôcôla nhấn chìm lấy họ.

http://tieulun.hopto.org

Chẳng mấy chốc, một thanh sôcôla lớn đã được ăn gần hết. Đột nhiên, trên quần bò của cô bốc lên một mùi hôi thối.

Cô cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy một đống màu vàng loang lổ.

- Đáng ghét! Tiểu Ngốc, con lại dám ị lên người mẹ! - Cô ngẩng mặt, khóc không ra nước mắt - Mẹ phải đánh vào mông con! - Đang chuẩn bị làm ra tư thế đánh Tiểu Ngốc, cô đột nhiên trố mắt.

Chỉ thấy Tiểu Ngốc không ngừng nôn ra bọt trắng, co giật dữ dội, chất lỏng đặc quánh màu vàng vàng dưới thân dính đầy lên người cô.

- Tiểu Ngốc, con đừng dọa mẹ! - Cô sợ đến run giọng.

Tiểu Ngốc của mẹ ngoan nhất, đừng trêu chọc mẹ như thế! Thế nhưng, đáp lại lại là tư thế trợn mắt từ từ lả đi của Tiểu Ngốc.

- Bác sĩ Trần, anh xem xem Lucky nhà chúng tôi, hôm nay hình như ăn không được ngon miệng lắm!

- Được rồi, để tôi xem xem. - Đôi tay dịu dàng đón lấy con chó Quý Phi từ trong tay người phụ nữ, quan sát kỹ lưỡng một lát rồi nhẹ nhàng đáp - Chú chó này không có vấn đề gì, nếu như cô vẫn không yên tâm, tôi có thể kê một số thuốc để cô mang về.

- Bác sĩ Trần, thực ra điều mà tôi rất muốn hỏi là, nếu như chú chó của tôi lỡ có xảy ra chuyện gì vào lúc đêm hôm, liệu anh có thể đến không? - Một đôi mắt được tô rất đậm, lông mi vừa dài vừa cong xòe ra như cánh bướm, chớp một cách mê hồn.

- ... - Người đàn ông hạ đôi mắt tuyệt đẹp xuống, cúi đầu, tiếp tục làm các kiểm tra khác cho chú chó, dáng vẻ bình tĩnh như hoàn toàn không hề nghe thấy cái ám thị vô cùng rõ ràng của người phụ nữ xinh đẹp kia.

Chỉ là, trông thì có vẻ bình tĩnh thế nhưng vành tai lại đỏ bừng lên như tố cáo sự bối rối của anh.

- Anh Trần, tôi thực sự chưa từng thấy người đàn ông nào đối xử với người khác nhã nhặn như anh... - Cô ta thao thao bất tuyệt nói những lời tán tụng, đến cuối cùng vấn đề lại được xoay chuyển một cách hài hước - Thế nên, tối nay anh đến chỗ tôi qua đêm nhé?

Có tiếng cười khúc khích, chính chủ vẫn làm ra vẻ hoàn toàn không nghe thấy

http://tieulun.hopto.org

gì, một cô sinh viên làm bán thời gian xinh đẹp không kìm được bật cười:

- Cô Hà, tôi nói cho cô biết không có tác dụng gì đâu, bác sĩ Trần của chúng tôi là Liễu Hạ Huệ của thời hiện đại, cô đừng bức anh ấy, nếu còn bức anh ấy chắc thể nào cũng như lần trước, bỏ con chó của cô lại, một mình trốn lên cái gác xép ở tầng trên đọc sách đấy! - Những lời này nghe thì như có vẻ khen ngợi nhưng lại giống vẻ chê anh là "con mọt sách" hơn.

- Làm sao có người đàn ông nào là Liễu Hạ Huệ được? Bác sĩ Trần, anh nói thật đi, anh có phải gay không? - Người phụ nữ xinh đẹp chết vẫn còn ngoan cố, nhất định đòi tìm ra cho được một lý do mà đối phương không bị cám dỗ, cô ta bắt đầu bám riết không tha để đòi cho được một đáp án mà mình mong muốn - Bác sĩ Trần, anh nói xem, trong mắt anh, là phụ nữ xinh đẹp hơn hay đàn ông dễ thương hơn?

Người đàn ông khôi ngô bị gọi là bác sĩ Trần đó vẫn tiếp tục cúi đầu giả câm giả điếc. Dù sao anh cũng có nhiều kinh nghiệm, ngay từ khi còn nhỏ đối phó với những cô gái theo đuổi anh, chiêu này đã tỏ ra rất hữu hiệu.

Ví như bây giờ.

- Cô Hà, tôi kê một số phức hợp vitamin B cho Lucky uống, nếu như nó không thích cô cũng đừng miễn cưỡng, hoặc là cô có thể thử cho nó uống một chút sữa chua.

Người phụ nữ chớp chớp đôi mắt xinh đẹp. Chào thua, con chó có thích ăn hay không căn bản không phải là vấn đề trọng điểm đã được chưa, vậy mà anh ta vẫn còn tỉ mỉ kê đơn thuốc.

- Còn nữa cô Hà, tôi thấy con chó của cô còn có chứng trầm cảm nhẹ, tôi đề nghị cô nên thường xuyên dắt nó ra công viên đi dạo, để nó có thể hít thở nhiều không khí trong lành một chút. - Anh chầm chậm giải thích kỹ lưỡng cho cô ta nghe về phương pháp đúng để giải trừ chứng trầm cảm của con chó.

- Phiền phức quá! - Người phụ nữ nghe đến đã sắp ngủ gật, đột nhiên nghĩ ra - Bác sĩ Trần, hay là tôi để Lucky tại chỗ anh đi, để anh nuôi là được rồi, dù sao nó cũng được mua là vì anh! - Cô ta không hề xấu hổ chút nào.

Có loại bà chủ như thế này, con chó có thể không mắc chứng trầm cảm được sao? Anh phát hiện ra mình đang vô cùng nhớ Australia, mọi người ở đó đều đối xử rất tốt với động vật, luôn xem chúng như người thân trong gia đình.

- Cô Hà Huyên Na, con chó cũng giống như người thân trong gia đình chúng ta, xin đừng tùy tiện nói vứt bỏ chúng, như vậy có thể làm chúng sợ hãi. - Anh không

http://tieulun.hopto.org

sợ đắc tội với khách hàng, nghiêm túc nhắc nhở cô ta.

- Ha ha ha ha, đáng yêu thật! - Không ngờ Hà hồ ly không những không tức giận mà còn cười không ngớt.

Người đàn ông điềm tĩnh chờ cô ta kết thúc cái điệu cười khoa trương của mình, bình tĩnh nói:

- Tiền thuốc 154 tệ, cảm ơn.

- Bác sĩ Trần, dựa vào quan hệ lâu ngày giữa chúng ta, anh cũng không giảm giá sao? - Hà hồ ly bắt đầu chọc ghẹo anh một cách phấn khích.

Thật tốt, cuộc sống mà có một người đàn ông đẹp trai hiền lành để bắt nạt thật tốt đẹp vô cùng!

Còn không phải sao, người đàn ông hiền lành đó đầy vẻ thực thà nói một cách nghiêm túc:

- Cô Hà, chúng ta quen nhau chưa lâu, không có giao tình gì cả, hoàn toàn không phải là cái "quan hệ lâu ngày" mà cô nói, hơn nữa, tôi cũng đã miễn tiền khám cho Lucky rồi.

Đáng yêu, đáng yêu, đâu ra đấy, đúng là rất đáng yêu! Ngay cả cô sinh viên làm thêm xinh đẹp cũng cười bò ra trên quầy.

- Bác sĩ Trần, anh đã tìm được phòng chưa? Giờ vẫn ở trên gác xép trong cửa hiệu sao? Có cần tôi tìm giúp anh không? - Hà hồ ly nhiệt tình hỏi.

Việc của tôi, không cần cô bận tâm.

Anh muốn trực tiếp trả lời như vậy, nhưng chợt nghĩ đến cô nhân viên hôm qua vẫn còn phàn nàn về việc anh đối xử với các nữ khách hàng nhiệt tình quá kiệm lời, quá lạnh nhạt, đã mở cửa làm ăn, quan hệ giao tiếp cũng không nên để quá gay gắt.

- Vẫn chưa tìm được. Không cần phiền cô đâu. - Anh phiền muộn trả lời, quay người tiếp tục quan sát tình hình của những con vật nhỏ hiện đang "nằm viện".

Con gái Trung Quốc không phải nổi tiếng thế giới về sự rụt rè, ê lệ hay sao? Tại sao anh nhìn thấy lại hoàn toàn không giống như vậy? Lúc nhiệt tình lên còn đáng sợ hơn cả gái Tây.

Hà hồ ly đang muốn nói điều gì đó, đột nhiên, một cái bóng nho nhỏ ôm con chó màu vàng, vô cùng hốt hoảng xông thẳng vào.

http://tieulun.hopto.org

- Bác sĩ! Bác sĩ! Giúp với! Nó không biết bị làm sao lại đột nhiên ngất đi!

Trần Phong vội vã đứng dậy, đón lấy con chó nhỏ trong tay của cô gái.

- Bác sĩ, tim nó còn đập không? Có phải nó chết rồi không? - An Tử Minh vì chạy quá vội vàng, mồ hôi trên trán đổ ra ướt đầm cả tóc, trên mặt cô lem nhem vệt nước mắt, mồ hôi trộn lẫn thêm cả một thứ dịch vàng vàng kinh tởm, trông vô cùng nhếch nhác.

- Xin bác sĩ, cứu lấy nó! - Cô khóc rất thương tâm.

- Chết rồi, là bệnh tim đột phát! - Anh căn bản không kịp nhìn khách hàng lấy một cái, cẩn thận xem xét con chó trong tay, kinh ngạc, không suy nghĩ nhiều, đặt con chó nằm ra, vừa lập tức xoa bóp tim cho con chó vừa vội vã gọi trợ lý của mình:

- Cô Lý, lập tức chuẩn bị mặt nạ thở ôxi.

Mặt nạ thở ôxi nhanh chóng được đem đến.

An Tử Minh căng thẳng đến ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cô chăm chú nhìn vào Tiểu Ngốc lúc này thậm chí còn không kịp được đưa đến bàn phẫu thuật và vị bác sĩ đang căng thẳng từng chập từng chập một, bất lực nhìn anh ta kiên trì và nhẫn nại cấp cứu cho Tiểu Ngốc.

Thế nhưng, từng phút trôi qua, Tiểu Ngốc vẫn không có dấu hiệu nào hồi phục lại. Nước mắt cô không cách nào ngăn lại được tuôn ra.

- Chuẩn bị dao phẫu thuật! - Trần Phong quyết đoán.

Tiểu Ngốc lập tức được chuyển vị trí, chỉ trong vòng mấy mươi giây, người bác sĩ được đào tạo bài bản đã hoàn tất tất cả các khâu chuẩn bị để tiến hành phẫu thuật. Để tranh thủ thời gian, thậm chí anh cũng không kịp gây mê, con dao phẫu thuật sắc bén, vạch xuống một đường rất nhanh nhẹn và chính xác từ trên bụng của Tiểu Ngốc.

Mùi máu tanh nồng nặc.

Hà hồ ly và cô nhân viên bán thời gian xinh đẹp kêu lên một tiếng, đưa tay che mắt. Chỉ có An Tử Minh giống như người mất hồn đau khổ đứng nguyên tại chỗ, đờ đẫn nhìn theo từng bước của cuộc phẫu thuật này.

Trần Phong dùng tay trực tiếp nắm lấy quả tim nhỏ hình hạt đào, tiến hành kích áp, bàn tay mềm mại, chuyên nghiệp của anh từng chút từng chút nhẹ nhàng xoa

http://tieulun.hopto.org

nắn.

Đột nhiên.

Như một kỳ tích, quả tim hình hạt đào đó bắt đầu đập một cách chầm chậm trong lòng bàn tay anh...

Cuối cùng, anh thở phào, trên khuôn mặt khôi ngô hiện nên một nụ cười ấm áp, từ từ hé ra, khiến tất cả những phụ nữ có mặt tại hiện trường đều nhìn đến ngây người.

- Nó sống rồi. - Anh nhẹ nhõm tuyên bố đáp án.

Tiểu Ngốc sống rồi.

Thế nhưng, cô vẫn ngây người đứng nguyên tại chỗ, tối nay mọi thứ đều quá kịch tích, đầu tiên là cô đánh vỡ đầu người khác, suýt chút nữa bị kiện đến phải vào bóc lịch trong tù, tiếp đến là Lương Tử Tích đã nổi giận một cách chưa từng thấy đối với cô, sau đó, cô đã ngoan ngoãn trốn ở nhà ăn sôcôla, vậy mà Tiểu Ngốc vốn khỏe mạnh như thế, vô duyên vô cớ lại bị mắc bệnh tim, suýt chút nữa bỏ cô mà đi.

Cô thực sự muốn tìm một bờ vai thật vững chãi, thật dịu dàng để dựa vào mà khóc.

Tiêm thuốc tê, khâu lại vết thương, Trần Phong đưa tay lau mồ hôi trán, như vậy đã có thể xem như công đức viên mãn được rồi.

- Đừng sợ, mày sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi! - Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu Tiểu Ngốc, an ủi nó bằng một giọng rất dịu dàng.

Tiểu Ngốc lúc này đã có chút tỉnh lại, đau đến nhe răng, nhưng lại yếu ớt đến ngay cả mắt cũng chỉ có thể giữ được ở trạng thái một bên nhắm một bên mở, cái đuôi nho nhỏ cố gắng lắm mới rung rung lên được một chút.

Đây là một kiểu bày tỏ vui mừng, nếu như Tiểu Ngốc quý mến ai, cái đuôi của nó thường vẫy tít.

- Cô Lý, cô xử lý những việc còn lại. - Anh vừa rửa tay vừa dặn dò trợ lý.

Trợ lý của anh là cô Lý, một cô gái già đã hơn bốn mươi tuổi còn chưa kết hôn, giờ có lẽ đang ở vào độ tuổi mãn kinh, tính khí cũng không được tốt lắm, thế nhưng cô ta cũng giống anh, thực lòng yêu quý các con vật, hơn nữa khả năng làm việc cũng không tồi, anh rất hài lòng.

http://tieulun.hopto.org

Bàn tay khi nãy còn dính đầy máu tanh, giờ đã sạch sẽ đến mức chỉ còn mùi hương nước rửa tay dễ chịu, anh cuối cùng nghĩ ra cần dặn dò một số điều gì đó, ôn tồn quay người:

- Thưa cô, con chó của cô cần nằm viện... - Trong nháy mắt, tất cả những lời định nói đều tắc lại trong cổ họng.

Bây giờ, đến lượt "tim" anh có vấn đề rồi.

- ... một thời gian... - Anh máy móc nói nốt câu cần nói, tim đập đến không làm thế nào để bình thường lại được.

Không ngờ lại là Minh Minh...

May mà trước nay anh đều có chút ngây, cứ mỗi lần nhìn thấy những con vật nhỏ có vấn đề, anh căn bản đều không có thời gian để chú ý tới khách hàng, cũng may thay, anh đã làm xong phẫu thuật cho Tiểu Ngốc, nếu không, anh thực sự sợ là sẽ bị cô ảnh hưởng đến hủy đi một sinh mệnh trong tay mình.

- Vâng. - Cô đờ đẫn gật đầu, bị dọa cho sợ đến nỗi căn bản không còn sức để hỏi xem cụ thể cần "nằm viện" mất bao lâu.

Cô lại quên mất anh, lại không quen anh.

Cay đắng, tiếc nuối bao vây lấy anh, cứ như vậy, anh đờ đẫn nhìn thẳng vào cô lúc này như đang hồn bay phách lạc. Bề ngoài bình thản, trong lòng lại rất hỗn loạn.

Hà hồ ly vốn lăn lộn tình trường đã lâu, lập tức cảm thấy có chút không ổn, theo ánh mắt của bác sĩ Trần, nhìn qua:

- An Tử Minh! - Cô ta kinh ngạc kêu lên.

Cái người ngoài hành tinh mà trên mặt còn dính mấy thứ đặc sệt buồn nôn màu vàng vàng nghi là phân chó, mái tóc ngắn bù xù, nhếch nhác đến còn đi cả đôi dép lê hở mõm trong nhà ra ngoài còn có thể là ai? Chính là người vợ không chút phẩm vị của Lương đại luật sư!

- An Tử Minh, cô vừa bò lên từ nhà vệ sinh hay sao thế? - Hà hồ ly không bỏ qua cơ hội, lớn tiếng giễu cợt.

Cái bộ dạng này làm sao đấu với Nữ vương? Đúng là làm người ta cười chết mất!

Minh Minh đờ đẫn quay lại, đối diện với gương mặt hồ ly được trang điểm khéo léo đó, cô căn bản không có tâm trạng cổ động tư duy của mình để mà thi đấu với cô

http://tieulun.hopto.org

ta.

Tiểu Ngốc, liệu có thể khỏe mạnh lại không?

Cái bệnh viện dành cho thú cưng này, có lần khi dắt Tiểu Ngốc đi dạo ở công viên dưới tòa nhà cô đã nghe những hàng xóm xung quanh nhắc đến.

Đây là một bệnh viện thú cưng rất đặc biệt, không giống với các trung tâm thú cưng khác, ở đây có đầy đủ các trang thiết bị tiên tiến và đắt tiền nhưng lại không có các mục phục vụ đi kèm rất ra tiền như thẩm mỹ, tắm rửa cho chó. Ai cũng nói, ông chủ khôi ngô ở đó, không phải là một người kinh doanh mà là một bác sĩ thực thụ.

Cô còn tinh nghịch cười thầm chế giễu, ông chủ đó đúng là một tên đại ngốc! Nếu như những con chó khác cũng đều khỏe mạnh như Tiểu Ngốc nhà cô thì cái bệnh viện thú cưng cứ khư khư nguyên tắc ấy sẽ sớm phải sập tiệm.

May mà nó vẫn còn.

- Thật quá quắt, thật không có trách nhiệm! - Đột nhiên, cô Lý hét lên bất bình - Kẽ răng của con chó có rất nhiều sôcôla!

Sôcôla?

Trần Phong sửng sốt, anh còn chưa kịp ngăn lại, cô Lý đã xông đến trước mặt Minh Minh, kích động, điên cuồng hỏi:

- Cô nuôi chó như thế nào? Cô có kiến thức thông thường hay không? Không lẽ không hề biết rằng sôcôla là thuốc độc chí mạng đối với chó!

Thuốc độc chí mạng? Sôcôla?

An Tử Minh ngây người nhìn cô Lý, căn bản không thể hiểu được lời của cô ta.

- Nuôi thú cưng cũng như nuôi con, mấy người các người căn bản không hiểu cái gì chỉ làm bừa thôi! - Cô Lý tiếp tục kích động trách mắng, loại người như thế này, cô ta đã từng gặp quá nhiều - Các người căn bản là hung thủ "giết" chó! - Nếu không biết nuôi thì đừng có nuôi!

Cô đờ đẫn đứng đó, hoàn toàn không phản bác lại được lời nào.

- Đủ rồi, cô Lý! - Anh trầm giọng ngăn lại.

Cô Lý và Hà hồ ly, bao gồm cả cô nhân viên bán thời gian xinh đẹp đều kinh ngạc quay lại nhìn anh.

http://tieulun.hopto.org

Điều này không giống bác sĩ Trần chút nào, bác sĩ Trần trước nay trừ những con thú cưng của anh ta ra thì đều "ngây" đến mức không quan tâm đến bất cứ việc gì khác.

Anh không dám kéo tay cô, chỉ dám cách một lớp áo kéo nhẹ lấy cổ tay cô, nói với cô nhân viên bán thời gian:

- Cô giúp tôi lấy một chậu nước nóng, lấy hai chiếc khăn thật sạch, còn nữa, cô có thể đem đôi giày thể thao mà cô vừa mua hôm nay nhượng lại cho tôi không? - Thời tiết tháng ba, buổi tối vẫn rất lạnh, anh để ý thấy đầu ngón chân cô đã lạnh đến sắp đông lại.

Độ ấm của bàn tay anh, cách một lớp vải, vẫn rất ấm áp.

An Tử Minh ngơ ngác nhìn anh.

Cô nhận ra anh! Chính là người đàn ông có tên giống anh họ mà cô đã có duyên gặp mặt mấy lần.

Anh đưa cô ngồi xuống một chiếc sô pha đơn.

Cô nhân viên bán giời gian nhanh chóng mang một chậu nước đến, anh ngồi xuống trước mặt cô, lấy khăn giặt qua một chút, vắt cạn nước, đưa cho cô:

- Lau mặt trước đi. - Giọng nói rất dịu dàng, không chỉ cô nhân viên bán thời gian mà ngay cả Hà hồ ly cũng ngạc nhiên hết sức.

Cầm lấy chiếc khăn âm ấm, cô máy móc đặt lên mặt mình, nước mắt lại tiếp tục tuôn rơi.

Khi nãy người y tá trợ lý đó rốt cuộc là có ý gì? Cái gì gọi là sát thủ "giết" chó? Không lẽ Tiểu Ngốc đột nhiên bị bệnh cũng là do cô hại?

Sau khi cô lau xong, anh cầm lấy chiếc khăn bẩn, vừa đi lấy thêm một chậu nước nóng vừa đưa cho cô một chiếc khăn sạch khác.

Cái dịch thể vàng vàng trên mặt cô đã được lau sạch, nhưng hai mắt vẫn đỏ lên như mắt thỏ, làm người khác phải đau lòng.

Anh vẫn ngồi trước mặt cô, anh dáng cao mảnh khảnh, ngồi xuống vừa ngang bằng tầm mắt với cô. Anh dịu dàng nói cho cô biết:

- Trong sôcôla có chất theobromine, có thể làm giảm lượng máu đưa lên não bộ của chó, nhịp tim của nó có thể tăng lên đến hơn ba lần so với bình thường, tuy

http://tieulun.hopto.org

rằng một lượng nhỏ sôcôla không thể lập tức gây nguy hiểm đến tính mạng của các động vật nhỏ, thế nhưng lại giống như một loại thuốc độc rất khó tiêu trừ trong cơ thể, dần dần tích lũy, đến một mức độ nào đó, liền có thể... - Không nỡ trách cô, anh không nói tiếp.

Anh thử một chút nhiệt độ của nước, vô cùng cẩn thận đưa đôi chân cô vào trong nước ấm, sau khi ngâm một lát liền dùng một chiếc khăn lớn rất sạch sẽ bọc kín đôi chân đẹp như ngà của cô. Mỗi động tác của anh đều rất dịu dàng, rất cẩn thận, sợ rằng mình chưa đủ chu đáo với cô, lại sợ nếu không cẩn thận, cô có thể cho rằng anh mạo phạm, tùy tiện. Đợi đến khi chiếc khăn thấm hết nước trên đôi chân cô một cách tự nhiên, anh mới lấy ra một lọ thuốc cao đã được chuẩn bị từ trước, tỉ mỉ giúp cô xoa lên gan bàn chân bị thương do đi dép lê chạy vội trên đường bị đá cứa vào.

Còn cô, bị đoạn thường thức vừa rồi của anh làm cảm động đến thộn người ra lúc này chẳng khác chi một con rối, căn bản không hề nghĩ được tất cả những cử chỉ vừa rồi của anh sớm đã vượt quá sự quan tâm thông thường.

Cả phòng khám im lặng đến ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, mọi người đều trố mắt nhìn hai nhân vật chính, họ căn bản không thể tưởng tượng được, trong cái màn lãng mạn như thế này, nhân vật nam lại là bác sĩ Trần mà thường ngày "ngây" đến làm người khác phải bực mình.

- Sôcôla có thể cướp đi tính mạng? - An Tử Minh thẫn thờ nhắc lại, làm sao có thể như vậy được?

Là cô, gần như đã hại chết Tiểu Ngốc? Cô nắm chặt mép vải trên ghế sô pha, không thể chấp nhận được sự thực này.

- Không thể nào, anh họ từng nói chó thích ăn sôcôla! - Cô giống như đã bị rút hết sức lực, toàn thân mềm nhũn, yếu ớt phản bác.

Anh họ làm sao có thể lừa cô?

Nghe rõ những lời độc thoại khe khẽ của cô, anh phút chốc bất ngờ ngẩng đầu lên.

Năm An Tử Minh năm tuổi, anh sáu tuổi.

- Mọi người nghe đây, anh họ là do An Tử Minh bảo hộ, ai dám bắt nạt anh ấy, chế giễu anh ấy, mình sẽ đánh cho bò lê bò càng. - Cô bé nhỏ xíu đầy khí phách của một anh hùng đứng chắn trước mặt anh.

http://tieulun.hopto.org

Anh sáu tuổi, nhìn vẻ mặt đầy giễu cợt của các bạn, xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt. Nhưng biết làm thế nào? Minh Minh của anh trúng độc siêu nhân, muốn đóng làm anh hùng!

- Bảo chúng mình không bắt nạt cậu ấy cũng được! Nhà bác Hoàng ở đầu phố có một con chó, nếu cậu có bản lĩnh sờ được vào đầu của nó, chúng mình liền phục cậu! - Một thằng bé thách thức.

Lập tức, cả đám trẻ con hùa theo tán thành.

Là con vật hung dữ trông giống y như con chó và tiếng gầm cũng không khác tiếng chó tru chút nào?! Vừa nhắc tới cô đã sợ đến hai cái chân múp míp cũng run cả lên.

- Sợ cái gì! - An Tử Minh nói cứng, mở to mắt, đầy vẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất đi về phía đầu phố. Vì anh họ, cô phải đi!

- Minh Minh, đừng! - Anh vội vã kéo cô lại.

Con chó đó rất đáng sợ, lúc đứng lên trông còn cao hơn cả họ!

May mà anh họ kéo cô lại, cô cảm kích đến muốn khóc. Cô thực sự rất sợ!

- Ê!

- Xuỳ!

- Hai đứa đều hèn!

Đám trẻ con chế giễu.

- Các người không được bảo anh ấy hèn! - Phút chốc, cô tức giận đến nắm chặt tay, muốn xông vào đánh người.

- Đừng để ý đến bọn họ, miệng mọc trên mặt họ, muốn nói cứ để họ nói. - Anh sinh ra ở cô nhi viện, có rất nhiều chuyện từ nhỏ anh đã có cái nhìn rất thoáng.

Thế nhưng...

- Hèn hèn hèn, đứa trẻ nhặt về từ nhà vệ sinh, hèn hèn hèn!

- Thối thối thối!

Đám trẻ lại tiếp tục chế giễu.

http://tieulun.hopto.org

Trẻ con thời đó, chỉ cần thấy đứa trẻ nào được nhận làm con nuôi, đều rất thích dùng cái câu "đứa trẻ nhặt về từ nhà vệ sinh" để hình dung.

- Các người không được nói anh ấy là đứa trẻ nhặt về từ nhà vệ sinh! - Tiểu Minh Minh giận dữ - Các người mới là đồ thối tha!

- Thối thối thối, Tiểu Minh Minh thích con rơi! - Đám trẻ càng chế giễu mạnh hơn.

- Mặc kệ bọn họ! - Câu nói của đám trẻ làm mặt anh càng đỏ hơn, muốn kéo cô về nhà.

Thế nhưng, cô phẫn nộ gạt tay anh ra.

- Em phải thả con chó đó ra, cắn chết bọn nó! - Cô muốn đi sờ đầu con chó kia!

Vừa nói xong, cô quay người chạy đi.

- Minh Minh, đừng! - Anh và đám trẻ đang vô cùng thích thú cùng chạy theo phía sau cô.

Mọi người chạy đến đầu phố.

- Bác Hoàng, bác có nhà không?! - Tiểu Minh Minh giận dữ dùng nắm tay hồng hồng đẩy cửa căn nhà đó.

Cửa đột nhiên tự động mở ra, chỉ thấy một con chó cao đến ngang người lớn, chiếc lưỡi vừa dài vừa đỏ thè ra, mắt đỏ như máu, dùng tia mắt hung dữ nhìn chằm chằm về phía bọn trẻ.

- A! Chó ra rồi! - Không biết ai đã hoảng sợ kêu lên một tiếng, đám trẻ la hét bỏ chạy tán loạn. Ai cũng tin rằng nếu còn không nhanh nhất định sẽ bị con chó hung dữ này xé thành trăm mảnh.

Thật đáng sợ! Anh cũng sợ, theo bản năng chạy vội theo đám trẻ, vừa được mấy bước, đột nhiên, anh phát hiện tay mình trống không, anh còn chưa dắt theo Tiểu Minh Minh của mình! Con người vốn nhát gan từ bé như anh, thời khắc đó lại không hề do dự mà lập tức chạy ngược lại.

Quả nhiên, anh đã nhìn thấy một màn khiến người ta phải sợ đến mất mật.

- Tôi không dám nữa, đừng cắn tôi! - Tiểu Minh Minh vừa vùng vẫy vừa khóc to, con chó dữ đã đẩy cô ngã xuống, mở to cái miệng đỏ lòm như máu, chuẩn bị cắn vào cái cổ bé nhỏ của cô.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng, đừng cắn em ấy! - Anh đột nhiên hét to, khiến con chó ngừng ngay cái động tác đang tiến hành của mình lại, tiếp tục đè cô xuống, nhưng lại quay đầu nhìn anh một cách hung dữ, dường như đang suy nghĩ không biết có nên đẩy cái cậu bé này xuống trước hay không.

- Đừng cắn em ấy! Em ấy rất béo, thịt không ngon đâu! - Cậu bé gầy gò như anh sợ đến toàn thân run cầm cập, thế nhưng vẫn từng bước từng bước tiến lại gần con ác khuyển. Nếu như có thể, anh đồng ý để nó cắn thay cho Tiểu Minh Minh.

- Tao, tao, tao cho mày ăn sôcôla! - Anh lắp bắp nói, lấy sôcôla trong túi quần ra, thử thương lượng với con chó để đổi lấy Tiểu Minh Minh.

Con chó chăm chăm nhìn vào cái vật thể mùu đen trên tay anh, nước dãi đặc quánh ghê tởm của nó nhỏ cả lên mặt Minh Minh. Hai người họ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Nó ngọt lắm, ăn rất ngon! Ăn nó rồi mày sẽ rất mạnh khỏe, rất vạm vỡ! - Anh lấy can đảm, cũng không cần biết là liệu con chó có hiểu hay không, ra sức quảng cáo về sôcôla để thương lượng với nó.

Tuy rằng, chẳng có chút chắc chắn nào.

Thế nhưng, như một kỳ tích, ngực của Tiểu Minh Minh bỗng thấy nhẹ đi, cái vật khổng lồ đè trên người cô đã rời ra chỗ khác, ngoan ngoãn hướng về phía lòng bàn tay của anh họ mà liếm láp.

Vì nhớ lại, anh ngây người chớp chớp mắt.

Dường như tất cả đều là lỗi của anh. Khi đó anh còn nhỏ như vậy, làm sao biết được sôcôla là thuốc độc với các con vật nhỏ! Anh có nên ăn năn, nhận lỗi với cô? Thế nhưng vấn đề căn bản không phải ở đây! Anh không thể ngờ rằng, cô vẫn còn nhớ đến người “anh họ” này.

Anh xúc động run lên, giọng nói dịu dàng pha lẫn chút run rẩy, chỉ dám ngây ra vì kích động bày tỏ:

- Anh là Trần Phong! - Là anh họ của em, là bạn thời thơ ấu của em, là người mà khi nhỏ hết lần này đến lần khác đóng vai chú rể trong trò chơi vợ chồng với em.

Mắt cô cũng chớp một cái, bình thản gật đầu:

- Em vẫn nhớ anh.

http://tieulun.hopto.org

Cô vẫn nhớ! Cô vẫn nhớ!

Anh cảm thấy lồng ngực mình không còn tù túng như hồ nước đọng nữa mà đang trào dâng, đang sôi sục những thứ tình cảm đầy nóng bỏng, mãnh liệt.

Thế nhưng, cô đã lập tức tiếp lời:

- Bác sĩ Trần, anh đã từng giúp em, em tất nhiên là nhớ anh. - Câu trả lời đầy vẻ biết ơn nhưng lại giống như một gáo nước lạnh, giội tắt hoàn toàn tất cả những xung động trong lòng anh.

Thì ra... trong trí nhớ của cô, chỉ có khoảng thời gian này. Khoảng thời gian về một người xa lạ.

Nhưng mà, anh không phải chỉ là một người lạ đã từng một lần giúp đỡ cô! Thế nhưng, nhận ra nhau thì sao?

Nhận ra nhau có thể mang đến cho anh một cơ hội đoạt lại cô hay không? Nhận ra nhau có thể đổi về cái cơ hội được theo đuổi cô lại từ đầu hay không?

Không thể!

Nhận ra nhau, chỉ có thể làm hai từ tốt đẹp nhất "tình đầu" nhuốm thêm cái sắc thái ngượng ngập.

Khóe miệng hé ra thành một đường vòng cung dịu dàng và nhẫn nhục, tâm trạng anh đã dần dần bình tĩnh trở lại.

- Bác sĩ Trần, giày. - Cô nhân viên bán thời gian chậm rãi dâng đôi giày thể thao mới mua của mình cho ông chủ, giương đôi mắt tròn vo hiếu kỳ quan sát người con gái rõ ràng là rất đặc biệt với chủ mình.

- Cảm ơn. - Anh đón lấy giày, cúi đầu, chăm chú giúp cô xỏ vào chân.

Giày hơi to một chút, thế nhưng anh có thể thắt dây thật chặt, như vậy, sẽ không sợ cô bị ngã nữa.

Dưới ánh mắt nghi hoặc và soi mói, cô có chút ngỡ ngàng, cả khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng, cuối cùng cô cũng nhận ra điều không ổn nằm ở chỗ nào!

Bác sĩ Trần đang ngồi dưới đất, tỉ mỉ giúp cô xỏ giày, cái tiết mục thắt dây giày này, thật vô cùng giống với cái cảnh trùng phùng giữa hoàng tử và cô bé Lọ Lem.

- Bác sĩ Trần! - Cô hoảng hốt bật dậy.

http://tieulun.hopto.org

Cô thực sự bị làm cho sợ hãi! Cô không phải là Hà hồ ly, cô không có cái sở thích trêu hoa ghẹo nguyệt ở khắp nơi.

Anh ngước nhìn lại cô, trong ánh mắt có một chút ấm áp mơ hồ, miệng vẫn giữ một nụ cười mỉm, cả con người anh trông càng trở lên dịu dàng. Một ánh mắt vừa ấm áp vừa hiền dịu mà khó có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt được.

Anh cúi đầu, nhìn vào bàn tay trống không của mình. Quả nhiên, anh không trói buộc được cô, không giữ chặt được cô...

Chỉ là, tất cả những thứ vừa rồi, đẹp như một giấc mộng huyền ảo, một giấc mộng mà anh không muốn tỉnh lại, giấc mộng về cái ước mơ "gắn chặt". "Mộng" trong mắt anh, đã tan biến.

- Con chó của em phải nằm viện mấy hôm, van hai lá giữa tâm nhĩ trái và tâm thất trái của nó bị thoái hóa biến dạng, không thể đóng lại như thường, sau này có thể sẽ xuất hiện một số hiện tượng như thay đổi nhịp tim và phù phổi, cần định kỳ khám chữa và dùng thuốc. - Sau khi bình tĩnh, anh đã trở lại là một bác sĩ chuyên nghiệp, dặn dò một cách cẩn thận - Sau khi ra viện, nếu nó xuất hiện các triệu chứng ho, thở dốc, hôn mê, em cần lập tức mang nó đến bệnh viện.

- Anh đang nói... cho dù Tiểu Ngốc xuất viện cũng sẽ không còn khỏe mạnh nữa? - Cô căn bản không thể chấp nhận được cái thông tin khủng khiếp này! Làm sao có thể, Tiểu Ngốc của cô từ trước đến nay vẫn nô đùa chạy nhảy rất khỏe mạnh cơ mà!

- Đừng để nó vận động quá mạnh. - Anh nói thêm một câu.

- An Tử Minh, cô xong rồi! Cô xong rồi! - Hà hồ ly từ nãy vẫn đứng một bên giờ lại phấn khích vỗ tay.

Trần Phong nhíu mày, anh phát hiện người đàn bà này không chỉ có một thân hình ma quỷ mà cùng với đó còn có cả tâm địa xấu xa như ma quỷ nữa.

- An Tử Minh, cô không biết à? Con chó này là con ngươi trong mắt của Lương Tử Tích đấy! Cô lại dám hại nó thành sống dở chết dở như vậy, cô xong rồi, cô xong rồi! - Hà hồ ly vẫn tiếp tục cái điệu bộ chỉ sợ thiên hạ không đại loạn ấy.

Tiểu Ngốc không chỉ là con ngươi trong mắt Lương Tử Tích, nó cũng là con ngươi trong mắt cô. Minh Minh buồn đến gần như không thở được.

- Bác sĩ Trần, Tiểu Ngốc nhờ anh giúp đỡ! - Cô cúi thấp người.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Ngốc ở đây nhất định sẽ được chăm sóc tốt, không giống như ở nhà, vì có người mẹ hồ đồ như cô mà thường phải bữa đói bữa no. Cái tính hồ đồ lại vô trách nhiệm của cô, thật là đáng chết. Vai cô mệt mỏi rũ xuống, giống như có gánh nặng hàng nghìn, hàng vạn cân đè trĩu bên trên, lòng nặng nề đến ngay cả mỗi bước đi cũng rất nặng nề.

- Minh... cô An, tôi đưa cô về! - Trần Phong vội vã đuổi theo ra.

Làm sao đây? Trông cô có vẻ thực sự rất buồn!

Thế nhưng một bóng người đã đứng chắn trước mặt anh, ngăn anh lại:

- Bác sĩ Trần, anh hình như căng thẳng quá đấy! - Đôi mắt hồ ly tinh của cô ta không phải giả, tinh tường vô cùng.

Anh nôn nóng nhìn theo cái bóng người nho nhỏ càng lúc càng xa hơn và đã sắp biến mất trước mặt, càng nôn nóng hơn nữa. Thế nhưng, người đàn bà đáng ghét này cứ chắn trước mặt anh, anh lại không thể trực tiếp đẩy cô ta ra.

- Bác sĩ Trần, anh muốn tranh thủ cơ hội, phá hoại gia đình người ta hay sao? - Cái miệng của Hà hồ ly không phải chỉ lợi hại bình thường.

Cảm giác bị tạt nước lạnh vào mặt, chắc cũng chỉ đến thế này. Đúng vậy, anh muốn làm gì? An ủi, thương xót, anh sớm đã không còn tư cách.

- Để em đi! Em với cô ta là đồng nghiệp, rất thân thiết. - Hà hồ ly nhếch môi một cái không mấy hảo ý, nói một cách bóng gió - Có một số điều, em cần phải "an ủi" với cô ta một chút, để cô ta thông suốt hơn.

Cô ta vừa đi được vài bước, dường như nhớ ra điều gì đó, đứng chân lại, nụ cười không mấy hảo ý càng sâu hơn nữa:

- Đúng rồi, bác sĩ Trần, anh hình như vẫn chưa tìm được phòng? Em giới thiệu cho anh một căn! Ánh sáng rất tốt, nội thất sang trọng, đồ dùng đầy đủ, còn có... thú vị bất ngờ!

Hà hồ ly đuổi kịp An Tử Minh lúc này đang cúi đầu bước đi. Hai người phụ nữ, lặng lẽ, đi suốt một đoạn đường.

Đột nhiên...

- An Tử Minh, cô có biết nguyên nhân chia tay thật giữa tôi và Lương Tử Tích không? - Hà hồ ly phá vỡ yên tĩnh, đột nhiên pha chút giễu cợt hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Hà hồ ly đi Mỹ, coi tiền đồ quan trọng hơn đàn ông, Lương Tử Tích bị bỏ lại, tự nhiên thành chia tay. Cái phiên bản này, cô ở công ty đã được nghe kể rất nhiều lần.

Cô đã từng truy hỏi Lương Tử Tích, anh chỉ hờ hững nói: "Mẹ anh không thích cô ta, hơn nữa khoảng cách giữa hai người đã xa, anh không có nhiều thời gian và hơi sức để theo đuổi một tình yêu không biên giới, thế là chia tay". Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, bạn gái cũ với anh mà nói, chỉ là một thứ "mì ăn liền" rất gần rất gần, khi cự ly đã xa cách, ai còn đi nhớ đến cái mùi vị đầy chất bảo quản của "mì ăn liền"?

Thế nhưng, bất cứ người phụ nữ nào, khi biết chồng mình đã từng "tuy hai là một" với người phụ nữ khác cũng đều cảm thấy khó chịu. Cho nên, xin cô ta đừng nhắc đến nữa, tha cho cô, có được không? Cô không muốn nghe.

Cô bước nhanh hơn, tối nay, cô không muốn dùng cái thời gian vô vị này với một con người vô vị.

- Chúng tôi đã cùng nhau đến mấy năm, thế nhưng tình cảm lại không bằng với một con chó! - Thế nhưng, Hà hồ ly không tha cho cô.

Cô ngừng bước, đáp án này có chút bất ngờ.

- Tiểu Lang sau này già đi, kiệt sức, thường hay sinh bệnh, anh ấy rất lo lắng, vì Tiểu Lang mà hết lần này đến lần khác cho tôi leo cây. Lại sau nữa, Tiểu Lang chết đi, một thời gian rất dài anh ấy cứ như mất đi chỗ dựa, linh hồn như bị lấy sạch. Tôi nói với anh ấy, ở nước ngoài có một văn phòng luật rất lớn mời tôi qua đó, anh ấy căn bản không hề quan tâm. Sau đó, tôi tiếp tục bảo anh ấy, Lương Tử Tích, em không muốn yêu xa, em có "nhu cầu" của em. - Hà hồ ly nói chuyện vô cùng thẳng thắn.

- Anh ấy nghe, nhưng không nói gì. Sau đó tôi lại cố ý nói, Lương Tử Tích, ra nước ngoài rất tốt cho tiền đồ của anh. Thế nhưng, đổi lại vẫn là một thái độ rất thờ ơ. - Hà hồ ly cười cay đắng tự mỉa mai - Đúng là làm người ta phát cuồng, tôi còn không biết lúc đó anh ấy có nghe hay không.

Từ miệng Hà hồ ly, cô nghe được một phương diện khác về chồng, một người đối xử với bạn gái có chút vô tình.

- Hôm đó, tôi lên máy bay, tôi ôm tia hy vọng cuối cùng hỏi anh ấy, Lương Tử Tích, anh có muốn tiễn em không, anh ấy không những không giữ tôi lại mà còn nói không, tan ca phải về nhà cho "Tiểu Lang" ăn, có lẽ không đến kịp! À, đúng rồi,

http://tieulun.hopto.org

con “Tiểu Lang” đó sau này chính là “Tiểu Ngốc” mà cô nói! Ha ha ha! Con chó, mới là bạn gái của anh ấy, mới là người tình của anh ấy! - Hà hồ ly cười lớn.

- Hà hồ ly... - An Tử Minh quay người, nhìn cô ta bằng ánh cảm thông.

- Tôi cảnh cáo cô, An Tử Minh, đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi. Tôi trước nay chưa từng biết buồn. Có người chồng như thế, cô mới là đồ xui xẻo cùng mình. - Ánh mắt của cô dường như đã làm tổn thương Hà hồ ly, Hà hồ ly lập tức nhảy lên phản ứng kịch liệt.

- Vậy, người đàn ông bát nháo, chỉ thích chó ấy, cứ để cho tôi là được rồi. - Cô lau mồ hôi lạnh, an ủi tình địch.

“Rác rưởi” cứ để cô nhặt là được. Cô không dám lại kích thích tâm hồn “yếu ớt” của đối phương, kỳ thực, ít nhất cô vẫn rất có lòng tin, Lương Tử Tích cũng yêu cô, chiều cô như vậy, trên cán cân tình cảm này, cô sẽ không lấy mình ra so sánh với Tiểu Ngốc.

- Cô có biết, anh ấy vì sao quan tâm đến con chó như vậy không? - Hà hồ ly hỏi không mấy thiện ý.

Thích chó cũng cần phải có lý do sao? Con vật nuôi lâu ngày tất nhiên sẽ có cảm tình, giống như việc cô coi Tiểu Ngốc như người nhà. Dù trong lòng cô đã rõ ràng phản bác lại như thế, thế nhưng tại sao vẫn có một thứ dự cảm không tốt bao phủ lấy người cô?

- Vì một người đàn bà.

Đáp án này, hoàn toàn không nằm trong dự tính của cô, cô sửng sốt đến rất lâu không lấy lại được tinh thần.

Đã từng có lúc cô hỏi Lương Tử Tích về vấn đề này.

“Lương người gỗ, anh khai thật đi, ngoài Hà hồ ly anh còn qua lại thân mật với người phụ nữ nào nữa không? Sau này em không muốn lại mọc ra một người phụ nữ khác đến kêu gào với em là cô ta cũng là bạn gái cũ thân thiết của anh”.

Anh thận trọng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không có”.

Đến giờ, Hà hồ ly lại chạy đến nói với cô là vẫn còn một phụ nữ khác? Cô cảm thấy đầu óc mình thực sự sắp bị đánh ngã. Tối nay, cô đã sắp bị kích động quá mức rồi!

http://tieulun.hopto.org

Cái vẻ sững sờ của cô, cực kỳ thỏa mãn nỗi khát vọng báo thù của Hà hồ ly:

- Trong tim mỗi người đều ẩn chứa một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm không thể nào quên, Khương Du Tâm chính là mối tình đầu của anh ấy! - Hà hồ ly chậm rãi tiết lộ lời giải - Đối với tôi, anh ấy chỉ coi như một cơn gió thoảng qua, thế nhưng Khương Du Tâm thì không giống như vậy, cô ta ở trong tim anh ấy, mới là "tình yêu đích thực".

Tình đầu? Tình yêu đích thực? Khương Du Tâm? Cô không muốn nghe những lời khích bác của Hà hồ ly.

Cô miễn cưỡng lôi trở lại cái tinh thần đang sắp muốn lìa khỏi thể xác mình, cười gượng:

- Chị không phải là anh ấy, chị làm sao biết được ai mới là tình yêu đích thực của anh ấy? Hơn nữa, cái "tình yêu đích thực" mà chị nói có lẽ sớm đã là quá khứ được chôn vùi từ lâu rồi. Mà cho dù có như thế nữa thì cũng đã sao? Quá khứ của anh ấy, tôi không thể và cũng không có cách nào để tham dự. Người con gái đó, giờ chỉ còn là một quãng lịch sử, cho nên, cô ta có quan hệ gì đến tôi?

Có quan hệ, quan hệ rất chặt!

Cô lại bị anh gạt rồi! Đàn ông tại sao không bao giờ có thể một lần nói cho rõ ràng hết những câu chuyện về tình sử của mình?

Tuy miệng nói như thế, thế nhưng, cô chắc rằng mình đã bị tổn thương. Cô tuyệt vọng phát hiện, cô không hiểu hết về anh, bởi vì, anh cứ mãi mãi cất giấu thật sâu những bí mật của mình, mãi mãi không chịu chủ động kể cho cô về quá khứ của anh.

Điều thứ nhất, đó là Hà hồ ly, điều thứ hai, là cái được gọi là "tình yêu đích thực".

- Có quan hệ gì? - Hà hồ ly cười chế nhạo - An Tử Minh, tôi nên khen cô là quá tự tin hay là quá mù quáng? Nếu không có quan hệ gì, Lương Tử Tích liệu có thể không nghe lời khuyên của tôi mà bất chấp cả sự nguy hiểm đến tính mạng để tiếp nhận vụ án ly hôn của Khương Du Tâm không? Cô có biết điều này nguy hiểm thế nào với anh ấy không? Chồng của Khương Du Tâm không phải kẻ biết thủ thường. Hơn nữa, cô thực sự cảm thấy trái tim anh ấy sẽ an toàn một trăm phần trăm, không thể bị lay chuyển sao? Nói cho cô biết, một phần trăm an toàn cũng không có. Nếu tim anh ấy có thể "an toàn", mười sáu năm trước, anh ấy đã không chỉ vì hẹn hò với một người con gái mà bỏ bê học hành, lao đầu vào đi làm thuê, nếu như

http://tieulun.hopto.org

tim anh ấy có thể “an toàn”, liệu khi nghe tôi vừa nhắc đến Khương Du Tâm, cả người anh ấy có trở nên kỳ lạ như thế không? Theo tôi thấy thì Lương đại luật sư si tình của chúng ta, mười sáu năm rồi cũng không bước chân ra được khỏi cuộc tình đó. Nếu tim anh ấy có thể “an toàn”, vậy thì thời gian này, anh ấy có thể bất thường một cách nực cười như vậy không? Nếu tim anh ấy có thể “an toàn”, vậy thì những thứ đó là thế nào?

Lời nói của Hà hồ ly, từng câu từng chữ đập mạnh vào cô. Trái tim anh có thể “an toàn” không?

Tiếp nhận vụ án ly hôn?

Vì một người con gái mà bỏ bê học hành?

Sự bất thường nực cười?

Đột nhiên, hình ảnh cao ngạo của Nữ vương từ mờ ảo đến dần dần hiện ra rất rõ trong lòng cô. Khương Du Tâm, là cô ấy!

- Tiện đây nhắc nhở cô một chút, cái con chó bảo bối mà anh ấy coi như tính mạng mình đó, chính là món quà duy nhất mà mối tình đầu tặng cho anh ấy.

Ngực cô dường như bị cái gì đó đập mạnh vào. Cảm giác đau đớn dai dẳng buốt nhói, luồn vào từng dây thần kinh của cô.

Một người đàn ông, trân trọng cái hồi ức mà mối tình đầu để lại đến vậy, điều đó có nghĩa gì? Liệu có phải nó thể hiện rằng anh trước nay chưa từng bước ra khỏi quá khứ? Liệu có phải nó thể hiện, tim anh quả thực rất “an toàn” vì nó vẫn luôn được khóa chặt ở quá khứ.

Hà hồ ly giống như yêu ma, ghé sát tai cô, mê hoặc khích bác:

- Tử Minh, mối tình đầu của anh ấy xuất hiện rồi, hơn nữa nhờ vào sự “nỗ lực hết mình” của anh ấy, rất có khả năng sẽ trở về thân phận là kẻ tự do. Có cần tôi nói cho cô biết một chút thông tin mật không? Khương Du Tâm gần đây vẫn giả vờ cao ngạo, thế nhưng cô ta lại giương đông kích tây giống hệt như mười sáu năm về trước, luôn dò hỏi tôi mọi điều về anh ấy, nếu như để Nữ vương ra tay, kẻ ngốc như cô liệu có đấu lại được cô ta không?

Cô rùng mình.

Trước nay, cô chỉ muốn có một tình yêu đơn giản, một cuộc hôn nhân đơn giản, cô không muốn đấu đá với bất kỳ người phụ nữ nào.

http://tieulun.hopto.org

- Đồ ngốc, có cần tôi chỉ điểm cho một chiêu không? Cảm giác bị đe dọa! Cô nhất định phải thu hút được thật nhiều đàn ông ngưỡng mộ bên cạnh mình, khiến cho người đàn ông của cô có cảm giác bị đe dọa chưa từng thấy, đâu đâu cũng có, như vậy, cô mới có nguồn vốn hùng hậu mà cạnh tranh với Nữ vương. - Hà hồ ly dương dương tự đắc chỉ điểm cho cô.

Biến mình thành con bướm hoa thu hút ánh mắt của tất cả những người đàn ông xung quanh, sau đó dựa vào cái hành động lẳng lơ này để giữ chặt trái tim của chồng? Cô không dám gật đầu. Chơi lửa, sớm muộn cũng bị lửa thiêu lại.

- Tôi tin anh ấy. - Cô đã tìm lại giọng nói của mình.

Cô nhất định phải tin tưởng, cái người "Nữ vương" ấy, chỉ là quá khứ.

- Quá khứ? - Hà hồ ly cười lớn - Chỗ đứng trong tim vẫn chỉ dành riêng cho người đó, trong mắt cô, đó cũng gọi là quá khứ nực cười?

Chỗ đứng trong tim vẫn chỉ dành riêng cho người đó...

Không thể nào! Anh từng nói, anh cũng yêu cô! Anh rõ ràng đã bày tỏ với cô! Thế nhưng, là thật sao? Cô thực sự khẳng định, không phải anh gạt cô sao?

- An Tử Minh, cô có cần thăm dò anh ấy không? Đi tìm một đáp án? Đáp án yêu và không yêu... - Hà hồ ly dịu giọng, xúi giục cô.

Không! Không cần đáp án. Cô theo bản năng bỗng muốn chạy trốn.

- Không cần đâu! Chuyện nhà của tôi không cần "người thừa bên ngoài" chỉ điểm. - Cô lạnh lùng từ chối, quay người bước đi.

- Người thừa bên ngoài? - Hà hồ ly bật cười - An Tử Minh, cô có thể khẳng định trong tim Lương Tử Tích, cô không phải là người thừa bên ngoài đích thực không?

Bước chân An Tử Minh ngưng lại.

- Cô khẳng định, người thừa bên ngoài như cô không vô cớ trói buộc bước chân đi tìm tình yêu đích thực của anh ấy? Cô khẳng định, anh ấy thực sự không hề có ý nghĩ hối hận vì đã lấy cô.

Cô như bị sét đánh.

Vô cớ trói buộc bước chân đi tìm tình yêu đích thực của anh.

Anh thực sự không hề có ý nghĩ hối hận vì đã lấy cô?

http://tieulun.hopto.org

Đáp án là, có.

Không phải ý nghĩ, mà là tối nay, đã chính miệng anh nói ra.

Anh về đến nhà đã rất muộn. Cả một buổi tối hóng gió, làm anh thực sự tỉnh táo.

Anh đã nổi giận kiểu gì? Cơn giận này quả thực cũng quá vô lý, quá ngang ngược...

Anh không nên yêu cầu cô cắt đứt liên hệ với Vương Xuân Đạo, giao tình hơn hai mươi năm giữa họ, làm sao có thể nói cắt là cắt?

Là anh đã bị ghen tuông làm mờ mắt, là anh đã quá vô lý.

Trước khi kết hôn, đã từng có một vị khách hàng nói với anh, vợ là gì? Vợ là vật tư hữu mà anh bày trong nhà, cho dù không sử dụng cũng quyết không để bất kỳ ai nhòm ngó, nếu như người đàn ông khác nhìn trộm "tài sản cá nhân" của anh, gần gũi với nó một chút, thì anh chắc chắn sẽ kích động đến ngay cả cái mức muốn giết người.

Cũng giống như, đàn ông thường mong muốn những người phụ nữ bên ngoài ăn mặc càng mát mẻ càng tốt, để mình được mát mắt, thế nhưng, cho dù bất cứ người đàn ông háo sắc, phóng khoáng đến mức nào, nếu biết vợ mình mặc váy ngắn xuống phố, chắc chắn anh ta sẽ trở mặt.

Trước đây, anh thấy cái luận điệu này thật nực cười.

Vị khách hàng này rõ ràng là không yêu vợ mình, bên ngoài còn vợ hai vợ ba, lấy đâu ra cái mong muốn độc chiếm ích kỷ mà mạnh mẽ như vậy?

"Luật sư Lương, anh đừng có không tin, đợi sau khi kết hôn anh sẽ dần dần được nếm trải".

Quả nhiên, sau khi kết hôn, anh thực sự đã được nếm trải vô cùng sâu sắc.

Đêm, đã khuya.

Anh mở cửa bước vào, bất ngờ thấy phòng còn sáng, từ vô tuyến không ngớt vang lên những trận cười rôm rả trong một tiết mục truyền hình thực tế. Cô cũng đang cười theo, bỏng ngô vung vãi đầy dưới sàn.

Cô lại đang làm "ô nhiễm" môi trường! Anh chẳng có chút không vui nào, ngược lại, lòng thấy nhẹ nhõm hơn. Xem ra, cuộc cãi nhau tối nay, cô hoàn toàn không để tâm.

http://tieulun.hopto.org

- Đang xem tiết mục gì? - Anh lên tiếng, cho thấy sự tồn tại của mình.

Đến gần cô, anh mới đột nhiên phát hiện, mắt cô có chút đỏ.

- Khang Hy đến rồi. - Mắt hơi khép lại thành một đường cong cong rất đáng yêu.

Không giống như mọi lần, anh không thu dọn lại phòng khách đã bị cô làm loạn trước, ngược lại ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay kéo cô lại, cô theo đà ấp vào lòng anh. Cử chỉ thân mật giữa hai người trước nay đều âm thầm như tất yếu, đến mức, dường như cuộc tranh cãi đau lòng đó căn bản không tồn tại.

- Tiết mục hôm nay nói về chủ đề gì? - Mà có thể làm cô cười vui vẻ đến vậy? Anh cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Vợ anh, nhìn bề ngoài có vẻ là một cô bé tùy tiện, thế nhưng thực ra tính khí lại rất tốt.

Thân hình mềm mại trong lòng anh ngưng lại một chút, sau đó trên môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào vô hại, chậm rãi thốt ra từng tiếng:

- Tình... đầu... khó... quên.

Anh ngây ra một lát.

- Của ai? - Nhịp tim đột nhiên có chút hỗn loạn.

- Của Đại Bính, của Lập Uy Liêm, của tiểu chư La Chí Tường... - Cô đếm đầu ngón tay, kể cho anh từng người.

Con tim đang lo nơm nớp của anh trong phút chốc giãn ra.

- Sao lại cười ra nước mắt thế? - Anh lấy tay gạt nước mắt cho cô.

Nói vợ anh đơn thuần ư? Không! Có lúc, ngay cả anh cũng không hiểu được cái con tim khó hiểu ẩn giấu dưới vẻ ngoài đơn thuần đó.

- Bởi vì, thực sự rất buồn cười! - Cô lại cười nghiêng ngả, nước mắt lại túa ra.

- Không khác một đứa trẻ! - Anh vân vê mái tóc ngắn của cô, thở dài không thành tiếng.

Đột nhiên, anh để ý thấy, phòng khách hình như thiếu mất một "thứ đồ" nào đó.

- Ấy, Tiểu Ngốc đâu? Chạy đi ngủ rồi à? Nó đã ăn no chưa? - Anh đứng dậy, đến

http://tieulun.hopto.org

phòng của con chó xem xét, căn bản không để ý thấy, người ngồi phía sau lưng đã như hóa đá.

- Sao lại không có đây? Lại chạy vào phòng nằm trên chăn mền của chúng mình rồi sao? - Anh chuẩn bị đi vào phòng tìm, nếu đúng như thế, nhất định phải túm nó ra đây, dạy bảo cho một trận.

- Lương Tử Tích, anh bình tĩnh một chút, em nói cho anh biết một tin không tốt. - Nụ cười trên môi cô chùng lại, nhẹ nhàng nói.

- Tin gì? - Anh quay người, nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Ngốc chết rồi, là bệnh tim. - Cô ngưng cười, mặt không chút biểu cảm nói.

- Em nói cái gì? - Thái độ của anh, phút chốc như choáng váng đến căn bản không thể tiếp nhận.

- Buổi tối, nó ở trong phòng khách tự nhiên ngất đi, khi em đưa nó vào bệnh viện, bác sĩ nói là bệnh tim đột phát.

- Làm sao có thể? Em gạt anh! Tiểu Ngốc trước nay đều rất khỏe! - Tâm trạng anh trở lên kích động.

- Đúng vậy, nó trước nay đều rất khỏe, đều là do em đã hại chết nó, em cho nó ăn sôcôla, em đã hại chết nó rồi... - Cô yếu ớt nói.

Mắt anh đờ đẫn nhìn vào thỏi sôcôla đã hết gần đến đáy trên tủ trà, một cơn phẫn nộ lấn át hết lý trí.

- Em có đầu óc hay không? Sao em lại cho nó ăn sôcôla? - Anh quát lên, đi về phía cô, nắm chặt lấy vai cô, mất hết lý trí dùng sức lắc thật mạnh - Em nói đi! Nó ở đâu? Em mau trả nó cho anh!

- Nó chết rồi. - Cô lặng lẽ lặp lại, bởi vì bị lắc mạnh, mặt cô càng lúc càng trắng bệch ra.

Thì ra, Hà hồ ly không lừa cô...

- An Tử Minh, đây là cái chăm sóc mà em đảm bảo đấy sao? Em đền nó cho anh! Đền nó cho anh! - Cô khi nãy thậm chí còn vừa xem vô tuyến vừa cười, cô lại vẫn có thể cười được sao?

Thật đáng chết! Tiểu Ngốc chết rồi, cô lại vẫn có thể cười được!

http://tieulun.hopto.org

Hai mắt anh mỗi lúc một hằn đỏ, giọng nói anh mỗi lúc một đanh hơn, vai cô gần như sắp bị anh nắm đến nát vụn, cô thậm chí còn có một thứ ảo giác, có lẽ tiếp theo, anh sẽ giơ tay không hề lưu tình mà tát cô một cái thật mạnh, sau đó bảo cô cút đi.

Ha ha, thì ra, đều là thật. Mối tình đầu khắc cốt ghi tâm, món quà duy nhất.

Tình yêu đích thực...

Nhắm mắt, cô nghe thấy có tiếng đổ vỡ, trái tim thủy tinh, vỡ tan thành trăm mảnh.

Khi mở mắt lại, ánh mắt cô đã đổi sang một vẻ nghịch ngợm, cười thành tiếng nói:

- Lương người gỗ, em đang đùa với anh đấy! - Cô nghịch ngợm le lưỡi.

- Đùa, đùa sao? - Anh không phản ứng kịp.

Ở bên cô là đi tàu lượn hay sao? Quá kích thích, tim gan gần như không thể chịu được.

- Vậy Tiểu Ngốc...

- Mẹ em bảo gần đây vừa về hưu, ngày nào cũng ở nhà nhàm chán đến khó chịu, em liền đưa Tiểu Ngốc sang đó chơi với mẹ mấy ngày! - Nụ cười của cô, không một chút sơ hở.

Cô bây giờ, ngay cả việc thừa nhận sự thực đã phạm sai lầm, suýt chút nữa hại chết Tiểu Ngốc cũng không dám nói ra. Thì ra, cuộc hôn nhân mà cô tưởng rằng vững như thành đồng ấy, chẳng qua cũng chỉ là ảo ảnh mà thôi.

- Thì ra là như vậy... - Anh ngượng ngập buông cô ra, vô cùng áy náy về thái độ của mình vừa rồi.

Không khí, phút chốc trầm lặng.

- Có ăn khuya không? Em đi nấu! - Trên mặt cô vẫn nụ cười ngọt ngào ấy.

- Không cần đâu.

Lời từ chối của anh còn chưa nói hết, cô đã tươi cười chạy đi, trốn vào trong nhà bếp:

http://tieulun.hopto.org

- Anh nhất định là đói rồi! Sẽ nhanh được ăn thôi!

- Em đâu có biết nấu cái gì, đừng đốt bếp lên là tốt rồi! - Anh cuối cùng cũng phải cười, chạy theo cô vào bếp.

- Để anh làm vậy!

Anh nhìn lầm sao? Sao anh lại cảm thấy cái thân người đang quay lưng về phía mình, vai cứ rung nhẹ lên từng chập, dáng vẻ rất giống với đang khóc.

Cô hôm nay, thực sự có chút là lạ.

- Minh Minh... - Anh nhanh chóng quay người cô lại, vẫn chỉ nhìn thấy khuôn mặt có nụ cười còn tươi hơn hoa.

Là anh ảo tưởng?

- Muốn ăn bánh trôi không? Hình như em chỉ biết nấu những món ăn nhanh đơn giản thôi! - Còn chưa nhận được sự chấp nhận của anh, cô đã đem từng viên bánh trôi thả vào nồi.

Anh phát hiện, mắt cô rất sáng, sáng đến mức rất giống với những tia nước lấp lánh trên mặt hồ khi bị ánh sáng chiếu vào.

- Hôm nay mắt làm sao thế? - Anh xót xa vuốt ve mắt cô, phía bên trong còn hơi đỏ, giăng đầy những tia máu, giống như sau cả đêm không ngủ, lại giống như đã khóc rất lâu rất lâu, để lại dấu tích...

Dưới sự vuốt ve dịu dàng của anh, cô ngẩng đầu, ép ngấn lệ chảy vào trong, làm ra vẻ nhẹ nhõm trách móc:

- Đáng ghét! Như vậy mà cũng nhìn ra được, người ta lần đầu tiên đeo kính áp tròng mà.

- Liệu có phải là do không thích ứng dẫn tới viêm giác mạc không? Có phải rất khó chịu không? - Anh lo lắng nhíu mày.

- Hình như thế! - Cô thật thà sờ sờ lên sau đầu mình.

- Thế thì đừng đeo nữa! Độ cận thị của em không nặng, đeo kính áp tròng làm gì!

- Em bị cận thị hơn hai trăm độ cơ, nếu không mang kính áp tròng, em làm sao nhìn rõ được. - Cô nhìn vào mắt anh, nói một cách sâu sắc.

http://tieulun.hopto.org

- Vậy thì đeo kính, anh cũng đâu có chê em xấu đi! - Anh mân mê mái tóc ngắn của cô.

Đừng có mang kính áp tròng nữa. Nhét kính áp tròng vào nhãn cầu thì cũng giống như đàn ông khi "làm việc" mang bao cao su, rất không thoải mái.

Cô cười cười, không tranh luận với anh.

- Trẻ con, bánh trôi được rồi! - Anh liếc nhìn vào những viên bánh trôi đang nổi lềnh bềnh lên mặt nước trong nồi.

- A! - Cô ngốc nghếch kêu lên một tiếng rồi vội vã lấy bát đơm, điệu bộ cuống cuồng lóng ngóng trông rất dễ thương.

- Đừng vội, làm từ từ thôi! Bánh trôi đâu có mọc chân mà chạy đi mất. - Anh nhắc nhở cô, đừng vội, cứ từ từ, anh sẽ đợi cô.

Đúng, mọc chân không phải là bánh trôi trong nồi, mà là người...

- Chúng ta cùng ăn bánh trôi, ăn xong rồi mọi chuyện đều tốt đẹp, sẽ không cãi nhau nữa! - Cô thổi cho bánh trôi nguội bớt, tươi cười đưa lên miệng anh.

Tim anh chợt thót lại.

- Xin lỗi, Minh Minh. - Áp môi lên đôi má hồng hào của cô, anh nói lời xin lỗi.

Anh hôm nay, hình như thực sự đã rất quá đáng. Không phải là một lần, mà là rất nhiều lần.

- Chúng ta là vợ chồng, làm gì có chuyện ai có lỗi với ai? Mau ăn bánh trôi đi. - Cô thúc giục anh, giống như miếng bánh trôi này, rất rất quan trọng đối với cô.

Anh gật đầu, đưa một viên bánh vào miệng, khi ngước mặt lên lại bắt gặp khuôn mặt tươi cười của cô. Chỉ là, anh vẫn cảm thấy, nụ cười của cô hôm nay, có chút kỳ lạ.

- Đến lượt em, đến lượt em! - Cô giống như quỷ đói đầu thai, cướp lấy cái thìa, vội vội vàng vàng nuốt chửng một miếng thật to - Ngọt quá... - Cô ôm bát, híp mắt lại tán thưởng.

- Đúng vậy, em nấu ngọt quá. - Anh cũng mỉm cười hòa theo.

- Thế nhưng biết làm thế nào? Em nghĩ nếu ngọt thêm một chút có thể ngọt ngào thêm một chút, thế là được. - Cô ôm bát, tự nói khẽ, trong ánh mắt cô ẩn chứa

http://tieulun.hopto.org

một vẻ cô đơn mà anh chưa từng nhìn thấy.

Đột nhiên, một cảm giác xót thương kỳ lạ chiếm cứ lòng anh, tim anh, đột nhiên khắc lên hai chữ: Động lòng.

Động lòng đến mức, anh không kìm nén được mình, nghiêng người áp lại, hôn cô thật sâu, hôn xóa đi tất cả những nỗi buồn thương trong cô.

Những ngày gần đây, không khí trong Văn phòng Luật có chút khác lạ, còn đáng lo ngại hơn cả đợt dịch Sars bùng nổ.

- Sao? Ông Lưu, ngay cả ông cũng muốn hủy ủy thác? Ông Lưu, ông nghe tôi nói, luật sư Lương của chúng tôi là luật sư nhận ủy thác ly hôn tốt nhất trên thế giới đấy, ông không thể tìm được ai...

- A lô, a lô! - Cô trợ lý như không thể tin được nhìn chằm chằm vào ống nói, đầu dây bên kia chỉ truyền đến những tiếng "tút tút" gác máy, không ngờ cô lại bị đối phương dập máy như vậy.

Cái ông Lưu này, mấy ngày trước còn ôm một đống tiền, thành khẩn đến mức chỉ còn thiếu nước quỳ xuống, hết lần này đến lần khác cầu xin luật sư Lương tiếp nhận vụ án ly hôn tranh đoạt tài sản siêu khó của ông ta.

- Là điện thoại của ông Lý? - Một người trợ lý khác lo lắng hỏi.

Cô trợ lý lắc đầu máy móc:

- Không phải, ông Lý hôm qua đã gọi đến, nói rằng đã tự thương lượng được với vợ của ông ấy, không cần tiếp tục vụ án tranh đoạt quyền nuôi con nữa.

- Vậy... - Người trợ lý kia cũng toát mồ hôi lạnh.

Tất cả những sự việc này, đều trùng hợp một cách kỳ lạ.

- Làm sao đây? Không chỉ tất cả những người ủy thác lần lượt hủy ủy thác mà bây giờ ngay cả một cuộc điện thoại hẹn tư vấn pháp luật cũng đã mấy ngày nay không có. - Cô trợ lý như sắp khóc.

- Bên luật sư Diêu vẫn làm ăn tốt lắm! Nghe nói lại vừa nhận thêm vài vụ án lớn, chúng ta chỉ có số ghen đỏ mắt thôi... - Một người trong đội rầu rĩ sà tới, đưa ánh mắt "ai oán" nhìn về phía những đồng nghiệp đang bận đến không mở mắt ra được của anh ta ở phía bên kia.

Người so với người, đúng là tức chết người!

http://tieulun.hopto.org

- Luật sư Diêu không thể chuyển một ít những vụ án không muốn nhận cho chúng ta sao? Tổ đám chúng ta đói đến sắp dính cả da bụng vào lưng rồi! - Một thành viên khác ngẩng đầu nhìn trời khóc ròng.

- Không phải luật sư Diêu nhỏ mọn. Nghe nói, tất cả những vụ án mà luật sư Diêu chuyển sang đây, rất kỳ lạ là chỉ sang ngày thứ hai người ủy thác đã cãi trắng không đồng ý.

Một cô nhân viên do dự giơ tay:

- Thực ra, hôm nay luật sư Lương còn hỏi tôi có muốn chuyển sang bên luật sư Diêu không.

- Thế cô đồng ý chưa? - Các đồng nghiệp khác mặt đầy mâu thuẫn hỏi, họ dường như cũng có thể nhìn thấy, một ngày không xa, cái "tương lai" của mình cũng sẽ như vậy.

Tôi không muốn đi! Đi theo luật sư Lương học được rất nhiều thứ! Thế nhưng, tình hình hiện nay... - Cô nhân viên nói một cách khổ não.

- Mọi người thử nói xem, liệu có phải luật sư Lương đã đắc tội với người nào quyền cao thế mạnh không? - Các nhân viên trong tổ đều tụm lại một đám, thảo luận ầm ĩ.

Xong rồi, xong rồi, người tổn thất nặng nề không phải chỉ mình luật sư Lương mà còn là cả một nhóm người.

Ở ngành này, những người cùng tổ đều dựa vào tiền thưởng phần trăm của vụ án, nếu không, chỉ dựa vào cái thu nhập lương cơ bản mà mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ trên dưới một ngàn, ở thành phố sinh hoạt phí cao ngất ngưởng này, mọi người làm sao sống được?

- Chúng ta hiện nay ngoài vụ án của Khương Du Tâm thì đã chẳng còn vụ án nào khác nữa rồi! - Mọi người hoang mang.

- Không biết lần này luật sư Lương ra giá bao nhiêu? Nếu như không cao thì chúng ta cũng đừng có sống nữa! - Hai cô nhân viên có tầm nhìn hơi nông cạn ôm đầu thở than.

- Cô ngốc à! Nghe nói bạn học cũ cũng không khách khí chút nào, vẫn là cái giá ở trên trời. - Có người tiết lộ đồng thời đưa ra ý kiến của mình - Hơn nữa, tất cả mọi việc đều quá trùng hợp, nếu như tôi đoán không lầm, chính là cái vụ án mà hiện nay là duy nhất trong tay chúng ta đã có vấn đề lớn. - Có người đã dùng thế lực của

http://tieulun.hopto.org

mình để cảnh cáo, đẩy lùi luật sư Lương.

- Không biết cái tình trạng suy thoái này sẽ kéo dài bao lâu! - Có người buồn bực nói - Hoặc nên nói, không biết luật sư Lương định kiên trì bao lâu!

- Tiền cũng chỉ là thứ yếu, tôi còn lo rằng luật sư Lương và mọi người có thể có nguy hiểm...

An Tử Minh đờ đẫn đứng cạnh máy uống nước, nước sôi trong cốc tràn cả ra, cho đến khi thấy tay bỏng rát, cô mới giật mình tỉnh lại. Chỗ mà cô đứng, vừa vặn có thể nghe từng câu từng chữ mà họ nói.

Hiện nay trong giới làm luật đang lan truyền một tin tức, có người đang muốn cản trở luật sư Lương, phàm là những người ủy thác của luật sư Lương, ít nhiều đều có thể bị đe dọa. Tính chất án dân sự và án hình sự vốn dĩ không giống nhau, không ai có thể vì ly hôn hoặc tranh đoạt quyền nuôi dưỡng con cái mà để mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm, thế nên những người ủy thác đều thỏa hiệp, không phải là hoãn vụ kiện thì cũng là trực tiếp hủy bỏ ủy thác.

Tất cả những điều này, đều là nhờ ba chữ "Khương Du Tâm" đã ban cho.

Tim cô run lên.

Khi nãy...

- Minh Minh, cô liệu mà khuyên Lương Tử Tích, anh hùng thì không sợ thiệt trước mắt, vụ kiện này mau từ chối sớm đi! Con người đều ích kỷ, có ai là không nghĩ cho lợi ích trước mắt của mình? Cho dù anh ấy có nhận của Khương Du Tâm ba triệu luật sư phí thì cũng đã làm sao? Bây giờ mới mấy ngày? Tình hình đã trở nên bi thảm đến thế này! Sau này còn xảy ra chuyện gì nữa không ai có thể nói chắc được! Nếu sau này vụ án thất bại, anh ấy còn có thể đứng trong ngành này sao? Vô hình trung lại để mất biết bao nhiêu cái ba triệu? Anh ấy sớm đã nổi tiếng rồi, thực sự không cần phải tìm thêm rắc rối! Hơn nữa hiện nay, ngay cả ông chủ lớn cũng đã thấy hối hận vì rước phải một ôn thần đến Văn phòng chúng ta, lúc nào cũng bảo Lương Tử Tích liệu mà làm, ý của ông chủ lớn, không phải đã quá rõ ràng rồi sao.

Cô cúi đầu, rất lâu mới cất lên lời:

- Luật sư Diêu, những thứ này, để anh khuyên anh ấy đi, tôi không tiện nói. - Cùng một nơi làm việc, làm sao cô chẳng biết tổ của Lương Tử Tích gần đây rất khó khăn, thế nhưng, cô không ngờ rằng vấn đề lại nghiêm trọng đến vậy.

- Tôi mà có thể khuyên thì sớm đã khuyên rồi, Lương Tử Tích ương bướng như

http://tieulun.hopto.org

bò, anh ấy cho rằng bây giờ mình đang diễn "người phát ngôn luật pháp" của TVB hay sao?! Ngộ nhỡ đối phương nổi xung lên thì biết làm thế nào? - Luật sư Diêu ôm trán, thấy lo thay cho người khác.

Vậy sao? Thực sự là vì chính nghĩa sao? Chứ không phải vì một người? Những ngày này, cô đã phải vô cùng khốn khổ mới có thể tự kìm nén để không chất vấn anh.

- Đúng rồi, vợ chồng hai người thì có gì mà không tiện nói? - Luật sư Diêu cuối cùng hỏi một cách kỳ lạ.

Vợ chồng có gì không tiện nói? Điều này trong mắt người khác chắc chắn rất nực cười. Thế nhưng, cô thực sự không dám nhắc đến, những ngày này, trái tim cô luôn khóa chặt cái lời phù chú "tình yêu đích thực", cô không dám mở ra, không dám dũng cảm đi tìm đáp án.

Cô cố gắng phát huy hết cái tinh thần A.Q, tự an ủi mình, bất kể là trên pháp luật hay trong cuộc sống, cô cũng chiếm thế thượng phong, chỉ cần cô không buông tay, bất kỳ cái "quá khứ" nào cũng không thể xen vào cuộc hôn nhân của mình.

Cô phải sống thật thoải mái, không được để ba chữ "Khương Du Tâm" làm khuấy động!

Cô đang cố gắng vì cuộc hôn nhân của mình, sự cố gắng của cô chính là im lặng, cố gắng để tạo hạnh phúc cho anh, sau đó vờ như mình không hề biết gì. Quả nhiên, sự cố gắng của cô đã có hiệu quả, những ngày này, Lương Tử Tích đã không còn cử chỉ bất bình thường nào nữa, về nhà đúng giờ, vẫn cưng chiều cô như vậy, vẫn làm cho cô đồ ăn ngon như vậy, sau đó cũng vẫn "ăn" cô ngon lành như vậy. Anh đã dành cho cô tất cả thời gian của mình, tình cảm của họ đằm thắm đến mức căn bản không hề giống với vẻ sắp xuất hiện thêm một người thứ ba.

Thế nhưng, sự lừa dối lẫn nhau này có thể kéo dài bao lâu? Cô giờ rất lo lắng về anh, thực sự rất lo lắng.

- Luật sư Lương, chúng ta có thể nói chuyện không? - Tranh thủ lúc đưa cà phê đến cho anh, cô lấy can đảm.

Anh đang cúi đầu đọc báo, khi ngước mắt lên, cặp mắt dưới mắt kính đầy vẻ tươi cười:

- Làm gì mà nghiêm túc vậy.

Trên cổ cô đầy những vết tích của những đêm hăng say làm việc của anh, cô bé

http://tieulun.hopto.org

ngốc nghếch này, gần đây tâm thần bất định thế nào mà lại không hề nhớ đến việc "ngụy trang" một chút, tự hại mình trở thành nhân vật nữ chính của scandal.

Giờ tất cả mọi người ở Văn phòng đều đang đoán xem nhân vật nam chính đêm đêm hừng hực như lửa kia đến khi nào thì mới xuất hiện. Được, anh thừa nhận, cứ nghĩ đến cái điệu bộ của các đồng nghiệp sau này khi biết được chân tướng, ai ai cũng không ngậm miệng lại được, anh thấy rất hả hê. Gần đây có quá nhiều chuyện rắc rối, anh cần phải tự tìm lấy niềm vui trong nỗi khổ.

Nhìn tâm trạng anh có vẻ không tồi, cô như được cổ vũ, lấy can đảm nói:

- Lương, vụ án của Khương nữ vương anh có thể đừng nhận không?

Khương nữ vương? Anh ngây ra một chút.

Từ khi nào mà vợ anh đã học theo đám người bên ngoài, trước mặt thì cung kính nhưng lại vụng trộm sau lưng gọi người ta là nữ vương Khương Du Tâm? Cô không biết rằng cái danh xưng đó mang quá nhiều giễu cợt và châm biếm sao?

Anh không thích như vậy.

Nụ cười có vẻ nhạt dần.

- Xưa nay anh không hề có thói quen giữa chừng nói hủy thụ lý án với người ủy thác. - Anh thử nói rõ với cô.

- Lần này thôi, chỉ lần này thôi! Không được sao? - Ánh mắt cô vì quá lo lắng đã trở lên cấp bách.

Tim anh se lại, nói như than vãn:

- Có phải em nghe được một số chuyện ở văn phòng không? - Chuyện một thế lực nào đó đang phá hoại kế sinh nhai của anh không phải là một bí mật, cái vòng quan hệ này rất nhỏ.

- Đúng vậy! - Cô gật đầu, không giấu giếm - Cho nên em rất lo, đừng tiếp tục nữa được không? Anh thường nói, dân không đấu với quan...

- Cái thủ đoạn vặt này làm sao uy hiếp được anh, anh đủ nhân lực và vật lực để đấu với nó. - Anh ngắt lời cô - Số tiền mấy năm nay kiếm được, cho dù là ba năm không có vụ án nào, anh cũng thừa sức để sống.

Cô sửng sốt ngẩng lên, sự nghiêm túc và kiên quyết trong dáng vẻ của anh lúc này, cô chưa từng nhìn thấy.

http://tieulun.hopto.org

Vì một vụ án, cho dù đổ tất cả số tiền mà mình tích lũy vào, cho dù là ba năm không nhận án...

Đột nhiên, cô có chút muốn bật cười.

- Thế còn mười mấy người trợ lý vẫn luôn theo anh? Bọn họ làm thế nào? Không lẽ hàng tháng cũng lấy trên dưới một nghìn tiền lương để vượt khổ cùng anh? - Cô thừa nhận, giọng nói của mình có chút kích động không thể khống chế.

Vợ anh vốn luôn là một người rất đơn thuần, thế nhưng bây giờ giọng nói của cô lại có chút quái lạ, phảng phất ẩn chứa vẻ mỉa mai, khiến anh có chút khó chịu.

- Những thứ này anh đều đã tính rồi, vụ án ly hôn của Khương Du Tâm có chút rắc rối, có lẽ sẽ rất tốn thời gian. Cho nên, nếu muốn chuyển sang chỗ khác, anh sẽ không cản trở con đường tiền tài của họ, nếu như vẫn muốn ở lại theo anh, anh sẽ ít nhất đảm bảo cho họ mỗi tháng mười nghìn lương tối thiểu. - Anh không phải là một ông chủ tồi, mỗi người "lính" dưới trướng anh, anh đều sẽ chú ý đường ra cho họ. Những người ở lại, mỗi tháng mười nghìn lương tối thiểu, ít nhất cũng có thể đảm bảo cho cuộc sống của họ không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Mỗi tháng mười nghìn, dưới trướng anh ít nhất cũng có mười lăm người trợ lý, cũng có nghĩa là, anh đã chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng móc tiền túi của mình ra mỗi năm hai triệu để chi vào vụ án này?

- Có phải rằng, cho dù em nói gì, anh cũng sẽ không đổi ý không? - Cô chỉ muốn biết cái đáp án này.

- Đúng vậy. - Anh gật đầu. Anh có nguyên tắc của anh.

Quả nhiên, anh nhất định phải giúp người phụ nữ đó ly hôn. Là tư lợi sao?

Ba chữ "Khương Du Tâm" đã xâm nhập vào cuộc sống của họ. Đâu đâu cũng có.

Ngực cô, ở cái vị trí được gọi là tim, bỗng nhiên nguội lạnh.

Lương Tử Tích kỳ thực không nói cho An Tử Minh biết, anh đã từng nhận được một cuộc điện thoại uy hiếp, khi đó, anh chỉ cười nhạt rồi cúp máy.

"Luật sư Lương, anh nên lo lắng cho an toàn của mình một chút, đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt!" - Đối phương đã cảnh cáo anh như vậy.

Vậy, anh chờ cái ly rượu phạt này!

Tính cách của anh, không phải quá chính nghĩa, thế nhưng không phải là người

http://tieulun.hopto.org

hèn nhát, người khác càng bức anh, anh càng không chịu rụt lại. Chỉ có sự kháng nghị trầm mặc mới có thể làm anh thấp thỏm không yên. Ví như, vợ anh...

- Buổi tối đi ra bãi cát nhé? - Anh gọi điện hẹn cô - Anh đã chuẩn bị thảm, đồ ăn vặt mà em thích, còn có rượu vang đỏ... - Anh hiếm hoi bày đặt lãng mạn cũng chỉ để dỗ dành cô.

Người ở đầu dây bên kia, có chút trầm mặc.

Ngày hôm đó trong phòng làm việc, anh đã chắc như đinh đóng cột khẳng định với cô, vụ án của Khương Du Tâm, anh nhất định tiếp nhận, sau đó cô không hề khuyên thêm câu nào nữa. Là bởi, cô quá hiểu tính anh sao? Đúng vậy! Trước nay những việc anh đã quyết định, đều rất khó thay đổi, nếu ngay cả cô cũng gia nhập vào hàng ngũ những người khuyên giải, ngược lại chỉ có thể dẫn đến không vui.

Chỉ là, mấy hôm nay nét mặt của cô rõ ràng là có chút trầm mặc. Khiến anh rất bất an, cảm thấy như có vẻ mình đã làm sai điều gì đó.

Chạy xe hơn một giờ đồng hồ có thể đến vùng ngoại ô, ở đó có một bãi cát chuyên dành cho các đôi tình nhân gặp gỡ, rất yên tĩnh, rất lãng mạn. Họ đã từng đến đó mấy lần, thế nhưng đều là do cô chủ động đề nghị, bị cô quấy rầy đến không còn cách nào khác, anh mới đồng ý. Anh trước nay không phải một người lãng mạn, thế nhưng, tại sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi tính nết?

- Được. - Cô miễn cưỡng mỉm cười đồng ý.

Cô không muốn đi lắm. Cô không phải con thú cưng mà chỉ cần có được một chút quan tâm nho nhỏ của chủ nhân đã nhảy cẫng lên sung sướng, cô có cảm xúc của cô, cô có tâm sự của cô.

Anh thở phào một hơi.

Mấy hôm nay, cô có chút không muốn để ý tới anh, khiến anh thấy hơi buồn chán, tất cả tâm trí của anh đều xoay quanh cô, ngay cả tâm trạng để giải quyết công việc cũng không có. Anh biết cô đang buồn bực chuyện gì, anh cũng biết, cô đang lo lắng cho anh, thế nhưng, thế giới của anh rất phức tạp, anh không muốn cô can thiệp quá nhiều vào công việc của mình.

Hết giờ làm, hai người hẹn gặp ở bãi đậu xe, ở đây không có nhiều người quen, cho dù các đồng nghiệp bắt gặp họ đi cùng với nhau, cũng sẽ không lấy gì làm lạ.

Tiện đường...

http://tieulun.hopto.org

Mọi người tự hiểu như vậy.

Anh đưa xe bình tĩnh rời khỏi bãi đậu, cùng với sự chuyển động của xe, con búp bê trông rất giống cô, có khuôn mặt tươi rói, không ngừng lúc lắc qua hết bên này qua bên khác.

Môi anh bất giác mỉm cười, một tay thuần thục quay vô lăng, tay còn lại, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang đan lại của cô, dịu dàng vuốt ve nhè nhẹ. Giống như an ủi dỗ dành cô, giống như xin được tha thứ.

Một động tác đơn giản mà ấm áp, khiến đôi mắt đang nhắm nghiền của cô, từ từ mở ra, môi cũng chầm chậm hé nở một nụ cười từ tận đáy lòng.

Vốn dĩ, cô đã là một đứa trẻ rất dễ dỗ dành.

Bàn tay to lớn của anh, được đà bao kín lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Cô không vùng vẫy.

Chỉ là, đột nhiên, một tiếng chuông điện thoại cổ điển vang lên, phá vỡ cả bầu không khí ấm áp trong xe. Đây là loại nhạc chuông mà anh đặt riêng cho các cuộc điện thoại của nhóm khách hàng trong máy. Mà khách hàng của anh hiện nay, chỉ có một người.

- Khương Du Tâm, có việc gì sao? - Bàn tay đang bao chặt lấy tay cô rút về, bắt máy.

- Đúng vậy, anh vẫn đang thu thập chứng cứ, thế nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc ra tay. - Anh vừa lái xe vừa chuyên tâm nghe điện thoại, hoàn toàn không để ý đến, người ngồi bên cạnh, lúc này đã ngưng lại.

- Em đừng sốt ruột! Nóng vội quá chỉ tổ đánh rắn động cỏ...

- Bây giờ đến chỗ em? Không phải đã hẹn sáng ngày mai gặp nhau rồi sao? - Anh có chút bất ngờ, quay mặt, liếc nhìn An Tử Minh.

Cô không chút biểu cảm, quay mặt nhìn xem phong cảnh bên ngoài. Đúng là mùa xuân sao? Tại sao cây cối không hề có cái cảm giác tràn đầy nhựa sống của mùa xuân? Cô đột nhiên cảm thấy, tim mình lạnh cóng.

- Vậy được rồi! Bây giờ anh qua đó xem một chút - Anh gật đầu, tắt máy, sau đó dừng xe lại bên đường, áy náy nói - Minh Minh, xin lỗi, xem ra anh phải hủy cuộc hẹn rồi. Khương Du Tâm nói tìm được một số chứng cứ quan trọng, không biết có

http://tieulun.hopto.org

tác dụng gì không, bảo anh đến chỗ cô ta một chuyến... - Anh còn chưa nói hết, trước sự sững sờ của anh, cô đã không nói không rằng đẩy cửa xe, bước xuống.

Giận rồi sao? Sự trầm mặc khác thường của cô làm anh kinh ngạc, anh cũng vội vàng mở cửa xe. Chỉ nhìn thấy cô đã chặn một chiếc taxi.

- Em về nhà trước à? - Anh vội vã giữ cánh cửa taxi mà cô đang định đóng lại.

Giận dỗi rồi sao? Nếu không tại sao không thấy hé lời nào?

Anh giữa đường bỏ cô, là vì công việc quan trọng, thế nhưng anh cũng có thể đưa cô về nhà trước cơ mà! Khi nãy rõ ràng còn rất tốt, đột nhiên, sao cô lại như vậy?

- Anh đi làm việc của anh đi, em ở bãi cát chờ anh. - An Tử Minh hít thở thật sâu, nặn ra một nụ cười.

Cô cố ý để anh nhìn thấy, nụ cười của mình không thật lòng chút nào. Hẹn hò là anh đề nghị, thế nhưng có tiếp tục hay không, cô cũng có quyền được nói.

Một mình chờ anh ở bãi cát? Làm sao có thể như vậy được!

- Anh không biết những chứng cứ đó là cái gì, càng không biết sẽ phải nói chuyện bao lâu với Khương Du Tâm! Em về nhà trước, có được không? Nếu như về sớm, anh sẽ đưa em ra ngoài! - Anh nhìn thấy thái độ không vui của cô, nhíu mày đề nghị.

Anh nhất định không phát hiện rằng, sau khi anh bắt máy cuộc gọi từ người phụ nữ đó, lập tức liền chuẩn bị hủy bỏ buổi hẹn hò! Anh nhất định không phát hiện rằng, anh trước đây sau khi tan ca, chưa từng nói chuyện công việc với khách hàng.

Những điều này, anh đều không nhận thấy, thế nhưng, cô đều phát hiện ra!

Cô không nói gì, đóng cửa xe, hít thở một hơi thật sâu:

- Anh tài xế, nhờ anh lái xe đến bãi cát ở ngoại ô. - Giọng nói không to, nhưng đủ để anh nghe thấy.

Sự cố chấp của cô làm anh ngây người. Một cảm giác hối hận nảy sinh, nếu như biết trước cô muốn đi bãi cát đến vậy, anh khi nãy không nên...

Cô thay đổi nét mặt, cười với anh một cách "thông cảm":

- Anh bận việc thì cứ đi làm đi! Một mình em cũng được rồi! - Lấy thoái để tiến, giọng nói của cô không hề có chút bức bách nào.

http://tieulun.hopto.org

Cô đang đấu với người phụ nữ đó, cũng là đang đấu với bản thân mình.

- Anh sẽ đến rất nhanh! - Anh vội vàng đảm bảo.

- Không sao đâu, cứ từ từ, em sẽ luôn đợi anh. - Nụ cười của cô không có nét nghịch ngợm như bình thường, rất bình thản.

Luôn đợi anh...

Tim anh nhói đau, cúi người, hôn nhẹ lên mặt cô:

- Anh nhất định đến.

Hai người họ không ai để ý, bên góc phố, một người đàn ông trông rất sang trọng, cũng xuống xe.

- Ông chủ, tôi đi theo cô gái đó nhé!

Trong chiếc xe màu đen bóng, người đàn ông lạnh lùng dặn dò:

- Giúp tôi đi theo cô gái đó! - Người trợ lý này, là bạn tốt của anh từ bé đến nay, tính tình vô cùng chất phác, cho nên, anh tin tưởng anh ta như người nhà, xưa nay chưa từng cố tình giấu giếm bất cứ chuyện gì, những việc giao cho anh ta làm anh đều rất yên tâm, còn anh, tiếp tục đi theo cái gã đại luật sư thích lo chuyện bao đồng kia.

Ngồi taxi hơn một tiếng đồng hồ, lúc cô đến đảo X ở vùng ngoại ô, mặt trời đã từ từ xuống núi.

Hòn đảo không phải vào ngày cuối tuần hơi vắng vẻ, trên bãi cát, lác đác vài đôi tình nhân. Chỉ có cô, một mình một bóng.

Bãi cát này không lớn, màu nước biển cũng không xanh lắm, thậm chí, vào thời tiết này, đi bộ trên bãi cát chỉ tổ bị gió tấp liên hồi kỳ trận đến ù tai, không lãng mạn chút nào.

Cô khịt mũi, thực sự có chút lo sợ mình sẽ bị trúng cảm.

- Lạnh chết người rồi! Ông trời ơi, có thể bố thí cho con chiếc áo bông xuống đây không? - Cô ngẩng đầu nhìn trời cảm thán.

Cô không để ý, phía sau lưng một chàng trai trẻ rất trắng trẻo, mím miệng cố nhịn cười, đứng trốn vào một nơi để tránh gió. Anh thầm nghĩ: Cô gái đó thật thú vị, chỉ có một mình mà cùng tự đùa chơi vui vẻ, dường như sợ mình nhàm chán, cứ

http://tieulun.hopto.org

đi vài bước lại nhảy choi choi lên, không biết là do tính tình nghịch ngợm hay vì lạnh quá mà nhảy lên để làm mình ấm lại. Rõ ràng dường như chẳng có chút hứng thú nào với bãi cát này, rõ ràng khuôn mặt nhỏ nhắn đã xám xanh vì lạnh, vẫn cứ ngồi ở một nơi thật trống trải, hứng chịu "mưa sa gió táp".

Có lẽ cô ta đang chờ ai đó.

Chàng trai trẻ gọi một ly sữa nóng, ngồi trên chiếc ghế của căng tin, tiếp tục quan sát cô.

Một giờ rồi hai giờ qua đi, người mà cô gái đó đợi, vẫn chưa đến.

Ánh mắt cô không có vẻ khó chịu hay oán trách cho lắm, chỉ là khi đã sắp bị đông cứng, cô bắt đầu giải khây bằng cách xây lâu đài cát, nghịch đến nỗi trên đôi tay, trên tay áo, trên chóp mũi cũng bám đầy những hạt cát li ti.

Anh chàng trợ lý nhón chân, tò mò nhìn xem tòa lâu đài của cô đã xây được đến đâu. Thế nhưng, chỗ anh đứng hơi xa, căn bản không thể nhìn rõ được. Anh liền cầm bình sữa nóng, đi về phía cô.

Cô gái đang quỳ hai đầu gối, lấy hai tay vốc cát, rải lên từng tầng từng tầng, rồi xếp que kem ngang qua thành một cây cầu, sau đó nhặt lấy một cái còi làm trạm gác, rõ ràng trên môi đang nở một nụ cười, thế nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc, vô cùng chăm chú, giống như, cô đang xây dựng một ngôi nhà trong mơ.

Anh chàng trợ lý nhìn một cách thú vị, anh trước nay đều có hứng thú đối với kiến trúc.

- Móng như vậy liệu có không đủ chắc không? - Anh không kìm lại được buột miệng hỏi.

An Tử Minh giật nảy mình, thực ra, cô đã nhìn thấy có một chàng trai lạ đứng sau lưng mình, thế nhưng đối phương chỉ chăm chú nhìn vào cái "lâu đài" của cô, ánh mắt trong sáng đến mức không hề làm người khác có cảm giác gì bất tiện, cho nên, cô cũng không để ý lắm đến anh ta.

- "Nhà" của cô xây không chắc lắm, rất dễ bị gió biển thổi sụp. - Anh nhắc nhỏ cô.

Như cảm ứng với lời nói của anh, chỉ thấy anh vừa nói dứt câu, một cơn gió biển rất mạnh đã thổi qua, lâu đài của cô "rắc" một tiếng đổ sụp xuống.

Trời! Tâm huyết của cô, bị hủy rồi...

http://tieulun.hopto.org

An Tử Minh đờ đẫn nhìn cái "nhà" vừa đổ sụp, lại là cái dự cảm không tốt đó, giống như đám mây đen chụp xuống. Rõ ràng bản thân không phải là một người phụ nữ đa cảm, rõ ràng là người thuộc về trường phái lạc quan, tại sao những điều mà giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo với cô, gần đây lại đều không như vậy.

Bởi vì cái miệng ăn mắm ăn muối của mình, anh chàng trợ lý thấy vô cùng bối rối.

- Sữa... - Anh ta ngại ngùng đưa bình sữa chỉ còn sót lại một chút hơi ấm cho cô, lúng túng đến không biết có nên xin lỗi hay không.

An Tử Minh ngước mắt, kỹ càng quan sát người đàn ông trước mặt, cả bãi cát, trừ cô và anh là cô độc, những người khác đều đôi nào vào đôi ấy ngồi ở một góc thật riêng biệt.

Người đàn ông trước mặt, môi đỏ răng trắng, tuy không phải rất nổi bật nhưng mang đến cho người khác cảm giác trong sáng và học thức, cái khí chất toát ra của từng người không thể đánh lừa người khác, anh có lẽ xuất thân trong một gia đình gia giáo ở quê. Xem ra, tuyệt đối không hề giống với những kẻ đại gian đại ác chút nào.

Thế nhưng, trán của kẻ xấu, cũng như vậy, không hề có khắc hai chữ "khốn nạn" ở trên.

- Cảm ơn anh về bình sữa. - An Tử Minh vừa lịch sự mỉm cười cầm bình sữa, để một bên, vừa tò mò hỏi:

- Anh cũng đang chờ người? - Trong giọng nói, cái ý muốn bắt chuyện rất rõ ràng.

Dù sao một mình cô cũng rất nhàm chán, hơn nữa, điều cô sợ nhất là nhàm chán sẽ đem đến cả những suy nghĩ vẩn vơ, dù sao người đàn ông trước mặt cũng giống cô, bị người ta cho leo cây rồi, chi bằng cùng nhau vừa ngồi đợi vừa giết thời gian.

Anh không ngờ cô gái này lại dễ gần đến vậy, sau khi ngây ra một chút, ngượng ngập ngồi xuống cạnh cô.

Trong cái không gian sống của anh, giữa người với người đều rất có khoảng cách, không ngừng hục hặc đấu đá, đừng nói đến chuyện có cơ hội để tán gẫu với nhau.

- Đúng vậy, tôi cũng đang chờ người. - Anh gật gật đầu.

http://tieulun.hopto.org

Anh vừa ngồi giám sát cô, vừa đợi ông chủ, như vậy có lẽ không bị coi là nói dối?

- Người mà anh đợi có nói với anh cô ta khi nào sẽ đến không? - An Tử Minh nghiêng đầu hỏi.

Cô không ngại người lạ, khi còn ở bệnh viện, ngày nào cô cũng tán gẫu đủ các thứ chuyện trên trời dưới biển với bệnh nhân.

- Người đó không nói khi nào đến, nhưng mà, người đó sẽ đến. - Anh chàng trợ lý mỉm cười nói.

An Tử Minh hướng về phía anh ta cười, nói một cách tự tin:

- Anh ấy của tôi cũng không nói khi nào đến, thế nhưng, anh ấy nhất định cũng sẽ đến.

Hai người nhìn nhau cười, chỉ là anh chàng trợ lý không thể nói với cô, cô là đợi người tình, còn anh ta giờ đang làm việc.

- Đúng rồi, anh nói cho tôi biết lâu đài làm sao mới có thể xây cho vững được? - Anh trông có vẻ rất hiểu biết.

Anh cho rằng sẽ bị cô mắng vì cái miệng xui xẻo của mình, không ngờ, cô lại vẫn muốn nhờ anh chỉ bảo.

- Cô dùng cát khô, cần cho thêm một chút nước, chỉ khi cát bị ngấm ướt rồi, móng mới có thể chắc được. - Anh dạy cô.

- Ôi chà! Vậy tôi để tôi làm lại từ đầu. Tôi đi múc một ít nước biển đến. - Cuối cùng cũng biết được cách làm, cô không sợ thất bại, hồ hởi bật dậy. Chạy được vài bước lại quay người lại, e dè chỉ vào bình sữa, ngượng ngập đề nghị - Tôi không có cái cốc nào để đựng nước, tôi có thể dùng cái bình đựng sữa này không? - Cô trước nay không uống đồ của người lạ, trước đây ở PUB dù có vui chơi đến cỡ nào đi nữa, nhưng những đồ uống mà người không quen biết mời, cô đều nhất định không uống, thậm chí khi vừa rời khỏi chỗ ngồi quay lại, để cẩn thận, cô không hề động vào những thứ đồ uống trong cốc của mình.

Thế cho nên những chuyện rắc rối thường hay xảy ra ở các PUB như đánh thuốc mê cưỡng đoạt, cướp tài sản, cô chưa từng gặp phải.

Anh chàng trợ lý không nghĩ nhiều đến thế:

- Tất nhiên là có thể. - Sữa cũng đã nguội rồi, trời lạnh như thế này, anh làm sao

http://tieulun.hopto.org

nỡ để cô uống sữa đông được.

Anh phát hiện, cô gái này rất dễ gần, cũng rất biết tôn trọng người khác.

An Tử Minh đổ sữa đi, vui vẻ chạy đi chạy lại đến mấy chuyến.

- Đủ rồi, đủ rồi! Đủ nước rồi! - Anh chàng trợ lý cũng nổi thói ham chơi.

Khi còn nhỏ, anh thích nhất là cùng Thừa Vũ đến bãi cát xây lâu đài, lần nào cũng là Thừa Vũ chỉ huy, anh làm tay sai, thế nên giờ anh vẫn có chút không quen làm chỉ huy cho lắm:

- Để tôi giúp cô. - Anh xắn tay áo sơ mi, chợt phát hiện dường như mình có chút tự tiện.

- Được! - Không ngờ, An Tử Minh rộng lượng đồng ý, đồng thời lại chạy đi - Để tôi đi thuê một chiếc nạy cho anh. - Người bạn mới này nhìn qua đã biết là một thư sinh yếu đuối, móng tay ở mười đầu ngón tay đều cắt rất bằng và sạch sẽ, không hề giống như cô, trời sinh đã là một đứa trẻ nghịch ngợm.

Cô làm sao biết được anh cần nạy sắt chứ không quen dùng tay? Anh chàng trợ lý không để ý rằng, khuôn mặt mình lúc này đầy vẻ nhẹ nhõm.

Cô giống như một đứa trẻ bận rộn, loáng một lát đã quay trở lại, vì chạy đi chạy lại, trán cô đẫm mồ hôi, hơn nữa, cô cũng không còn cảm giác thấy thời gian lê đi chậm chạp, đầu óc không ngừng tự giày vò, anh và Khương nữ vương đang làm gì?

Cô không thích cái con người đa nghi đó của mình, thế nên, cô cần trở nên thật bận rộn, thật vui vẻ.

Mỗi người một chiếc nạy sắt, hai người đều tưng bừng hồ hởi, say mê với trò chơi.

- Tôi tên là An Tử Minh, anh có thể gọi tôi là Minh Minh, bạn bè đều gọi tôi như vậy. - Cô tự giới thiệu.

- Tôi là Tiểu An!

Nửa tiếng sau.

- Oa, anh giỏi thật đấy! - Cô chặc lưỡi. Một tòa lâu đài trông rất vững chắc đã được xây xong, cô có vẻ rất tự hào, cô cũng góp tay vào đó!

- Thực ra, dù tòa lâu đài kiên cố thế nào đi nữa, cũng chỉ là hư ảo mà thôi, là một

http://tieulun.hopto.org

tòa lâu đài trên không được lúc nào hay lúc ấy. Những cơn hải triều mà mưa gió mang lại sẽ khiến cho tòa tháp cho dù có kiên cố hơn nữa cũng chỉ trong nháy mắt là sụp đổ, lại trở về với hình dạng ban đầu là cát bụi. - Anh nói một cách đầy tâm trạng.

- Tiểu An, nhân sinh quan của anh hơi có chút bi quan. - Cô không nghĩ như vậy - Tôi chỉ biết, xây xong tòa lâu đài, có thể chỉ trong lúc này hoặc lúc tới là lại mất đi, nhưng ít nhất cũng sẽ không hối hận. Cũng giống như tình yêu, nếu như không có đau thương, không có sợ hãi, không thử, không cố gắng, làm sao có thể cam tâm?

- Nhưng mà, tình yêu rất mệt mỏi. - Anh không biết tại sao lại nói những điều này với một người con gái mà có thể xem là xa lạ.

Cô ngây người, thực ra, cô bây giờ, cũng có cảm giác rất mệt.

Sau khi đắp xong mặt trước của tòa lâu đài, hai con người vô công rồi nghề, cùng phủi sạch lòng bàn tay rồi ngồi xuống ngẩng đầu ngắm trăng.

- Này, người mà anh đợi, có đến không? - Thời gian trôi qua từng phút, không thể phủ nhận, cô có chút sợ.

Anh đang làm việc sao? Anh đang làm việc sao...

- Có! - Anh ta gật gật đầu.

Thực ra, anh có chút lo lắng, ông chủ có thể "động đến" người luật sư vô tội đó. Cũng chính là, người mà cô gái đang chờ.

- Có phải cô ấy không để ý đến anh không? - Cho nên, rất lâu rồi vẫn chưa thấy xuất hiện. Cũng giống như Lương Tử Tích...

An Tử Minh phát hiện bàn tay mình đầy mồ hôi lạnh, câu hỏi này, rốt cuộc cô đang hỏi Tiểu An, hay hỏi chính mình? Lúc này, cô rất hy vọng Tiểu An có thể nói to hai từ: "Không phải!".

Anh đang bận việc, anh đang trên đường, có thể là bị kẹt xe, dù sao chắc cũng sắp đến rồi. Hàng ngàn hàng vạn lý do, chỉ đắp thành một cái không phải.

Tiểu An quay mặt sang, lặng lẽ liếc nhìn người con gái trước mặt, anh không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng thốt ra hai từ mà cô mong đợi:

- Không phải.

Nghe thấy hai từ đó, cô thở phào một hơi.

http://tieulun.hopto.org

Đúng, không phải!

Cho nên không phải Lương người gỗ vứt bỏ cô, không phải cho cô leo cây!

- Thế nhưng, người đó thường có rất nhiều rất nhiều việc. - Tiểu An cười nhẹ - Đã quen rồi, tôi trước nay đều nghe theo lời người đó.

Tim cô chợt thắt lại.

Đã quen rồi... Một ngày nào đó, cô cũng sẽ như vậy sao? Cô không thích cái giả thiết này, buồn bã cúi đầu xuống.

Tiểu An nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, đột nhiên hỏi:

- Có phải cô rất lạnh không?

Hả?

- Vâng. - An Tử Minh thật thà gật đầu.

Khi nãy xây lâu đài còn không cảm thấy, giờ ngồi nhìn mặt trăng, hai chân đã đông cứng lại.

- Tôi đến căng tin xem có cho thuê lò lửa không, nếu cứ để lạnh thế này, cô sẽ ốm đấy! - Anh đưa ra đáp án cho cô.

Đi thuê lò lửa?

- Như vậy làm sao được. - An Tử Minh cười anh một cách ngượng ngập.

- Có gì đâu, bạn bè mà. - Anh cười với cô một cách vô tư.

Nói xong mới phát hiện, hai người ăn ý thì có thể dễ dàng trở thành bạn bè.

An Tử Minh nhìn theo cái bóng anh vừa quay đi, vui vẻ mỉm cười.

Đột nhiên, vòng eo nhỏ bé của cô bị ôm chặt, cô chúi vào một khuôn ngực ấm áp:

- Trẻ con, đang nhìn theo anh chàng nào cười ngốc nghếch thế kia? - Từ xa đã nhìn thấy cô đang nói chuyện với một người đàn ông, thật là không biết giữ "đạo làm vợ", anh ghen!

Bên tai phả đến hơi ấm từ giọng nói quen thuộc. Không cần quay đầu lại, khuôn mặt cô, đã bừng lên rạng rỡ.

http://tieulun.hopto.org

Anh, cuối cùng cũng đã đến.

- Sao lại lạnh thế này! - Sờ vào bàn tay đã sắp đông thành đá của cô, Lương Tử Tích nhíu mày.

- Anh đến muộn rồi! - Cô thỏ thẻ làm nũng, ngả vào lòng anh.

Anh và cô căn bản không hẹn thời gian, cho nên làm gì có chuyện đến muộn? Thế nhưng, anh không biện luận, cũng như, cô không hề bực tức trút giận như những người con gái khác, ngược lại, như một chú mèo, cô nhẹ nhàng làm nũng, nhẹ nhàng trách cứ.

Giờ tất cả tâm trí anh đều tập trung ở đôi bàn tay đông cứng của cô, anh không ngừng dùng lòng bàn tay ấm áp của mình miết vào đôi tay nhỏ bé của cô, giúp cô truyền nhiệt.

- Không được rồi! Sao lại lạnh đến thế này! - Anh đã cởi áo khoác của mình, chụp kín lên bờ vai cô.

- Công việc xong rồi chứ? Thảm, đồ ăn vặt, rượu vang đỏ đâu? - Cô cố ý hỏi như vậy, cô cần làm anh hiểu rõ, người phụ nữ đó là công việc, còn cô mới là việc "riêng"!

Mũi cô đã lạnh đến đỏ ửng lên, anh mẫn cảm nhận thấy giọng cô dường như đã có chút nghẹt. Không phải đã bị cảm rồi chứ? Đáng chết! Anh không nên để cho cái chứng cứ đáng ngờ đó kéo dài đến lâu như vậy!

Những chứng cứ đó đáng ngờ đến mức anh cảm thấy có được quá dễ dàng, dễ dàng đến mức rất giống với bị người ta bỡn cợt, anh phải tìm mọi cách xác minh, thế nên mới thành muộn đến thế này đi tới cuộc hẹn.

Vẫn rất lạnh! Anh xót xa dùng mũi của mình cọ áp vào mũi cô. Đúng là một cuộc hẹn tồi tệ!

- Tay em lạnh lắm, chúng ta đi vào xe bật điều hòa cho ấm đã. - Anh vòng lấy vai cô, muốn đưa cô đến chiếc xe đang đậu cách đó không xa.

Cảm nhận thấy sự ưu phiền của anh, cô vứt bỏ e lệ, níu chặt lấy cổ anh, nhón chân, đưa đôi môi hơi có chút lạnh của mình lên. Tối nay, hình như anh...

Bờ vai rộng lớn của anh, lập tức khóa chặt lấy thân hình hơi có chút run rẩy của cô, nhắm mắt, để mặc gió biển và tiếng sóng lay động trái tim hóa đá nhiều năm của mình. Hôn cô thật sâu...

http://tieulun.hopto.org

Cô khẳng định, miệng anh thanh khiết đến không hề tồn tại hơi thở của người con gái khác, trái tim thắt lại của cô được thả lỏng... Họ không phát hiện ra, phía sau lưng mình, những bước chân dồn dập đang làm cuốn lên từng cơn bụi cát.

Nguy hiểm, đang đến gần.

Anh cuối cùng cảm thấy có điều không ổn, buông cô ra.

Trong lòng anh, cô thở gấp, ánh mắt mơ màng mê đắm, dưới ánh trăng, đẹp vô cùng. Thế nhưng, anh đã không còn lòng dạ nào để ngắm nghía. Bởi vì, họ đã bị một đám người bao vây, nếu như có thể, anh thực sự không muốn cô phải đối mặt với những thứ hiểm ác này.

- Luật sư Lương, nghe nói tối nay anh có chút thu hoạch? - Người to lớn mặc áo đen cầm đầu, từng chập đập đập chiếc gậy sắt vừa thô vừa rắn trong tay vào lòng bàn tay mình, dửng dưng nói.

Anh lạnh lùng đưa mắt liếc một vòng, cả thảy có tám người, anh chỉ là một người bình thường, không có lấy một tia phần thắng.

Khi An Tử Minh hoàn hồn lại, cả người đã toát đầy mồ hôi lạnh.

Anh đứng chắn trước mặt cô, điềm tĩnh mỉm cười với đám người đó:

- Có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng có làm vợ tôi sợ! - Anh che cho cô, lẳng lặng lùi dần về phía xe đang đậu.

- Lương đại luật sư, không phải chúng tôi muốn dọa cô ấy, anh tự mình nên hiểu, chim khôn phải biết chọn cành mà đậu. - Người mặc áo đen sải bước tiến đến.

- Anh nói xem cái ống sắt này mà đập lên lưng cô vợ xinh đẹp của anh, cô ấy có thể chịu được bao lâu? - Người mặc áo đen cười đắc ý nhe ra cả hàm răng vàng.

An Tử Minh mím miệng, những ngón tay túm vào vạt áo anh, vì quá lo lắng, nắm chặt đến trắng bệch.

- Đủ rồi, cô ấy một chút cũng không chịu được! - Lương Tử Tích trầm giọng ngăn cản, cô là gót chân Asin của anh, anh quyết không để bất kỳ ai động đến cô! - Thứ các người cần, tôi sẽ đưa! - Tay anh làm tư thế sờ vào túi quần.

Trong đó có một ổ USB, bên trong là chứng cứ, anh không hề chắc nó có phải là thật hay không.

Là ghi chép trốn thuế.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như là thật, nó có thể hủy hoại cả sự nghiệp của Giang Thừa Vũ, nếu như là giả, chẳng qua cũng chỉ là một trò mèo vờn chuột. Trực giác nói cho anh biết, là về thứ hai.

Mục đích của đám người kia, căn bản không phải là cái USB!

- Minh Minh, lát nữa chúng ta chạy thẳng về phía để xe, biết chưa? - Anh hạ giọng đến mức chỉ hai người mới có thể nghe thấy, khe khẽ dặn.

Cô nắm chặt lấy tay anh, tỏ vẻ đã hiểu. Họ trước nay đều thỏa thuận ngầm như vậy.

- Cho các người! Cho các người hết! - Tay anh vừa giơ lên.

Người áo đen bị lừa, giơ tay ra lấy.

- Chạy! - Anh một tay nắm chặt tay vợ, một tay nắm chặt lấy "chứng cứ", chạy nhanh về phía xe đậu.

Điều anh sợ nhất, là mình không bảo vệ được cho cô!

- Mẹ nó! Dám lừa tao! Anh em xông lên! - Bàn tay trống không, người mặc áo đen điên cuồng tức giận, ra lệnh một tiếng, bãi cát trong phút chốc bụi cuốn lên mù mịt.

Anh kéo cô chạy rất nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt, anh đã đem cô nhét vào ghế sau của xe, "cách" một tiếng, khóa chặt cửa xe. Anh dùng hết sức ném chiếc chìa khóa xe xuống biển.

- Trong túi của em vẫn còn một chiếc chìa khóa khác! Em đi trước đi! - Anh đứng bên ngoài cửa xe hét lên.

Mấy người đàn ông thô lỗ tay cầm ống sắt đã đuổi đến, gậy gộc văng đến túi bụi, anh hoảng hốt né tránh, thế nhưng trong cơn mưa gậy đó vẫn bị dính đến mấy nhát.

- Luật sư Lương, chúng tôi sớm đã nhắc nhở anh, rượu mời không uống thì đành phải uống rượu phạt thôi! - Chính là đám người đã từng gọi điện đến đe dọa.

Cô vội vã nhoài người lên từ ghế sau, lo lắng bám vào cửa kính xe, tình thế này đã làm cô hiểu rằng, hai người căn bản không thể cùng rời khỏi. Bởi vì, mục tiêu của đối phương chính là anh! Nếu như đủ tỉnh táo, cô nên đi trước một mình.

Hai tay cô lóng ngóng thò vào móc túi, nhưng móc ra không phải là chìa khóa,

http://tieulun.hopto.org

mà là điện thoại. Qua cửa kính xe, anh nhìn thấy hành động của cô, giận run người:

- Đồ ngốc! Em lái đi trước đã! - Lái đến nơi an toàn rồi báo cảnh sát! Không có gì có thể quan trọng bằng sự an nguy của cô.

Anh vừa phân tâm, một cây gậy sắt, bất ngờ nhằm vào sau gáy sau gáy anh giáng xuống.

"1,1...". - Số "0" cuối cùng còn chưa bấm xong, cửa kính xe đã phủ đầy những đốm máu loang lổ, cô giật mình buông rơi điện thoại.

Máu...

Cô nghe thấy một tiếng rên đau đớn, là giọng anh...

Nước mắt cô, xối xả tuôn rơi, cô bất chấp tất cả đẩy cửa xe, chạy xuống.

Lương Tử Tích đang bị một đám người vây ở giữa, sau gáy anh đầy máu tươi, từng gậy từng gậy vẫn tiếp tục giáng xuống, không chút kiêng dè, anh đã đau đến chảy cả máu miệng, rõ ràng không còn sức để chịu đựng.

- Đừng có đánh nữa, tôi đã gọi cảnh sát rồi! - Giọng cô khản đặc, đưa tay gạt những giọt nước mắt vốn không thể lau hết được, giả vờ trấn tĩnh, cảnh cáo đối phương.

- Báo cảnh sát? - Người áo đen ngước mắt lên một cách hung ác.

- An Tử Minh, em cút ngay vào xe cho anh! - Lương Tử Tích dùng chút hơi sức cuối cùng, hổn hển quát lên.

Anh chỉ cần cô bình an vô sự, không cần cô cùng chung hoạn nạn! Anh định đứng dậy đi về phía cô, anh nhất định phải bảo vệ được cô!

"Bốp" một tiếng, một cây gậy sắt, đập mạnh lên đầu gối anh. Anh ngã nhào xuống. Tất cả mọi người đều nghe thấy vô cùng rõ ràng, tiếng xương bị đập vỡ.

- Lương Tử Tích! - Cô gào lên thảm thiết. Cảm giác tim gan vỡ nát, chắc cũng chỉ đến thế này.

Cây gậy đó không phải đập lên đầu gối anh, mà là đập vào tim cô!

Cô không thể đắn đo được nữa, trong phút chốc, tất cả lý trí như hoàn toàn biến mất, bất chấp nguy hiểm, chạy đến, mạnh mẽ dang hai cánh tay chắn trước mặt anh, mắt cô vẫn nhạt nhòa nước thế nhưng không hề có chút sợ hãi nào.

http://tieulun.hopto.org

- Các người đánh đi! Các người đánh đi! Trừ phi bước qua xác tôi, nếu không các người đừng hòng đụng vào anh ấy! - Cô không sợ chết, cũng không sợ bị hủy hoại dung nhan, chỉ là, không cho phép bất cứ ai làm tổn thương anh! Ai dám động vào anh, cô sẽ liều mạng với người đó!

Trừ phi bước qua xác cô... Lương Tử Tích cảm thấy ngực mình chấn động, một sự chấn động chưa từng có, khiến tim anh như sụp xuống.

Mấy người đàn ông đó quả thực đã đứng im, nhìn nhau, nhất thời không biết có nên tiếp tục ra tay hay không. Tuy đều đóng vai ác nhân, thế nhưng đánh phụ nữ, thực sự vẫn có chút e dè.

Anh cố nén nỗi đau ở chân, nhào qua, ép thật chặt cả người cô xuống dưới thân mình, che chở trong lòng! Ngốc nghếch, nếu cô mà chết đi, anh biết làm thế nào?

- Đánh! - Người áo đen hạ lệnh, trận mưa gậy lại tiếp tục ào xuống.

- Không được đánh nữa! - Nước mắt cô xối xả, thế nhưng cơ thể đã bị anh ép chặt xuống, không thể động đậy.

Một cảm giác đau đớn vô bờ bến, từ trên người anh, truyền vào cơ thể cô. Cái đau đớn đó, được gọi là bất lực.

Cô muốn giơ tay ra, nhưng lại không ôm được lấy cái thân hình đang đầm đìa máu của anh. Chỉ có thể giương mắt chứng kiến cảnh càng lúc càng nhiều máu, nhỏ lên mặt, lên cổ mình... lòng tan nát!

Sự che chở của anh, chặt chẽ, quyết liệt, không để sót một kẽ hở. Cô chỉ có thể nấc lên từng tiếng từng tiếng, cô thực sự không thể chịu đựng được cái cảm giác đau đớn đến đứt từng khúc ruột trong lòng mình.

Rất đau, rất đau!

Một nỗi lo sợ về sự mất mát, đau hơn bất cứ nỗi đau nào. Cô hối hận! Cô hối hận! Chỉ cần họ có thể sống sót ra khỏi đây, không cần biết phải khóc lóc đến thế nào, cô quyết không để anh nhận vụ án của người phụ nữ đó! Không có gì quan trọng bằng sự sống của anh!

Trong căng tin, Tiểu An đang ngồi chờ, nhìn chủ hàng từng chút từng chút bỏ than vào lò. Đột nhiên, từ bãi cát truyền đến tiếng kêu đến xé lòng của một người phụ nữ.

Đã xảy ra chuyện gì?

http://tieulun.hopto.org

Anh hoảng hốt, vội vã chạy ra.

Quang cảnh cách đó không xa, khiến Tiểu An sững sờ! Một người đàn ông toàn thân máu me bê bết cố sức che cho một người phụ nữ, anh ta đang bị gậy đánh tới tấp.

- Minh Minh! - Anh nhận ra khuôn mặt đầm đìa nước mắt đang tuyệt vọng bị ép chặt dưới thân người đàn ông.

Anh cần phải cứu họ!

Tỉnh lại một lần nữa, đã là đêm khuya.

Anh nằm trên giường bệnh màu trắng, cả người đau đến rời từng khớp xương, chân phải bị thương vừa được làm phẫu thuật đóng đinh cố định khớp xương, giờ bị bó lại như bó giò, trán bị quấn băng kín mít như một xác ướp.

Chỉ là lúc này, đau đớn không hề làm ảnh hưởng đến tâm trạng anh, ngược lại, anh giống như một người đàn ông đang đắm chìm trong hạnh phúc, môi anh hé dần ra hai bên, nhìn không chớp mắt cái khuôn mặt nhỏ nhắn đang nằm bò phía bên cạnh giường bệnh say sưa ngủ.

Anh còn nhớ, khi anh bị đẩy vào phòng phẫu thuật, bác sĩ yêu cầu cô ký tên, hai tay cô không ngừng run rẩy, luôn miệng hỏi bác sĩ liệu anh có nguy hiểm đến tính mạng không, cái vẻ kinh hãi của cô lúc đó, anh vĩnh viễn sẽ không quên.

Trong phòng phẫu thuật, anh rất bình tĩnh, bởi vì anh biết, cô luôn ở bên ngoài, giống như lúc này, anh hiểu, cô không thể rời xa anh, cô sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Nén đau, anh hơi nhích người, nghiêng mặt, ở góc độ này, anh có thể nhìn thấy cả gương mặt của cô. Giống như, đột nhiên, anh không biết làm thế nào để nhìn cô cho đủ.

Cô chắc đã mệt quá rồi? Có phải do cả buổi tối cứ chạy đi chạy lại chăm sóc cho anh thế nên đến đêm cuối cùng không chịu được nữa mà ngủ thiếp đi? Chỉ là, tại sao trong giấc ngủ, đôi mắt của cô tuy đã khép chặt nhưng vẫn có một giọt lệ rất to như đang chực trào xuống? Tim anh đau nhói. Anh lại nhìn kỹ hơn, chợt phát hiện sắc mặt cô có chút bừng đỏ một cách không tự nhiên.

Anh hốt hoảng, cố nén nỗi đau mà sự chuyển động gây ra, nhích dần ngón tay về phía cô, cuối cùng, đầu ngón tay cũng chạm được đến trán cô. Ở đó, hình như có chút hơi nóng.

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh! - Anh gọi cô.

Cô đang mơ màng, lập tức tỉnh dậy.

- Lương, anh tỉnh rồi? Anh cần gì? Nước? Hay là anh đói rồi? - Cô vội vã hỏi.

- Đến đây, để anh sờ thử trán em! - Anh hướng về phía cô vẫy tay.

Cô vội vã chuyển đến gần anh.

Bàn tay to lớn đặt lên trán cô, ở đó, quả nhiên có một chút nóng sốt, có lẽ do lúc ở bãi cát bị nhiễm lạnh. Sắc mặt anh trầm lại.

- Bảo bác sĩ kê thuốc cho em, sau đó về nhà nghỉ ngơi một chút, ở đây nhờ một y tá đến lo liệu cho anh là được!

Cô lắc đầu.

- Đừng có không ngoan! - Đối với cô, anh đã quen làm chủ.

- Lương, em có thể tự lo cho mình, em đã sớm gặp bác sĩ rồi, thuốc cũng đã uống mấy lần, em muốn chăm sóc anh, cho nên trước hết phải lo tốt cho bản thân.

Anh có chút kinh ngạc, cô đã uống thuốc rồi? Trước đây, mỗi lần bị ốm, cô thường lười biếng không chịu uống thuốc. Anh đột nhiên cảm thấy cô vợ bé nhỏ của mình đã trưởng thành.

- Vậy thì nằm lên giường đi.

May mắn là anh nằm ở phòng bệnh VIP, giường bệnh tuy không to nhưng nằm hai người vẫn có thể được.

Cô gật đầu, ngoan ngoãn trèo lên giường bệnh, hết sức nhẹ nhàng dịch đến cạnh người anh, tất cả những động tác này được làm cẩn thận đến nỗi không hề có chút nào động chạm đến anh.

Anh đưa tay, ôm chặt lấy cô, không hề sợ sẽ làm đau vết thương của mình. Thân người cô rất mềm mại, mềm đến giống như một chiếc kem bông, mềm và ngọt, chính là chiếc kem bông này, đã lấp đầy trái tim anh.

- Đầu còn đau nữa không? Có chóng mặt nữa không? Có buồn nôn không? - Cô hỏi một cách lo lắng.

Bác sĩ nói, tối nay cần phải theo dõi, nếu có triệu chứng không tốt, có thể là não

http://tieulun.hopto.org

đã bị chấn động.

Khóe miệng anh càng mở rộng.

- Hình như có, đầu vừa đau vừa chóng mặt, lại buồn nôn nữa! Đúng rồi, em là ai? Là vợ anh sao? - Một trò đùa rất khập khiễng - Có phải là anh đã mất trí nhớ rồi không? - Anh đang chọc cô.

Thế nhưng, cô không cười được.

- Đừng phá nữa. - Cô không có tâm tư mà đùa với anh.

Nâng cằm cô lên, quả nhiên, lại nhìn thấy nước mắt long lanh trong đôi mắt đang cụp xuống của cô.

Anh thở dài:

- Trẻ con, anh thích em cười. - Không thích nước mắt cô.

Bây giờ, bảo cô làm sao cười được? Chỉ riêng nhìn từng vệt từng vệt chi chít những vết máu ứ đọng trên cánh tay anh, cô đã đau lòng đến ngay cả mép cũng thể không nhếch lên nổi.

- Luật sư Diêu nói, Hiệp hội Luật sư đã gọi điện thoại đến mong anh đừng theo vụ án này nữa, anh đừng làm khó cho họ, cũng càng đừng làm khó cho Văn phòng. - Đây là tin tức mà khi nãy cô gọi điện xin nghỉ phép vừa được nghe.

Ngay cả Hiệp hội Luật sư cũng đã ra mặt, thế lực của đối phương, thực sự quá mạnh.

- Họ nói thế nào, nếu còn tiếp tục điều tra sẽ thu hồi giấy phép hay không cho kiểm tra năm? - Lương Tử Tích lạnh lùng nói.

Cái tâm trạng vui vẻ đã bị phá hoại hoàn toàn.

- Anh vẫn muốn tiếp tục điều tra? - Cô hoảng sợ ngước mắt lên.

- Trong từ điển của anh, không có hai chữ “thỏa hiệp” - Ánh mắt anh sắc lạnh.

Nếu như Lương Tử Tích dễ dàng thỏa hiệp như vậy, anh đã chẳng thể gây dựng được một giang san trong giới luật sư! Một năm anh nộp đến bao nhiêu tiền thuế? Anh không tin Hiệp hội Luật sư thực sự dám thu hồi giấy phép của anh!

- Lương Tử Tích! Đừng, em xin anh, đừng! - Cô bám chặt vào bộ đồ bệnh viện

http://tieulun.hopto.org

của anh, nước mắt lã chã lăn xuống.

Sự đau thương trong lời nói của cô, làm anh ngây người.

- Đừng khóc, đừng khóc... - Anh hoàn toàn rối loạn, vụng về lau nước mắt cho cô.

Thế nhưng, từng giọt từng giọt, anh vừa lau sạch, lập tức lại có những giọt khác lăn xuống. Cô vợ bé bỏng của anh, lúc nào trông cũng rất lạc quan vui vẻ, quen biết cô lâu đến vậy, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô rơi nhiều nước mắt thế này.

- Em muốn gì? Anh đều tìm cho em, chỉ cần em đừng khóc! - Chân phải của anh bị thương không thể động đậy, nhưng ngay cả đôi tay lành lặn cũng hốt hoảng lúng túng, không biết nên làm thế nào để an ủi cô. Với cô, không phải anh trước nay đều rất tự tin là mình có thể kiểm soát được sao? Tại sao bây giờ anh lại lo sợ đến vậy?

- Ôm em đi. - Cô đưa ra yêu cầu thứ nhất của mình.

Anh vội vã ôm chặt lấy cô, nỗi đau đớn trên thân thể, sớm đã lùi xa so với nỗi đau trong lòng.

Cô gối dựa vào bờ vai anh, vòng thật chặt lấy anh, lúc này mới thực sự có cảm giác từ địa ngục về tới nhân gian.

Anh không sao, anh vẫn sống. Cô bật khóc. Cảm xúc, cuối cùng cũng tìm được chỗ để phát tiết.

- Xin anh, đừng nhận vụ án đó nữa! Em thực sự, thực sự rất sợ mất anh! Nếu anh có chuyện gì, em làm sao sống được? Anh có biết không, tối qua, em thực sự rất sợ, rất sợ... xin anh, đừng có cố chấp nữa... - Cô áp vào bả vai anh, vừa khóc nấc, vừa cầu khẩn.

Anh vuốt nhẹ mái tóc ngắn của cô, anh không phải là người chồng tốt, anh làm cô lo lắng, làm cô sợ hãi. Không kìm nén được, anh ôm chặt cô. Nên làm thế nào?

- Anh từng nói, chúng ta còn phải sinh con, anh từng nói, khi già chúng ta còn phải cùng nhau đi dạo công viên! Anh không được gạt em... - Cô vẫn khóc.

Trước nay anh chưa từng thấy cô dịu dàng đến thế bao giờ. Lòng anh hỗn loạn. Anh không muốn, cũng không thể để cô tiếp tục khóc. Thế nhưng, Khương Du Tâm, nên làm thế nào? Anh đã đồng ý với cô ấy...

Nước mắt cô, ướt đẫm bờ vai anh.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng khóc nữa, chỉ cần em đừng khóc, cái gì anh cũng đồng ý với em! - Anh đau đớn hạ quyết tâm.

- Thật sao? - Cô ngước mắt, không dám tin, anh dễ nghe lời như vậy.

- Thật! - Anh hơi cười.

- Không nhận vụ án của người phụ nữ đó nữa? - Cô xác nhận lại một lần nữa.

- Ừ. - Anh gật đầu.

Là thật sao? Ngậm nước mắt, nụ cười trên môi cô từ từ hé ra.

- Lương, em yêu anh. - Lại ôm chặt lấy anh. Cô lại một lần nữa lựa chọn tin tưởng, anh không thể gạt cô.

Trên môi anh, phảng phất một nét cười. Anh đột nhiên phát hiện, niềm vui của cô, còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Sang buổi sáng ngày thứ tư, tình trạng của anh cơ bản đã ổn định, chỉ bị thương ở ngoài da, rất may là không có di chứng chấn động não. Tại phòng khách nhỏ trong phòng bệnh của anh đang diễn ra một cuộc họp nhỏ.

Anh chính thức tuyên bố với các tổ viên, từ bỏ vụ án của Khương Du Tâm.

- Bên thuế vụ và Ủy ban kỷ luật của Hiệp hội Luật sư thời gian gần đây đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, may quá, chúng tôi thực sự rất sợ sẽ xảy ra chuyện!

- Hơn nữa, ông chủ lớn hôm qua cũng đã tổ chức họp, cưỡng chế chấm dứt việc tổ chúng ta nhận ủy thác vụ án này!

Tất cả mọi người đều thở phào, riêng có một nữ luật sư mặc bộ đồ màu xám trông có vẻ rất từng trải, bắt đầu trầm mặc.

Cô ta là Emily, là nhân viên có thâm niên nhất và cũng là người có năng lực nhất trong tất cả các trợ lý của anh.

- Bây giờ, tôi tuyên bố vụ án này đến đây kết thúc. - Cuối cùng, anh tuyên bố kết thúc cuộc họp.

Ở phòng ngủ gian trong của phòng bệnh, cô lúc này như đã cất được hòn đá đè trên ngực. Kết thúc rồi, kết thúc rồi! Hai tay cô ôm ngực, nụ cười trên môi càng lúc càng rạng rỡ. Cuối cùng, cô không đã cần phải ngày ngày thấp thỏm lo lắng nữa!

http://tieulun.hopto.org

Ngoài cửa, đã không còn tiếng động nào.

Cô mở cửa, đi đến, ngồi xuống cạnh chân anh, lặng lẽ dựa vào cái chân trái không bị chấn thương.

- Cảm ơn... - Cô cảm động đến nghẹn lời.

Anh đang ngồi trên xe lăn, xoa nhẹ mái tóc ngắn của cô vỗ về. Anh không biết như vậy là đúng hay là sai, chỉ là ít nhất, anh muốn giữ lại nụ cười trên môi cô.

- Đi mua đồ ăn sáng cho anh đi, anh đói rồi! - Anh dịu dàng cúi đầu nói với cô.

- Vâng. - Cô vội vã gật đầu.

- Sữa đậu nành? Bánh quẩy? Không không! Để em mua chút cháo sườn cho anh ăn! - Nói còn chưa dứt lời, cô đã chạy ra xa, sợ rằng để lỡ mất một giây cũng sẽ làm anh bị đói.

Nhìn theo bóng cô đang dần dần mất hút, nụ cười dịu dàng trên môi anh cũng dần dần khép lại.

Xin lỗi. Anh lại gạt cô một lần nữa.

Không chút biểu cảm, anh rút điện thoại, nhấn gọi vào một chuỗi số quen thuộc:

- Emily, tất cả các điều tra vẫn diễn ra như thường! Khi con hổ mất cảnh giác mới là thời cơ tốt nhất để dụ nó ra khỏi hang! - Ánh mắt anh, vô cùng u ám.

Đối với vụ án này, anh đã lên kế hoạch đâu vào đấy.

Hiện nay, cơ hội vừa đến.

Anh không cần đến nhiều người giúp, chỉ cần một người cực kỳ đáng tin là đủ!

- Luật sư Lương, tôi biết anh sẽ không làm tôi thất vọng! - Đầu dây bên kia là người trợ lý đã nhiều năm sát cánh bên anh.

Ngồi trên xe lăn, ánh mắt sâu thẳm của anh, u ám nhìn qua cửa sổ.

Bên cạnh vợ anh còn có một người đàn ông trắng trẻo, lịch lãm sóng vai đi cùng, hai người vừa cười vừa nói, cùng biến mất ở cổng bệnh viện.

Sắc mặt anh, lại trầm xuống. Liếc nhìn đồng hồ, đã gần hai mươi phút.

- Bánh dưa muối nóng hôi hổi đến! - Một giọng nói rất vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Anh ngước mắt, ngay cả bản thân cũng không hề nhận thấy, gương mặt lạnh lùng, cứng nhắc của mình khi nãy, đã đột nhiên dịu lại.

- Có phải là rất thơm không? - Khuôn mặt tươi cười đã theo thói quen nhoài lên cái chân không bị đau của anh, đắc ý đưa túi đồ ăn thơm nức lúc lắc trước mặt anh - Có phải là anh đã rất sợ đồ ăn trong viện rồi không? Thì ra ở gần bệnh viện này còn có một nơi người ta tự rán bánh dưa muối ở nhà để bán! Vừa sạch lại vừa ngon, nếu không có người bạn mới quen dẫn đi, chắc em không thể tìm được! - Vẻ mặt của cô, đơn thuần đến mức có chút giống như một con vật cưng đang đợi được chủ khen ngợi.

Tim anh ấm áp, cắn một miếng nhỏ trên tay cô. Rất thơm, dưa muối còn có chút ngòn ngọt, rất giống với vị ngọt thơm mà khi còn nhỏ anh vẫn được ăn ở dưới quê.

- Rất ngon. - Anh gật đầu.

- Em biết ngay là anh sẽ thích! - Cô nhảy lên vì sung sướng, sau đó chọn lấy một quả táo rất đẹp trong giỏ hoa quả, bắt đầu gọt vỏ - Anh ăn xong lại ăn thêm một quả này nữa!

Trước khi kết hôn, anh không thích ăn hoa quả, thế nhưng, sau khi lấy nhau, cô thường lấy danh nghĩa sức khỏe để ép anh ít nhất mỗi hôm cũng phải ăn một chút, dần dần, anh cũng thành quen.

Cô đem quả táo đã được gọt vỏ cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ, cắm tăm lên trên, sau đó bưng đến trước mặt anh.

- Ngọt lắm! Ai tặng vậy? - Anh cầm tăm lên, ăn một miếng nhỏ, làm như hờ hững hỏi

- Bạn em! - Cô trả lời không chút nghi ngờ.

Anh giả vờ tình cờ liếc về phía giỏ hoa quả nhập khẩu:

- Giỏ hoa quả này không rẻ đâu! Hơn nữa, anh ta cứ thỉnh thoảng lại mang đến một giỏ...

- Em cũng bảo anh ấy đừng mang đến nữa, nhưng anh ấy bảo bệnh nhân cần phải bổ sung dinh dưỡng, ngoài cửa bệnh viện không có hoa quả tốt! - Cô nghịch ngợm le lưỡi - Em cũng rất ngại, đang định mời anh ấy đi ăn!

Mặt anh trầm xuống, giả vờ giận dỗi:

http://tieulun.hopto.org

- Một giỏ hoa quả liền có thể lừa được một cuộc hẹn? Xem ra, anh nên trang hoàng lại nhà cửa một chút, nên chuyển nhà vệ sinh lên trên huyệt đào hoa, dùng nắp bô đậy thật chặt lại. Như vậy cái đào hoa nát của em mới không thể nở tưng bừng như vậy được.

Cô bị anh chọc cho vui, bật cười:

- Lương, anh đang ghen à?

Anh lườm cô một cái, nói mát:

- Anh không nên ghen à? Cái người được gọi là bạn em ấy, lấy danh nghĩa đến thăm người bệnh mà ngay cả phòng bệnh cũng chưa vào lần nào. Anh còn hoài nghi, anh ta có phải cố ý kiếm cớ để đến gặp em không?

Cô ngây ra một chút, sau đó, trong lòng tràn lên một cảm giác vui sướng không thể kìm nén được, bởi vì, lần đầu tiên anh đã đường đường thừa nhận, anh đang ghen.

- Không phải đâu! Anh đừng hiểu lầm! Anh ấy căn bản không có ý đó với em đâu. - Cô ngọt ngào ôm lấy cổ anh giải thích.

Cô căn bản không phát hiện, người trong lòng mình, ánh mắt dưới đôi mắt kính phút chốc sắc nhọn như mắt chim ưng.

- Thế anh ta tại sao lại ân cần đến vậy? - Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, hé đôi mắt như chim ưng, hỏi.

Cô suy nghĩ, lựa chọn nói cho anh biết sự thực:

- Thực ra, anh ấy là trợ lý của Giang Thừa Vũ, hôm đó là bị phái đi theo dõi chúng ta, việc anh bị thương khiến anh ấy rất áy náy, cho nên đến tặng hoa quả để tỏ lòng xin lỗi. - Khi mới nghe Tiểu An bộc bạch, mới đầu cô cũng rất tức giận, nhưng sau đó nghĩ, nếu khi đó không phải anh kịp thời ngăn những người kia lại, cục diện bây giờ đã thật khó có thể tưởng tượng.

- Tóm lại là anh yên tâm đi, vợ anh chỉ là một người hết sức bình thường, không có sức hấp dẫn lớn tới vậy, người khác làm sao có thể để lọt mắt một bà vợ nhếch nhác như em. - Cô tưởng rằng anh thực sự đang ghen, ra sức giải thích.

Cái dáng điệu đang cố gắng hạ thấp mình của cô, rất dễ thương. Thế nhưng, anh không cười nổi. Bởi vì anh có chút lo lắng, anh trước nay đều là người đàn ông mà khi chưa đạt được mục đích thì sẽ không buông tay.

http://tieulun.hopto.org

- Trẻ con, anh không thích giữa chúng ta còn có bí mật, thế nên, hai người nói chuyện gì cũng phải nói cho anh biết. - Anh thở dài, nửa đùa nửa thật nói - Anh cần phải làm rõ, người đàn ông đó có chút uy hiếp nào đối với anh không.

Anh không thích giữa chúng ta còn có bí mật...

Giống như lần trước ở Sở Cảnh sát, chỉ vì cô không chịu nói, không chịu giải thích, anh đã rất giận dữ.

Cô cũng không muốn giữa họ còn có bí mật nữa. Chỉ cần cô dốc hết tâm can với anh, liệu có phải một tương lai không xa, anh cũng sẽ đem những bí mật mà cô muốn biết về anh ra nói với cô?

- Là bạn bè với nhau, tại sao em không khuyên anh ta nên đứng về phía chính nghĩa? - Tóc của cô, từng lọn từng lọn vương qua kẽ tay anh, anh có một thứ cảm giác thắng lợi như có thể nắm chắc tất cả.

- Nếu anh không ghen nữa, em hẹn anh ấy đi ăn cơm trưa đây. - Vừa nghe anh nhắc đến, cô thực sự cảm thấy cần tử tế khuyên bảo người bạn của mình.

- Đi đi! Nhưng mà, đừng đi xa quá! Buổi trưa anh sẽ ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, nhất định phải nhìn thấy em! - Anh cười cười.

- Tuân lệnh! - Cô gái đơn thuần như cô, căn bản không hề nghĩ tới việc, mình đã bị rơi vào một cái bẫy!

Anh ngồi trên một chiếc ghế đung đưa, nhàn nhã nhắm mắt.

Rất lâu rồi anh không nghỉ phép, cuộc sống thường cuống cuồng bận rộn, đầy những tính toán tranh giành, cứ coi như thời gian này, là kỳ nghỉ dài ngày của anh.

- Minh Minh, trà... - Tay anh tự nhiên đưa ra.

Đợi một lát, vẫn thấy bàn tay trống không, không thấy có chút ấm áp nào, anh mới chợt nhớ ra, hôm nay, "tiểu nô tì" của anh hết phép, đã bắt đầu phải đi làm. Lẽ ra anh nên gạt cô thêm một thời gian nữa, bảo với cô rằng vẫn đau chỗ này chỗ kia để khóa thật chặt cô bên cạnh mình.

Sáng nay cô nhận được điện thoại của luật sư Diêu nói Văn phòng đã bận đến mức có lẽ cần phải tuyển một người khác vào thay vị trí của cô, khiến cô vô cùng hoảng hốt.

Vừa cúp điện thoại, cô đã nhăn mày nhăn mặt.

http://tieulun.hopto.org

Anh có thể nhìn thấy, cô rất coi trọng công việc này.

- Em đi đi, chỉ cần tan ca xong về nhà ngay với anh là ok. - Được rồi, để giữ lại nụ cười của cô, thở dài, anh chỉ có thể thỏa hiệp. Đến giờ, người đáng thương lại chuyển thành anh.

Những ngày có cô ở bên, dù ở bệnh viện cũng giống như đi nghỉ mát, giờ thì sao? Nhàm chán đến mức chỉ còn biết bấm ngón tay, đếm xem còn bao nhiêu tiếng nữa thì đến giờ tan ca của cô.

Ây, lại thở dài.

Tiếng tin nhắn đến rung lên, là số của Emily, vẻ mặt anh nghiêm lại.

“Thiên sứ đã lừa được cá cắn câu”.

Anh mím môi, điềm tĩnh nhấn điện thoại: “Bảo Thiên sứ tìm mọi cách để làm Cá thừa nhận có quan hệ không bình thường với “Quốc vương”, thừa nhận “Quốc vương” chiếm đoạt tài sản của người khác dâng cho anh ta! Ghi âm lại làm bằng chứng! Ngoài ra bảo Thiên sứ nhanh chóng hiến thân, quay video lại!”. Sau khi gửi tin nhắn đi, anh lập tức nhấn nút “xóa”.

Thế giới của đàn ông, hiểm họa khó lường, đầy những tranh đấu, giống như cuộc chiến giữa hai con đực, không phải đối phương chết, thì là mình chết. Trong xử lý việc công, anh trước nay không phải là kiểu đàn ông mềm lòng trắc ẩn. Cho nên, không quyền không thế, thế nhưng anh đã leo lên nhanh hơn bất cứ ai, cao hơn bất cứ ai!

Nhắm mắt lại, anh tiếp tục hưởng thụ kỳ nghỉ của mình. Miệng, thực sự có chút khát.

- Minh Minh, trà... - Anh lại quên mất là cô không có ở nhà, lại chìa bàn tay ra.

Chỉ là, lần này, trong bàn tay thực sự xuất hiện một ly trà nóng. Anh lập tức mở mắt, đối diện với gương mặt tinh tế đó.

Đột nhiên, anh hoảng hốt.

- Sao em lại đến đây? - Anh ngồi thẳng lại, hỏi có vẻ lãnh đạm - Chúng ta bây giờ không thích hợp để gặp mặt.

- Anh đã bị thương đến thế này, em không nên đến thăm anh sao? - Cô tự ý tìm một chỗ ngồi xuống.

http://tieulun.hopto.org

- Không phải anh đã bảo em đừng đến sao? Chúng ta bây giờ không thích hợp để gặp mặt! - Anh có chút không vui, anh đã dặn dò nhiều lần trong điện thoại. Hơn nữa, điều anh không mong đợi nhất là Minh Minh và Khương Du Tâm đụng mặt với nhau.

- Yên tâm, Giang Thừa Vũ đã dỡ bỏ tất cả... Hơn nữa, em tưởng rằng, anh sẽ muốn gặp em! - Cô nói một cách vô cùng ngạo mạn và tự tin.

Lông mày anh hơi nhíu lại.

- Vết thương còn đau không?

Trước nay anh chưa từng nghe thấy Khương Du Tâm dùng giọng nói nhỏ nhẹ như vậy để nói với ai. Anh có nên cảm thấy vinh hạnh không?

- Hồi phục cũng tốt, mấy ngày nữa là có thể thử đi bằng chân phải được rồi. - Anh lạnh nhạt trả lời.

- Cảm ơn anh, vì em, đã không từ bỏ. - Khương Du Tâm nói lời cảm ơn với anh.

Vì cô, đã không từ bỏ? Tại sao, nghe những lời nói này anh cảm thấy có chút lạ lẫm. Thế nhưng, anh không tìm được lý do gì để giải thích, bởi vì khi tự hỏi lòng mình, nếu như người ủy thác không phải là Khương Du Tâm, anh có từ bỏ không? Ngay bản thân anh cũng không chắc chắn.

- Không cần cảm ơn, đây là những việc mà một luật sư nên làm. - Anh trả lời, rất lạnh nhạt.

Thế nhưng, Khương Du Tâm chỉ cười nhạt không nói gì, đôi mắt thông minh kiêu ngạo, dường như đã nhìn thấu tất cả sự ngụy trang của anh.

- Tìm khoảng thời gian nào đó, chúng ta hẹn hò đi. Coi như sự báo đáp của em.

Anh sửng sốt ngây người.

- Em đang đùa gì thế? - Anh có chút thẹn quá hóa giận.

- Mười sáu năm trước, anh muốn dẫn em đi đâu? Sau mười sáu năm, em muốn đến cuộc hẹn đó. - Lời nói của cô rất điềm nhiên, giống như lúc này việc quay trở lại cuộc hẹn của mười sáu năm về trước, chỉ là một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Anh đặt ly xuống, chậm rãi nói một cách lạnh nhạt:

http://tieulun.hopto.org

- Anh đã kết hôn rồi! Cũng không có hứng thú tìm một người tình.

Người muốn ly hôn đang là cô, chứ không phải anh. Cho dù, cuộc hẹn mười sáu năm về trước, vẫn luôn là một nỗi nuối tiếc đẹp đẽ và đau đớn trong tim anh.

Khương Du Tâm ngạo mạn cười:

- Cũng như vậy, em không thể làm tình nhân của bất kỳ ai.

Anh nhìn lại cô. Nếu như đều có ý nghĩ giống nhau, tại sao còn phải nói thêm đến chuyện "hẹn hò"?

Cô ung dung nói ra đáp án:

- Em tin rằng, dựa vào chuyên môn của anh, nếu muốn tống cổ một cô gái, chỉ là chuyện nhỏ! - Bởi vì rất tự tin, cô không hề tức giận trước sự cự tuyệt của anh.

Cô tin rằng, việc một lần nữa nắm lấy trái tim của anh, cũng dễ như trở bàn tay. Mục đích chuyến đi này của cô, chính là muốn nói cho anh biết, cô đã bị anh làm cho cảm động, cô đồng ý ở bên anh.

Anh sững người, rất lâu sau mới có thể hiểu được điều mà cô nói.

- Đúng vậy, nếu như anh muốn ly hôn, chỉ là chuyện nhỏ! - Dựa vào cái đầu óc đơn thuần của trẻ con, làm sao có thể đấu lại anh - Vấn đề là, anh chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn. - Anh thận trọng nói với cô.

Đúng, tuy là một luật sư ly hôn, thế nhưng từ thời khắc đặt bút ký vào tờ đăng ký kết hôn đến nay, anh chưa từng nghĩ đến hai chữ "ly hôn". Cũng giống như cha mẹ anh, trước khi kết hôn căn bản còn chưa từng biết mặt nhau, sau khi lấy nhau họ có yêu không? Không cần biết là có hay không, nhưng cũng đã yên ổn và bình thản sống với nhau suốt cả cuộc đời. Thứ mà anh cần, chẳng qua cũng chỉ là như vậy.

- Lần đó, anh đợi em mấy tiếng đồng hồ? - Đột nhiên, cô hỏi.

Ngực anh nhói lên. Không phải là mấy tiếng đồng hồ, mà là một ngày một đêm.

Ở cửa công viên giải trí, từ lúc mặt trời mọc đến lúc lặn, từ khi đặt bàn ăn đến lúc hủy bỏ, vé xem phim trong túi từ lúc còn chưa chiếu đến lúc đã biến thành hai tờ vé vô giá trị. Anh không cam lòng, anh cứ đợi, cứ đợi. Thế nhưng sang đến ngày thứ hai lại chỉ đợi được tin tức cô đã chuyển trường và một bức thư do Hà Huyên Na mang đến.

http://tieulun.hopto.org

Cho dù là một cuộc hẹn trang trọng đến cỡ nào, nhưng nếu như đối phương không phải là "hoàng tử", cô chỉ có thể xin lỗi.

Bức thư khi đó, dù đối với người đàn ông nào mà nói, cũng sẽ là một vết sẹo hằn sâu.

Thế nhưng, mười sáu năm sau, cô lại đến nói với anh:

- Lương Tử Tích, lần này, để em đợi lại đi.

Anh trầm mặc, môi mím chặt, ngực, lại càng chấn động. Lúc này, đã không thể nào có được cảm giác mừng vui, sung sướng, hồ hởi nữa, chỉ có sững sờ.

Lát sau, anh mới tìm lại được lý trí của mình, lãnh đạm trả lời:

- Không cần đợi đâu! Giống như mười sáu năm trước anh không đợi được em, đến giờ, em cũng sẽ không thể đợi được anh.

Anh đã kết hôn rồi!

- Không, em sẽ đợi được anh! - Khương Du Tâm hếch cằm lên, nói một cách tự tin. Cô sẽ đợi được anh, thứ mà Khương Du Tâm cô muốn, không thể nào không có được. Huống hồ, anh vẫn không quên được tình cảm đối với cô, điểm này, đã quá rõ ràng.

Mắt anh sẫm lại, nếu như cô thực sự có ý nghĩ ấy, như vậy, từ nay về sau anh sẽ tránh gặp mặt cô hơn.

- Em về rồi! - Một giọng nói vui vẻ vang lên từ ngoài cửa.

Người còn chưa thấy đến, túi xách đã quăng ngay lên sàn nhà.

- Có biết em mang ai đến chơi với anh không? Anh nhất định sẽ rất vui...

Lời nói của Minh Minh, trong phút chốc cứng lại nơi cổ họng, bởi vì, cô nhìn thấy người phụ nữ đó.

Cô có một ông chủ thật tốt, luật sư Diêu biết được tình hình đặc biệt của cô, cho nên cho phép cô về sớm.

Hôm nay cho dù bận đến thế nào, cô cũng nhất định phải để dành thời gian, chạy đến bệnh viện thú cưng, thăm Tiểu Ngốc của cô.

Tiểu Ngốc đã dần dần hồi phục, có thể chạy nhảy được, nếu như không biết trước

http://tieulun.hopto.org

thì thật khó có thể nhìn ra nó đang bị bệnh tim. Cô muốn đón Tiểu Ngốc về nhà, lúc này cũng đã nên lấy can đảm gánh chịu sự sai lầm của mình, nói thẳng về bệnh tình của Tiểu Ngốc với Lương Tử Tích.

- Chị hỏi bác sĩ Trần? Anh ấy hôm nay đi chuyển nhà rồi! - Đến bệnh viện thú cưng, cô được nghe trả lời như vậy.

Cô không tìm bác sĩ Trần, cô đang tìm Tiểu Ngốc nhà cô.

- Con chó đó quấn bác sĩ Trần lắm, bác sĩ Trần cũng coi nó như bảo bối, đi đâu cũng mang nó đi. Cô đến phòng anh ấy mới thuê tìm xem, thế nào cũng thấy một người một chó.

Thế là, cô liền cầm lấy tờ địa chỉ mà cô y tá đưa cho, sau đó không ngớt kinh ngạc. Là đối diện với nhà cô. Chỗ ở của Hà hồ ly. Không lẽ, Hà hồ ly đã dụ được bác sĩ Trần? Bọn họ cùng ở?

Rõ ràng đã bị dọa không nhẹ, may thay, sự thực đã chứng minh đây chỉ là một hiểu lầm.

Cánh cửa nhà hàng xóm đang mở rộng, bác sĩ Trần một mình sắp xếp đồ đạc, Tiểu Ngốc tinh nghịch nhà cô, lại đang không ngừng với theo chiếc đuôi của mình, không ngừng quay vòng vòng.

- Ngoan nào, sức khỏe mày không tốt, đừng nghịch ngợm nữa! - Anh giữ Tiểu Ngốc lại, không để nó tiếp tục làm mệt mình.

Tiểu Ngốc có chút "cuồng khách", chỉ cần nó thích ai đó, nhất định sẽ mang cái tuyệt chiêu "đuổi đuôi" ra biểu diễn cho người đó xem. Thế nhưng, kiểu vận động mạnh này đã không còn thích hợp với nó nữa.

"Gâu gâu!" - Tiểu Ngốc vùng vẫy, dường như đang kháng nghị, nó vẫn muốn chơi.

- Ngoan... - Trên đôi tay thon dài đẹp đến nghệ thuật của anh, những ngón tay mảnh dẻ, khi nhẹ nhàng vuốt ve lông của Tiểu Ngốc, có một sức mạnh thần kỳ của sự dịu dàng đến khó tin, ngay cả Tiểu Ngốc nghịch ngợm là thế mà cũng đã trở nên yên lặng và ngoan ngoãn một cách kỳ lạ.

- Bác sĩ Trần, có gì cần tôi giúp không? Chúng ta sau này là hàng xóm rồi. - Cô không gõ cửa, cứ thế xông vào nhà hàng xóm mới.

Sau đó, cô bắt gặp một tình huống đầy kịch tính.

http://tieulun.hopto.org

Bác sĩ Trần nghe thấy giọng cô, giống hệt như gặp ma, từng chút từng chút ngẩng đầu lên, mặt trắng bệch.

- Em... - Làm sao có thể như vậy? Trần Phong thực sự không thể tin được.

- Rất bất ngờ phải không? - Cô thấy rất ngại ngùng.

Cô cũng rất bất ngờ, họ rốt cuộc lại trở thành hàng xóm mới của nhau. Thế nhưng so với Hà hồ ly, có bác sĩ Trần làm hàng xóm, cô thực sự rất vui.

Bác sĩ Trần là người tốt, anh ta thường vừa rất dịu dàng vừa rất kiên nhẫn hướng dẫn cô về cách chăm sóc Tiểu Ngốc. Những ngày này, cô thường mỗi ngày học một bài, cuối cùng cũng được trải nghiệm một cách sâu sắc rằng, nuôi một "đứa trẻ" không phải chuyện dễ dàng.

- Chúng ta là hàng xóm? - Anh bị câu nói kia làm hoảng hốt.

Sao có thể như vậy? Cô Hà chỉ nói nhà của cô ta còn bốn tháng nữa mới hết hạn thế nhưng cô đã mua được nhà mới, cho nên mới cho anh thuê lại.

- Anh không thích à? - Cô đã phạm phải sai lầm gì? Sao lại khiến hàng xóm mới bị tác động mạnh đến vậy?

- Không phải! - Lúc lâu sau, anh mới lấy lại được tinh thần, sợ làm cô khó nghĩ, dịu dàng mỉm cười nói. Không phải là không thích, chỉ là, nếu như mỗi ngày đều phải tận mắt chứng kiến cảnh phu thê ân ái của họ, ngày tháng đó thực sự rất đáng lo ngại.

- Chồng em phải vào viện, em muốn đưa Tiểu Ngốc vào đó chơi với anh ấy. - Cô nói ra mục đích của mình.

Anh cúi đầu, nhìn vào con chó đang nằm dưới chân mình, có chút gượng cười. Ngay cả nó cũng đi sao? Hạnh phúc không thuộc về bản thân mình, vĩnh viễn cũng không thể giữ được.

Anh ôm Tiểu Ngốc lên, đưa vào lòng cô:

- Sức khỏe của nó không tốt lắm, em phải chăm sóc cẩn thận.

Cô vội vã gật đầu.

Trong lòng cô, Tiểu Ngốc vùng vẫy một chút, rên khẽ mấy tiếng, giống như đứa trẻ không muốn rời khỏi nhà "thầy giáo".

http://tieulun.hopto.org

- Nó rất thích anh! - An Tử Minh cảm thán.

Anh cười dịu dàng, dặn dò:

- Khi nào công việc bận rộn quá không chăm sóc được cho nó, anh có thể giúp em.

- Cảm ơn anh! - Cô cảm kích gật đầu.

Người đàn ông này có ma lực sao? Không chỉ Tiểu Ngốc, ngay cả cô cũng rất có cảm tình với anh ta. Một thứ cảm tình rất quen thuộc. Giống như, họ sớm đã quen nhau từ rất lâu.

- Bác sĩ Trần, anh cũng sưu tầm hộp diêm sao? - Đột nhiên, cô nhìn thấy một chiếc hòm gỗ chứa đầy những hộp diêm đủ mọi kiểu dáng, có một số hộp đã từ rất lâu.

- Bởi vì, có một người con gái từng nói, một cây diêm được đốt lên, chính là một tia hy vọng.

Cô cũng đã từng nói câu này!

Cô hơi cười:

- Người con gái đó bây giờ chắc chắn cũng giống em, đã không còn đọc sách truyện nữa.

Cô bây giờ không còn sưu tầm hộp diêm nữa, bởi vì, người có thể chiếu sáng cho cả thế giới của cô, đã ở bên cạnh.

Lúc chạy đến bệnh viện, trong ba lô của cô còn chứa cả đồ ăn cho chó mà bác sĩ Trần đã cẩn thận chuẩn bị, ngoài ra còn có một cuốn sổ ghi chép, trong đó ghi rất rõ về thói quen sinh hoạt và cách chăm sóc cho Tiểu Ngốc, về việc nó thích ăn gì, ghét gì, sau này nên chú ý những gì. Tiểu Ngốc đi theo anh mới chưa đến một tháng, thế nhưng, anh đã hiểu rõ nó đến còn hơn cả cô.

Đứng ngoài, cô hít thở mấy hơi lấy lại sức, mặt rạng rỡ, đẩy cửa bước vào:

- Có biết em mang ai đến chơi với anh không? Anh nhất định sẽ rất vui... - Nếu như anh biết Tiểu Ngốc đã phải làm phẫu thuật và đến giờ mới được xuất viện, liệu anh có giết cô không?

Tất cả những điều cô đang định nói, đều nghẹn lại, bởi vì, cô nhìn thấy người phụ nữ đó.

http://tieulun.hopto.org

Người phụ nữ đó, cao ngạo ngồi bên cạnh giường, ánh mắt đầy vẻ chiếm hữu nhìn thẳng về một hướng nào đó, ở hướng đó, chồng cô đang ngồi.

Tim cô run lên, ôm thật chặt lấy Tiểu Ngốc, tự nhiên nghĩ đến chiếc túi xách đã từng bị đoạt mất.

- Thưa cô, cô có biết là không nên ngồi bừa lên giường bệnh không? Cô không sợ bị lây xúi quẩy sao? - Bởi vì ác cảm, giọng nói cô cũng không hề khách khí.

Cô vô cùng ghét việc người phụ nữ đó ngồi bên giường bệnh, hơn nữa, lại chính là chỗ mà Lương Tử Tích vẫn nằm! Tối nay, nhất định cô sẽ bảo y tá đổi khăn trải giường và chăn đi giặt sạch.

Lương Tử Tích bất ngờ nhíu mày, vợ anh rất ít khi nói chuyện thiếu lịch sự như vậy với khách.

- Lương Tử Tích, cô ta là ai? Sao anh lại thuê một y tá không có chút tố chất nào như vậy? - Khương Du Tâm hỏi một cách không vui - Em thấy, hay là anh chuyển đến bệnh viện tư nhân mà em quen biết đi.

Nói cô là không có chút tố chất nào? Hơn nữa, người phụ nữ đó coi Lương Tử Tích là cái gì? Là bạn trai của cô ta sao? Cô giận đến run người.

- Minh Minh đến đây! - Anh nhìn thấy vợ có chút không ổn, vẫy tay về phía cô, cô ngập ngừng một chút rồi bước đến gần anh.

- Sao thế? Có chuyện bực bội ở công ty à? - Anh cho rằng tâm trạng cô không tốt nên vừa về đến đã nổi giận vô cớ - Em như thế không đúng! Có khách ở đây, không hay lắm! - Anh nhấn mạnh chữ "khách", cố ý để Khương Du Tâm nghe cho rõ.

Cô lắc lắc đầu, có chút xấu hổ, cũng có chút khó chịu.

Tại sao anh chê trách thái độ vừa rồi của cô khiến anh mất mặt mà không hề nói gì đến việc người phụ nữ kia đã quá đáng thế nào?

- Rất xin lỗi, anh thay mặt cô ấy xin lỗi em. - Giọng nói anh, có chút ngán ngẩm nhưng lại đầy vẻ âu yếm - Cái người không có chút tố chất nào này, là vợ anh.

Vợ anh? Khương Du Tâm kinh ngạc, sau đó, môi nhếch ra một cái lạnh nhạt, cô còn cho rằng Lương Tử Tích ít ra cũng phải lấy một người như thế nào đó làm vợ, thì ra, ngay cả so với Hà Huyên Na cũng không bằng. Xem ra, đúng như lời Hà Huyên Na nói, có lẽ do bị bố mẹ giục gấp quá.

http://tieulun.hopto.org

Cô đưa mắt nhìn kỹ hơn, mơ hồ nhớ lại, thì ra là "con bé" ăn mặc lôi thôi ấy.

Càng quan sát, càng thấy không thể chấp nhận. Đặc biệt là, con chó nhỏ trong tay cô ta, một khối màu vàng tạp loạn, cũng không có phẩm cách và quê mùa đến làm người ta không chịu được giống cô ta!

Đợi đã, khối màu vàng đó...

Trí nhớ của cô trước nay đều rất tốt...

Nụ cười trên khóe miệng Khương Du Tâm càng hiện rõ.

Con chó đó, nếu như Lương Tử Tích rất giữ lời...

- Lớp trưởng, cảm ơn anh đã thay em nuôi nó biết bao nhiêu năm như vậy! - Ánh mắt cô nhẹ lướt qua, cố ý nói.

Một câu nói, khiến nụ cười lịch sự trên môi Lương Tử Tích ngưng lại. Đồng thời, vợ anh cũng đờ người ra.

Vì câu nói của Khương Du Tâm, Lương Tử Tích và Minh Minh, trong phút chốc, như ngừng thở.

Chỉ là, khi Khương Du Tâm đang kiêu ngạo định đoạt về "vật gửi nuôi", đầu ngón tay cô ta còn chưa chạm vào, Tiểu Ngốc đã đột nhiên sủa lên dữ tợn. Tiểu Ngốc, căn bản không quen cô ta.

Trong ghi chép quan sát của bác sĩ Trần có viết: Tiểu Ngốc vô cùng ghét màu xanh, nếu dùng bàn tay có sơn móng màu xanh động vào nó, nó sẽ giận dữ, nổi xung lên. Vậy mà vừa vặn Khương Du Tâm lại sơn móng tay màu xanh.

Điều này, cả anh và cô đều biết rõ. Cho nên, ở nhà cô cực ít mặc đồ màu xanh.

Tiểu Ngốc vẫn sủa mãi không dứt, dáng vẻ rất hung dữ, nếu như không phải cô cố ấn xuống, đoán chừng nó đã nhảy bổ vào mà cắn xé Khương Du Tâm.

- Nó không nhận ra em nữa rồi. - Nụ cười trên mặt Khương Du Tâm dần biến mất.

- Bởi vì, nó vốn không phải "nó". - Anh chỉ có thể trả lời.

Có rất nhiều việc, vốn đã thay đổi.

- Khương Du Tâm, em đi mau đi! - Anh hốt hoảng nhìn thấy, hàm răng sắc nhọn

http://tieulun.hopto.org

của Tiểu Ngốc suýt chút nữa thì cắn cả vào ngón tay đang ấn chặt nó của cô.

Khương Du Tâm cần phải đi ngay! Tiểu Ngốc khi đã nổi xung thì rất hung dữ, anh e rằng Minh Minh không thể giữ được nó.

Cảm tạ cái "sở ghét" của Tiểu Ngốc, tình địch của cô căn bản không thể nán lại lâu hơn trong căn phòng này. Mặc dù ra đi có chút thảm hại, Khương Du Tâm vẫn cứ dóng thẳng lưng, ánh mắt cao ngạo như trước nay vẫn vậy.

Xuất hiện và ra đi, đều rất đột ngột. Chỉ còn lại cô và anh, nhìn nhau không nói.

Cô đi đến, vẫn lặng lẽ dựa vào bên chân không bị thương của anh.

Khi nãy, anh vội vàng đuổi người phụ nữ đó đi, rốt cuộc là sợ ai sẽ bị thương? Cô không phủ nhận, cô đã thoáng có ý nghĩ xấu xa, muốn để Tiểu Ngốc cắn mình một cái, cô muốn xem xem, anh liệu có giận dữ với người phụ nữ đó không. Thôi đi, đừng để người phụ nữ đó ảnh hưởng đến...

Ba năm vợ chồng, có những lúc, cô không hiểu được anh, bởi vì, anh không muốn mở lòng mình cho cô thấy.

Khi nãy, lúc cô vừa bước vào phòng bệnh, liền nhìn thấy dưới vẻ điềm tĩnh của anh thoáng có chút hoảng hốt. Anh đang lo sợ điều gì? Bởi vì, cô và người phụ nữ đó đã mặt đối mặt? Hay là bởi vì, người phụ nữ đó đã nói điều gì khiến lòng anh hỗn loạn? Hoặc giả sự hoang mang của anh, là do bị người phụ nữ kia nhìn thấu được? Rốt cuộc, trong tim anh, mối tình đầu sâu đậm đến thế nào? Trái tim anh, đã trao cho cô hay vẫn khóa lại trong quá khứ?

Cô không ngừng tự động viên mình, nhất định phải nhìn về phía trước, mọi giông tố, đều sẽ đi qua, ba năm ân ái quấn quýt, tuyệt đối không phải là giả.

Màu xanh đã biến mất, Tiểu Ngốc đã dần bình tĩnh lại.

- Để anh ôm nó, lâu lắm không gặp, nhớ nó quá! - Anh cười nhẹ, phá vỡ sự trầm mặc và bối rối.

Anh cũng đang chuyển chủ đề.

Trong lòng cô, Tiểu Ngốc nghe thấy tiếng gọi, vui mừng luồn vào lòng anh, nhiệt tình dùng lưỡi liếm vào anh để lấy lòng, hoàn toàn khác với điệu bộ hung dữ vừa rồi. Ánh mắt anh ấm lại, nét cười trên mặt càng rõ hơn.

- Con chó ghê gớm này! Có nhớ bố không? Gần đây mẹ đã đưa con đến đâu? Ở

http://tieulun.hopto.org

đó có tốt không? - Anh giơ Tiểu Ngốc lên cao, nựng nó vui đến nỗi đuôi ngoáy tít cả lên, nụ cười trên môi anh cũng càng lúc càng tươi hơn.

Thế nhưng, cô không cười được. Bởi vì, trong tim anh, mẹ của Tiểu Ngốc có thực là cô không?

- Người phụ nữ đó, là ai? - Cô giả vờ không biết gì, làm như căn bản đã không còn nhớ cô ta. Cũng vờ như, căn bản không hề bị tổn thương...

- Một khách hàng. - Anh nhẹ nhàng trả lời cho qua chuyện rồi chế giễu cô - Không biết người ta là ai, lại còn tỏ thái độ bừa bãi, có phải là tất cả những sinh vật có giới tính nữ xuất hiện gần anh trong vòng năm mét đều khiến em phát cuồng không? - Lời nói đùa của anh, không hề đáng cười chút nào.

Anh biết rất rõ, cô không phải là kiểu phụ nữ hay ghen như vậy. Là tự anh không đúng, thế nên để giấu giếm mới pha trò bừa bãi.

- Là người ủy thác của vụ án ly hôn đó à! - Cô vào thẳng vấn đề.

Anh ngưng lại, gật gật đầu.

- Sao cô ấy lại đến đây? - Không phải vụ án đó đã kết thúc rồi sao? Tại sao người phụ nữ đó vẫn đến tìm anh?

Anh miễn cưỡng nêu lý do:

- Anh bị thương đến thế này, có lẽ cô ấy thấy ngại, nên đến thăm.

- Thật sao? - Chỉ là đến thăm?

Nếu như chỉ đơn giản như vậy, tại sao trước khi đi, người phụ nữ đó lại dùng ánh mắt ấy để nhìn anh. Ánh mắt đó, dường như đang viết rất rõ: “Lương Tử Tích, anh đừng phủ nhận nữa, anh vẫn còn yêu em!”.

- Hai người đã sớm quen nhau rồi phải không, trước khi tiếp nhận vụ án. - Cô không cho anh lẩn tránh, ánh mắt chờ đợi, nhìn thẳng vào anh.

Xin anh, hãy nói thật với em!

- Thời phổ thông đã từng học cùng nhau một năm, đừng suy nghĩ linh tinh, chỉ là một người bạn bình thường thôi. - Anh né tránh ánh mắt của cô, hơi thấp giọng nói.

Cô sao vậy? Cô không ngừng truy hỏi, khiến anh có chút nóng nảy.

http://tieulun.hopto.org

Bạn học phổ thông? Bạn bè bình thường? Tại sao, lời giải thích của anh lại thông thường như vậy? Thông thường đến mức, dường như không thành thực?

- Thế... Tiểu Ngốc...

Anh cắt lời cô:

- Đừng ngốc nữa! Em là người mẹ duy nhất của Tiểu Ngốc.

Người mẹ duy nhất... là lời cam kết của anh với cô sao?

Đột nhiên, anh nhíu mày:

- Làm sao đây? Có phải nó đã từng bị thương không?!

Bởi vì vệt chỉ khâu vết thương vẫn còn quá rõ ràng, anh lật Tiểu Ngốc ra, giọng nói có chút to lên:

- Rốt cuộc là làm sao?

Cô nín thở. Quả nhiên, giấy mãi mãi không thể bọc được lửa.

Vết thương của Tiểu Ngốc không thể giấu được, cũng giống như, mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của anh, sớm đã bị Hà hồ ly tiết lộ.

Cô cụp mắt xuống, nói một cách vô cùng nhẹ:

- Hôm đó, không phải là em đùa với anh. Em cho Tiểu Ngốc ăn sôcôla, khiến nó bị ngất đi, khiến nó phát bệnh, bây giờ tuy đã được cứu thoát, nhưng lại bị mắc bệnh tim...

Mắt anh nhìn trừng trừng.

Vẻ mặt anh, khiến cô liều chết nhắm mắt nói:

- Anh muốn mắng thì mắng đi. Tất cả đều là lỗi của em! Thậm chí anh muốn đánh em, em cũng không oán trách, là em đã hại Tiểu Ngốc ra nông nỗi này, em đáng chết!

Rất lâu sau, mới nghe thấy một giọng nói buồn rầu:

- Trông anh rất giống một người đàn ông thích đánh vợ sao?

Cô không nói được lời nào, thực ra, đừng nói là đánh, ngay cả hung dữ với cô, anh cũng rất ít khi.

http://tieulun.hopto.org

- Cho nên, hôm đó em mới khóc? - Thảo nào, anh cảm thấy hôm đó cô có vẻ cực kỳ không ổn, cô chắc chắn đã rất sợ thế nên mới không dám thừa nhận với anh.

Cô cúi đầu, mím chặt môi.

Sau đó, anh cũng cúi đầu, hỏi Tiểu Ngốc:

- Có tha thứ cho mẹ ngốc không?

Cái đuôi của Tiểu Ngốc vẫn không ngừng vui mừng vẫy tít, đầy vẻ đại nhân đại lượng.

- Được rồi, nó không giận nữa rồi! Sau này phải có trách nhiệm làm mẹ, chăm sóc thật tốt để báo đáp sự rộng lượng này, biết chưa? - Anh giơ Tiểu Ngốc ra trước mặt cô, Tiểu Ngốc lập tức nịnh nọt liếm liếm lên má cô.

Là thế này sao? Anh còn an ủi cô? Cô kinh ngạc.

- Tại sao anh không nổi giận? Tối hôm đó, rõ ràng anh rất giận...

Anh theo bản năng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Tối hôm đó, anh thực sự rất hung dữ?

Anh chỉ có thể ra vẻ hậm hực nói:

- Em đã tự giày vò mình rồi, sao anh còn phải tức giận nữa? Em cũng không xấu xa như vậy, không phải do em cố ý!

Thái độ của anh, hoàn toàn không giống với buổi tối hôm đó? Tại sao? Là bởi vì, anh cũng đã làm chuyện có lỗi với cô?

Những ngày tiếp đó, họ vẫn ân ái như vậy, dường như sự xen vào của Nữ vương không hề tồn tại. Chỉ là, trong lòng cô, vẫn luôn ám ảnh một câu hỏi "tại sao" mà anh vĩnh viễn không bao giờ giải đáp.

Cái "tại sao" đó, kéo dài cho đến hôm anh ra viện...

Cử động của anh còn chưa thuận tiện, lại không muốn dựa vào người khác, để leo lên được chiếc xe bọ cánh cứng của cô, còn phải tốn chút sức lực. Cô cười nhìn cái dáng đi rất khó khăn của anh, chồng cô, là một người đàn ông thích làm ra vẻ mạnh mẽ.

Nhất là, ở trước mặt cô.

http://tieulun.hopto.org

- Tự lập vậy? Không cần em lát nữa phải bế anh lên lầu, không cần em giúp anh đi tiểu?

- Em coi anh là đứa trẻ à? Hơn nữa, dựa vào em? Trên người không có đến ba lạng thịt mà đòi bế được anh? - Anh lườm cô một cái, đặt cây gậy vào sau xe - Chồng em tuy rằng phải "què" mất một thời gian, nhưng may mà vẫn chưa đến mức tàn phế.

Mắt cô cười híp lại:

- Sức em không thể bế được người ta, nhưng mà, hình như em đúng là đã từng giúp ai đó đi tiểu rồi. - Cô lấy chuyện xấu hổ của anh ra để chế nhạo.

Mấy ngày đầu trong viện, vì lo cho tình hình vết thương của anh, bác sĩ không cho phép anh xuống giường, anh lại không chịu được việc nối ống thông tiểu, cho nên tất cả đều là nhờ vào cô tận tâm làm hết trách nhiệm, cầm bô giúp anh đi tiểu.

- An... Tử... Minh! - Anh nghiến răng nghiến lợi.

Xấu hổ chưa? Không nói lại được với cô rồi chứ gì? Cô nháy mắt cười vui vẻ!

Anh xấu hổ quá hóa giận, bực bội nhắm mắt lại, không thèm để ý đến cô.

Cô lắc đầu cười. Thực ra, có những lúc đàn ông cũng không khác gì một cậu bé.

Cô nổ máy chiếc xe bọ cánh cứng.

Anh làm ra vẻ bực bội, quay mặt lại phía cô, không thèm để ý đến cô, nhưng vì "an nguy" của hai người, không thể không nhắc nhở:

- Bật đèn chỉ hướng lên, chú ý an toàn, nhìn kỹ cự ly xe cộ hai bên rồi mới lái.

Cô nghịch ngợm liếc xéo anh một cái, biết ngay là anh sẽ không chịu được mà chỉ đông chỉ tây! Đối với kỹ năng lái xe của cô, anh luôn có hàng trăm cái bất mãn, hàng ngàn cái không yên tâm.

- Tập trung tinh thần! - Anh lại bất mãn với cô.

Cô cố ý cười một cách thật dễ thương, thế nhưng lại nhích lại gần anh nói một cách đầy hăm dọa:

- Lương Tử Tích, anh còn chỉ đông chỉ tây, em thả anh xuống xe!

Nhận được lời uy hiếp, anh trố mắt.

http://tieulun.hopto.org

- “Thằng què” không chấp thiệt trước mắt, hiểu không? Ngoan! - Cô cười híp mắt, thêm vẻ thích ức hiếp người, vỗ vỗ và khuôn mặt điển trai của anh.

Bị hai chữ “thằng què” đả thương nghiêm trọng, khuôn mặt điển trai của anh giật giật, anh lườm cô:

- An Tử Minh, xem anh về nhà sẽ trừng trị em như thế nào! - Đôi mắt sắc nhọn như chim ưng hơi nheo lại, trong đó có dục vọng đang cuộn chảy.

“Thằng què” anh không chịu uy hiếp cũng không chịu ức hiếp. Chỉ cần về đến là, anh sẽ “chinh phục” cô. Để cô sau này bớt ngông cuồng trước mặt anh.

Mặt cô đỏ ửng, ngại ngùng than vãn:

- Đi đây, đi đây, coi như em sai đã được chưa? - Ai bảo đã hứa với anh, khi về nhà sẽ để tùy anh “giày vò”...

Vào số xe, chiếc xe “tạch tạch” kêu lên vài tiếng, như nhắc nhở họ chuẩn bị về nhà.

- Đợi đã! - Đột nhiên, anh vỗ vỗ trán - Choáng! Già rồi, đúng là già rồi!

Cô vội vã phanh xe lại.

Đầu choáng váng? Có cần lập tức trở lại bệnh viện không?

Thì ra...

- Anh bỏ quên điện thoại trong ngăn kéo ở bệnh viện rồi! - Anh cười ngán ngẩm - Xem ra phải lên lấy rồi.

Anh vừa quay người, chuẩn bị với lấy cây gậy, cô đã nhảy xuống xe:

- Anh đừng có động đậy nữa! Em đi lấy!

Mí mắt phải anh giật một cái, ngăn cô lại:

- Thôi bỏ đi, trộm cắp hoành hành, chắc sớm đã không còn rồi! - Anh không thích bất cứ ai động vào điện thoại của anh.

- Anh đừng nghĩ xấu như vậy! - Còn chưa dứt lời, cô đã xông vào khu điều trị của bệnh viện.

- An Tử Minh! Đừng đi nữa! Anh sẽ mua điện thoại mới! - Anh ngồi trong xe hét

http://tieulun.hopto.org

gọi cô.

Thế nhưng, cô căn bản không nghe thấy.

- Sao lại đậu xe ở đây? - Anh đau khổ ôm trán, phía sau lưng tiếng còi xe vang lên không dứt.

Cô nhanh chóng tìm thấy điện thoại của anh trong ngăn kéo, bên trong có một tin nhắn đến chưa đọc.

Cô vừa nhanh nhẹn bước ra ngoài vừa điềm nhiên bấm nút xem tin nhắn.

“Theo gợi ý của vợ anh, chúng tôi đã nhờ người khởi tố Tiểu An, Tiểu An đích thực đã giúp Giang Thừa Vũ làm rất nhiều việc, lần này nếu anh ta không khai ra Giang Thừa Vũ, dựa vào tội cố ý gây thương tích, anh ta đã có thể vào tù”. - Trong nháy mắt, chân cô như hóa đá.

Cô cầm điện thoại, nhìn đi nhìn lại từng câu từng chữ, từng cơn lạnh buốt trong lòng, chút một chút một thấm ra, rõ ràng đã là tiết trời nóng nực của cuối tháng tư, thế nhưng cô lại cảm thấy có một luồng khí lạnh thấu xương, khiến toàn thân đông cứng.

Không thể nào, anh không thể lừa cô như vậy. Cô không muốn tin. Rõ ràng, khi nãy họ còn trêu đùa với nhau, thân mật như giữa hai người không thể có bí mật gì.

Đôi tay cầm điện thoại của cô không ngừng run lên, run mãi.

Một phút, hai phút, ba phút... Đột nhiên, tiếng chuông báo cuộc gọi đến vang lên.

Cô ngỡ ngàng nhìn thấy dòng tên người gọi đến: Khương Du Tâm.

Cô luống cuống chân tay, ba chữ “Khương Du Tâm” lúc này, giống như đại diện của ma quỷ.

Thần sai quỷ khiến thế nào, cô nhấn vào nút nghe, nín thở.

- Lương Tử Tích, cô trợ lý Emily của anh đã báo cáo với anh chưa? Em đã nói với Giang Thừa Vũ, chỉ cần anh ta đồng ý ly hôn với em, em sẽ bảo anh rút lại cáo buộc với Tiểu An. Tiền của em có hy vọng rồi!

- Lương Tử Tích, sao lại không nói gì!...

Minh Minh in lặng, rất lâu.

http://tieulun.hopto.org

- Bao lâu rồi? Anh ấy nhận lại vụ án của cô, bao lâu rồi? - Rất kỳ lạ, khi hỏi câu này, giọng cô vẫn có thể bình tĩnh, hoàn toàn tương phản với nội tâm lúc này đang giống như đi giữa màn sương mù dày đặc trong ngày tháng chạp. Có một thứ gì đó mà cô cố sức nắm giữ, hình như đang dần dần tuột ra khỏi tầm tay.

- Là cô à? - Đầu dây bên thốt lên mấy tiếng ngạc nhiên, sau đó ngạo mạn nói một cách lạnh lùng, có vẻ như không thể chấp nhận - Tùy tiện nghe điện thoại của người khác, đúng là vô giáo dục! - Cái "người khác" mà cô ta nói, là chồng cô cơ mà.

Cô không biết phản bác lại thế nào, chỉ muốn làm rõ một điều:

- Nói cho tôi biết, anh ấy nhận lại vụ án của cô, bao lâu rồi? – Khi hỏi lại câu này, giọng nói của cô có chút gay gắt hơn, tâm trạng đã bị sứt mẻ.

Nhận lại? Trong điện thoại truyền đến một tiếng cười khinh bỉ.

- Vẫn luôn! - Khương Du Tâm trả lời một cách vô cùng rành mạch - Lương Tử Tích đã hứa, cho dù gặp nhiều cản trở hơn nữa, anh ấy cũng sẽ kiên trì, anh ấy nhất định giúp tôi tới cùng!

Vẫn luôn...

Nhiều cản trở hơn nữa, kiên trì, giúp tới cùng...

- Cô đang nói, anh ấy là vì giúp cô nên đã nói dối với tất cả mọi người, Hiệp hội Luật sư, các tổ viên, các cộng sự... bao gồm cả... - Cô...

Ngực cô chấn động, cô muốn cười.

Thật đáng nực cười!

Thì ra, nước mắt mà cô đã từng, nỗi lo mà cô đã từng, sự ngây thơ mà cô đã từng, sự tin tưởng mà cô đã từng, đều chỉ là cặn bã! Tất cả những thứ này, sau khi gặp ba chữ "Khương Du Tâm", đều trở thành thứ cặn bã nực cười.

- Nói dối tất cả mọi người, mới có thể càng tìm được chứng cứ tốt hơn! - Khương Du Tâm không cảm thấy có gì là không đúng.

Chứng cứ...

Cô ngẩng đầu lên, ép nước mắt chảy vào trong.

- Anh ấy, nhất... định... sẽ... giúp... tôi... ly... hôn! - Khương Du Tâm nhấn thật mạnh - Vì tôi, cũng là vì anh ấy.

http://tieulun.hopto.org

Chiếc điện thoại nặng nề rơi xuống đất, vỏ máy vỡ rời, bắn tung ra một cách rất thê thảm. Cô ngồi thụp xuống, bó gối ôm chặt lấy mình.

Cái gì gọi là "vì tôi, cũng là vì anh ấy", người phụ nữ đó đang nói cái gì?

Họ chỉ là quá khứ của nhau! Chỉ là cái quá khứ mà cô không kịp tham dự vào! Cô không ngừng run rẩy, phẫn nộ đến quặn thắt ruột gan. Thực sự, rất lạnh, rất lạnh.

Cô không khóc nổi, thực sự không khóc nổi, bởi vì, nước mắt của An Tử Minh đã không còn giá trị, đã không thể lay động trái tim anh!

Tại sao lại lừa cô?

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Cô khi đó, lại còn cảm động đến như vậy! Còn nghĩ rằng, cô sẽ dùng tình yêu của mình cả đời này để báo đáp anh. Cô đúng là kẻ ngốc nghếch nhất dưới gầm trời này. Là con ngốc bị lời nói dối của đàn ông gạt cho đến quay cuồng.

- Thưa cô, có gì cần chúng tôi giúp không? Chồng cô đang rất sốt ruột đợi ở dưới, anh ấy nhờ tôi đến xem cô thế nào? - Một cô y tá thò đầu vào.

Đúng rồi, cô đã vứt người đàn ông giỏi nói dối đó ở lại xe. Cô đờ đẫn dứng dậy, cất bước ra phía cửa.

- Cô à, cô không cần điện thoại nữa sao? - Cô y tá nhặt chiếc điện thoại dưới đất, vội vã chạy theo ra ngoài.

Cô máy móc lắc đầu.

- Chiếc điện thoại này đắt lắm, chắc phải đến ba bốn nghìn! Điện thoại của hãng này rất bền, chắc vẫn có thể sửa được. - Cô nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại vỏ và máy đã tách rời mà cô y tá đưa cho.

- Sao lại chưa hỏng? Cô xem, cái bộ phận quan trọng nhất của nó là màn hình đã vỡ mất rồi... - Ngón tay vạch vào đường nứt trên màn hình điện thoại, cô không mỉm cười nổi.

Cũng giống như cuộc hôn nhân của cô, thứ quan trọng nhất, đã bị rơi vỡ.

http://tieulun.hopto.org

Đó chính là lòng tin.

Trước khi kết hôn, mẹ cô từng nói, tình yêu có thể là thiên đường, cũng có thể là địa ngục, thế nhưng hôn nhân lại là một thế giới bình thường, là cuộc sống hiện thực của con người, thế nên đừng mơ mộng hóa nó, đừng lý tưởng hóa nó.

- Đang nghĩ gì vậy? Sao lại nghiêm trọng thế? - Ngồi ghế bên cạnh, anh đập đập nhắc nhở cô - Cẩn thận một chút, cái xe bên trái trông có vẻ "liều", rất dễ lách đường, em tránh nó xa một chút. - Cô máy móc gật đầu.

Tại sao, cô đột nhiên cảm thấy, người ngồi bên cạnh, bắt đầu trở lên rất lạ lẫm.

- Đang nghĩ gì vậy? Tập trung tinh thần một chút!

Anh theo thói quen lại nghiêm mặt dạy bảo, chỉ đông dẫn tây với cô, thế nhưng, cô bây giờ, đã xa lạ với anh đến mức ngay cả một chút hứng thú "quẳng" anh xuống xe cũng không còn nữa.

Về đến nhà, cô đậu xe, tay trái xách một túi quần áo to, tay phải cũng đeo một bọc lớn đồ ăn. Không còn tay nào rảnh để đỡ anh.

Anh chống gậy lên, bớt sự "quấy rầy" của cô, anh thấy dễ chịu hơn nhiều.

Suốt đường đi, từ bãi đậu xe đến thang máy, cho đến khi vào trong nhà, cô đều trầm lặng không nói gì. Về đến nhà, cô đặt hành lý xuống, giống như trời trở gió, bắt đầu lao vào dọn dẹp phòng, lau sàn nhà, thậm chí ngay cả phòng vệ sinh cũng không bỏ qua.

Cô rất bận, bận đến mức căn bản không có thời gian để ngồi xuống rúc vào lòng anh mà làm nũng nữa.

Anh ngồi trên giường, cực kỳ thấy không quen với sự "chịu khó" đột xuất của cô:

- Đừng làm nữa, em cũng mệt cả ngày rồi! Ngày mai gọi giúp việc theo giờ dọn dẹp là được rồi!

Cô không để ý đến anh, tiếp tục vùi đầu vào lau dọn.

- Em đang có tâm sự gì sao? - Anh nhìn thấy vẻ không ổn của cô, nghi hoặc hỏi.

Động tác lau nhà của cô ngưng lại.

- Đến đây, ngồi vào lòng anh. - Anh vẫy tay với cô.

http://tieulun.hopto.org

Cô do dự một chút.

- Tiểu bảo bối, để anh ôm em. - Anh mỉm cười.

Anh rất ít khi gọi cô là "Tiểu bảo bối", nhưng mỗi lần gọi, cô đều rất thích.

Mắt thoáng đỏ lên.

Cô lặng lẽ đi lại phía anh, mới vừa tới gần, đã bị anh kéo vào lòng.

- Vẫn tiếc chiếc điện thoại đó à? Bị mất thì coi như mất rồi, sao phải làm mình chán nản đến vậy?! - Anh lấy ngón tay nhéo mũi cô, hy vọng có thể giúp cô lấy lại tâm trạng.

Năm ngoái cô đã từng trong vòng một tuần bị móc mất ba chiếc điện thoại mới, sau đó đã buồn phiền đến cả tháng trời, thậm chí còn giận dỗi tuyên bố rằng mình sẽ không bao giờ thèm ra ngoài dạo phố nữa. Vợ anh là người rất hay cảm xúc hóa vấn đề.

Cô đờ đẫn nhìn vào khuôn mặt sát cạnh mình, tự hỏi, rốt cuộc mình có quen biết người này không?

- Đừng cố nén cảm xúc nữa! Muốn mắng chửi thì cứ mắng chửi, không được dùng việc lau sàn nhà để trút giận.

- Ối... - Đau! Cô ôm mũi thốt lên.

Anh cho rằng cô đang làm ra vẻ để lừa anh.

- Em cũng biết đau? - Trong mắt anh ẩn chứa vẻ vui mừng thích thú.

Anh đang chọc cho cô cười.

Tuy tính cách anh khá trầm lặng, thế nhưng, mỗi lần tâm trạng cô không tốt, anh đều cố hết sức để chọc cho cô cười.

Cô kéo tay anh ra, đứng dậy. Cô không diễn tiếp được nữa!

Cô không muốn nói, cô không muốn hỏi! Hai người sao lại phải làm khổ lẫn nhau như vậy? Cô đã không còn cần anh phải dùng một lời nói dối khác để lấp liếm.

- Đói rồi chứ? Có muốn ăn khuya không? - Cô có vẻ không giấu được sự lạnh nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Kéo cô vào lại trong lòng, sự cảm xúc hóa của cô, bắt đầu làm anh thấy không yên tâm.

- Rất đói, anh muốn ăn em. - Anh dịu dàng nói một cách tình tứ đồng thời ngậm vào vành tai cô.

Cô lạnh run lên.

- Em không ngon, không ngon chút nào! Để em đi làm đồ ăn khuya cho anh! - Cô vùng vẫy muốn đứng dậy.

Nhưng bị anh đè ngửa ra.

- Có biết anh nhịn đến khổ sở thế nào không? Anh đã nhịn cả nửa tháng nay rồi! - Giọng anh khàn đi, trong mắt có hai ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt.

- Em nói sợ bị người khác bắt gặp, không cho anh được ở bệnh viện... được, anh nhịn! Nhưng mà, chính em đã hứa với anh, khi về nhà, sẽ để mặc anh vò xé... - Giọng nói anh mỗi lúc một nhẹ đi, cúi người nhấn chìm đôi môi đỏ mọng đang mê hoặc mình.

Cô bị anh ép chặt đến không thở được, toàn thân anh, nóng hầm hập như có thể làm bỏng cả người khác.

Bàn tay to lớn của anh đã luồn vào váy cô, cô có chút kháng cự, rất muốn đẩy ra, nhưng chỉ khiến cho dục vọng trong anh càng mạnh mẽ.

- Tiểu bảo bối của anh, cần phải giữ lời... - Anh dỗ dành cô, cởi bộ đồ trên người cô, hôn dọc xuống.

Nước mắt trườn xuống từ khóe mắt cô. Cô có một thứ cảm giác, bị người lạ xâm hại.

- Á! - Anh đau đớn thốt lên một tiếng. Cô đã đá phải cái chân bị thương của anh.

Động tác chống cự của cô, ngưng lại, tức thì, không dám động đậy nữa.

Tim, lại vẫn cứ thấy xót xa.

An Tử Minh, mày vô dụng, mày vẫn cứ thương tiếc anh ta.

Anh đau đến mũi toát cả mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không quên nhẹ nhàng an ủi cô:

http://tieulun.hopto.org

- Có phải là anh vội quá không? Làm đau em rồi? Biết làm sao được, hơn một tháng rồi không được động vào em, nhớ đến suýt phát điên rồi... - Anh cười thê thảm, không dám manh động nữa, nhưng cũng không nỡ rời ra.

Nếu như trong tim chỉ có mối tình đầu, tại sao vẫn còn lưu luyến cái thân thể của cô? Quả nhiên, trái tim và dục vọng đàn ông có thể tách riêng được.

Tim cô, lại một cơn quặn thắt. Đau đến mức, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào anh.

- Sau khi kết hôn với em, anh đã từng động vào người phụ nữ khác chưa? - Đột nhiên, cô hỏi.

Cô không biết, cô có nên còn để ý đến vấn đề này không. Là trái tim lung lay không thể tha thứ được, hay sự phản bội của xác thịt lại càng khó có thể tha thứ hơn?

Cái vấn đề mà phụ nữ vĩnh viễn luôn phải giằng co, lại xảy đến với cô.

- Sau khi kết hôn anh có từng động vào người phụ nữ khác không, em còn không rõ? - Sự truy hỏi của cô làm anh có chút bực mình, anh bắt đầu dùng hết khả năng của mình ngấu nghiến lấy cô.

Anh muốn hôn môi cô, nhưng bị cô ngoảnh mặt tránh. Cô không biết mình như vậy là sao nữa?

Xong việc, anh ôm cô, từ từ chìm vào giấc ngủ, cảm giác thỏa mãn, khiến môi anh còn hơi hé mỉm.

Chỉ là, anh đang mệt mỏi, căn bản không hề cảm thấy, người trong lòng, mắt vẫn mở to, không cách nào tự ép mình ngủ được. Cô trở mình dậy.

Anh miễn cưỡng mở mắt, mơ hồ hỏi:

- Đi tắm sao? Nhân tiện lấy cho anh một cái khăn được không... - Bây giờ, cử động của anh còn chưa thuận tiện.

Cô trầm mặc gật đầu, đi vào phòng vệ sinh lấy một chậu nước ấm, dùng khăn ấm từng chút từng chút lau cơ thể cho anh.

Lồng ngực vững chắc, đôi chân dài của anh... cái cơ thể này, cô thực sự đã quá quen thuộc, quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi cô đã từng không chút nghi ngờ cho rằng đó sẽ là thiên trường địa cửu.

http://tieulun.hopto.org

Giúp anh lau sạch người xong, kéo chăn đắp lên, cô mặc quần áo của mình vào.

- Đi đâu... - Nghe thấy tiếng bước chân có vẻ đi ra xa, anh miễn cưỡng gượng dậy hỏi.

- Đi xem vô tuyến, em hơi khó ngủ. - Cô nhẹ nhàng trả lời.

Anh không nghĩ nhiều.

- Nhớ vào ngủ sớm... - Còn chưa dứt lời, anh đã chìm vào giấc ngủ.

Phòng khách.

Cả phòng khách tràn ngập tiếng cười, toàn bộ đều là những âm thanh được phát ra từ vô tuyến.

Người trên sô pha, trầm mặc một cách lạ thường. Lòng cô trống rỗng.

Không biết con đường phía trước nằm ở đâu, càng không biết làm thế nào để đi về phía trước. Cô không tìm được phương hướng, phải làm sao?

Trong trái tim anh vẫn cất giữ một người phụ nữ khác, cuộc hôn nhân này, có thể đi được bao lâu...

Lần đầu tiên, cô bắt đầu hoài nghi. Đêm nay, chắc chắn không cách nào ngủ được.

Cuối cùng, cô hạ quyết tâm, lấy áo khoác ngoài, đẩy cửa đi ra. Nếu cô nhớ không lầm, trong khu có một quầy thuốc, mở cửa suốt cả 24 giờ.

Ánh trăng lạnh lẽo trải lên người cô, lần theo trí nhớ, cô tìm thấy hiệu thuốc đó, mở cửa bước vào. Nửa đêm, một bà bác đứng tuổi đứng trông quầy.

- Thím ơi, xin hỏi, có thuốc tránh thai không? - Nụ cười của cô điềm tĩnh, đã không còn ngọt ngào nữa mà chỉ chứa rất nhiều tâm sự.

- Có, cô muốn loại nào? Thuốc tránh thai đề phòng hay thuốc tránh thai khẩn cấp trong 72 tiếng?

- Khẩn cấp. - Cô đưa tờ tiền qua.

Tờ tiền này là tiền lương cô vừa nhận. Có chút nực cười, nhận được lương, cái quà tặng đầu tiên cô dành cho mình không phải là quần áo hay đồ trang sức, mà lại là chủ quyền sinh sản của người phụ nữ.

http://tieulun.hopto.org

- Phiền thím cho cháu thêm vài hộp thuốc tránh thai thông thường để uống sau này.

Ánh trăng, vẫn như lúc đầu, khiến lòng cô tràn ngập cảm giác cô đơn.

Người ta đều nói phụ nữ khi có con, cho dù bị phản bội đến thế nào, cũng sẽ vì giữ cho con một gia đình trọn vẹn mà mắt nhắm mắt mở tiếp tục... Cô, không muốn có một cuộc sống như vậy.

Bụng cô bỗng đau thắt, mặt trắng bệch, cô cúi gập cả người, co ro ngồi xuống đầu phố. Trong quần có cảm giác nóng ướt.

Nhẩm ngày, thì ra ngày đến tháng của cô vẫn cứ đúng hẹn lại lên.

Là may mắn hay là bất hạnh?

Dưới sự sắp đặt của ông trời, cô và anh vẫn luôn còn thiếu một chút duyên nữa đối với việc có con.

Nửa đêm, anh giật mình tỉnh dậy, vội vã quay người, tìm ở phía bên kia giường, một thân hình nhỏ bé đang nằm co ro lại.

May thay, vẫn ở bên cạnh! Tim anh lúc này mới nhẹ nhàng dãn ra.

Gần đây, cô rất kỳ lạ. Nụ cười của cô thường rất trầm tĩnh. Cô thay đổi rất nhiều.

Cô trước đây, quần áo chỉ trừ có quần lót, còn lại đều cho hết thảy vào máy giặt, cho nên, anh hầu như đều mang quần áo của mình ra tiệm giặt khô xử lý. Cô trước đây rất ghét lau sàn nhà, thế nên thường hay ngồi nghĩ xem nên dùng loại chổi lau nào để khi lau vừa sạch mà vừa không tốn sức, thế nhưng ở một số góc bẩn, chổi lau nhà làm sao có thể làm sạch được? Cho nên, anh vẫn định kỳ gọi người giúp việc theo giờ đến. Cô trước đây, là một cái trạm sản xuất rác thải, thế nhưng lại không biết làm thế nào để dọn dẹp chiến trường, nhưng may nhờ có anh rất ưa sạch sẽ lại quen việc tự mình thu dọn, cho nên môi trường sống trong nhà vẫn có thể coi như khá tốt. Trước đây cô không biết làm bếp, những đồ mà cô thử nấu nướng nếu không phải quá nhiều muối thì cũng là không biết điều chỉnh lửa, cho nên nếu không phải anh vào bếp thì cũng là hai người họ ra ngoài ăn. Nếu như cứ cố tìm ra tư chất bếp núc trời phú của cô, vậy thì, cô rửa bát đĩa rất sạch, anh rất hài lòng. Cô trước đây, có thời gian thừa cũng chỉ thích ngồi lên mạng hoặc xem vô tuyến, cô không phải là một người nội trợ đạt tiêu chuẩn, thế nhưng, chỉ cần cô không chạy nhảy khắp nơi và anh vẫn có "kem bông" để ôm, anh đồng ý viết hai chữ "đạt chuẩn" lên sổ thành tích của cô.

http://tieulun.hopto.org

Thế nhưng, cô bây giờ, đột nhiên từ "đạt chuẩn" đã biến thành "một trăm điểm".

Tất cả quần áo, cô không những tự mình giặt đến trắng tinh mà còn là tử tế thành từng nếp một. Cô không sản xuất rác khắp nơi nữa, bởi vì trong nhà đã không còn dấu vết của đồ ăn vặt. Cô vẫn không mấy biết thu dọn, thế nhưng trong phòng quả thực có thể nhìn thấy những dấu vết thu dọn rõ ràng, ngay đến sàn nhà cũng được cô ngày ngày tự tay lau đến không có một hạt bụi bám vào. Cô không biết nấu ăn, thế nhưng hàng ngày các món ăn đều tinh tế đến có thể cạnh tranh được cả với các khách sạn năm sao. Nói nhầm rồi! Những món ăn đó vốn được làm từ khách sạn năm sao! Anh có thể nếm ra, những món ăn này được làm từ một khách sạn gần nhà cách đó không xa.

Sau đó, cô đột nhiên trở lên rất bận rộn, buổi sáng đi làm, buổi tối ngoài những công việc nhà làm không xuể, lớp bổ sung kiến thức phổ thông của cô cũng đã bắt đầu vào học. Hàng ngày, anh chỉ nhìn thấy cái bóng bận rộn của cô lướt qua thật nhanh trước mắt mình.

- Tích, anh ngủ trước đi, em còn đang bận... - Cô thường dặn dò anh như vậy.

Anh thường ở trong phòng đợi, đợi mãi đợi mãi, đợi cho đến lúc mơ hồ chìm vào giấc ngủ, đến đêm khuya, cô mới leo lên giường. Rõ ràng ở cùng dưới một mái nhà, việc họ ở cùng lúc với nhau, ngày càng ít đi.

Tình trạng này làm anh có cảm giác lo sợ kỳ lạ, dường như có một thứ gì đó giữa họ đang từng chút từng chút mất đi. Hơn nữa giờ anh lại rất rảnh, rảnh đến mức có lần nói chuyện điện thoại với mẹ, cuối cùng thực sự không nhẫn nại được nữa, ngập ngừng dò hỏi, biểu hiện gần đây của Minh Minh như vậy có phải là rất kỳ lạ không?

- Con điên sao, vợ chồng lâu ngày đều như vậy! Mẹ của con cũng thế đây, hàng ngày việc nhà làm còn không xuể, mệt đến chết đi được, làm gì có thời gian rảnh mà quan tâm tới bố con! - Thực sự là do anh quá rảnh rỗi sao?

Thế nên, anh hủy phép, đi làm sớm hơn dự định. Cái nguy cơ bên ngoài đã được hóa giải, những khách hàng đến tìm anh và những vụ án mong được anh tiếp nhận, trong hai tháng này, đã chất đầy như núi, anh ngày ngày đều bận đến thở không ra hơi.

Thế nhưng, đầu óc anh vẫn cứ luẩn quẩn về sự thay đổi của cô. Càng khó nói hơn nữa là, trong sinh hoạt thân mật của vợ chồng, cô có chút kháng cự mơ hồ.

Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn chăm chú vào cô, không nhịn được đưa những ngón tay dài mảnh từng chút từng chút nhích lại gần, vuốt nhẹ má cô.

http://tieulun.hopto.org

Rốt cuộc, là sai ở chỗ nào? Tại sao, giữa anh và cô, dường như đột nhiên lại có một khoảng trống? Ngay cả việc tối nay, anh hết lần này đến lần khác ám chỉ muốn có cô, cô lại vẫn cứ ở trong phòng đọc sách kéo dài thời gian đến rất lâu sau mới chậm chạp đi về phòng.

Cô tưởng rằng anh đã ngủ, thế nên trong bóng tối, khi anh lật người về phía cô, giây phút đó, cô quả thực đã giật thót mình.

Chỉ là trong suốt cả cuộc yêu, cô đều trốn tránh nụ hôn của anh, dường như đột nhiên trong phút chốc, cô không còn muốn nuốt "nước miếng" của anh nữa. Cô đang cố tình xa cách anh, cuối cùng, anh có thể khẳng định.

Sau những âu yếm khiên cưỡng, từ thân hình đang say ngủ phát ra những hơi thở nhẹ nhàng, anh lại bắt đầu trằn trọc khó ngủ. Liệu có phải, anh quá tự tin vào bản thân mình nên đã để sót chi tiết nào đó?

Anh nhớ lại từng chút một.

Từ khi nào cô đã bắt đầu giữ khoảng cách với anh?

Hình như từ khi ra viện, cô đã không còn thân mật với anh nữa, cảm thấy giữa hai người ngày càng có khoảng cách. Trước khi ra viện, rõ ràng cảm tình giữa họ vẫn rất tốt... Vấn đề nằm ở đâu?

Điện thoại! Đột nhiên, anh hoảng hốt toát mồ hôi lạnh.

Không lẽ, điện thoại của anh không bị lấy mất!

Mồ hôi lạnh vẫn tiếp tục nhỏ xuống, ánh mắt lạ lùng của anh từ từ nhìn sang khuôn mặt đang say ngủ nhưng vẫn toát ra vẻ vô cùng thuần chất đó.

Anh cứ luôn coi cô như một đứa trẻ để xử sự, thế nhưng lại quên mất rằng, cô là người phụ nữ mà tâm trí sớm đã trưởng thành! Anh cố nhớ lại thêm, càng nhớ càng thấy lạnh run người.

Hôm đó, hình như Emily có nói, gửi cho anh một tin nhắn để báo cáo.

Anh mở to mắt.

Cô rốt cuộc đã biết được bao nhiêu? Cô tại sao lại không hỏi thẳng anh?

Anh lo âu giơ tay lại về phía cô lúc này đang say ngủ, giằng co giữa việc nên hay không nên đánh thức cô. Chỉ là, cuối cùng, bàn tay anh vẫn rụt về.

http://tieulun.hopto.org

Cho dù có đánh thức cô, anh nên giải thích với cô như thế nào? Trong xử lý việc công, anh luôn là người đàn ông dứt khoát. Có nên dùng một lời nói dối khác để giải thích khiến cô an tâm không? Anh không chắc lắm.

Hai tay ôm mặt, anh thấy chán nản.

Đấu đá tranh giành quá nhiều năm, anh hình như đã quen với "thủ đoạn" và "nghệ thuật", cái gì gọi là "chân thành", anh dần dần đã không hiểu được nữa rồi. Chỉ là, anh thực sự hiểu nghệ thuật của cuộc sống sao? Nếu như hiểu, tại cao cô dường như đang dần dần xa cách anh.

Trong lòng, vô cùng nhiều cảm xúc.

Đang chìm giữa sự buồn phiền, chán nản, tự kiểm điểm. Đột nhiên, điện thoại mới của anh, rung lên chói tai.

Anh sợ cô tỉnh dậy, vội vã liếc nhìn, may thay, cô chỉ hơi nhíu mày, khó chịu trở mình.

Không có thời gian rảnh nhìn kỹ người gọi đến, anh nhíu mày bắt máy:

- Lương Tử Tích, anh đến ngay biệt thự của em! - Đầu dây bên kia, không ngờ lại là Khương Du Tâm.

Anh sửng sốt.

Anh hạ thấp giọng, nói một cách rất khó chịu:

- Khương Du Tâm, em có phải điên rồi không? Em nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi!

Đầu dây bên kia, thở một cách có vẻ không ổn, rồi chầm chậm nói:

- Lương Tử Tích, em bị người ta cho uống thuốc... anh đến đây, đưa em đi viện! - Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói như ra lệnh, nhưng lại thoáng một chút yếu ớt rất khó nhận thấy.

Bị người ta cho uống thuốc?

- Ai cho em uống thuốc? - Anh kinh ngạc, muốn hỏi rõ thế nhưng điện thoại đã ngắt máy.

Không được! Anh phải đến đó!

http://tieulun.hopto.org

Anh ngồi dậy, vớ lấy chiếc sơ mi bên gối mặc vào.

Vợ anh như mơ ngủ, quay người ấp vào cạnh anh, bàn tay nhỏ nhắn đặt lên eo lưng anh, khuôn mặt, vẫn như đang say sưa ngủ.

Không chút do dự, anh cẩn thận nhấc tay cô ra, mặc quần lại, với lấy cây gậy, không quay đầu, bước ra khỏi phòng. Vì thế, anh không hề phát hiện, trong căn phòng tối tăm, hai hàng lông mi vừa dài vừa cong, không ngừng run rẩy.

Khi chạy đến tòa biệt thự của Khương Du Tâm, anh sửng sốt phát hiện, cả tòa biệt thự tối om om, bên trong giống như một tòa thành trống. Cửa không khóa, chỉ là đám nam nữ giúp việc mà hôm đó anh nhìn thấy, đã đi đâu mất rồi? Đúng rồi, anh suýt chút nữa quên mất, Khương Du Tâm trước nay đều kiên quyết những người làm chỉ được ở căn nhà nhỏ độc lập ở phía sau.

- Khương Du Tâm? - Chống gậy, anh trèo lên lầu hai.

Cái hành lang đó, yên tĩnh đến chỉ nghe thấy tiếng gậy của anh gõ trên nền gạch.

- Khương Du Tâm! - Không có ai trả lời anh.

Anh ngừng chân, lấy lại bình tĩnh, chú ý lắng nghe. Trong không khí, từ một căn phòng nào đó thoáng truyền đến tiếng hơi thở loạn nhịp.

Anh tập trung tinh thần, bước nhanh về phía căn phòng đó. Cửa phòng không hề khóa.

- Khương Du Tâm! Có phải em ở trong không? - Anh vừa bước vào cửa phòng, đã bị ai đẩy xuống từ phía sau lưng.

“Xoảng” một tiếng, cây gậy kim loại trong tay anh rơi xuống nền nhà. Vì mất thăng bằng, anh cũng theo tiếng động đó mà đổ sụp xuống.

Một thân hình quyến rũ nhào lên trên người anh, thở nhỏ và khó khăn. Anh ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, vô cùng lúng túng đẩy cô ra:

- Khương Du Tâm, mau đứng dậy!

Tư thế hiện tại của họ đang quá mức tình tứ, qua ánh trăng, anh nhìn thấy quần áo trên người Khương Du Tâm rất xộc xệch, hai chiếc cúc áo còn bị mở tung, hơi để lộ ra khuôn ngực trắng ngần của cô. Anh hít vào một hơi, vội vã muốn leo dậy, nhưng bị cô kéo một cái, anh một lần nữa lại mất thăng bằng ngã xuống sàn nhà.

Lần này, cả người Khương Du Tâm ngồi lên bụng dưới của anh, ở cái bộ phận

http://tieulun.hopto.org

nhạy cảm của đàn ông. Chỉ cách một lớp vải rất mỏng. Hai tay cô không ngừng gỡ bỏ áo sơ mi của anh. Nhiệt độ đôi bàn tay, nóng một cách đáng sợ.

- Khương Du Tâm! - Anh bừng bừng giận dữ.

May mà, cái thân thể đàn ông của anh hơn một tiếng trước đã được no nê thỏa mãn, khả năng khôi phục cũng không mạnh đến vậy, giờ vẫn còn đang "say ngủ".

- Giúp em! - Khương Du Tâm đã đưa tay tháo thắt lưng anh.

Má cô đỏ rực một cách lạ lùng, đầu mày, cuối mắt đều phong tình diễm lệ đến khác thường, đôi mắt cô lúc này đã không còn chút nào là kiêu ngạo, trong đó chỉ thấy hiện lên cái đói khát của một con thú nhỏ. Các động tác của cô, thực sự có thể nói là rất điên cuồng.

Anh giận dữ đẩy cô ra, nhưng bực mình là với cái chân phải không dễ cử động của mình, anh không khác một thằng què, muốn đẩy một người phụ nữ ra cũng phải rất khó khăn, nhất là, người phụ nữ đó lại cứ như một con bạch tuộc, không biết đã lấy đâu ra nhiều sức lực đến vậy, mạnh mẽ đến xé rách cả áo anh, không chỉ cắn đứt cả môi anh, mà còn đưa miệng ngậm chặt lấy cái núm đỏ thẫm ở ngực anh.

Anh đau đến há miệng. Có phải anh đang bị cưỡng bức không?

- Khương Du Tâm, đừng ép anh phải đánh phụ nữ! - Anh cảnh cáo cô, vô cùng giận dữ.

Bàn tay đã giơ lên, nếu như không phải trước nay chưa từng đánh phụ nữ, nếu như không phải anh biết rằng tình huống này có gì đó hết sức không ổn, anh thực sự đã muốn xuống tay.

Ánh mắt anh liếc vào một nơi cách đó không xa, có một bình nước lạnh, bên trong chứa đầy cả một bình nước khoáng. Anh thảm hại cố bò tới, thậm chí ngay cả quần cũng bị Khương Du Tâm lúc này đang giống như một con thú đói kéo tụt xuống, đúng vào lúc Khương Du Tâm đang định "tấn công" anh.

"Phập" một bình đầy nước, anh không hề do dự đổ luôn lên mặt Khương Du Tâm. Khương Du Tâm trong nháy mắt ngây lại, nước lạnh từ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, nối thành hàng nhỏ xuống.

- Tỉnh táo lại một chút chưa? - Anh thở dốc, hắng giọng hỏi.

Khương Du Tâm chớp chớp mắt, thở hổn hển, sau đó vẫn nhào lại phía anh, chỉ có sự gần gũi, dung hòa giữa nam nữ, mới có thể làm dịu đi ngọn lửa trong cơ thể

http://tieulun.hopto.org

cô.

Một bình nước lạnh, còn lâu mới có thể đủ được.

Cô còn chưa kịp tiếp cận anh, anh đã nén nỗi đau bên chân phải, gắng gượng đứng dậy.

- Khương Du Tâm, em đi theo anh! - Anh thô bạo kéo lấy cô, một tay lôi cô vào phía trong.

Ánh mắt của cô, dừng ở chiếc giường lớn bên trong.

Ánh mắt của anh, chỉ nhìn về phía phòng tắm.

Một tay nhét cô vào trong phòng tắm, anh dùng vòi nước lạnh, không hề thương hoa tiếc ngọc dội ướt cô.

Cô cứ lại áp gần, anh lại đẩy ra.

Thân hình quyến rũ bị nước lạnh thấm ướt của Khương Du Tâm, càng thêm khêu gợi, ý thức của cô lúc thì hỗn loạn, lúc lại tỉnh táo, lúc thì muốn quấn lấy anh đòi "thuốc giải", lúc thì lại khôi phục sự kiêu ngạo thường ngày.

Trong ngực cô, có băng và lửa đang quần lộn.

Anh hết lần này đến lần khác nhìn đồng hồ, hết lần này đến lần khác nguyền rủa, cái bệnh viện chết tiệt đó sao còn chưa thấy đến! Có lẽ vết thương ở chân của anh, chắc lại cần phải vào nằm viện mấy hôm!

Cuối cùng, anh nghe thấy tiếng tiếng bước chân như cứu mạng vang lên từ cửa thang máy, anh thở phào một hơi.

- Cô ấy đã được tiêm một ống thuốc an thần, chợp mắt một lát là không sao rồi.

Vị bác sĩ Vương này có thể coi là bạn cũ quen biết lâu năm của anh, thế nên mới nể tình mà nửa đêm đến khám.

Vỗ vỗ vào vai anh, lại không đừng được liếc một cái vào góc môi bị cắn rách của anh một cái, cười buồn, nói với anh một cách rất thông cảm:

- Người anh em, về đến nhà cậu biết giải thích với vợ như thế nào đây? Nói là bị mèo cắn à? Ngay cả quần áo cũng rách tươm hết?

Anh nín thở. Anh vẫn thực sự không biết nên giải thích thế nào.

http://tieulun.hopto.org

- Thôi được rồi, đến đâu thì tính đến đó, có thể giấu được thì giấu! - Anh vuốt mặt.

- Cô ấy tỉnh dậy liền tỉnh táo rồi, không thể lại giống như con sư tử cái động đực lao vào anh nữa! Tôi có thể đi được rồi chứ? - Bác sĩ Vương thu xếp hòm thuốc.

Anh lại liếc nhìn đồng hồ, đã sắp sáng rồi, lát nữa hỏi Khương Du Tâm một chút về tình hình, rồi anh cũng nên sớm về nhà. Tranh thủ lúc Minh Minh còn chưa ngủ dậy, phải nhanh chóng vứt ngay chiếc sơ mi trên người này đi.

- Đừng đi vội! Tôi bây giờ vẫn là người bị thương, chân đau chết đi được, không đi bộ được mấy bước, ở đây cũng rất khó bắt taxi. - Anh ngăn bác sĩ Vương lại.

Bác sĩ Vương hỏi anh một cách lạ lùng:

- Không phải vợ anh đưa anh tới đây sao?

Khi nãy vừa lái xe vào, dưới tầng cách đó không xa anh còn nhìn thấy một chiếc xe bọ cánh cứng màu vàng đang đỗ, không phải của vợ anh ta sao? Cũng phải, anh căn bản không nhìn biển số, xe bọ cánh cứng màu vàng lại nhiều đến vậy!

Anh lườm bác sĩ Vương một cái.

Đem Minh Minh đến đây để nhìn người phụ nữ khác động tình? Anh đâu phải thằng điên!

- Luật sư Lương, có thể cho tôi biết, bị phụ nữ nhào vào, có cảm tưởng gì không? - Bác sĩ Vương chế nhạo anh.

Anh mặt không chút biểu cảm liếc xéo bác sĩ Vương.

- Kích động không? Hưng phấn không? Nói nghe xem nào! - Mặt bác sĩ Vương có vẻ rất tọc mạch.

Anh mặt cười, bụng không cười nhắc nhở đối phương:

- Đều là đàn ông đã có vợ, suy nghĩ đừng có dơ bẩn như vậy!

- Tôi dơ bẩn? - Bác sĩ Vương cười to - Luật sư Lương, với tư cách là người đàn ông mà thể xác và tinh thần đều khỏe mạnh, tôi rất hiếu kỳ, vì sao khi nãy nhìn thấy anh, vẫn thấy anh điềm tĩnh đến vậy?

Đối phương đang ám chỉ chế giễu cơ thể anh có vấn đề!

http://tieulun.hopto.org

Anh cũng không buồn nói cho anh ta biết, anh khi nãy đã bị vợ cho ăn đến no nê rồi, cái gọi là một đêm bảy lần đó đã sớm là thần thoại của tuổi trẻ.

- Lương đại luật sư, xin hỏi, sự điềm tĩnh của anh, là do chung thủy với hôn nhân hay không muốn lợi dụng lúc người khác khó khăn? Hay là không muốn để xảy ra mắc mớ tình cảm với đương sự của mình? Đàn ông nếu không có xung đột về lợi ích, có thể bỏ qua cái cơ hội ngàn vàng trước mắt không? - Bác sĩ Vương pha trò.

Xung đột lợi ích? Anh có! Chính là cuộc hôn nhân của anh!

Anh nhíu mày, đang muốn phản bác.

Bác sĩ Vương đẩy anh:

- Cô đương sự của anh tỉnh rồi!

- Vẫn ổn chứ? - Anh cố ý giữ đứng cách xa với Khương Du Tâm một chút.

Mái tóc ướt đẫm của Khương Du Tâm được bọc trong một chiếc khăn, một góc khăn thậm chí còn lệch ra rơi xuống cái cổ thanh mảnh của cô, xem ra có vẻ cẩu thả thế nhưng vẫn không hề làm tổn hại đến khí chất cao quý của cô.

Anh chỉ muốn cách cái vẻ đẹp làm người khác lo ngại này xa ra một chút.

- Lát nữa nếu như tinh thần khá hơn rồi thì sấy tóc khô đi rồi hãy ngủ. - Anh nhẹ nhàng nhắc nhở, quên mất rằng, quan tâm đến cô, không nằm trong phạm vi công việc của anh.

Vì lời nói của anh, khóe môi Khương Du Tâm thoáng một nét tươi tỉnh:

- Lớp trưởng, anh đang quan tâm đến em sao?

Anh giật mình, không đáp.

- Em muốn uống nước. - Khương Du Tâm mở cốc ra, muốn đi rót nước, thế nhưng mọi động tác chợt ngưng lại, nhìn chằm chằm vào bộ áo ngủ của mình ngây ra, khi nãy không để ý, ngay cả quần lót của cô cũng khô ráo.

Anh điềm nhiên giúp cô đi rót nước, cái chân còn lại không bị thương, từ lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau mỏi, như kháng nghị vì bị chủ nhân ngược đãi.

Anh tìm lấy một chiếc ghế, ngồi xuống.

- Khi đó cả người em đều ướt hết, sợ em bị ốm, anh đã tìm một người làm đến

http://tieulun.hopto.org

giúp em thay. - Không muốn bị hiểu lầm, anh mở miệng giải thích.

- Em biết rồi. - Khương Du Tâm cụp mắt xuống, vẻ mặt lạnh nhạt, không rõ được là rốt cuộc đang nhẹ nhõm thở phào hay thất vọng.

- Nói về chuyện xảy ra tối qua đi. - Anh chuyển chủ đề vào vấn đề chính.

Khương Du Tâm nhíu trán, ánh mắt phát ra có đôi chút sắc lạnh:

- Giang Thừa Vũ hình như biết được chuyện chúng ta giở trò sau lưng anh ta.

Vẻ mặt Lương Tử Tích nghiêm lại, tỏ ý bảo cô nói tiếp.

- Anh ta rất tức giận, bạn tốt của anh ta nếu không bán đứng anh ta thì sẽ phải ngồi tù.

- Anh ta vì sao lại dùng thuốc đối với em, như vậy căn bản không có lợi gì đối với anh ta? - Lương Tử Tích nghĩ không ra điều này.

Hơn nữa, thứ mà Giang Thừa Vũ dùng căn bản không phải là thuốc xuân dược bình thường. Khi đó, Khương Du Tâm đã triệt để mất đi ý thức.

Khương Du Tâm nhìn chằm chằm vào anh.

Người đàn ông trước mặt, khi nãy, tất cả những "trò hề" của cô đều đã bị anh ta nhìn hết, đến giờ, còn có gì để giấu giếm nữa?

- Trên thực tế, vì quá tức giận muốn báo thù, anh ta hôm nay đã cho em mình đến đây...

Lương Tử Tích nhíu mày, tỏ ý nghe không hiểu lắm.

- Không cần nghi ngờ, anh không nghe nhầm. - Khương Du Tâm lạnh lùng trả lời - Người em này của anh ta là em cùng cha khác mẹ, quan hệ huyết thống rất gần gũi. Anh ta không thích đàn bà, thế nhưng muốn có một người thừa kế để dễ ăn nói với bên ngoài, cho nên anh ta đã chọn em của mình, như thế không chỉ có thể khống chế được em, mà cũng có thể khống chế được em của anh ta. Đây không phải là lần đầu tiên, có một lần anh ta cũng trói tay em, để cho em anh ta... thế giới mà em sống, rất đáng ghê tởm đúng không?!

- Giang Thừa Vũ, tên điên này! - Anh nghiến răng, ngực như có lửa cháy.

So với sự kích động của anh, Khương Du Tâm rất bình tĩnh, thẳng thắn nói một cách lạnh lùng:

http://tieulun.hopto.org

- Nói thật là, nếu anh ta không có hành động dơ bẩn như vậy, em và anh ta mạnh ai người nấy lo, mỗi năm cũng không gặp nhau được mấy lần, em rất thích cuộc sống như vậy, cũng có thể tiếp tục được! Thế nhưng, bắt em trở thành máy đẻ, đó là điều không thể! - Mỗi người đều có giới hạn của mình.

Vợ chồng mạnh ai người nấy lo, một năm không gặp nhau được mấy lần, còn xa lạ hơn cả với người lạ chứ đừng nói đến chuyện tình cảm, vậy mà Khương Du Tâm lại nói mình rất thích, Lương Tử Tích cũng không biết mình nên có cảm nghĩ gì, chỉ cảm thấy, trong ngực có một sự đau xót.

Cảm giác rất giống với ký ức về mười sáu năm về trước, anh dường như nhìn thấy cô trước mặt mình, mười ngón tay cô độc giơ về phía mặt trời, nhưng lại vĩnh viễn không chạm được tới thiên không, cái dáng vẻ yếu đuối mà cao ngạo, khiến người ta vừa cảm thông vừa thương hại.

Cô, có lẽ chưa từng được người bên cạnh mình yêu.

- Thế còn sau đó? Thuốc phát huy tác dụng với em... Giang Thừa Vũ vẫn chưa đạt được ý đồ chứ! - Anh phát hiện, lòng mình đã không còn giống như khi trước.

Khi trước, cô là khách hàng của anh. Bây giờ, cô cuối cùng đã trộn lẫn vào "cô" trong ký ức của anh.

- Em trai anh ta cũng không muốn chịu sự khống chế của anh ta, chúng em bị Giang Thừa Vũ khóa lại trong phòng này, sau đó em anh ta nhảy qua cửa sổ chạy được. - Khương Du Tâm thản nhiên chỉ ra ban công.

Hai người, trong phút chốc đều trầm lặng.

- Anh không thể tiếp tục kéo dài nữa, mấy ngày tới, anh sẽ hành động gấp hơn, hy vọng có thể sớm giúp được em. - Anh cam kết.

- Cảm ơn! - Khương Du Tâm cụp mắt, vẫn không thể nhìn ra chút cảm xúc nào.

Anh đột nhiên có chút sợ hãi cái "đau xót" càng lúc càng mạnh lên trong lòng mình.

- Anh phải đi đây. - Anh đứng dậy.

- Lương Tử Tích! - Đột nhiên, cô hốt hoảng - Ở lại... ở lại thêm một chút?

Trời, đã có chút mờ mờ, sắp có thể nhìn thấy ánh sáng.

Anh có mối bận tâm của anh, vợ tỉnh lại không tìm thấy anh, sẽ sợ hãi, làm thế

http://tieulun.hopto.org

nào? Thế nhưng, anh lại không thể nhấc chân đi, dáng điệu của Khương Du Tâm, lần đầu tiên có thể nhìn thấy yếu ớt và sợ hãi đến vậy, cô đang cần được che chở.

- Không sao đâu, ác mộng đã qua rồi. - Anh an ủi cô.

Tại sao, cái tâm trạng mang tính chất xử lý việc công của anh đã hoàn toàn khác?

- Cùng em nói chuyện là được, ở đây yên tĩnh quá.

Khương Du Tâm mà anh quen biết chưa từng có vẻ hoảng sợ như vậy.

Anh mềm lòng, lại ngồi xuống. Được rồi, anh sẽ cố giải thích với Minh Minh, chỉ là khách hàng, chỉ là bạn bè bình thường...

- Lương Tử Tích, anh là người rất thận trọng. - Đột nhiên, Khương Du Tâm nói.

Thận trọng? Hình như đúng.

- Lương Tử Tích, cho dù không có sự trói buộc của hôn nhân, anh cũng sẽ không thể lợi dụng thời cơ với em, có phải không?

Vấn đề này... anh lúng túng.

- Có phải anh cho rằng rất có khả năng là một cái bẫy, nên mới gọi bác sĩ đến?

Anh ngạc nhiên, không ngờ Khương Du Tâm có thể thông minh nhìn thấu được.

- Đừng để ý, anh không hiểu lầm em, cũng không phải đang đề phòng em. - Anh nhẹ nhàng giải thích.

Anh đang đề phòng tất cả mọi người.

Khi xử lý mỗi vụ án, anh đều hết sức cẩn thận.

- Anh không thể dính líu đến mối quan hệ bất bình thường nào với người ủy thác? - Giọng nói của cô xem ra có vẻ bình thản, nhưng thực chất đang cố thăm dò.

Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng.

- Không có luật sư ly hôn nào lại hồ đồ đến mức thân mật với người ủy thác. - Anh điềm tĩnh nói thẳng.

Cho nên, cô chỉ có thể là người ủy thác của anh.

http://tieulun.hopto.org

Khương Du Tâm thở phào, lộ ra một nét cười. Cô đã hiểu mấu chốt vấn đề nằm ở đâu. Cái thay đổi tâm trạng này, khiến cô hiểu ra rằng, mình đã một lần nữa yêu lại người đàn ông này.

Trời, cuối cùng đã sáng.

Dưới lầu, chiếc xe bọ cánh cứng màu vàng, đã chờ đến nản lòng. Đèn xi nhan lóe lên từng hồi, chầm chậm thẫn thờ chạy khỏi mảnh đất đầy thị phi.

- Anh có việc phải ra ngoài một chút, buổi tối có thể muộn mới về đến nhà, em không cần đợi cửa, được không? - Anh ngồi xuống trước mặt, vuốt ve mái tóc ngắn của cô.

Cô đờ đẫn ngẩng đầu, không chút biểu cảm hỏi:

- Với ai? - Thực ra, không cần trả lời, cô đã biết đáp án.

Câu hỏi của cô, làm anh bối rối một lúc.

Anh trả lời một cách gượng gạo:

- Là một người bạn bình thường. Đã gặp em vào buổi sáng hôm đó, cô ấy xảy ra chút chuyện, cần anh giúp đỡ...

Cô nhắm mắt lại, nằm xuống sô pha:

- Anh đi đi.

Không cần nói, không cần nghe nữa, tai cô đã không còn muốn nghe bất cứ lời nói dối nào. Dáng vẻ của cô, chán chường đến vậy, làm anh thấy bất an.

- Hứa với anh, không được giận dỗi được không? - Anh nhẹ nhàng dỗ dành.

Cô gật gật đầu, vẻ mặt trống rỗng. Cô rất ngoan, rất nghe lời, thế nhưng tại sao anh vẫn bất an đến vậy?

- Hứa với anh, đừng suy nghĩ lung tung, được không? - Anh có chút lo lắng.

Cô lại gật gật đầu.

Cô nằm trên sô pha xem vô tuyến, vẻ mặt dường như đã không còn hứng thú đối với bất cứ chuyện gì.

Anh đứng dậy, đi vài bước.

http://tieulun.hopto.org

Quay đầu.

Cô vẫn là vẻ mặt như vậy, vẫn tư thế như vậy.

Bất an, hoảng sợ. Anh lại quay trở lại.

Ngồi xuống trước mặt cô, anh nhìn cô rất kỹ.

Cô chỉ lười biếng ngước mắt, liếc nhìn anh một cái. Ánh mắt ấy, khiến anh càng thêm hoảng sợ. Anh không tìm thấy sự tin tưởng và tình yêu vẫn đầy ắp trong mắt cô nữa.

Hoảng sợ, hoảng sợ.

Anh sát lại, hôn cô.

Cô để mặc anh hôn, không cự tuyệt, cũng không đáp lại.

Nửa tiếng sau, anh dính chặt trên cơ thể cô, cuối cùng cũng có thể lấy lại được hơi thở.

Trong phòng khách, cả phòng đầy những tàn tích mãnh liệt sau cơn hoan lạc, thế nhưng lại không hề có dấu vết của sự đồng điệu về tâm hồn. Cô vẫn nằm trên sô pha, lặng lẽ nhìn anh, thậm chí ngay cả tư thế cũng không hề thay đổi.

Trên sàn, chiếc điện thoại trong túi quần anh, nhắc nhở có tin nhắn đến, không ngừng rung lên.

“Lương Tử Tích, em hơi đói”.

“Lương Tử Tích, anh nói vào giờ này còn có thể mua được hải sản không?”

“Em muốn ăn cua.”

“Lương Tử Tích, khi nào thì anh đến được?”

“Lương Tử Tích, em thực sự đói rồi!”

“Lớp trưởng, đợi anh...”

“...”

Anh tắm rửa xong bước ra, sau đó dùng khăn ấm giúp cô lau cơ thể, giúp cô chỉnh lại quần áo ngủ.

http://tieulun.hopto.org

- Anh còn chưa đi? “Người bạn” của anh không phải là mắc chứng hoang tưởng bị hãm hại sao, nếu anh không có mặt ở đó, cô ta căn bản không dám ăn đồ ăn mà người giúp việc trong nhà làm phải không? Làm người cao quý như cô ấy chịu đói thì phải làm thế nào? - Cô bình tĩnh nói giọng châm biếm.

Bàn tay cầm khăn của anh, ngưng lại.

- Không phải là chứng hoang tưởng bị hãm hại, cô ấy là bị cho uống thuốc thật, suýt chút nữa thì xảy ra chuyện... - Anh dịu dàng, lúng túng giải thích với cô.

- Cô ấy không có bạn bè nào khác? Cô ấy thật đáng thương! Thì ra trên thế giới này, còn có người phụ nữ không có nhân duyên, làm người ta ghét bỏ đáng thương đến vậy. - Lần này sự châm biếm càng rõ rệt, chỉ có điều cảm xúc lại không hề thấy có chút kích động nào.

Anh hơi nhíu mày:

- Hứa với anh, đừng suy nghĩ lung tung.

Anh không thích cô học thói “cay nghiệt”.

Bàn tay muốn chạm vào má cô, nhưng bị cô nhẹ nhàng né tránh.

- Em có gì để suy nghĩ lung tung? Lần nào anh cũng đều nộp “thuế” rồi mới ra ngoài, em còn có gì phải lo lắng? - Cô nhè nhẹ động khóe miệng, nhưng không cố nặn ra được một nụ cười.

Tim anh quặn lại, đau.

Tại sao, cùng lúc có thể đau lòng vì hai người phụ nữ?

Điện thoại bắt đầu vang lên tiếng nhạc chuông thúc giục.

Anh đứng dậy, quay người, lưng hướng về phía cô, bắt máy:

- Anh biết rồi, anh đến ngay. Cần anh mua gì nữa không? - Vì ánh mắt phía sau lưng, giọng nói của anh, có chút cố ý trở nên lãnh đạm.

Nghe xong điện thoại, anh quay người lại. Nhìn thấy cô đang cầm tài liệu ôn tập lên xem, ngay cả một cái liếc mắt dành cho anh cũng không có.

- Anh sẽ về rất nhanh. - Thở dài, anh nhẹ nhàng khép cửa, đi ra khỏi nhà.

Rất nhanh, là bao lâu?

http://tieulun.hopto.org

Trong lòng anh, khoảng thời gian ít nhất hơn hai ba tiếng đồng hồ, cũng coi là rất nhanh?

Đờ đẫn, cô đặt cuốn sách trên tay xuống. Những chữ trong đó, với cô mà nói, đúng là bác học. Thì ra trên thế giới này, hoàn toàn không phải chỉ cần cố gắng là có thể đạt được kết quả. Những từ ngữ cổ này, những công thức toán học này, những từ tiếng Anh này, cô căn bản không thể học nổi.

Chân trần, cô giẫm chân lên sàn nhà lạnh buốt.

Anh có thể giúp cô mặc quần áo, nhưng không hề để ý, thì ra cô căn bản không mang giày.

Lặng lẽ đi lên ban công, lặng lẽ, cô vòng tay ôm chặt lấy mình, lặng lẽ, cô nhìn theo chiếc Audi màu xanh lam quen thuộc, chầm chậm rời khỏi khu nhà.

Cô, ngẩng đầu nhìn trời.

Sao hơi thưa, thì ra, tối nay không có trăng.

Ha ha, thảo nào, cô không trở thành "ánh trăng rọi đầu giường" của anh được.

Chỉ có thể là tạm bợ...

Gió, thổi qua tai cô, cô nhắm mắt, trong đầu óc hiện lên rất rõ, ánh mắt thăm thẳm của anh khi nhìn người phụ nữ đó, có một thứ tình cảm sâu đậm dường như là khắc cốt ghi tâm.

Cuộc hôn nhân giữa cô và anh, đã đến hồi kết rồi sao? Cho nên, trái tim yêu trong cô, mới có thể dần dần nguội lạnh?

Rất lâu, rất lâu.

Nhắm mắt lại, từ khóe mắt cô rơi ra một giọt lệ.

- Gâu gâu! - Là tiếng Tiểu Ngốc.

Cô mở mắt, tìm phía dưới chân.

- Ở đây... - Từ ban công cách xa hơn hai mét bên cạnh, một giọng nói ngượng ngập vang lên.

Cô ngạc nhiên, nhìn Tiểu Ngốc đang nằm trên một đôi tay dịu dàng hướng về phía cô chào gọi.

http://tieulun.hopto.org

Khuôn mặt khôi ngô đó đỏ bừng cả lên:

- Có lẽ, có lẽ là lúc chồng em ra ngoài, nó cũng lén chạy ra theo đi tìm anh...

Cho nên?

- Anh, anh đứng đây rất lâu rồi, so, so với em, sớm hơn một chút, không, không phải cố ý nhìn trộm em... - Hàng xóm mới của cô lắp bắp, trông có vẻ rất ngại ngùng.

Cho nên, anh đều đã nhìn thấy? Cô cười nhẹ, không có tâm trạng để che giấu mình.

- Mấy ngày nay, anh ấy đều rất muộn vẫn ra ngoài? - Đôi mắt dịu dàng đó, chứa đầy vẻ lo lắng.

Cô lặng lẽ nhìn lại anh.

Hàng xóm mới của cô đi quá xa rồi.

- Anh, anh không cố ý để ý tới em, chỉ là mỗi ngày sau khi tan ca, anh, anh có thói quen đứng ra ban công hóng gió... Anh nhận ra xe của chồng em... - Người hàng xóm mới thật thà của cô luống cuống.

Thực sự không phải là cố ý để ý sao? Nếu không phải, tại sao sau buổi tối đầu tiên phát hiện, buổi tối thứ hai lại lo lắng đứng chờ ở chỗ này hy vọng đó chỉ là ngẫu nhiên, để rồi sau đó phát hiện ra lần thứ ba, lần thứ tư...

Cô nhè nhẹ mỉm cười, không tức giận cũng không có cảm giác bị mạo phạm.

- Trong lòng anh ấy, có một người phụ nữ "yếu đuối" khác cần anh ấy làm anh hùng giải cứu, cho nên tối nào anh ấy cũng đóng vai người dơi đi "đưa cơm", "tâm sự". - Cô nhẹ nhàng châm biếm.

Anh ngây ra:

- Bỏ lại em?

Cô cho rằng, không thể đau được nữa, thế nhưng vì ba chữ này, tim như bị cầm dao khía vào, nhỏ máu.

- Người ta là tình đầu của anh ấy, em thì đáng gì? - Cô nhún vai, tự chế giễu mình.

http://tieulun.hopto.org

- Tình đầu? Làm sao có thể như thế được! Tình cũ không rủ cũng tới thì làm thế nào? - Anh sửng sốt - Ít nhất, cũng phải để anh ta biết được là em rất để ý!

- Để ý? Anh cho rằng, anh ấy có thể không biết là em đang để ý? - Cô dựa vào tường, chầm chậm trượt ngồi xuống - Tình cũ không rủ cũng tới? Lẽ nào bây giờ không phải? Rõ ràng em đã nhắm cả hai mắt, vậy mà tại sao vẫn có thể nhìn rõ đến vậy?

Tim anh quặn thắt, vì vẻ cô đơn, buồn chán trong cô.

- Tiểu Minh...

Cô không chú ý rằng, cái cách anh gọi tên cô, không giống bất kỳ ai.

- Em rất mệt. - Cô vùi mặt lên đầu gối - Thì ra cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, từ trước tới nay thắng thua đều nằm trong tay đàn ông - Cho nên, cô mới thắng Hà hồ ly dễ dàng như vậy, thế nhưng không đấu lại được với Nữ vương.

- Tối hôm đó, em ngồi trong xe, em tự nói với mình, em phải theo đuôi anh ấy cùng đi vào, sau đó nếu như người phụ nữ đó thực sự có chuyện, em nên chủ động rộng rãi mà chạy ra, sau đó cười với họ, chủ động tình nguyện, "Lương, để em chăm sóc Khương Du Tâm, người phụ nữ bị cho dùng thuốc không thích hợp để một người đàn ông đã có gia đình chăm sóc"... - Giọng nói của cô rất nhẹ, dần dần có chút nghẹn lại - Thế nhưng, em lại không có dũng khí để đi vào, đột nhiên gan của em lại trở nên rất nhỏ, em sợ em mà vào, thực sự sẽ có thể phát cuồng, có thể lỡ tay giết chết người phụ nữ đó, em sẽ bị tình cảm kích động, em sẽ to tiếng bức bách anh ấy, Lương Tử Tích, nếu anh bây giờ không lập tức đi về, chúng ta ly hôn! Em sợ, nước đã hắt đi thì không lấy lại được...

- Em trước nay đều không phải là người con gái điềm đạm, thông minh... - Rõ ràng mắt vẫn mở, thế nhưng ánh mắt dưới đầu gối, đã nhạt nhòa.

Anh nghẹn lời, vì sự đau khổ của cô mà đang hứng chịu.

- Về đến nhà, em lôi túi hành lý ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc, thế nhưng dọn được một nửa, em lại đột nhiên phát hiện, em có thể đi đâu được? Em tự lẩn trốn đi? Tác hợp cho họ? Em không muốn tiếp tục đau khổ nữa, nhưng lại phát hiện ra rằng mình không có cách nào để thoải mái bỏ đi... Vậy đành tiếp tục đau khổ, ít nhất, em còn ở chỗ này... - Cô thổ lộ hết lòng mình với một người hàng xóm có thể xem là xa lạ, bởi vì những thứ "rác rưởi" này nếu không được quét đi, cô sẽ sụp đổ mất.

- Uống một ly sữa nóng, ngủ một giấc thật ngon, đừng nghĩ nhiều như vậy. - Giọng nói dịu dàng của anh khàn đi.

http://tieulun.hopto.org

- Em không ngủ được, mấy ngày nay, em thường mất ngủ suốt cả đêm, em hễ vừa nhắm mắt, là lại nhìn thấy... Những thứ tưởng tượng quá độ đó, chừng như muốn làm em phát điên...

Người đàn ông đó rốt cuộc là đang làm gì? Anh ta thực sự có để ý tới cô không? Nếu như có, anh ta tại sao lại không thể phát hiện ra rằng tâm trạng của cô đang rất không ổn? Hay là nên nói, anh ta căn bản đã cố ý phớt lờ.

Bởi vì, cô vĩnh viễn vẫn còn ở đó!

Ngực Trần Phong ngập tràn đau đớn.

Cô khi còn nhỏ lúc nào cũng đội mái tóc bù xù, híp mắt cười vô cùng vui vẻ, so với cô ở trước mặt lúc này đang vùi đầu lên gối, vai cố kiềm chế những tiếng nấc rung lên, thật khó có thể kết hợp.

- Anh ấy thường tối đến mấy giờ thì về nhà? - Anh hỏi một cách khó khăn.

- Có lúc một hai giờ, có lúc ba bốn giờ, người phụ nữ đó khi nào ngủ yên rồi, anh ấy sẽ tự động về nhà. - Giọng nói của cô càng nhẹ hơn nữa.

Chắc chắn người phụ nữ khác ngủ yên rồi mới về nhà? Người đàn ông đó sao lại không nghĩ tới người vợ mà mình danh chính ngôn thuận cưới về, vì chờ đợi, có thể căn bản là cả đêm không thể ngủ?

Ngực anh, vì phẫn nộ nên rất khó chịu.

- Anh theo đuổi em có được không? Anh sẽ tặng hoa cho em, anh sẽ gọi điện cho em, anh sẽ hẹn em đi chơi, anh cho em lợi dụng, có được không? Nếu thực sự không có cách nào để rời bỏ anh ta, vậy cũng đừng để anh ta cảm thấy, em sẽ mãi mãi ở đó chờ anh ta một cách vô điều kiện! Dùng chút thủ đoạn, trong tình yêu đừng có cho đi tất cả mà không giữ lại gì cho mình, để anh ta ít nhất, ít nhất biết rằng... có một người đàn ông khác, rất muốn, rất muốn... có được em... - Anh nho nhỏ đề nghị, thổ lộ lòng mình.

Cô ngước mắt, vì sự "nhiệt tình" của anh, có chút kinh ngạc, nhưng nhè nhẹ lắc đầu:

- Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng mà, không cần đâu...

Anh nôn nóng, đau lòng về sự đơn thuần của cô:

- Em nghe anh nói, có áp lực và sự cạnh tranh đúng lúc, đàn ông mới có thể để

http://tieulun.hopto.org

ý...

Cô ngắt lời anh, lắc đầu buồn chán:

- Nếu như có tình yêu, không cần cạnh tranh, cũng biết trân trọng, nếu như không có tình yêu, cho dù áp lực lớn thế nào, cũng chỉ phí công. Thủ đoạn nhất thời, làm sao có thể giành được cả đời?

Anh trước nay không có tài ăn nói, lại nghẹn lời.

- Vậy, anh nên làm gì để giúp em? - Anh ngơ ngác nói.

Anh thực lòng mong muốn cô hạnh phúc.

Cô ngước mắt, trầm tư trong giây lát:

- Anh biết tiếng Anh không? Dạy em đọc từ có được không?

Anh ngây người, tư duy không theo kịp được cô.

Cô ngại ngùng thừa nhận:

- Em chỉ biết 26 chữ cái, còn làm thế nào để ghép lại, làm thế nào để nhận ra sự "biến đổi" của nó, thì đúng là quá khó, cho nên, nếu như anh rảnh rỗi, có thể dạy cho em không?

- Tất nhiên có thể. - Anh bần thần gật đầu.

Cô vội vã lật sách ra:

- I-n-d-o-o-r-s nghĩa là gì? Đọc thế nào?

- Trong phòng! Phát âm là... - Sau khi phát âm một cách lưu loát, anh phát hiện vẻ mặt cô rất phân vân.

- Có cần anh đọc lại một lần nữa không? - Anh do dự một chút.

Cô vội vã gật đầu.

Cảm giác, rất khó hiểu, anh gắng gượng hỏi:

- Đợi đã... có thể cho anh biết, thi phổ thông tiếng Anh em được bao nhiêu điểm không?

Cô cúi thấp đầu, một lúc sau, mới ngượng ngập khe khẽ thừa nhận:

http://tieulun.hopto.org

- 19 điểm.

Vẻ mặt anh, đột nhiên như bị sét đánh trúng.

Khó khăn lắm, mới nuốt nuốt nước miếng:

- Cuốn sách trên tay em có phải là sách ôn tập đại học tại chức? Kỳ thi này có phải đến tháng mười sẽ thi không?

Cô ngại ngùng gật đầu.

Tháng mười? Vẫn còn gần nửa năm thời gian, có lẽ vẫn còn kịp...

- Hay là, anh dạy em từ trình độ sơ cấp nhất? Tức là từ ABC, bắt đầu lại từ đầu. - 19 điểm, anh khẳng định cô chỉ có thể ở trình độ đó.

- Thật à? - Cô ngước mắt.

Thật khó mà tin được, cô đã gặp được một người quá tốt.

- Bây giờ anh sẽ lên mạng tìm nội dung giáo trình, ngày mai sẽ đến hiệu sách mua giáo trình sơ cấp. Em muốn bắt đầu từ tối nay hay để tối ngay mai? - Anh hỏi cô.

- Tất nhiên tối nay! - Ít nhất, tối nay cô cũng không muốn lại một mình suy nghĩ lung tung.

- Thế em đến nhà anh, hay là anh sang đó? - Anh cẩn thận hỏi.

- Em đến chỗ anh! - Cô không chút do dự.

Đừng có tới chỗ cô, phòng khách nhà cô, vẫn còn một số mùi chưa bay hết!

Cô chuẩn bị về phòng thay đồ.

- Đợi đã, toán học của em được bao nhiêu điểm? Lịch sử, địa lý... bao nhiêu điểm? - Anh cần biết rõ hơn một chút.

Cô quay đầu, tỏ ra nghiêm trọng:

- Đừng hỏi nữa, em sợ tim anh không đủ vững, sẽ sợ đến ngất mất!

Như thế chắc hẳn cũng rất thảm thương rồi...

Anh thở dài, cam chịu, không hỏi nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Đem hết tài liệu ôn tập của em qua đây đi, chúng ta từ từ học từng môn từng bước một.

Anh vẫn chưa bị dọa chạy mất!

- Cảm ơn thầy giáo! - Mắt cô cuối cùng cũng có chút sắc thái, lộ ra nụ cười thật lòng đầu tiên của buổi tối nay.

Khuôn mặt nhợt nhạt, đã về nhà như thế nào, cô không nhớ nữa, thậm chí ngay cả buổi chiều nay cô căn bản còn chưa xin nghỉ phép, cũng quên mất.

Chỉ nhớ...

- Tiểu An, gần đây khỏe không? - Trong giờ nghỉ trưa, cô một mình lững thững đi dạo, chợt gặp Tiểu An cũng như vậy đang lững thững bước đi.

Vẻ mặt của đối phương lập tức trở lên lãnh đạm, rất xa cách, rất thù địch. Trực tiếp lách qua cô mà đi, trực tiếp phớt lờ cô.

- Tiểu An! - Cô đuổi theo.

- Bà Lương, xin hỏi tôi giúp gì được cho bà? - Vẻ mặt anh khá lạnh lùng.

Sự lạnh lùng của anh, làm cô nghẹn lời, chỉ lúng túng xin lỗi:

- Xin lỗi.

Khóe miệng Tiểu An nhếch ra một chút:

- Đây là cao nhân tất hữu cao nhân trị? Ông chủ bảo tôi tiếp cận cô, moi chút lợi lộc, nhưng không ngờ, tôi cứ cắm đầu vào, ngược lại lại bị cô lợi dụng. - Tại sao anh lại ngu ngốc đến vậy, lại thực lòng coi cô như người bạn tốt để thổ lộ tâm tình. Tiểu An lạnh nhạt bỏ cô lại.

Cô có rất nhiều bạn bè, thế nhưng trước nay chưa từng có ai dùng hai chữ “lợi dụng” để hình dung về cô.

Tay chầm chậm buông thõng.

Cô đột nhiên không có hứng thú với bất cứ chuyện gì nữa.

Vẻ mặt của cô quá thất vọng chán nản, dường như thực sự không biết gì. Tiểu An do dự, giằng co, không biết mình có nên tiếp tục tin tưởng cô nữa không.

http://tieulun.hopto.org

Cô đi được vài bước, lại quay lại, rất thành khẩn nói với anh:

- Tôi không lừa anh, không cần biết anh có tin hay không!

Ánh mắt thành khẩn, có thể dung hòa tất cả.

Cô máy móc đi về nhà, mở khóa, đóng cửa. Máy móc ngồi xuống sô pha, tự ôm chặt lấy mình.

“Luật sư Lương mà từ lâu đã được xưng danh là Luật sư Ma quỷ trong giới luật quả nhiên lợi hại! Không, anh ta càng lợi hại hơn ở chỗ có một cô vợ mà khi cười thì ngây thơ như đứa trẻ, khiến người ta chẳng thể đề phòng!” - Cô vùi đầu vào sô pha, sụp đổ hoàn toàn.

Tiểu An là người tốt đến thế, đơn thuần đến thế, Lương Tử Tích sao lại có thể tàn nhẫn như vậy? Anh giả vờ ghen tuông, anh cố tình moi móc thông tin từ cô, anh cố tình lập ra cái bẫy này.

Cô thực sự đã ngốc nghếch để bị lừa dối, đã ngốc nghếch bán sức cho anh và Nữ vương, đã đẩy bạn mình vào tròng.

Bọn họ thành công rồi, bọn họ thành công rồi!

Chúc mừng, chúc mừng, Lương đại luật sư đánh đâu thắng đó! Chúc mừng, chúc mừng, chồng của cô đã tỏa sáng, đã nổi tiếng thế giới!

- Ha ha ha ha! - Cô vỗ tay, cười ra nước mắt.

Cô thực sự đã đau buồn đến không thiết sống.

Cô rất muốn Tiểu An sẽ căm hận mà đâm cô một dao, như vậy cô sẽ không phải đau buồn đến vậy. Thế mà người bạn này, nhìn thấy những giọt nước mắt chảy thành dòng trên má cô, lại vẫn lựa chọn tin vào cảm giác của “con tim”.

“Được rồi, tôi tin cô! Minh Minh, thế giới này vốn là phải giẫm đạp lên người khác mà sống, nếu chồng cô ở ngành này mà còn chú trọng nguyên tắc, cũng không thể trở nên thành công đến vậy”. - Bình tĩnh lại, anh quay sang an ủi cô.

Phải giẫm đạp lên nhau mà sống, cho nên, lòng tin của cô, cũng bị hy sinh...

“Tiểu An, đừng bao giờ tin người khác nữa! “Lòng tin” thực sự có thể làm người ta rất đau khổ!”. - Thì ra thứ bị đau không chỉ có mỗi tình yêu, mà còn cả lòng tin nữa!

http://tieulun.hopto.org

Thật nực cười!

- Con cười gì? Một mình cũng có thể cười vui vẻ như vậy sao?

Giọng nói của một phụ nữ tuổi trung niên, âm vực có chút nặng của tiếng địa phương làm người khác khó nghe rõ.

Giọng cười của cô, ngưng lại.

- Mẹ...

Người phụ nữ trung niên đặt những bao lớn bao nhỏ trên tay mình xuống, vừa cởi đôi giày vải ở chân vừa nói chuyện với cô:

- Thằng Tích nói mấy hôm nữa phải cùng với người ủy thác và trợ lý bay sang Mỹ để giải quyết công chuyện, lo con ở nhà một mình lại sợ, bảo mẹ lên ở mấy hôm! - Người phụ nữ trung niên thận trọng thổi sạch bụi bám trên đôi giày vải, sau đó dùng khăn lau thật sạch bùn đất, cẩn trọng đưa đôi giày của mình vào tủ giày.

- Thằng Tích nói bây giờ con đang đi làm? - Bà Lương bước lại gần cô, ánh mắt sắc bén.

- Vâng! - Cô ngây người đáp.

- Sao các con không hỏi ý kiến mẹ? Mẹ phản đối! Đang yên đang lành sao lại đi làm, thằng Tích không phải là không nuôi được con, đâu cần con phải lao đầu cắm cổ vào làm để lấy mấy đồng công cực nhọc ấy? Chẳng thà ở nhà bồi bổ cơ thể, sớm sinh cho mẹ đứa cháu vàng cháu bạc!

Đầu óc cô tê dại.

Tại sao, cô lại không thể tiếp tục ngọt ngào tươi cười, dày mặt lên mà đon đả ra đón tiếp mẹ chồng?

- Vừa mới nói thằng Tích vài câu, nó đã lại không vui! Bảo mẹ đừng có gây áp lực cho con như vậy! - Rất rõ ràng, sợ mẹ trút giận vào cô, anh đã tự gánh lấy tất cả trách nhiệm của việc cô ra ngoài làm.

- Mẹ mang một ít hạt dẻ đến đây, trước lúc lên máy bay thằng Tích cứ dặn dò mãi, bảo rằng lần trước con ăn hết rồi vẫn kêu muốn ăn, mẹ bảo nó ra chợ mua chứ đồ nặng thế này mang lên máy bay phí vận chuyển đắt lắm, không kinh tế chút nào! Thế nhưng nó cứ nói là con thích ăn hạt dẻ trồng trên núi quê mình, bên ngoài không mua được đồ ngon như vậy, cho dù phí đắt mấy cũng đáng! Nó còn nói

http://tieulun.hopto.org

vụ án này sắp kết thúc rồi, đợi nó hoàn thành nốt công việc hiện nay, sẽ đưa con ra nước ngoài chơi mấy hôm, còn bảo mẹ mấy ngày tới thuận tiện cùng con đi mua mấy bộ đồ mùa đông! Con trai của mẹ ấy à, rõ ràng mấy ngày trước gọi điện thoại còn nói bận đến không có cả thời gian uống ngụm nước, thế mà bây giờ lại sợ con buồn, chuẩn bị sắp tới án nào cũng không nhận, dẫn con đi du lịch! Đúng là đã bị xỏ mũi dắt đi rồi, ai lại đi chiều vợ đến vậy, thật chẳng có tí triển vọng nào! - Bà Lương tuy miệng càu nhàu vậy nhưng khi nhắc đến hai chữ "triển vọng", vẻ mặt kiêu hãnh một cách lạ thường.

Rõ ràng là miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo.

Con trai bà, luôn là niềm tự hào của cả thôn!

Môi cô không làm sao hé ra được nụ cười ngọt ngào ngày trước, càng không cách nào để đáp lại lời mẹ chồng.

Bà Lương mở tủ lạnh, kéo từng ngăn từng ngăn ra, tỉ mỉ nhìn ngó một lúc, sau đó hài lòng đóng lại.

- Dạo này rất nghe lời, không ăn mấy thứ kem linh tinh vớ vẩn nữa! À, đúng rồi, mẹ quên mất, thằng Tích từng bảo chỗ kem đó đều là do nó ăn! - Khuôn mặt tinh tường của bà Lương thoáng một nét châm biếm, nhưng cũng không truy cứu.

Vẻ mặt cô đờ đẫn.

Anh đã vì cái tội ham ăn ham chơi của cô mà gánh chịu biết bao nhiêu oan ức, thế nên, quan hệ mẹ chồng nàng dâu không đến nỗi tồi lắm, trước nay đều nhờ có công của anh.

- Mẹ cũng biết thanh niên các con thích ăn lung tung, không phải là mẹ không để các con ăn những thứ đó, mà là bác sĩ nói, thể chất của con hơi lạnh thế nên mới mãi mà chưa có thai, con cố chịu một hai năm, đợi sinh cháu cho mẹ rồi, con thích ăn bao nhiêu kem mẹ cũng không để ý!

Đột nhiên, bà Lương chuyển chủ đề, cười một cách bí hiểm:

- Đúng rồi, mẹ đã tìm được một cao tăng đắc đạo xin cho con một lá bùa.

Cô máy móc gật đầu, đưa tay đón lấy chiếc bùa vẽ nhằng nhịt, đang muốn cho vào trong túi.

- Không phải mang trên người, phải đốt lên để uống. - Bà Lương nhanh nhẹn châm lửa đốt vào chiếc bùa, giơ lên, đọc một câu kinh gì đó rồi cho vào chiếc bát

http://tieulun.hopto.org

bên trong đựng đầy nước ấm.

Cô nhìn bát nước đang lềnh bềnh những thứ bụi đen ghê tởm, ngây người.

- Uống mau đi! Nhiều người ở quê đã thử đều nói, uống xong bát nước này, buổi tối chung giường nhất định sẽ có mang! Còn nữa, con đừng nói với thằng Tích chuyện mẹ bảo con uống những thứ này, nếu không thể nào nó cũng nổi giận!

Cô vẫn đờ đẫn, đột nhiên nhớ ra:

- Mẹ, hồi năm ngoái, mẹ có mời một đại sư giúp con và Lương Tử Tích xem bát tự, ông ấy nói trong bát tự của con và Lương Tử Tích sao con cái đều thuộc âm hàn, rất khó có con.

- Ông ta nói bừa, con tin làm gì! - Bà Lương không vui, những lời nghe khi đó, khiến lòng bà đến giờ vẫn còn khó chịu.

- Đúng vậy, mẹ khi đó hình như rất tức giận. - Mắt cô đỏ lên.

- Sau đó vị đại sư đó còn nói, con và Lương Tử Tích đều thuộc mệnh phải đi hai lần đò... - Những lời mà trước nay không hề nghĩ đến, giờ lại đặc biệt để tâm.

Mặt bà Lương biến sắc:

- Hừ, cái gì mà danh môn đại sư, bà đây khi đó không đập biển hiệu của ông ta đã là nể mặt lắm rồi!

- Đúng vậy, Lương Tử Tích khi đó còn tối sầm mặt lại. - Mắt cô càng đỏ hơn. - Mẹ, bát nước bùa này, con uống. Bởi vì ba năm nay, con thực sự coi mẹ như mẹ đẻ của mình... - Uống là vì để mẹ yên tâm, mặc dù cô bây giờ không hề nghĩ đến chuyện sinh con cho Lương Tử Tích nữa.

Cô bây giờ, cảm thấy có lẽ những lời vị đại sư đó nói không phải là giả.

Uống một hơi, mùi vị là lạ, suýt chút nữa làm cô nôn ra, trước đây mẹ chồng thường giấu Lương Tử Tích bắt cô uống đủ các loại thuốc mẹo mất vệ sinh, đây không phải là lần đầu tiên, nhưng cô biết, có thể là lần cuối cùng...

- Ăn miếng mứt vào! - Bà Lương vội vã nhét miếng mứt vào miệng cô.

- Bây giờ mấy giờ rồi? Không được, mẹ phải bảo thằng Tích về nhà sớm một chút, để động phòng với con sớm một chút. - Một tia hy vọng mới lại lóe lên trong lòng bà Lương.

http://tieulun.hopto.org

- Bây giờ mẹ đi giúp các con thu dọn phòng đã, phải thay ga giường mới, thằng Tích nó rất thích sạch sẽ! - Người đàn bà cần mẫn đã vội vã đi về phía phòng ngủ của họ.

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bầu trời hôm nay có vẻ rất âm u, hình như sắp có mưa. Hoặc nên nói, hình như một trận giông tố sắp kéo đến.

An Tử Minh, có phải đã đến lúc nên lật bài rồi không?

- Đây là cái gì? - Đột nhiên, trong phòng truyền ra tiếng gầm như sư tử Hà Đông - An Tử Minh, con vào đây cho mẹ!

Tim cô, lỡ nhịp.

Đổi ga giường... Thôi chết, cô đã quên mất rằng mình để thuốc tránh thai dưới áo gối để dùng cho đúng giờ.

Cái gì phải đến, vẫn sẽ đến.

Cô cười buồn, còn chưa đi về phía phòng ngủ, đã bị một cái bóng xông vụt ra, một cái tát thật mạnh làm cô ngã xuống đất. Má truyền đến một cảm giác đau rát, thậm chí, ngay cả tai cũng phát ra những tiếng ù ù.

- Tôi còn thấy lạ là đã ba năm, ngay cả một cái trứng cũng không sinh ra được, thì ra cô dám âm thầm giấu tôi uống loại thuốc này! - Những hộp thuốc bị lục tìm được, rơi lả tả xuống người cô.

Cô không giải thích.

Khi còn nhỏ, mẹ cũng thường vì cô không chịu nghe lời mà đánh cô, không sao hết, bây giờ cũng chỉ là bị "mẹ" đánh mà thôi, cho nên, thực sự không sao hết.

Cô sẽ không để bụng.

- Lương Tử Tích, mẹ ra lệnh cho con về ngay lập tức! Nếu vẫn còn coi mẹ là mẹ của con, con lập tức từ ngay cái người phụ nữ không muốn đẻ trứng này đi cho mẹ! - Bà Lương giận dữ thét vào điện thoại, sau đó dập máy thật mạnh.

Từ?

Cô ngước đôi mắt mơ hồ nhìn lên.

http://tieulun.hopto.org

Từ? Một chữ thật đáng buồn cười.

- Nhìn cái gì mà nhìn! - Bà Lương kích động túm lấy tóc cô - Con đàn bà xấu xa này, có còn coi tôi ra gì nữa không? Dám tránh thai! Không sinh con? Nhà họ Lương chúng tôi cần cái người phụ nữ môn không đăng hộ không đối như cô để làm gì, rước cô lên làm bồ tát để thờ sao? - Thuần chất là cái chua cay của một người đàn bà nông thôn.

Không sinh con? Nhà họ Lương chúng tôi cần cái người phụ nữ môn không đăng hộ không đối như cô để làm gì...

Thì ra, ngay cả cái người mà cô chân thành coi như mẹ đẻ cũng đối xử với cô như vậy. Cô nhắm mắt, tuyệt vọng để mặc "mẹ" đánh chửi. Tóc bị túm dứt từng mảng từng mảng... Trên mặt, đầy những vệt rướm máu xót buốt do bị móng tay cấu véo.

Khi còn nhỏ.

"Minh Minh, nếu con nhận lỗi, mẹ sẽ không đánh con nữa!" - Mẹ cầm chổi, vừa đánh mạnh vào đùi cô vừa ép cô nhận lỗi.

"Con không sai! Con không sai!" - Cô vừa khóc vừa né tránh.

Rất đau.

Nhưng mà, cô không sai.

Cho nên, cho dù đánh chết cô, cô cũng không nhận lỗi!

Nghe điện thoại của mẹ, giữa lúc anh đang ngập đầu với công việc, anh đã nhận được điện thoại của Giang Thừa Vũ, đồng ý phân chia tài sản ly hôn, những tài sản thuộc về Khương Du Tâm đã không còn vấn đề gì nữa, chỉ cần sang Mỹ ký tên, hoàn tất thủ tục là được. Hoàn toàn giống như anh dự liệu.

Tiếng gào khóc trong điện thoại của mẹ làm anh đau đầu vô cùng, lại làm sao thế? Từ cái gì? Cái gì không biết đẻ trứng?

Hai vợ chồng không có con cũng không thể đổ lỗi cho một người được, thực tế, anh thậm chí đã đi xét nghiệm tinh trùng, kết quả kiểm tra tất cả đều hoàn toàn bình thường, thế nhưng, anh không hề nói cho bố mẹ biết, chỉ là vì không muốn bố mẹ sẽ trút hết cả sự bực dọc lên cô. Thế nhưng, rõ ràng, hiệu quả không được tốt lắm.

Vấn đề sinh sản này, anh đã nghe quá nhiều, bị phiền đã quá đủ, đã không còn

http://tieulun.hopto.org

muốn để ý đến nữa.

Chiếc bút máy trên tay còn chưa gạch được mấy dòng xuống tài liệu, lại ngưng lại.

Nhỡ mẹ đem nói những lời này làm tổn thương Minh Minh thì biết làm thế nào? Trước đây cô cứ cười hì hì, như là chỉ nghe rồi cho qua, thế nhưng, thực sự là không gây ra tổn thương sao? Anh không ngồi im được nữa, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Cửa thang máy vừa mở, từ rất xa anh đã nghe thấy tiếng mẹ đang chửi mắng:

- Trời ơi! Con trai tôi đã mất không ba năm tuổi trẻ để ở cùng với người phụ nữ không muốn rụng trứng như cô! Nếu mà kết hôn với người phụ nữ khác, chắc tôi cũng đã có đến đứa cháu thứ hai rồi! Nhà tôi không cần người như cô, lập tức giải phóng cho con trai tôi đi!

Anh càng nghe càng hoảng hốt.

- Mẹ, đừng nói lung tung... - Anh vừa quát to vừa vội vã mở cửa, bàn tay cầm chìa khóa không ngừng run lên.

Không phải mẹ và Minh Minh trước nay đều rất tốt sao? Tại sao lại đột nhiên trở lên như vậy? Khó khăn lắm anh mới dò tìm được vào ổ khóa, cửa mở, khung cảnh hỗn loạn bày ra trước mắt làm anh rụng rời.

Minh Minh co ro trên sàn nhà lạnh buốt, để mặc mẹ đánh chửi.

Trên sàn nhà đá hoa cương trắng muốt, thậm chí còn còn vương vãi đầy những lọn tóc rơi.

- Đừng đánh nữa! - Anh tức giận ôm lấy cả người cô vào lòng.

Cô chỉ ngước mắt lên, lạnh nhạt nhìn anh một cái.

Mấy ngày gần đây cô đều như vậy, ánh mắt giống như vừa đột nhiên mất đi tất cả hứng thú với cuộc đời. Trên mặt còn đầy những vết xước khiến người ta không khỏi hốt hoảng.

Đây đều là kiệt tác của mẹ anh.

Tim anh run lên.

Lúc nhỏ khi còn ở quê, có một đứa trẻ bên nhà hàng xóm ức hiếp anh, mẹ anh

http://tieulun.hopto.org

giận quá liền chạy sang cãi nhau với hàng xóm, lần đầu tiên anh biết được rằng, thì ra phụ nữ khi đánh cãi có thể trở nên ghê gớm và đáng sợ đến vậy.

Mẹ thậm chí còn nắm chặt tóc và xé toạc mất cả một mảng da đầu của đối phương.

- Có bị thương chỗ nào không? - Anh vội vã vạch tóc cô để xem vết thương, đau lòng đến đứt ruột.

Tuy rằng nghĩ thế này là bất hiếu, thế nhưng, cô là đồ ngốc sao? Tại sao không đánh lại! Vẫn may là tuy da đầu cô đã tấy đỏ cả lên nhưng không chảy máu.

- Có đau không? - Anh ôm lấy cô ngồi xuống sô pha, vội vã mở hòm đựng thuốc.

Anh giúp cô bôi thuốc, sau đó đầy vẻ xót xa và lo lắng sờ nắn mọi chỗ xem mình có bỏ sót vết thương nào không, hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của mẹ. Bà Lương càng tức giận:

- Tích, mau bỏ người phụ nữ này đi! Con có biết không, nó lại dám không chịu sinh con...

- Mẹ đi về đi có được không? Bây giờ con đặt vé máy bay cho mẹ, con xin mẹ đừng ở đây gây sự nữa! - Mặt anh đầy vẻ xót xa.

Anh đã sai rồi, ngày mai sang Mỹ, sợ cô ở nhà một mình buồn bã sinh ra suy nghĩ lung tung nên mới nhờ mẹ đến làm bạn với cô, không ngờ lại thành ra như vậy.

- Ý con là sao? Có vợ rồi thì không cần mẹ nữa phải không? - Bà Lương cả đời kiêu hãnh vì con, giờ chứng kiến sự thiên vị này, giận tím ruột gan.

- Con không muốn giữa hai người có vấn đề mẹ chồng nàng dâu! Nhưng mà, mẹ, con còn không hiểu tính mẹ sao? Con nói thật cho mẹ biết, từ lần đầu tiên mẹ bắt cô ấy chẻ củi khiến tay cô ấy phồng rộp cả lên, con đã từng nghĩ, nếu như mẹ vẫn như thế, cùng lắm con sẽ không đưa cô ấy về quê nữa, cho dù là Tết cũng chỉ về một mình thôi! Cô ấy lấy con chứ không phải lấy bố mẹ! Việc phụng dưỡng hiếu thuận với bố mẹ, một mình con trai như con làm là được rồi, không cần cô ấy phải nhẫn nhục đến vậy! Thế nhưng chính cô ấy lại cứ nói mình không sao, Tết đến cứ đòi con đưa về, con mới đồng ý. Trước đây, mỗi năm cùng lắm con chỉ về nhà một hai lần, nhưng mà, mẹ không phát hiện ra sao? Từ sau khi lấy Minh Minh, một năm con về biết bao nhiêu lần?

Bà Lương nhất thời bị lời của con làm cho cứng họng.

http://tieulun.hopto.org

- Còn nữa, ở quê có biết bao nhiêu bà con họ hàng, hôm nay người này nhờ con xin việc, ngày mai người kia lại mượn tiền, lần nào mẹ cũng vô tư mà đồng ý, coi con trai mình như Chúa cứu thế không bằng! Thế nhưng, anh hai con nhà bác ngay đến tiểu học còn chưa học xong, con biết sắp xếp công việc gì? Anh họ mà ngay cả cái biểu đồ giá còn không hiểu, sao con lại phải giúp tiền chơi cổ phiếu? Nhà chồng dì ba xây nhà, em út của dì hai muốn lấy vợ thành phố, em họ cầm cái tờ điểm thành thích be bét lên muốn vào học ở trường trọng điểm... Còn bao nhiêu thứ khác nữa! Mẹ có biết là con đã bị những thứ này làm cho phát điên lên, ngay cả cái ý định chửi người cũng đã có! Họ dựa vào cái gì mà không tự cố gắng? Dựa vào cái gì mà điềm nhiên cho rằng con nhất định phải giúp họ? Trước khi kết hôn, mẹ có biết là con đã không còn nghe những cuộc điện thoại đó nữa?

Giọng nói tuy nhỏ nhưng gay gắt của anh làm bà Lương hậm hực:

- Con chưa từng nhắc đến...

- Con chưa nhắc đến? Mẹ thực sự khẳng định là con chưa nhắc đến? Con không chỉ nhắc đến có một lần là đừng để những người đó đến tìm con nữa, con đã ngán đến muốn nhảy lầu rồi! - Anh kích động nói - Những việc này, sau khi kết hôn đều là Minh Minh giúp con ứng phó, giúp con giải quyết, nếu không, mẹ nghĩ rằng mình có thể nở mày nở mặt trong mắt bà con họ hàng đến vậy sao?

Mặt bà Lương lúc trắng lúc đỏ. Những thứ này bà đều biết, cũng thực lòng cảm kích con dâu, chỉ là nhất thời nóng giận nên đã quên mất mà thôi...

- Đừng nói nữa. - So với sự kích động của anh, Minh Minh bình thản một cách lạ thường.

Cô đẩy anh ra, tự ngồi dậy, đầu tóc rối tung trông rất thảm thương, rõ ràng giống như vừa bị bạo lực gia đình.

Thế nhưng, ánh mắt cô, rất thờ ơ. Tất cả những thứ đã qua, cô không muốn nhắc lại nữa, người con gái ngây thơ ngờ nghệch, toàn tâm dốc sức vì gia đình đó, đã chết rồi.

- Có đau chỗ nào không? Da đầu còn đau không? Trên mặt đau không? Trên người có chỗ nào không ổn không? Có cần đi viện không? - Anh lo lắng đưa ra cả chuỗi câu hỏi.

Cô lắc đầu.

Sự giận dữ ngùn ngụt trong lòng bà Lương đã bị những lời nói của con trai dập tắt, thực ra mà nói, ba năm nay con dâu đối xử với bà tốt như vậy, bà cũng không

http://tieulun.hopto.org

phải là người lòng dạ sắt đá, chỉ là, bà luôn cảm thấy con trai mình xứng đáng lấy được một người phụ nữ còn đảm đang và tốt đẹp hơn nữa.

Điều khó có thể chấp nhận nhất là, những người trong thôn lấy vợ cùng năm với con trai bà đều đã ba năm hai đứa, lòng kiên nhẫn của bà cũng dần dần mất đi. Sau này, bà thậm chí đã nhượng bộ đến mức chỉ một lòng một dạ mong rằng nếu như không có cháu đích tôn thì cháu gái thôi cũng được!

Thế nhưng, ngay cả cái mộng ước "nhỏ nhoi" đó cũng bị con dâu bà phá vỡ! Có lần ông già nhà bà đã từng nói đến việc bây giờ ở thành phố đang rộ lên mốt gia đình không con, bà nghe mà phát run!

- Mẹ có thể vô duyên vô cớ gây sự với nó sao? Con tự nhìn chuyện tốt mà nó đã làm đi! - Cầm hộp thuốc tránh thai đã dùng hết một nửa đưa cho con trai, bà Lương cay đắng.

Anh nhìn vào nửa hộp thuốc tránh thai, cả người đờ đẫn.

- Có phải... có phải là hiểu lầm không? - Hai người họ trước nay đều không hề tránh thai, hơn nữa, anh rất muốn có một đứa con, làm sao có thể cho phép cô tránh thai?

- Không phải hiểu lầm! - Cô lạnh lùng thừa nhận bằng một giọng rất khẽ.

- Em không khỏe à? Bị cảm hay đã uống thuốc tiêu viêm gì đó nên phải tránh thai? Em có thể nói với anh mà, uống thuốc không có lợi cho sức khỏe, để anh làm phòng tránh là được! - Theo bản năng, anh nghĩ đến một phương diện khác.

- Không! Em chỉ là không muốn sinh con cho một người đàn ông không đem lại cảm giác an toàn cho em thôi.

Trong nháy mắt, anh như hóa đá.

- Con nghe xem, con nghe xem! Cái con chết tiệt đó lại dám nói ra những lời này, Tích, lập tức ly hôn, lập tức ly hôn cho mẹ! - Bà Lương nhảy dựng lên, chỉ vào cô mắng chửi.

Càng bất ngờ hơn nữa, cô gật đầu một cách dứt khoát.

- Được.

Một từ "được" vừa đơn giản vừa có vẻ thuận theo khiến hai người còn lại đều ngây người.

http://tieulun.hopto.org

Bà Lương trố mắt, phản ứng của con dâu hoàn toàn không nằm trong dự tính của bà.

- Đùa gì chứ? Chuyện này cũng có thể đùa được sao? - Nụ cười của anh đã có vẻ sắp không giữ được.

Không đem lại cảm giác an toàn? Anh không hề biết, thì ra trong lòng cô, anh đã bị định nghĩa như vậy.

- Không phải đùa. - Cô lắc đầu.

- Mẹ, mẹ ra ngoài một chút, con với cô ấy nói chuyện!

Bà Lương còn đang muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của con trai lúc này liền ngưng lại.

Bà đột nhiên hiểu ra một điều, ở tình thế này, con trai bà dường như còn tha thiết với cuộc hôn nhân này hơn cả con dâu.

Anh ấn nhẹ đầu cô vào ngực mình, dỗ ngọt:

- Anh biết em đã phải chịu uất ức, nhưng dù giận thế nào cũng đừng dễ dàng nói hai chữ “ly hôn”, có được không?

Bàn tay anh vẫn ấm áp như vậy, thế nhưng, đã không thể sưởi ấm cô.

- Khương Du Tâm. - Lý do ly hôn, chỉ có ba từ.

Bàn tay đang vuốt ve tóc cô của anh, ngưng lại.

- Tiểu An. - Một lý do khác của việc ly hôn.

Tim anh, đập loạn xạ.

Cô đã biết những gì?

- Nghe anh nói, anh biết nhiều thủ đoạn của anh không được em chấp nhận, thế nhưng đây là thế giới của đàn ông...

Anh muốn giải thích, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của cô làm ngưng lại.

Việc này là anh đã sai, anh quá muốn thành công cho nên đã xem nhẹ cảm giác của cô, đê tiện lợi dụng mối quan hệ tốt đẹp của cô.

- Anh đảm bảo sẽ không để xảy ra lần nữa. - Giọng nói của anh đột nhiên khàn

http://tieulun.hopto.org

và nhỏ lại.

- Không cần đảm bảo, đưa đồ mà anh hãm hại Tiểu An ra đây. - Cô xòe tay về phía anh.

Anh sững sờ:

- Em nên biết, việc này là không thể. - Vụ án này đã được đổ vào biết bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu sự hy sinh, chỉ sáng mai là có thể sang Mỹ để giải quyết nốt khâu quan trọng cuối cùng, anh làm sao có thể từ bỏ?

Quả nhiên, miệng cô nhếch ra một nụ cười giễu cợt.

Nụ cười đó, làm anh đột nhiên hoảng hốt nhận ra, đã bao lâu rồi cô không cười với anh một cách thật lòng và cũng bắt đầu từ bao giờ, cô đã không còn sà vào lòng anh nũng nịu nữa.

- Đợi anh kết thúc nốt công việc hiện nay, chúng ta ra nước ngoài du lịch, đi một hai tháng cũng không sao, có được không? - Anh sớm đã lên kế hoạch, anh sẽ ở bên cô, sẽ đền bù cho cô.

Du lịch? Cô đã không còn cái tâm trạng mong đợi đó rồi.

- Anh đưa em đến Man-đi-vơ có được không?

Anh sẽ bồi dưỡng lại tình cảm với cô, anh không thể để quan hệ giữa họ cứ tiếp tục dần dần xa cách như thế này được.

- Không cần đâu, anh đưa Khương Du Tâm đi đi. - Không phải cố tình châm biếm, mà là lòng đã thực sự nguội lạnh và mệt mỏi.

Anh hoảng hốt:

- Tại sao phải mang cô ấy đi? Cô ấy chỉ là khách hàng... Anh vẫn đang nói dối.

Cô đã không còn muốn cùng anh chơi trò giải đố trái tim:

- Không chỉ là khách hàng mà còn là tình đầu của anh có phải không?

Anh trố mắt.

Anh không thể ngờ rằng cô lại biết được chuyện này!

- Là mối tình đầu mà có thể làm anh lên núi đao xuống vạc dầu, bị kẻ xấu đe dọa

http://tieulun.hopto.org

cũng phải giúp cho bằng được, là mối tình đầu mà có thể khiến anh vứt bỏ vợ, không quản mưa gió, từng đêm từng đêm ở bên bầu bạn...

Anh càng nghe càng sửng sốt, vội vàng cắt ngang:

- Không có chuyện gì xảy ra hết! Em phải tin anh, anh không thể có bất kỳ quan hệ tình cảm nào với người ủy thác! Những buổi tối đó không phải chỉ một mình anh ở cùng với cô ấy, anh còn đi cùng trợ lý nữa, nếu em không tin, anh có thể nhờ Emily chứng minh cho sự trong sạch của mình!

Không thể có bất kỳ quan hệ tình cảm nào với người ủy thác. Người ủy thác... đúng vậy, đó là đạo đức nghề nghiệp của anh. Là đạo đức nghề nghiệp đó đã trói buộc hành vi của anh.

- Minh Minh, anh đã lấy em, anh sẽ luôn luôn ghi nhớ sự thực này! Anh sẽ không phản bội cuộc hôn nhân của chúng ta! - Anh đảm bảo.

Cô cụp mắt, rất lâu, rất lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình:

- Không lẽ sự phản bội trong tâm hồn không phải là phản bội?

Anh chấn động.

- Sự phản bội tâm hồn còn tàn nhẫn hơn cả sự phản bội về thể xác. - Cô nhìn thẳng vào anh chậm rãi nói, từng câu từng chữ cắt cứa vào trái tim anh.

Vẻ mặt cô lúc này rất huyễn hoặc, huyễn hoặc đến nỗi anh có một thứ ảo giác sắp không thể nắm giữ được.

- Anh... - Anh muốn nói hai chữ "không có", thế nhưng vẫn không thể thốt ra lời ngụy biện.

Tim anh đang dao động, vì Khương Du Tâm mà đau lòng, vì Khương Du Tâm mà bị ảnh hưởng.

Từng đêm đó, anh đều ngây người ngắm vẻ mặt đang say sưa chìm trong giấc ngủ của cô, vì sự tỏ tình mơ hồ của cô mà hoang mang, càng chìm đắm hơn trong những chuyện cũ mà cô nhắc lại. Anh có thể rõ ràng nhận thấy mình đang bị Khương Du Tâm thu hút, có thể rõ ràng nhận thấy sự đau đớn, giằng xé giữa đạo đức và tình cảm, có thể rõ ràng nhận thấy mình đang từng bước quay lưng đi ngược lại với hạnh phúc hôn nhân, đây không phải là phản bội về tâm hồn sao?

Anh không có cách nào để biện giải cho mình.

http://tieulun.hopto.org

Cô dùng ánh mắt thông suốt để nhìn anh, ánh mắt đó tinh tường đến nỗi có thể nhìn thấu sự dằn vặt trong lòng anh. Bởi vì cái mắt thông suốt đó, anh vã mồ hôi lạnh, đột nhiên lần đầu tiên khi đối diện với cô, anh có cảm giác nghẹt thở, chỉ muốn trốn chạy.

Thì ra có một số bí mật, không nói thì sẽ là một nút thắt nhưng nói ra rồi sẽ để lại một vết sẹo vĩnh viễn. Anh thậm chí không thể tưởng tượng người vợ đầu gối tay ấp với mình làm thế nào có thể gánh trong lòng cái bí mật như vậy.

Anh từng bước từng bước lùi lại phía sau:

- Cho anh thời gian, anh sẽ sửa chữa, anh đảm bảo!

Anh đã hiểu, thì ra cô sớm đã nhìn thấu sự dao động xấu xa trong lòng anh.

Đảm bảo? Cô còn có thể toàn tâm tin vào sự đảm bảo của anh sao? Trái tim cô đã chỉ có thể giữ lại cho riêng mình.

Cô mở miệng nhưng bị anh chặn lại.

- Đừng nói hai chữ "ly hôn" nữa, anh sẽ không đồng ý đâu! - Không có sự đồng ý của anh, cô vĩnh viễn cũng không thể ly hôn được.

Cô cụp mắt.

- Anh thực sự có thể quên cô ấy? - Cô không tin.

Anh lại sững sờ.

Vì bản thân vấn đề và cũng vì vẻ hoàn toàn không tin của cô.

- Không quên được phải không? - Không thấy đáp án của anh, cô chỉ có thể cười nhẹ thay anh trả lời.

Ngực anh thở dồn dập.

Tại sao chỉ qua một đêm cô dường như đã trở thành một người mà anh không quen biết?

Kết quả của việc bình tĩnh nói hết lại là... anh không đối diện được với cô.

Tối qua, anh cuối cùng cả đêm không về. Đột nhiên, cô đã không còn lo lắng đối với việc anh đi đâu. Trái tim tình yêu, đã nguội lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Vừa sáng sớm, cô đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

- Tôi về quê! Tôi cho cô thêm thời gian nửa năm, nếu trong nửa năm mà còn chưa mang thai, đừng trách tôi bắt thằng Tích phải lựa chọn giữa mẹ và ly hôn! - Bà Lương đang cố phô trương thanh thế.

Nằm trong chăn, cô ngước mắt lên, sau đó lại kéo chăn trùm kín người mình.

Không thấy có phản ứng gì, bà Lương càng tỏ ra "hung dữ":

- Tôi đi đây! Tôi ra sân bay thật đây! - Sao vẫn còn chưa ra?

Không ngờ bên trong vẫn không có chút phản ứng nào.

Mỗi lần bà về quê, đều là con dâu thân mật nắm tay bà, tự mình lái xe đưa bà ra sân bay.

- Tôi đi đây! - Thực sự không ai để ý đến bà?

Cô đưa tay sờ mũi.

Rất lâu trước kia, bà và hàng xóm đánh nhau, sau đó có đến ba năm, hai nhà cứ như có thù truyền kiếp, bây giờ liệu có phải con dâu bà cũng sẽ giận đến ba năm không? Hôm qua, bà căn bản còn chưa ra tay thực, hơn nữa, ai bảo nó đánh không đỡ, chửi không nói lại?

Thực sự sau này sẽ không qua lại nữa? Nghĩ đến bà có chút lo lắng, thế nhưng, bảo bà xin lỗi, đó là điều không thể, việc này quyết không phải lỗi của bà.

Có chút bẽ mặt, bà Lương bực mình đi ra cửa.

Bên ngoài đang mưa to, bà nhếch nhác giương ô lên, vẫy taxi. Vẫy đến mấy chiếc, hỏi chiếc nào đến sân bay cũng phải hơn một trăm tệ, rõ ràng lúc bà ở sân bay đi chung với người khác chỉ mất có hai ba chục tệ một người, hơn một trăm tệ? Đúng là đắt chết người!

Đang đắn đo do dự xem có nên hỏi thăm một chút ngồi mấy chuyến xe buýt thì có thể đến được điểm đỗ ở sân bay, đột nhiên, một chiếc xe sang trọng, "vèo" một cái, đỗ xịch lại trước mặt bà.

- Ối! - Bà thật là xui xẻo, đôi giày vải và quần bà đã bị chiếc xe kia làm tóe nước lên ướt hết cả.

- Đền giày cho tôi, đền quần cho tôi! - Bà Lương thốt ra một tràng chửi bới bằng

http://tieulun.hopto.org

tiếng địa phương, kích động lao đến.

Ngồi ở phía sau, một người phụ nữ cao quý, chỉ lạnh nhạt liếc qua cửa kính xe nhìn người phụ nữ đang điên cuồng gào thét.

- Cô Khương, luật sư Lương sống ở đây! - Người tài xế cung kính báo cáo.

Cô ngẩng đầu, nhìn quanh quất bốn phía. Môi trường có thể chấp nhận được, chỉ có điều tuyệt đối không phải là cái phong cách mà cô có thể chịu đựng.

- Tại sao không lái xe vào? - Cô hỏi không khách khí.

- Cô Khương, đây là khu cao cấp, không cho xe bên ngoài vào. - Tài xế cung kính trả lời.

- Anh giải quyết đi! Trời mưa như thế này tôi không thể xuống xe đi bộ vào!

Yêu cầu của cô khiến người tài xế toát mồ hôi lạnh:

- Vâng! Vâng! Để tôi nghĩ cách!

Người tài xế vội vã xuống xe, đội mưa xông vào phòng bảo vệ của khu vực, không ngừng mời thuốc, không ngừng cầu khẩn...

Cô cúi cầu, liếc nhìn vào chiếc đồng hồ sang trọng, sốt ruột chờ đợi.

Bên ngoài, bà già chướng mắt đó vẫn đang đập cửa xe, vừa giận dữ vừa thở hổn hển. Cô hạ kính xuống, lạnh lùng nhìn vào bà ta:

- Bà già! Làm xước xe nhập khẩu, bà có đền được không?

Bà Lương bị người phụ nữ cao quý xinh đẹp trước mắt làm cho ngây người ra một lát, sau đó lấy lại tinh thần, tiếp tục chửi mắng:

- Con yêu phụ xấu xa kia! Đền giày, đền quần cho tôi!

Bà còn chưa dứt lời, mấy tờ một trăm tệ đã được vứt ra từ trong xe, giống như kiểu bố thí cho ăn mày. Cửa kính xe lại tự động nâng lên, chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp ngạo mạn của người phụ nữ kia.

Người tài xế đã quay về ghế trên nổ máy, bà Lương nhặt những tờ tiền rơi dưới đất đã bị nước mưa thấm ướt, người bà lại một lần nữa ướt sũng nước mưa.

- Tôi nguyền cho cô tuyệt tử tuyệt tôn, cả nhà chết hết! - Bà Lương thét to.

http://tieulun.hopto.org

Bà bị làm cho tức đến sắp đau tim rồi! Nếu không phải cô ta ngồi kín trong xe bốn bánh, bà nhất định sẽ xông khiến cho cái người phụ nữ ngạo mạn đó phải kêu trời gọi đất!

Chuông cửa vang lên, An Tử Minh ra mở cửa.

Hôm nay là thứ bảy, may mà cô không phải đi làm, nếu không mang cái bộ mặt "hoa lá" này đi, cô thực sự không biết nên giải thích với các đồng nghiệp thế nào.

Cô tưởng rằng là Emily đã quên mất thứ đồ gì đó. Nghĩ lại khi nãy Emily kinh ngạc đến mức toàn thân bất động, cô cảm thấy có chút buồn cười.

Thì ra luật sư cũng là người, cũng có thể bị kinh ngạc tới ngay cả nói chuyện cũng nhầm lẫn tứ tung, cũng có thể bị kinh ngạc tới ngay cả thu xếp hành lý cũng lộn xà lộn xộn. Chỉ bởi vì, cô là vợ của Lương Tử Tích.

Cô mở cửa, bên ngoài, lại là một người mà cô không hề muốn gặp.

Người ngoài cửa, trang điểm tinh tế đến có thể dùng bốn chữ "hoàn mỹ vô khuyết" để hình dung, còn người trong cửa là cô, cũng có thể dùng bốn chữ để hình dung, lôi thôi nhếch nhác.

Mái tóc ngắn của cô vừa tối qua bị tàn phá, sáng nay đừng nói đến chải đầu, ngay cả đụng nhẹ một chút cũng đau đến há miệng, chưa cần kể đến gương mặt hoa lá tơi bời có một không hai kia nữa.

- Anh ấy đã ra ngoài rồi, không tiễn! - Cô không chút biểu cảm đóng cửa lại.

Chuông cửa lại tiếp tục reo lên.

Một lúc một, kiên nhẫn và nhịp nhàng.

Minh Minh hít một hơi thật sâu, ra lệnh cho mình phải bình tĩnh lại.

Cô lại mở cửa.

- Tôi vẫn còn nửa tiếng đồng hồ, tôi đến đây để tìm cô! - Khương Du Tâm không cần mời mọc bước vào bên trong một cách tự nhiên.

Cô đổi khách thành chủ, ngạo mạn ngồi xuống sô pha, dáng điệu y như một nữ chủ nhân.

- Cô ra giá đi! - Lời mở đầu của cô rất đặc biệt.

http://tieulun.hopto.org

Anh Tử Minh nhíu mày.

Người phụ nữ này lại dám tìm đến cửa, cô có chút bất ngờ.

- Đưa ra cái giá mà cô muốn, sau đó lặng lẽ rời đi. - Khương Du Tâm chậm rãi nói, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng - Tôi muốn người đàn ông của cô.

An Tử Minh suýt chút nữa bật cười.

- Sau khi ly hôn cô sẽ được một công việc hết sức nhẹ nhàng mà đãi ngộ rất hậu, số tiền tôi đưa cho cô cũng đủ để cô sống hết nửa cuộc đời còn lại mà không phải lo nghĩ về cơm ăn áo mặc, nếu cô tìm được người đàn ông khác, tôi sẽ cho cô một món hồi môn, khiến cô đủ nở mày nở mặt!

Người đàn bà này rốt cuộc đang nói cái gì? Đúng là có bệnh!

- Vì sao cần tôi phải ly hôn? Vì sao cần tôi phải trả giá? - Cho dù cô sớm đã có ý định ly hôn nhưng lúc này, cô không chấp nhận.

- Bởi vì, tôi đã không thể rời anh ấy! - Khương Du Tâm nói như vẻ tất yếu - Cho nên, cô cần phải rút lui!

- Ha - ha - ha! - An Tử Minh thực sự đã bị người đàn bà tự phụ này làm cho không còn gì để nói.

- Còn nữa, từ nay về sau, không được động đến anh ấy! Đừng nghĩ là tôi không ngửi ra, mỗi tối lúc anh ấy đến, trên người còn đầy mùi của hoan lạc! Tôi có thể nhẫn nại đến bây giờ đã là sự khoan dung lớn nhất rồi! - Một khi đã nhận một người đàn ông thuộc về mình, có thể nhẫn nại tất cả những thứ đó, coi như đã đến giới hạn tình yêu của cô.

Cô cố ý phớt lờ việc mình căn bản không có tư cách để nói những lời đó, càng không có tư cách yêu cầu anh không được "nộp thuế" cho vợ.

- Ha - ha - ha! Trời ơi! - An Tử Minh bật cười thành tiếng.

Đây là tình huống gì? Kẻ thứ ba không cho người vợ chính thức động vào đàn ông của cô ta?

- Nếu cô còn cảm thấy chưa phục, tôi có thể nói một câu xin lỗi với cô, thế nhưng, tôi nhất định sẽ không từ bỏ Lương Tử Tích! - Chiếc cằm kiêu ngạo của cô hất lên cao, cho dù nói xin lỗi nhưng xem ra không hề có chút thành ý.

- Tôi sẽ rất nhanh khôi phục được thân phận tự do! Tài sản, tình yêu, hôn nhân,

http://tieulun.hopto.org

con cái, tất cả tôi đều có thể cho anh ấy, cho nên, cô mau đưa ra một cái giá rồi lặng lẽ rời đi!

Thực sự đã ngạo mạn đến làm người khác khó có thể chịu đựng được.

- Đây là ý của cô hay ý của anh ấy? - Đây là kết quả mà anh suy xét trong cả đêm không về nhà buổi tối hôm qua?

- Đây là ý của tôi, cũng là quyết định mà tôi thay anh ấy dằn lòng đưa ra!

Cho nên? Đều là người phụ nữ này đang tự biên tự diễn?

Xong rồi, xong rồi! Không khí có chút kỳ dị, cô đột nhiên muốn đập bàn cười lớn.

- Cô không cần lãng phí thời gian và tiền bạc nữa, tôi không ly hôn!

Cô nhếch miệng cười, nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Tại sao tôi phải ly hôn? Cuộc sống sung túc mà cô nói Lương Tử Tích không cho tôi được sao? Cả đời này tôi sẽ bám chặt anh ấy, dày vò anh ấy, bắt anh ấy làm trâu làm ngựa kiếm tiền cho tôi tiêu, cô có thể làm gì tôi?

Khi An Tử Minh không mất tinh thần, quyết không phải gỗ mục!

Ánh mắt Nữ vương đột nhiên lạnh băng.

- Các người đừng có đắc tội với tôi! Nếu cô biết điều lập tức cút ngay ra khỏi đây cho tôi, nếu không, tôi sẽ đến Hiệp hội Luật sư kiện các người tội thông gian, tôi cứ như thế mà làm tưng bừng lên, cho dù không được xử lý nhưng hai người cũng sẽ một người chẳng còn danh dự, một người không thể ly hôn!

- Cô... - Bàn tay Nữ vương vừa giơ lên, một cái tát đã bị hất xuống.

Cô một tay nắm chặt.

- Nữ vương đại nhân, đừng làm chuyện mất lý trí như vậy! Muốn đóng đáng thương thì phải đóng đến cùng! Còn nếu muốn đóng lưu manh thì cô không lại được với An Tử Minh tôi đâu. - Cô hất mạnh bàn tay của người phụ nữ đó ra.

- Muốn cám dỗ thì cứ làm, mấy ngày sang Mỹ đủ để cô tha hồ cám dỗ! Nhưng mà... - Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ - Các người mãi mãi chỉ là một đôi mèo mả gà đồng! Trước khi An Tử Minh tôi chưa mở miệng nói không cần người đàn ông đó nữa, quyết không để cô dễ dàng toại nguyện!

http://tieulun.hopto.org

Con gà tức nhau tiếng gáy! Cho dù cô đã hàng ngàn hàng vạn lần nghĩ đến việc ly hôn, thế nhưng quyết không chấp nhận để người phụ nữ đó đến càn quấy!

- Cô... - Nữ vương tức đến gần phát điên.

Cô đã quá xem thường vợ của Lương Tử Tích, thì ra mồm mép cô ta lợi hại như vậy!

- Nếu muốn người đàn ông đó, cứ đi về mà làm người thứ ba của cô! Tôi sẽ vô cùng cảm ơn cô trong những ngày mà tôi không tiện, làm cho anh ta được "thoải mái sung sướng"! Còn những thứ khác, cứ nằm mơ đi! Đừng có khi này thì muốn làm đĩ điếm, khi khác thì lại muốn lập bia trinh tiết! - Đời này, đây là lần đầu tiên cô nói ra những lời suồng sã như vậy với người khác.

Nữ vương tức điên lên, vò tờ chi phiếu lại, ném vào mặt cô!

- Tôi vốn muốn nói chuyện tử tế với cô, nếu như đã thế này, để xem ai có bản lĩnh! - Nữ vương quay đầu bước đi.

Chỉ còn lại mình cô trong phòng khách, rất lâu rất lâu sau mới giống như một quả bóng xì hơi, chầm chậm ngồi xuống, như một chú đà điểu,vùi đầu mình vào đầu gối.

Đi đi! Đi đi! Tất cả đi hết đi!

Anh và Nữ vương cứ liền cánh mà bay!

New York, Mỹ.

Phòng khách sạn mà họ ở, chỉ một buổi tối mỗi phòng tính theo nhân dân tệ đã mất đến mấy chục nghìn, cực kỳ xa hoa.

Tất cả những thứ này đều là do Khương Du Tâm kiên quyết phải thế.

So với sự bất ngờ của Emily, anh không có chút cảm nghĩ gì.

Chiếc nhẫn bạc trên tay bị ánh đèn rọi vào, phát ra luồng ánh sáng mờ mờ, anh cúi đầu chăm chú nhìn. Ba năm nay, anh đã luôn đeo nó, chưa từng nghĩ đến việc tháo ra.

Tối nay, Khương Du Tâm hỏi anh:

- Là vì chiếc nhẫn này mà anh do dự? Lẽ nào tình yêu trong mắt anh không đáng giá một xu?

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt cô đầy vẻ lên án.

Anh không hiểu tại sao Khương Du Tâm có thể quyết tâm đến vậy, cũng giống như anh không hiểu, tại sao Minh Minh lại biết mọi chuyện để mà muốn chia tay.

- Chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi, đem thời gian của quá khứ, tình yêu của quá khứ tìm về.

Trách nhiệm của hôn nhân, khiến anh không thể hào hứng đáp lời.

Những tình cảm hỗn loạn đang khuấy động anh, hiện thực kéo anh lại, anh thực sự cảm thấy nghi hoặc, cảm thấy đấu tranh.

Dựa vào trái tim mà nói, liệu có phải thực sự anh chưa từng nghĩ tới, nếu hiện tại là một người đàn ông đơn thân tự do thì tốt biết mấy? Vợ anh không hề có lỗi gì, nói cho cùng, đều là do thói hư tật xấu của đàn ông trong anh đang tác quái.

Anh liệu có còn là bầu trời mà cô luôn luôn ngưỡng vọng, luôn luôn thương yêu nữa không? Đã từng có lúc anh tin chắc vào điều đó.

Hôm đó, nhìn thấy ánh mắt không còn tin tưởng và như đã xuyên thấu tất cả của cô, anh bắt đầu dao động, trong lòng cô, anh đã không còn là bầu trời của cô nữa. Cho nên, anh chạy trốn.

Bởi vì, nụ cười vô ưu vô lo đầy vui vẻ của cô, đã vì sự dao động này của anh mà không còn xuất hiện.

Ngày thứ ba xa nhà, anh rất nhớ cô.

Lấy điện thoại ra, bấm gọi vào số ở nhà, thế nhưng, đến chữ số cuối cùng lại đột nhiên dừng lại.

“Anh thực sự có thể quên cô ấy?” - Khi đó, ánh mắt cô nhìn anh, giống như một lưỡi dao.

Chữ số cuối cùng đó, không làm sao bấm tiếp.

Giống như tối hôm đó, hóng gió đã rất lâu, anh cuối cùng vẫn không thể quay về nhà.

Gọi điện rồi, anh có thể nói gì với cô?

“Ông chồng người gỗ thân mến...”

http://tieulun.hopto.org

Đã rất lâu rất lâu rồi, cô không còn thân mật, nũng nịu gọi anh như vậy.

Lòng quặn thắt từng cơn.

- Lương Tử Tích, sao anh lại ngây người ra thế? - Một giọng nữ mềm mại từ trong phòng vọng ra.

Anh đờ đẫn.

Đúng, anh đã quên mất, anh đang ở trong phòng của Khương Du Tâm.

Quay người, anh cười nhẹ:

- Đã đỡ đau đầu chưa? Có cần tới bệnh viện kiểm tra không?

- Không cần, anh có thể tiếp tục ở bên em thì sẽ không đau nữa. - Cô vẫn đưa ra lời đề nghị vô cùng dứt khoát.

Chỉ là, anh có chút ngây người.

Anh cảm thấy lần này ra nước ngoài, Khương Du tâm bỗng trở nên có chút kỳ lạ, dường như đã cố ý mềm dịu hơn...

- Có thể đến đây một chút không? - Cô hướng về phía anh vẫy tay.

Anh theo bản năng nhìn về phía Emily, cô đang quay lưng về phía họ, tai đeo máy nghe nhạc, ngồi trong phòng xem sách, trong mắt cô có lẽ còn gợn lên một thoáng ý nghĩ khó có thể che giấu được.

Căn "bệnh" này của Khương Du Tâm, người phải chịu tội chính là anh và Emily, cô nhất định đòi anh ở bên, còn anh cần thiết phải yêu cầu Emily đồng hành.

- Em muốn gì? - Anh vừa ngồi xuống cạnh giường cô, cái đầu nhỏ nhắn mềm dịu đã ngả luôn lên vai anh. Vẻ mặt, cố tình mê hoặc thêm một chút làm ra vẻ bơ vơ tội nghiệp.

Anh ngưng lại, vì hành động thân mật này, tim anh đập rộn như đánh trống, anh muốn đẩy ra.

- Đây là nước Mỹ - Dường như nhìn thấu sự kháng cự trong anh, Khương Du Tâm nhẹ nhàng nhắc nhở.

Đúng vậy, là nước Mỹ, là nước Mỹ tự do... Động tác định đẩy ra của anh, đông cứng.

http://tieulun.hopto.org

Nếu như không thể quên, ít nhất cũng có thể có được hồi ức cuối cùng của tình yêu, chút ấm áp cuối cùng của tình yêu...

- Dựa vào anh, đầu của em liền không đau nữa. Xem ra, rất cả những thứ khác đều không cần, anh chính là "thuốc" của em. - Khương Du Tâm mạnh dạn bày tỏ.

Anh trầm mặc.

Anh không nói lời nào.

- Mười sáu năm trước, tại sao anh lại muốn hẹn em đến công viên vui chơi? - Đột nhiên, cô hỏi.

Anh nhíu mày, nhớ lại.

- Khi đó cảm thấy người con gái như em nhất định thiếu thốn niềm vui của tuổi thơ, có lẽ đưa em đến khu vui chơi có thể cho em nụ cười như những người cùng độ tuổi. - Anh cười cười, ý nghĩ khi đó, mặc dù đã qua mười sáu năm, nhưng anh vẫn nhớ rõ vô cùng.

- Vậy chúng ta ngày mai đi Disneyland! - Cô đề nghị.

Anh ngưng lại, từ chối một cách bản năng:

- Chúng ta đều đã ba mươi mấy tuổi rồi, đã không còn thích hợp đến những nơi đó nữa.

- Nếu không đi, Tích, anh sẽ không cảm thấy hối tiếc sao?

Hối tiếc...

Điểm yếu của tình cảm, đã bị đánh trúng!

Ngồi ở phía sô pha, Emily hơi nghiêng người, khe khẽ thở dài.

Thành phố X Trung Quốc.

Con ngõ nhỏ cạnh lớp bồi dưỡng kiến thức Trung Hoa chen chúc đầy người.

Trần Phong đứng cách đó chừng năm mươi mét, bên chiếc xe bọ cánh cứng màu vàng của cô, không dám rời nửa bước. Anh cầm điện thoại, hết lần này đến lần khác gọi vào máy của cô.

- Lạ thật, chạy đi đâu mất rồi? Rõ ràng đã hẹn đợi ở đây, đợi tan học sẽ đến hiệu

http://tieulun.hopto.org

sách Tân Hoa để chọn sách ôn tập...

Một lúc sau, cuối cùng cũng gọi được điện thoại.

- Tiểu Minh! - Anh vui vẻ gọi.

Trong điện thoại, truyền đến một tràng cười dâm đãng:

- Cô à, người tình của cô đấy hả!

Điện thoại bị vứt ra chỗ khác, thấp thoáng còn nghe thấy có tiếng vọng lại:

- Mặc kệ anh ta, chúng ta vui vẻ với nhau một chút...

- Trần Phong! Cứu em! - Tiếng la thất thanh của cô truyền đến.

- Tiểu Minh, em ở đâu?! - Trong phút chốc anh rối bời hoảng hốt - Tiểu Minh! Tiểu Minh!...

Cô ở đâu? Cô ở đâu! Thế nhưng, trong điện thoại chỉ truyền đến hàng tràng tiếng cười dâm đãng.

- Cô gái đằng kia thật tội nghiệp.

- Đám lưu manh đó muốn làm gì? Muốn cưỡng bức cô ta giữa đường hay sao? Quần áo cô ta bị xé rách hết rồi, thật đáng sợ!

- Đám người đó trông đáng sợ lắm, mọi người không dám giúp cô ấy...

- Cô gái đó hình như học cùng lớp ôn tập với bọn mình đấy! Tôi đã ngầm báo cảnh sát rồi, nhưng mà lâu thế này sao vẫn chưa thấy đến nhỉ?

Mấy cô gái không dám nhìn, từ trong ngõ đi ra, vừa đi vừa bàn tán.

Họ không phải đang nói cô đấy chứ?

Trần Phong hoảng hốt chạy như bay về phía đầu ngõ.

Đầu ngõ chen chúc đầy những người, trong đám người đó, tự nhiên lọt vào một chiếc xe nhập khẩu biển số màu đen.

Trong xe, một người đàn ông tuấn tú mặt đầy vẻ thâm trầm khó đoán đang ngồi. Anh từng nói, người thích xen vào chuyện người khác xưa nay đều không có kết cục tốt đẹp, người dám ra tay với anh, anh nhất định sẽ đáp trả lại gấp trăm ngàn lần.

http://tieulun.hopto.org

- Không được chen lên phía trước! Mọi người xem cho vui là được rồi! - Hai người đàn ông hung dữ, lực lưỡng dang tay đứng chắn trước cửa ngõ, ngăn không cho ai bất cứ ai đi vào.

Trong ngõ, năm sáu người đàn ông to lớn giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, bỡn cợt một cô gái.

Áo trên người cô đã bị xé khá nhiều, đôi cánh tay trắng như ngà đã lộ ra ngoài, cô đưa tay ôm chặt lấy ngực, chỉ là bộ quần áo bị xé tả tơi đã sắp không giấu nổi cái vẻ lồ lộ ấy. Trong mắt cô có sức kháng cự quyết liệt của một con thú nhỏ đã cùng đường, thế nhưng từ trong đáy mắt, lại ẩn chứa một nỗi hoảng sợ ghê gớm khó có thể che giấu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hằn lên đầy những vệt ngón tay, tấy đỏ thành từng đám, thế nhưng trên cánh tay của những người đàn ông kia, cũng rất nhiều vết máu tụ sâu hoắm giống như đã bị dùng răng cắn vào.

Một người đàn ông to lớn như bò mộng một lần nữa xông vào húc ngã cô, cô điên cuồng chống trả, đôi môi bẩn thỉu của người đàn ông vừa đặt lên chiếc cổ trắng muốt của cô, cô đã dùng hết sức bình sinh cắn vào tai của gã.

- Á! - Từ trong ngõ truyền đến tiếng thét đau đớn như lợn đang bị chọc tiết.

Người đàn ông ngồi trong chiếc xe hơi nhập khẩu, nhìn vào băng ghi hình tại hiện trường, đôi môi lạnh lùng khẽ nhếch một cái, bàn tay rời rạc vỗ mấy tiếng:

- Đúng là một con mèo rừng!

Ánh mắt sắc lẹm của anh ta lấp lóe từng tia tàn độc, hé miệng khẽ nói:

- Không cần phải dùng đao dùng “súng” thật để đụng đến cô ta, chỉ cần tiếp tục “vờn” cô ta, “vờn” cho đến khi nào cô ta sụp đổ thì thôi!

Hai người đàn ông to lớn xông lên trước, không chút thương hoa tiếc ngọc mỗi người một bên giữ chặt lấy cô, một gã thô lỗ cầm chiếc khăn dày bản lấp chặt bờ môi đỏ mọng xinh đẹp ấy, lấp chặt lấy cái “lợi khí” duy nhất của cô.

Cô vùng vẫy, vùng vẫy, sự vùng vẫy kịch liệt của đôi bàn tay đã bị ép trói chặt đến mức gân cốt toàn thân đều đau nhức. Rõ ràng biết rằng đấu tranh chỉ tổ chịu thêm đau khổ một cách vô ích, thế nhưng cô vẫn điên cuồng phản kháng.

Mũi cô cay cay, cô rất muốn khóc.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng mà, không được, nước mắt chỉ làm hao tổn sức lực của cô! Giảm đi một chút sức lực, cũng đồng nghĩa với việc tăng thêm một phần áp bức.

- Thật mịn màng! - Trong ánh mắt phẫn nộ nhưng không dám nói ra của đám người xung quanh, một gã đàn ông thô lỗ đưa tay luồn vào áo cô, dùng sức sờ nắn khuôn ngực mềm mại của cô một cách thô bạo.

Dạ dày quặn thắt nhộn nhạo, cô đau đớn, kinh tởm tới mức buồn nôn. Trừ chồng cô ra, cơ thể cô chưa từng bị người đàn ông nào đụng tới, vậy mà hôm nay lại...

Cô đau đớn gào khóc, la hét, thế nhưng từ cái miệng bị bịt kín, không có tiếng kêu cứu nào có thể phát ra.

- Có sợ không? Ai bảo cô thích xen vào chuyện của người khác, lại còn hay lắm miệng?

Cô lắc đầu như điên dại, cảm thấy tinh thần mình đã sắp sụp đổ. Người đàn ông bắt đầu kéo quần trong của cô, cô tuyệt vọng gào thét trong đau đớn. Ai đến cứu cô đây? Ai đến cứu cô...

Lương, anh ở đâu?

Đám người vây quanh, lại một tiếng thở hắt vào.

Cuối cùng một người đàn ông khôi ngô, thanh tú, thở hồng hộc chen tới. Sau khi anh ta nhìn rõ mọi việc, gầm thét lên như điên dại.

- Súc sinh! Bỏ cô ấy ra! - Người đàn ông khôi ngô, thanh tú đó, mắt đỏ ngầu, giống như một con bò tót nổi điên, hung dữ hất ngã hai gã to lớn đứng chắn trước đám người. Anh kéo gã đàn ông đang đè trên người cô ra, giáng mạnh một cú. Trông có vẻ thanh tú đến vậy, nhưng nắm đấm lại vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến nỗi gã đàn ông bị nện liên tục dưới đất kia không còn gượng dậy được. Mấy gã khác kinh ngạc buông tay.

- Trần Phong! - Cô vùng vẫy, muốn nhào vào lòng anh.

Mấy gã đàn ông dùng mắt trao đổi với nhau, đồng thời quyết định để một tên ở lại canh chừng cô, những tên khác sẽ đối phó với người đàn ông không biết lễ độ kia.

Đám côn đồ bắt đầu vây lấy Trần Phong.

http://tieulun.hopto.org

Bởi vì đã xuất hiện người "dũng sĩ" đầu tiên dám vuốt râu hùm, "lên không?" - Mấy chàng thanh niên trong đám người vây quanh đã bắt đầu thấy máu nóng dồn lên, đùn đẩy nhau.

Cuối cùng, có một cậu trai trẻ hít mạnh một hơi, lấy dũng khí:

- Không chịu được nữa!

- Đúng vậy! Sợ gì! Dù sao cũng lâu rồi không được đánh nhau!

Mấy cậu thanh niên đang trong độ tuổi đi học cũng lần lượt nhảy ra.

Không khí cuối cùng đã có chút xoay chuyển.

- Đừng, đừng, đừng! - Cô vừa hơi phát sốt vừa la khóc, kinh hãi tới tức thở.

Trần Phong không rời nửa bước ở bên cô.

- Qua rồi, qua rồi... - Anh vỗ nhẹ vào cô, giọng nói suýt nghẹn lại.

Tiểu Ngốc cũng không ngừng lo lắng liếm liếm vào bàn chân cô, tiếng "ư ử" nghe cũng như đang khóc rất thê thiết.

- Biến đi, biến đi... - Cô lại chìm vào cơn ác mộng không thể thoát ra.

La hét!

Suy sụp!

- Lương!!! - Cô đột nhiên ngồi dậy, gọi lớn tên anh.

Bàn tay đang nhẹ vỗ vỗ vào vai cô của Trần Phong ngưng lại.

Cô nhìn quanh bốn phía, ngay cả phía sau tủ quần áo cũng không bỏ sót, ánh mắt cô, rất bức thiết tìm kiếm cái cảm giác an toàn quen thuộc đó.

Thế nhưng, không có. Góc nào cũng đều không thấy anh...

Thực sự, không có.

Cô đờ đẫn từng chút từng chút trượt vào lại trong chăn. Lặng lẽ sụp đổ. Không có bất kỳ ai là chỗ dựa cho cô.

- Chịu khó nghỉ ngơi, anh sẽ luôn ở phòng khách. - Không đành lòng lại tận mắt nhìn thấy nước mắt cô, anh tắt đèn, đang định khép cửa.

http://tieulun.hopto.org

- Đừng, đừng, tắt đèn... - Giọng cô run run phát ra từ trong chăn.

- Được. - Trần Phong lại bật đèn sáng lên.

- Trần Phong... thực sự sẽ không lừa em sao? Sẽ không đi chứ? - Cô biết, hàng xóm mới không có nghĩa vụ chăm sóc cô, thế nhưng, giờ cô chỉ có một mình, thực sự rất sợ.

- Yên tâm, anh sẽ không đi đâu. - Anh an ủi cô, đảm bảo.

Anh đi ra ngoài, lần này không khép cửa lại nữa, nhìn cô lúc này đang yên lặng nhắm mắt, nói rất nhẹ rất nhẹ:

- Em chưa bảo anh đứng dậy, anh sẽ không bao giờ bỏ đi...

Anh tình nguyện dùng rất nhiều rất nhiều thời gian để chờ đợi, không phải vì nuối tiếc, mà vì sự bảo vệ. Anh sẽ canh chừng cô, cho đến tận khi nào chắc chắn rằng cô đang hạnh phúc.

Anh ra phòng khách, tối nay anh sẽ tạm ở đây.

Giờ, anh không thể quá tiếp cận cô, nhưng cũng không thể cách xa cô quá. Bởi vì cô đã hơi tỉnh lại, sau khi xảy ra chuyện như vậy, trừ cái người thân mật nhất với cô ấy, cô có lẽ sẽ rất sợ những người khác giới.

Chiếc túi xách mà anh giúp cô mang về vẫn còn đặt trong phòng khách, Trần Phong do dự, đấu tranh một lúc rồi kéo chiếc khóa túi xách, lấy điện thoại ở trong ra. Phải thông báo cho cái người đó biết! Giờ, người mà cô cần không phải anh mà là người đó!

Anh cúi đầu, tìm danh bạ điện thoại trong máy của cô, muốn tìm số điện thoại của người đó.

Đột nhiên, hai tiếng "tút tút" báo tin gửi ảnh đến vang lên, anh không kịp ngừng tay lại, vô tình nhấn vào nút xem.

Là một tấm ảnh.

Anh hoàn toàn ngây người.

Người đàn ông trong bức ảnh đó, anh quen biết...

"Tút tút, tút tút!". Các tin nhắn gửi ảnh điên cuồng được gửi tới, từng trang từng trang.

http://tieulun.hopto.org

Anh xem từng trang một.

Nhìn thấy mà lo sợ.

Người đàn ông đó, ánh mắt vừa nóng bỏng vừa tình tứ nhìn vào người phụ nữ khác, có thể làm tan nát cõi lòng của bất cứ người vợ nào! Bọn họ xếp hàng trong khu vui chơi, người phụ nữ đó dựa đầu vào vai anh ta, anh ta cúi đầu nói với cô ta cái gì đó, trên miệng thậm chí còn thoáng mỉm cười.

Anh ta mang người phụ nữ đó cùng bay lên không trung, thậm chí còn để mặc cô ta vừa la hét vừa rúc vào lòng mình. Anh ta không hề đẩy ra, trong bất cứ tấm ảnh nào, cũng đều không thấy!

Trần Phong hít thở khó khăn, anh cúi đầu, không hề do dự, đem tất cả những tấm ảnh đó, xóa sạch hoàn toàn.

Người con gái mà anh yêu, tối nay đã chịu quá đủ sự tổn hại về tinh thần và thể xác, anh không thể để những người đó bức cô đến phát điên! Chỉ là, lần này, anh đã không còn tin rằng người đàn ông đó có thể mang lại hạnh phúc cho cô.

Anh cần phải tự mình vĩnh viễn canh chừng cô!

Sự việc đó, đã qua được ba ngày.

Sáng sớm, cô tỉnh dậy.

Ánh mặt trời sáng chói tháng năm chiếu lên mặt cô, thế nhưng không hề có chút ấm áp. Chân tay cô vẫn lạnh đến thấu xương.

Tiểu Ngốc nhìn thấy cô đã tỉnh, không ngừng “u u” liếm vào bàn chân lạnh lẽo như muốn truyền thêm hơi ấm cho cô.

Thế nhưng, vô tác dụng.

Cổ tay cô hiện ra những vệt thâm đỏ, là dấu vết của cuộc khống chế ngày hôm đó. Trên cơ thể trắng ngần dưới lớp áo ngủ của cô, còn hằn đầy những dấu tím xanh, đó là cái cơ thể đã từng bị kẻ khác lăng nhục, gột cũng không thể gột sạch.

Mấy ngày gần đây, hàng xóm mới luôn ở bên cô, nói chuyện rất nhiều với cô, đáng tiếc, anh không có tài ăn nói, những lời khuôn mẫu và ngờ nghệch của anh làm cô có thể nhận thấy, anh đã học thuộc rất nhiều sách vở về tâm lý học.

Cho dù chỉ là vì để không phụ lòng tốt của hàng xóm mới, cô cũng cần khỏe lại! Thế nhưng...

http://tieulun.hopto.org

Cô ôm lấy Tiểu Ngốc, ấp vào cái cổ ấm áp của nó, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cô biết, mình đã ốm.

- Tiểu Ngốc, mẹ với bố phải ly hôn rồi, con có muốn tiếp tục theo người mẹ ngốc nghếch này không? - Cô nghẹn ngào hỏi.

Tiểu Ngốc dùng ánh mắt đau buồn nhìn vào người mẹ lúc này cũng đang như vậy của nó.

- Bố đi là đi liền một tuần, ngay cả một từ một chữ cũng không có! Mẹ không muốn cho bố cơ hội nữa, thực sự không muốn cho nữa! - Cô khóc không ra hơi.

Tiểu Ngốc ư ử một tiếng, liếm vào khuôn mặt nhỏ bé của cô, dường như đang thay bố cầu xin.

- Mẹ đảm bảo, cho dù chết đói, cho dù bị ốm, cũng sẽ chăm sóc tốt cho con! Cho nên, con đừng bỏ mẹ, có được không? - Cô ôm lấy Tiểu Ngốc khóc lớn.

Tiếng ư ử của Tiểu Ngốc càng mạnh hơn, không ngừng cọ xát vào cằm cô, điệu bộ an ủi rất giống như đang gật đầu.

Cô lau khô nước mắt, tự nhủ, số phận của An Tử Minh không thể bi thảm đến thế được, ngày mai nhất định sẽ tốt hơn!

Cô ôm lấy Tiểu Ngốc, chân trần, bước xuống đất. Mở cửa phòng.

- Đói rồi phải không? Mẹ làm... - Chữ “cơm” ngưng lại.

Cô trợn tròn mắt, sợ đến hồn bay phách lạc.

Cả một phòng khách đầy rắn.

Con nhe răng, con bò, con trườn, con vặn cuốn, con nhìn chằm chằm vào cô một cách kỳ dị... nhiều không đếm xuể, dần dần tiến lại gần cô...

Tiểu Ngốc nhảy từ lòng cô xuống, sủa lên vô cùng hung dữ nhưng vẫn sợ hãi nhích lùi lại phía sau. Cô cũng vậy, sợ hãi lùi lại từng bước.

Đột nhiên, một con rắn đã phát hiện ra “con mồi”, vươn thẳng người, thè lưỡi thở phì phì hướng về phía cô, sau đó tung người lên không bay đến. Tiểu Ngốc cũng nhảy lên, dùng hết sức mạnh của hàm răng.

Con rắn cắn thật mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Tiểu Ngốc đau đến trợn mắt.

- Á! - Cô la thất thanh, không biết tại sao lại dũng cảm đến đưa tay túm lấy con rắn lớn, vứt thật mạnh ra xa.

Cô ôm lấy Tiểu Ngốc, chạy như bay về phòng, sau khi đã nhốt mình qua nhiều lớp khóa, run lên như cầy sấy.

Cô vồ lấy điện thoại, như điên cuồng nhấn gọi vào số máy của ban quản lý tòa nhà.

Tại sao lại có thể như vậy? Trong nhà làm sao có thể có rắn được!!!

Ban quản lý lập tức thông báo cho chuyên gia về rắn và vườn bách thú đến xử lý đồng thời yêu cầu cô vảy dấm vào trong phòng, thế nhưng cô làm sao còn dám mở cánh cửa đó ra? Ngoài cửa, những tiếng "phì phì" không ngừng vọng tới, cô dường như còn nhìn thấy cảnh rất nhiều rất nhiều rắn đang ngoắc chiếc miệng đỏ lòm định tiến về phía mình.

Chờ đợi, hóa ra khó khăn đến vậy, từng giây từng phút đều làm cô có cảm giác tử thần đang vẫy tay về phía mình.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhào tới.

- Những con rắn đó không có độc! Thế nhưng tôi không đảm bảo lần tới liệu có sơ ý để lẫn vào con rắn độc nào không! Yêu cầu của tôi rất đơn giản, hôm nay luật sư Lương sẽ bay về nước, tôi hy vọng khi anh ta vừa từ máy bay xuống, sẽ nhận được yêu cầu ly hôn của cô! - Đầu dây bên kia, một giọng cười lạnh lùng - Anh ta rất thích chia rẽ gia đình nhà người khác? Được! Vậy thì lấy gia đình anh ta bù lại! Ngày mà luật sư Lương ký tên, Giang Thừa Vũ tôi sẽ còn sung sướng hơn anh ta!

Sau đó anh ta còn nói điều gì đó, thế nhưng cô đã không còn nghe rõ.

Cô thấp giọng, muốn bật cười, thế nhưng còn chưa kịp cười đã hoảng hốt nhận thấy, cái cơ thể đang không ngừng co giật của Tiểu Ngốc, đã từ từ cứng lại...

Cô tự tay chôn cất Tiểu Ngốc.

Suốt cả quá trình, cô không hề rơi nước mắt. Thì ra, khi tim đã đau đến cực điểm thì sẽ chỉ còn lại tê dại.

Thời khắc mà Tiểu Ngốc chết, cũng là lúc cô như bị kéo xuống một hang động

http://tieulun.hopto.org

vừa tối vừa sâu, bị nuốt chửng vào trong đó. Là sự sắp đặt của ông trời sao? Mối liên hệ duy nhất có thể còn tồn tại giữa cô và anh sau này, cũng đã không còn nữa.

Từ chối cái ý tốt muốn cùng đi với cô của bác sĩ Trần, cô một mình lặng lẽ.

Cô đi đến rất nhiều nhà hàng, chỉ là, nơi nào cũng chỉ đứng ngoài cổng, nhìn qua cửa kính, những nhà hàng đó, là hồi ức giữa cô và anh. Ở trong đó, cô đã từng cười, từng quan tâm, lại càng đã từng sùng bái đối với người đàn ông ngồi trước mặt.

Anh cúi đầu chọn món, nhìn chăm chăm vào cô, từ chút thú vị lúc ban đầu dần dần đã trở thành cưng nựng, từng ánh mắt đó vẫn còn đọng lại trong đầu óc cô.

Trước nay họ chưa từng thực sự yêu đương, tình cảm giữa hai người được xây dựng trên cơ sở của sự ăn uống. Trên thế giới này, bạn tình bạn cơm rượu vốn không đáng tin cậy nhất, huống hồ là hôn nhân. Đột nhiên, cô cảm thấy cuộc hôn nhân của mình dường như đã được xây dựng trong ảo ảnh.

Khẽ nhếch môi, thế nhưng cô dù cố gắng thế nào, cũng không thể nặn ra một nụ cười. Nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong tấm kính của nhà hàng, thực sự rất xa lạ.

Cô, có còn là An Tử Minh không? Con người đã không còn biết cười của mình, có thực sự vẫn là chính mình? Cô sờ lên gương mặt mình, các ngón tay chỉ có cảm giác lạnh buốt.

Đột nhiên, điện thoại reo lên.

- A lô? Ai vậy? - Giọng nói của chính mình, suy sụp đến đáng sợ.

- Đã nhận được ảnh chưa? - Đầu dây bên kia là một giọng phụ nữ lạnh lùng và ngạo mạn.

- Ảnh gì? - Cô không chút biểu cảm hỏi lại.

Trên đời này, cũng chỉ có người phụ nữ đó mới có cách nói không khách khí đến vậy.

- Còn giả vờ ngây ngô? - Đối phương nói một cách lạnh lùng - Đừng nói là cô chưa nhìn thấy chúng tôi ở Mỹ đã hạnh phúc đến thế nào!

- Cô rốt cuộc muốn nói gì? - Minh Minh mặt không chút biểu cảm hỏi.

- Cô chưa nhận được tôi có thể gửi lại! Hy vọng cô có thể rút lui để đổi lấy cái kết

http://tieulun.hopto.org

cục tốt đẹp cho tất cả mọi người!

Cùng với lúc Minh Minh dập máy, từng trang từng trang ảnh cũng được gửi tới.

Cô nhấn nút xem, từng trang, đều "sắc nét vô cùng"! Ảnh thật đẹp!

Người chụp ảnh, chắc hẳn phải là nhiếp ảnh gia! Thế nên mới có thể chụp được ánh mắt "sâu thăm thẳm" đến vậy của chồng cô và vẻ mặt "đắm say" đến vậy của người phụ nữ kia.

Đẹp... Đẹp đến đau lòng!

Cô không gục ngã, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, những tấm ảnh này, đã không còn đáng để cô gục ngã.

"Cô có thể đến sân bay, chứng kiến "lời nói thật"! Hy vọng đây sẽ là lần kết thúc cuối cùng của chúng ta" - Một dòng tin nhắn.

Cô hít thở một hơi thật mạnh.

Lời nói thật? Quả thực, cô cũng rất muốn biết!

- Cô Khương, chúng ta chia tay ở đây thôi! - Anh cười nhẹ với Khương Du Tâm.

Cuộc vui nào cuối cùng rồi cũng phải chia tay. Anh đã đi tới quyết định, cho dù mối tình đầu đẹp đến thế nào, cũng chỉ là quá khứ.

- Vụ án của cô căn bản đã không còn vấn đề gì lớn, những sự việc tiếp theo, tôi sẽ giao cho Emily xử lý!

Quyết định của anh không chỉ khiến Khương Du Tâm mà ngay cả Emily cũng ngây người.

- Cô Khương, xin hãy tin Emily, cô ấy là một luật sư rất chuyên nghiệp, nếu có vấn đề gì, tôi có thể góp ý cho cô ấy. - Anh nhẹ nhàng mỉm cười, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Có một thứ cảm giác như thoát ra khỏi mà sương mù đến nơi quang đãng, tình yêu và hôn nhân, anh chọn cái thứ hai.

Trong chuyến đi tới Mỹ lần này, anh đã tự đặt cho mối tình đầu của mình một dấu chấm hết, một dấu chấm hết không còn tiếc nuối cho quá khứ. Xách hành lý lên, anh thở phào.

http://tieulun.hopto.org

Đến giờ, điều duy nhất anh cần đối mặt là về nhà, anh cần suy nghĩ kỹ, làm thế nào để nói chuyện với vợ mình, làm thế nào để gây dựng lại niềm tin của cuộc hôn nhân. Thế nhưng, trước hết, anh cần lấy lại cái dũng khí để đối mặt với cô.

Vừa bước đi được mấy bước, eo anh, đã bị ôm chặt lấy.

- Đây là câu trả lời của anh cho tình yêu sao? - Khương Du Tâm chất vấn.

Một điều cô Khương, hai điều cô Khương, là lời đáp về sự vứt bỏ đối với tình yêu của anh?

Khóe mắt còn lại của Khương Du Tâm, nhìn thấy một cái bóng mảnh mai, chầm chậm tới gần.

Đây là câu trả lời của anh đối với tình yêu? Thực lòng mà nói, cái gì là tình yêu, anh đã ngày càng trở nên mơ hồ. Tình yêu, là cuộc sống hiện thực, hay là sự mịt mù do sự khuấy động của ký ức?

- Anh đã thử. Anh đã thử dùng ánh mắt nóng bỏng như thời niên thiếu để nhìn em, anh đã thử chấp nhận cái ôm mà trước đây mình rất muốn có, để khiến anh toàn tâm toàn ý cảm nhận được về tình yêu, thực sự anh đã thử! Thế nhưng, mỗi ánh mắt mà anh nhìn em, mỗi lần ôm em, sự rung động còn chưa thấy đâu đã tràn đầy cảm giác tội lỗi. - Ánh mắt không tin tưởng của vợ, thường hết lần này đến lần khác hiện ra trước mắt anh.

Cảm giác tội lỗi?

Khương Du Tâm và cái bóng kia đều ngưng lại.

- Đó là do cái đạo đức, cái trách nhiệm của anh ép buộc! Lớp trưởng, anh không thể lừa dối chính mình, anh vẫn còn yêu em! - Một tiếng lớp trưởng đã kéo theo cả hồi ức đến.

Anh cười đau khổ:

- Có lẽ, anh thực sự vẫn còn yêu em, thế nhưng, anh không thể phụ lòng cô ấy.

Khương Du Tâm bắt đầu kích động:

- Lương Tử Tích, anh thật nực cười, anh đã từng yêu cô ấy chưa? Có từng yêu cô ấy như đã từng yêu em không?

Yêu? Trong hôn nhân, anh hình như chưa từng thực sự nghĩ đến vấn đề đó.

http://tieulun.hopto.org

- Cô ấy rất thích hợp với anh. - Đây là đáp án mà anh có thể nghĩ đến - Cũng là người thân mà anh không thể vứt bỏ.

Ba năm kết hôn, không tính đến tình yêu, Minh Minh thực sự rất thích hợp với anh.

- Là vì anh đã cưới cô ta, là vì một cuộc hôn nhân chỉ cưới mà không yêu, anh chấp nhận hy sinh tình yêu của mình sao?! - Khương Du Tâm không cam lòng, khóe mắt liếc nhìn về phía cái bóng đứng cách đó không xa, cô cần để cô ta thấy sự không cam lòng của mình!

- Nếu như vậy có thể làm lòng em thoải mái một chút, em muốn nghĩ thế nào thì cứ cho rằng như thế đi. - Anh thở dài.

- Lương Tử Tích, em không phép cho anh đi! - Trên khuôn mặt luôn cao ngạo đó, lúc này đầy những vệt nước mắt, ngay cả lớp trang điểm tinh tế cũng sắp bị xóa nhòa.

- Đừng như vậy... - Mặt anh cũng lộ ra đầy vẻ đau khổ.

Bọn họ không ai phát hiện ra, cái bóng mảnh mai đó, đã quay người từ từ rời xa.

Anh lại hít một hơi thật sâu, gỡ đôi tay đang cuốn chặt lấy eo mình xuống. Những tình cảm mà năm đó không thể lấy lại được, từ nay về sau, anh sẽ dần dần làm loãng chúng, cho đến lúc không còn bị quá khứ ám ảnh.

Thế cho nên, anh đã thu xếp cả rồi, đều đã thu xếp cả rồi!

- Lương Tử Tích! - Cô cuống cuồng gọi, thế nhưng không ngăn được bước chân kiên quyết của anh. Cái bóng đĩnh đạc đó, từ từ xa dần trong đôi đồng tử của cô.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Khương Du Tâm thoáng một tia hỗn loạn, cô dùng khăn giấy lau đi những vệt nước mắt của mình.

Rất lâu sau, một đôi giày đen bước đến trước mặt cô, lo lắng hỏi:

- Cô Khương... cô vẫn ổn chứ?

Giọng nói rất quen thuộc.

Cô run rẩy ngước mắt lên.

Thì ra, cô là kẻ chia uyên rẽ thúy.

http://tieulun.hopto.org

Cảm giác tội lỗi, không thể phụ lòng, phù hợp, trách nhiệm hôn nhân, hy sinh. Thì ra đây là tất cả những gì có được của cuộc hôn nhân ba năm này.

Nằm trên sàn phòng khách, cô không cười nổi, những lời thật lòng đó đã khiến cô tổn thương vô cùng.

Cô không cần trách nhiệm của anh, không cần sự hy sinh của anh, chia tay đi, cô thực sự đã rất mệt. Sau này, cứ để cuộc sống xô bồ xóa nhòa hình ảnh của nhau!

Cô thừa nhận, cô vẫn còn yêu anh, tình yêu không phải là một nét chữ bằng phấn, không cách gì có thể trong chớp mắt mà xóa đi tất cả, thế nhưng, cô tin rằng, bất cứ thứ tình yêu nào, cũng có thể lãng quên dần theo năm tháng.

Một ngày không xa nữa, An Tử Minh sẽ vui vẻ hơn bất cứ ai!

Mặt trời đã chầm chậm xuống núi, tiếng tích tắc của thời gian từng giây từng phút qua đi, anh cuối cùng đã không về nhà.

Cô sớm đã nghĩ hết từng câu từng chữ, cũng dần dần trấn tĩnh lại, cô ngước mắt, đã mười một giờ. Một nét cười giễu cợt, thoáng hiện trên môi cô. Là cái gì đã hết lần này đến lần khác trói chặt lấy chân anh?

Đột nhiên, chuông điện thoại của cô reo lên, cô tiện tay với lấy, nhấn nghe. Sau đó, cô nghe thấy tiếng thở hổn hển rất kỳ lạ và tiếng đàn ông rên lên đau đớn. Âm thanh như rắn độc quấn quýt, khiến lưng cô toát mồ hôi lạnh.

- Tích, em yêu anh... đây là đêm cuối cùng của chúng ta, hãy "yêu" em đi...

- Du Tâm, anh... cũng yêu em... - Giọng người đàn ông vì đang trong lúc cao trào say đắm đã vỡ vụn.

Cô đờ đẫn tắt máy. Giọng nói đó, cô nhận ra.

Vô số đêm, anh quấn chặt trên cơ thể cô, hừng hực như lửa, chỉ là, anh chưa từng nói từ "yêu".

- Cẩu - nam - nữ! - Cô nghiến răng, thốt ra ba từ. Đột nhiên có một dòng cảm giác phẫn nộ đến muốn giết người, tràn ngập trong lòng cô.

Cô trước nay chưa từng thực sự hận anh, dù anh hết lần này đến lần khác nói dối, thậm chí cho dù anh có làm những chuyện tổn thương cô hơn nữa, cô cũng vì cảm kích trước những ngày tháng tốt đẹp mà anh đã từng dành cho mà không cho phép mình hận một người đã từng thân mật đến vậy. Thế nhưng, giờ phút này, cô

http://tieulun.hopto.org

hận anh, hận vô cùng! Cô nắm chặt điện thoại, đập liên tục xuống sàn nhà.

- Cẩu nam nữ! Cẩu nam nữ! - Nắm tay cô đã đập đến tóe máu, thế nhưng vẫn không ngừng không ngừng đập. Cô không đau, không đau chút nào!

Không phải chưa từng nghĩ tới, anh có lẽ sớm đã phản bội cô về xác thịt, thế nhưng, cô thường dùng chút ngây thơ cuối cùng còn sót lại để tin vào anh. Thế nhưng, đêm nay, trái tim cô, lòng tự tôn của cô, đều đã bị làm vụn nát.

Bọn họ ở Mỹ, thì ra không chỉ có ôm nhau! Mà sớm đã lên giường! Cái gì là đêm cuối cùng! Thì ra, trái tim cô không phải đã tê dại, không phải thực sự không còn cảm thấy gì!

- An Tử Minh, mày không được phát điên! Không được mất kiểm soát, không được không cam lòng! Tất cả những thứ gì của họ không liên quan đến mày, không liên quan! - Cô hết lần này đến lần khác tự an ủi mình.

Trong cơ thể như có hai con người đang đau đớn giằng co, một bảo thù hận, một bảo buông xuôi. Hai thứ cảm xúc, giống như ngọn lao sắc bén và chiếc khiên kiên cố, một xuyên qua, một đỡ lại, đều rất ngang bằng, sắp giày vò cô đến gục ngã.

Cô chạy đến bên tủ rượu, ở đó có "kho báu" mà anh căn bản không hề để ý nhưng lại nhất định không cho cô động tới, cô mở nắp bình rượu, nốc mạnh một hơi.

- Bình tĩnh một chút, An Tử Minh, đừng tự hủy hoại mình! Đừng tự hủy hoại mình! - Hai tay cô không ngừng run lên, họng bỏng rát, thế nhưng cô không tìm được cảm giác say. Làm thế nào đây? Cô vẫn muốn giết người! Cô muốn giết chết đôi cẩu nam nữ đã mang đến cảm giác nhục nhã này cho mình!

- Tại sao lại lên giường gấp như vậy, tại sao không đợi sau khi tôi "tác thành" cho các người? - Mặt cô đẫm nước mắt, còn chưa đến mấy phút, cô đã mở tiếp một chai rượu khác.

- Tôi phải tiêu diệt các người! Cẩu nam nữ! Tôi phải tiêu diệt các người! - Ôm bình rượu, cô lảo đảo vấp ngã, chai rượu vỡ vụn ra sàn. Cô sờ thấy điện thoại, nước mắt đẫm đầy mặt.

Trong máy còn có số điện thoại mà Giang Thừa Vũ gọi đến, chỉ cần một cái nhấn, đem từng trang từng trang ảnh này gửi cho người đàn ông đáng sợ đó, sự nghiệp luật sư của Lương Tử Tích sẽ đi đời! Hoặc là, gửi những tấm ảnh đó cho tòa soạn, để mặc ngày mai khắp đầu đường cuối phố đều tràn lan tin tức, một đại luật sư Lương nào đó đã thông đồng với một người đàn bà danh giá họ Khương nào đó.

http://tieulun.hopto.org

Tin đồn xấu xa này, đủ để khiến đôi cẩu nam nữ đó chết một trăm lần một vạn lần.

- A - A - A - Cô đấm ngực gào thét.

An Tử Minh cái đồ vô dụng này, mày lại không làm được! Không làm được! Ngửa mặt nhìn lên, cô khóc liên hồi.

Cô bây giờ, chỉ mong chưa từng quen biết Lương Tử Tích!

Cô khóc đã mệt, nằm dài trên sàn nhà, như một người đã chết. Trong đôi mắt mơ hồ vì men rượu, cô có một thứ ảo giác, hình như lại nhìn thấy rất nhiều rất nhiều rắn, từng đôi từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô một cách kỳ dị, bọn chúng bò, trườn, tiến lại gần cô, sau đó cuốn lấy cổ cô, cuộn chặt, cuộn chặt...

Cô cố hít thở mạnh nhưng vẫn không thoát ra khỏi cảm giác tức thở đó. Cô sợ hãi nhào đến trước điện thoại, nhấn gọi về nhà.

- A lô? - Đầu dây bên kia truyền đến giọng của mẹ, cô khóc lớn nói:

- Mẹ! Con về nhà có được không? Mẹ thu nhận con có được không?

Trong điện thoại, mẹ cằn nhằn một cách không vui:

- An Tử Minh, có phải con lại uống rượu rồi không? Làm vợ người ta cũng phải tử tế một chút, đừng có tưởng được chồng chiều chuộng, mà cứ như đứa trẻ lên ba như thế!

- Con muốn ly hôn! Con không thể kiên trì ở chỗ này được nữa, con thực sự sắp chết rồi! - Cô khóc to nói một cách lộn xộn.

- Con say đến điên rồi sao? - Mẹ tức giận - Con gái gả đi cũng như bát nước đổ đi, đừng có suốt ngày nghĩ đến ấm ức một chút là lại đòi về nhà mẹ! Con nghe cho rõ đây, cho dù con có chết cũng phải chết ở nhà họ Lương!

“Cạch” một tiếng, mẹ giận dữ cúp máy.

Muốn chết cũng phải chết ở nhà họ Lương? Cô cười lên khanh khách. Đúng vậy, tại sao không dứt khoát chết luôn ở nhà họ Lương?

Ánh đèn màu vàng nhạt phản chiếu lên những màu sắc lộng lẫy, giống như lời mời gọi hấp dẫn của tử thần.

“Con à, đến đây, đến đây... hãy để người đàn ông đó nhìn thấy một thi thể lạnh lẽo, để anh ta suốt đời sống trong ác mộng, để khi anh ta hễ động tới người phụ nữ

http://tieulun.hopto.org

đó lại giống như nhìn thấy máu và nước mắt của con!" - Một con rắn độc như luồn vào trái tim tuyệt vọng của cô.

Cô nhặt mảnh thủy tinh lên, vạch từng nhát từng nhát xuống cổ tay của mình, đau đến há miệng nhưng lại có một thứ khoái cảm như được trả thù. Máu nhỏ xuống từng giọt. Chỉ là, thì ra những thứ chiếu trên vô tuyến đều là lừa người khác, cứ chảy như thế này, đến tận sáng mai cô cũng chưa chết được.

Máu vẫn nhỏ, cô lảo đảo chạy đến tủ rượu lôi một bình ra mở.

- *Anh mới đầu không lưu tâm, và em tuổi trẻ còn nông nổi...* - Cô chạy ra ban công, giơ cao bình rượu, hướng về phía mặt trăng hát lớn - *Đến thì dễ nhưng đi thì khó, hàng chục năm phiêu bạt trong nhân thế, phân ly thì dễ nhưng tụ họp thì khó, mối sầu ngàn năm giữa yêu và hận...* - Vừa hát như điên dại nước mắt cô vừa tuôn rơi.

Cứ như thế này mà "bay" xuống, cái thế gian bụi bặm này, cô đã chán ghét lắm rồi. Ở thế giới bên kia, không thể có phản bội, không thể có đau lòng, không thể có tuyệt vọng.

Chân trần, cô trèo lên ban công.

- *Cho nên người không muốn ra đi là anh, muốn chia tay người mà mình không nhìn thấy là em, đến nay thế gian vẫn còn phảng phất những tiếng thì thầm, đi theo câu chuyện thần thoại của chúng ta...* - Nước mắt rơi ướt má, cô dang tay.

Một bóng người nhào tới.

Bóng người đó, không hề để ý tới an nguy của mình, từ ban công bên này nhào tới ban công bên kia, "bay" qua khoảng cách hơn hai mét.

Anh ôm lấy cô, còn run rẩy hơn cả cô.

Rất may, rất may, anh nghe thấy giọng hát của cô...

http://tieulun.hopto.org

Chương 4:
Tình yêu, không kí nhận!

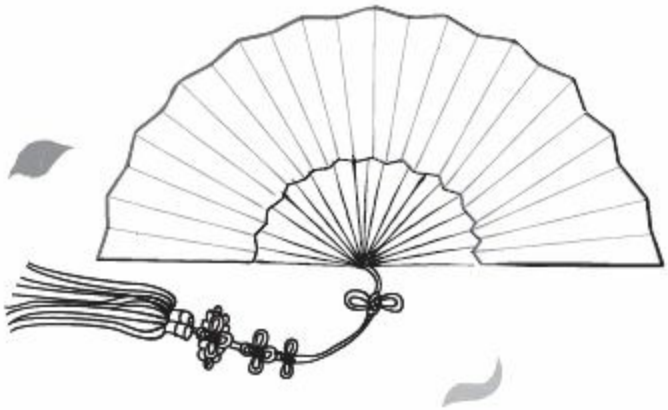

Cô thích món sườn chiên xù của quán Trần Phúc Ký, cô xuýt xoa vì nó vừa thơm vừa giòn, chỉ nhờ món sườn chiên xù này mà ông chủ quán tậu được cả BMW thì rõ chẳng phải hạng xoàng! Mỗi lần làm cô giận, anh thường chạy xe cả mười cây số đến đó xếp hàng từ hai ba giờ chiều để mua cho cô.

Ngoài món sườn chiên xù, anh còn chuẩn bị cả tôm, cua, ngoài ra còn định thử làm cả món sò điệp xào tỏi mà cô thích. Anh rất thích nấu ăn cho cô, bởi cô là người ủng hộ rất nhiệt tình, món ăn dù ngon hay không cô cũng cổ động bằng cách ăn sạch sành sanh, rồi cuộn tròn người trên sô pha kêu tức bụng.

Anh thích thế, thích cái vẻ đáng yêu ấy của cô.

- Ông Lương, ông mới đi công tác về à? - Khi anh đứng đợi thang máy, nhân viên quản lý vội vã chạy lại hỏi.

Anh lịch sự cười với ông ta:

- Vâng!

- Tốt quá! Cuối cùng ông cũng về rồi! Chúng tôi đúng là có lỗi với gia đình ông quá, Ban quản lý khu chung cư đã họp và quyết định, miễn giảm ba năm phí quản lý cho gia đình ông, coi như lời xin lỗi của chúng tôi!

Miễn giảm phí quản lý?

- Là ý gì? - Trong lòng anh gợn lên linh cảm xấu, trên đời này làm gì có ai cho

http://tieulun.hopto.org

không ai bao giờ.

- Ông Lương, ông vẫn chưa biết sao? Hôm trước chẳng hiểu ở đâu ra rất nhiều rắn bò vào nhà ông, Ban quản lý chúng tôi thực sự đã quản lý không tốt, chúng tôi không thể chối bỏ trách nhiệm... vợ ông bị một phen thất kinh, ngay cả con chó nhà ông cũng sợ quá nên chết rồi...

Túi thức ăn trên tay anh rơi xuống đất. Không kịp đợi thang máy, anh lao về phía cửa an toàn, dùng hết sức, chạy lên nhà.

- Minh Minh, Minh Minh! - Anh đập cửa điên cuồng, nỗi lo lắng làm anh quên cả việc mình có chìa khóa nhà.

Trong nhà, mọi thứ đều tĩnh mịch.

- Về rồi à?

Đứng trước mắt anh cô vô cùng bình tĩnh, chẳng hề có chút hoảng loạn nào như anh hình dung. Trước kia, chỉ cần một con gián nhỏ cũng đủ làm cô khiếp sợ, nũng nịu sà vào lòng anh. Cô rất bình thản, thái độ chỉ giống như mọi ngày thấy anh đi làm về.

Mở cửa cho anh, cô lại quay trở về sô pha xem tiếp chương trình truyền hình của mình.

Thời tiết đầu tháng năm, cô mặc một chiếc áo phông dài kiểu Hàn Quốc, tay áo rất dài, che đến một nửa bàn tay.

- Sao lại có rắn? Có sợ lắm không? - Anh ngồi xuống trước mặt cô hỏi, muốn kiểm tra xem có bị thương không, nhưng cô né tránh.

Cô bình thản đáp:

- Em rất tốt, nhưng Tiểu Ngốc chết rồi.

Tiểu Ngốc chết rồi... tim anh nhói lên, mắt hơi đỏ, trong phút chốc giọng khàn đi.

- Anh đã biết rồi, xảy ra chuyện lớn như thế tại sao em không gọi điện cho anh?

- Anh cũng không hề gọi cho em.

Anh ngừng thở, không biết nên biện hộ thế nào.

http://tieulun.hopto.org

- Anh từ Mỹ về, xuống máy bay cũng không về nhà ngay.

Anh ngây người, chẳng biết trả lời thế nào.

- Anh, sau đấy...

Cô ngắt lời anh:

- Lương Tử Tích, từ trước tới nay anh chưa từng yêu em... - Cô nhìn vào mắt anh, không phải là trách hỏi, chỉ như lời kể điềm tĩnh của một trái tim đã nguội lạnh.

Cưới nhau ba năm, giờ cô muốn có một câu trả lời.

"Chết" hụt một lần, cô mới phát hiện ra chẳng có gì là không dám hỏi, không thể hỏi, bởi vì cho dù đáp án thế nào đối với cô cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Tối qua, cô nhận thấy một cách rõ ràng và tỉnh táo rằng mình thật sự quá ngốc, giống như Trần Phong nói, cho dù không sống vì bản thân cũng phải vì cha mẹ mà sống tiếp, nếu để người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh thì cô đúng là kẻ bất hiếu và ích kỷ nhất.

Trên đời không có cơn giông tố nào là không tan, không có nấc thang nào là không thể vượt qua.

- Anh rất quan tâm tới em, quan tâm hơn bất cứ một ai. - Yêu cô không? Câu trả lời đến chính anh cũng không rõ, anh chỉ biết rằng anh rất quan tâm cô, quan tâm tới mức muốn vĩnh viễn chiều chuộng cô, quan tâm đến mức có thể đau lòng, có thể hoảng sợ.

Anh muốn nắm tay cô, lại bị cô lạnh lùng né tránh.

- Hiểu rồi, cám ơn sự quan tâm của anh, cho nên anh có thể vì sự quan tâm ấy mà đồng ý ký vào đơn ly hôn không? - Cô đưa ra yêu cầu của mình.

- Tại sao tự nhiên lại đòi ly hôn? - Anh lạc giọng hỏi.

Lần này, anh không phản ứng lại một cách kịch liệt.

- Giang Thừa Vũ nói, nếu như em không ly hôn, anh ta sẽ khiến em phải chết.

Quả nhiên! Anh siết chặt hơn nắm đấm của mình. Anh thực sự quá tự tin chăng? Anh cứ nghĩ rằng với những bằng chứng trong tay, dù kẻ khác có điên cuồng đến thế nào cũng không dám đụng tới anh vào lúc này, trừ phi muốn liều mạng. Thế

http://tieulun.hopto.org

nhưng, anh thực sự không nghĩ tới việc đối phương có thể dùng cách này.

- Đám rắn đó...

- Là do anh ta sai người thả... - Cô gật đầu thừa nhận.

Lửa giận ngùn ngụt trong lòng anh.

- Gan em vốn không to chút nào, nếu cứ tiếp tục thế này, em sợ sớm muộn gì mình cũng suy sụp tinh thần.

Nhìn vào ánh mắt cô, anh nghẹn lời.

Chỉ có thể gật đầu:

- Được, chúng ta tạm thời sẽ ly hôn.

Sự an nguy của cô mới là quan trọng nhất.

Đợi một, hai tháng sau, khi vụ án nhạt dần, anh và cô sẽ lại ở bên nhau.

- Cám ơn. - Cô cười bình thản rồi nhẹ nhàng gật đầu.

So với lễ cưới linh đình thì lần ly hôn này lại rất đơn giản. Chín tệ, hai tấm ảnh thẻ, hai bản thỏa thuận ly hôn có chữ ký, "bịch bịch" hai cộp dấu đỏ, vậy là hôn nhân của họ kết thúc.

Cô cẩn thận nhét quyển sổ chứng nhận của mình vào túi.

- Em chuyển đồ đi đâu rồi? Mấy ngày này anh sẽ thuê cho em một căn hộ chung cư nhỏ thoải mái một chút, em ở đó cho an toàn. - Anh bước theo cô từ Văn phòng Cục Dân chính đi ra.

- Đem theo nhiều tiền một chút! Có vấn đề gì phải gọi cho anh ngay. - Anh tiếp tục dặn dò.

Nói đến tiền ...

Cô lục túi, lấy ra một phong bì đưa cho anh, trong đó là tất cả các loại sổ tiết kiệm và thẻ tín dụng.

- Những cái này vẫn để chỗ em. - Anh căn bản không hề để tâm.

- Không, nếu như đã ly hôn rồi, chúng ta cũng nên tính toán rõ ràng một chút. - Cô đưa lại phong bì cho anh.

http://tieulun.hopto.org

- Chúng ta chỉ tạm thời ly hôn, không cần phải rõ ràng như vậy. - Anh kiên quyết vẫn để cô quản lý. Bây giờ gia đình này không phải là đã tan vỡ, chỉ là anh và cô tạm thời xa nhau mà thôi.

- Đúng rồi! Vẫn còn! - Cô lấy ra chùm chìa khóa - Xe cũng là của anh mua! Trả lại anh. Nếu anh có thời gian, hôm nào đó em với anh sang Ban Quản lý Đường bộ làm thủ tục sang tên cho anh.

Anh bỗng nhiên có chút linh cảm không lành:

- Chúng mình chỉ là ly hôn giả, có cần thiết phải tính toán rõ ràng như thế không?

Ly hôn giả? Cô cười nhạt, xem ra, kĩ năng diễn kịch của cô đã tăng thêm một bậc rồi rồi.

- Lương Tử Tích, không phải là ly hôn giả, chúng ta đã thực sự chẳng còn quan hệ nào hết.

Không còn quan hệ nào hết? Anh không hiểu!

Một chàng trai khôi ngô nãy giờ vẫn đứng chờ ở cổng Cục Dân chính đi về hướng của họ:

- Đã làm xong rồi chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên bừng sáng, cười rạng rỡ:

- Trần Phong, đã làm xong rồi!

Người thanh niên đó vô cùng khôi ngô, nụ cười của cô khiến trong lòng anh rất khó chịu. Anh đang muốn hỏi cô người đàn ông đó là ai.

Người thanh niên cười dịu dàng rồi đưa tay về phía cô, ngón tay của hai người đan vào nhau.

Anh ngây người, trái tim nặng trĩu, anh đang định lao về phía trước để tách họ ra. Cô nắm tay người đàn ông khôi ngô kia, quay người lại nói với anh:

- Lương Tử Tích, em thực sự rất xin lỗi. Anh ấy là mối tình đầu của em, là người anh họ mà em từng nói với anh, anh ấy đã trở về từ Úc, cho nên, bọn em quyết định sẽ ở bên nhau.

Ánh mắt sắc nhọn như chim ưng của anh bỗng ngưng lại. Ở bên nhau?

http://tieulun.hopto.org

- Ý em là gì? Nói cho rõ một chút!

- Anh thông minh như vậy, sao không nghĩ, lũ rắn đó có thể đều là do em thả? Ngay cả Tiểu Ngốc cũng có thể do em hại chết? Lương Tử Tích, em bây giờ chẳng muốn gì cả, chỉ muốn ly hôn. - Cô cười rất nhẹ nhàng.

Nắm tay anh, từ từ siết chặt, ánh mắt lạnh dần. Nụ cười của cô thật là giả tạo. Là vợ chồng ba năm, anh rất muốn nói với cô, đừng cười như vậy nữa!

- An Tử Minh, em đang nói đùa! - Anh không tin, anh không tin!

- Em xin lỗi, em thật sự quá yêu anh ấy, nếu làm anh bị tổn thương, đó cũng không phải là điều mà em mong muốn.

- Đừng nói ra những lời khiến cho bản thân phải hối hận! - Anh hét lên. Anh không tin! Từ trước tới nay người cô yêu chỉ có mình anh!

- Lương Tử Tích, khoảng thời gian anh đi công tác nước ngoài, em và anh ấy luôn ở bên nhau, sớm đã không còn khoảng cách gì nữa... - Cô cười cười nói.

Sớm đã không còn khoảng cách?

Là đàn ông, anh tất nhiên hiểu được ý nghĩa sau câu nói này.

- Em phản bội anh! - Lửa giận làm anh mất hết lý trí, nắm tay anh đấm mạnh về phía người đàn ông kia.

Anh sắp phát điên! Cô thật sự đã lên giường cùng người đàn ông khác? Nếu như vậy, anh nhất định sẽ giết kẻ đã dụ dỗ cô!

Nhưng...

“Bốp” một tiếng, cô đã giáng cho anh một cái tát mạnh.

Cái tát của cô khiến anh hoàn toàn hóa đá, má bỏng rát, anh dường như không thể tin.

- Lương Tử Tích, xin anh giữ lấy phong độ thường ngày của anh, đừng làm đau người đàn ông của em! - Cô lạnh lùng nói.

Người đàn ông của cô? Lương Tử Tích cảm thấy cảm giác của kẻ tử tù chờ đến giờ ra pháp trường cũng chỉ như anh bây giờ.

- Em yêu người khác, em lừa anh ly hôn? - Một sự thực đã quá rõ ràng.

http://tieulun.hopto.org

- Đúng vậy. - Cô gật không hề suy nghĩ, gật đầu thừa nhận.

Là đùa! Vợ của anh rất thích những trò đùa làm người khác phải rợn tóc gáy.

- Lương Tử Tích, không phải là đùa, giữa em và anh ấy chuyện gì nên xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, người em yêu là anh ấy! Cho nên, nếu anh thấy tức giận, thì hãy đánh em. - Cô nhắm mắt lại.

Chuyện gì nên xảy ra thì cũng đã xảy ra... Người em yêu là anh ấy!

Đột nhiên, nghe thấy câu trả lời từ cô, mắt anh vằn đỏ, nắm tay không kiềm chế được giơ lên giận dữ, bất ngờ, đẩy cô ra, nắm tay điên loạn đấm mạnh lên tường, trông anh thật đáng sợ, bức tường trắng hằn lên những vệt máu đỏ.

Cô chưa bao giờ thấy tâm trạng anh mất kiểm soát đến vậy. Cảm giác vui sướng của sự báo thù trào lên trong tim cô, thì ra, hận một người, nhìn thấy người đó đau khổ, là một việc khiến người ta vui đến vậy.

- Tiểu Minh, đi thôi. - Trần Phong quàng tay qua vai cô.

Cô gật đầu, bước về phía trước, lần này, không quay đầu lại nữa,

Nắm đấm của anh nhức nhối, nhưng không thấm gì với cảm giác đau đớn trong lòng lúc này:

- An Tử Minh, anh cho em một cơ hội giải thích...

Chỉ cần cô quay đầu, dịu dàng ôm lấy anh và nói:

- Lương, em đang đùa anh cho vui đấy.

Thế nhưng, cô không hề quay đầu.

Một lần, cũng không.

- Anh đã cho người bịt cánh cửa này lại, như vậy nhân viên ở phòng khám bên dưới sẽ không làm ồn đến em. Sau này em ra vào bằng cánh cửa này, không gian tương đối độc lập, không cần đi qua cầu thang khác ở tầng dưới cũng có thể đi thẳng xuống đường. - Trần Phong vừa xách đồ cho cô vừa giới thiệu.

Cô nhìn xung quanh, đây là gác lửng phía trên phòng khám, khoảng chừng hơn mười mét vuông, tuy nhỏ nhưng đâu ra đấy.

- Vì là gác lửng, nên mùa hè chắc sẽ rất nóng. - Anh ấy náy nói.

http://tieulun.hopto.org

- Chắc không nóng lắm đâu, cho dù nóng thì cũng đã có quạt! Chỗ này rất tốt! Bác sĩ Trần, cám ơn anh đã cho em ở nhờ. - Cô cám ơn một cách lịch sự, so dáng vẻ thân mật với anh lúc trước, dường như là hai người khác nhau.

- Bác sĩ Trần, em gửi trước anh ba tháng tiền thuê nhà được không? - Còn chưa bắt đầu sắp xếp hành lý, cô đã lục ra chiếc ví trong ba lô.

- Không cần! Thật sự là không cần tiền thuê nhà! - Trần Phong cuống quýt nói, khuôn mặt khôi ngô của anh đỏ bừng.

- Sao có thể như vậy được! Đến anh em ruột tiền bạc cũng phải phân minh, cho dù chúng ta là bạn bè thì cũng phải tính rõ ràng chứ! - Cô không thích lợi dụng người khác.

- Nhưng anh có thể tính rẻ cho em một chút, giá hữu nghị! - Cô le lưỡi tinh nghịch nói, rồi nhét hai nghìn tệ vào tay anh - Em không biết sẽ ở lại trong bao lâu nên chỉ trả anh trước ba tháng.

- Không cần! Em vừa ly hôn, chắc sẽ rất thiếu tiền dùng! - Anh cuống quýt như kiến bò miệng chảo.

Cô ngước nhìn anh một cách lạ lùng, rồi như không nhịn được cô hỏi:

- Bác sĩ Trần, có phải anh thấy em thật đáng thương, chỉ vì muốn ly hôn nhanh chóng mà tay không ra khỏi nhà? chắc anh còn nghĩ rằng em ngay cả tiền sinh hoạt cũng không có, còn cần sự cứu giúp của người bạn như anh?

Anh càng lúng túng, cô quá thông minh, đã đoán trúng suy nghĩ của anh. Anh thậm chí còn đang thầm nghĩ xem có cách nào hợp lý để đưa tiền mà không sợ làm tổn thương lòng tự ái của cô.

- Bác sĩ Trần, đừng ngốc nữa! Con người thì phải biết sống trong hiện thực, em làm gì ngốc đến nỗi không biết lo nghĩ gì? Trong tay em còn có hơn một trăm nghìn quỹ riêng cơ, cho dù chưa tìm được công việc ngay, nếu không ốm đau bệnh tật gì, tiết kiệm chi tiêu cũng đủ dùng một vài năm, hơn nữa trông em thế này chắc cũng không đến mức xui xẻo như vậy chứ? - Cô cười hi hi, cố làm mình trông có vẻ không có chút bi thương nào của người vừa bị đổ vỡ trong hôn nhân.

- Em... không phải là em không lấy tiền của anh ta sao? - Trần Phong ngây người.

Cho dù đau lòng, cho dù không cam tâm, thế nhưng anh không muốn cô cầm một xu nào của người đàn ông đó.

http://tieulun.hopto.org

- Đấy là của hồi môn mẹ cho em! - Cô quay người lại, nhét ít quần áo đơn giản vào cái tủ nhỏ - Lúc cưới mẹ để dành ra một trăm ngàn cho em làm của hồi môn, chỉ là lúc đó Lương Tử Tích đều đã mua mọi thứ cho em, em căn bản không có cơ hội để dùng đến.

Tối tân hôn, cô thực thà đưa món hồi môn của mình cho anh. “Trẻ con, em giữ lấy làm quỹ riêng đi” - Không thể phủ nhận anh là người đàn ông rộng rãi.

Thực ra, trước khi có những chuyện đó, anh vẫn là một người chồng rất tốt, cũng là người đàn ông rất hiểu về nghệ thuật của việc chung sống.

- Để anh ta hiểu lầm như vậy có tốt không?

- Lương Tử Tích là một người đàn ông rất cao ngạo, lòng tự trọng của anh ta không cho phép anh ta vương vấn với người vợ đã cắm sừng mình. - Cô chỉ muốn mọi chuyện chấm dứt tuyệt đối.

- Như thế chỉ tổ tác thành cho anh ta và người phụ nữ kia? - Anh nói thêm.

Như vậy, liệu có không cam lòng không?

- Anh ấy và người phụ nữ kia cho dù có hạnh phúc đến thiên trường địa cửu, biển cạn đá mòn, nếu đã là ly hôn rồi, còn có quan hệ gì đến em? - Cô hỏi lại như một sự hiển nhiên.

Cô không oán hận, nếu đã ly hôn, tất cả mọi thứ trong đời sống tình cảm của người đàn ông đó, từ đây sẽ không còn liên quan đến cô.

Cô đã sai, anh không cao ngạo chút nào.

Không có một người nào có thể giữ sự cao ngạo với người mà mình đã mặc định là “người nhà” cả đời. Anh gồng mình, đứng dưới cổng phòng khám chờ cô.

Anh tìm hỏi tất cả những bạn bè mà anh quen biết của cô, mọi người đều không biết tin tức gì về cô. Anh thừa nhận, khi tìm được tung tích của cô thông qua thám tử tư, mặc dù trong lòng đã mập mờ biết được câu trả lời, anh vẫn thật khó chấp nhận.

Cô hiện nay, đang sống trong sự bao bọc của người đàn ông khác. Còn anh, ở trong ngôi nhà đã không còn có cô, từng ngày từng ngày để mặc không gian lạnh lẽo, trống vắng ấy không ngừng gặm nhấm.

Người đàn ông đó, đúng là mối tình đầu của cô, hơn nữa anh ta càng không

http://tieulun.hopto.org

giống như anh tưởng tượng là tên trăng hoa háo sắc chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành. Quốc tịch Úc, hai bằng thạc sĩ, điểm quan trọng nhất là chưa từng có người yêu, vị trí bên cạnh anh ta vẫn luôn để dành cho cô và đã chờ đợi trong suốt hơn hai mươi năm.

Anh thừa nhận, cái tài liệu điều tra này, đã khiến anh rất hoảng sợ, đặc biệt là, anh đã mất đi cái "thân phận" quan trọng nhất.

Tại sao, anh lại thất bại đến vậy? Khi ở Mỹ để hưởng thụ cái tình yêu để không "hối tiếc", cũng là lúc có kẻ giương danh si tình và giúp đỡ xông đến ở đối diện nhà anh, lấy cái nhất cự ly đó để tấn công vào gia đình của anh.

Anh thực sự không thể ngờ rằng, cô đã chán cảnh chờ đợi, đã để mình đắm chìm vào mối tình đầu. Anh càng không thể ngờ rằng, khi anh đã tự dọn mình xong và trở về chỗ cũ, không còn "tìm" thấy "tung tích" của cô.

Anh đã bị cô vứt bỏ.

Minh Minh nộp đơn từ chức, thế nhưng lại bị luật sư Diêu bắt bẻ.

- Luật sư Diêu, hiện nay tôi căn bản còn chưa nghĩ đến chuyện tái hôn. - Cô lập tức phủ nhận.

- Nếu như tôi không nhầm, thì trọng tâm mấy năm tới của cô sẽ dành cho công việc, vậy sắp tới cô định tìm cho mình một công việc mới như thế nào? Nói thật, tôi cảm thấy rất có duyên với cô, nụ cười của cô cũng tạo được ấn tượng rất tốt với khách hàng, nếu cô đủ dũng cảm để đối mặt, để trân trọng và biết vận dụng những gì bản thân mình đang có, có lòng tin để khiến cuộc sống của mình trở nên đầy đủ và ý nghĩa hơn, tôi muốn đào tạo và giúp đỡ cô. - Lời nói của luật sư Diêu khiến cô bất ngờ.

- Nhưng bằng cấp của tôi...

- Thực ra tôi vẫn luôn cho rằng bằng cấp chỉ có thể gõ được đến cánh cửa của thành công chứ chưa bước vào được, đối với một người thì cái khả năng học hỏi, năng lực ứng biến, năng lực quan sát còn quan trọng hơn rất nhiều so với bằng cấp, tôi cảm thấy ở ba phương diện này cô đều làm rất tốt, hơn nữa cô lại rất có duyên với khách hàng, khoảng thời gian cô nghỉ phép vừa rồi, có rất nhiều khách hàng chủ động hỏi thăm cô, hỏi cô khi nào thì hết phép.

- Họ chỉ là thích uống cà phê do tôi pha mà thôi. - Cô có chút cảm động nho nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

- Những văn bản do cô đánh rất ít khi sai, những tài liệu mà các trợ lý giao cho cô chuẩn bị giúp khách hàng trước nay cũng chưa hề thiếu sót, hơn nữa có một số vấn đề vụn vặt, cô xử lý khá tốt . - Diêu luật sư thừa nhận từ ngày biết cô là vợ của luật sư Lương, đã rất hiếu kỳ và luôn để ý những việc cô làm.

- Thư ký Mạc tháng sau xin nghỉ sinh con nửa năm, thực ra với vị trí công việc đó, đến để trống nửa tháng cũng khó khăn chứ đừng nói đến nửa năm. Cô suy nghĩ một chút, nếu muốn ở lại tiếp tục làm việc thì vị trí ấy sẽ do cô đảm nhận, dựa vào nhân duyên tốt và khả năng nỗ lực bản thân của cô, tôi cho cô thời gian một tháng, nếu có thể từng bước theo được công việc, khi đó, lương của cô sẽ tính theo lương của thư ký Mạc, nếu cô không đảm đương được thì tôi cũng chỉ có thể theo phép công nói xin lỗi với cô mà thôi.

Thư ký Mạc tuy không phải xuất thân từ trường Luật, nhưng cũng là người có học vị cao, lương bổng một năm cũng phải đến một trăm nghìn. Cô thừa nhận, cái cơ hội ngàn năm có một này khiến cô vừa bất ngờ lại vừa thấy động lòng.

- Cơ hội tôi đã đặt vào tay cô, có muốn nắm lấy hay không, trước cuối tháng này hãy trả lời tôi.

Ôm tập tài liệu ôn tập, dọc đường đầu óc cô rối bời. Nên quyết định thế nào?

- Còn nữa, không biết có tin này tôi có nên nói với cô không, Khương Du Tâm đã ly hôn rồi, nếu cô tiếp tục ở lại đây, cô phải chuẩn bị đầy đủ tâm lý, theo như tôi nghĩ, không lâu nữa chắc luật sư Lương và cô ta sẽ đến với nhau.

Khương Du Tâm đã ly hôn rồi...

- Có lẽ, cô cũng chẳng cần đối mặt với họ nữa. Lần này luật sư Lương một mình một ý đã ảnh hưởng rất lớn đến mối quan hệ hợp tác của chúng tôi. Chúng tôi đã họp vài lần, với việc lần này, Lương luật sư đồng ý gánh trách nhiệm, chấp nhận rời khỏi Văn phòng Luật, tự lập công ty riêng.

Lương Tử Tích tự lập công ty riêng?

- Sự thực là tôi và ông chủ lớn đều không đành lòng, dù gì trước khi sự việc diễn ra như thế này, mấy năm nay mọi người vẫn hợp tác vui vẻ với nhau, nhưng sự việc này khiến chúng tôi cũng không thể đồng tình với luật sư Lương, cho đến khi luật sư Hà... - Nói đến đây luật sư Diêu liếc cô một cái, nhận thấy cô thực sự bình tĩnh mới nói tiếp - Qua luật sư Hà chúng tôi mới biết thì ra luật sư Lương và cô Khương đã từng có tình cảm nam nữ với nhau. Nói thẳng ra, nếu như là như vậy, chúng tôi có thể thông cảm và hiểu được, dù gì ý nghĩa của sự việc cũng thay đổi, liên quan tới

http://tieulun.hopto.org

tình cảm cá nhân chúng tôi bắt buộc phải tôn trọng. Chỉ là, với tư cách là cấp trên, sau khi nghe tin cô ly hôn, tôi thấy bất công thay cho cô.

Thế cho nên, cơ hội này mới đến với cô?

- Đừng lấy lỗi lầm của người khác để trừng phạt bản thân, nhất định phải sống tốt hơn họ! Minh Minh, cô tự mình quyết định đi! Tôi đợi quyết định thông minh và sáng suốt của cô!

Cô thừa nhận, lời của luật sư Diêu có ảnh hưởng lớn tới cô.

Cô bắt đầu do dự, đấu tranh, cô thực sự muốn từ bỏ cơ hội có thể coi như bước ngoặt đối với cuộc đời này của mình sao?

Đột nhiên, một bóng đen chắn ngang đường cô đi.

- Về rồi sao? - Lời hỏi han ôn tồn, không ngờ lại là Lương Tử Tích.

Cô ngây người ra một chút, sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh, lướt đi ngang qua anh.

Thế nhưng, cổ tay cô bị giữ chặt.

- Thu xếp hành lý, theo anh về nhà đi. - Giọng nói của anh, chỉ giống như tìm một đứa trẻ đang tuổi nghịch ngợm bỏ nhà đi chơi trở về.

- Chúng ta đã nói rõ với nhau rồi, mỗi người đều tự đi tìm hạnh phúc riêng, không phải là rất tốt sao? - Cô quay lưng lại với anh, mặt không lộ chút cảm xúc nào.

Bàn tay nắm lấy cổ tay cô của anh, không kiềm chế được, siết chặt lại. “Hạnh phúc riêng”, câu nói này khiến lòng anh trào lên cảm giác chua xót khó tả, ngực anh, tim gan anh, đều vô cùng khó chịu.

- Anh thừa nhận, gần đây anh không quan tâm tốt đến em, cho anh thêm một cơ hội nữa, được không? - Đừng vứt bỏ anh!

Cô thực sự không hiểu nổi, sao anh có thể bình tĩnh thế để xin một cơ hội? Cơ hội lẽ nào cô chưa từng cho anh? Nếu chưa từng cho thì cái cảm giác lúc đó muốn khóc mà không khóc nổi nhưng lại hết lần này đến lần khác nhẫn nại, đợi anh quay đầu chẳng lẽ chỉ là mơ?

Anh chắc chưa từng nếm trải cảm giác đó, cô luôn luôn tự hỏi, không biết mình đã làm sai điều gì? Tại sao trong mắt anh chỉ có sự tồn tại của người phụ nữ ấy? Còn

http://tieulun.hopto.org

giữa họ thì ngoại trừ cùng nằm trên một chiếc giường, cùng nồng nhiệt ân ái, cuộc sống và tâm hồn lại ngày càng trở nên xa cách?

Anh thực sự chưa từng hiểu rằng, một trái tim, đau đớn đến cùng cực, chỉ có thể trở lên tê dại, chỉ có thể tự buông tha cho mình, mới có thể sống lại?

Cuộc hôn nhân không tình yêu ấy, đối với cô mà nói đã không còn là thiên đường nữa mà là địa ngục không lối thoát, cho nên cô làm sao có thể cho anh thêm một cơ hội nữa? Nếu như có, chắc cô đã mắc chứng thích tự ngược đãi bản thân.

Cô hít thở một hơi thật sâu, nhắc nhở anh:

- Lương Tử Tích, chúng ta đã ly hôn rồi.

Lời nói của cô khiến môi anh tê cứng:

- Nếu như anh biết em thực sự muốn ly hôn, Minh Minh, em biết là anh sẽ không bao giờ đồng ý. - Đây có thể coi là sập bẫy không? Anh thực sự không thể ngờ rằng sẽ có một ngày bị cô cho vào lưới, đối với cuộc hôn nhân này, anh đã quá tự cao, anh chưa từng nghĩ đến, cô sẽ dùng cách này để rời xa anh.

Quay lưng lại với anh, cô ngước nhìn ánh trăng sáng trắng, không ngừng tự ra lệnh cho mình phải bình tĩnh lại, rất lâu sau, tự ép lại dòng lệ trong khóe mắt, từ từ mỉm cười.

- Lương Tử Tích, anh còn nhớ em đã từng nói, lòng dạ đàn ông còn nhỏ hơn cái lỗ kim, còn đàn bà vĩnh viễn đừng bao giờ ngốc đến mức nghĩ tới việc tái hợp không? - Cô chậm rãi nói từng chữ một, giống như để cho anh có đủ không thời gian để nhớ lại.

Anh đột nhiên ngây người, bàn tay đang nắm chặt tay cô, đờ đẫn nới lỏng ra một chút.

Làm sao anh có thể không nhớ? Cô vợ nhỏ của anh xem ra có vẻ ngây thơ vô cùng, nhưng có một số vấn đề lại thấu đáo hơn bất cứ ai. Cô đã từng nằm trong lòng anh, chỉ vào cảnh đôi trái gái tái hợp trong một bộ phim truyền hình mà chê cười. Anh nghi hoặc hỏi cô: “Có gì đáng cười? Kết cục đoàn viên như vậy không phải là ai cũng thích sao?”.

Nhưng cô lại nói, nữ nhân vật chính sau đó đã làm người tình của người ta, còn nam nhân vật chính thì lại từng yêu điên cuồng một người phụ nữ khác, vậy ý nghĩa của việc tái hợp là gì? Chính là sau này khi cãi nhau, hai người lôi chuyện cũ ra để xát muối lên nỗi đau của nhau xem ai đau hơn đúng không? Phụ nữ còn khá, cùng

http://tieulun.hopto.org

lắm chỉ oán thán cằn nhằn vài câu cho sướng miệng, nhưng đàn ông thì không thế, ở phương diện này, lòng dạ của họ còn nhỏ hơn lỗ kim, nam nhân vật chính đã hiểu rõ về những chuyện đã trải qua và những góc khuất của người phụ nữ đó đến vậy thì cái tình cảm nhặt lại này liệu có thể duy trì được bao lâu? Trái tim hai người đều có một cái gai nằm đó, cuộc hôn nhân này còn có thể hạnh phúc hay sao? Chi bằng đừng cố tái hợp, mỗi người đi tìm những người khác không biết gì về quá khứ của mình, rồi đường đường sống những ngày tháng mới còn tốt hơn!

Khi ấy anh nói cô bi quan, người tâm địa hẹp hòi là cô mới đúng.

Bây giờ mới thấy, thực ra cô nói rất có lý. Thế nhưng, bảo anh rời bỏ cô, anh làm sao có thể...

- Minh Minh, về nhà đi, đừng phá nữa... - Anh cố gắng hết sức để giọng nói thật dịu dàng bình tĩnh.

Cô muốn cười lớn.

Cô đã biết trước! Trong lòng anh, cô mãi là đứa trẻ không bao giờ lớn và luôn bị người lớn phớt lờ mọi cảm xúc!

Cô đứng yên, không hề động đậy, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười:

- Lương Tử Tích, đối với chuyện tình cảm, anh cũng chỉ là người đàn ông bình thường, anh có thể không so đo chuyện vợ mình đã ngoại tình sao? - Cũng như cả đời này cô không cách nào quên được, anh và người phụ nữ ấy...

Tất cả như đòn đánh cuối cùng vào cuộc hôn nhân của họ. Đau đớn, trái tim của hai người đều rất đau, đau đến mức như có ai đó đang cầm dao từng nhát từng nhát xoáy sâu vào trái tim.

- Anh không so đo! - Ánh mắt anh kiên định như đang thề - Chỉ cần em trở về, cả đời này anh sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện đó nữa!

Không so đo ư? Nói không so đo, là nói dối, nhưng anh biết rõ, chỉ cần cô chịu trở về, không gì có thể quan trọng hơn thế nữa. Anh thừa nhận, ở phương diện này, anh tuyệt đối không phải là người đàn ông rộng lượng, nhưng sẽ thử quên đi. Song, anh cũng rất hy vọng cô chỉ là tức giận nên lấy chuyện đó ra để lừa anh, thế nhưng kết quả điều tra của thám tử tư đã xé toang hy vọng ấy. Theo điều tra, trong khoảng thời gian anh đi Mỹ, cô thường nửa đêm qua lại nhà bên... thậm chí người đàn ông ấy đã từng qua đêm ở nhà anh.

Cuộc hôn nhân của anh, thực sự đã bị kẻ khác tranh thủ mà xen vào.

http://tieulun.hopto.org

Khi biết được những điều này, tâm trạng anh ra sao? Anh chưa từng biết rằng khả năng phá hoại của mình lại lớn đến vậy, có thể đập vỡ đến nhiều như vậy đồ đạc trong nhà... và còn... anh cúi đầu nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt tay cô, cô thực sự rất muốn thoát khỏi anh, thế nên cô phớt lờ và càng không để ý thấy, mu bàn tay anh nổi lên những đốm đỏ, những đốm đỏ không chỉ ở hai cánh tay mà còn ở khắp cả cơ thể.

- Minh Minh, về nhà đi! - Giọng rất khẽ rất khẽ, nghe kỹ rất giống như anh đang đặt mình vào vị trí thật thấp, thật thấp để xin cô tha thứ.

Mắt cô lại cay cay. Không! Cô quyết không mềm lòng! Cô cắn chặt môi, hất mạnh, thoát ra khỏi bàn tay anh.

- Lương Tử Tích, tại sao em phải trở về? Thông minh như anh lẽ nào nghe không hiểu? Một người đang đắm chìm trong tình yêu như em, một người đang yêu say đắm một người khác như em, một người cảm thấy những ngày tháng sau ly hôn ngọt ngào, lãng mạn đến tưởng như đang ở trên thiên đường như em, làm sao còn có thể trở về? - Mắt cô cay cay, nhưng miệng lại mỉm cười hạnh phúc, giống như một người phụ nữ đang đắm chìm trong tình yêu.

- Em với anh ta không thể phù hợp, hai người tuổi tác tương đương, bây giờ yêu nhau chẳng qua do mù quáng mà thôi, sẽ có một ngày em phát hiện ra mình chẳng qua đang sống cùng một cậu bé, rồi sẽ xảy ra rất nhiều mâu thuẫn khó chịu... - Đầu óc anh trống rỗng - Em rất lười, không thích làm việc nhà, không thích dọn dẹp phòng, không có người đàn ông nào chịu được em, cho nên, hai người sẽ cãi vã nhau vì những điều vụn vặt. Có một ngày, em sẽ thấy hối hận vì quyết định này, em sẽ biết rằng, chỉ có ở bên anh mới là thích hợp nhất, cho nên, biết rõ là em sẽ hối hận, anh làm sao có thể để em đi lầm đường... - Là rượu đã làm đầu óc anh mê muội sao? Tại sao anh lại nói ra những lời ngốc nghếch mà "tội nghiệp" đến vậy?

Em rất lười, em không thích làm việc nhà, không thích dọn dẹp phòng, chẳng có người đàn ông nào chịu được em, biết rõ là em sẽ hối hận, anh làm sao có thể để cho em đi lầm đường...

Anh đúng là một kẻ ngông cuồng tự đại! Anh dám nói cô lười, dám nói không có người đàn ông nào chịu được cô! Cô tức đến phát khóc! Dựa vào cái gì mà anh lại nói cô với người khác không phù hợp?

- Anh dựa vào cái gì mà cho rằng em sẽ không thay đổi vì anh ấy? Nếu thực sự yêu sâu sắc, An Tử Minh em sẵn sàng làm trâu ngựa dọn dẹp nhà cửa, làm việc nhà, nấu cơm cho anh ấy!

http://tieulun.hopto.org

Cho nên, ý cô là, khi đó cô vốn dĩ không yêu anh sâu sắc?

Lời của cô, thật phũ phàng...

Anh lặng im...

- Em và anh ấy cùng độ tuổi, chúng em có chung tư tưởng và lối sống!

Anh ấy trẻ, tính cách đơn giản hơn anh, tuy anh ấy là cô nhi nhưng người nhận nuôi anh ấy là cậu ruột em, em và anh ấy căn bản không thể nảy sinh vấn đề mâu thuẫn với bố mẹ! Học vấn của anh ấy cao, tương lai sau này chắc chẳng thua kém gì anh! Quan trọng hơn, em và anh mới quen biết được ba năm, còn em với anh ấy đã có biết bao nhiêu lần ba năm? Cho nên, anh dựa vào cái gì mà cho rằng, anh có thể đưa được em về cái căn nhà không còn ý nghĩa gì ấy? - Cổ tay cô bị anh siết chặt thực sự rất đau, cái vệt hằn đỏ ấy, cũng đau đớn như cái ký ức đã từng trải qua.

Cô không còn muốn vướng mắc gì tới anh, trái tim An Tử Minh không thể tiếp tục nằm trong tay một người đàn ông rồi để mặc cho anh ta nhào nặn theo ý thích.

Lời của cô, rất phũ phàng, rất phũ phàng.

Lần đầu tiên anh xác định rằng cô đã không còn yêu anh nữa, hoặc có thể nói tình yêu mà cô đã từng dành cho anh giờ đây cô đã thu về không còn lại chút nào. Giờ đây trong mắt cô, anh đã không còn là bầu trời mà cô ngưỡng vọng. Thậm chí, anh còn nghe thấy trong giọng nói của cô sự chán ghét.

Cô có thể vì người đàn ông khác dọn dẹp phòng, cô có thể vì người đàn ông khác mà học nấu ăn... chỉ cần cô muốn làm, cô nhất định sẽ trở thành người vợ thành công nhất, anh chưa từng hoài nghi về điều này.

Xem ra, cô thực sự rất yêu rất yêu người đàn ông đó. Anh thực sự đã bị vứt bỏ, một cách hoàn toàn...

Mắt thẫn thờ nhìn cô, anh để mặc đầu óc trống rỗng, không níu kéo thêm nữa, quay người, thẳng lưng, điều duy nhất để giữ lại lòng tự trọng, chỉ có thể bước đi.

Cô đờ đẫn ngồi trong phòng.

Cô thật không ra gì.

Không muốn bị ảnh hưởng thế nhưng trong lòng lại vô cùng xao động. Đã dùng đến biết bao nhiêu dũng khí cô mới không quay đầu lại nhìn anh một cái? Cô vẫn cần có thời gian để vượt qua giai đoạn quá độ khó khăn này.

http://tieulun.hopto.org

Vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, cô cố gượng cười. Cần phải có niềm tin vào bản thân!

- An Tử Minh, có nên tiếp tục ở lại làm việc không? - Bây giờ, đây là vấn đề duy nhất khiến cô đau đầu.

Ôm má trầm tư, thực ra cô biết, về cái quyết định này, cán cân trong lòng cô đã có chút nghiêng về một phía, chỉ là chưa có đủ dũng khí.

“Anh bây giờ cũng chỉ như người qua đường, sao lại phải vì một người không quen biết mà vứt bỏ tiền đồ của chính mình?”.

Có hàng trăm lý do để cô tiếp tục ở lại làm việc, cũng có hàng nghìn cớ để cô từ chối công việc, không nên tiếp tục giày vò.

Đấu tranh, đấu tranh.

Cô ao ước một cuộc sống mới, nhưng lối rẽ tiếp theo của cô rốt cuộc là ở đâu? Tại sao ly hôn rồi mà vẫn chán nản như vậy, vẫn cảm thấy cái tâm trạng buồn bực trong lòng cần có nơi phát tiết.

An Tử Minh, mau mau vui vẻ lại!

Chuông điện thoại vang lên, số điện thoại lạ, cô vừa nghe máy, giọng phụ nữ lễ phép dễ nghe vang lên.

- Cô An, chúng tôi là bên Bảo hiểm nhân thọ Trung Quốc, bảo hiểm “Ngày mai tươi sáng” mà cô được mua đã đến hạn ba năm, cô có thể đến để nhận món tiền bảo hiểm một trăm nghìn tệ đầu tiên rồi.

- Tôi sẽ cho cô số điện thoại của người mua bảo hiểm... - Cô đang định đưa số điện thoại của Lương Tử Tích cho cô ta.

- Cô An, số tiền này chỉ có người được hưởng bảo hiểm mới được lĩnh chứ không phải người mua bảo hiểm, mời cô nhanh chóng đem theo chứng minh thư tới nhận... - Người nhận chỉ có thể là người được hưởng bảo hiểm?

Cô trầm ngâm, ngắt lời cô ta và hỏi một cách dứt khoát:

- Thưa cô, xin hỏi tôi có thể chấm dứt hợp đồng được không? Nếu chấm dứt hợp đồng thì có thể nhận lại bao nhiêu tiền?

Cái bảo hiểm này đối với cô đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì khi cô về nơi chín suối người được hưởng sẽ là con cái của cô và Lương Tử Tích.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng ly hôn rồi, lấy đâu ra con cái?

Đối phương ngưng lại một lúc, rồi lại kiên nhẫn giải thích từng chút một lợi ích của hợp đồng bảo hiểm đến mười phút.

- Nếu như cô và ông Lương có gặp chuyện không may, thì con của cô và ông Lương sẽ không đến nỗi không nơi nương tựa... nếu cô có thể sống khỏe mạnh đến trăm tuổi, thì con của hai vị sẽ được hưởng... như vậy sau này họ sẽ ngày càng hiếu thuận với cô hơn, sẽ mong luôn được trường thọ... - Những lời này, cô đều đã được nghe từ Lương Tử Tích.

Anh trước nay vẫn là người đàn ông giỏi tính toán, không chỉ có những thứ này mà ngay đến bảo hiểm giáo dục của con cái, anh cũng đều đã mua.

- Cô An, theo hợp đồng, nếu cô không có sự cố gì mà muốn đơn phương chấm dứt thì sẽ không được nhận bất cứ khoản tiền bảo hiểm nào. - Cô biết ngay mà, thật hắc ám!

- Tôi biết rồi, ngày mai tôi sẽ đi nhận tiền. - Cô buồn bực cúp máy.

Ngày mai tươi sáng, ngày mai tươi sáng, tươi sáng cái gì đây, con của cô và Lương Tử Tích? Nếu cô mà còn đèo bòng, chắc cô sẽ muốn tự bóp cổ mình mất!

Hợp đồng cũng đã sắp kết thúc, nếu cầm chỗ tiền này đến trả cho Lương Tử Tích thì chính cô cũng thấy mình "thanh liêm" đến mức có vấn đề.

Ngày mai tươi sáng, ngày mai tươi sáng... Ngày mai của cô ruốt cuộc nằm ở đâu? Thật đau đầu!

Cô buồn bực cầm lấy tờ báo đậy lên mặt mình, giả làm một cái xác.

"Hãy theo tiếng gọi của lòng mình, phiêu du tới chân trời góc biển..." - Đột nhiên cô bị thu hút bởi một bài phóng sự về du lịch.

Cô ngồi bật dậy, bắt đầu đọc kỹ bài báo.

Đúng rồi, tại sao cô lại không đi để thay đổi tâm trạng, tìm lại dũng khí để sống tiếp? Tại sao cô lại cứ phải ngồi đây giày vò bản thân? Vừa hay, ngay đến tiền đi du lịch cũng đã từ trên trời rớt xuống rồi!

Cô nghĩ tới nghĩ lui rồi thận trọng gấp tờ báo lại, hạ quyết tâm, nhấn gọi vào một số máy:

- Luật sư Diêu, tôi đã quyết định rồi...

http://tieulun.hopto.org

Ba hôm sau.

Bốn giờ sáng, cô làm thủ tục lên máy bay, thông qua đường kiểm tra an ninh, nhét đồ vào khoang hành lý, ngồi vào vị trí gần cửa sổ. Trạm dừng chân tiếp theo của cô là Hải Nam.

Cô chuẩn bị dành cả một kỳ nghỉ dài để thả lỏng tâm hồn, sau đó sẽ hoàn toàn khôi phục lại.

Cô thích đi du lịch! Khi chưa kết hôn chỉ cần có tiền là cô đi chơi đến quên cả thời gian, nhưng sau khi kết hôn "Trẻ con, anh rất bận, em đợi anh làm xong nốt vụ án này...". Anh luôn luôn bảo cô chờ đợi, đợi anh cùng đi.

Kỳ vọng vào thế giới lãng mạn chỉ có hai người, cô đã hết lần này đến lần khác ngốc nghếch chờ đợi để rồi sau đó hết lần này đến lần khác bị anh cho leo cây.

Bây giờ tốt biết bao, không còn ai bắt cô phải chờ, cô có thể tự do tự tại muốn phiêu du đến đâu thì đến. Tâm trạng cô, lẽ ra phải thấy nhẹ nhõm mới phải, thế nhưng tại sao khi nhìn ra cái sân bay tối đen trước mặt, cô lại thấy lòng mình nặng nề đến khó chịu?

Trời một màu đen kịt, trái tim cô nặng trĩu. Cảm giác thật thê lương.

Hành khách cùng chuyến bay lần lượt vào chỗ ngồi, không phải là gia đình ba người tươi cười hạnh phúc, thì cũng là đôi tình nhân tay nắm chặt tay tình tứ ở bên nhau.

An Tử Minh, đây không phải là tự mày đâm đầu vào chỗ tối hay sao? Thì ra chân trời góc biển cũng đều không dung nạp kẻ thất tình! Cô đã bị cái khung cảnh mỹ mãn trước mắt kích động tới mức muốn lập tức nhảy phắt lên xách hành lý đi về!

Cô sai rồi! Lẽ ra cô nên ném mình tới tận Tây Tạng, giày vò bản thân cho đến mức thân tàn ma dại, sau đó khóc ầm ĩ mà hát to lên rằng, thất tình thì có gì to tát, được sống mới thật là tốt đẹp. Nhưng An Tử Minh thật là thê thảm, sao cô lại không thể học được cái tâm trạng phóng khoáng một mình khoác ba lô đi du lịch khắp nơi như các nhân vật trong tiểu thuyết. Cô đơn khiến con người ta hay nghĩ lung tung. Trời ơi! Ai đến cứu con người cô đơn là cô? Lẽ ra cô không nên tỏ ra bất cần, lẽ ra cô nên rủ cả anh chàng nhí nhố Vương Xuân Đạo đi cùng mới phải.

- Không ngại ngồi cùng chứ? - Đột nhiên, một giọng nói như cơn gió mùa xuân thoảng qua tai cô.

Cô ngước mắt nhìn, sững người một chút:

http://tieulun.hopto.org

- Bác sĩ Trần...

- Đột nhiên phát hiện về Trung Quốc đã mấy tháng rồi mà gần như chưa đi ra khỏi thành phố này, muốn đi du lịch quá. Vừa hay... không ngại chứ? - Người đàn ông khôi ngô ngồi ở vị trí bên cạnh cô, khi nói đến chữ "vừa hay", mặt đầy vẻ ái ngại.

- Không ngại! Tất nhiên là không ngại! Vừa hay, bác sĩ Trần! - Cô cười mỉm, đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình đã khá hơn.

Thì ra, cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, thích vui chơi quậy phá, có bạn bè ở bên, quả nhiên cảm giác muốn khóc biến mất, niềm vui đã xua dần nỗi cô đơn, con người vô tư là cô mới có thể vui vẻ lên mà sống.

Anh tự nhủ với bản thân, chỉ là ly hôn, chẳng có gì to tát, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Vừa đến giờ nghỉ trưa.

- Luật sư Lương, tài liệu của ông Ngô đã chuẩn bị xong, mời anh xem qua một chút. - Anh vừa từ bên ngoài trở về đã nhận tập tài liệu của người trợ lý đang chuẩn bị nghỉ trưa đưa tới.

Đầu bên kia của văn phòng, một đám người xúm xít vây quanh bàn làm việc của một nữ nhân viên, nhìn kỹ, thì ra đều là đám bà tám nhí nhố dưới trướng luật sư Diêu.

Anh gấp kẹp tài liệu lại, đang định quay về phòng để đọc cho kỹ.

- Minh Minh! Minh Minh! "Chân trời góc biển" vui không?

- Vui lắm! Nước biển xanh thăm thẳm, bầu trời và mặt biển như nối liền, nước trời một sắc, đẹp như tranh! Hít thở cái vị trong lành của biển, em cảm động đến muốn khóc! - Giọng nói đầy hưng phấn đầy kiểu kịch bản Hàn Quốc.

Anh dừng chân.

- Có anh chàng ngoại quốc nào không? Đẹp trai không? - Một cô đồng nghiệp vội vã thò đầu ra trước điện thoại, hoa mỹ nói vào ống nghe.

- Rất đông các anh chàng ngoại quốc nhé! Anh nào cũng phong cách, cũng đẹp trai đến làm em phấn chấn cả lên! Ha ha ha! - Cô cười rất phấn khích.

Anh không chút biểu cảm lật đọc tập tài liệu.

http://tieulun.hopto.org

- Oa oa, xem trên báo thấy bên đó có rất nhiều anh chàng ngoại quốc tắm khỏa thân, Minh Minh, em nhìn thấy chưa? - Một đồng nghiệp khác vội vã tiếp lời hỏi.

- Em thấy rồi! Em thấy rồi! Bị em mai phục nhìn thấy hết rồi! - Đầu dây bên kia, cô hào hứng thốt lên.

Mười mấy bà tám nguýt mạnh một hơi, cô gái này dám nói dám làm lắm.

Bàn tay lật tài liệu của anh ngưng lại.

- Nói nhanh nói nhanh, so với đàn ông Trung Quốc thì sao? - Mấy cô đồng nghiệp đã có chồng hồ hởi gặng hỏi, mặt của đám đồng nghiệp nam trong phòng, có vẻ như đã xám đi một nửa.

- Các chị em, về vấn đề "hàng nhập khẩu" và "hàng trong nước" em xin phát biểu ý kiến! - Tuy chỉ nghe thấy tiếng của cô, nhưng dường như có thể hình dung ra cảnh cô đang hào hứng giơ tay, đột nhiên, ý kiến còn chưa phát biểu, chỉ nghe thấy đã bị người khác bịt miệng lại, phát ra những tiếng "âm ư".

Lúc đầu mọi người chỉ nghĩ là do tín hiệu điện thoại không tốt, sau đó lờ mờ nghe được một giọng ấm áp đang thương lượng:

- Bây giờ anh sẽ bỏ em ra, nhưng không được nghịch ngợm như thế nữa nhé! Được không? - Cho dù cách xa cả ngàn cây số, tất cả mọi người vẫn có thể cảm nhận được sự dịu dàng trong giọng nói của người đàn ông.

- Ừ ừ! - Cô gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn đảm bảo.

Đầu dây bên kia, cuối cùng truyền đến tiếng người vừa được thả ra đang thở hổn hển, vỗ mạnh vào ngực lấy hơi:

- Có người kháng nghị, chủ đề này chấm dứt!

Không khí đột nhiên im lặng đến vài giây.

- Oa, thì ra có người đi tuần trăng mật! - Tất cả mọi người không hẹn mà đồng thanh reo lên như vừa tìm ra châu lục mới.

- Luật sư Diêu yêu cầu phòng Nhân sự tuyển một nhân viên văn thư khác, chúng tôi còn lo có người xin nghỉ phép lâu quá nên mất cả "niêu cơm", thì ra có ai đó ăn tình yêu cũng đủ sống rồi! - Một đồng nghiệp nam trêu chọc.

Các đồng nghiệp đều chưa biết, sau này, vị trí công việc sẽ có sự biến động lớn.

http://tieulun.hopto.org

- Chỉ là làm bạn cùng nhau đi du lịch thôi! - Cô phản bác.

Thế nhưng, mọi người trong phòng không tha cho cô, đồng thanh la lên bằng một giọng đầy ngưỡng mộ:

- An Tử Minh... Cô là "sướng" nhất rồi!

Góc khác của văn phòng, có người đã gấp tập tài liệu lại, quay người bước về phòng làm việc của mình.

Phía sau lưng thấp thoáng bay đến:

- Ôi! Anh ấy bị đám "nhện tinh" kéo vào động Bàn Tơ rồi, đang cầu cứu em! Không đùa với mọi người nữa! - Cô ngượng ngùng vội vã tắt điện thoại.

Đầu dây bên kia, truyền lại tiếng "tút tút" gác máy.

Đây là một quán bar âm nhạc cao cấp, là nơi chuyên dành cho những kẻ cô đơn.

Giai điệu u uất của một bản Blues tràn ngập không gian, người chơi đàn dáng điệu tao nhã, mười ngón tay như đang nhảy múa, nhẹ lướt trên những nốt màu đen trắng.

Phía quầy bar, bóng một người đàn ông ngồi cô độc, ăn khớp hoàn mỹ với bản nhạc u buồn, tỏa vào không khí, tạo thành một lớp màng ngăn cách thật xa với xung quanh, khiến những người phụ nữ dám nhìn từ xa chứ không dám tiến gần bắt chuyện.

- Thêm một ly nữa! - Ngẩng đầu tu hết một hơi, anh thản nhiên đẩy ly về phía bartender.

- Thưa ông, ông đã uống rất nhiều rồi - Là khách quen, anh chàng bar- tender trẻ tuổi ngỏ ý khuyên - Cứ uống như thế sẽ rất có hại cho sức khỏe.

- Thế nhưng, tôi vẫn chưa cảm thấy say. - Anh lắc lắc ly rượu không, cười nhạt.

Mỗi buổi tối, anh đều ở chỗ này.

- Rượu không khiến người ta say thực được!

- Thế cái gì mới có thể say thực, anh có thể cho tôi biết không? - Anh hỏi bằng một giọng hết sức nghiêm túc.

- Anh muốn say như thế nào? - Anh chàng bartender hiếu kỳ hỏi.

http://tieulun.hopto.org

Anh trầm tư rất lâu rồi mới thấp giọng trả lời:

- Về đến nhà, sẽ không còn cho rằng có một người khác vẫn đang chờ cửa. Ngủ đến nửa đêm, không còn bật dậy để đắp chăn cho người ấy. Khi cả người ngứa ngáy khó chịu, không còn gọi tên người ấy để cầu cứu. Quan trọng nhất là, sáng sớm khi mơ màng, không còn theo thói quen đưa tay ôm lấy cô ấy để rồi mỗi lần đều phát hiện mình chỉ có thể chạm tới không khí.

Sau đó hết lần này đến lần khác lại vô cùng tỉnh táo nhận ra rằng, người đó đã không còn yêu mình, cô ấy đi rồi, cô ấy không cần mình nữa.

- Nếu cô ấy chính là "thuốc giải rượu" của anh, sao anh không tìm cô ấy về? - Anh chàng bartender trẻ tuổi im lặng lắng nghe tâm sự của khách hàng sau đó nêu ý kiến.

Tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược.

- Muốn cứu vãn, không tỉnh lại được, chỉ có một mình tôi. - Vẻ mặt anh mơ hồ, tự giễu cợt nói.

Anh chàng bartender trẻ tuổi vừa mở miệng, đang định nói điều gì đó nhưng lại bị một cái bóng hoàn toàn không thích hợp với văn hóa "rượu" xuất hiện ở cửa quán bar thu hút.

Tất cả đàn ông trong quán bar đều đưa mắt nhìn, một tia ngưỡng mộ thoáng lên trong mắt họ.

- Có lẽ, ông nên thử dùng một loại "thuốc" khác. - Đột nhiên, một câu nói cắt đứt câu chuyện giữa họ.

- Sao lại một mình ở đây nghe nhạc? Để em làm bạn với anh. - Người phụ nữ gọi một ly rượu, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh nhìn lại, đôi mắt đã có chút mơ hồ, đồng tử co vào một chút, nhận ra người phụ nữ trước mặt.

- Anh không nhớ là đã hẹn em. - Anh cúi đầu, bình thản tiếp tục uống thứ trong ly của mình, không chút nào tỏ ra kích động.

Người phụ nữ không hề bị sự lạnh nhạt của anh làm cho e ngại, ngược lại trầm giọng hỏi:

- Nghe nói, anh đã ly hôn?

http://tieulun.hopto.org

Bàn tay cầm ly rượu của anh ngưng lại một chút.

- Tuy không ai biết lý do hai người ly hôn, nhưng thông tin này không còn là bí mật trong giới luật sư rồi. - Cô giải thích về nguồn gốc thông tin của mình.

Chủ đề này, anh không muốn tiếp tục.

Anh nhấc ly, đang muốn đưa lên miệng uống, ly rượu liền bị một cánh tay ngọc ngà giữ lại.

- Ở đây chán quá, đến chỗ em qua đêm đi. - Cô nói thẳng mục đích của mình.

Anh có một chút ngạc nhiên, hơi giương mắt lên, anh là đàn ông, làm sao lại không hiểu được lời mời hẹn giữa những người trưởng thành. Chỉ là anh không có hứng thú với tình một đêm, cho dù đối tượng có là cô.

Anh buông ly rượu trong tay, lạnh lùng gọi bartender lấy cho ly khác.

- Ngoài nhà anh, anh không quen ngủ ở những nơi khác. - Anh lạnh lùng từ chối.

Thực ra có thể nói, anh đã không quen "ngủ" với người phụ nữ khác.

- Một mình anh về nhà, đối diện với căn phòng trống lạnh lẽo, không cô đơn sao? - Giọng cô nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý.

Anh như bị điểm trúng huyệt đạo.

Cảm giác đau đớn âm thầm đó, đang sắp sửa trào ra từ trong lòng, anh ngẩng đầu tu một hơi rượu lớn, rượu mạnh chảy thẳng từ cổ họng xuống đan điền, thiêu đốt trong cổ họng, trong ruột gan, cuối cùng cũng giúp anh xua đi cái cảm giác đau đớn ấy.

Cô đặt tay lên mu bàn tay anh.

- Chúng ta yêu nhau.

Anh hờ hững nhìn lại.

- Đã không còn bất cứ trở ngại nào nữa.

Anh trầm mặc.

- Là cô ta phản bội anh trước, anh không cần phải chịu sự trói buộc của đạo đức

http://tieulun.hopto.org

nữa. - Cô nhắc nhở anh.

Yêu nhau?

Trói buộc đạo đức?

Đúng rồi! Anh đã yêu Khương Du Tâm mười mấy năm rồi, đã từng do dự, đã từng đấu tranh đến vậy, giờ đây, có thể ở cùng nhau rồi, còn cứ nực cười như vậy chờ đợi điều gì nữa?

- Được rồi, về chỗ em đi. - Anh hờ hững đáp lại.

Anh không muốn một mình đối diện với căn phòng đã từng đầy ắp những yêu thương nhưng giờ đây đã không còn có cô.

Hai tháng rưỡi sau.

Trong nhà vệ sinh nữ, cửa khóa chặt.

Một anh chàng tướng mạo khôi ngô phóng khoáng, ấn thật mạnh một cô gái lên phía trên bệ rửa tay.

- Đau quá đi, cậu nhẹ tay một tí không được à? - Người con gái kêu thống thiết.

- Đừng có động đậy! Thịt còn chưa kéo vào hết, nhẹ tay thế nào được? - Chàng trai gầm lên bực bội.

- Mình không làm nữa, mình không làm nữa! - Cô gái vùng vằng chống cự.

- Hít vào, thở ra! Một, hai, ba. - Người con trai gắng sức, cuối cùng cũng thuận lợi kéo xong khóa của chiếc váy dạ hội.

Chàng trai, dựa vào bồn rửa tay, vừa thở dốc vừa quệt mồ hôi trên trán:

- Mệt chết mất! An Tử Minh hai tháng nay cậu béo lên bao nhiêu cân? - Bộ váy này, anh dựa vào thân hình cô trong trí nhớ để đặt may, không ngờ suýt chút nữa thì xôi hỏng bỏng không.

Vừa mặc xong chiếc váy, suýt chút nữa thì chết ngạt, cô ngượng ngùng giơ lên ba ngón tay.

- Ba cân? Khủng khiếp vậy sao? Không muốn biến thành bà béo thì mau ăn kiêng đi! - Vương Xuân Đạo xoa xoa cằm, thật lòng nêu ý kiến.

http://tieulun.hopto.org

- Ba cân đấy! Không muốn sống nữa! - Cô cúi đầu xuống, rên rỉ.

- Ba cân? Mẹ ơi! Đáng đời, ai bảo cậu uống rượu cho lắm vào! - Vương Xuân Đạo không hề thông cảm với cô chút nào.

Cô sờ sờ vào cái mũi nhỏ nhắn của mình, ngượng ngập trả lời:

- Công việc cần phải như vậy, hết cách...

- Bảo cậu đi làm thư ký chứ có phải đi làm bợm rượu đâu! - Vương Xuân Đạo bất bình - Cấp trên của cậu là loại đàn ông gì vậy, để cho một người con gái yếu ớt một mình chống chọi, thật là quá đáng!

- Luật sư Diêu uống không ít hơn mình đâu, hơn nữa cũng rất quan tâm đến mình, thường xuyên uống đỡ cho mình. - Chỉ là người trong giang hồ, thân không tự tại.

Cô yếu ớt phản bác.

- Đi chiêu đãi nhiều như thế, tiền trợ cấp phục trang của công ty lại chỉ có vài trăm tệ, công ty giẻ rách gì vậy! - Vương Xuân Đạo vẫn tiếp tục cằn nhằn, rồi với tay vào túi đồ nghề lấy ra lược và các dụng cụ khác, bắt đầu giúp cô làm kiểu tóc.

Thời gian này, anh rất phấn chấn, cảm hứng thiết kế cũng rất dồi dào, gần đây Minh Minh đột nhiên được tự do, liên lạc với anh cũng chịu khó hơn.

Chỉ là có chút kỳ lạ:

- Cái anh chồng người gỗ của cậu gần đây không quản cậu sao? - Uống rượu tăng đến ba cân lại còn suốt ngày đi với cậu ta, vậy mà chẳng ai quản cô sao?

Cô sững người nhưng ánh mắt chỉ thoáng qua có một chút rồi lập tức trấn tĩnh:

- Đi nhanh đi, lằng nhà lằng nhằng, còn không đi mình sẽ đá cậu!

- Ok, ok! - Vương Xuân Đạo giơ hay tay đầu hàng, không cẩn thận bị vẻ đẹp của cô làm cho trố mắt.

Chiếc váy dạ hội trắng tinh khôi, phơi ra bờ vai thon thả, làn da rạng rỡ, xoáy đồng tiền ngọt ngào, đôi môi hồng mềm mại.

Bởi vì đã bắt đầu chú trọng hơn đến trang điểm, Minh Minh ngày càng trở nên xinh đẹp, ngay cả anh là anh em thân thiết đã nhìn cô cả hai chục năm nay vậy mà giờ đây trước vẻ đẹp bừng sáng ấy cũng không tránh khỏi mặt đỏ tim run.

http://tieulun.hopto.org

Đuổi được Vương Xuân Đạo cô bắt đầu trốn vào một gian toilet, ngồi trên nắp lavabo, mở túi đồ, bắt đầu tỉ mỉ trang điểm. Buổi tiệc từ thiện tối nay rất quan trọng đối với việc nâng cao uy tín tạo dựng hình tượng cho luật sư Diêu, cô nhất định phải dốc toàn lực!

Cẩn thận vẽ xong lông mày, cô tiếp tục chải mascara, vì lông mi vốn rất dài, mắt lại to, khi chuốt lên một lớp dày mascara, trông giống như một con búp bê sứ hết sức dễ thương.

- Mọi người biết không? Luật sư Diêu hôm nay lại đưa An Tử Minh cùng đi dự tiệc đấy! - Bồn rửa tay truyền đến tiếng rửa tay róc rách và tiếng phụ nữ đang bàn tán. Nhà vệ sinh luôn là nơi khởi nguồn của những tin tức thị phi.

Cô chẳng mảy may bị ảnh hưởng, từ trong túi, lấy ra thỏi son màu hồng phấn, chấm chấm thoa lên môi.

- Tôi cũng nghe nói rồi! Tôi còn nghe nói vì lần dự tiệc này mà Diêu luật sư còn giúp cô ta xin gần một nghìn tệ tiền hỗ trợ phục trang.

Nếu như cô ra ngoài thuê váy áo, lại còn nhờ thợ chuyên nghiệp trang điểm làm tóc nữa, xin hãy tin rằng cô nhất định còn phải bỏ tiền túi của mình ra.

May mà cô thông minh!

- Thật không công bằng! Cô ta dựa vào cái gì!

Dựa vào sự nỗ lực của cô!

- Đúng rồi, cô ta chỉ mới tốt nghiệp phổ thông!

Học vấn là điểm yếu của cô! Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc mới đầu cô đã chịu khó học hành chăm chỉ, ngày ngày phấn đấu tiến lên.

- Giác quan thứ sáu của người phụ nữ cho tôi biết, luật sư Diêu với An Tử Minh nhất định là có tư tình! Luật sư Diêu phong lưu như thế, tôi thấy chắc An Tử Minh sớm đã lợi dụng nhan sắc của mình chủ động nhảy lên giường anh ta rồi!

Câu nói này độc, cô đã ghi nhớ, người nói câu này là một luật sư nhỏ trợ lý dưới quyền Lương Tử Tích.

- Hai tháng trước, khi luật sư Diêu để An Tử Minh thay chỗ của thư ký Mạc, vẻ mặt của những người trong tổ họ mới thật là đặc sắc!

- Đúng vậy, khi đó thư ký Mạc khi đó đã khóc, lại còn nói rằng mình đã nuôi sói

http://tieulun.hopto.org

trong nhà.

Động đến đề tài hấp dẫn, mấy người phụ nữ đứng xúm lại một vòng, bàn tán sôi nổi.

Cô không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục trang điểm.

Cho xin đi, chuyện đã từ bao lâu rồi? Lúc đó chị Mạc có khóc, nhưng cũng đã bị thành ý của cô làm cảm động, những người trong tổ mới đầu có chút sốc, nhưng cuối cùng cũng đều đã chúc mừng cô.

Cô và luật sư Diêu tư tình như thế nào? Cô đầu mày cuối mắt với luật sư Diêu? Luật sư Diêu tặng cô kim cương? Ha ha, đúng là màn đơm đặt tài tình.

Thư ký của Hà hồ ly, trợ lý của Lương Tử Tích, ngoài ra còn có vài luật sư trẻ độc lập nữa, cô đều đã ghi nhớ!

Giữa các đồng nghiệp không cùng tổ luôn ngấm ngầm có ý ganh ghét cạnh tranh, bêu xấu cô, cô chẳng thấy lạ chút nào.

- Nhưng thực ra mà nói, An Tử Minh phụ trách công tác liên lạc với Hiệp hội Luật sư và Cục Tư pháp thực sự làm không tồi chút nào. - Cuối cùng cũng có người nói được một câu công bằng.

- Không chỉ có thế, không biết cô ta làm thế nào mà giúp luật sư Diêu tham dự vào được mấy ủy ban cực kỳ khó khăn.

Đó là do cô chạy đến lìa cả chân, nói đến khô hết cả cổ, nịnh nọt người phụ trách đến mức chỉ thiếu nước đến lau nhà cho nhà người ta.

- Cô ta đã len lỏi tới mức rất thân quen với cả các thư ký trưởng của Ủy ban Chuyên trách Pháp luật Đảm bảo và Ủy ban Chuyên trách Pháp luật về phá sản và thanh lý.

- Không chỉ có hai ủy ban này, ngay cả ở các ủy ban như Ủy ban chuyên trách Pháp luật về Thuế vụ, Ủy ban chuyên trách Pháp luật về Kế toán Kiểm toán... Rất nhiều người phụ trách cũng chỉ rõ muốn gặp cô ta, đều khen cô ta đầu óc linh hoạt, bàn chuyện dễ vào.

Dễ bàn chuyện là bởi vì cô đã điều tra rất nhiều, tính cách của mỗi người phụ trách cô đều nắm được đến tám chín phần.

- Ây, dù sao hai tháng nay từ ngày luật sư Diêu có An Tử Minh làm trợ thủ, cứ

http://tieulun.hopto.org

như vớ được thượng phương bảo kiếm, ở đâu cũng có thể nhìn thấy cái bóng bừng bừng khí thế của anh ta! - Một trợ lý nhỏ dưới trướng của Lương Tử Tích thở dài - Ngược lại thì sự nghiệp của luật sư Lương cứ như đang tuột dốc, trước kia án ủy thác muốn nhận cũng không nhận hết, giờ thì ít đi nhiều rồi, hơn nữa anh ấy lại không thích nhận những vụ án khó nữa...

- Vì cái tin xấu đấy mà, dù sao thì cả giới luật sư đều biết luật sư Lương đã ly dị, giờ lại qua lại với đương sự của anh ta, xảy ra tin xấu như vậy, dù sao cũng sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp.

- Nghe nói là ngay cả tư cách ủy viên của Ủy ban Chuyên trách về Hôn nhân cũng bị bãi rồi...

- Bực mình nhất là luật sư Lương vừa bị bãi nhiệm thì An Tử Minh liền lập tức tìm cách để luật sư Diêu thay vào chỗ trống đấy. Nghe nói khi ấy luật sư Lương nghe được tin này, cả người cứ ngây ra!

- Cùng làm trong ngành luật, vì lợi ích mà lại không nể mặt nhau đến mức ấy. - Người đưa chuyện tỏ ra không thể chấp nhận được đối với việc làm của An Tử Minh - Đúng là coi thường loại người như thế!

Cô đã trang điểm xong, tì mặt lên đầu gối, nghiêm túc ngồi nghe và rút kinh nghiệm.

Việc này, quả thực cô không đúng. Cô không nên nóng vội lập công mà khiến luật sư Diêu và luật sư Lương có thể nảy sinh mâu thuẫn, lần sau cô đã biết rồi, cô sẽ lễ phép mà thăm hỏi ý kiến của luật sư Lương trước, sau đó mới ra tay!

Xong rồi, cô đã tự kiểm điểm xong! Bây giờ có phải là cô nên đánh động một chút để đám người tào lao đang chuẩn bị rời đi kia biết rằng cô cũng có mặt?

Đúng lúc cô đang chuẩn bị ra mặt thì...

- Ôi! Luật sư Lương! - Đám người tào lao đã đi ra đến cửa kêu lên kinh ngạc.

Lương Tử Tích đang đứng rửa tay ở bồn rửa tay chung trước của khu vệ sinh, thật không may, khu vệ Nam và Nữ chỉ cách nhau có một bức vách ngăn, những lời vừa rồi, anh đều nghe rõ mồn một.

Đám người kia lấm lét, định lặng lẽ lách qua anh tản đi.

- Đợi đã! - Đột nhiên, anh gọi họ lại.

http://tieulun.hopto.org

- Lần sau khi nào buổi tối ở nhà xem phim truyền hình đến mụ mị đầu óc, đề nghị mọi người hãy gọi một cuộc điện thoại đến văn phòng. - Anh từ tốn nói.

Cả đám người ngây ra, không hiểu anh đang nói gì.

- Nếu lớp bổ túc không có tiết học, cô ấy sẽ không rời văn phòng trước mười giờ. - Anh rút một tờ giấy, vừa lau khô tay vừa nói.

- Hai tuần trước, vì giúp Luật sư Diêu lo chuyện, cô ấy đã phải uống rượu cùng với khách, uống đến đau dạ dày suýt chút nữa phải vào viện, ngày hôm sau mặt còn trắng bệch như xác chết vẫn cứ đi làm như bình thường.

Mọi người nhìn nhau, giờ ai cũng đã hiểu "cô ấy" mà luật sư Lương nói đến là ai.

- Có thời gian tào lao chuyện của người khác, chi bằng tập trung vào phát huy ưu điểm của mình! - Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, không hề giống như đang giáo huấn, nhưng nghe kỹ lại sắc bén đến làm người khác phát run.

- Lương luật sư, chúng tôi sai rồi! - Mấy người phụ nữ xám mặt ngượng ngập nhận lỗi, sau đó nhanh chóng lẩn đi.

Anh vừa định cúi người vứt giấy vào thùng rác:

- Luật sư Lương, xin chào! - Phía sau lưng, một giọng chào rất dõng dạc.

Cô chào hỏi bất cứ ai trong Văn phòng này cũng đều rõ ràng, hồ hởi như vậy.

Lưng anh cứng đờ. Thậm chí, không dám quay đầu.

Đã chào rồi, là do anh không có phong độ không quay đầu lại, cô nhún vai, đi lướt qua anh.

Điện thoại của anh và của cô cùng đổ chuông một lúc.

- Anh Phong à? Mấy giờ em hết giờ làm à? Không cần đâu, hôm nay anh không cần đến công ty đón em, bây giờ em còn phải đến một buổi tiệc chiêu đãi, đợi khi nào em gần say em sẽ nhắn tin cho anh, anh phải lập tức đến cứu em ngay nhé! - Cô đi xa dần, bóng dáng cô trong chiếc váy dạ hội đẹp đến rất xa lạ, rất xa lạ.

Hình như, lại béo lên một chút rồi.

Nhìn theo bóng cô, anh ngây người, một cảm giác mất mát kỳ lạ.

Chiếc điện thoại vẫn kiên trì réo mãi, anh nghe máy:

http://tieulun.hopto.org

- Tích, cùng ăn cơm nhé, sau đó buổi tối đến chỗ em qua đêm?

- Hôm nay không được, anh hơi bận, lần sau đi! - Không nghĩ nhiều, anh lịch sự từ chối.

- Có đôi tình nhân nào bảy ngày không gặp nhau, ngay đến một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có không? - Vì bị từ chối, giọng nói của cô không dễ chịu lắm.

Đối diện với việc bị cô trách móc, anh lặng im một hồi:

- Đến một tuần không gặp nhau rồi sao? - Anh đúng là bận đến hồ đồ thật rồi, căn bản không hề nhớ hai người đã lâu không gặp mặt.

Không khí như ngưng lại.

- Đối với bạn gái, anh vẫn luôn lạnh nhạt thế sao? Gặp cũng được, mà không gặp cũng không hề nhung nhớ?

Anh trầm mặc, trước đây khi yêu Hà Huyên Na anh cũng vậy, rất bị động.

Ở cùng với Minh Minh, hễ về đến nhà là anh có thể nhìn thấy cô, đưa tay ra là có thể ôm cô, dễ dàng có thể bị cô gợi lên cảm giác cuồng nhiệt. Như vậy có thể coi là lạnh nhạt sao?

- Để anh sắp xếp thời gian chút. Tối chúng ta ăn cùng nhau nhé! - Anh nhẹ nhàng đổi chủ đề.

Khương Du Tâm tắm xong, khoác lên mình bộ áo choàng ngủ thắt đai lưng gợi cảm, từ nhà tắm bước ra, mái tóc dài bình thường vẫn hay cuộn lại, lúc này buông xõa từng lọn, bớt đi chút khí chất cao ngạo, thêm vào sự yếu mềm nữ tính.

Anh dựa mình vào ban công, trên tay kẹp điếu thuốc đang đốt dở, khói thuốc lúc mờ lúc tỏ, anh ngẩng nhìn ánh trăng, xuất thần, mông lung, mơ màng, trong khói thuốc vây cuốn, tinh thần của anh có một tia yếu đuối, giống như một đứa trẻ không tìm thấy đường về nhà.

Khương Du Tâm chợt rùng mình.

Nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, anh choàng tỉnh, dập tắt thuốc:

- Xin lỗi!

Trong hơn một tháng yêu nhau, anh rất đúng mực, luôn tỏ ra rất có phong độ và cũng rất nhường nhịn đối với cô, là một người bạn trai hoàn hảo.

http://tieulun.hopto.org

- Anh biết hút thuốc sao? - Khương Du Tâm có chút bất ngờ, xem ra họ vẫn chưa hiểu đủ về nhau.

Anh hơi cười. Anh biết hút thuốc, ngày trước khi chưa kết hôn, những lúc áp lực nhiều, anh thường hay hút. Sau này vì muốn có con nên đã cai.

Khương Du Tâm chăm chú hỏi anh:

- Có chuyện gì à? Là vì ở bên em bị một số người bàn tán những điều khó nghe khiến sự nghiệp bị ảnh hưởng, cho nên tâm trạng mới không tốt? - Cô không phải kiểu người thích ôn tồn lắng nghe người khác, nhưng anh không giống người khác, chỉ cần anh muốn nói, cô tình nguyện nghe anh tâm sự.

- Anh không quan tâm đến việc đó. - Anh đột nhiên không có ý muốn leo cao trong sự nghiệp một chút nào, giậm chân tại chỗ, hay trượt xuống, dường như anh đều không quan tâm.

Thế nhưng, rõ ràng, Khương Du Tâm đã hiểu sai ý anh.

Cô tiến lên trước, ôm lấy eo anh, nói thật khẽ thật chậm:

- Ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều nữa. - Cô không phải người phụ nữ dịu dàng, nhưng đối với anh, cô đã nhẫn nại đến mức chính bản thân mình cũng không ngờ được.

- Tối nay, anh có chút việc, phải về nhà sớm. - Anh không thể đáp lại cái ôm của cô.

Anh muốn được yên tĩnh ở một mình một chỗ.

Anh không muốn về nhà để một mình đối diện với căn phòng nơi đầy ắp những kỷ niệm với biết bao ân ái, cũng không muốn ở lại đây nơi mà hết đêm này qua đêm khác, nằm trong một căn phòng xa lạ, mở mắt trừng trừng cho đến khi trời sáng.

Đột nhiên, anh cảm thấy mình dường như đã biến thành một con bù nhìn rơm, không tìm thấy trái tim của mình, chỉ có thể đứng im ở đó, bởi vì, cũng không tìm thấy đường về nhà như vậy.

- Lại không ngủ ở đây sao? - Khương Du Tâm nhíu mày.

Anh gật đầu.

- Ngủ sớm đi, anh về trước đây.

http://tieulun.hopto.org

Khương Du Tâm càng nhíu mày sâu hơn. Về bây giờ? Họ thậm chí còn chưa hề làm tình... không lẽ anh không có nhu cầu?

Cô ngước nhìn anh trầm tư, là vì cô không "phóng túng" khi ở trên giường như vợ trước của anh? Hay vì ngay cả trong lúc ân ái dạt dào cô cũng hết sức giữ kẽ? Cho nên, anh ở trên giường cũng rất tỉnh táo, rất lí trí, thậm chí đến ánh mắt cũng chưa từng thoáng qua một chút mê cuồng.

Anh là một người tình hoàn mỹ, ngay cả trên giường cũng rất giữ phép lịch sự, vuốt ve, hôn nhẹ, tiếp xúc, chưa bao giờ tạo cho cô bất kỳ sự khó chịu nào, hơn nữa, nếu bao cao su có vừa vặn dùng hết, cho dù vào thời kỳ an toàn của cô, anh cũng không hề buông thả bản thân. Khoảng cách giữa họ dù rất gần, nhưng trước sau vẫn như có tầng vách ngăn cách.

Trước khi anh chuẩn bị quay người, cánh tay cô ôm lấy vai anh, nghiêm túc hỏi:

- Không một cái Goodbye-kiss sao?

Anh không hề kháng cự, cúi đầu, hôn nhẹ lên má cô.

Anh luôn là người bạn trai cầu gì được nấy. Chỉ có điều, cái hôn này không khác gì với chuồn chuồn đạp nước.

Có phải hôn sai chỗ rồi không? Hôn thế này, giống như cách xã giao của người nước ngoài khi một quý ông hành lễ với quý bà, chẳng hề giống đôi tình nhân âu yếm chút nào.

Từ nhà Khương Du Tâm đi ra, thật không may, vì quên không tắt đèn xe, bình ắc quy đã hết điện. Anh định bắt taxi, nhưng vì nhà Khương Du Tâm là khu biệt thự, anh đứng ở cổng một hồi mà cũng không thấy bóng dáng chiếc taxi nào. Một thanh niên trẻ thấy vậy chạy tới, hỏi anh với vẻ rụt rè:

- Ông Lương, có cần cháu đưa ông về nhà không?

Nghe tiếng thanh niên đó, anh có chút bất ngờ.

- Nếu có thể được thì rất cảm ơn cậu. - Anh lịch sự đáp lại.

- Tất nhiên là không có vấn đề gì! - Đôi mắt cậu thanh niên sáng lên hào hứng.

Ngồi trên xe nhà họ Khương, anh câu được câu chăng nói chuyện với đối phương.

- Ông Lương, cháu họ Mạc, ông là thần tượng của cháu đấy! - Cậu thanh niên

http://tieulun.hopto.org

còn rất trẻ, sự sùng bái toát ra từ lời nói.

- Thần tượng? - Anh khẽ nhếch môi, hai chữ này có chút xa lạ, anh có gì để đáng để người khác sùng bái? Gần đây, anh thường tự chán ghét chính bản thân mình.

- Đúng vậy! Chú cháu nói, toàn bộ mọi người trong ngành đều biết, Lương luật sư với công việc luôn nhanh, độc, mạnh!

Nhanh, độc, mạnh? Đã từng... đã rất lâu rồi anh không còn nhận những công việc đòi hỏi phải vắt óc nữa.

- Ông là người sống trên đỉnh cao tiền tài, không giống kiểu người như chúng cháu! Quên mất chưa tự giới thiệu, chú cháu là lái xe của nhà họ Khương, cháu từ nhỏ đã mất cha mẹ, lớn lên là nhờ chú ấy nuôi dưỡng. Tuy cháu không thi đỗ đại học, nhưng cháu đã báo danh đi thi, là về chuyên ngành luật! Hi vọng tương lai có thể trở thành một người có ích như ông! - Chàng thanh niên vô tư thao thao bất tuyệt.

Thật đúng là một cậu bé đơn thuần. Anh càng lúc càng thích tiếp xúc với những người như vậy.

Môi anh nhếch lên một chút:

- Thế hiện giờ cậu đã đi làm chưa?

Cậu thanh niên ngập ngừng một lúc.

- Cháu bình thường thì làm vài việc vặt, thỉnh thoảng giúp chú cháu lái xe, chú thường mắng cháu chẳng có tiền đồ gì... - Một đứa trẻ ăn nhờ ở đậu.

Anh trầm tư một lúc, quyết định giúp cậu ta:

- Cậu có thích lên truyền thanh kiếm ít tiền tiêu vặt không? Đài phát thanh mấy lần mời tôi tham gia chương trình giới thiệu về luật hôn nhân, rất đơn giản, chỉ cần cầm sách luật đọc theo và ghi âm lại là được. Tôi không muốn đi. Nhưng bên đài phát thanh muốn dựa vào danh tiếng của tôi, nhờ tôi giới thiệu cho một người có giọng tương tự, cậu rất phù hợp.

Giọng cậu thanh niên vô cùng giống giọng anh, khi nãy đến chính anh cũng phải ngẩn người ra một lúc.

- Ông Lương, có thật không? - Mắt cậu thanh niên sáng rực.

Anh đưa danh thiếp của người phụ trách tiết mục bên đài phát thanh cho cậu ta :

http://tieulun.hopto.org

- Nói với bên đó là Lương Tử Tích giới thiệu cậu đến là được.

Anh của ngày trước, rất coi trọng uy tín và danh dự, quyết không thể có chuyện tìm người khác thay thế mình tham gia chương trình một cách hoang đường thế này, nhưng anh của bây giờ, cho dù bị người ta vạch trần, bị người ta khinh bỉ cũng không còn quan trọng.

- Ông Lương, một người thành công như ông mà lại không hề lên mặt! - Cậu thanh niên rất cảm động nói.

- Thành công? - Anh dựa vào lưng ghế, tự châm biếm - Một luật sư, đến chính gia đình mình còn không giữ nổi, còn tham gia chương trình gì, còn nói gì chuyện luật hôn nhân với người ta? - Ngực, hơi nhói lên.

Vẻ mặt cậu thanh niên như đột ngột bị sét đánh, bàn tay nắm đang nắm vô lăng bắt đầu run lên bần bật.

- Ông Lương, cháu, cháu... - Muốn nói nhưng không thể thốt ra, lòng đầy dằn vặt.

Có quá nhiều điều đang e ngại khiến cậu không đủ dũng khí để nói ra sự thực.

Chỉ có thể đưa mắt không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu quan sát luật sư Lương đang lặng lẽ trông ra cửa sổ nhìn cảnh vật vùn vụt trôi qua.

Khi xe về gần đến khu nhà, anh nhắc nhẹ:

- Đến nơi rồi!

- Luật sư Lương, nhưng... - Còn chưa tới mà.

- Tôi còn đợi người. - Khẽ cười lịch sự, anh xuống xe, đóng cửa lại - Hôm nay cám ơn cậu rất nhiều.

- Luật sư Lương... - Cậu ta áy náy...

Anh lại đứng đây.

Không biết bao đêm mất ngủ, anh thường đứng ở đây, chỉ hy vọng người ở phía trên kia, có thể linh cảm thấy điều gì đó mà ngó ra ngoài cửa sổ.

Thế nhưng, một lần cũng chưa hề có.

- Emily, buổi tiệc thế nào? Vui chứ?

http://tieulun.hopto.org

Đầu dây bên kia trầm lặng giây lát, sau đó hỏi:

- Luật sư Lương, sao anh không tự mình đến? Những buổi tiệc như thế này rất có lợi cho tương lai sự nghiệp của anh.

Anh lắc đầu nhè nhẹ:

- Không, tôi đến đó, sợ cô ấy sẽ không thoải mái...

Thực ra, ai mới là người không thoải mái?

Hôm nay, anh thậm chí còn không dám ngoái đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Bởi vì, anh sợ nhìn thấy quá nhiều niềm vui trong đôi mắt ấy. Thứ niềm vui như thể được hồi sinh sau khi rời xa anh.

- Cô ấy và luật sư Diêu đều uống nhiều rồi. - Biết anh muốn hỏi gì, Emily đi thẳng vào vấn đề - Bạn trai... của cô ấy đã đến đón cô ấy đi rồi... - Trong giọng nói có chút thương hại.

- Ừ, cám ơn. - Anh tê dại cúp điện thoại, không hề thấy ngạc nhiên.

Anh, sớm đã không còn đau nữa...

Không phải đợi lâu, chiếc xe Mondeo quen thuộc chạy lại gần, giống như trước đây, anh ẩn mình vào góc tối.

- Sao lại không biết quý trọng bản thân mình chút nào? Đúng là sắp bị em làm cho tức chết rồi! - Người đàn ông đó dù giọng nói hay hành động cũng đều hết sức dịu dàng, chiều chuộng, anh cởi dây an toàn cho cô rồi giống như trước đó vẫn làm, cúi người xuống.

Cô nhảy lên lưng anh, cười khanh khách, có chút nhõng nhẽo đáng yêu của phụ nữ. Xem ra, cô lại say lắm rồi.

Anh cõng cô, đi lên gác xép.

- Hôm nay em lại được luật sư Diêu khen đấy! Nói nhỏ với anh nhé, anh ấy nói sắp sửa thưởng riêng cho em! - Cô tự hào nói.

Cảm giác thành công trong công việc thật tuyệt vời.

- Tiểu Minh rất giỏi, Tiểu Minh tài nhất! - Đối phó với người say thì phương pháp sáng suốt nhất nên là phụ họa theo, nếu không muốn rước họa vào thân.

http://tieulun.hopto.org

Được khen ngợi, cô hài lòng gục khuôn mặt nhỏ nhắn của mình mặt vào bả vai anh. Họ căn bản không để ý thấy phía xa kia có một người đàn ông khác đang đứng đó.

Lên lầu, bật đèn.

Mấy phút sau, đèn đóm tắt phụt.

Người đàn ông đó, không hề quay xuống.

Anh cũng đã từng đứng đợi ở chỗ này như vậy, đợi mãi, đợi mãi, đau đến vô bờ để rồi cuối cùng chỉ còn là tê dại.

Quán bar đêm ấy, anh không vì trống vắng mà ôm lấy Khương Du Tâm. Chính vào cái ngày thứ hai khi đã chờ đợi vô vọng cả đêm ấy, anh mới say rượu mà nảy sinh quan hệ với Khương Du Tâm, từ đó hai người mới bắt đầu qua lại.

Như thế không phải là rất tốt hay sao? Không phải cuối cùng anh cũng đã không còn phải áy náy gì mà chạy lại phía "tình yêu" của mình sao? Nhưng tại sao, ngực anh lại hoàn toàn trống rỗng, trống rỗng đến mức cả thế giới dường như đã trở lên u ám...

Bởi vì

Anh và cô đã là hai đường kẻ song song, mỗi người đều chạy về phía cuộc sống riêng của mình.

Ngoài trời mưa lất phất.

Anh và Khương Du Tâm hẹn nhau ở nhà hàng, vừa vặn bắt gặp cô.

Hôm nay, cô mặc một chiếc váy liền thân mang hơi hướng thời trang Hàn Quốc, eo thắt chiếc thắt lưng màu nâu cá tính, trông vừa trang nhã lại rất gợi cảm, bước chân anh ngưng lại.

- Trưởng thư ký Ngô, xin mời xem qua một chút, đây là hồ sơ kế hoạch của luật sư Diêu ứng tuyển vào vị trí ủy viên của Ủy ban Chuyên trách Tài sản Quốc hữu...

Từ xa, anh đã nhìn thấy cô.

Không thể không thừa nhận, cô là người có tài giao thiệp, về điểm này luật sư Diêu tinh tường hơn anh.

- Đi thôi, chúng ta đổi nhà hàng khác. - Anh nhẹ nhàng nói với Khương Du

http://tieulun.hopto.org

Tâm.

Ánh mắt cao ngạo của Khương Du Tâm quét qua, đã nhìn thấy ở vị trí bàn bên cạnh cửa sổ, cái bóng dáng nhỏ bé đang ra sức làm thuyết khách của cô.

- Tại sao phải tránh mặt cô ta? - Ẩn giấu trong vẻ ngạo mạn là sự sắc lạnh.

- Không ai phải tránh mặt ai hết! - Cái sắc lạnh của cô làm thái độ của anh điềm tĩnh lại. - Em nói có chuyện muốn nói với anh, anh chỉ nghĩ, nói chuyện thì ở đâu cũng được! - Anh không thích thái độ ép người như vậy.

Cho dù bây giờ Minh Minh đã có bạn trai, anh cũng không muốn phô bày bạn gái mới của mình ra ngồi cùng phòng ăn với vợ cũ.

Khương Du Tâm khựng lại một chút, cô không muốn để xảy ra chuyện không vui với anh.

- Được rồi! Dù sao cái nhà hàng kiểu phát thẻ hội viên này cũng chẳng còn chút ý nghĩa nào, loại người nào cũng có thể vào được!

Lời nói của cô làm anh sững người, cảm giác khó chịu trào lên trong lòng.

Với tính cách của Khương Du Tâm nói ra những lời như thế có gì là kỳ lạ? Nhưng tại sao lúc này anh lại muốn nổi nóng đến vậy, anh thực sự không thể chịu đựng được khi người khác dùng những lời lẽ khinh thường như vậy để chĩa vào cô.

Im lặng một lúc, anh dằn lòng lại.

Anh đã có một cuộc hôn nhân thất bại, qua lại với Khương Du Tâm, anh không có ý định chơi đùa, cho nên, anh bắt buộc phải học cách khoan dung.

Lồng ngực bức bối, anh đi trước tiến ra khỏi cửa hàng, Khương Du Tâm thẳng dóng lưng bước theo sau. Cái thời tiết quỷ quái này, ai muốn đổi nhà hàng cơ chứ?

- Muốn ăn gì? Đồ ăn Pháp có được không? - Mở cửa xe, anh miễn cưỡng cười với cô.

Khương Du Tâm ngồi vào xe, không nói thêm lời nào. Thái độ của anh với vợ cũ khiến cô rất bất mãn.

Họ đến với nhau một cách quang minh chính đại, cô không thể hiểu được, tại sao phải tránh mặt người phụ nữ kia. Hơn nữa, cô tin rằng, cái tin họ qua lại với nhau, cô ta chắc chắn không thể không biết.

http://tieulun.hopto.org

Không khí như ngưng lại trong chốc lát.

- Em có gì cần nói với anh? - Anh chủ động phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Em đã tìm được văn phòng cho anh, cũng đã đặt cọc rồi! Văn phòng mới có vị trí rất sang trọng, sẽ giúp ích cho anh rất nhiều! Giấy phép kinh doanh em sẽ nhờ người trong phòng Đối ngoại của công ty ra mặt lo giúp. Anh không cần làm gì cả, chỉ cần đổi sang một nơi mới, một môi trường mới làm đại cổ đông là được! - Cứ luôn chờ đợi anh triển khai cái kế hoạch thi triển tài năng của mình thế nhưng mãi mà vẫn không hề có chút động tĩnh, Khương Du Tâm đã hết kiên nhẫn, hơn nữa, anh hiện nay vẫn làm cùng công ty với vợ cũ, đây là điều mà cô không thể cho qua.

Anh sửng sốt.

- Anh không muốn đổi chỗ làm! - Anh lập tức từ chối.

- Anh còn ở lại đấy để làm gì? Vì vụ án ly hôn của em, lẽ nào các cộng sự không có chút khúc mắc gì với anh?

Có, tất nhiên là có!

Người có tính cách khoáng đạt như ông chủ lớn và xử lý khôn khéo như luật sư Diêu tuy rằng sau này không hề nhắc gì tới chuyện đó thế nhưng không thể có chuyện không có chút khúc mắc nào. Thậm chí, qua rất nhiều việc, anh có thể nhận thấy ông chủ lớn đã không còn tín nhiệm mình như trước. Đối với những điều này, anh chẳng hề oán giận, mỗi người đều phải trả giá cho những việc mà mình đã làm! Họ chịu giữ anh lại, đã là sự khoan dung quá lớn.

- Sự tín nhiệm là do gây dựng mà có, anh đang chuẩn bị dùng mấy năm sắp tới để lấy lại niềm tin của các cộng sự! - Anh nói như đinh đóng cột.

Anh đã từng có ý nghĩ ra làm riêng, nhưng nó không tồn tại bao lâu. - Luật hình sự không phải chuyên ngành của anh, em sẽ trả lương cao để tìm luật sư giỏi đến làm việc! Anh không thích tiệc tùng chiêu đãi, cũng chẳng sao! Chỉ cần chịu bỏ tiền thì giám đốc tốt nhất của bộ phận đối ngoại cũng sẵn sàng vì một câu nói của anh mà bán mạng! Tích, thực sự không sao đâu! Bởi vì em ở bên cạnh anh, em sẽ giúp đỡ anh, giúp anh cao hơn tất cả những người khác! - Người đàn ông của Khương Du Tâm, nhất định phải đứng cao hơn tất cả những người khác!

Anh nhíu mày, lẽ nào cô không hiểu những điều anh đang nói? Anh đã hoàn toàn không còn ý nghĩ rời bỏ Văn phòng Luật.

- Anh ở công ty này nhiều năm như vậy, đã có tình cảm, anh không muốn ra đi!

http://tieulun.hopto.org

- Anh không thích người khác có ý đồ can thiệp vào sự nghiệp của mình!

Lời của anh khiến Khương Du Tâm không thể không nghi ngờ:

- Lương Tử Tích, anh rốt cuộc còn tình cảm với công ty hay còn tình cảm với vợ cũ của mình? - Rõ ràng có cơ hội để phát triển cao hơn vậy mà vẫn cố ở lại cái công ty không còn tín nhiệm mình nữa, anh muốn gì?

Hơi thở anh trở nên yếu ớt. Nếu như rời khỏi công ty, có lẽ ngay đến việc gặp Minh Minh một lần cũng khó tựa lên trời. Anh đang làm sao đây? Vừa nghĩ đến việc có thể không còn gặp lại cô, anh căn bản không thể chịu đựng nổi.

Thấy anh căn bản không biện giải được, Khương Du Tâm cảm thấy lòng kiêu hãnh của mình bị tổn thương nghiêm trọng. Cô ngoảnh mặt đi, cực kỳ tức giận.

- Dù thế nào đi nữa, em cũng sẽ thu xếp cho anh! Anh phải rời công ty đó! - Cô mạnh mẽ yêu cầu.

Quãng đường phía trước của anh cô đều sẽ lo hết, thực sự không cần anh phải làm cùng công ty vợ cũ với tư cách một cổ đông nhỏ nữa.

Anh vốn luôn điềm tĩnh, lúc này cả khuôn mặt sầm lại, tim như rơi xuống xuống đáy vực. Anh và Khương Du Tâm vốn dĩ không thể nói chuyện với nhau.

Em sẽ thu xếp cho anh...

“Em muốn ra ngoài đi làm”

“Có thể đừng quậy phá nữa được không?”

...

“Cụ thể công việc của em là gì?”

“Em không cần làm gì cả, chỉ cần ngoan ngoãn là được rồi!”

...

“Em muốn kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình.”

“Dựa vào mình? Em lấy cái gì mà dựa vào mình?”

...

Là tâm trạng này sao?

http://tieulun.hopto.org

Anh làm sao có thể đã từng mặc nhiên muốn khống chế tất cả mọi thứ của cô như vậy, chỉ bởi vì muốn khóa cô thật chặt bên mình. Khi đó, làm sao cô có thể chịu đựng được anh? Những chuyện cũ khiến anh cảm thấy như nghẹt thở.

- Việc của anh, anh tự biết tính toán, em không cần hao tâm thu xếp cho anh. - Anh lạnh lùng từ chối.

Nhiệt độ trong xe bỗng chốc như hạ xuống đến âm độ, họ chẳng ai nói một lời nào.

Chỉ có con búp bê theo nhịp chuyển động của xe, đầu lúc lắc từ bên này sang bên kia, phát ra những tiếng "tích tắc" nho nhỏ.

Cô nheo mắt, khuôn mặt tươi cười của con búp bê đó càng nhìn lại càng thấy chướng, càng nhìn càng thấy giống một ai đó. Bất ngờ, cô giơ tay chộp lấy con búp bê, mở cửa kính, vung lên, ném ra ngoài, âm thầm giận dữ làm liền một mạch.

"Kít"... Xe phanh gấp lại, nếu như không có dây an toàn thì suýt chút nữa cô đã ngã nhào ra ngoài.

Anh mở cửa xe, bất chấp trời đang mưa nhỏ, vội vã lao ra. Nước mưa bay táp lên trán, lên mặt anh, nhanh chóng chảy thành dòng.

Anh nóng ruột men theo con đường vừa đi qua tìm kiếm, lưng đẫm nước. Cuối cùng cũng phát hiện ra con búp bê đang nằm ở giữa đường, vẫn trong tư thế lúc lắc đầu đáng yêu khi nãy. Anh thở phào, đang muốn lao ra. Thế nhưng, đã muộn một bước, một chiếc ô tô chạy vụt qua, bánh xe lăn qua con búp bê một cách không hề thương tiếc.

Con búp bê bằng nhựa bỗng chốc vỡ tan tành. Anh đờ đẫn đứng nguyên tại chỗ, nước mưa táp lên mặt, từng giọt từng giọt.

Khuôn mặt bị đứt lìa của con búp bê vẫn cười với anh.

Nó đang cười gì? Cười anh không thể bỏ được cô chăng?

Anh lặng lẽ bước đến, lặng lẽ nhặt lên con búp bê lúc này đã mất cả chân tay. Anh không thể bỏ cô, anh thừa nhận điều này, không có gì đáng phải xấu hổ...

Khương Du Tâm cũng bước xuống xe, vẻ mặt vô hồn, nhìn chằm chằm vào anh.

Cô từng bước, từng bước tiến lại phía anh.

Chẳng phải cô đã chiến thắng giòn giã người đàn bà đó sao? Tại sao, cô giờ đây

http://tieulun.hopto.org

ngay cả một chút phần thắng cũng không nắm chắc?

Anh ngước mắt, nhìn lại cô.

- Khương Du Tâm, chúng ta không hợp nhau. Chúng ta chia tay...

Đã sai ở đâu? Tình yêu của anh mãi chỉ dừng lại trong cậu bé mười sáu tuổi, không cách nào kéo dài đến cái bản thân ba mươi hai tuổi hiện nay.

Thứ mà anh yêu chỉ là cái tình yêu trong ký ức, nỗi sợ hãi, sự hoang mang trong lòng, đều là do cái tình yêu mà khi đó đã không kịp thu hồi lại.

Anh đã nhìn rõ, thực sự đã nhìn rõ.

Dường như thấy rõ anh đang muốn nói gì, cô dứt khoát cắt lời anh:

- Em - Có - Thai - Rồi.

Cô và Khả Khả ngồi trong bệnh viện.

Cô toàn thân bất động, trong tay nắm chặt tờ phiếu xét nghiệm siêu âm. Đứa bé đã được mười sáu tuần.

- Tay và chân thai nhi đều khỏe mạnh, tuy nhiên có triệu chứng của bệnh down, đề nghị làm khâu xét nghiệm tiếp theo. - Cô đờ đẫn ngồi đó, chân tay lạnh ngắt.

- Sao cậu lại hồ đồ như vậy, có thai hơn ba tháng rồi mới biết... - Chỗ cứng nơi vùng bụng càng lúc càng to, sợ rằng mắc u phụ khoa, không ngờ đi kiểm tra mới phát hiện ra...

Khả Khả gục đầu vào bờ vai cô khóc rấm rứt:

- Kinh nguyệt của mình từ trước đến giờ vốn không đều, hơn nữa, thời gian trước còn thấy ra một chút hồng hồng, mình không thể ngờ đến... - Chỉ cho rằng lần này ra hơi ít, căn bản không thể ngờ màu hồng hồng như thế lại là hiện tượng máu thăm khi mang thai.

Minh Minh tự ra lệnh cho mình phải mau chóng bình tĩnh lại:

- Không biết cậu định quyết định như thế nào, nhưng làm mẹ đơn thân không phải là chuyện dễ dàng! Hơn nữa, nếu thực sự em bé... - Vừa sinh ra đã có vấn đề, thực tế bày ra trước mắt, tiền thuốc thang, tiền thuê người chăm sóc... cho đứa trẻ, những thứ này không phải là một khoản tiền nhỏ, dựa vào cái sức lực mỏng manh của một người phụ nữ, thực sự rất khó chống đỡ.

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh, nếu cậu là mình... - Khả Khả hỏi bằng giọng bất lực.

Cô buồn bã lắc đầu:

- Mình không biết. Mình không muốn phải đối mặt với những sự lựa chọn như vậy, vì thế trước khi ly hôn, mình đã uống thuốc tránh thai.

- Minh Minh... cậu ly hôn rồi? - Khả Khả sửng sốt.

Cô gật đầu:

- Theo thời gian cậu nói, mình vừa vặn chậm hơn cậu một ngày.

Vì quá nhiều chuyện phiền phức nên đã rất lâu cô và Khả Khả không liên lạc với nhau. Chỉ là thật không ngờ rằng trong cái khoảng thời gian bặt vô âm tín này, hai người đã có sự thay đổi lớn, đều chỉ còn đơn độc một mình.

- Sao lại có thể như vậy? Mình nhớ rất rõ, lúc Lương Tử Tích vừa trở về từ Mỹ đã lập tức cùng mình bay đến Thượng Hải để tìm chứng cứ, mình và anh ấy còn ở lại đó một buổi tối, khi đó mình có hỏi anh ấy, nên trả phí ủy thác thế nào, nói thật mình thực sự không có nhiều tiền, anh ấy nói giúp bạn thân của Minh Minh thì không nói đến chuyện tiền nong, thật ngại quá! Biểu hiện của anh ấy khi đó thực sự không thể nhận ra là sắp...

Lần này, đến lượt cô sửng sốt.

- Anh ấy ở cùng với cậu? Không phải với... - Khương nữ vương?

- Mình thực lòng muốn tiếp tục sống với anh ta, cho nên mới thẳng thắn nói với anh ta tất cả mọi chuyện, nhưng thật không ngờ sau khi biết chuyện mình đã từng cùng người đàn ông khác, mỗi ngày tâm trạng không thoải mái anh ta liền lôi mình ra đánh mắng nhưng nhất quyết không chịu ly hôn. Anh ta nói muốn trả thù mình, muốn giày vò mình cho tới chết! Sau đó, mình không còn cách nào khác, điều duy nhất có thể nghĩ ra là cầu cứu Lương Tử Tích, Lương Tử Tích đã giúp mình điều tra được Hách Chính Triệt có quan hệ mập mờ với một cô gái trên mạng. Anh ấy vừa xuống máy bay đã cùng mình đi tới Thượng Hải, bắt quả tang tại trận... Sau đó Tử Tích ra mặt đàm phán với Hách Chính Triệt, anh ấy thật lợi hại, chứng cứ rành rành, tình thế bất lợi, Hách Chính Triệt không dám càn rỡ nữa, liền ký vào thỏa thuận ly hôn ngay tại đó...

Như vậy là... cô đã bị kẻ khác cho vào bẫy?

Minh Minh kể vắn tắt về cuộc điện thoại lần trước cho Khả Khả nghe.

http://tieulun.hopto.org

- Minh Minh, cậu trúng kế rồi! Theo như thời gian cậu nói, thì lúc đó Lương Tử Tích vẫn còn đang ngồi đàm phán với Hách Chính Triệt! - Làm sao có thể phân thân đi lăng nhăng với người phụ nữ khác?

Sự thực tuy có chút bất ngờ, nhưng ngược lại với Khả Khả, cô tỏ ra không kích động chút nào.

- Đêm đó rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không, hiện giờ mình cũng không còn bận tâm nữa! Bởi dù có hay không cái tình huống của đêm hôm đó, mình vốn đã chuẩn bị ly hôn với anh ta. - Cuộc hôn nhân của hai người vốn đã có những vết nứt không cách nào hàn gắn lại được, trái tim đã nguội lạnh không còn có đường lui, chuyện này khi đó chỉ như một giọt nước tràn ly làm cô gục ngã.

- Con đường phía trước rất gian nan, nếu cậu muốn sinh em bé ra, thì mình sẽ giúp cậu bằng tất cả khả năng của mình. Nhưng nếu cậu vẫn chưa thất vọng với hôn nhân, muốn tìm một dựa khác, đứa bé này rất khó... - Để được chúc phúc.

- Lúc mới ly hôn... cảm giác vừa đau đớn nhưng cũng vừa như được giải thoát, mình đã uống rất nhiều rượu... - Nghi ngờ mắc bệnh down, cho dù đứa trẻ có sinh ra cũng khó tránh khỏi nguy cơ dị tật.

Khả Khả hít một hơi thật sâu:

- Minh Minh, mình chuẩn bị phá thai!

- Mình giúp cậu làm thủ tục nhập viện.

Ví của Khả Khả đã vừa bị người ta lấy mất, toàn bộ giấy tờ đều nằm trong đó. Cô quẹt thẻ tín dụng trả trước ba nghìn tệ tiền nhập viện, còn dùng chứng minh thư của mình để thay Khả Khả làm thẻ khám bệnh và thủ tục nhập viện.

...

Trong phòng sản lạnh lẽo, khí lạnh rất lớn, rất lớn.

Cô lấy chiếc áo khoác ngoài mỏng của mình khoác lên người Khả Khả, trên người chỉ còn mặc chiếc váy liền thân có dải thắt lưng nhỏ, lạnh đến nỗi những chỗ hở ra đã nổi cả da gà.

Khả Khả giương đôi mắt vô hồn nhìn vào hai mũi tiêm, một mũi vào phía dưới rốn góc bên phải, một mũi vào phía dưới rốn góc bên trái, một mũi thúc sinh, còn mũi kia là để làm chết thai nhi.

http://tieulun.hopto.org

Với tư cách người nhà, cô luôn ở bên cạnh Khả Khả, suốt toàn bộ quá trình tiêm, cô đưa mắt đi nơi khác, căn bản không dám tận mắt chứng kiến.

Cái lúc đàn ông càn quấy trên cơ thể của phụ nữ, tùy tiện gieo rắc mầm sống, căn bản không thể hiểu được vào thời khắc này người phụ nữ đau đớn đến thế nào.

- Không sao, thời gian gần đây vất vả cho cô rồi, cô muốn nghỉ bao lâu cũng được. - Luật sư Diêu dễ tính một cách bất ngờ.

Cô đang định cảm ơn.

- Minh Minh, hôm nay người đàn bà đó đã đến văn phòng, tất cả mọi người đều đã nhận được thiệp mời cưới của luật sư Lương! Nếu trong lòng cô thực sự hoang mang, cứ nghỉ lâu một chút. - Luật sư Diêu thở dài.

Cô ngây người.

Sau này, anh có đưa Khương Du Tâm đi khám thai, cô quả thực đã có mang thai được gần hai tháng nay. Chính là trong lần đầu tiên mà họ quan hệ với nhau, anh đã quá say nên không dùng biện pháp phòng tránh nào hết.

Anh là người đàn ông truyền thống, luôn mong có giọt máu của chính mình, anh chờ đợi, mong mỏi đã lâu. Nhưng thật kỳ lạ, khi cầm tấm ảnh siêu âm trong tay, tâm trạng anh lại không nảy sinh chút nào là vui vẻ và kích động. Thế nhưng, anh là đàn ông, anh hiểu, trách nhiệm cần phải gánh vác, anh không thể né tránh.

Anh bay một chuyến về quê, có rất nhiều việc, anh cần tự mình nói rõ với bố mẹ.

- Có rồi? Ôi ôi! - Bố mẹ anh mừng rỡ ôm tấm ảnh siêu âm, suýt chút nữa đã khấu đầu cảm tạ tổ tiên.

- Bố, mẹ, nửa tháng nữa con sẽ đính hôn cùng Khương Du Tâm, một tháng sau chúng con sẽ tổ chức hôn lễ. - Anh nói rõ tất cả, bởi vì Khương Du Tâm sinh ra trong một gia tộc lớn, hôn lễ tuyệt đối không thể để sơ sài.

Một lễ đính hôn long trọng... một đám cưới thế kỷ...

Chỉ là, anh chuẩn bị khá đơn giản, phía gia đình anh chỉ mời bố mẹ đến là được, còn bạn bè, đồng nghiệp, người thân, vì đây là lần kết hôn thứ hai nên anh cũng không định mời họ tham dự nữa.

Mẹ ngơ ngác, bố cũng vậy, phút chốc...

- Không phải là Minh Minh có thai sao?

http://tieulun.hopto.org

Anh lắc đầu:

- Chúng con đã ly hôn rồi.

Hai ông bà thở hắt ra nặng nề.

- Con ly hôn khi nào? Có phải vì đã làm cho cô gái khác có thai không?

Sự im lặng của anh khiến cha giận dữ quát lên:

- Mang gia pháp ra đây!

Từ một tin tốt lành ban đầu đã trở thành như vậy.

Anh lẳng lặng quỳ xuống.

Cây roi trong tay người cha từng nhát từng nhát quất thật mạnh xuống người anh.

- Lương Tử Tích, từ nhỏ cha đã dạy con như thế nào? Vợ có vụng dại cũng không được làm điều có lỗi! Giờ con lại vì có một người kế tục mà làm nên những chuyện như vậy! - Người cả đời thật thà chất phác lại có tính cách ngay thẳng của một lão nông như cha anh giờ đây cũng tức giận đến nỗi mắt cũng đỏ cả lên.

Không phải ông chưa từng nghe chuyện họ hàng người thân khuyên anh nên tìm một người phụ nữ khác, chỉ là ông luôn tin tưởng con trai mình sẽ không làm chuyện xằng bậy. Giờ đây...

- Minh Minh đã làm vợ con ba năm, làm sao con nỡ nói bỏ là bỏ! Anh không làm thế!

Những lời biện minh, chìm trong đáy lòng, anh không nói nửa lời, im lặng chịu đựng cơn giận dữ của người cha.

- Thứ hay thứ tốt thì không học, lại học cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt của người thành phố! - Cha giận đến thiếu chút nữa là thổ huyết.

Anh khom người quỳ trên mặt đất lạnh lẽo, chịu đựng những nhát roi của cha không một chút oán giận.

Là lỗi của anh! Anh cứ luôn lay động trong mối quan hệ tình cảm với Khương Du Tâm, anh luôn tự tin, cũng luôn ích kỷ cho rằng, bất luận thế nào cô cũng sẽ luôn ở đó, cho nên đã tạo cơ hội để người khác xen vào.

http://tieulun.hopto.org

Người đàn ông đó rất xuất sắc, rất đơn thuần, bất luận có nhìn thế nào cũng là người trong cùng một thế giới với cô.

Lên chuyến bay sáng sớm, anh bay về thành phố X.

Tựa vào ghế ngồi trên máy bay, lưng anh đau nhói, sau lưng có lẽ chắc đã không còn chỗ nào nguyên vẹn. Trước lúc đi, anh vẫn tận tay đưa thiệp mời cho bố mẹ.

“Con có mặt mũi để kết hôn lần hai, nhưng cha không còn mặt mũi nào để nói với bà con hàng xóm là mình đi dự đám cưới của con trai!” - Người cha vốn có ấn tượng rất tốt với Minh Minh phẫn nộ vung tay áo.

- Tích à, con về trước đi, một thời gian nữa mẹ sẽ lên thành phố tìm con. - Người mẹ luôn mong mỏi sớm được bế cháu vẻ mặt cũng trở nên đầy do dự.

Bố mẹ vốn luôn hãnh diện về anh, lần này nhất định đã hoàn toàn thất vọng, cũng chẳng sao, anh cũng đã sớm hoàn toàn thất vọng về mình.

Mới trôi qua hơn một giờ bay, anh đang định nhắm mắt lại. Đột nhiên, thân máy bay bỗng rung lắc mạnh, những hành khách cùng chuyến bay hốt hoảng la lên.

Trước đó một thời gian, các trang tin tức quốc tế rầm rộ đưa tin, máy bay chở khách của hàng không Pháp vừa gặp nạn, trong thời khắc mẫn cảm này, khó có thể khiến người ta không liên tưởng.

Tình hình đã sắp mất kiểm soát.

- Kính thưa các hành khách, chúng ta đang gặp phải một vùng hoạt lưu mạnh, đề nghị quý khách thắt chặt dây an toàn, bình tĩnh ngồi yên tại vị trí, vùng khí lưu sẽ nhanh chóng qua đi. - Tiếp viên hàng không vội vã thông báo qua loa phát thanh để trấn an lòng người.

Thế nhưng có vẻ không đạt được hiệu quả cho lắm.

Đặc biệt là thân máy bay càng lúc càng rung lắc mạnh hơn, cửa hành lý phía trên đỉnh đầu vì thế cũng bắt đầu lay lắc mạnh, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh của các vật nặng như hành lý bị rơi xuống đất. Anh đi máy bay đã được cả chục năm nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy. Anh chỉ là một người bình thường, chốc lát trong mớ âm thanh kêu la hỗn loạn như vậy cũng khó tránh khỏi suy nghĩ, lẽ nào mình thực sự bỏ mạng vì tai nạn máy bay?

Hiện giờ, anh cùng tất cả các hành khách khác trên chuyến bay đều như cá nằm trên thớt, vận mệnh do ông trời quyết định. Mặt anh trắng nhợt, hai mắt nhắm

http://tieulun.hopto.org

nghiền, cố gắng tự trấn tĩnh. Anh còn chưa viết di chúc...

Nếu cuộc sống chỉ có thể kéo dài tới đây, người khiến anh không yên tâm nhất là ai?

Ngoại trừ bố mẹ anh, chính là cô.

An Tử Minh.

Lồng ngực anh quặn thắt từng cơn.

Ngoài phần dành cho bố mẹ, nếu có thể, anh thực sự mong muốn có thể đem tất cả những thứ mà mình có để lại cho cô, như vậy, cô sẽ không còn phải vì cuộc mưu sinh vất vả mà uống nhiều rượu như vậy nữa...

Toàn bộ máy bay đã bắt đầu nghiêng ngả, mất thăng bằng.

Sự cảm giác tuyệt vọng vô bờ bến lập tức bám riết lấy anh.

Lần đầu gặp nhau, đôi mắt cô trộm nhìn, điệu bộ đang muốn chuồn đi...

Dáng điệu tinh nghịch của cô khi đòi anh mời cơm...

Thích cô những lúc cười đến ngây thơ, chọc ghẹo anh...

Khuôn mặt tươi cười nũng nịu của cô, đã cùng anh đi qua nỗi sợ hãi khó vượt qua nhất của đời người.

Một phút, hai phút, ba phút... trong tâm trí anh tràn ngập hình ảnh của cô...

Cuối cùng, máy bay từ từ trở lại cân bằng.

- Kính thưa quý khách, vùng hoạt lưu mạnh đã qua... - Tiếng đài phát ra thông tin xác nhận đã an toàn. Anh thở phào.

- Sợ chết đi được! - Người phụ nữ bên cạnh anh đã tháo dây an toàn, sà vào lòng người đàn ông ngồi cách đó mấy hàng ghế.

- Cũng may, chúng ta ở bên nhau! - Người đàn ông ôm lại cô ta.

- Em yêu anh! Anh có biết không khi nãy em ngồi ở chỗ đó, không dám quay đầu nhìn anh, nhưng trong đầu em rất muốn nhìn thấy anh, em nghĩ nếu chết như vậy, chỉ cần được nhìn anh một lần thôi cũng tốt... em rất sợ mình không còn cơ hội nói với anh, em rất nhớ anh, em rất yêu anh! Thật tốt khi có anh ở bên em! - Sau

http://tieulun.hopto.org

khi thoát chết, cô gái xúc động bày tỏ.

Anh như bị sét đánh.

Nếu chết như vậy, chỉ cần được nhìn thấy anh một lần thôi cũng tốt...

Đây chính là tình yêu? Thì ra tình yêu lại đơn giản như vậy, trong ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, người duy nhất mà bạn muốn gặp, chính là tình yêu chân thực của mình.

Anh đúng là "người gỗ" nguyên chất, là kẻ ỳ trệ trong tình cảm của chính mình.

Vừa đặt chân xuống sân bay, anh mới nhớ ra, từ trưa đến giờ, điện thoại di động của anh luôn ở trạng thái tắt máy.

Anh mở máy, hàng loạt các tin nhắn nhắc nhở của dịch vụ được gửi tới. Là bạn của anh, bác sĩ Vương.

"Có việc gấp, dù muộn thế nào cũng hãy gọi lại cho tôi".

Anh cúi nhìn xuống, dù hiện tại đã là hơn một giờ sáng, anh vẫn nhấn gọi vào số máy bác sĩ Vương.

- Có chuyện gì vậy?

- Lương Tử Tích, anh với vợ anh rốt cuộc là làm sao vậy? Tôi đã nói với hai người rồi, cơ thể vợ anh thiên về tính lạnh, rất khó thụ thai, sau này nếu có mang tuyệt đối không được để hỏng, giờ thì hay rồi, cái thai trong bụng đã được mười sáu tuần rồi còn đi phá, không muốn sống nữa có phải không? - Vừa nghe thấy giọng anh, đối phương đã tuôn ra cả một tràng dài.

Trước đây lúc nào cũng lo lắng hỏi anh xem làm thế nào để bồi bổ, có phương pháp nào để trợ thai, trăm phương ngàn kế để có con rồi giờ lại không cần nữa.

- Có thể trong thời kỳ đầu mang thai vợ anh đã uống quá nhiều rượu, nên nghi ngờ có khả năng mắc hội chứng down, cần phải kiểm tra thêm! Thế mà hai người, ngay cả kiểm tra cũng không làm nữa, bỏ luôn đứa bé! - Đúng thật là xem mạng người như cỏ rác!

Anh khó nhọc hít thở sâu từng hơi một, cố gắng trấn tĩnh lại:

- Anh nói rõ xem nào! - Lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

Bác sĩ Vương không phải người trong giới luật sư, không biết rằng anh đã ly hôn,

http://tieulun.hopto.org

anh cũng không còn mặt mũi nào nói chuyện không hay này với bạn bè.

Bác sĩ Vương vốn có mối quan hệ rất tốt với vợ chồng anh, tức giận nói:

- Theo như hiểu biết của tôi về tình hình sức khỏe của vợ cậu, bây giờ lại còn thêm cả chuyện phẫu thuật nạo phá thai nữa, sau này đừng nghĩ đến chuyện có con lại! Hơn nữa lúc tôi nhìn thấy cô ấy, đến ngay cả trán cũng chẳng che đậy gì hết, như vậy không được! Nếu sau này không muốn ốm đau bệnh tật thì phải kiêng cữ tốt một tháng! - Bác sĩ Vương không ngớt càu nhàu.

16 tuần, tính ngày tháng, vừa đúng vào thời điểm họ ly hôn.

Hai tháng gần đây, đúng là cô có béo hơn một chút. Sao anh lại ngốc như vậy? Không hề nghĩ đến chuyện cô có thể đang có mang.

Đứa bé đã lớn như vậy rồi, tại sao cô lại bất chấp nguy hiểm tính mạng để phá thai? Anh cảm thấy tim mình như nghẹn lại, vò xé đau đớn, đau đến mức như bị dùng dao cắt đi từng thớ thịt.

Không! Nếu là của người đàn ông đó, làm sao cô có thể đi phá được? Đứa bé đó, là con anh!

- Cô ấy đang ở đâu? Có còn trong bệnh viện không? - Anh cảm thấy mình như sắp sụp đổ.

Con của anh! Con của anh! Con của anh!

Bác sĩ Vương cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó bất thường, ngập ngừng hỏi:

- Lương Tử Tích, không phải là anh không biết chuyện gì đấy chứ?

- Nhiều lời! - Anh gầm lên.

- Chiều nay cô ấy xuất viện rồi! Tôi cũng chỉ nhìn thấy cô ấy cùng bạn từ khoa sản của viện đi ra, thấy sắc mặt cô ấy có vẻ bất thường nên đã đi xem sổ ghi chép của bệnh viện mới biết sự tình như vậy... - Bác sĩ Vương vội vàng nói.

Anh lập tức ngắt máy, bắt taxi, vội vàng đi về phía ngôi nhà cô đang ở.

Trước đây cô tinh nghịch, muốn dọa Lương Tử Tích, liền bắt anh phải xem bộ phim kinh dị Hồng Kông "*Ngôi nhà ma thứ nhất*" cùng cô, kết quả là, Lương Tử Tích ngồi bên cạnh lạnh lùng phân tích cảnh đóng rất giả, còn cô thì cả tháng bảy âm lịch đều không dám ra khỏi nhà vào buổi tối.

http://tieulun.hopto.org

An Tử Minh xem ra lớn mật, trời không sợ đất không sợ, thế nhưng... cô sợ ma.

Cô lại đang gặp ác mộng, mấy ngày gần đây, đây cũng không phải là lần đầu. Gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của đứa bé gái trong bộ phim ma đã chạy cả vào trong giấc mơ của cô, luôn theo sát bên cô: "Cô ơi, sao lại hại chết cháu?"

Cô thở hổn hển, không ngừng chạy trốn trong ngôi nhà ma đó. Cầu xin cháu, đừng theo cô... Cô biết lỗi rồi!

Cô ơi, sao lại hại chết cháu?

Dù cho cô có chạy nhanh đến thế nào, đứa bé gái đó vẫn bám theo cô như hình với bóng.

Lương!

Cô hét gọi tên anh!

Tháng bảy âm lịch mùa hè năm đó, anh thường ôm cô vào lòng vỗ về, đưa cô vào giấc ngủ, khiến cho cô không còn sợ hãi.

Lương!

Trong giấc mơ, cô thở dốc.

Cái bóng quen thuộc.

Cuối cùng cô đã nhìn thấy anh, mừng rỡ chạy tới. Thế nhưng, anh xoay người, trên tay cầm một phong thư màu đỏ.

Minh Minh, anh tới đưa thiệp mời cho em.

Thiệp mời...

Ồ, phải rồi, anh sắp kết hôn, với người phụ nữ đó!

Họ thật tàn nhẫn, ly hôn chưa còn đầy ba tháng, vậy mà đã phát thiệp mời.

Chẳng có gì to tát cả, chẳng có gì to tát hết. An Tử Minh, mày mạnh mẽ hơn bất cứ ai, mày nhất định phải cười lên cho họ thấy.

Nhưng, cô trong mơ, lại ngồi xuống khóc như một đứa trẻ.

Sau đó, đứa bé gái bám lấy cổ cô, thì thầm vào tai cô như gió thoảng: "Cô ơi, trả mạng cho cháu..."

http://tieulun.hopto.org

“A!”

Trong giấc mơ, cô hét lên, suy sụp hoàn toàn.

Ngoài cửa có người nhấn chuông liên hồi.

An Tử Minh, mau tỉnh dậy! Mau tỉnh dậy! Cuối cùng cũng có người đến cứu mày rồi!

Nhưng ý thức như bị ai đó đè nặng xuống, cô không làm thế nào để chạy ra khỏi ngôi nhà ma đó.

Anh nhấn chuông rất lâu nhưng vẫn không có ai ra mở cửa. Từ trạng thái nóng lòng như lửa đốt đến dần dần lắng lại, từ điên loạn đến chỉ cần có một lời giải đáp dần dần đã trở thành chỉ muốn điềm tĩnh gặp cô lấy một lần.

Cô không có nhà? Đột nhiên từ bên trong vọng ra tiếng la hét như đang bị đè nén.

- Minh Minh! - Anh vội vàng đập cửa.

Cửa không hề khóa.

Anh vừa đẩy cửa, một luồng hơi nóng hầm hập từ bên trong tràn tới.

Dựa vào ánh sáng leo lét của đèn đường, anh lần mò tìm công tắc điện, bật đèn.

Đây là lần đầu tiên anh thấy nơi ở của cô, nói thật lòng, rất tệ, lộn xộn giống y như một bãi rác. Mỹ phẩm, kem dưỡng, đồ trang điểm, gương, quần áo bẩn, đồ dùng sinh hoạt bày la liệt trên sàn.

Anh bật cười.

Bỗng nhiên có cảm giác yên lòng mà suốt ba tháng qua không hề có. Sau khi cười như một tên ngốc, anh lại nhíu mày.

Mùa hè tháng bảy, nóng đến chết người, nơi cô ở lại không hề có điều hòa, chỉ có một chiếc quạt điện có thể xem như còn mới đang thổi ra chút gió mát.

Chiếc chăn mỏng đã bị cô đạp ra rất xa.

Anh mở cửa sổ, để gió tự nhiên thổi vào phòng, cô rùng mình, giữa trời nóng như thiêu lại như thấy hơi lạnh.

http://tieulun.hopto.org

Anh vội vàng kéo chiếc chăn mỏng lại, lúc giúp cô đắp chăn, lại phát hiện có gì đó không ổn. Mặt cô trắng bệch như không còn giọt máu. Nguy rồi ! Anh vội đưa tay sờ lên trán cô, nhiệt độ trên trán quả nhiên cao đến có thể luộc chín cả một quả trứng gà.

- Minh Minh! - Anh ngồi xuống bên giường, gọi tên cô.

Thế nhưng, cô dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê, anh vội vàng sờ nắn khắp chân tay cô, quả nhiên tất cả đều lạnh toát. Dựa vào những kinh nghiệm trước đây của anh, người rất dễ say nắng như cô đã lại bị cảm nắng!

Không chút do dự, anh vội vàng lấy trong túi áo mình một đồng xu, rất may anh lại tìm thấy trong phòng còn có cồn, sau khi sát khuẩn trên đồng xu, anh ôm cô dậy rồi để cô nằm lên đùi mình, cởi đồ ngủ, mở cúc áo ngực, để lộ ra cả tấm lưng trắng nõn của cô.

Anh giữ đồng xu ở một góc 30 đến 45 độ, đều đều miết từ trên xuống dưới, từ phải qua trái, lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi da xuất hiện từng vệt tím đỏ.

Cô rất sợ nóng, tạng người lại rất dễ trúng nắng, nhưng trước đây cho dù có khó chịu thế nào, cô cũng kêu khóc nhất định không chịu đi bệnh viện, thế nên anh đành đến bệnh viện học kỹ thuật của một vị bác sĩ đông y già.

Cô khe khẽ kêu lên một tiếng nhưng vẫn tiếp tục chìm trong trạng thái hôn mê, trên trán đã lấm tấm toát mồ hôi, cho thấy cô có lẽ đã dễ chịu hơn nhiều.

Phòng rất nhỏ, anh cúi người, không mấy khó khăn tìm thấy một bộ váy ngủ của cô trong chiếc hòm dưới gầm giường, giúp cô thay ra bộ đồ ngủ ướt sũng mồ hôi.

Họ từng là vợ chồng, đây không phải lần đầu anh giúp cô mặc quần áo, thế nên động tác thay đồ của anh vừa thành thục vừa nhanh gọn. Thay xong bộ váy ngủ, anh lại giúp cô kéo chăn lên đắp.

Bộ đồ thay ra còn có vết máu, thấy quần ngủ của cô lấm tấm máu, ánh mắt anh sầm lại, ôm quần áo, bước vào phòng tắm.

Khi nãy, anh lật tìm trong hòm, nếu không phải anh nhìn nhầm, cô có lẽ chỉ có hai bộ đồ ngủ, không hề giống với trước kia khi ở nhà, động một cái là lại mua đủ loại đồ ngủ ngộ nghĩnh.

Sau khi phơi xong tất cả đống quần áo đã giặt, Anh bắt đầu giúp cô dọn dẹp căn phòng, đem đồ đạc sắp xếp đâu ra đấy. Thu dọn xong, trời đã lờ mờ sáng.

http://tieulun.hopto.org

Anh ngồi cạnh giường, đờ đẫn nhìn cô. Nhặt tập hồ sơ bệnh án vứt bừa bãi trên chiếc tủ đầu giường lên.

Anh lặng lẽ lật xem, mắt càng lúc càng đỏ.

Ngày thứ hai sau khi phá thai, vì di chứng của việc nạo hút, suýt chút nữa thì băng huyết...

Anh đưa tay xoa lên khuôn mặt buồn chán của mình.

Đứa bé gái đó vẫn cứ bám lấy cô, nằm trên lưng cô không chịu xuống.

“Cháu tha cho cô có được không?” - Cô chạy đã rất mệt mà vẫn không thoát khỏi nó, khổ sở van nài.

“Cô, là cô đã hại chết cháu!” - Ánh mắt của đứa bé gái lạnh lẽo và kiên quyết.

Cô lạnh hết cả sống lưng.

“Cô sai rồi! Cô phải làm thế nào để bù đắp cho cháu? Cô giúp cháu lập một bia mộ có được không?” - Cô khóc to.

Đứa bé gái im lặng, hồi lâu, mới từ từ trèo xuống từ lưng cô.

“Cháu không cần bia mộ, cháu chỉ cần bố mẹ thôi”.

Mẹ thì có thể được, nhưng cô tìm đâu ra bố cho đứa bé đây? Tường vách trong căn nhà ma kia có đập vào cũng không thể chết người, nếu không, cô nhất định đã lao đầu vào đó rồi.

Gà đã bắt đầu gáy, những tia sáng của thế gian từng chút chiếu rọi vào căn nhà ma.

Đứa bé gái khó chịu nheo mắt lại:

“Cô à, cháu sẽ còn tìm cô nữa, cô đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn!” – Vứt lại những lời đe dọa, đứa bé gái bắt đầu mờ dần, mờ dần và biến mất.

Cô vô hồn ngã nhào ra đất.

Mồ hôi lại vã ra như tắm, cô cuối cùng cũng tỉnh dậy sau cơn ác mộng. Mùi cháo gà thơm lừng lan tỏa khắp nơi, trong phòng cô quả thật có thêm một nồi cháo.

Cô gắng gượng đứng dậy, nhưng phát hiện cơ thể mình khó chịu như đã rời ra

http://tieulun.hopto.org

từng mảnh.

Trần Phong đã ghé qua đây ư?

Thật ngại, mỗi lần cô say rượu, đều do anh ở lại để chăm sóc. Nêu cô sợ tối, anh sẽ ở lại bên cô. Nếu cô buồn, anh sẽ làm cô ấm lại.

Nếu nói rằng trước nay chưa hề cảm động, đó là lừa dối. Đối với một người phụ nữ thất bại trong tình cảm thì thứ không muốn nói đến nhất chính là tình cảm, nhưng cũng kỳ thực rất dễ dàng bị thứ tình cảm ấm áp chân thành như thế này làm cho cảm động.

Nếu như nói, cô không hiểu thứ tình cảm thầm lặng của anh dành cho cô, như vậy khó tránh được có đôi chút khiên cưỡng, chỉ là, cô hiện nay vẫn chưa lấy lại được thăng bằng, còn chưa thích hợp để hiểu mà thôi.

Khe cửa sổ hé mở, từ ban công phảng phất bay đến mùi hương thơm dễ chịu, cô ngẩn ngơ nhìn tấm ga giường đang phơi phất phơ trong gió trên ban công rồi lại ngẩn ngơ cúi đầu nhìn chiếc ga giường bên dưới người mình. Tấm ga có vết máu đã được người ta thay rồi sao?

Ngoài ban công còn đang phơi cả áo khoác, váy liền, đồ ngủ, quần lót... của cô. Cô đã không còn dám tiếp tục nhìn nữa!

Vội vã quay mặt đi, chợt nhìn thấy trên chiếc tủ ở đầu giường còn có một bọc đồ, bên trong đặt mấy bịch băng vệ sinh. Ổ khóa chuyển động, có người đang một vừa tay bê đồ, một tay vừa mở cửa.

- Anh Phong? - Cô gắng gượng nhấc cái thân thể còn đang yếu ớt của mình lên.

- Bác à, bên trong có người ốm, phiền các bác khi chuyển điều hòa với máy giặt vào thì khẽ tiếng một chút. - Anh dặn dò đám thợ phía sau, không hề nghe thấy tiếng động ở phía bên trong cách đó một lớp cửa.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô sững người, theo bản năng thu người vào trong chăn, nhắm chặt mắt vờ như đang ngủ.

Cửa chính vừa mở.

Cô thu người trong chăn, tiếng chân từng bước từng bước tiến gần, cô căng thẳng đến nghẹt thở.

Một bàn tay to lớn sờ lên trán cô.

http://tieulun.hopto.org

- Hạ sốt rồi. - Đắp lại chiếc chăn mỏng cho cô.

Tiếng bước chân rời khỏi đầu giường, đặt đồ trong túi xuống.

- Bác à, ở chỗ ngoài ban công có nối ống nước ra được không? - Anh đang bận.

- Khó đấy, lắp luôn trong phòng vệ sinh đi cho đỡ mất công!

- Không được, nhà vệ sinh đã rất bé rồi, nếu lắp thêm cái máy giặt thì đến lúc tắm không xoay nổi người mất! Đặt ở ban công chỗ này đi, trước lúc mua máy giặt tôi đã xem trước vị trí, vừa vặn có thể cho vào. - Sợ làm cô tỉnh giấc, anh hạ giọng rất thấp để bàn bạc với thợ.

- Không được! Không được! Lắp ở đây rắc rối lắm, anh phải gọi thợ điện nước chuyên nghiệp mới có thể làm được.

- Thôi được, bác cứ đặt máy giặt vào đây trước đi. - Anh gật đầu.

- Thế còn điều hòa? Bây giờ lắp luôn à? - Người thợ hỏi.

- Không, cô ấy còn đang ngủ, đục tường ồn ào sẽ bị đánh thức mất.

- Nhưng mà thời tiết này chúng tôi bận lắm! Dù đã cam kết lắp đặt miễn phí nhưng anh cũng không thể bắt tôi chạy qua chạy lại như vậy được! - Người thợ không vừa ý.

- Được, tôi tự làm.

Rất nhanh, trong phòng không còn một tiếng động.

Chỉ trừ tiếng kim loại khẽ chạm vào nhau chứng minh chồng cũ của cô còn chưa rời khỏi.

Cô buồn bực, cô sắp phát cuồng rồi.

Anh đang bị làm sao vậy? Không thể tiếp tục giả làm "người đẹp ngủ" nữa, cô ngồi bật dậy, lạnh lùng chất vấn:

- Lương Tử Tích, anh làm trò gì vậy! - Thực sự là đến gửi thiếp mời sao? Anh có hơi quá vội vàng đến để nghe cô chúc mừng không?

Không khí tĩnh lặng bỗng chốc thay đổi. Anh đang ngồi dưới đất, thao tác lắp ráp ống nước ngưng lại. Im lặng giây lát, anh cố kìm nén nỗi căng thẳng đang trào dâng trong lòng:

http://tieulun.hopto.org

- Anh đang giúp em lắp máy giặt. - Anh bình tĩnh trả lời.

Cô có mắt, cô nhìn thấy rồi!

- Em có tay có chân, không cần máy giặt! - Cô nói một cách bực bội.

Anh cố ý bỏ qua thái độ thù địch của cô, cúi mắt xuống, bình thản tiếp tục công việc đang dang dở.

- Bây giờ vẫn mùa hè, giặt quần áo còn chưa thấy phiền phức nhưng đến mùa đông thì em sẽ chịu đủ.

Đến mức này sao? Cô giặt máy hay giặt tay thì liên quan gì đến anh chứ!

- Đồ điên! - Cô kéo chăn, quay người đi.

Anh không hề tức giận trước lời lẽ sỗ sàng của cô, so với lối xưng hô giả tạo như: "Luật sư Lương, xin chào!", anh thích nhìn thấy tính cách thật của cô hơn.

Thời tiết thật sự không chỉ nóng một cách bình thường! Cô chui trong đống chăn đã sắp đến ngột thở, một đôi bàn tay to lớn kéo lấy cô ra ngoài, một chiếc chụp trán bằng bông dày bịch màu hồng trông rất khủng khiếp được nhẹ nhàng lồng vào trán cô.

- Chụp vào, trời rất nóng, anh sẽ lắp điều hòa ngay, em cố chịu đựng, đừng gỡ nó xuống!

Cô phút chốc trố mắt. Cho dù là cô đang sốt thì không phải là cũng nên đắp khăn lạnh sao?

- Không tin anh biết lắp điều hòa? - Anh khẽ cười, cố gắng làm không khí thoải mái hơn - Khi còn học phổ thông, suốt kỳ nghỉ hè anh toàn làm thợ bảo dưỡng điều hòa, giúp người ta tháo máy, lắp đặt, sửa chữa, đổ gas, hai ba tháng là kiếm đủ tiền học phí và tiền sinh hoạt của cả một năm. - Làm ngành nào, học kỹ thuật gì thì dễ kiếm được nhiều tiền, hình như từ lúc còn đi học anh đã hiểu được rằng dù có đi làm thuê cũng không nên mù quáng.

Anh rất ít khi nhắc đến chuyện cũ với cô, cô đương nhiên không biết.

Không muốn liên quan gì đến anh, cô ngậm chặt miệng.

Thấy cô căn bản không thèm để ý, anh chỉ cười buồn bã, không giận.

- Đói chưa? - Anh khẽ hỏi cô.

http://tieulun.hopto.org

Không đói! Nếu được thì cửa ở đằng kia, mời anh biến đi!

Còn cả quả cầu lửa to đùng trên trán cô rốt cuộc là thế nào? Cô nóng nảy đang định tháo xuống thì chợt như bị sét đánh khi nhìn anh bưng lên một bát cháo gà, trên bát cháo nóng hổi nhìn rất thơm ngon kia lại có rắc đầy một loại bột khả nghi.

- Cái gì đây? - Anh chuẩn bị cho cô ăn bột hạt tiêu?

Cho dù anh sắp tái hôn thì việc vợ cũ khỏe mạnh sống trên đời này chắc cũng không chướng mắt chứ? Làm gì mà lại muốn hạ độc cô!

- Người già nói, bột gừng hấp chín lần, phơi chín lần sẽ tốt cho sức khỏe của em bây giờ. - Anh chậm rãi đảo thìa, trộn đều bột gừng với cháo.

Bột gừng là do anh ra khỏi nhà từ sáng sớm đến nhà một người bạn có vợ đang trong kỳ thai sản xin được.

- Đường đỏ anh cũng mua rồi, cho khoảng hai ba thìa canh, thêm chút bột gừng uống nhiều một chút sẽ rất tốt cho sức khỏe của em! Không được tắm gội, ít nhất cũng phải qua mười ngày sau mới được. Anh lấy từ nhà đến cho em mấy bộ đồ ngủ dài tay, đợi lát nữa lắp xong điều hòa, em thay áo dài tay vào.

Nhà anh vẫn để đồ ngủ của cô? Anh, cái kẻ rất thích thu dọn "rác rưởi", vẫn chưa vứt đi sao?

Cô rất bất ngờ. Nhưng dù gì thì đây cũng không phải là cốt lõi vấn đề! Cốt lõi của vấn đề chính là ở chỗ, nóng đã đến chết người, cô có điên mới mặc áo dài tay! Rốt cuộc cô là người hành tinh khác tới hay anh là kẻ vượt không gian đến? Rõ là trống đánh xuôi kèn thổi ngược!

Đôi mắt tròn to của cô từ từ nheo lại, cô gái thông minh như cô đã có chút hiểu vấn đề.

Bột gừng, đắp trán, áo dài tay... những vật này chính là đồ mà Khả Khả nhờ thím giúp việc tháng chuẩn bị giúp. Cô đã biết vấn đề nằm ở đâu, Khả Khả đã dùng chứng minh thư của cô để nằm viện! Có người hiểu lầm rồi!

Nhìn vẻ mặt mơ hồ xa xăm như đang có rất nhiều tâm tự của cô, anh ngồi bên mép giường, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, thở dài nói:

- Minh Minh, nếu tương lai em vẫn muốn sinh con cho anh ta thì... nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân mình. - Tim đau nhói, anh không biết nếu thực sự có ngày đó thì liệu mình có chịu nổi sự đả kích này không.

http://tieulun.hopto.org

Làn da cô chạm vào thật mềm mại, cảm nhận còn êm đềm hơn cả những cánh hoa ngưng đọng sương mai.

Anh không nỡ co tay lại, càng phải dùng đến một ý chí vô cùng mạnh mẽ mới có thể khống chế sự xung động của bản thân mà không ôm lấy cô.

Tại sao anh lại luôn tưởng rằng mình không yêu cô? Chính là sự thân thuộc từ trước đến giờ đã khiến cho tình yêu của anh như bị bụi mờ che phủ, không nhìn rõ trái tim mình đang nằm ở chỗ nào... anh đúng là người gỗ! Nếu không yêu, sao anh lại muốn hôn cô đến thế? Ngây người, anh nhìn chăm chăm vào đôi môi mọng đỏ của cô. Anh bây giờ, đã vĩnh viễn mất đi tư cách...

Trong lòng cô nở nụ cười buốt giá. Từng cơn lạnh buốt lan tỏa, quặn thắt trong lòng.

Một người đàn ông đang chuẩn bị tái hôn sau ba tháng ly hôn chạy đến bên cô ban tặng sự ân cần, muốn bù đắp điều gì?

Đột nhiên, cô nhận thấy, thì ra mình luôn hận anh. Mối hận này, từ đêm trước khi ly hôn cho đến bây giờ, không sao giải tỏa được. Cho dù cho lúc bình thường cô có cười thoải mái đến thế nào, nhưng bên trong, vẫn chỉ là một cô gái bình thường có thể bị vò xé giữa yêu và hận.

Cô cần có thời gian để làm nhạt đi những di chứng của tình yêu này, thế nhưng, anh và người đàn bà đó vẫn cố xát thêm muối vào vết thương!

- Lương Tử Tích! - Cô nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi, điềm tĩnh hé môi thốt ra lời nói dối động trời - Đứa bé gái bị bỏ đi đó là con gái ruột của anh!

Quả nhiên, một đòn trúng đích.

Trên khuôn mặt điềm tĩnh của anh thoáng lên vẻ khổ sở, mắt nhắm lại, dù nước mắt không rơi nhưng tim đau đến tột cùng.

Con gái của anh... con gái đáng thương của anh...

Cô lặng lẽ ngồi trên giường, không nói một lời, khóe môi ẩn hiện nụ cười giễu cợt, những âm thanh khiến người ta đau đớn đến nghẹt thở liên tục vang vọng trong tim những ngày vừa qua cuối cùng đã chấm dứt, tâm trạng bắt đầu le lói ánh mặt trời.

Đừng trách cô, là anh tự dẫn xác đến để cô bỡn cợt!

http://tieulun.hopto.org

Thì ra, cảm giác gây tổn thương lẫn nhau, khiến cho người ta vui đến vậy!

Nhà cô vừa thuê được một nam giúp việc không công, không những không cần trả lương mà còn làm việc chăm chỉ, chịu khó chịu khổ không một lời than vãn. Người giúp việc nam này, da mặt anh ta còn dày hơn cả tường thành! Không những đánh trộm chìa khóa nhà cô mà còn xin công ty cho nghỉ phép để cả ngày ở nhà cô túc trực. Cô bao trán, lạnh lùng ngồi trên giường cắn hạt dưa, cố ý vứt vỏ đầy sàn nhà, nam giúp việc vẫn ra sức cặm cụi thu dọn một căn phòng không bao giờ có thể dọn sạch.

Ngoài lan can phất phơ phơi mấy chiếc quần lót, cô từ thói quen mỗi lần đến kỳ ngày thay khoảng hai ba chiếc nay đã trở thành bốn năm chiếc, dù sao cũng có người tình nguyện giặt, liên can gì tới cô.

Người già thường nói, đàn ông giặt quần lót cho phụ nữ thì xui xẻo đến tám đời. Đáng đời cho cái nỗi lo của người phụ nữ, cứ theo anh ta mà chịu khổ! Chỉ là, cái vật dụng liền thân như vậy, người chồng cũ sắp tái hôn của cô sao vẫn có thể đụng vào?

- Minh Minh, uống nước đường đỏ đi. - Nhặt xong vỏ hạt dưa, quét sạch nhà, giặt giũ quần áo, mãi luôn là những đức tính tốt của anh.

Đã ba ngày.

Ngoài việc cố ý xả rác bừa bãi, cô còn cứ nhằm lúc giữa trưa trời nắng, giở trò "thai phụ", bắt anh đi mua thức ăn này, đồ ăn kia, thứ nào cũng rất tai quái, thế nhưng những thứ mà anh vất vả lắm mới mua về được thường lại chỉ đổi được một câu "hết hứng rồi" của cô.

Mỗi ngày cô đều nghĩ trăm cách để hành hạ anh, tại sao anh còn chưa cáu giận? Thực sự thấy áy náy với cô đến vậy? Thật ra mà nói, cho dù việc phá thai có là thật, cũng là lựa chọn của riêng cô, căn bản không đến lượt người đàn ông này phải ăn năn hối lỗi làm gì.

Cô nhấp một ngụm nước đường đỏ, buồn rầu suy nghĩ.

Mấy ngày nay cô mới phát hiện, thì ra nước đường đỏ ngon hơn nước giải khát, cô đã uống đến nghiện rồi.

Đột nhiên.

- Hà, hà, hà! - Cô ho đến chảy cả nước mắt.

Cay quá!

http://tieulun.hopto.org

Anh vội vã vỗ nhẹ vào lưng cô, giúp cô dễ thở hơn.

- Anh lại cho bột gừng! - Cô trách cứ. Rốt cuộc ai mới là người ngược đãi ai!

- Anh chỉ cho có một ít thôi... - Anh thành thật nói.

Lại tự ý quyết định!

Cô đặt cốc xuống, quay người, không thèm để ý đến anh.

Anh nhìn lưng cô, cười bất lực, trong ánh mắt có sự cưng chiều không giấu nổi. Tại sao anh lại không hề cảm thấy rằng mấy ngày nay cô đang trừng trị anh, ánh mắt thăm thẳm của anh, trào lên một khát khao mãnh liệt được gần kề bên cô.

Anh nhích lại gần cô một chút. Không ôm, chỉ cần có thể nghe tiếng hơi thở của cô, anh đã thấy yên lòng.

Cô trước nay không hề cám dỗ anh, thế nhưng anh lại luôn phải dùng đến một nghị lực rất lớn mới có thể kiềm chế bản thân không sát lại gần cô, không chạm vào cô.

Lưng quay lại phía anh, cô không hề cảm nhận được sự đấu tranh của người đàn ông sau lưng mình lúc này. Cô đang toàn tâm toàn sức suy nghĩ, nên tiếp tục trừng trị anh như thế nào?

Kỳ thực cách hành hạ anh tốt nhất là liên tục nhắc về đứa con, lúc nào cũng rầu rầu mà bảo rằng đứa trẻ thật đáng thương, ở dưới đất lạnh biết bao nhiêu, nhất định sẽ khiến anh đau đến sống không bằng chết. Thế nhưng, cô không nỡ.

Lấy đứa con làm vũ khí đối phó anh, cô chỉ có thể nhẫn tâm lần thứ nhất chứ không thể tiếp tục lần hai.

Bên ngoài có tiếng chuông reo lên. Anh ngưng lại. Nếu có thể, anh rất muốn vờ như không hay biết.

Trên giường, cô nhảy lên,vội vã kéo tấm chụp trán xuống, trốn vào trong chăn.

Họ đều biết là ai đã đến.

Bác sĩ Trần là người tốt, cô không thể để anh biết mình là người phụ nữ độc ác đến vậy.

- Để anh! - Ngăn cô cử động nhiều, anh đứng lên đi mở cửa.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên, bác sĩ Trần đang đứng trước cửa, hai người đàn ông, trong chốc lát trên mặt đều thoáng qua vẻ ngượng ngập và không vui.

Sao anh lại đến? Cùng một câu nói như vậy, họ đều muốn dành cho nhau.

- Mời vào! - Phép tắc và bình tĩnh trở lại trong lòng, anh nghiêng người, mời đối phương vào.

Hít thở một hơi thật sâu, anh bước ra ban công, châm một điếu thuốc, qua mắt kính, lặng lẽ nhìn làn khói quẩn quanh. Anh của thời khắc này, đã không còn chốn dung thân.

Cô ăn hộp cơm mà Trần Phong mang đến một cách ngon lành, hoàn toàn phớt lờ bữa ăn trưa đầy đủ chất dinh dưỡng mà anh về nhà nấu mang đến đang để trên đầu giường.

- Em vẫn không khỏe sao? - Trần Phong sờ trán cô.

Không hề sốt.

Sau cổ cô rõ ràng có vết cạo gió, chứng tỏ cô đã từng trúng cảm.

Mấy hôm trước hình như bạn cô có chuyện gì đó, dù không được khỏe nhưng cô vẫn phải chạy tới chạy lui, anh nhìn mà đau lòng, nhưng lại không biết phải chia sẻ thế nào.

- Em khỏe, em khỏe như trâu ấy! - Cô thì thầm nói chuyện với Trần Phong.

Khỏe... tại sao ngày nào cũng phải nằm trên giường? Còn nữa, tại sao chồng cũ của cô ngày nào cũng đến? Những lời này anh rất muốn hỏi, chỉ là anh bây giờ, hoàn toàn không có tư cách để ghen tuông.

Anh biết, anh không thể mạnh mẽ như chồng cũ của cô, chẳng hạn trong một số chuyện nhỏ nhặt như lắp điều hòa, cô nói không cần, anh cũng không nài ép. Anh muốn dành cho cô sự tôn trọng tuyệt đối, anh sẽ luôn chờ cô, chờ đến khi cô đồng ý cho anh tham dự vào cuộc sống của cô, chờ cho đến khi anh có tư cách ấy.

- Tối nay, anh ở lại chăm sóc em có được không?

Ban ngày, anh chỉ có thể tranh thủ thời gian rảnh của phòng khám để lên thăm cô, thế nhưng buổi tối họ thường xuyên ở cùng nhau. Thời gian trước, những ngày cô không bận tiệc tùng, cứ mười giờ tối tan ca anh sẽ đón cô về, sau đó hai người ngồi trong căn xép nhỏ, anh dạy cô học, thường thường cứ qua mười hai giờ đêm,

http://tieulun.hopto.org

anh sẽ trải luôn một tấm đệm trong phòng cô để ngủ tạm.

- Vâng! - Dù sao cô cũng đang muốn nhồi nhét thêm kiến thức, Trần Phong còn dạy tốt hơn cả thầy giáo ở lớp học thêm, mấy ngày không ôn bài, cô đang sợ mình sẽ không theo kịp tiến độ.

Trần Phong rất ôn tồn nho nhã, rất hiền lành, ở cùng phòng với anh, đêm tối vừa có người bầu bạn, lại căn bản không cần phải nghĩ đến ba từ "Không an toàn", có lý do gì để không vui vẻ mà chấp nhận?

Vì câu trả lời này, hai người đàn ông, một thở phào nhẹ nhõm, còn một người vai căng ra, cứng đờ.

Con người ngây thơ là cô, làm sao có thể hiểu được, sự tin tưởng dễ dàng mà cô dành cho người đàn ông đó và cái ý muốn giấu giếm sự thực, đe dọa không cho anh ở trước mặt người đàn ông đó nhắc đến chuyện cô đã phá thai chứng tỏ sự quan tâm, mới là sự giày vò lớn nhất đối với anh.

Anh dụi thuốc, đi tới, lặng lẽ dọn dẹp bữa trưa mà cô không hề đụng đến, lòng đắng chát, hoang mang.

Vì bữa cơm ấy anh đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm sức! Sáu giờ sáng đã chạy ra chợ, chỉ để có thể chọn những thực phẩm tươi ngon, lại dùng đến bao thời gian để nấu nướng! Chỉ vì một hộp cơm trưa người đàn ông đó mang đến, cô đã không hề đụng vào những thứ đồ ăn anh chuẩn bị. Bữa trưa mà anh đã hao tâm tổn sức để làm không so lại được với một suất ăn nhanh bình dân cùng lắm chỉ đến mười lăm tệ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Phong mở cửa chuẩn bị bước ra, ngoài cửa có một người đàn ông trầm tĩnh sớm đã đứng đợi từ lâu, anh ta yên lặng dựa vào tường, không gọi cửa, dưới đất toàn đầu thuốc, thậm chí tay anh ta vẫn còn đang kẹp một điếu.

Trần Phong hướng về phía anh ta lịch sự gật đầu.

Anh ta dụi thuốc.

Hai người đàn ông coi như đã xong màn chào hỏi, đi lướt qua nhau.

Trong phòng, cô vẫn ngồi trên giường, khuôn mặt mơ hồ. Cô căn bản không nghĩ tới anh có thể đến sớm đến vậy.

Người anh toàn mùi thuốc, cho dù muốn nói anh vừa đến cũng khó. Trong trí

http://tieulun.hopto.org

nhớ của cô, anh rất ít khi hút thuốc, thỉnh thoảng có người mời anh thường chỉ mỉm cười lịch sự từ chối.

Ba ngày nay, cô không phải lần đầu nhìn thấy anh hút thuốc. Xem ra, sau khi ly hôn, họ ngày càng trở nên không hiểu về nhau. Bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tấm chăn, siết chặt thêm một chút.

Lương Tử Tích lặng lẽ nhìn cô.

Đột nhiên, anh để ý đến những vệt màu trắng trên cổ tay cô.

- Tay em sao vậy, bị thương từ lúc nào? - Anh bước lên phía trước.

Ánh mắt mơ hồ của cô thoáng một tia hốt hoảng, vội vã với chiếc vòng trên tủ phía đầu giường, nhanh chóng đeo lên, che đi những dấu vết mà cổ tay đã từng chịu đựng.

- Không cần anh quan tâm! - Câu trả lời lạnh lùng khiến anh chợt buồn.

Anh cúi đầu, không nói thêm gì, giúp cô thu dọn phòng.

Bất ngờ, anh phát hiện ra một chút manh mối, trên sàn, tấm chiếu rộng tầm một mét còn chưa cuộn lên, phía bên trên chăn gối đã được xếp lại ngay ngắn. Người đàn ông đó tối qua ngủ ở dưới sàn nhà? Anh sửng sốt, đôi mắt tinh tường hơi nheo lại, bắt đầu dùng ánh nhìn sắc bén để quan sát, chăn nệm giường cô tuy nhàu nhĩ nhưng không lộn xộn, gối còn nằm ở giữa giường, không có dấu hiệu như đã chung đụng với người khác. Người đàn ông đó có lẽ không hề lên giường, nếu như họ đủ thân mật, chắc chắn sẽ không thể ngủ riêng.

Ánh mắt anh mê muội trong giây lát.

- Sáng nay em muốn ăn gì?

Cô ngồi dậy, đi đánh răng, vẫn không hề để ý đến anh như thường lệ.

Thế nhưng, hôm nay có chút không giống, từ nhà vệ sinh ra, cô đã phơi phới trong một bộ đồ ra ngoài.

- Em định đi đâu? - Anh kinh ngạc hỏi.

Với thể trạng như hiện nay, làm sao cô có thể ra ngoài hóng gió.

Cô nhanh nhẹn xách túi, quay người, khuôn mặt tươi cười:

http://tieulun.hopto.org

- Luật sư Lương, anh có thể về rồi, chúng ta chơi đến đây thôi! Goodbye!

Tình yêu đã từng cho đi, thực sự có thể dễ dàng tan như mây gió? Nếu như có thể, khi nghe tin anh tái hôn nhanh chóng như thế, cô đã không trở nên vô cùng không cam tâm đến vậy. Cho nên, cái không cam tâm này đã trở thành một sự báo thù nhỏ nhen, vì một cái không cam tâm đã lãng phí ba ngày với anh, như vậy là quá đủ.

Người phụ nữ đã ly hôn, mọi vấn đề về kinh tế đều phải dựa vào chính mình, cho nên, cô không thể lãng phí thêm thời gian vào những người và những việc vô nghĩa, chấn chỉnh tinh thần, trống dong cờ mở, lăn xả trở lại vào chiến trường quyết liệt, mới là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Thấy cô chuẩn bị ra ngoài, anh kéo tay cô lại, hơi tức giận:

- An Tử Minh, đừng làm bừa nữa, em phá thai còn chưa đến một tuần, lẽ nào thực sự muốn nhìn thấy sức khỏe mình suy sụp thì em mới cam lòng? - Thời gian gần đây, anh lần đầu tiên nổi giận, bởi vì cô không biết trân trọng bản thân mình.

Cô giằng tay khỏi bàn tay to lớn của anh:

- Luật sư Lương, em nghĩ chắc anh hiểu lầm rồi! Đối với việc phá thai, có lẽ anh nên bớt chút thời gian để điều tra lại! Anh bị người ta bỡn cợt rồi! - Cô cười để lộ ra chiếc răng khểnh trắng muốt dễ thương - Anh muốn mạo nhận là bố đứa trẻ, còn phải hỏi Khả Khả có đồng ý bôi thêm nhọ lên mặt mình không đã! - Giải thích như vậy đã đủ rõ ràng rồi chứ?

Anh ngây người, việc này liên quan gì đến Khả Khả?

Cô liếc đồng hồ, nếu còn không đi, thế nào cũng đi làm muộn.

Cô không chút do dự đẩy anh ra, vội vội vàng vàng chạy xuống nhà dưới.

- Anh khóa cửa! Chìa khóa có thể vứt đi được rồi, dù sao em cũng tìm người thay khóa. - Cô quay lưng về phía anh, vẫy vẫy tay.

Chơi với anh ba ngày đã là đủ rồi, nếu anh còn muốn chơi tiếp, xin lỗi, không có thời gian !

Anh định thần lại, vội đuổi theo cô ra ngoài.

- Không được chạy, ngoài trời gió lớn lắm! Em nói rõ ra đi!

Bên dưới, một chiếc xe hơi nhập khẩu đang đậu, nhận ra biển số xe, anh ngây

http://tieulun.hopto.org

người. Cửa xe ghế sau vừa mở, một đôi chân dài trên giày cao gót bước xuống.

- Anh quả nhiên ở đây! - Vẻ mặt Khương Du Tâm lạnh như băng.

Lương Tử Tích trầm mặc.

An Tử Minh bật cười, người phụ nữ này là đến để bắt gian? Ha ha, buồn cười chết mất.

- Hôm nay phải khám thai, em đã nói với anh rồi mà! - Giọng Khương Du Tâm rất lạnh lùng.

Nụ cười của cô như đóng băng, cả người ngây ra. Khám thai... người phụ nữ này đã có con của Lương Tử Tích? Nhanh như vậy ư? Người cô run lên.

- Anh nhớ, mười giờ sáng. - Anh rất lúng túng.

Anh không cách nào đối diện với vẻ mặt ngỡ ngàng của Minh Minh.

- Vậy anh giải thích thế nào? Tại sao anh ở đây? - Khương Du Tâm thôi thúc.

- Mấy hôm trước anh đã nói với em, chúng ta cần bình tĩnh nói chuyện, nhưng em luôn né tránh anh. - Rất nhiều việc, anh muốn nói cho rõ ràng, nhưng Khương Du Tâm căn bản không muốn nghe.

- Anh muốn nói chuyện gì với em? Vợ trước của anh đi phá thai, anh phải đến chăm sóc cô ta? Anh muốn hoãn thời gian cưới? - Những điều này anh không cần nói với cô, cô đều đã biết! Còn có vấn đề tình cảm giữa họ.

Anh bình tĩnh đối diện với Khương Du Tâm đang từng bước từng bước tiến lại gần. Bất ngờ, Khương Du Tâm sau khi giận dữ nhìn anh một cách lạnh lùng, quay người. “Bốp” một tiếng, khi anh còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay giơ lên cao, giáng mạnh xuống má An Tử Minh lúc này đang chuẩn bị rời đi.

- Đồ đàn bà đê tiện, cô chỉ biết lợi dụng lòng thương của anh ấy thôi sao? Đừng tưởng là tôi không biết, người phá thai rõ ràng là bạn cô, chỉ là đúng lúc dùng chứng minh thư của cô, cô định mưu tính lấy nó để cầu xin thương hại? - Một xấp giấy ném vào mặt cô, tất cả đều là kết quả điều tra.

Khương Du Tâm đã điều tra rõ tất cả.

“Người phá thai rõ ràng là bạn cô, chỉ là đúng lúc dùng chứng minh thư của cô”.

“Đứa bé bị bỏ đi đó, là con gái ruột của anh!” Lương Tử Tích sửng sốt, không thể

http://tieulun.hopto.org

định thần lại.

An Tử Minh xoa bên má bị sưng tấy, người đàn bà này thật độc ác! Ánh mắt cô càng lúc càng lạnh lùng. Dựa vào cái gì mà bắt cô phải nhẫn nhục?

"Bốp" một tiếng, cô giáng trả cái tát vào bộ mặt đắc ý của người đàn bà kia! Cái tát này đủ để đáp lễ cô ta!

- Đàn bà đê tiện, cô đang nói mình sao? - Kẻ đê tiện và không đường hoàng chính là cô ta!

Khương Du Tâm run lên, rõ ràng không thể tin được, lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên cô bị kẻ khác bạt tai. Vì không giữ được thăng bằng, cô suýt ngã nhào trên đôi giầy cao gót. Lương Tử Tích lúc này đã hoàn hồn, tiến lên phía trước đỡ cô lại.

- Lương Tử Tích, em ra lệnh cho anh, giúp em đánh con đàn bà kia! - Lần đầu bị sỉ nhục đến vậy, Khương Du Tâm sắp phát điên.

An Tử Minh cười nhạt.

Đánh đi! Nếu anh muốn làm con chó bên cạnh nữ vương, chỉ cần anh dám đụng đến một cái lông tơ của cô, An Tử Minh cô quyết cho anh tuyệt tử tuyệt tôn!

Anh trầm mặc.

Hoàn cảnh hiện giờ, anh không thể giúp ai.

Một là người phụ nữ anh yêu, một là người phụ nữ đang mang trong mình cốt nhục của anh.

- Đủ rồi, đi thôi! - Anh chuẩn bị đưa Khương Du Tâm rời đi.

Thế nhưng, Khương Du Tâm giận dữ đẩy mạnh anh ra, bước đến trước mặt tài xế, mở túi, lấy ra một xấp tiền đập lên người người tài xế, ngạo mạn nói với anh ta:

- Đánh con đàn bà đó cho tôi! Đánh mạnh, sẽ thưởng lớn!

Mặt anh xám lại.

- Làm mau! - Cô giận dữ trách mắng người tài xế - Không muốn làm việc nữa sao?

Tài xế hốt hoảng xuống xe, đi đến trước mặt An Tử Minh:

http://tieulun.hopto.org

- Xin lỗi cô, tôi... - Một gia đình mấy cái tàu há mồm đang chờ anh ta nuôi sống, vì cái công việc này, anh cần phải ra tay đánh người.

An Tử Minh khẽ nhếch mép. Có tiền, đúng là việc tốt! Mua dao giết người, cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên! Chúc mừng, chồng cũ của cô đã với được "công chúa", sau này tất phải con cái đầy đàn, quyền cao chức trọng!

Không hiểu sao, mắt cô hơi đỏ lên. Trong lòng, giống như có mũi dao sắc nhọn, từng chút từng chút cắt cứa chầm chậm đâm vào tim cô.

Cô nhắm mắt, không né tránh! Cảm giác đau đớn, khiến cô cảm thấy mình thật hèn yếu.

Bàn tay giáng xuống, hai cánh tay cứng như thép khác đã đồng thời nắm lấy cổ tay đối phương.

Tài xế ngây người, chưa từng thấy người trước nay đều rất ôn hòa như luật sư Lương lại lạnh lùng đến vậy, giống như đang bảo vệ một thứ gì đó vô cùng quý giá, sắc mặt lạnh đến có thể giết người. Đột nhiên, một cánh tay của anh ta bị siết chặt.

- Á... - Tài xế đau đớn kêu lên.

- Nha đầu thối, cậu không đáng mặt anh em! Bị người ta bắt nạt mà cũng không tìm huynh đệ! - Từ trên trời rơi xuống, ung dung thoải mái, ăn nói phóng khoáng thế nhưng tia lạnh toát ra trong ánh mắt cũng đủ để giết chết người, đó chính là Vương Xuân Đạo.

Bàn tay Lương Tử Tích bị Vương Xuân Đạo ngang ngược hất ra một cách cố tình. Anh không tức giận, trái lại lần đầu tiên có chút cảm kích với Vương Xuân Đạo.

Bàn tay Vương Xuân Đạo càng bóp mạnh hơn, tài xế van xin rối rít. Vương Xuân Đạo tận lực thể hiện bản sắc Thổ Bá vương, thô bạo đẩy mạnh một cái, người tài xế lúc này đang đau đớn kêu la ngã bò ra đất.

Lương Tử Tích bàng quan đứng nhìn, anh biết mỗi người kiếm sống đều không dễ dàng, nhưng với những kẻ làm tổn thương đến cô, anh quyết chẳng mềm lòng. Ánh mắt của anh, nhìn về phía Khương Du Tâm, rất lạnh, rất lạnh.

Vương Xuân Đạo ung dung phủi tay.

- Tối qua nhận được thiệp mời, còn tưởng là chú rể trùng họ trùng tên mà thôi, ai dè hỏi thăm mới biết, con nha đầu chịu ấm ức lâu như vậy mà cũng không nói với mình! - Tức chết mất, có coi nhau là bạn bè không chứ?

http://tieulun.hopto.org

Mắt rưng rưng cảm động, cuộc sống có anh em bạn bè thật là hạnh phúc! Cô trốn bên Vương Xuân Đạo, tự động phớt lờ cái sự thực là Lương Tử Tích cũng ra mặt bảo vệ cô.

- Đánh kẻ phụ tình trước hay là đánh con hồ ly tinh kia trước? - Vương Xuân Đạo nắm tay, khớp xương kêu lên răng rắc, không khách khí chỉ vào hai người đang cứng đờ trước mặt - Không cần khách khí với anh em, cho dù người anh em này chưa bao giờ đánh phụ nữ, nhưng vì cậu, có thể phá lệ!

- Cậu ghét má trái hay má phải của cô ta? Thích Tả câu quyền lên trước hay Hữu câu quyền lên trước? - Vương Xuân Đạo cười ha hả, thế nhưng không ai nghi ngờ về chuyện anh ta sẽ làm thật.

Ôm chặt cánh tay Vương Xuân Đạo:

- Thôi đi! - An Tử Minh cảm động đến suýt rơi nước mắt.

Biết ngay là anh sẽ như vậy, thế nên cô mới không nói với anh! Cô không muốn bạn bè vì mình mà gặp rắc rối.

- Cái cậu ngốc này! Cái gì cũng thôi đi, cái gì cũng không tính toán! Thế cho nên kết hôn xong mới bị người đàn ông đó kiềm thúc, rồi còn bị hồ ly tinh đè lên đầu cưỡi lên cổ! - Thật tức chết!

Anh điều tra mới biết cô đã ly hôn từ cách đây ba tháng, hơn nữa còn thua đến thê thảm như vậy, đúng là đã làm mất mặt cả đến anh em như anh, kết quả của cuộc điều tra suốt đêm khiến anh vốn trước nay đều quen ngủ cho tới thanh thiên bạch nhật, từ sáng sớm đã tức tốc chạy đến, không ngờ lại còn gặp cả cái cảnh làm người khác tức đến hộc máu như thế này.

Bây giờ là sao? Người phụ nữ kia cho phép mình là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của người khác, nhưng lại không cho phép người anh em của anh và chồng cũ thân mật với nhau?

Vương Xuân Đạo hùng dũng tiến về phía con hồ ly tinh đáng kinh tởm đó, chuẩn bị giúp người anh em đòi lấy công bằng đạo lý.

Khương nữ vương hiên ngang hếch cằm lên, sau khi đã quen với tình hình, cô vô cùng bình tĩnh:

- Thiếu gia nhà họ Vương đồ lụa?

Cặp mắt ngang tàn của Vương Xuân Đạo hơi nheo lại, nhãn quan của người đàn

http://tieulun.hopto.org

bà này quả không vừa, ngay đến người chẳng ra đâu trong giới thương trường như anh mà cũng biết? Xem ra chắc có chút giao tình với cha anh! Chẳng trách người anh em ngốc nghếch này của anh không đấu lại được với người đàn bà đó, cô ta đánh rắn đúng là biết cách đánh giập đầu.

- Cậu không biết, tôi là thượng khách được nhà họ Vương các cậu bợ đỡ? - Khương nữ vương lạnh lùng nói, cái kẻ chỉ biết ăn chơi phá gia chi tử này đã nổi tiếng là sợ cha hắn.

- Thế thì sao? - Vương Xuân Đạo khoanh tay trước ngực, cha tuy chiều anh nhưng lại rất thực dụng, nếu anh mà phá mất nguồn tài lộc của ông, nhất định là có gia pháp đang chờ xử lý, vừa nghĩ đến cái sức mạnh lúc ông phát điên lên, anh đã thấy sởn cả da gà.

- Tập đoàn Myth của chúng tôi, mỗi năm cho các người bao nhiêu mối làm ăn? Thậm chí buổi ra mắt phục trang lần trước cũng là nhờ tập đoàn chúng tôi chiếu cố, nể mặt Chủ tịch Hội đồng Quản trị của các người bao nhiêu lần đến thăm hỏi, mới tài trợ cho các người tiền quảng cáo! - Chỉ là cậu chủ nhỏ của một doanh nghiệp tư nhân cỡ vừa với hơn một nghìn nhân công mà dám đấu với cô? Muốn lập tức phá sản hay sao?

- Vương Xuân Đạo, đừng! - An Tử Minh ra sức ôm chặt cánh tay anh.

"Tài" lực của Khương nữ vương tuyệt đối có thể bức được người bình thường đến phải nhảy lầu. Thế giới này, vốn hiện thực như vậy.

Trán Lương Tử Tích càng lúc càng nhăn lại.

Vương Xuân Đạo rõ ràng muốn điên lên! Anh cười nhạt:

- Có sao chứ? Tôi là con một, tài sản không để cho tôi thì để cho ai? Tôi muốn thua hết đấy, tôi muốn đấu với mụ đàn bà như cô cho hả giận, thế nào?!

Mắt Khương nữ vương toát ra tia nhìn lạnh lẽo.

- Đừng, Vương Xuân Đạo! - Minh Minh liên tục lắc đầu.

Vương Xuân Đạo nhỏ tiếng nói:

- Đồ ngốc! Cô ta chỉ phô trương thanh thế thôi, mình nhận được tin tức, có người đang nhòm ngó thu mua tập đoàn Myth! Cô ta giờ đến thân mình còn khó giữ, khéo lại thành chó không nhà, chưa chắc đã đủ khả năng để thu mua công ty nhà mình!

http://tieulun.hopto.org

Cô quay mặt nhìn Khương nữ vương, vẫn là cái bộ mặt ngạo mạn đến chỉ chờ họ đầu hàng. Nếu như Vương Xuân Đạo đã nói "Không!", vậy cô cũng quyết không tỏ ra yếu đuối!

- Khương Du Tâm, không phải cần đi khám thai sao? Chúng ta có thể đi được rồi! - Lương Tử Tích ra mặt ngăn chặn.

Anh cũng không muốn Vương Xuân Đạo gặp chuyện.

Anh chủ động mở cửa ghế sau, kéo Khương Du Tâm ngạo mạn vào bên trong.

Tài xế lồm cồm bò dậy.

- Để tôi lái. - Anh nhận lấy chìa khóa, không nhìn bất cứ ai, nổ máy chuẩn bị cho xe chạy.

Đột nhiên, An Tử Minh tiến lên phía trước, dang tay chắn xe lại.

- Lương Tử Tích! Em có lời muốn nói! - Ngập ngừng từng chữ, cô nói - Cho dù chỉ là người lạ, em cũng muốn nhắc nhở anh, mong anh trước khi kết hôn, hãy nhìn cho rõ, người phụ nữ mà anh định lấy là loại người nào!

Vương Xuân Đạo vỗ tay tiếp thêm dũng khí cho cô.

Bàn tay Khương Du Tâm nắm chặt, tập tài liệu vừa điều tra vừa rồi, người phụ nữ phá thai đó chính là người ủy thác của buổi tối hôm ấy... Đột nhiên, một thứ cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cô.

Anh muốn hạ cửa kính xe, nút điều khiển trung tâm đã bị Khương Du Tâm ấn chặt.

- Lương Tử Tích, lập tức lái xe! Đưa em đến bệnh viện! - Khương Du Tâm kêu lên.

Áo sơ mi của anh bị Khương Du Tâm níu lấy có vẻ kích động, Minh Minh đứng chắn trước mặt anh. Anh không thể, cũng không muốn nhấn ga xe.

- Lương Tử Tích, anh là người đàn ông thất bại! Bởi vì trái tim anh đúng là mù quáng! Em đã từng rất yêu anh, tối hôm đó, chồng ở bên người phụ nữ khác, khóc đến cạn kiệt nước mắt, em vẫn muốn mỉm cười để chờ anh quay đầu, chờ anh phát hiện, em khó chịu đến thế nào. Thế nhưng, anh không hề, toàn bộ ánh mắt anh đã dồn hết cho "tình yêu", em tự lừa dối mình, anh chỉ là nhất thời mê muội, thế nhưng, thực sự là như vậy sao? Anh không nhìn thấy nước mắt em, anh không nhìn

http://tieulun.hopto.org

thấy những vết thương của em, đó là vì mắt anh cũng đã mù quáng! Anh như vậy, làm sao có thể khiến em không chán nản? Khi đi Mỹ, anh không có lấy một cuộc điện thoại, đây là thành ý của anh đối với hôn nhân sao? Em biết, cuộc hôn nhân của chúng ta căn bản không còn cách nào tiếp tục được! Em không muốn trở thành "trách nhiệm", trở thành "cảm giác tội lỗi" với bất cứ ai! Nếu đáp án đã là như vậy, dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng chỉ có thể đi đến con đường ly hôn. Thế nhưng, anh biết không, cuộc hôn nhân của chúng ta vốn không nên có cái kết thúc đầy oán hận như vậy! Đêm trước khi đề nghị ly hôn, em nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói trong điện thoại là anh, là tiếng ân ái của anh với người phụ nữ đó! Em bây giờ, sớm đã không còn để tâm đến chuyện khi đó anh có ngoại tình với người phụ nữ đó hay không, bởi vì đã chẳng còn ý nghĩa gì hết! Nhưng còn anh? Nữ thần của anh có thực sự thánh thiện như trong tưởng tượng của anh không? - Cô không chịu ấm ức nữa! Cần phải vạch ra bộ mặt thật của người phụ nữ đó! Không cần biết kết quả ra sao! Giờ nói những điều này, không phải vì không cam tâm, mà bởi vì, cô luôn nợ cuộc hôn nhân của mình một lời giải thích.

Cửa kính đóng chặt hơn nữa, Khương Du Tâm cứ kéo lấy anh, đòi anh cho xe chạy, anh không nghe rõ những gì cô nói.

Em đã từng rất yêu anh, cảm giác tội lỗi, điện thoại... Anh nghe câu được câu chăng.

Thấy anh không có bất cứ phản ứng nào, cô lặng lẽ lùi ra, những điều cần nói cuối cùng cũng đã nói ra, lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

- Lương Tử Tích, sao anh còn chưa đi? Sắp đến mười giờ rồi! - Khương Du Tâm không vui giục lại một lần nữa.

Anh nhìn xuống, cảm thấy mình đã để lỡ một điều gì đó rất quan trọng. Có một thôi thúc mãnh liệt muốn mặc kệ tất cả chạy đến trước mặt cô, cầu xin cô cho anh một cơ hội nữa. Bàn tay anh kích động đặt lên tay cầm mở cửa xe.

Khương Du Tâm thót tim, tiếp đó lạnh lùng nói:

- Lương Tử Tích, xin anh nhớ kỹ, anh đã sắp làm bố rồi!

Lương Tử Tích khựng lại.

- Hình như em bị động thai, bụng hơi khó chịu, mau đến bệnh viện đi! - Khương Du Tâm ngả người vào thành ghế sau.

Lương Tử Tích cúi gằm.

http://tieulun.hopto.org

Con người thực sự không thể đi sai dù chỉ là một bước... nếu không sẽ kéo theo mọi thứ sai lầm mà mình không thể nào làm chủ. Hít thở một hơi thật sâu, nhấn ga, anh đờ đẫn nhìn theo bóng người đang khuất dần qua gương chiếu hậu.

Có một sinh mạng mới cần anh chịu trách nhiệm. Không được hối hận, không được hối hận... lòng đau như bị người khác cầm dao xoáy sâu vào.

Nhìn theo chiếc xe đang chạy, nó càng lúc càng xa hơn với cuộc đời cô.

Cô hơi mỉm cười, đưa tay sờ vào ngực, lại sờ đi sờ lại một cách kỳ quặc.

- Vương Xuân Đạo, không đau nữa! Đã không còn đau nữa! - Cô kích động hét lên.

Đột nhiên, cảm thấy mình đã trút đi gánh nặng, trút đi gánh nặng một cách thực sự, đã không cần tiếp tục phải dùng đến men rượu để hành hạ bản thân, làm con người trở lên mụ mị để cảm thấy không đau.

- Oa! - Cô sung sướng hét lên.

Không ấm ức nữa!

- Cậu đang vui cái gì? - Giống y kẻ tâm thần.

- Mình sống rồi! Mình sống lại rồi! - Cô ôm lấy người anh em của mình nhảy cẫng lên - Tôi, An Tử Minh đã sống lại rồi!

Niềm vui của cô lây cả sang Vương Xuân Đạo:

- Đồ ngốc! - Vương Xuân Đạo cười mắng.

Khương Du Tâm làm xong kiểm tra, thai nhi hoàn toàn khỏe mạnh.

Chỉ là lòng anh rất nặng nề, hết lần này đến lần khác hoài nghi, quyết định của mình thực sự đúng sao? Một đứa trẻ lớn lên trong gia đình không có tình yêu và hòa hợp, thực sự sẽ hạnh phúc sao?

Hành động vung tiền mua "dao" giết người của cô khi đó, khiến tia cảm tình duy nhất còn sót lại về cô trong ký ức cũng đã không còn, người con gái tuy miệng thì cứng cỏi nhưng lại yêu thương ngay đến cả một con chó lạc, thực sự tồn tại sao? Anh đối với tương lai, rất mơ hồ, không tìm ra phương hướng, không nhận rõ sự lựa chọn nào mới là đúng và sai.

- An Tử Minh, lấy mình đi! - Kích động, Vương Xuân Đạo cầu hôn cô.

http://tieulun.hopto.org

Lời nói vừa thốt ra, cả hai đều sững sờ.

Sau đó, Vương Xuân Đạo đột nhiên phấn khích như vừa bị điện giật:

- Đúng! Lấy mình đi! Sao mình lại không nghĩ ra nhỉ! Lúc cậu lấy người đàn ông đó mình đã chán nản đến như vậy, giờ cơ hội tốt thế này bày ra trước mắt, sao mình lại có thể không trân trọng được?

Vương Xuân Đạo bắt đầu theo đuổi cô, trống dong cờ mở, làm cô sợ run người.

Liên tục ba ngày, hôm nào cũng 999 đóa hồng màu phấn, thậm chí tiến triển đến mức sang ngày thứ tư, trên tòa nhà đối diện công ty còn treo một tấm biển lớn, bên trên viết: "Người anh em, lấy mình đi!"

Lúc mới đầu, mọi người tưởng là lời cầu hôn của một "vị" nào đó đang định đại phá thế tục, sau đó hỏi thăm nhiều nơi mới biết... đúng là làm người ta phải ôm bụng cười bò.

Phòng làm việc rầm rầm như có động đất, cô đã trở thành nhân vật tin tức của cả tòa nhà, mấy đồng nghiệp thân cứ nhìn thấy cô là cười lớn ngoác mồm ra hát: "*Nước mắt em khiến đất trời nghiêng ngả... a a trong lòng anh baby thân yêu thật ngọt ngào... ngày mai anh sẽ lấy em!*"

Không có ngọt ngào gì hết, cô chỉ thấy muốn điên lên.

Không chỉ phải đối mặt với ánh mắt thâm trầm, phức tạp của Lương Tử Tích, cô còn phải xui xẻo đối mặt cả với ánh mắt như có thể ăn tươi nuốt sống người khác của Hà hồ ly. Nghe Hà hồ ly nói, tất cả đám bạn gái "xác thịt" của Vương Xuân Đạo đều đã nhận được điện thoại chia tay tuyên bố rút khỏi giang hồ của cậu ta.

Đúng là điên rồi!

Hơn hai mươi năm chưa bao giờ lóe điện, giờ chẳng lẽ là bị sét đánh trúng rồi sao?

Vương Xuân Đạo lại một lần nữa nhiệt tình mời cô đi ăn tối.

- Này, suy nghĩ kỹ chưa? - Vương Xuân Đạo vừa gặp mặt liền hỏi.

- Bố mẹ cậu có thể đồng ý sao? - Không muốn mất đi người anh em này, cô đành phải từ từ nói lý.

- Họ tất nhiên thích cậu rồi! Hồi còn đi học, mẹ mình thường bảo, Minh Minh rất được, lấy về làm con dâu, mẹ rất thích! - Vương Xuân Đạo cười hì hì.

http://tieulun.hopto.org

- Vương Xuân Đạo, cậu đã nói với mọi người trong nhà chuyện cậu cầu hôn mình chưa? - Cô quá hiểu tính cách của Vương Xuân Đạo, chẳng che giấu được bất cứ bí mật nào, cười tươi như thế chắc chắn có ý đồ.

Nụ cười khựng lại một giây rồi nhanh chóng trở lại như thường:

- Nói rồi, mọi người đều thích lắm, còn chuẩn bị mua nhà cho mình, sau khi cưới chúng mình có thể dọn ra!

- Mẹ cậu chắc khóc hết nước mắt bắt cậu đi xem mặt còn bố cậu chuẩn bị tống cổ cậu ra khỏi nhà chứ gì. - Cô không muốn tiếp tục giả bộ với cậu ta.

Ánh mắt của Vương Xuân Đạo thoáng chút chột dạ.

An Tử Minh thở dài:

- Mình nhận được điện thoại của mẹ cậu, bác bảo rất xin lỗi, bác cũng rất thích mình, cũng đã từng thực sự hy vọng mình trở thành con dâu của bác, thế nhưng, đó là nếu như mình chưa từng kết hôn.

Trước khi ly hôn, cô cũng từng nghĩ, sau này có thể sẽ phải đối mặt với cái tình huống khó xử như vậy, chỉ là không ngờ đối phương lại là mẹ Vương, người mà từ trước tới nay luôn rất quý cô.

- Minh Minh, được rồi, đừng ngốc nữa! Chuyện hôn nhân bây giờ, làm gì có bố mẹ nào thắng được con cái? Chỉ cần mình kiên trì, bố mẹ sớm muộn cũng phải thỏa hiệp! - Anh đã nghĩ kỹ rồi, cùng lắm chịu khổ vài năm, anh là con một, cứ theo truyền thống của Trung Quốc, đến cuối cùng thì vẫn là bố mẹ phải đi xin họ quay trở lại!

- Mình biết cậu không dễ sinh con, về điều này mình cũng đã nghĩ rồi, đến lúc đó bọn mình ra ngoài nhặt lấy một đứa trông giống giống chúng mình về gạt bố mẹ, đảm bảo họ vui như trúng độc đắc. - Minh Minh kết hôn ba năm vẫn chưa có mang, tuy rằng anh rất tự tin vào năng lực ở cái phương diện kia của mình, thế nhưng chuyện sau này vẫn cần phải tính kỹ.

Lần đầu tiên anh để tâm đến một người phụ nữ đến vậy.

Vừa nghĩ đến kết hôn, anh càng nghĩ càng thấy hưng phấn, càng lúc càng cảm thấy mình thật không chút thiếu sót. Thế nhưng, An Tử Minh lại bị anh làm cho dở khóc dở cười. Tại sao càng nghe càng thấy cứ như đang chơi trò chơi như vậy? Cuộc sống, có thể dễ dàng như vậy sao?

http://tieulun.hopto.org

- Vương Xuân Đạo, nếu chúng mà ta kết hôn, cậu có thể đảm bảo tuyệt đối trung thành, không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không? - Một câu trúng huyệt, Vương Xuân Đạo như hóa đá.

- Cái này, anh em với nhau đã bao nhiêu năm, cậu phải tin tưởng nhân cách của mình. Mình có thể thay đổi... - Gượng cười, chuyện tương lai, ai dám đảm bảo? Đúng là hết cách!

- Mình quá hiểu cái "nhân cách" của cậu, thế nên mới không tin được! - Cô cười nói.

- Nói thật, nếu chuyện chồng ngoại tình còn lặp lại lần nữa, mình thực sự sẽ gục ngã mất, mình sẽ rất nghi ngờ, có phải là mình là người phụ nữ rất thất bại không, thế nên mới có chuyện hết người đàn ông này đến người đàn ông khác liên tục phản bội mình, cái tự phủ nhận bản thân này sẽ làm mình mất hết tình yêu với cuộc sống, mình nhất định sẽ mắc chứng trầm cảm, thậm chí là sẽ muốn tự tử! - Cô cố tình nói phóng đại.

Vẻ mặt Vương Xuân Đạo lo sợ thực sự.

- Nếu như thất tình, mình còn có thể nghĩ, ít nhất bên cạnh mình vẫn còn có anh em, vẫn còn có rất nhiều người đáng yêu, thế nhưng, nếu chúng ta thành vợ chồng, còn chưa ngọt ngào được bao lâu, cậu đã vì không chịu được cô đơn... - Cô làm ra vẻ "khó khăn" nhìn cậu ta - Mình không chỉ mất chồng mà ngay cả anh em cũng không còn, mình làm sao còn gắng gượng được nữa?

Vương Xuân Đạo chau mày, sao lại càng nghe càng thấy khủng khiếp như vậy. Thậm chí anh còn bắt đầu liên tưởng, một người luôn lạc quan như cô, vì sự phản bội của anh mà thẫn thờ đi lại trên bờ định nhảy sông tự vẫn. Anh thực sự có thể khống chế được cái nửa dưới của mình?

- Được! Dừng! Đừng nói nữa! - Vương Xuân Đạo chán nản xoa mặt - Coi như mình chưa từng cầu hôn, chúng ta mãi mãi là anh em là được!

Vừa giả vờ tội nghiệp, cô lúc này rõ ràng muốn lăn ra mà cười.

- Cái đồ vô lương tâm, hại mình suýt bị mấy cô bạn gái giết chết. Sáng nay còn đi mua nhẫn cưới, gặp bạn cũ còn đắc ý khoe với người ta là chúng mình sắp kết hôn! - Càng nói càng chán nản...

Cô cười đến suýt bò ra đất, đây là cái thứ được người ta gọi là vui trên nỗi đau của người khác?

http://tieulun.hopto.org

Quyệt nước mắt vừa túa ra vì cười, cô cuối cùng cũng nói được tử tế:

- Vương Xuân Đạo, cậu đừng lo cho mình, mình sống rất tốt, ăn ngon ngủ yên! Sau này mình cũng không thấy sợ hãi chuyện hôn nhân, nếu tìm được người đàn ông thích hợp mình cũng vẫn sẽ yêu.

Anh dường như không tin lắm vào việc cô có thể hồi phục nhanh đến thế.

- Được rồi, đừng nhìn mình như vậy! Người anh em của cậu còn chưa đến nỗi thất vọng về cuộc sống như vậy, cũng không muốn cô đơn đến già... - Cô cười vô tư lự, những ngày tháng buồn khổ nhất đã qua rồi, cô bây giờ, sẽ chỉ có thể sống tốt đẹp hơn.

Giữ lại một chút đối với đàn ông, yêu thêm một chút đối với bản thân.

Trong văn phòng Chủ tịch Hội đồng quản trị rộng hơn hai trăm mét vuông của tập đoàn Myth nằm trong tòa nhà thuộc hạng tấc đất tấc vàng của thành phố, chỉ nghe thấy tiếng hét giận dữ cố dằn xuống của một người phụ nữ:

- Giang Thừa Vũ, anh muốn thế nào? - Khương Du Tâm tay cầm điện thoại, từng câu từng chữ thốt ra qua kẽ răng.

Trước mặt cô bày một chiếc máy tính xách tay, mặt trang có màu sắc chủ đạo là màu xanh hiển thị, hôm nay lại là lần thứ ba liên tiếp chạm đáy.

Đây là lần thứ ba cô lấy vấn đề nợ nần ra để đề nghị Ủy ban quản lý chứng khoán xin ngừng giao dịch, thế nhưng lần này chỉ được duyệt ngừng trong một giờ đồng hồ. Tập đoàn Myth là một tập đoàn có lượng lưu hành chứng khoán khổng lồ, nếu cứ tiếp tục thế này, căn bản không thể duy trì được nữa.

Tấm lưng dóng thẳng của cô toát mồ hôi lạnh.

Cô là con gái một, từ nhỏ đã được sống trong sự đầy đủ, vốn không có năng khiếu lắm trong chuyện làm ăn, huống hồ cuộc khủng hoảng kinh tế vừa rồi đã khiến Myth ngoài thì vẫn hoa lệ nhưng trong thì đã lung lay sắp đổ. Bố mắc bệnh tim, mẹ chỉ là người phụ nữ yếu đuối sớm đã sức cùng lực kiệt, hai người đều đã rút lui khỏi thương trường.

Cô vừa mới lên thay, đã cho mấy vị giám đốc già chỉ biết ngồi giữ ghế về vườn, những người mới lên, tất cả đều là nhân tài do cô đổ tiền ra chiêu mộ.

Chỉ là, thời gian quá ngắn!

http://tieulun.hopto.org

Nội bộ căn bản còn chưa điều chỉnh xong, các nhân tài chuyển sang một lĩnh vực mới còn chưa có thời gian để "tỏa sáng", kẻ áo đen giấu mặt đã bắt đầu chuẩn bị ồ ạt tấn công.

Dân chơi cổ phiếu điên cuồng bán tháo, mấy cổ đông trong hội đồng quản trị lại lấy lý do không tin vào năng lực của cô, khăng khăng đòi rút lại cổ phần. Cô đau đầu nhức trán, sao lại mang thai vào đúng cái thời khắc cam go này!

Cô luôn suy nghĩ xem có nên giữ lại đứa bé không, rốt cuộc đứa trẻ này đến thật không đúng lúc! Cho nên trước khi đưa ra quyết định, cô không định nói với bất cứ ai! Là thái độ lạnh nhạt của Lương Tử Tích đã thúc ép cô, nên mới...

Kẻ áo đen giấu mặt đằng sau tấm màn này là ai, không cần đoán cô cũng biết.

- Giang Thừa Vũ, anh không cam tâm điều gì? - Cô nghiến răng nghiến lợi.

Trong cuộc hôn nhân này, ngoài kết cục, cô chưa bao giờ là người thắng! Cô đấu không lại anh ta, Giang Thừa Vũ muốn bóp chết cô, dễ như trở bàn tay.

- Tôi hình như đã từng nói, ghét nhất những người tự cho mình là thông minh. - Có lẽ vừa ngủ dậy, giọng nói của Giang Thừa Vũ nghe có vẻ rời rạc.

- Làm thế nào anh mới chịu giải hòa? - Khương Du Tâm nghiêm giọng hỏi.

Cô đã sắp phát điên lên rồi!

Sự ngạo mạn của cô, mãi mãi không thể ngóc đầu lên trước mặt Giang Thừa Vũ. Anh ta là sự đè nén lớn nhất trong cuộc đời của cô. Bởi vì, cô căn bản không thể chấp nhận cái sự thực mình chẳng qua cũng chỉ là một thứ đồ chơi trong tay Giang Thừa Vũ.

Thế nhưng, khí phách có tác dụng sao? Tình hình của công ty thực sự quá nguy ngập! Cô không thể giương mắt nhìn tập đoàn Myth phải thay tên đổi chủ, càng không thể giương mắt nhìn tập đoàn Myth phải chia năm xẻ bảy! Nếu thứ anh ta cần là xin lỗi, vậy cô sẵn sàng cho.

Có người dùng thái độ này để xin lỗi? Anh ta cười nham hiểm:

- Được, quân tử không nói hai lời, món quà mà Giang Thừa Vũ tôi tặng cho em trai của mình, quyết không được trả lại, cho dù em trai tôi không thích món quà này, tôi cũng không muốn nó bị người khác chiếm đoạt làm cho dơ bẩn.

Khuôn mặt Khương Du Tâm bỗng chốc trắng bệch.

http://tieulun.hopto.org

Món quà... anh ta đã từng nói, món quà mà Giang Thừa Vũ muốn tặng cho em trai anh ta là tử cung của cô.

Lúc biết mình có thai, cô đã có một dự cảm rất không tốt, Giang Thừa Vũ luôn là một thằng điên...

- Muốn công ty hay muốn cái tạp chủng trong bụng cô, hãy lựa chọn đi! - Giang Thừa Vũ không chút đoái hoài đến Khương Du Tâm, cúp ngang điện thoại.

Khương Du Tâm cầm điện thoại, chần chừ không nỡ đặt xuống. Cô run lên không ngừng, toàn thân lạnh toát.

Giang Thừa Vũ vừa ngồi dậy cài cúc áo sơ mi vừa nghiến răng nghiến lợi.

Càng nghĩ càng điên tiết.

Cái người đàn bà không biết lượng sức mình đó lại dám chống lại anh?

Đeo dồng hồ xong, anh nhíu mày cố nhớ: "Lạ thật, món quà cưới mà mình định tặng gã luật sư đó để đâu rồi?".

Hôm nay là thứ bảy không phải đi làm, cô ngủ một mạch cho đến trưa, cả người mụ mị. Điện thoại không ngừng vang lên.

Cô càng rúc sâu vào chăn hơn, lấy gối bịt tai lại, nhưng tiếng chuông vẫn cứ thi gan cùng cô. Bị làm phiền tới mức không chịu được, cô mơ hồ bắt máy, đầu dây bên kia vừa nghe giọng ngái ngủ của cô liền nổi nóng, một giọng the thé truyền đến:

- Con bé này! Mặt trời đã lên đến ngọn sào rồi mà còn ngủ, chồng không quản hay sao?

- Ai đấy? Tôi làm gì có chồng! - Còn chưa tỉnh ngủ, cô bực bội rên rỉ.

- Con bé kia! Ngủ đến mụ người rồi sao? Ngay cả giọng mẹ mình cũng không nhận ra! Bảo Lương Tử Tích đến nghe điện thoại, dạy bảo vợ thế nào mà chiều chuộng đến thế này! - Người ở đầu đây bên kia còn bực bội hơn cô.

Nghe thấy giọng nói khủng khiếp ấy, cô hốt hoảng tỉnh cả người.

Lương Tư Tích? Dạy bảo vợ thế nào? Mẹ như hoàn toàn tách khỏi cuộc sống của cô lúc này! Đều do lỗi của cô...

Hít thở một hơi thật sâu, giọng nói bỗng chốc trở lại rõ ràng:

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ, con có chuyện cần nói với mẹ, nghe xong mẹ phải bình tĩnh nhé, đừng đánh con! - Cái gì cần nói thì vẫn phải nói, tránh được mùng một tránh sao được đến hôm rằm. Nếu mẹ mà nổi giận, cô nhất định phải trốn kỹ đến vài ba tháng, không để bị ăn móng vuốt của bà - Việc này, nói ra thì dài... - Cô phải tìm cách khéo léo nói với mẹ chuyện mình đã ly hôn mà không bị bà đánh chết.

Không ngờ mẹ chẳng có chút hứng thú nghe chuyện của cô:

- Tối gặp mặt rồi nói, tối nay tổ chức đại thọ cho bà nội con ở khách sạn Khải Việt, mẹ đã đặt một lô VIP rồi, gọi cả Lương Tử Tích đến, cả nhà mình ăn cơm với bà con họ hàng.

- Vâng! - Cô bất hiếu, dạo này nhiều việc phiền muộn, không có mẹ nhắc nhở, cô suýt quên một sự kiện trọng đại như vậy. - Lương Tử Tích đến được! - Cô vội vàng nói.

Gặp mặt rồi nói? Nhiều bà con họ hàng như vậy, mồm năm miệng mười, cô làm sao dám nói! Đành để lần sau tìm cơ hội tự dẫn xác đến nhà mẹ chịu đòn vậy.

- Không sao, chỉ là bữa cơm gia đình thôi, nó bận thế, đừng để lỡ công việc của nó - Mẹ trước nay đều rất thông cảm cho con rể phải làm việc vất vả.

- Con mua gì biếu bà bây giờ? Mua ghế mát xa có được không? - Tuy ghế mát xa rất đắt, nhưng bản thân chịu khó tiết kiệm đi một chút, tiêu tiền cho bà cô không thấy tiếc chút nào.

- Không cần đâu! Sáng nay bà nội con gọi điện đến, nói anh họ Phong của con đã biếu bà một chiếc ghế mát xa làm quà thượng thọ rồi!

- Anh họ Phong... - Cô ngây người, cái tên đã từ rất xa rất xa rồi.

- Đúng rồi, anh con đã về nước được mấy tháng rồi! Thằng bé này sao không ở lại Australia mà lại về nước chứ! Thằng bé rất có phép tắc, rất lễ phép, hơn hai mươi năm không gặp, lúc mới về nước còn đến nhà từng để thăm hỏi đấy.

- Mẹ không nói đến... - Cô không có lòng dạ đâu để bàn cãi, đầu óc trở lên trống rỗng, không kịp phản ứng.

- Mẹ chưa nói à? Hà hà, chắc là mẹ quên đấy! - Mẹ nổi tiếng về chứng bệnh hay quên.

- Anh ấy bây giờ trông thế nào? Có cao không? - Tim cô đột nhiên đập gấp.

http://tieulun.hopto.org

Hơi hồi hộp vì người trong ký ức đó.

- Trông còn đẹp trai hơn diễn viên điện ảnh đấy! Thân người cũng rất cao! Tối nay nó cũng đến, các con ôn lại chuyện cũ một chút!

Buổi chiều, lúc chọn quà cho bà, cô vẫn còn thẫn thờ. Hai mươi năm không gặp, bây giờ lại... có thể không hồi hộp sao?

Vì cần người phụ giúp, chưa đến năm rưỡi mẹ đã giục bằng được cô đến khách sạn.

Dưới ánh đèn đường, hai người, một trước một sau bước đi. Cô vừa đi vừa muốn bật cười.

Không ngờ lại là anh ta! Thế giới này có phải nhỏ bé quá không?

- Nói đi! Anh bắt đầu biết em là Tiểu Minh từ lúc nào? - Đột nhiên, cô ngừng bước, nheo mắt, chỉ tay vào sống mũi anh bức cung.

Vẻ mặt anh khi nhìn thấy cô trong bàn ăn khi nãy, chỉ ngại ngùng chứ không thấy ngạc nhiên.

- Anh vẫn luôn biết em là Tiểu Minh. - Anh mỉm cười thừa nhận nhưng sống lưng lại toát mồ hôi lạnh.

Hy vọng cô đừng có chấp nhặt quá! Rất sợ cô sẽ nổi nóng. Tâm trạng này đã làm anh lo lắng suốt buổi tối.

- Có phải anh cố tình muốn "chỉnh" em không? - Cô muốn bóp cổ anh.

Anh đã biết hết mọi chuyện xấu của cô! Không chỉ chuyện ngày nhỏ, ngay cả cuộc hôn nhân thất bại lần này cũng... Sau khi biết được thân phận thực sự của anh, đột nhiên cảm thấy hai người càng trở nên khăng khít.

Chẳng trách, bất cứ lúc nào anh ở bên cô, cô đều có một thứ cảm giác rất yên lòng. Từ sự sửng sốt lúc ban đầu đã chợt bừng hiểu ra. Trong bàn tiệc, cô không ngừng nhìn về phía anh, hết lần này đến lần khác thầm mắng mình là đồ ngốc. Từ lần đầu tiên gặp mặt, lẽ ra cô đã phải nhận ra anh!

Khoảng cách sau hai mươi năm xa cách đột nhiên biến mất.

Khi nãy trên bàn tiệc, hai người còn bị bà nội trêu là đôi thanh mai trúc mã đích thực.

http://tieulun.hopto.org

- Anh đã ám thị mấy lần rồi, là tại em chậm hiểu! - Anh trêu cô, cố ý làm cô hiểu lầm, là bởi quá hồi hộp nên mới không có can đảm để nhận nhau.

Cả nhà quây quần bên nhau, người già thích hoài niệm, bắt đầu thao thao bất tuyệt về những chuyện ngày xưa, tất nhiên không tránh được nhắc tới chuyện cái năm mà anh ra đi, cô đã tức giận, nóng nảy đến thế nào, cứ thường vô duyên vô cớ cáu gắt, tự giam mình trong phòng khóc lóc. Nghe kể, ngay chính anh cũng tự cảm thấy tội lỗi của mình quá lớn, năm đó mình tại sao lại ấu trĩ đến vậy, cứ muốn làm một chỗ dựa nhưng lại rời xa cô?

- Dì nói mười năm trước em có đến Australia? - Sao anh lại không biết?

- Vâng! Lúc đó đúng là ấu trĩ chết đi được, các bạn trong lớp đều đã có bạn trai, em cũng muốn yêu! Thế nên đi tìm anh để bày tỏ, hỏi anh có muốn làm bạn trai em xem sao không! Sau đó em cứ bám riết lấy mẹ, đòi cùng mẹ ngàn dặm xa xôi sang Australia, nào ngờ vừa vặn lúc đó anh lại dẫn bạn gái đi New Zealand hưởng tuần trăng mật chứ! - Cô tinh nghịch ôm ngực làm ra vẻ như bị tên bắn trúng tim.

Cảm ngộ, già rồi, nhắc đến tình yêu thầm ngây thơ của thời niên thiếu, chỉ cảm thấy đẹp vô cùng, không hề có chút xấu hổ.

Anh sững sờ.

Cô nhảy lò cò chơi với cái bóng của anh, giống hệt hồi nhỏ:

- Sau khi bị sốc đi về nước, nhận lời bừa với một cậu bạn học. - Giờ nghĩ lại, thấy cậu bé đó thật là xui xẻo, không những phải chịu đựng những trò tai quái do cái tâm trạng khó chịu của cô lúc ấy gây ra mà khi muốn hôn thử còn bị cô đấm cho một cú.

- Sau đó nữa? - Lòng anh quặn thắt.

Cô bật cười:

- Mẹ phải đền tiền thuốc, còn cảnh cáo em, nếu còn dám yêu sớm hại mẹ bị phá sản, mẹ sẽ đánh gãy chân. - Cái sau đó đích thực, chính là Lương Tử Tích.

Cuộc sống của cô, tình yêu của cô, sao lại buồn cười giống như một cuốn truyện tranh đến vậy?!

Anh trầm mặc một lúc, rồi giữ chặt lấy cô lúc này đang định nhảy bước một chân:

http://tieulun.hopto.org

- Không có bạn gái! Lúc đó Tiểu Vi có cảm tình với anh, không chịu từ bỏ, liên tục đến nhà anh, cho nên bố mẹ đã hiểu lầm.

Cô chớp mắt, ngây người, không hiểu tại sao anh lại phải giải thích.

- Chuyến du lịch New Zealand là do đoàn trường tổ chức, anh là cán bộ chủ chốt nên phải tham gia, không có ý nghĩa đặc biệt! Nhưng nếu biết em đến, anh nhất định sẽ không đi! - Anh thực sự không ngờ, giữa họ tồn tại sự hiểu lầm lớn đến vậy.

Anh căng thẳng đến toát cả mồ hôi tay.

- Cho nên, mười năm sau, đổi lại là anh hỏi em, có muốn hẹn hò với anh xem sao không? - Lấy hết dũng khí, anh cuối cùng cũng bày tỏ.

Ngay đến quyền tự do hành động của anh cũng bị hạn chế.

Trong ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ của cánh mày râu trong cả tòa nhà, anh ngày ngày đều được tài xế riêng đưa đón bằng xe nhập khẩu, ra vào có vệ sĩ đi kèm, dù thế nào, Luật sư Lương cũng là "thần tượng" trong mắt đám đàn ông muốn tái hôn!

Hàng ngày tan ca, tài xế đều sớm đã chờ sẵn ở cửa công ty: "Luật sư Lương, mời".

Để đề phòng chuyện mập mờ tình cảm giữa anh và vợ cũ, Khương Du Tâm ra tay khá triệt để.

Không những tự tung tự tác thúc tiến rầm rộ công việc ở công ty luật mới, thậm chí còn không cho phép anh được về nhà! Lấy lý do mang thai cần có người chăm sóc, sau khi tan ca lập tức "mời" anh về thẳng biệt thự.

Từ nhỏ, anh đã là người có tính cách biết nhẫn nhịn trong cuộc sống, nhưng đến lần này, đã cảm thấy thực sự không thể chịu đựng được. Đặc biệt khi thời gian cưới xin đã đuổi sát sau lưng, trong lồng ngực ngay cả việc hít thở cũng thấy rất ngột ngạt.

Anh muốn nói chuyện với Khương Du Tâm, nhưng mấy ngày nay cô luôn tránh mặt không chịu gặp, một mình khóa cửa trốn trong phòng, ba bữa cơm cũng đều do người giúp việc bưng lên tận nơi. Ngay cả anh gõ cửa cô cũng không thèm để ý.

Mai là chính là "ngày đẹp" mà lễ đính hôn của họ được tiến hành.

Anh thừa nhận, anh cho rằng mình đã sẵn sàng, nhưng không! So với lần kết

http://tieulun.hopto.org

hôn đầu tiên, lần này, anh không sao sẵn sàng được.

- Tích, mẹ đến rồi! Cháu đích tôn bảo bối của mẹ đâu? - Mẹ anh mừng rỡ, ngược lại hoàn toàn với tâm trạng nặng nề của anh lúc này.

- Chà, Tích, con dâu mới giàu có quá! - Nhìn khung cảnh lộng lẫy trước mặt, mẹ trố cả mắt, hỏi theo bản năng - Tích, con dâu mới có phải không biết làm việc nhà không?

Bắt Khương Du Tâm làm việc nhà, có thể sao? Không nói đến cô, sống trong cái lồng vàng này, ngay cả anh cũng chẳng muốn đụng chân đụng tay. Trong trí nhớ, hình như anh chưa bao giờ nấu cho cô một bữa cơm hay gấp giúp cô đến nửa cái áo.

Anh khẽ đáp lại một tiếng, không hề cố ý phá vỡ mối quan hệ giữa cô và mẹ, chỉ là không muốn mẹ ôm cái hy vọng hão huyền.

Sắc mặt bà Lương chùng xuống, xem ra cô con dâu mới này còn tệ hơn cô con dâu trước, nhưng vừa nghĩ đến cháu đích tôn, mặt bà lập tức dịu lại:

- Cũng đúng! Nhà to thế này lại nhiều người giúp việc, đúng là không cần con dâu mới phải đụng tay! Hơn nữa, con dâu mới đang có thai cháu đích tôn, cho dù có muốn làm mẹ cũng không cho!

Bà sốt ruột ngóng:

- Cho mẹ gặp cháu đích tôn trước được không?

Ngay cả người giúp việc ở đây cũng rất không có phép tắc, lúc bà xách hành lý vào, không chỉ soi mói dò xét bộ dạng nhà quê quần áo giản dị của bà, mà đến đã gần một tiếng đồng hồ, ngay cả một tách trà cũng không có.

- Cô ấy đang ở trên phòng, để con cho người đưa mẹ lên. - Anh đặt tay lên trán, cố kìm nén sự nóng nảy.

Cháu đích tôn... anh đến giờ vẫn chưa mảy may cảm nhận được chút niềm vui nào của việc sắp làm cha.

Ngôi nhà như một mê cung, bà Lương ngó đông ngó tây, tuy không đến mức như già Lưu vào đại quan viên trong *Hồng lâu mộng*, nhưng vẻ xa hoa của ngôi nhà khiến bà không khỏi trầm trồ.

- Cô chủ, cô có trong đó không? - Người giúp việc cung kính gõ cửa.

Không có tiếng đáp lại, người giúp việc gõ lại một lần nữa.

http://tieulun.hopto.org

- Đi ra! - Giọng nói lạnh lùng từ bên trong vọng ra khiến bà Lương đang đứng phía sau giật nảy mình.

Xem ra, con dâu mới không dễ gần! Chỉ mới nghe giọng, bà đã bắt đầu thấy nhớ tiếc cái miệng ngọt như đường của cô con dâu trước.

- Bà Lương, cô chủ nhà chúng tôi hình như hôm nay tâm trạng không tốt, không muốn tiếp khách. - Người giúp việc hơi e dè, giọng nói coi như cũng có chút nể mặt, chỉ là không tiếp tục thông báo nữa.

Dù sao mẹ của cậu chủ mới vừa nhìn đã biết chỉ là một bà già nhà quê không một chút quyền thế, không cần cố nịnh nọt.

Bà Lương hét vọng vào bên trong:

- Con dâu mới, mẹ là mẹ chồng tương lai của con, mẹ đến thăm cháu đích tôn, con mau mở cửa đi! - Có phải là mắc bệnh lạ không, muốn gặp một cái mà cũng khó khăn như vậy! Sau này làm sao mong đưa được cô ta đi giới thiệu với bà con làng xóm?

Bên trong im lặng rất lâu, đúng lúc bà Lương sốt ruột không chịu được nữa thì cánh cửa mở ra.

Bà Lương nhìn mặt con dâu mới, cả người ngây ra.

Con dâu mới tuy sắc mặt rất nhợt nhạt, nhưng dung mạo còn xinh đẹp hơn tiên nữ, là kiểu phụ nữ có thể làm đàn ông hồn xiêu phách lạc ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng mà, nhưng mà... chỉ cần không mở miệng nói chuyện!

Người phụ nữ này mà mở miệng thì cay độc và vô giáo dục đến thế nào, bà đã được thể nghiệm sâu sắc!

Bà Lương hít một hơi mạnh, không ngờ con dâu mới của mình lại là cô ta! Bà cảm thấy mình đã già, tim không còn đủ vững để chấp nhận cái sự thực này!

Con dâu mới lạnh lùng nhìn bà, ánh mắt cao ngạo y như ngày hôm đó, nhưng vẻ mặt rất thản nhiên, rõ ràng là không nhớ bà.

Bà Lương cố nén vẻ không vui, vì cháu đích tôn, cố ép mình mau chóng quên đi lời thề độc lần trước, nếu không có cháu nội, bà nhất định phải cho người phụ nữ này một trận thừa sống thiếu chết, rồi kéo con trai mau chóng thoát khỏi tay con yêu phụ.

http://tieulun.hopto.org

- Chào con, mẹ là mẹ Lương. - Khó khăn lắm mới nhếch ra được nụ cười thân thiện méo xệch, vì đứa cháu đích tôn mong ngóng lâu ngày, bà nhịn!

Khương Du Tâm nhìn một lượt bà già nhà quê trước mặt, nhăn mày.

Lấy chồng, điều mà cô ghét nhất là phải đối phó với bề trên, may là bố mẹ chồng trước cũng chẳng muốn gặp mặt cô, nếu như không cần thiết thì họ tuyệt đối chẳng bao lộ diện.

- Ngày mai mới là lễ đính hôn! - Cô lạnh lùng nhắc nhở đối phương, hôm nay không phải là ngày quan trọng, họ không nhất thiết phải gặp mặt.

Chỉ là...

Khương Du Tâm chau mày:

- Ngày mai bà phải làm lại tóc, còn nữa quần áo thế này không được! Tôi sẽ cho người mua cho bà vài bộ tử tế, còn phải mời một thợ tạo mẫu chuyên nghiệp đến trang điểm nữa! - Mai là ngày trọng đại, nếu đối phương xuất hiện trong bộ dạng này, cô sẽ trở thành trò cười cho giới thượng lưu mất.

Cô ta chê bà không ra gì?

- Con dâu mới... - Bà Lương lại gắng gượng cười.

- Đừng một câu con dâu hai câu con dâu như thế nữa! Nghe đã cảm thấy quê mùa! - Khương Du Tâm không khách khí cắt lời bà, nếu ngày mai mà mẹ Lương Tử Tích cứ gọi cô như vậy, cô sẽ bị đám họ hàng của mình giễu cợt ở sau lưng.

Càng huống hồ cái gì mà con dâu mới, con dâu cũ? Nghe đã khiến người khác không chịu đựng được!

Nụ cười của bà Lương một lần nữa đóng băng.

Không đợi mời, bà Lương tự tiện bước vào phòng ngủ con dâu, nói lấy lòng:

- Mua nôi cho em bé chưa? Mẹ mua cho cháu đích tôn một cái có được không?

Thấy sắc mặt con dâu mới bỗng chốc biến đổi, rõ ràng là rất không vui về sự tự tiện của bà, bà Lương ngượng ngập giải thích:

- Mẹ chỉ muốn vào xem phòng con hợp với kiểu nôi nào thôi. - Trước đây chồng bà cứ dặn bà, người trong thành phố không thích cái loại nôi gỗ trắc mà trong thôn nhà nào cũng dùng ấy, con dâu thành phố đều thích kiểu nôi hơi tây một tí, khi

http://tieulun.hopto.org

mua nhất định phải hỏi ý kiến con dâu.

- Nếu muốn sau này sống tốt với nhau, mau ra ngoài cho tôi! - Thái độ của Khương Du Tâm vốn đã không tốt, lúc hạ lệnh đuổi khách càng không chút khách khí.

Bà già nhà quê này đầu óc có vấn đề thích tự tiện xông vào phòng người khác? Có hiểu thế nào là quyền riêng tư không?

Bà Lương trợn tròn mắt, rõ ràng không dám tin vào tai mình.

- Những lời nói này, có hơi quá cay nghiệt không? - Ngoài cửa vang đến một giọng nói không vui.

Lương Tử Tích đứng ở cửa, nói lạnh nhạt.

Người giúp việc xuống báo với anh, Khương Du Tâm đóng cửa không tiếp mà mẹ anh cứ cố chấp đòi gặp, anh thấy lo, liền lên lầu xem xét. Chỉ là lần này, người mà anh lo chính là mẹ mình.

- Mẹ anh chỉ muốn vào xem cách trang trí, sợ mua nôi không hợp với phòng em không thích mà thôi. - Anh hiểu lòng mẹ, mẹ mong có cháu bế rất lâu rồi, sớm đã tuyên bố đòi tự mua chiếc nôi đầu tiên cho cháu đích tôn.

Mấy ngày nay, đây mới là lần đầu họ gặp mặt.

Khương Du Tâm lạnh lùng từ chối thẳng thừng, giọng nói không lấy gì làm vui vẻ:

- Không cần đâu! Cho dù mua em cũng sẽ không thích!

Bà Lương cảm giác các mạch máu trong người mình sắp sửa nổ tung.

Bà bừng bừng tức giận, bỏ mặc con trai đối địch với người phụ nữ đó, xông thẳng vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ, tìm thấy cái vòi nước, vội vàng dùng nước lạnh vã lên mặt.

“Bình tĩnh lại! Đừng làm cháu đích tôn sợ, đừng làm cháu đích tôn sợ!” - Càng vã nước lạnh bà Lương càng thấy các mạch máu căng lên.

Đến khi cả đầu đã ướt nước lạnh, bà mới hơi hơi bình tĩnh lại đôi chút. Không ngờ, vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, đã nghe thấy tiếng cãi nhau giữa con trai và con dâu.

http://tieulun.hopto.org

- Đó là mẹ anh, em ít nhiều cũng phải tôn trọng.

Cô phản bác:

- Lương Tử Tích, em lấy anh nhưng không có nghĩa là em phải chấp nhận, chịu đựng những người nhà không ra gì của anh! - Làm sao cô có thể chấp nhận và chung sống với loại người thuộc tầng lớp hạ đẳng như mẹ anh?

Mặt anh sầm lại, đứng im tại chỗ, kỳ thực đáp án này của Khương Du Tâm sớm đã nằm trong dự liệu của anh.

Thế nhưng, bà Lương không thể chấp nhận!

- Khương Du Tâm, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, hay là chúng ta... - Anh bình tĩnh chuẩn bị nói ra những điều mà mấy ngày nay luôn muốn tìm cô để nói.

- Con đàn bà chết tiệt này! - Bà Lương điên tiết nhào tới, cắt ngang lời anh.

Anh vội vã giữ bà lại, không để cho "bệnh cũ" của bà tái phát.

Khương Du Tâm không hề sợ hãi, chỉ lạnh lùng nhìn bà già nhà quê trước mặt, nhấc điện thoại lên.

- Bà dám động vào tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!

Báo cảnh sát?

Bà Lương sụp đổ hoàn toàn, sao lại có loại con dâu ghê gớm như vậy?

Bà Lương lập tức ngồi thụp xuống đất, ra sức la lối:

- Số tôi khổ quá! Vất vả cực nhọc nuôi con khôn lớn, thế mà nó lại định lấy một con đàn bà độc ác về hành hạ tôi! Con trai à, con mà lấy người đàn bà này thì cho mẹ uống ngay một liều thuốc chuột đi, còn hơn sau này để nó hành hạ chết! - Bình thường ở nhà, chỉ cần bà dùng đến chiêu này chồng bà liền lập tức đầu hàng, bà không tin rằng con trai mình lại không thừa hưởng đức tính "di truyền" ấy.

- Trời ơi! Sao sống nổi nữa đây? - Nước mắt đầy kịch tính hóa tuôn xối xả như mưa lũ.

Bà phải cho người phụ nữ này biết mặt! Để cho cô ta thấy rõ, sau này bước vào cửa nhà bà rồi thì ai mới là "bà tướng"! Nếu con trai bà không cưới cô ta, để xem cái người phụ nữ ngạo mạn này đến lúc cáo bụng phình to lên thì còn dám nhìn mặt ai không!

http://tieulun.hopto.org

Anh đỡ trán, cái chiêu cũ rích này của mẹ anh đã quá quen thuộc! Chỉ có điều nó chỉ có tác dụng với bố anh chứ căn bản không tác động được tới anh.

Khương Du Tâm chẳng hề có chút căng thẳng, giương mắt đứng nhìn.

Anh bước về phía trước chuẩn bị đỡ mẹ dậy, bảo bà đừng để mất mặt trước mặt người khác nữa, giờ thành phố không "thịnh hành" trò này.

- Con trai à, con có biết số mẹ khổ đến thế nào không? Lần trước đang chuẩn bị ra sân bay về quê thì gặp người phụ nữ này ngay trước cửa khu nhà con, cô ta không những làm hắt đầy nước bẩn vào người mẹ mà ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, còn lấy tiền ra đập vào mặt mẹ, muốn tìm người đánh mẹ! - Bà Lương vịn lấy tay con trai, không chịu đứng lên, thêm mắm thêm muối cùng một chút tưởng tượng vào câu chuyện.

Trước cửa khu nhà? Lần trước mẹ đến vừa vặn gây lộn với Minh Minh, lúc đó anh còn chưa ly hôn, đang chuẩn bị đi Mỹ, sao Khương Du Tâm lại xuất hiện ở đó?

Anh ngạc nhiên.

Anh ngước mắt lên:

- Khi đó em đến nhà anh làm gì? - Giọng nói đột nhiên có chút sắc bén. Mong đừng giống như anh nghĩ!

Khương Du Tâm thản nhiên giương mắt lên nhìn, khinh khỉnh thừa nhận:

- Em bảo con bé đó ra một cái giá với anh, em đã cần rồi! - Cô tràn đầy tự tin.

Cô nói một cách điềm nhiên còn anh lại hít mạnh một hơi.

- Em đưa cho cô ta một tờ chi phiếu trống, đảm bảo với cô ta là sau khi ly hôn sẽ giới thiệu cho một công việc tốt, thế nhưng cô ta lại không đồng ý. - Cô lạnh lùng thốt ra từng từ - Rõ ràng biết chúng ta yêu nhau, nhưng lại bảo không để cho chúng ta dễ dàng như vậy được.

Nắm tay anh, càng lúc càng nắm chặt.

- Cô ta rất không có tố chất, anh đúng là không biết nhìn người. - Khương Du Tâm kết luận.

- Khương Du Tâm, chúng ta hết rồi! Đứa con nếu em cần thì cứ sinh ra, chúng ta gặp nhau ở tòa! Số tiền nuôi dưỡng và giáo dục đứa trẻ mà anh phải chịu, sẽ không thiếu của em một xu! - Lửa giận bừng bừng làm anh gần như mất hết lý trí.

http://tieulun.hopto.org

Anh hất tay áo bước đi.

Bà Lương trố mắt.

Khương Du Tâm ngây người.

- Lương Tử Tích, anh sắp làm bố! - Khương Du Tâm nghiến răng nghiến lợi, một lần nữa giương ra con át chủ bài, là do cô tự tin quá sao? Cô cho rằng bây giờ Lương Tử Tích dù thế nào cũng sẽ không dám nổi nóng với cô.

Bước chân anh ngừng lại, đúng lúc cái nhếch môi đầy đắc ý của cô sắp sửa giương lên. Anh từ tốn nói:

- Anh đã suy nghĩ rất kỹ, nếu lúc này anh chịu trách nhiệm với "nó" thì thực sự có thể coi là chịu trách nhiệm sao? Anh không yêu em, cũng không yêu nó, một chút cũng không! Để nó sinh ra không lẽ không phải là một bi kịch? Em muốn giải quyết nó thế nào, anh không thể can thiệp, ngoài tiền ra, anh không thể bù lại bất cứ thứ gì! - Sau này một ngày nào đó, anh có thể sẽ thấy đau lòng khi nhớ đến đứa bé, thế nhưng nếu tiếp tục thỏa hiệp, chỉ có thể kéo dài tấn bị kịch mà thôi.

Không một chút do dự, anh bước khỏi cửa phòng. Cả người Khương Du Tâm ngưng lại.

Anh đã lấy tiền đập vào mặt cô? Lương Tử Tích lấy tiền đập vào mặt cô? Ý của anh cũng rất rõ ràng, anh không yêu cô, thế nên có giữ đứa bé hay không, anh cũng không ngăn cản.

Cô không thể uy hiếp anh! Cô thực không dám tin sự việc lại có thể trở nên như vậy.

Anh ở trong căn phòng mà mình vẫn ở mấy hôm nay, bắt đầu thu xếp hành lý.

Anh vốn không chuẩn bị sống lâu dài ở đây nên lúc đến cũng chỉ mang mấy bộ quần áo để thay đổi. Mẹ vẫn lo lắng ngồi bên anh không ngớt lầm bầm, bảo anh phải bình tĩnh, chờ đứa bé sinh ra, nhà họ Lương có người nối dõi rồi sẽ tính.

Thế nhưng, anh không thể!

Anh căn bản không thể ngờ Khương Du Tâm lại có thể sỉ nhục cô như vậy! Thế nhưng, khi đó Khương Du Tâm dựa vào cái gì mà ngạo mạn như vậy? Còn không phải dựa vào thái độ dao động và cái "tình yêu đích thực" nực cười mà anh đã tưởng đó hay sao? Người có lỗi, người đáng chết kỳ thực chính là anh!

http://tieulun.hopto.org

Là anh, đã cho kẻ thứ ba cái ngạo mạn ấy sỉ nhục vợ mình.

- Con trai, ngày mai đính hôn rồi, chỉ bảy tháng sau là cháu đích tôn cũng chào đời! Con đừng mất bình tĩnh như vậy, cứ kết hôn lừa cô ta sinh con ra rồi tính! - Bà Lương cố giữ hành lý của anh lại.

- Mẹ buông tay! - Anh có chút giận dữ.

Mẹ còn chưa hiểu? Anh không muốn có đứa con này!

Có người gõ cửa, hai người đó vừa bước vào cửa, bất ngờ, quỳ sụp xuống.

- Luật sư Lương, tôi thay mặt thằng cháu không ra gì của mình dập đầu xin lỗi anh! - Tài xế dập đầu mạnh xuống đất.

Người thanh niên trẻ có giọng nói rất giống anh càng run lên bần bật.

Anh ngỡ ngàng.

Người thanh niên trình bày:

- Cháu nhớ rất rõ, hôm đó chú cháu bị cảm phải uống thuốc, không thể lái xe, thế nên bảo cháu ra sân bay đón cô Khương, cháu vừa đến nơi thì thấy cô Khương đang khóc, đây là lần đầu tiên cháu gặp cô ấy... lúc đầu thấy cô ấy rất xinh đẹp, như là tiên nữ ấy, nhưng ánh mắt cô ấy thật khiến người khác cảm thấy khủng khiếp, thấy mình cứ như là rác rưởi...

Chàng thanh niên câu đầu ra câu cuối lộn xộn kể một hồi, ông chú phát bực đập mạnh vào đầu cậu ta:

- Thằng ngốc này, nói vào vấn đề chính!

- Vâng, vâng, vâng! - Chàng thanh niên vội vã gật đầu - Đến tối, người giúp việc đột nhiên tới thông báo, nói cô Khương tìm cháu, cháu chạy lên, trong phòng còn có một cô gái lạ khác, cô Khương quăng một cuốn băng sex và một tờ giấy nhớ cho cháu, bảo cháu mô phỏng âm thanh "khi ấy" của người đàn ông trong băng, còn phải đọc cả tên cô Khương, còn nói cái gì "anh cũng yêu em"...

Càng nghe mặt anh càng trắng bệch.

Thế cho nên, "trẻ con" cho rằng trước khi ly hôn anh đã từng lên giường với người khác?

Em đã từng rất yêu anh, cảm giác tội lỗi, điện thoại... Cô ấy muốn nói, những lời

http://tieulun.hopto.org

mà anh không kịp nghe rõ ràng... Lương Tử Tích, anh là một người đàn ông thất bại! Bởi vì trái tim anh mù quáng!

Những lời này, kết nối với nhau, đột nhiên như giáng mạnh vào đầu óc anh.

- Luật sư Lương, anh không thoát được khỏi đây đâu, khi nãy cô Khương đã hạ lệnh, chặt tất cả các đường ra, không để chú rể chạy thoát. - Người tài xế nhắc nhở - Cô Khương là người rất coi trọng thể diện, cô ấy sẽ không để mất mặt...

Anh có chân có tay, không lẽ có thể bị trói lại mà bắt cưới? Bà Lương há hốc miệng, ngay cả bà cũng cảm thấy rất nghiêm trọng.

Con dâu trước của bà cười ngây thơ đến thế nào! Những chuyện trước từng chút hiện về một trong tâm trí bà, chồng bà nói rất đúng, sao bà lại cứ như phát điên vì một đứa cháu đích tôn?

Con dâu của bà... con dâu ngoan hiền của bà, con dâu miệng ngọt như đường của bà, thì ra đã chịu ấm ức lớn đến vậy.

- Không đánh chết con tiện nhân kia, bà đây coi như đã sống phí cả một đời rồi! - Bà Lương tức giận phừng phừng xông ra khỏi cửa.

- Luật sư Lương, xin hãy tha thứ cho cháu! Cháu thực sự không cố ý đâu! Người nghèo chúng cháu làm sao đấu lại được với nhà giàu! - Chàng thanh niên ôm lấy chân anh cầu xin tha thứ.

Anh bị đối phương kích động túm lắc thế nhưng vẫn hoàn toàn đờ đẫn. Minh Minh, "trẻ con" của anh...

Người tài xế đưa cái hộp phía sau lưng cho anh:

- Luật sư Lương, chủ mới của tôi bảo tôi đưa cho anh cái này, ông ấy nói trên đời này không có việc gì mà ông ấy không làm được! Cho nên, sau khi xem xong, nếu muốn tháo hôn thì chỉ cần "thành khẩn" nhận lỗi, ông chủ sẽ giúp anh.

Hóa ra, tài xế đã có chỗ dựa mới cho nên mới lựa chọn nói ra tất cả, hoặc nói một cách chính xác hơn, là lựa chọn trở thành vũ khí của một ai đó.

Tất cả chỉ là trò bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau. Anh cầm lấy chiếc hộp, miệng nhếch lên một cách mỉa mai.

Trong hộp, có một xấp ảnh lớn, mấy tờ tài liệu, một chiếc laptop mini chỉ chờ kích hoạt chương trình.

http://tieulun.hopto.org

Anh đưa tay, cầm tập ảnh lên trước... trong những tấm ảnh đó, toàn những cảnh anh đang ôm Khương Du Tâm tiêu dao phóng túng trong công viên Disneyland. Anh càng xem càng kinh hãi, người chụp ảnh khá tính toán, góc độ nào cũng chụp rất "thân mật" và "thâm tình". Anh vội vã lật xem từng trang, rõ ràng không dám tin là thật.

Anh lập tức cầm mấy trang tài liệu lên, bên trong có một tờ điều tra, là thời gian và số ảnh cụ thể được phát từ máy điện thoại của Khương Du Tâm vào máy của Minh Minh. Khương Du Tâm đã gửi đến hai lần, lần thứ nhất ngay trong ngày ở công viên Disneyland, lần thứ hai chính là ngày anh về nước.

Số trang, là toàn bộ.

Tim anh lạnh buốt. Anh bây giờ còn thế này, huống hồ là cô khi đó?

Là chính anh đã đẩy cô vào vòng tay người khác.

Anh ôm trán, trong lòng như có một mũi tên đang xuyên thấu vào tim, cảm giác đau đớn cứ từng chút từng chút lan ra.

- Luật sư Lương, ông chủ tôi còn dặn dò, bảo anh nhất định phải một mình xem cái video "đặc sắc" này. - Người tài xế đã tự tay mở laptop sau đó bật nút khởi động, ngượng ngập nói - Luật sư Lương, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tôi đi trước đây! - Kéo thằng cháu chẳng ra gì vẫn đang quỳ dưới đất, người tài xế đi nhanh như ma đuổi ra khỏi phòng.

Tài xế vừa ra khỏi cửa phòng, từ laptop vang lên một giọng nói trong trẻo: "Các anh là ai?"

Là giọng cô.

Anh vội ngước mắt nhìn.

"Bọn anh là ai? Ha ha, bọn các anh là người có thể làm em vui vẻ!" - Một tràng cười dâm đãng.

Trên màn hình, cô thảm hại bị dồn đến góc tường.

Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chưa xem luân phiên cưỡng dâm bao giờ à?" - Gã đàn ông tuy nói vậy, nhưng lại tránh ra một chút để đám người xung quanh có thể xem cho rõ.

http://tieulun.hopto.org

Nhiều người vây quanh xem đến vậy, nhưng không một ai ra tay giúp đỡ, cô chỉ có thể chiến đấu như một nữ chiến sĩ bất khuất, giày cao gót đã bị đập gẫy, móng tay cũng bị cào đứt, không có dao, cô điên cuồng tuyệt vọng cắn người, dốc hết sức bảo vệ sự trong sạch của mình.

Đám người đó, như chơi mèo vờn chuột, hết lần này đến lần khác xô ngã cô, bắt đầu xé quần áo cô, bắt đầu đánh tát cô.

Toàn thân anh bắt đầu run lên dữ dội, cô là báu vật của anh, cô là báu vật anh nâng niu trên tay! Cô kêu tuyệt vọng kêu cứu, không có ai đến giúp cô. Trên từng khuôn mặt của đám người vây quanh đều hiện rõ sự hèn nhát.

- A! - Anh hét như điên dại.

Hoàn toàn sụp đổ.

Laptop bị anh hất bay xuống sàn nhà.

Chiếc laptop bị hất đi lại bắt đầu chuyển sang cảnh, dưới đất vang lên một khúc nhạc lãng mạn. Trên laptop xuất hiện dòng chữ: Cùng một ngày, sau năm giờ, Công viên Disneyland.

Những bức ảnh hạnh phúc giữa anh và Khương Du Tâm mà anh vừa xem xong lại được từng trang, từng trang phóng lại một cách "lãng mạn" trên máy tính, mỗi một nốt nhạc lãng mạn giống như mũi tên lạnh buốt, hết mũi này đến mũi khác, bắn vào chính giữa tim anh.

Anh ôm ngực, đau đến không thở được.

Tại sao anh lại tự tin thái quá mà nhận định sai lầm? Giang Thừa Vũ là một thằng điên! Còn anh, là một thằng ngốc! Một thằng ngốc mà ngay đến vợ mình cũng không bảo vệ được! Anh hận bản thân, rất hận, rất hận, hận đến mức muốn giết mình ngay lập tức.

Anh đưa tay ôm mặt, từng giọt từng giọt nước mắt lăn qua kẽ tay rơi xuống đất... anh vùi đầu vào lòng bàn tay, vai run lên từng hồi.

Nếu cô cho anh biết thì cho dù cô có nói hàng ngàn hàng vạn lý do phản bội, anh cũng không bao giờ rời khỏi cô! Tuyệt đối không! Dù cho, cô đã có người khác!

Không có ai nói với anh, không có ai...

Thế nhưng, rõ ràng anh đã nhờ thám tử tư điều tra... lúc anh ngẩng mặt lên,

http://tieulun.hopto.org

nước mắt như đã đóng băng. Cầm lại tập tài liệu điều tra, anh bình tĩnh xem lại từng trang từng trang.

Suýt nữa cô bị hành hung trên đường.

Nhà bị thả rắn.

Cô bị người ta uy hiếp...

Những chi tiết này đều không có trong tập tài liệu điều tra của anh. Thứ mà anh có được là tài liệu thiếu trang, những trang đó, hiển nhiên đã bị người ta dùng tiền mà mua lại. Người mua là ai, không cần đoán cũng đã biết.

Khương Du Tâm!

Anh bắt đầu vò xé từng trang tài liệu, hết trang này đến trang khác, uất hận dồn lên. Anh hận bản thân mình. Nỗi hận không giới hạn, nỗi hận đến sụp đổ, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đột nhiên, trên lầu truyền đến một tiếng kêu thất thanh. Là giọng của Khương Du Tâm!

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lên lên xuống xuống. Đám vệ sĩ đó là để "giam giữ" anh, cứ như lời Giang Thừa Vũ, nếu muốn trốn ra, chỉ có cách là cầu xin anh ta.

Thế nhưng, bảo anh đi cầu xin một kẻ từng làm tổn hại đến Minh Minh? Không làm được!

- Ông Lương, mẹ ông đẩy ngã cô Khương rồi, người cô ấy đầy máu, có lẽ sảy thai rồi! Ông mau xuống xem sao! - Quản gia vội vã đến mời anh.

Anh bị "mời" lên lầu.

Khương Du Tâm ngồi bệt dưới đất, quần loang lổ máu.

Mẹ thẫn thờ đứng im tại chỗ, cả người đã ở trạng thái "mụ mị".

- Sao vậy? - Anh đứng đó, trong lòng hoàn toàn lạnh giá.

Bình thường, cho dù trên đường gặp một thai phụ không quen biết mà xảy ra chuyện, anh cũng sẵn sàng giúp đỡ, không giống như lúc này, trong lòng chỉ còn lại lạnh giá. Khi Minh Minh bị đám súc sinh đó bắt nạt, không có lấy một người giúp đỡ cô... thế nên, anh cũng tàn nhẫn đến mức không muốn đưa tay ra giúp đỡ bất kỳ

http://tieulun.hopto.org

ai.

- Em phải đến bệnh viện, con của chúng ta, có lẽ đã bị mẹ anh làm mất rồi! - Cô ngẩng đầu, lạnh lùng trả lời, vẻ mặt không có lấy một chút lo lắng như người mẹ đang sắp mất đi đứa con của mình.

Lời của cô, như chiêu thức giải huyệt, khiến mẹ vốn đang "mụ mị" đứng im tại chỗ giờ nhảy dựng lên, chỉ vào cô, kích động gào lên:

- Cô nói láo! Tôi chỉ mắng cô có mấy câu, còn chưa chạm vào cô, tự cô đột nhiên kêu lên, đột nhiên ngã xuống, không biết đã lấy cái gì đổ lên người để cho quần có màu nữa!

- Sao tôi phải làm như vậy? Căn bản không có động cơ nào hết! - Cô rất bình thản, quay mặt lại, nhả ra từng câu từng chữ hỏi anh - Mẹ anh đẩy ngã em, có muốn em kiện bà ấy không?

- Em muốn đấu kiện với anh? - Anh cũng bình tĩnh như thế mỉm cười. Nếu cô cứ khăng khăng đòi đấu, anh cũng sẽ không khách khí nữa!

Cô ngây người, một tia lo lắng thoáng hiện qua trong mắt, bình tĩnh lắc đầu:

- Không! Em chỉ muốn anh nhớ rằng chính mẹ anh đã hại em ra nông nỗi này.

- Con à! Con phải tin mẹ! Con phải tin mẹ! Mẹ không hề đẩy cô ta! - Bà Lương suy sụp.

Người đàn bà này muốn làm khó con trai bà điều gì?

Đột nhiên, một ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu, bà Lương kích động hét to:

- Cô ta không hề có thai! Người đàn bà này đã lừa con, cô ta vốn không hề có thai! - Bà Lương chạy vào nhà vệ sinh, rất nhanh lôi ra một gói băng vệ sinh đã dùng một nửa ném thẳng lên người Khương Du Tâm, tay bà còn xách theo một túi rác - Con trai, mẹ có thể chứng minh cho con thấy! Trong túi rác này, có băng vệ sinh mà con đàn bà đó đã dùng! Con trai, con nghĩ mà xem, một phụ nữ mang thai thì sao lại để băng vệ sinh trong nhà tắm? Có mang rồi còn có kinh nguyệt được sao? - Bà Lương kích động đến run lên, trước nay chỉ có bà vu oan cho người khác chứ có bao giờ bị người khác vu oan như thế này đâu!

Bà nhất định phải vạch trần cái màn kịch của cô ta!

Môi Khương Du Tâm, đột nhiên tái nhợt.

http://tieulun.hopto.org

Anh cũng lặng đi một chút, sau đó lập tức ngăn mẹ lại:

- Không cần đâu! Việc ở đây không cần mẹ phải lo! Mẹ mau về quê đi!

- Mẹ không lo sao được? - Không lo không phải để con trai bị lừa sao?

Ý của con trai là sao? Nó không tin bà? Nó lại chỉ bênh vực người phụ nữ khác? Lần đó bà ra tay đánh con dâu là bà sai, thế nhưng lần này người sai rõ ràng là người phụ nữ kia!

Bà Lương uất ức khóc lên:

- Tôi không bao giờ thèm lên thành phố nữa! Tôi cũng không cần cháu đích tôn nữa! Nuôi được thằng con trai chẳng ra trò trống gì, lấy vợ rồi thì không cần mẹ nữa! - Nói xong bà tức giận đùng đùng xông ra ngoài.

Vệ sĩ đứng ngoài cửa ngây ra một chút, đang định ngăn lại thì nhận được ánh mắt của nữ chủ nhân bèn lặng lẽ lùi sang một bên.

Khương Du Tâm có chút cảm động, cô không ngờ anh lại giúp cô.

- Có cần đưa em tới bệnh viện không? - Anh bình tĩnh chủ động đề nghị.

- Đương nhiên! - Cô mỉm cười đắc thắng như một nữ vương.

Anh đỡ cô dậy.

Đội vệ sĩ tự động tránh đường.

Trong bệnh viện tư cao cấp.

- Ông Lương, cái thai của cô Khương không may đã bị sảy rồi, hơn nữa lần này gây tổn thương rất lớn đến với cơ thể người mẹ, cô Khương sau này có thể không sinh con được nữa, ít nhất trong 3 năm, hai người cũng không nên thử có con. - Bác sĩ dặn dò.

Cô nằm trên giường bệnh, mặt đầy vẻ bình tĩnh ngước nhìn anh:

- Cho em thời gian 3 năm, đợi em có “năng lực”, chúng ta có thể “thử”! - Nhưng nếu “năng lực” không đủ, cô chỉ có thể mãi mãi “không sinh”!

Anh trầm mặc.

- Là do mẹ anh đẩy em. - Cô nhấn mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Cô cần cảm giác tội lỗi của Lương Tử Tích. Người lớp trưởng mà cô quen biết rất có trách nhiệm. Anh liếc nhìn đồng hồ, tiếp tục trầm mặc.

Cô không vui, đang định nói tiếp điều gì đó.

Vài nhân viên mặc cảnh phục bước vào phòng bệnh:

- Cô Khương, vị này báo cảnh sát, tố cáo cô giam giữ người bất hợp pháp.

Cô sửng sốt, không thể tin vào mắt mình. Trong biệt thự, cô đã ra lệnh cho người đặt máy chặn tín hiệu di động, ra lệnh cho người di dời điện thoại bàn, nhưng trăm tính ngàn tính cũng không tính được rằng, anh đưa cô đến bệnh viện lại chỉ vì để báo cảnh sát.

- Ông cảnh sát, tôi có thể cùng các ông rời khỏi đây được rồi chứ? - Anh bình tĩnh hỏi, không nhìn cô lấy một lần.

Tất cả mọi chuyện đều đã không liên quan đến anh. Cho dù cô mang thai thật hay chỉ là giả, đáp án sớm đã không còn quan trọng với anh!

Khương Du Tâm sửng sốt đến không thốt nên lời. Cô cho người nói với anh, cô có thể vì việc này sẽ không thể có mang được nữa, vậy mà anh lại không một chút động lòng! Trước mặt cô, hình tượng chàng trai ấm áp ngày nào bỗng chốc sụp đổ. Anh bây giờ không khác chút nào với người chồng cũ Giang Thừa Vũ của cô, cũng tàn nhẫn như vậy, cũng vô tình như vậy. Trong mắt cô, tất cả tình cảm dần dần tan biến, chỉ còn lại sự lạnh lùng băng giá.

- Ông Lương, ông có tiếp tục tố cáo cô ấy không? - Viên cảnh sát vừa dẫn anh cùng ra ngoài vừa hỏi.

- Không cần tố cáo ngay lúc này, nhưng cần lập hồ sơ án! Chỉ cần cô ấy không tiếp tục quấy rối tôi và người nhà, tôi có thể xem những việc không vui hôm nay như chưa từng xảy ra! - Giọng nói bình thản nhưng không có ai nghi ngờ về trọng lượng lời nói của anh.

Cô chấn động, nghiến chặt môi.

Lúc đi, anh vẫn không hề quay đầu nhìn cô lấy một cái. Tia ước vọng cuối cùng đã vỡ vụn trong thái độ kiên quyết đó.

Chuông cửa hết lần này đến lần khác reo lên một cách lịch sự. Cô vùi mình trong chăn.

http://tieulun.hopto.org

Anh họ Phong? Trời ơi! Hãy cho cô chết đi!

Cô đập mạnh đầu vào gối liên tục. Cô không phải đồ ngốc, Trần Phong trước nay có tình cảm với cô, không phải là cô không cảm nhận được. Thế nhưng, bị anh lại bày tỏ thẳng thắn như vậy, hỏi có muốn hẹn hò với anh không, thật là xấu hổ chết đi được!

Cô khi đó, buồn cười đến thế nào?

- Ối trời! Đau bụng quá! Phải đi vệ sinh đã! - Cô vờ như bị điếc, chỉ vào quán KFC cách đó không xa, chạy thẳng một mạch. Sau đó chuồn qua cửa sau.

Viện cớ buồn vệ sinh để trốn? Cô lại có thể mượn cớ này để trốn! Mất mặt quá! Không sống nổi nữa!

Không chỉ có vậy, cô còn kỳ quặc đến mức buổi sáng sáu giờ đã chạy đến công ty, chiều chuông hết giờ chưa kịp reo đã chuồn về trước. Chỉ bởi vì anh nói sẽ đến đón cô.

Anh không phải hổ báo gì, thế mà cô lại sợ đến vậy! An Tử Minh, cái vô tư, bình tĩnh cách đây không lâu khi đối diện với Vương Xuân Đạo của mày đâu mất rồi? Ôi! Thật đau đầu!

Cô bây giờ, căn bản còn chưa muốn yêu!

“Tiểu Minh, không cần thấy áp lực. Cho em thời gian, từ từ suy nghĩ” - Trong di động, có một tin nhắn dịu dàng như vậy.

Chuông cửa vẫn reo lên liên hồi, rõ ràng, người đứng ở cửa còn nhẫn nại hơn cô. Cô đấu tranh bò dậy.

Cái cần đến thì muốn tránh cũng không được! Anh họ Phong... cô nên nói với anh thế nào đây?

Mở cửa, cả người cô sững lại.

- Sao lại là anh? - Giọng đầy ngạc nhiên.

Người ngày mai sẽ là chú rể, sao hôm nay lại chạy đến chỗ cô?

Lương Tử Tích lặng im nhìn cô, giữa lúc cô đang khó chịu muốn đóng cửa lại:

- Có chuyện muốn nói với em, anh có thể vào nhà một lát không? - Giọng nói, lịch sự chưa từng thấy.

http://tieulun.hopto.org

Cô ngây người, ngoan ngoãn lùi ra.

Sau khi ly hôn, đây là lần đầu tiên anh bình tĩnh đến vậy.

- Tìm em có việc? - Cô lịch sự pha một cốc trà cho anh.

Lòng đã nhẹ nhõm lại, cô bây giờ, tuy không thể độ lượng đến mức lại trở thành bạn của anh, nhưng ít nhất cũng không đến mức mặt nặng mày nhẹ. Chỉ là, sau khi ly hôn, có thể đừng đến tìm cô nữa được không?

Im lặng rất lâu, không ai mở miệng trước.

Anh không nói một lời, đôi mắt thăm thẳm nhìn cô chằm chằm, giống như, không bao giờ nhìn đủ. Tình cảm trong ánh mắt, không hề che giấu, hiển hiện và dễ dàng đọc được.

- Lương Tử Tích, rốt cuộc tìm em có việc gì? - Cô lên tiếng trước phá vỡ bầu không khí nặng nề. Không thể cứ tiếp tục trợn mắt lên nhìn mãi như thế chứ?

Anh mấp máy môi, rất lâu sau mới thốt ra một câu:

- Anh nợ em một lời xin lỗi. - Vừa mở miệng, anh phát hiện giọng nói của mình khàn đặc, đến mức dường như chính bản thân mình cũng không thể nhận ra.

Cô lặng đi giây lát, sau đó mỉm cười một cách thoải mái:

- Vì anh tái hôn? Ha ha, thực sự không cần thiết! Em thừa nhận em đã từng hẹp hòi, cũng đã từng mất thăng bằng, nhưng bây giờ nghĩ lại lại thấy rất nực cười, chúng ta đã ly hôn rồi, tuy không đến mức có thể chúc phúc anh, thế nhưng ít nhất cũng có thể chấp nhận chia tay một cách dễ dàng. - Cứ nghĩ đến ba ngày bắt anh cực nhọc làm người giúp việc, cô lại thấy rất buồn cười, một đằng thì nghĩ tuyệt đối không dây dưa nữa, một đằng lại ra sức sai khiến anh chỉ để được trút nỗi bực trong lòng. Vì ấm ức mà khiến cho mình trở thành "kẻ thứ ba" trong mắt người khác, ây, phụ nữ, quả nhiên là một loài động vật đầy mâu thuẫn.

Nụ cười của cô quá chân thành, anh không nhìn thấy một chút miễn cưỡng nào, thế nên, anh chỉ có thể trầm mặc. Anh thích sự "hẹp hòi" của cô, nếu có thể nhiều thêm một chút nữa thì tốt biết bao!

- Đã từng có người bắt nạt em giữa đường... sao không nói cho anh biết?

- Ơ! - Cô ngây người, hồi ức không vui lại hiện về trong đầu, cánh tay từ từ sởn cả gai ốc. Bao lâu rồi? Cô thực sự đã rất cố gắng để quên đi cơn ác mộng đó...

http://tieulun.hopto.org

- Khi đó anh đang ở Mỹ, nói cũng chẳng để làm gì. - Cô thoáng cười, trả lời dứt khoát.

Cô đã từng rất hy vọng anh có thể lập tức hiện ra trước mặt mình, vào cái đêm suy sụp đó, thực sự rất cần đến anh. Thế nhưng, bây giờ đã hoàn toàn khác. Chuyện cũ, không còn muốn nhắc lại nữa.

Khi đó anh đang ở Mỹ, nói cũng chẳng để làm gì...

Một câu nói đơn giản, như ngàn mũi tên xuyên vào tim anh.

Đúng vậy, khi đó, anh ở Mỹ, cùng với mối tình đầu du ngoạn Disneyland.

Thấy anh có vẻ khác thường, cô chỉ có thể hỏi anh một cách kỳ lạ:

- Sao anh biết... - Sự việc đã qua từ rất lâu rồi, sao lại bị đào bới lại?

Thật kỳ lạ!

- Anh đã xem một cái băng ghi hình, em bị đám người đó... - Nhắm mắt, anh cố gắng nói ra, giọng nói đã có chút nghẹn cứng. Hai chữ "làm nhục", anh không sao thốt ra khỏi miệng.

"Uỳnh" một tiếng, đầu cô như nổ tung.

Còn có cả băng ghi hình? Cảm giác tủi hổ tột cùng khiến mặt cô bỗng chốc trắng bệch.

Mắt anh mở to, gương mặt tái nhợt của cô khiến tim anh đau nhói. Quả nhiên, cô vẫn rất sợ hãi...

- Là anh đáng chết... - Anh đưa tay nâng đôi má bỗng chốc cứng đờ của cô, cảm xúc cuồng loạn, anh không thể kiềm chế sự xung động trong lòng.

Anh ôm lấy cô, rất chặt, rất chặt.

Mắt cô chớp liên hồi.

Cuối cùng, khi chắc chắn bản thân rất kiên cường, những thứ đã qua đều đã qua, cô không còn cần đến sự an ủi và ôm ấp của bất cứ ai. Cố hết sức đẩy anh ra nhưng không thoát ra được.

Anh sai rồi! Nhưng người phải trả giá lại là cô... cô hồn nhiên là thế, khi đó làm sao có thể chịu đựng được việc này? Tim anh như vỡ vụn, chỉ có thể dựa vào cái ôm

http://tieulun.hopto.org

mỗi lúc một siết chặt, cái ấm áp thực sự trong lòng, để xoa dịu nỗi đau đến tột cùng.

- Chúng ta làm lại từ đầu, có được không? Anh xin em, lần này anh nhất định sẽ trân trọng... - Chưa bao giờ hạ mình cầu xin ai, thế nhưng, chỉ cần trong lòng có khát vọng mãnh liệt, thì ra việc từ bỏ lòng tự tôn để quỳ gối thỉnh cầu, cũng không phải chuyện gì to lớn hết.

Làm lại từ đầu? Cô hoảng hốt!

Cô càng vùng vẫy mạnh hơn, chỉ là đột nhiên mọi cử động đều ngưng lại, bởi vì, trên cổ cô hình như có nước mắt rơi vào. Không thể nào! Cô quyết không thể tin đó là nước mắt của anh.

- Lương Tử Tích, đã xảy ra chuyện gì? Anh không nhớ ngày mai phải đính hôn sao? - Cô lo lắng nhắc nhở anh.

Thế nhưng trước thái độ khăng khăng không chịu buông tay của anh, dần dần, đáp án hiện lên trong đầu cô: Ngày mai không có lễ đính hôn? Các đồng nghiệp mất công đến tham dự?

Dù thế nào, ít ra cô cũng tin rằng, anh cũng không phải loại đàn ông vô liêm sỉ hôm nay ôm vợ cũ đòi tái hợp còn ngày mai lại vẫn cứ đính hôn.

Là vì hôm trước cô đã vạch trần bộ mặt của người đàn bà kia nên mới có chuyện thế này? Không đúng, chắc chắn còn điều gì đó khác! Đúng rồi, anh có nói đến băng ghi hình!

Bị anh ôm chặt đến suýt ngạt thở, cô cố gắng hít mạnh mới có thể lên tiếng giải thích:

- Hôm đó không xảy ra chuyện! Khi đó ngoài anh Phong còn có vài thanh niên có nghĩa khí cùng hợp sức cứu em! - Cô chỉ thiếu nước giơ tay trời phát thề! Trên thế giới này vẫn còn có nhiều người tốt!

Không xảy ra chuyện? Hợp sức cứu cô? Anh ngây người, cô cuối cùng cũng vùng thoát được khỏi tay anh.

Đột nhiên, nút thắt trong lòng đã được cởi, anh không còn thấy phẫn nộ với thế giới, không còn chỉ cảm thấy lạnh giá hoàn toàn. Hiển nhiên, nửa sau của cuốn băng ghi hình mà anh xem đã bị chủ nhân coi như “thừa thãi” cho người xóa mất.

Cô đã cứu anh.

http://tieulun.hopto.org

Anh cười một cách kìm nén, cảm giác như vừa thoát ra khỏi địa ngục.

Nếu cô thực sự đã xảy ra chuyện, ngay cả bản thân anh cũng không dám chắc mình sẽ trả thù cả thế giới, trả thù tất cả mọi người đến thế nào. Anh thậm chí đã từng căm phẫn đến độ có ý nghĩ rằng cho dù là những kẻ khoanh tay đứng nhìn khi đó, anh cũng sẽ không tha. Cho dù là phải cùng thế giới này ngọc đá đều tan.

Anh thở phào, cảm giác nhẹ nhõm như vừa cất được tảng đá đè nặng trong lòng.

- Có thể cho anh một cơ hội nữa không? Ít nhất, là được cạnh tranh công bằng! - Anh cầu xin.

Cô ngạc nhiên.

- Không thể nào! - Cô lập tức lắc đầu.

Gương vỡ lại lành? Không thể được!

- Đừng chấp nhận anh ta sớm như vậy, có được không? Ít nhất, ít nhất hãy công bằng một chút... - Công bằng một chút, để anh theo đuổi cô lại một lần nữa, cho anh một cơ hội.

Giây phút đó, sự lo lắng của anh trong mắt cô, chỉ trở nên nực cười. Quá muộn rồi, thực sự đã quá muộn rồi.

Thì ra, tình yêu cũng cần tranh thủ từng giây từng phút, khi đã bỏ lỡ mất thời cơ, mọi thứ đều đã không thể làm lại từ đầu.

- Công bằng? - Khuôn mặt cô hiện lên một thoáng cười - Không, trên thế giới này vốn không có công bằng, nếu như có, tại sao lại có thể xảy ra những chuyện người mà em yêu lại không yêu em như vậy? Nếu như có, tại sao em lại bị che mờ mắt ngốc nghếch mà cho rằng mình là người đàn bà hạnh phúc nhất trên thế giới? Nếu có công bằng, anh nên nói cho em biết, anh không hề yêu em, như vậy, em sẽ có quyền lựa chọn có kết hôn hay không!

- Anh... - Anh không thể phản bác.

Cô lặng lẽ nhìn xuống, đột nhiên, tháo chiếc vòng to bản trên tay. Trên cổ tay, chằng chịt những vết sẹo lồi lõm, có vết vẫn còn hồng, một số đã biến thành màu trắng.

Anh kinh ngạc.

Bị thương từ lúc nào? Hôm đó cô đã trốn rất nhanh, quả nhiên có vấn đề!

http://tieulun.hopto.org

Anh lập tức nắm lấy cổ tay cô, xót xa sờ nắn những vết tích "không hoàn mỹ" đó.

Cô mặc cho anh nắm lấy.

- Thực ra, đêm trước hôm đề nghị anh ly hôn, em đã từng tự sát. - Những lời nói bình thản của cô khiến anh ngước mắt, toàn thân ngây dại.

- Lấy mảnh thủy tinh cứa từng vết một lên chỗ này, phát hiện ra là rất đau! Thì ra em rất sợ đau, quan trọng hơn nữa, đã cắt đến thế này, em vẫn thấy mình không thể giải thoát một cách nhanh chóng như vậy được. - Cũng giống như tình yêu, rất đau, nhưng không dễ giải thoát.

- Thế là, em chạy lên nhảy lầu, tuy có thể sẽ chết khó coi một chút nhưng không quá đau khổ. - Cô bình thản nhìn anh - Khi đó, mục đích tự sát của em rất ấu trĩ, cũng rất thiếu tự trọng, chỉ muốn trả thù anh, khiến anh đau khổ, khiến anh phải ân hận cả đời.

Anh chấn động, cô đã...

Cô lúc đó, nên hận anh đến thế nào?

- Anh Phong đã cứu em, anh ấy hết lần này đến lần khác an ủi em, thế giới vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp, trách nhiệm trong cuộc sống không chỉ đơn giản là vì bản thân, ít ra cũng phải vì cha mẹ mà sống cho tốt! Là anh ấy đã giúp em "tỉnh" lại.

Là người đàn ông đó đã cứu cô, không có anh ta sẽ không có cô còn sống như bây giờ? Anh suýt chút nữa hại chết cô, anh làm sao còn dám? Sao còn có thể đường hoàng như vậy mà đòi hỏi công bằng?

- Em với anh Phong không có quan hệ như lúc ly hôn nói với anh, ít nhất đến nay cũng không phải. Khi đó trong lòng chỉ có hận, chỉ có thảm thương, lúc ra đi, cho dù biết là rất ấu trĩ, vẫn ra sức chỉ muốn giữ lại chút tự tôn cuối cùng. - Nhẹ nhàng thuật lại mọi chuyện, bởi vì trong lòng không còn đau nữa mới có thể bình tĩnh đến vậy, bình tĩnh cho quá khứ một lời giải thích - Kỳ thực em lúc đó đã bị tổn thương nghiêm trọng, ngay cả dũng khí để hồi phục lại cũng không còn. - Trên cả quãng đường để dần dần xóa mờ vết thương thực sự không dễ dàng.

Lại một điều không ngờ! Khi đó anh bị lừa thật thê thảm... vừa đau vừa mừng, lòng anh đầy những mâu thuẫn đang xung đột.

- Lương Tử Tích, biết tại sao em lại nói anh là người đàn ông thất bại không? Bởi vì, lời nói dối của anh chỉ thực hiện một nửa. - Cô cười, nụ cười vẫn rực sáng như vậy

http://tieulun.hopto.org

- Thực ra em luôn là một người phụ nữ rất dễ lừa, chỉ cần anh nói dối cả đời, em tình nguyện vĩnh viễn sống trong cái hạnh phúc giả tạo đó. Đáng tiếc, anh thật thất bại, đàn ông đã ăn vụng thì phải biết đường chùi mép, nếu trong lòng có người phụ nữ khác, ít nhất cũng phải học cách nói dối đến không chớp mắt! Thế nhưng, anh lại không làm được! - Đối với chuyện ngoại tình, anh không phải là cao thủ nói dối, ít nhất cũng chưa từng lừa được cô lấy một chút. Đây chính là bi kịch của anh, cũng là bi kịch của cuộc hôn nhân giữa họ.

- Sẽ không thể có dối trá nữa... - Anh lắc đầu.

- Lương Tử Tích, anh vẫn chưa hiểu sao? Từ sau cái đêm tự sát, "cuộc đời mới" của em đã được bắt đầu, anh đã không còn cơ hội nữa, bởi vì em đã tự hứa với mình, phải nhổ bỏ cả gốc rễ của anh ra khỏi trái tim em, bây giờ, khó khăn lắm em mới thoát ra được, làm sao có thể lại để tất cả lại quay về quá khứ? - Tình yêu, vốn dĩ là trò chơi của những người dũng cảm, khi chúng ta xông vào chiến trận, kỳ thực đã không còn có đường lui. Bởi vì, những kẻ bại trận, đã không còn có thể quay đầu.

Vấn đề không phải là ai đợi ai, mà tình yêu thực sự chỉ là một thứ cảm giác, một khi đã bắt đầu lùi lại, sẽ dần dần biến mất không tăm tích. Thế nên gương vỡ lại lành, chỉ là một câu chuyện cổ tích mà thôi.

Anh đã hiểu.

Cô đã từng vì mất anh mà không còn sức lực để sống tiếp, thế nhưng, cô bây giờ, không có anh, đã có thể sống tốt hơn.

Tim anh như bị một quả chuông lớn, rất chậm, rất nặng nề, đập vào từng hồi, một cảm giác thống khổ, rất nhỏ, rất rõ, chầm chậm lan theo từng mạch máu, tỏa ra khắp nơi, thì ra, cảm giác đau đến ngay cả thở cũng không được nữa là như thế này.

Anh buông cổ tay cô, trong mắt không còn lấy một tia ánh sáng, dường như trong phút chốc, cả người trở nên u ám như một chiếc bóng.

Cô nghĩ, cô thực sự nên bắt đầu một cuộc sống mới. Sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, kỳ thực điều mà một phụ nữ mong muốn chẳng qua cũng chỉ là một bờ vai vững chắc mà thôi, không phải sao? Cho nên, cô đã đồng ý hẹn hò với anh? Niềm vui bất ngờ này khiến Trần Phong không hết ngỡ ngàng.

Cô nghiêng đầu, không kìm được nở một nụ cười.

- Có phải là em đã nhận lời rồi không? Đúng vậy không? - Thấy cô cười, anh vội vã hỏi một cách nôn nóng.

http://tieulun.hopto.org

- Em mệt, anh phải cõng em về, anh khát, có thể uống chung cốc nước với em... - Cô nói lại những điều đã nói khi còn bé lúc gặp anh lần đầu tiên.

Vậy nên, muốn mãi mãi là bạn tốt? Nụ cười trên môi anh chầm chậm đông lại.

- Vì vậy, chúng ta hãy thử xem! - Thì ra sau khi mở lòng, quyết định như vậy, không phải quá khó khăn.

Nếu như cô vẫn còn có một chút niềm tin đối với tình yêu như vậy, tại sao lại không thể tin tưởng mà đưa tay cho anh, đi tìm lại tình yêu? Vì Lương Tử Tích, cô đã xác định được cái quyết tâm này.

Trên khuôn mặt khôi ngô của anh, một nụ cười từ từ hé mở.

Sự chờ đợi của cậu bé nhút nhát, vì dũng khí của anh, kết cuộc đã không còn là tiếc nuối nữa.

Ngày đầu hẹn hò giữa anh Phong và cô.

Anh lấy lại thói quen trước nay vẫn đưa cô đi làm, chủ đề nói chuyện giữa hai người tương đối an toàn, không quá gượng gạo, không giống như hai người yêu nhau mà càng giống đôi bạn bè hơn.

- An Tử Minh, có người giúp cô gọi sữa buổi sáng này, quầy sữa đối diện tầng dưới công ty đã đem đến! - Cô vừa cắn một miếng cơm nắm, suýt chút nữa thì nghẹn.

Buổi sáng lúc anh Phong đưa cô đi làm, chẳng phải cô đã nói với anh là hôm nay chỉ muốn uống nước ấm không muốn uống sữa nữa rồi sao?

Nhận hộp sữa nóng hôi hổi từ tay người đưa hàng, vì đang nghẹn miếng cơm trong miệng, cô cắm ống hút, vội vã uống luôn một ngụm lớn, mẹ ơi, bỏng hết cả lưỡi! Mùa hè, cô không thích sữa lạnh, sữa nóng uống vào nhất định sẽ nhễ nhại mồ hôi, vậy nên ngày nóng cô thực sự rất không thích uống sữa! Nhưng trước đây, có người thường ép cô uống...

- Không muốn uống mà còn uống! - Các đồng nghiệp chế giễu cô.

Cô cười không nói gì.

Đây là tấm lòng của bạn trai, cho dù là không thích, ít ra cũng không được lãng phí.

- Minh Minh, đội chúng ta phải cử ngay một trợ lý lên Trung tâm Hỗ trợ Pháp

http://tieulun.hopto.org

luật để hỗ trợ, cô có thời gian đi ghi chép không? - Luật sư Diêu hỏi cô qua điện thoại nội bộ.

- Tất nhiên là được, tôi sẽ xuất phát ngay! - Cô lập tức gật đầu.

Ngày nào cũng ở lẫn với đám luật sư, các điều khoản luật pháp cô đã bắt đầu thuộc làu, cô chuẩn bị bút ghi âm, túi tài liệu, tay ôm một tập bảng liệt kê các vấn đề hỏi đáp, đứng đợi trước thang máy. Ở một tổ người khác, Lương Tử Tích tay xách laptop bước ra khỏi phòng làm việc.

- Luật sư Lương, anh thực sự muốn đích thân đến Trung tâm Hỗ trợ Pháp luật sao? - Các trợ lý kinh ngạc.

Thường những vụ án ở trung tâm hỗ trợ pháp luật đều là miễn phí, người và sự việc được hỗ trợ đều tương đối rườm rà, rắc rối, luật sư nào cũng đều muốn né tránh nhưng lại không đẩy được trách nhiệm, cho nên đều phái trợ lý đi xem xét tình hình, theo dõi xử lý vụ án. Nếu không có tiết mục phỏng vấn, thực sự rất ít khi có chuyện luật sư nổi tiếng đích thân đến Trung tâm Hỗ trợ Pháp luật.

- Muốn học hỏi thêm một chút. - Anh khẽ cười.

Hai người chạm mặt nhau ở cửa thang máy, đều lặng đi một lát. Cũng coi như có duyên trùng hợp.

Vào trong thang máy, cả hai đều rất trầm mặc.

Cô đứng phía trước, gượng gạo nhìn vào màn hình hiển thị số tầng đang từng tầng lùi xuống, anh đứng phía sau, mắt lặng lẽ nhìn vào lưng cô.

Đến tầng một, cửa thang máy vừa mở, cô vội vã đi ra.

- Đến cùng một nơi, ngồi xe anh cùng đi! - Anh vội vã nói.

Ngừng chân lại một chút, cô không buồn quay đầu:

- Không cần!

- Bên ngoài đang nóng lắm, em vừa ăn sáng lại uống sữa nóng, đừng chạy lung tung! - Cứ mỗi khi đến mùa hè, cơ thể cô rất yếu, lúc sắp đi ra ngoài nếu uống đồ nóng sẽ đổ rất nhiều mồ hôi, gặp không khí lạnh trên xe buýt, sẽ ốm mất.

Sữa nóng? Cô hơi nheo mắt, có chút hiểu ra.

Đột nhiên, cô tức giận:

http://tieulun.hopto.org

- Lương Tử Tích, anh đứng im đấy! - Cô quay đầu khẽ gào lên với anh.

Anh ngây người, không dám động đậy.

Cô chạy ra cửa tòa nhà, mua một hộp sữa giống hệt ban sáng ở quầy sữa đối diện, tức giận đùng đùng chạy lại trước mặt anh, và nhét vào lòng anh:

- Tuy chưa hâm nóng, nhưng mà, trả lại anh!

Ánh mắt anh càng trở lên u tối.

Trung tâm Hỗ trợ Pháp luật là tổ chức được lập ra với mục đích bảo vệ những người yếu thế, đối tượng chủ yếu là tầng lớp lao động chân tay và các gia đình khó khăn. Vì kinh phí eo hẹp, phòng làm việc ở đây rất ngột ngạt và oi bức.

Cô không ngớt lau mồ hôi, dùng bút ghi âm cẩn thận ghi lại "lời cáo trạng" của khổ chủ, chỉ là một bên vừa bận rộn ghi âm, nhưng mắt lại không thể kiềm chế được liếc nhìn sang một vị trí khác.

Anh kiên nhẫn hơn cô rất nhiều, bị các khổ chủ vòng trong vòng ngoài vây quanh, anh vẫn cứ rành mạch, từ tốn trả lời, khiến người khác có cảm giác vững tâm, các đương sự đang đầy tâm trạng kích động cũng từ từ bình tĩnh lại.

Buổi chiều, khi sắp hết giờ làm, các khổ chủ lục tục ra về lòng đầy hy vọng.Cô cúi đầu xem đồng hồ, xe của anh Phong đã đợi trước cổng, chỉ cần đến đúng năm giờ theo giờ Bắc Kinh là cô có thể lượn.

Anh vừa tắt laptop vừa giả bộ thờ ơ hỏi:

Tối muốn ăn gì? Hôm nay anh rất có hứng vào bếp. - Giọng nói cố ý để người khác không cảm nhận được sự hồi hộp trong lời mời, bình thản đến mức dường như hai người chưa từng xa cách.

Cô có chút cảm giác không biết nên cười hay nên mếu.

Anh thực sự không hề cảm nhận được cái tâm trạng không muốn dính dáng một chút nào của cô đối với anh?

- Xin lỗi, luật sư Lương, tôi thực sự không có chút hứng thú nào hết! - Cô nghiêm nghị từ chối.

Vừa nói xong, anh Phong gọi điện tới, cô nhanh chóng bỏ đi, chỉ còn lại người bị từ chối là anh, một mình ngồi đó, lặng lẽ nhìn theo phía sau lưng.

http://tieulun.hopto.org

Trong xe.

- Anh có biết nấu đồ Trung Quốc không?

Khi từ chối Lương Tử Tích, cô rất kiên quyết, nhưng... ôi... đồ ăn ngon! Không thể không thừa nhận, cô rất nhớ món tôm, cô rất nhớ món cua biển! Cô không muốn ăn đồ ăn ở nhà hàng nữa, thực sự càng ăn càng thấy chán.

Anh ngây người, anh không biết...

Khi ở Australia, ngay cả mẹ cũng càng ngày càng ít nấu món ăn Trung Quốc, anh ngay cả rau với hành còn không phân biệt rõ, làm thế nào mà nấu được đồ ăn Trung Quốc? Nhìn nét mặt của anh, cô đã hiểu là anh không biết.

- Không sao! Chúng mình có thể cùng học! - Cô cười rạng rỡ.

Cùng trưởng thành, cùng học tập, những thứ họ đã từng để lỡ, giờ có thể cùng làm lại.

- Được! - Môi anh nở một nụ cười dịu dàng và hạnh phúc.

- Người bị cự tuyệt đáng thương, vẫn còn chưa chuẩn bị về sao? - Một giọng chế giễu đều đều vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng.

Anh nãy giờ ngồi như bị điểm huyệt, giật mình tỉnh lại.

Khi nãy một mình đã ngồi như vậy bao lâu rồi? Các đồng nghiệp ở Trung tâm Hỗ trợ Pháp luật sớm đã về hết sạch, vậy mà anh vẫn như hóa đá ngồi đó.

- Nếu như anh đã có hứng vào bếp vậy thì tối nay tôi sẽ làm người tốt bụng, đến làm khách nhà anh. - Giậu đổ bìm leo.

Anh cúi đầu, chầm chậm thu dọn tài liệu, không nói một lời.

Anh chỉ nấu cho cô ăn, người khác, anh không có hứng thú.

Tuy bị từ chối khéo nhưng luật sư Diêu không hề để ý, chỉ chỉ vào tập cáo trạng dày cộp trong tay anh:

- Lương Tử Tích, cậu điên rồi à? Thực sự định nhận mấy vụ án vừa hao tiền vừa hao sức này sao? - Thật không thể tưởng tượng được, có phải mặt trời mọc đằng tây không? - Cậu không thông điều gì nào? Cậu thực sự muốn đổi nghề làm luật sư dân sự sao?

http://tieulun.hopto.org

- Tôi vốn là luật sư dân sự. - Anh cười nhạt.

Vì nhận quá nhiều vụ án ly hôn khiến những lĩnh vực chuyên môn khác của anh gặp rất nhiều hạn chế.

- Tôi không phải ý đó, cậu thực sự thực sự rất không bình thường! - Luật sư Diêu vừa nghe phong thanh đã vội vã bỏ mặc đống công việc bận rộn ở nhà mà chạy đến xem "náo nhiệt".

Hành động này của anh, có thể coi là "xâm hại" một cách nghiêm trọng đến lợi ích của Công ty.

- Có phải cậu định theo đuổi lại Minh Minh không? - Dấu vết quá rõ ràng, khiến người khác không khỏi phấn chấn.

Anh không trả lời mà hỏi:

- Luật sư Diêu, trong mắt anh, tôi là người thế nào?

Luật sư Diêu ngây ra một lát, sau đó vẫn thẳng thắn trả lời:

- Rất cơ hội, rất lanh lợi, đã bỏ ra thì nhất định phải thu lại được, vì thành công có thể không tiếc hy sinh tất cả mọi người.

Anh gật đầu:

- Cho nên, một người như vậy, làm sao có thể cho cô ấy cảm giác an toàn để về lại bên tôi?

Luật sư Diêu sững người.

- Tôi bây giờ không thể làm được gì, mọi hành động đều chỉ khiến cô ấy thấy phản cảm, tôi chỉ có thể đợi, tự thay đổi mình, từ từ đợi, đợi cô ấy lấy lại niềm tin với tôi. - Anh cười nhẹ - Sau khi bị cô ấy từ chối, tôi đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều, thì ra khi đã gây ra vết thương, xin lỗi vĩnh viễn đã không còn tác dụng. Tôi đã làm sai rất nhiều việc, sai lầm lớn nhất của tôi, chính là sai lầm từ sự ích kỷ. - Đối với thành công, ích kỷ mà hành động ngông cuồng, đối với tình yêu, ích kỷ mà cho rằng dù anh có đi xa đến đâu, cô vẫn sẽ đứng nguyên tại chỗ để chờ đợi.

- Chờ trái tim tôi cũng hoàn mỹ trong sạch như người đàn ông đó, tôi sẽ lại cầu xin một cơ hội cạnh tranh công bằng.

Luật sư Diêu nghe xong, ngây người nhìn tập tài liệu cao ngất, cuối cùng cũng cảm thấy mình đã hiểu ra đôi chút.

http://tieulun.hopto.org

Hai tháng sau.

Nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Lương Tử Tích lại một lần nữa đạt tới đỉnh cao thứ hai trong sự nghiệp. Không kể là đối với xã hội hay trong giới luật sư, hình ảnh anh đang dần dần thay đổi.

Báo chí bắt đầu rầm rộ đưa tin "sứ giả chính nghĩa của người nghèo", "Luật sư vàng thành công đi giữa giàu nghèo", anh không còn là người đại diện cho những vụ ly hôn của giới nhà giàu nữa. Anh đã thành công, hết vụ ly hôn này đến vụ ly hôn khác đầy rắc rối thấm cả máu và nước mắt được tháo gỡ trong tay anh. Những đương sự tầng lớp lao động của Trung tâm Hỗ trợ Pháp luật hết người này đến người khác rơi nước mắt quỳ sụp cảm ơn anh.

Anh đã thành công trong việc từ từ chuyển hướng cái hình tượng mặc định là "luật sư ly hôn" của mình từ trước tới nay, chỉ là khi tất cả mọi người đều cho rằng anh sẽ thừa thắng xông lên, thật bất ngờ, anh rất khiêm tốn, không nhận lời phỏng vấn của báo chí, không nhận mời mọc từ phía truyền hình.

Thành công của anh, không phải vì danh vì lợi, mà là vì cô... Mối quan hệ giữa cô và anh Phong rất thong thả, rất thuận lợi.

Buổi tối, tối nếu không hẹn hò ở những địa điểm lãng mạn, họ lại đi dạo ven hồ. Anh thường bưng cốc nước chanh được ép riêng cho cô, có vị chua chua ngọt ngọt, bờ hồ đối diện lại thường có pháo hoa rất vừa lúc được phóng lên.

Trong tim cô không có tình yêu, nhưng thường có một niềm vui rất lớn và cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng.

Có lúc cô thường nghĩ: Nếu cả đời có thể cùng anh Phong kề vai ngắm pháo hoa, chẳng phải là hạnh phúc lớn nhất đối với cô hay sao? Chỉ là quan hệ tình cảm giữa họ trong sáng hơn cả trẻ con mẫu giáo, đến nay vẫn chỉ có nắm tay như vậy mà thôi.

Cho dù để có được cái nắm tay thực sự ý nghĩa, anh cũng phải lấy hết dũng khí. Hết lần này đến lần khác giơ tay ra rồi lại hết lần này đến lần khác hạ xuống, cuối cùng là cô đành chủ động nắm tay anh.

Trong siêu thị.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau.

- Oa oa, hôm nay chúng mình làm cá nướng nhé! - Cô nhảy cẫng lên.

http://tieulun.hopto.org

- Được, dầu, hành? - Sau khi nhận được câu trả lời đồng ý, anh bắt đầu chọn hành.

Hai người đều không có năng khiếu nấu nướng, nhưng may là họ rất chịu khó cùng nhau học hỏi.

- Ăn cơm tối xong, qua đêm ở chỗ anh nhé? - Vừa chọn thức ăn, anh vừa buột miệng yêu cầu.

Úi giời, hôm nay anh bạn trai nhút nhát của cô đã "khai nhãn"?

Chọn xong đồ, anh quay đầu lại, thấy ánh mắt "ngại ngùng" của cô đang nhìn anh chế nhạo, anh lúng túng.

- Anh không phải là có ý đó! - Hiểu rõ câu nói của mình khiến người khác hiểu lầm đến thế nào, mặt anh đỏ bừng đến tận mang tai - Tối nay có bão, anh sợ gác xép không an toàn.

- À! - Cô cố tình nhấn giọng để trêu anh.

- Nhà anh có hai phòng! - Anh vội vàng giải thích.

- À! Em cứ tưởng anh muốn... - Cô làm ra vẻ đột nhiên bừng tỉnh.

- Anh không có! - Làm gì có ý nghĩ gian tà như vậy!

- A! Xem ra sức hút nữ tính của em không ổn rồi - Cô trêu chọc, ra sức chế nhạo anh.

Anh ngây ra một lúc, mặt dần dần bớt đỏ.

- Vốn dĩ em còn nghĩ mình kỳ thực không quá kiêng dè chuyện ấy nữa. - Cô giả vờ làm ra vẻ rất gợi tình, anh bị cô trêu chọc đến càng ngây hơn nữa.

Cô mím miệng, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của anh, suýt chút nữa thì phá lên cười. Trêu được anh, cô tiếp tục nhảy nhót xung quanh, tay đã bị giữ lại.

- Em thích bao cao su nhãn hiệu nào? - Anh nghiêm túc hỏi.

Cô há hốc miệng.

Bao cao su?

Cô bị anh lặng lẽ kéo vào gian hàng kế hoạch gia đình, cả một dãy xanh xanh đỏ

http://tieulun.hopto.org

đỏ khiến cô hoa cả mắt.

Tối nay, họ có thể sẽ xảy ra bước "nhảy vọt" thực sự. Thực ra, cô không có ý kháng cự. Cơ thể con người thật kỳ lạ, một khi đã mở cánh cửa đó ra, dục vọng cũng sẽ theo đó mà ùa đến.

Ba năm nay, cô chưa từng nhịn sex lâu như vậy. Có những lúc, nửa đêm tỉnh giấc, đột nhiên thấy nhớ cái cảm giác "xâm nhập nóng bỏng", khiến cho cơ thể như bị thiêu đốt, nóng lên một cách lạ kỳ, cả đêm trằn trọc không yên.

Cô không muốn tin vào cái tín hiệu đáng sỉ nhục đó, cơ thể cô đang nhớ đến người "bạn tình" đã rất ăn nhập suốt hơn ba năm nay.

Cô và anh Phong xách một túi đồ ăn lớn, ở cửa thang máy, chạm mặt anh. Lương Tử Tích tay cầm một túi mì ăn liền lớn, ánh mắt u tối. Dạ dày của anh trước nay không tốt lắm, ăn quá nhiều thực phẩm có chất bảo quản, sẽ bị đau. Cô đứng sau lưng anh, không nói gì.

Anh nhìn thang máy đang từng tầng từng tầng nhích lên, cố ra lệnh cho mình không được quá để tâm. Đã quen rồi cái cảnh vào thời gian ăn tối, phòng bếp của nhà bên vang lên những tiếng cười nói vui vẻ. Dần dần, anh cũng ngày càng không thích vào bếp để phục vụ cái dạ dày của mình.

Chỉ là, sao không dứt khoát rời đi? Anh tự hỏi mình hết lần này đến lần khác. Thì ra anh không nỡ rời xa tiếng cười ấy! Tiếng cười, đã từng thuộc về anh...

Cơn gió to đêm nay thổi tóc anh rối bời. Anh dựa vào ban công, trong bóng tối chỉ có đầu thuốc sáng hồng lóe lên trên kẽ tay. Anh liếc nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ, tối nay, cô ra về hơi muộn. Bình thường, cô ở bên nhà người đàn ông đó, thường là chỉ sau khi ăn cơm xong, ôn bài một lúc, khoảng mười giờ, người đàn ông đó sẽ đưa cô về.

Họ rất thân mật, thường ngọt ngào nắm chặt tay nhau, thế nhưng, không có gì hơn nữa.

Anh lại nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ.

Tại sao tối nay...

Đột nhiên, đèn nhà hàng xóm, bất ngờ vụt tắt.

Anh sững người, cuối cùng cũng hiểu ra, đêm nay có chút không giống nữa.

http://tieulun.hopto.org

Anh hòa mình trong bóng đêm, gió thổi tung tóc anh, mưa nhỏ ướt đầm khuôn mặt anh tuấn.

Tối nay, thực sự không giống nữa.

Trái tim anh, trong bóng đêm, nhói lên dữ dội.

Điều đau đớn nhất là, anh không có tư cách, để ngăn cản tất cả...

http://tieulun.hopto.org

Chương 5:
Chỉ cưới không yêu!

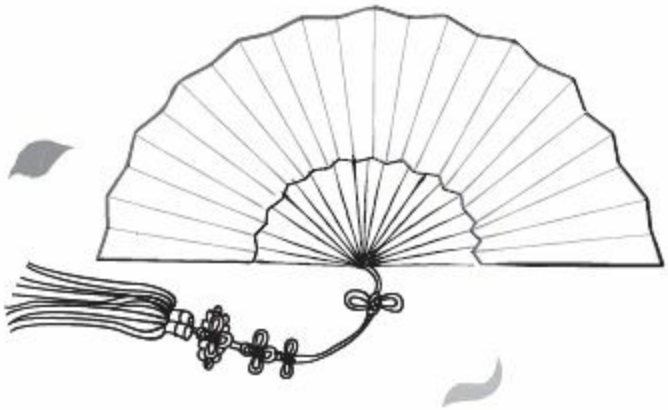

Một tuần sau.

- Luật sư Diêu, tôi muốn nghỉ việc.

Vừa mới sáng sớm đã nhận được tin tức "chấn động", luật sư Diêu vô cùng bấn loạn.

- Chế độ đãi ngộ có vấn đề sao? - Luật sư Diêu hỏi dồn.

- Không phải vậy! - Cô vội vàng xua tay, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ bừng lên - Thực ra là tôi với bạn trai chuẩn bị sang Australia... có thể là kết hôn bên đó.

Cậu cô sau khi kiểm tra sức khỏe phát hiện ra bệnh hiểm nghèo, bắt buộc phải mổ, sau khi mổ lại càng cần đến sự chăm sóc của người thân. Cậu và mợ đối với anh họ Phong, không chỉ là cha mẹ mà còn là ân nhân nữa. Vì thế, anh cần phải ở bên họ. Cho nên, anh đã quyết định kết thúc công việc ở phòng khám bên này, lập tức quay về nước.

Chỉ là, anh không thể rời bỏ cô, mối quan hệ giữa hai người khó khăn lắm mới có tiến triển, anh không thể lần nữa bỏ cô ở lại Trung Quốc.

Lúc đầu, cô từ chối. Thị thực thăm người thân nhiều nhất cũng chỉ được ba tháng, cô ở bên đó có thể làm được gì? Cuộc sống còn chưa bắt đầu lại, đã bị trục xuất về nước? Chỉ là cô không ngờ, anh Phong lại đề xuất...

"Minh Minh, chúng ta cưới nhau nhé?" - Chỉ cần họ kết hôn ở Australia, cô sẽ

http://tieulun.hopto.org

được quyền lưu trú vĩnh viễn.

Cô không thể không thừa nhận việc bỗng dưng bị anh cầu hôn khiến cô trố mắt.

“Cái này, liệu có nhanh quá không?” - Tim cô đập nhanh.

Anh Phong lắc đầu:

“Đối với anh, không nhanh hề nhanh chút nào, bởi vì, anh đã đợi ngày này quá lâu rồi.”

Đúng vậy, khi tay trái đổi sang tay phải, còn có thể chê là “quen biết” chưa đủ lâu? Anh Phong đối với cô mà nói cũng giống như tay phải, đã quá quen thuộc.

Cô nở một nụ cười.

“Vâng.” - Không một chút làm kiêu, không một chút e thẹn, cô vui vẻ gật đầu.

Ra đi cũng tốt, có thể ở khung trời hoàn toàn không có Lương Tử Tích, tự do hít thở.

- Cô rất yêu bạn trai mình? - Luật sư Diêu giúp người đồng sự dò hỏi tình hình, anh vẫn luôn hy vọng hai người có thể gương vỡ lại lành, nhưng ngờ kết cục lại thành ra như vậy.

Cô cười nhẹ:

- Yêu? Có lẽ vậy... - Kiểu tình yêu này, rất phức tạp, số tình cảm theo kiểu tình yêu trai gái rất ít, nhưng có thể tin tưởng nhau mà không cần bất cứ điều kiện gì, cùng tựa vào nhau, làm bạn với nhau. Quan trọng hơn cả là, phụ nữ sinh ra đã có sẵn trực giác có thể cảm nhận được hạnh phúc sắp đến gần. Mà kiểu trực giác này nói với cô, trong tương lai, nhờ có anh, cô sẽ có một cuộc sống bình lặng nhưng hạnh phúc.

- Vậy tôi có muốn giữ cô lại cũng không được rồi! - Luật sư Diêu cười buồn - Cô bàn giao công việc xong, để mọi người giúp cô tổ chức tiệc chia tay nhé.

Cô vội vàng gật đầu.

Cô vừa bước chân ra khỏi văn phòng, luật sư Diêu đã lập tức đưa tin...

Nửa tháng sau

Vé máy báy, thị thực, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

http://tieulun.hopto.org

Hôm nay, là ngày làm việc cuối cùng của cô. Chỉ có điều chính cô cũng không hiểu, tại sao trong khoảng thời gian này, cô dường như có chút cố tình tránh né Lương Tử Tích.

Buổi tối có một bữa tiệc chia tay do luật sư Diêu đứng ra tổ chức cho cô.

Cơm tối sẽ là ông chủ lớn hào phóng mời mọi người đến khách sạn năm sao thưởng thức sơn hào hải vị... Thật bất ngờ, Lương Tử Tích cũng tham gia.

Tiệc tan, mọi người lại tiếp tục chuyển qua đi hát karaoke, bao trọn phòng, hát ca nhảy múa, nói cười rôm rả, các đồng nghiệp bình thường rất nghiêm túc vậy mà tối nay ai cũng như cởi bỏ chiếc mặt nạ công sở cứng nhắc hàng ngày để vui chơi hết mình.

- Minh Minh, ngày mai cô đi Australia rồi, sau này không còn dịp nhìn thấy cô nữa, chúng ta hôm nay không say không về. - Các đồng sự ai cũng chúc rượu cô.

Còn cô, thực sự không tiện từ chối, bị rót hết ly này lại đến ly khác.

Ở nhà vệ sinh nôn oẹ một hồi lâu, đến mức tưởng như dạ dày sắp co thắt lại, lúc bước ra ngoài, bước chân cô loạng choạng, may sao có người kịp ôm lấy eo cô.

Là Lương Tử Tích, hàng lông mày anh hơi nhíu lại.

- Cảm ơn! - Cô cảm ơn một cách khó nhọc.

Hai người đời này có lẽ không còn cơ hội gặp lại nhau, cô không muốn trước khi ly biệt cũng vẫn không vui như vậy.

- Minh Minh, mọi người đang tìm cô đấy! Hát chung! Hát chung! - Anh chưa kịp ngăn lại, cô đã bị kéo tuốt vào trong.

Các đồng nghiệp ấn micrô vào tay cô.

Lương Tử Tích ngồi lại xuống vị trí góc phòng.

Minh Minh chớp đôi mắt có vẻ mơ màng, nhìn lên màn hình đang hiện bài hát đã chọn sẵn, cất tiếng hát:

- Đêm đã khuya, còn có ai, đã khiến em tỉnh táo đến vậy để đếm những vết thương...

Cô mới hát câu đầu tiên, biết là xong rồi, cô ghét nhất là kiểu bài hát bi lụy này. Thế nhưng, là do tác dụng của men rượu sao? Cô vẫn thật nhập tâm hát tiếp.

http://tieulun.hopto.org

- Vì sao khi sắp ngủ mà vẫn muốn giữ lại một ngọn đèn, nếu em không muốn nói, anh sẽ không hỏi... chỉ là bây giờ em không thể không thừa nhận, tình yêu có lúc là một kiểu trầm luân... nếu yêu sâu đậm, sẽ không thể cân bằng được, vì tình yêu trắc trở, vò xé cả linh hồn... sự ngây thơ và dịu dàng mà trời dành riêng cho người con gái, hãy giữ lại cho người thật lòng yêu em, cho dù sau này có vất vả khó khăn đến thế nào, anh ấy sẽ cùng em vượt qua...

Bài hát "*Vết thương*" của Lâm Ức Liên thật làm người khác đau lòng, cô cũng đã từng tỉnh táo để đếm vết thương như vậy. Hát mãi, không biết tại sao nơi khóe mắt cô lại thấy ươn ướt.

- Chà chà, Minh Minh rõ là nguyên bản tái hiện, không ngờ cô lại hát giỏi như vậy! - Hơi rượu mạnh xông lên đầu óc cô, cô ngồi xuống ghế sô pha, nước mắt tuôn rơi, trong dàn âm thanh cười nói vui vẻ của đồng nghiệp, cô cảm thấy rõ ràng một ánh mắt buồn sâu thẳm.

Luật sư Diêu đưa mắt khích lệ anh, anh đứng dậy, trong ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của các đồng nghiệp, đi về phía đối diện nơi cô đang ngồi. Nắm chặt lấy tay cô, con người trước nay đều rất trầm tĩnh là anh, quỳ một gối trước mặt cô:

- Có thể cho anh một cơ hội nữa không? Được không? - Sau khi biết cô sắp đi Australia, mấy ngày nay, tâm trạng anh bấn loạn, đầu óc trống rỗng, không biết phải làm thế nào.

Cho anh một cơ hội nữa...

Không khí đột nhiên lặng ngắt. Mọi người có vẻ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cô đờ đẫn nhìn lại anh, trong ánh mắt sâu thẳm như biển cả của anh, ngoài cô ra, không còn ai khác.

Chỉ phản chiếu hình bóng của cô, hình bóng... của cô...

- Mặc dù thức tỉnh quá muộn, thế nhưng, anh thực sự rất yêu em, rất yêu, rất yêu... - Anh nhắm mắt, trái tim đau đớn và tuyệt vọng vô cùng.

Tê cứng, trong tiếng thốt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô rút tay về, cực kỳ lạnh nhạt:

- Lương Tử Tích, cuộc đời giống như một chuyến du lịch dài một chiều, chỉ có thể tiến về phía trước, không có cơ hội quay đầu lại. - Vết thương quá sâu, đã không thể nào liền lại như cũ.

http://tieulun.hopto.org

Anh biết, cô sẽ mãi mãi trả lời như vậy...

- Ở cùng anh ấy, em không cần lo lắng về việc mình yêu quá sâu đậm, không cần lo lắng việc ý nghĩ của mình sẽ bị người khác nhìn thấu, không sợ hãi mình sẽ bị lừa gạt.

- Khi em hai mươi ba tuổi, tình yêu là tất cả, hôn nhân nhất định phải tạo dựng trên cơ sở của tình yêu, nhưng không ngờ số phận lại trêu đùa như vậy. Em của năm hai sáu tuổi, không còn tin rằng hôn nhân chỉ dựa trên tình yêu, em cần phải tìm một người đàn ông mà mình có thể tin tưởng để đặt tay vào đi hết cuộc đời này. Vì thế, hạnh phúc của em không phải anh, mà là anh ấy. - Cô trả lời vô cùng kiên định.

Từng câu từng chữ trong lời nói cô vò xé trái tim anh, đau đến tê dại, đau đến tan nát cõi lòng.

Tất cả, đã muộn rồi, đã quá muộn mất rồi...

Nói xong, dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực, cô mệt mỏi đổ người vào vai một đồng nghiệp, để mặc một giọt nước mắt to tròn lăn trên má.

- Tôi nhớ ra rồi! Cuối cùng tôi cũng nhớ ra cô ấy là ai rồi! - Ông chủ lớn vỗ trán kêu to - Cô ấy là vợ của cậu Tích! Ba năm trước tôi từng tham gia hôn lễ của họ!

Luật sư Diêu đầy vẻ tiếc nuối nói:

- Nửa năm trước đã ly hôn rồi!

Phát hiện ra "bí mật", tất cả mọi người sững sờ, há hốc miệng, đã không còn tâm trạng để vui đùa. Ngoại trừ người vẫn đang ngây ra là anh, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía nữ nhân vật chính.

Chỉ là, không ngờ cô đã thở đều đều dựa vào vai một đồng nghiệp say sưa chìm vào giấc ngủ, ngay cả tiếng chuông điện thoại réo lên liên hồi cũng không làm cô tỉnh giấc.

Luật sư Diêu mở túi xách của cô, xem số điện thoại gọi đến, kề tai nữ đồng nghiệp nho nhỏ dặn dò mấy câu.

Nữ đồng nghiệp gật đầu, bắt máy:

- Chào anh, anh là bạn trai của Minh Minh? Cô ấy uống say rồi... không cần, không cần đón cô ấy! Chúng tôi lại chuẩn bị tiếp tục chương trình... đúng, tối nay

http://tieulun.hopto.org

chơi thâu đêm, không về đâu...

Luật sư Diêu đi đến bên cạnh, vỗ vỗ vai anh:

- Chúng tôi đã vô liêm sỉ tạo cơ hội giúp anh rồi, giờ làm cách nào để giữ cô ấy lại, đều dựa cả vào anh!

Thì ra, nếu bạn thực sự yêu một người, khi đứng trước tình yêu sẽ thường trở lên run rẩy, hoàn toàn hết cách.

Với cô, anh không có và cũng không thể sử dụng thủ đoạn.

Đồng nghiệp đều đã về hết, chỉ còn lại mình cô, nằm lệch trên ghế sô pha, yên tĩnh như một đứa trẻ đang chìm trong giấc ngủ mơ.

- Minh Minh, chúng ta về nhà, được không? - Anh vuốt ve mái tóc ngắn của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Nguyện vọng duy nhất lúc này, chính là đưa cô về nhà dù chỉ một lần.

- Em biết không? Anh đã chiếm tủ quần áo của em đấy...

"Ngăn trên này là của anh, toàn bộ ngăn dưới là của em". - Cô đã từng hùng hồn tuyên bố.

Khi ly hôn, mới đầu tất cả đồ đạc đều được giữ nguyên ở vị trí cũ, sợ cô quay lại thì không tìm được.

Về sau, anh cố ý làm lộn xộn tủ quần áo, đem quần áo của mình bỏ lẫn trong tủ đồ của cô, anh hy vọng biết bao cô có thể bất ngờ nhảy ra từ một góc nào đó trong căn phòng trống trải, nổi giận chỉ vào anh mà nói: "Người gỗ xấu xa, không cho phép anh xâm phạm địa bàn của em".

Thế nhưng, một lần cũng không có.

Anh chỉ có thể nghe thấy tiếng cười nói từ phía nhà bên cạnh, để mặc nỗi cô đơn tràn ngập căn phòng bao vây lấy anh, nuốt chửng lấy anh.

Cô ngoan ngoãn co tròn trên sô pha, tiếp tục say ngủ.

Anh xem như cô đã đồng ý với yêu cầu cuối cùng của mình.

Bế cô lên, cô áp sát vào ngực anh, thở đều đặn như một chú mèo con ngoan ngoãn.

http://tieulun.hopto.org

Anh không ra xe của mình mà bế cô đi qua một con đường rất dài, rất dài, đáp một chuyến xe vĩnh viễn không bao giờ muốn xuống.

Về đến trước cửa nhà, căn phòng bên cạnh im phăng phắc.

Thật là một người đàn ông tốt, cho dù ngày mai sẽ trở về Australia cũng không hề đàn đúm quậy phá cùng bạn bè. Thế nhưng, trước nay lại không hề ngăn cản tính cách trẻ con ham chơi ham vui của người yêu. Anh ta hiểu rõ hơn anh cách làm thế nào để cô không mất đi bản sắc khi yêu.

Người đàn ông đó sẽ không bao giờ nói với cô rằng, An Tử Minh, em không được thế này, em không được thế kia! Anh ta chỉ tự thả lỏng bước chân mình để chờ cô, để chiều ý cô.

Cho dù không cam lòng, Lương Tử Tích cũng phải thừa nhận, người đó thích hợp với cô hơn anh.

Anh đẩy cửa, bất ngờ, đèn trong nhà đều bật sáng:

- Tích, cuối cùng thì con cũng đã về! - Giọng nói sang sảng của mẹ nhắc nhở việc bà đã lại lên thành phố thăm con trai, anh vội vã đưa ngón trỏ lên môi làm động tác "suỵt" một cái.

Thật may, người trong lòng anh, chỉ khó chịu co người lại, men rượu khiến cô không thể lập tức tỉnh ngay.

Nhìn rõ người trong lòng anh, mắt mẹ vụt sáng lên, vội đưa tay che miệng mình lại.

Anh đi qua mẹ, về phòng, đặt cô trở lại chiếc giường gỗ trước kia.

Chiếc giường này đã từng chứa đựng biết bao nhiêu hồi ức, biết bao nhiêu ngọt ngào giữa họ. Trên chiếc giường này, cô đã vô số lần tinh quái ghẹo anh đến lửa tình thiêu đốt cả tâm can, rồi lại vui vẻ lẩn đi như một chú cá hoặc ra vẻ ngậm ngùi thông báo với anh là hôm nay không an toàn.

Cô giống như một đứa trẻ thích những trò tai quái, thích trêu chọc anh, thích nhìn anh vì cô mà bị giày vò. Thế nhưng, đứa trẻ tinh nghịch này, trải qua những thử thách trong tình cảm, dường như đã trưởng thành chỉ sau có một đêm, trưởng thành đến mức, khăng khăng rời xa vòng tay anh.

Với anh, cô đã không còn một chút niềm tin.

http://tieulun.hopto.org

- Tích à, mẹ đây! - Bà Lương đứng ngoài cửa khẽ gọi tên anh. Anh đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa.

- Tích, đây là canh giải rượu, mau cho con dâu uống đi để sáng mai tỉnh dậy đỡ bị đau đầu. - Ánh mắt mẹ có chút khó hiểu nhưng anh không hề để ý đến.

Anh gật đầu, bưng bát canh giải rượu, tự mình uống trước một ngụm xem canh có nóng không, rồi đỡ cô ngồi dậy.

Anh không chú ý thấy, ánh mắt mẹ rất thấp thỏm.

Anh vừa cho cô uống được một ngụm, cô liền khó chịu đẩy ra, tiếp tục chui mình vào trong chăn.

- Sáng mai uống vậy! - Anh bưng bát đưa trả mẹ.

- Tỉnh rượu rồi thì còn dễ dàng ra tay sao được... không biết chỉ uống một ngụm, liệu có đủ không... - Bà Lương lẩm bẩm.

- Mẹ, mẹ đang lẩm bẩm nói gì vậy? - Anh nhíu mày hỏi mẹ.

- Không có gì, không có gì! - Bà Lương nhảy dựng lên, vừa giúp họ kéo chốt cửa, vừa tự lẩm bẩm - May mà thằng Tích cũng uống... kiểu gì cũng phải có một đứa trúng chứ... trong thôn đều dùng loại thuốc này giúp lợn phát dục giao phối, dùng cho người chắc cũng không sai được...

- Chuyến này con trai với con dâu nhất định sẽ về với nhau thôi! - Bà Lương phấn chấn vì cái cơ hội hiếm có này.

Đêm trăng tĩnh mịch, cô nằm giữa giường, ánh trăng vằng vặc rọi lên người cô.

Anh chăm chăm nhìn cô, trầm mặc, quyến luyến, mãi mãi không thấy đủ, hàng mi dài cong cong của cô khẽ giật giật, giật đến khiến anh đau lòng.

Trong giấc mơ, cô ôm sách, buồn bã cúi đầu, vội vàng bước qua một con hẻm nhỏ, nhưng bị một đám đàn ông xấu xa chặn lại... ai đến cứu cô...

Cô kinh hãi quá độ, bất ngờ mở to đôi mắt mơ màng.

Anh ngồi ở đầu giường, đôi bàn tay to lớn dịu dàng vuốt mái tóc ngắn của cô.

- Lương, cuối cùng anh... đã từ Mỹ quay về rồi... - Cô yên lòng nở một nụ cười, lại nhắm mắt an tâm chìm vào giấc ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Anh đã từ Mỹ quay trở về, anh đã cứu cô thoát khỏi bàn tay của đám người xấu xa đó, anh đã không bị người phụ nữ đó cướp đi mất, cuộc hôn nhân của cô cuối cùng cũng bừng sáng trở lại.

Tất cả thật tốt...

Anh sửng sốt.

Cô say rồi... còn anh, rất hy vọng, cô vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại.

- Anh đã về rồi, anh đã từ Mỹ trở về rồi. - Anh nằm bên cạnh cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Anh đã trở về, nhưng lại để mất cô.

Cô chủ động sà vào lòng anh.

- Nóng quá, mình... - Có phải là không bật điều hòa không?

Cô bực bội trút bỏ chiếc quần bò, áo trên cũng xộc xệch đến tưởng như bầu ngực sắp tung ra khỏi lớp áo lót.

Anh là đàn ông, lại là người đàn ông đang vô cùng khao khát cô, cả người anh phản ứng rất nhanh, máu trong người rần rật chảy. Cơ thể anh đang giục giã điên cuồng, ánh mắt anh u buồn vuốt ve mái tóc cô.

Anh biết, anh không thể...

Nếu bây giờ làm gì với cô, có khác gì với việc cưỡng hiếp. Thế nhưng, lúc này, không biết tại sao, ý thức của anh lại trở lên bạc nhược đến vậy.

- Đừng đi, được không? - Anh cúi xuống, hôn khẽ lên môi cô.

Lại một lần nữa những giọt nước mắt tuyệt vọng của anh rơi xuống má cô.

Cô mơ màng mở mắt.

Là anh cứ khăng khăng cùng người phụ nữ kia đi Mỹ, không phải cô!

Cô cười ngây ngô, chủ động quàng lấy cổ anh.

Cơ thể, rất nóng, rất nóng!

Cả hai người đều không còn kiểm soát được bản thân trong những cái hôn. Anh sớm đã không còn nhận thức được mình vào cơ thể cô như thế nào nữa, chỉ biết,

http://tieulun.hopto.org

khi anh kích động mãnh liệt lao vào, cô rên rỉ, hổn hển. Cơ thể cô không giống trái tim cô, cơ thể cô thích anh, chờ đợi anh...

Trong sự xâm lấn mất kiểm soát của anh, cái cao trào đã lâu rồi mới xuất hiện khiến cô hét lên, khiến cô rơi nước mắt. Trong mơ màng, cô lại chìm vào giấc ngủ.

Anh lại hôn làm cô tỉnh lại, người đang trong tình trạng "thời gian" lẫn lộn là cô, khiến cho đêm tối trở lên vô cùng quyến rũ, anh và cô cùng lúc đạt đến cao trào, linh hồn thể xác hòa nhập vào làm một, anh đem tất cả bản thân mình, không hề giữ lại, dồn hết sang cô.

Không có cô, cuộc sống của anh đã không còn trọn vẹn. Nhìn khuôn mặt ngọt ngào đang say ngủ của cô, anh biết, tất cả sự bình yên chỉ có thể giữ ở giờ phút này. Khi trời sáng, cô tỉnh lại, nhất định sẽ hận anh chết mất.

Nhưng, biết làm sao, anh thực sự đã điên rồi...

Bởi vì yêu cô mà anh không thể kiểm soát được bản thân, trở thành kẻ điên khùng bỉ ổi bị tình yêu khống chế...

Anh ôm chặt lấy cô, chặt hơn nữa.

Hết lần này đến lần khác anh mong sao đêm dài thêm chút nữa.

Khoảnh khắc cuối cùng của họ, có thể dài thêm chút nữa...

Đầu đau như muốn nổ tung, sau mỗi đêm say, cô đều bị giày vò như vậy. Đêm qua, cô lại mơ thấy cùng Lương Tử Tích... thật đáng xấu hổ, đây không phải là lần đầu tiên.

Có lẽ bởi anh là người đàn ông đầu tiên trong đời cô, họ đã cùng nhau trải qua ba năm "hòa hợp", dục vọng trong cô luôn thèm muốn anh. Cái thèm muốn này làm cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn, hổ thẹn đến nỗi ngày hôm sau, cô không thể ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đơn thuần của anh Phong.

Chỉ là sáng hôm nay dường như có chút khác thường, thân dưới có cảm giác hơi hơi đau mỏi thực sự. Cô đờ đẫn mở mắt, phát hiện ra căn phòng này quen thuộc đến đáng sợ. Thế nhưng, điều đáng sợ nhất là, cơ thể cô không một mảnh vải, một vòng tay quen thuộc đang vòng lấy eo cô, một cơ thể nóng bỏng cũng trần truồng như vậy, áp chặt vào cô. Không cần quay đầu, cô biết đó là ai.

Thì ra, tất cả không phải mơ, thực sự đã xảy ra chuyện đó sau khi cô say rượu.

http://tieulun.hopto.org

Một cảm giác tuyệt vọng tê tái phút chốc cuốn chặt lấy cô.

Cô muốn cười, nhưng khóe mắt lại trào lệ.

Cô là bạn gái của người khác, vậy mà lại cùng chồng cũ hoan lạc một đêm. Hành vi này thật là... dâm đãng.

Điều hổ thẹn nhất là, trong ký ức còn xót lại, cô còn nhớ, dưới thân thể của anh cô đã rên rỉ như thế nào, bản thân khi đạt đến cao trào đã sung sướng ra sao. Không chỉ một lần, một lần trong đó, thậm chí tự mình còn bò lên người anh.

Cô đã say đến độ khủng khiếp.

Nhưng, cô thực sự không hề mượn rượu để "làm loạn trong mơ" sao?

Trên sàn, chiếc di động trong túi quần bò không ngừng reo lên.

Cô biết là ai.

Buổi sáng, anh Phong nhất định phát hiện ra cô vẫn chưa về nhà, chắc chắn đang lo lắng. Lúc này, cô thực sự không dám nghe, hơn nữa, cái vòng tay đang ôm lấy cô siết vô cùng chặt.

Anh vẫn luôn còn tỉnh.

- Lương Tử Tích, buông tay. - Cô lạnh lùng nói.

Đôi cánh tay đó từng chút từng chút nới lỏng, để cô có đủ không gian.

Nhạc chuông điện thoại đã ngừng lại, chu đáo như anh Phong nhất định nghĩ cô vẫn còn đang ngủ. Nhìn chăm chăm vào chiếc quần trên sàn, cô thấy mình buồn đến muốn chết.

Một bộ đồ mới tinh, sạch sẽ và đắt tiền được lặng lẽ đưa đến trước mặt cô, sau lưng, anh đã mặc xong quần áo.

Bộ quần áo này, là anh trước đây đã mua tặng cô, vì quá đắt tiền, cô không nỡ mặc. Vì thế, cũng chả có tình cảm gì. Ngày ra đi, cô chỉ mang theo những bộ đồ thường mặc, rất tự nhiên mà bỏ lại nó.

Trên bộ đồ, thậm chí còn đặt một chiếc quần lót được giặt rất sạch sẽ gấp nếp gọn gàng, những thứ này không thuộc về người đàn bà khác, đó là của cô.

Trong phòng, tất cả những thứ đã từng là đồ dùng của cô vẫn chưa bị vứt đi. Thế

http://tieulun.hopto.org

nhưng, cô không hề có chút cảm động. Giữ lại những thứ này, không có nghĩa là mọi thứ không trở thành quá khứ.

Cô đi tắm, muốn gột sạch những dư vị của anh trên người, nhưng lại không thể gột hết được dấu hằn sâu của những nụ hôn mà anh để lại.

Trên ngực, trên bụng, trên đùi cô đều lưu lại những dấu tích rất sâu thuộc về anh. Nước nóng không gột sạch được những dấu tích đó, cũng không thể nào gột rửa được tâm trạng muốn khóc mà không ra nước mắt của cô lúc này.

Cô mặc quần áo chỉnh tề đẩy cửa phòng tắm bước ra, thấy anh đang dựa cạnh cửa phòng hút thuốc, ngẩng đầu, thả ra từng vòng khói. Nét mặt anh, u tối đến mức cô chưa bao giờ nhìn thấy.

- Tránh ra! - Mặt cô không chút biểu cảm.

- Em đừng đi Australia, đừng kết hôn với anh ta, được không? - Cho dù đã biết đáp án, trái tim vẫn không cho phép anh bỏ cuộc.

Đi Australia? Kết hôn ư?

Cô còn có thể sao? Trái tim cô, đang nhỏ máu. Cô còn có quyền được hạnh phúc không?

- Lương Tử Tích, anh thật là bỉ ổi. - Cô cười gằn - Quả nhiên, không có ai đấu lại được thủ đoạn của anh.

Người cô cho đến lúc này vẫn có cảm giác nóng khủng khiếp. Không còn nghi ngờ gì, cô đã bị người ta bỏ thuốc. Anh cũng cảm thấy cơ thể mình bất thường. Anh, gần như đã đoán ra được thủ phạm chân chính là ai, không có cách nào để biện hộ.

- Là rất bỉ ổi, bởi vì anh muốn bên em, anh thực sự... rất yêu em... - Anh cúi đầu, vẻ mặt u tối.

Cho dù không có sự kích thích của thuốc, tối qua anh vẫn muốn có được cô, điên cuồng, tuyệt vọng muốn có được cô.

Cô nắm chặt tay, lòng lạnh buốt.

- Lương Tử Tích, tránh ra! - Cô mất bình tĩnh, tức giận hét lên.

Anh lặng lẽ lùi sang một bên.

Cô đẩy cửa đi ra.

http://tieulun.hopto.org

- Con dâu, con đã tỉnh rồi sao? Con muốn ăn sáng gì? - Bà Lương vội vàng chạy đến.

Cô không thể tươi cười đối mặt với bà như trước đây, không chút biểu cảm, cô xông ra ngoài.

Hôm đó, là ngày đợt lạnh đầu tiên của năm nay ập đến, mưa dầm triền miên, khiến người ta cảm thấy vô cùng giá lạnh.

- Sao thế, em hình như có tâm sự ?- Ở sân bay, Trần Phong luôn theo sát cạnh cô hỏi.

- Đã sống hơn hai mươi năm trên đất Trung Quốc, giờ đột nhiên rời xa, chắc chắn khó thích ứng. - Bà An nói có chút không vui.

Nuôi con gái lớn đến thế này, đột nhiên phải gả ra nước ngoài, thực sự là không nỡ.

An Tử Minh cười mạnh mẽ.

Sau lưng cô, luôn có một ánh mắt trầm mặc chăm chú nhìn theo, An Tử Minh biết đó là ai, cô chỉ cảm thấy bồn chồn lo lắng.

- Minh Minh, con nghĩ lại lần nữa đi! - Bà An cũng nhìn thấy con rể cũ nãy giờ vẫn đang dựa cạnh cột sân bay.

- Cô! - Trần Phong phút chốc lo lắng.

- Ây, Phong à, không phải là cô không thích con! - Mà quả thực không muốn gả con gái đi xa như vậy, hơn nữa con rể trước kỳ thực rất tốt.

Tiếng loa phát thanh nhắc nhở hành khách lần cuối cùng vang đến.

Bóng người vẫn đang đờ đẫn giờ càng ngây dại, anh mắt càng sâu hơn, càng tối hơn, anh dựa mình vào cột, cả người u ám như không còn chút sức lực.

- Minh Minh, chúng ta phải qua cửa kiểm tra an ninh rồi. - Trần Phong kéo tay cô.

Nhưng không biết tại sao, hôm nay bàn tay nhỏ bé trong tay anh lại lạnh cứng như vậy, hơn nữa...

Lặng đi mười mấy giây, Minh Minh giằng tay mình lại.

http://tieulun.hopto.org

Cố gắng lắm cô mới có thể mấp máy môi:

- Sau khi lớn chúng ta hình như vẫn chưa chụp ảnh chung.

Cho dù là lúc đi du lịch ở đảo Hải Nam, cũng là chỉ chụp cho nhau mà thôi, không hề có tấm ảnh chụp chung nào.

- Đến Australia, chụp ảnh cưới, sẽ chụp đến mức em phát khóc thì thôi. - Anh nở một nụ cười dịu dàng.

Minh Minh lắc đầu, kiên quyết nói:

- Em muốn lưu lại chút gì đó trên đất Trung Quốc...

- Vậy được, chúng ta cùng chụp. - Anh đã quen với việc cái gì cũng nghe theo lời cô.

Cô lôi điện thoại ra, đưa lại gần khuôn mặt khôi ngô của anh, giơ cao, tự chụp:

- Cười lên... - Hai người đều mỉm cười, cô nhấn nút chụp.

"Tách" một tiếng, ánh đèn flash lóe lên.

Nụ cười trong ảnh của anh sao mà rạng rỡ, còn nụ cười mạnh mẽ của cô chỉ chụp được có một nửa gương mặt.

Nhìn bức ảnh không hoàn mỹ đó, cảm xúc của cô có chút bộc phát:

- Tại sao, em làm gì cũng thất bại như vậy. - Đúng là tự thấy chán ghét mình đến cực điểm.

Lặng lẽ đưa tay lên che mắt, một lát sau, cô hít thở một hơi thật sâu:

- Anh Phong, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em sẽ không đi Australia nữa, cũng không muốn yêu xa, chúng ta... chia tay đi...

Cô buông tay anh, buông rơi niềm hạnh phúc cả đời có thể tin cậy của mình. Rõ ràng hạnh phúc ở gần như vậy, nhưng lại cảm thấy xa xăm đến thế.

Lời nói của cô, khiến tất cả những người có mặt ở sân bay đều sững sờ.

- Minh Minh, con thực sự không đi? - Mẹ vừa nghe thấy, lập tức mừng khôn xiết.

Niềm vui bất ngờ này khiến Lương Tử Tích đang dựa ngoài cột kích động đến

http://tieulun.hopto.org

run lên.

Nụ cười rạng rỡ của Trần Phong như đóng băng.

- Có phải anh đã làm gì sai không? Anh đã làm gì để em không vui sao? Tại sao đột nhiên lại nói không muốn đi Australia nữa? - Anh hỏi dồn - Tiểu Minh, cho anh một lý do!

Loa phát thanh phía sau lưng không ngừng thúc giục hành khách.

Lý do? Lý do duy nhất chính là, cô bây giờ đã không còn tư cách để hạnh phúc. Cô thực sự không thể làm được. Phản bội lại anh mà vẫn có thể coi như chưa có gì xảy ra, tiếp tục cùng anh sang Australia kết hôn.

- Anh không làm gì sai cả, lỗi là ở em. - Cô quay lưng, trong mắt là cả một màn sương mù - Là lỗi của em, đã quá quan trọng hóa tình yêu, không muốn lại... chỉ cưới không yêu...

Cô nói không muốn mình chỉ cưới không yêu.

Lý do này, khiến Trần Phong đông cứng. Anh biết, cô không yêu anh. Thế nhưng, cũng chính là cô đã từng tự tin mà nói rằng, tình yêu có thể vun đắp được.

Tìm một người có thể tin tưởng được để vun đắp tình yêu. Cô vẫn luôn lạc quan như vậy, cô vẫn luôn tin rằng trong tương lai không xa, giữa họ sẽ có tình yêu. Bây giờ, cô đã lại hối hận.

Anh đứng chết trân tại chỗ, không biết nên làm thế nào, anh không thể tiếp tục lưu lại Trung Quốc, cũng không thể để mất cô.

- Tiểu Minh, chúng mình đi Australia đi, cho dù hiện tại em vẫn chưa yêu anh, nhưng mà, không có nghĩa là sẽ không hạnh phúc...! - Anh chỉ có thể buồn bã khuyên giải cô như vậy.

Nhưng, phản ứng của cô là...

Ôm mặt, không để mình có cơ hội để hối hận, cô quay người bỏ chạy.

Trần Phong hốt hoảng, vội vã đuổi theo cô.

Đại sảnh của sân bay, đang diễn ra cảnh người bỏ chạy kẻ đuổi theo.

Bà An và Lương Tử Tích cũng đuổi theo ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Lương Tử Tích cuối cùng đã hiểu, Minh Minh hoàn toàn không phải lựa chọn anh, mà là lựa chọn tự trừng phạt bản thân mình, điều đó khiến trong lòng anh nặng nề như có hòn đá tảng đang đè nặng lên trên.

Minh Minh mặc kệ ngoài trời đang mưa, chạy vụt ra khỏi sân bay, cô không dám dừng lại ngồi xe ở sân bay, chỉ sợ cái tốc độ rùa bò của nó sẽ bị anh bắt kịp, cô rất sợ, anh Phong cầu xin cô thêm nữa, cô sẽ mềm lòng!

Mẹ đã nói đúng, cô căn bản không xứng với anh Phong.

Trần Phong cũng đuổi theo ra ngoài sân bay, anh đã dùng hết tốc lực để đuổi theo, ngước mắt lên liền nhìn thấy Minh Minh đang nhanh chóng chặn một chiếc taxi qua đường.

- Tiểu Minh, đừng đi... - Giọng nói của anh đã có chút tuyệt vọng, chạy như bay đuổi theo trong màn mưa.

Nếu để Tiểu Minh ra đi như vậy, thực sự chứng tỏ hai người đã chia tay ở đây.

Đột nhiên một chiếc xe chạy chuyển hướng, trong làn mưa vẫn lao hết tốc độ.

“Binh——”

“Két——”

Tiếng va đập, tiếng phanh gấp, một thân hình mảnh dẻ bị đâm văng lên cửa kính chắn gió phía trước xe, sau đó văng xuống mặt đường cách xa mấy mét. Một vũng máu đỏ tươi lan rộng dần.

Minh Minh đang mở cửa, chuẩn bị lên xe bỗng nhiên hóa đá.

- Anh Phong! - Tâm trạng cuồng loạn, cô hét lên thảm thiết, chạy như điên dại quay trở lại.

Bà An và Lương Tử Tích lúc này đã chạy theo ra ngoài sân bay cũng sững lại, tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa diễn ra.

Người lái chiếc xe chạy quá tốc độ đó là một cậu thanh niên chừng trên dưới hai mươi tuổi, chỉ thấy cậu ta ngồi ngây bất động trong xe, hoảng loạn đến mức không thể nhúc nhích gì được.

Đầu óc Minh Minh hoàn toàn trống rỗng, cô quỳ xuống trong vũng máu, bàn tay, trước ngực và trên quần bò đều loang lổ đầy vết máu.

http://tieulun.hopto.org

Đây, đều là...

Bà An không ngừng kêu gọi người giúp đỡ, Lương Tử Tích đang gọi điện thoại, cô nghe thấy anh đang chỉ địa điểm, nhờ người nhanh chóng cho xe đến.

Chuyện này, rốt cuộc là sao?

- Anh Phong! - Cô cứ gào thét bên cạnh "người máu".

Nhưng anh không có chút phản ứng nào.

Máu, một vùng máu tươi, thậm chí bắn đầy lên cả khuôn mặt tuấn tú của anh, khiến người ta không thể nhận ra anh đã từng là một người đàn ông đẹp đến đến vậy.

- Anh tỉnh lại đi, Tiểu Minh chỉ là nói đùa với anh thôi, Tiểu Minh không chia tay nữa! - Nước mắt cô rơi xuống như mưa.

- Là em trêu đùa anh! Là em trêu đùa anh! - Cô khóc không thành tiếng - Anh mau tỉnh lại đi, máy bay sắp cất cánh rồi, chúng mình còn phải đi Australia kết hôn!

Mi mắt Trần Phong hơi giật, nhưng lại không thể mở ra được.

Khi nào lớn, em sẽ lấy anh Phong.

Cô nghe thấy tiếng mình năm sáu tuổi đang nói những lời ngây ngô của trẻ con với anh giữa một biển hoa.

Minh Minh yêu anh họ.

Khi còn nhỏ, gặp ai cô cũng nói như vậy.

Đến khi lớn lên, cô đã quên mất tình yêu.

Cô lần túi trong trạng thái vô thức, định tìm một thứ gì đó có thể làm nhẫn để cầu hôn. Thế nhưng, không có.

Không có gì hết.

- Diêm, diêm! - Cô gào lên bằng giọng khản đặc..

Lương Tử Tích vẫn đứng cạnh họ nãy giờ dường như hiểu được ý cô, lập tức lật tìm trong túi, trong túi anh vừa may có một bao diêm nhỏ đã tiện tay mang theo

http://tieulun.hopto.org

lúc ở quán KTV.

Minh Minh từ trước đến giờ đối với những hộp diêm có một tình cảm đặc biệt, đến giờ anh mới biết, thì ra là bởi Trần Phong thích sưu tập hộp diêm.

Cô đem que diêm gấp thành hình vuông:

- Xin anh họ hãy lấy Tiểu Minh! - Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt, cô có một dự cảm đáng sợ, một người rất quan trọng trong cuộc đời đang sắp sửa lìa xa.

Anh rất cố gắng cử động ngón tay, dường như muốn đáp lời cô, thế nhưng, những ngón tay chỉ có thể thõng xuống đầy bất lực...

Cùng với động tác của anh, "chiếc nhẫn" cũng bị buông rơi.

- Anh Phong, anh trả lời em đi! - Cô khóc.

Lần này, không ai còn có thể nói, Tiểu Minh không đau.

Gương mặt Lương Tử Tích đột nhiên trắng bệch, bởi vì, trong không khí dường như đang bao phủ âm thanh của sự chết chóc tới gần.

Tiếng hú còi của xe cứu thương dần dần đi tới...

Thế nhưng, đôi mắt của anh họ đã nhắm nghiền vĩnh viễn.

Trời vẫn đang lất phất mưa, rất lạnh, rất lạnh.

Trong phòng cấp cứu, sau mấy tiếng dài phẫu thuật

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, tim anh ấy không còn đập nữa, não đồ cũng đã mất tín hiệu. - Vị bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra, lắc đầu vẻ tiếc nuối về phía họ, thông báo cái kết quả lạnh lùng và tàn khốc.

Bà An đau lòng khóc thảm thiết, còn Minh Minh, phản ứng duy nhất của cô lúc này là đầu óc trống rỗng, toàn thân tê dại. Cô ngồi trên nền đá hoa lạnh lẽo của bệnh viện, vẻ mặt ngây dại, cổ họng như vừa nuốt vào hàng cân cát, không phát ra nổi một tiếng nhỏ.

- Muốn khóc thì hãy khóc ra đi! - Lương Tử Tích ngồi thụp xuống sàn, đau xót ngả đầu cô vào ngực mình, muốn truyền hơi ấm cho cô.

Không ai muốn kết cục lại như thế. Nếu như có thể, anh muốn cười chúc phúc cho hai người họ. Anh đã sai rồi, anh thực sự đã sai rồi, thế nhưng, người phải chịu

http://tieulun.hopto.org

sự trừng phạt, lại là cô.

Trong đáy mắt của Lương Tử Tích có một màn sương mờ bao phủ.

Cô dùng sức đẩy anh ra, "bốp" một tiếng, một cái tát thật mạnh đến làm mặt anh lệch hẳn qua một bên.

Cô muốn hả nỗi uất hận trong lòng, cô muốn trút bỏ nỗi bất mãn với cuộc đời, thế nhưng, bước chân không vững, vừa nghiêng người, cô liền ngã mạnh xuống đất. Nằm dính trên sàn nhà lạnh lẽo, cả người cô bị luồng khí lạnh truyền qua đến run lên cầm cập.

Một tháng sau.

Em mệt rồi, anh phải cõng em về nhà, nếu anh khát có thể uống chung cốc nước của em.

Trên giường bệnh của cô, trải đầy những phong thư.

"Minh Minh, hết giận chưa?"

"Minh Minh, dù tức giận thế nào, nhất định phải đợi anh về..."

"Minh Minh, khi nào lớn, anh sẽ lấy em, có được không?"

...

"Minh Minh, đây đều là những di vật của thằng Phong, thời gian trước khi dọn căn phòng ở Australia cho nó, mợ tìm thấy trong một ngăn kéo khóa kín - Mợ khóc nói. - Thằng bé ngốc nghếch này, lúc đó chắc là không có địa chỉ của cháu..."

Từ đôi mắt trống rỗng của cô, nước mắt lại tiếp tục nhỏ ra.

Nếu như mọi thứ có thể làm lại, cô nhất định sẽ không uống nhiều rượu như thế trong buổi tối hôm đó, nếu như mọi thứ có thể làm lại, cho dù cả đời này lương tâm cô sẽ bị cắn rứt, cô cũng sẽ không chút do dự mà cùng anh Phong sang Australia.

Cô từ từ co rúm người lại, toàn thân run rẩy.

Bà An cũng khóc theo cô:

- Tích à, con nói con bé này đang làm sao chứ? Hình như đã cùng chết với thằng Phong mất rồi.

http://tieulun.hopto.org

Mắt cô nhắm nghiền, hàng mi dài không ngừng run rẩy.

Anh trầm mặc vỗ vai an ủi bà An, lặng lẽ an ủi.

Chuyện đã xảy ra được một tháng, cô liên lục không ăn không uống, gầy rộc đi những mười mấy cân. Anh nhìn mà đau lòng, tang lễ của Trần Phong đều do một mình anh đứng ra lo liệu, ngoài việc này ra, anh không biết mình còn có thể giúp được gì.

Anh ngồi bên giường bệnh, trầm mặc nhìn sợi dây truyền dịch đang nhỏ từng giọt một được truyền vào người cô. Thời gian này, nếu không có những giọt truyền chất dinh dưỡng đó, cô căn bản không thể gượng sống qua. Hơn nữa, điều đáng lo ngại là cô đã có thai.

Mi mắt cô không ngừng run rẩy, cô nghe thấy giọng thút thít của mẹ, chầm chậm mở mắt ra, muốn an ủi mẹ, nhưng không còn chút sức lực nào để cất lời.

Thấy cô đã tỉnh, anh điều chỉnh cho chiếc giường cao lên, múc một thìa cháo thổi nguội, đưa lại gần miệng đút cho cô:

- Em cũng đã làm mẹ rồi, cần phải chăm sóc cho đứa con trong bụng. - Anh trầm giọng căn dặn.

Tháng này, anh không đến công ty cũng không về nhà mà luôn ở phòng bệnh cùng cô.

Cô quay mặt đi.

Có con... cô đã có con? Cô không biết phải dùng tâm trạng như thế nào để đối diện với cái sinh linh nhỏ bé này.

- Em trân trọng tất cả những gì anh ấy để lại, lẽ nào không nên trân trọng đứa trẻ này?

- Đứa bé là sự nối dài tình yêu giữa hai người... - Anh cố nói bằng giọng êm dịu nhất, lại đưa cháo lên gần miệng cô.

Anh không dám hy vọng hay đoán là cô đang mang thai đứa con của mình, anh chỉ hy vọng cô có thể tiếp tục sống, mang trong mình hy vọng mà người đàn ông khác ban cho để tiếp tục sống.

Cô chỉ nhìn anh không chút biểu cảm, đờ đẫn câm lặng, lại thu mình vào trong chăn.

http://tieulun.hopto.org

Lừa dối, kẻ luôn luôn lừa dối.

Hai người chưa từng có quan hệ với nhau, làm sao có thể có con?

Tối đó, trong bóng đêm, hai người đều đã cởi bỏ quần áo, đến bao cao su cũng đã bóc vỏ, thế nhưng cô lại căng thẳng đến mức cứ lúc thì chạy đi tắm, lúc lại đi đánh răng, sau đó khi tay của anh Phong vừa mới chạm vào người cô... cô đã cười phá lên... cô cứ liên tục cười to như thể bị người khác điểm huyệt cười, khiến anh vô cùng bối rối.

Cô "thất thố" như vậy, mọi chuyện làm sao có thể tiếp tục, ngay sau đó hai người vội vàng mặc lại quần áo.

Hai người đều chờ đợi, chờ một cơ hội tự nhiên... thế nhưng, đã không còn có cơ hội nữa.

Anh chết rồi.

Nhắm mắt lại lần nữa, cô đau khổ nhận ra mình giống như một con ve sầu, vừa mới có chút dũng khí để kêu gọi tình yêu thì lại phải đối mặt với một mùa đông buốt giá. Tất cả sức lực của cô dường như đã đông cứng.

Đứa con này chắc chắn là của Lương Tử Tích nhưng cô thực sự tàn nhẫn đến mức không muốn có đứa con này.

Cô nhắm mắt, trông thấy một bé gái trắng trẻo đang đứng khóc giữa một khu rừng rậm không người.

"Cô ơi, cô lại định không cần con?"

Là cái linh hồn hài nhi đó.

Cô sợ hãi, cả người toát mồ hôi.

Khóe mắt cô hơi đỏ lên, chầm chậm xoa vào phần bụng còn bằng phẳng của mình. Nơi đây đang có một sinh linh nhỏ, mang theo niềm vui và nỗi buồn của tất cả mọi người.

- Có phải là không muốn ăn cháo không, uống bột ngũ cốc nhé? - Anh kiên nhẫn hỏi.

Cô vẫn không nói chuyện với anh, đôi bàn tay giữ chặt lên bụng dưới.

Thấy cô không hẳn từ chối, anh vui mừng đứng dậy:

http://tieulun.hopto.org

- Mẹ, mẹ chăm sóc cô ấy, con đi xuống mua một ít bột ngũ cốc.

Bà An vội vàng gật đầu.

Bước chân anh hấp tấp nhưng vui mừng.

Thấy Lương Tử Tích đã đi xa, bà An không nhìn theo nữa, thận trọng nói ra quyết định:

- Minh Minh, mẹ với bố con bàn nhau rồi, hy vọng con với thằng Tích nhanh chóng tái hôn. - Qua sự việc lần này, vợ chồng hai ông bà cảm thấy thực sự đã già rồi, không còn sức lực để chăm con gái được bao lâu nữa.

- Mẹ và bố con đã thăm dò ý tứ thằng Tích rồi, chỉ cần con gật đầu, nó căn bản không có ý kiến gì hết!

Cô kéo chăn, che kín mặt mình, trái tim đã tê dại.

- Con mang thai đứa con của thằng Phong, nhưng giờ thằng Phong mất rồi, con có thể làm thế nào? Không có mối quan hệ hôn nhân hợp pháp, con không thể lấy được giấy dự sinh, không có bệnh viện lớn nào chịu nhận con, cơ thể con yếu như vậy, bố mẹ không dám mạo hiểm đưa con đến bệnh viện nhỏ.

- Hơn nữa, sau này vấn đề hộ khẩu của đứa bé thì biết làm thế nào? Một đứa trẻ là con riêng làm sao báo hộ khẩu được? Cho dù bố mẹ dùng tài sản tích lũy cả đời mua cho cháu được giấy hộ tịch, không lẽ để nó cả đời bị người khác chê cười là không có bố? - Mẹ khổ sở khuyên giải.

Cô không cần! Không cần kết hôn! Thế nhưng, đứa bé... Khi còn nhỏ biết bao nhiêu đứa trẻ đã cười nhạo anh Phong là không cha không mẹ, anh là một đứa trẻ không cha... lòng cô se thắt.

- Minh Minh, tình cảm của thằng Tích đối với con bố mẹ đều thấy rõ, nó là người đàn ông duy nhất bố mẹ có thể tin tưởng để giao con.

Cô ngước mắt, thẫn thờ nhìn chăm chăm vào mẹ, đột nhiên phát hiện, người mẹ vốn khỏe mạnh của mình thời gian này dường như cũng già đi rất nhiều. Đột nhiên, cô cảm thấy mình đã từng ấu trĩ biết bao, không ngừng theo đuổi, khát khao tình yêu vậy mà đến cuối cùng lại chẳng thể giữ được gì.

Việc tái hôn giữa cô và Lương Tử Tích rất đơn giản, chỉ là ký tên vào giấy đăng ký kết hôn. Cô từ chối tổ chức hôn lễ, cũng không có cái tâm trạng vui mừng như lần tổ chức đám cưới đầu.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả đều là vì đứa trẻ, cho đứa trẻ trong bụng một mái nhà.

Trái tim cô, dường sau vụ tai nạn đó, đã không còn nghe thấy nhịp đập.

http://tieulun.hopto.org

Ngoại chuyện:
Mười năm...

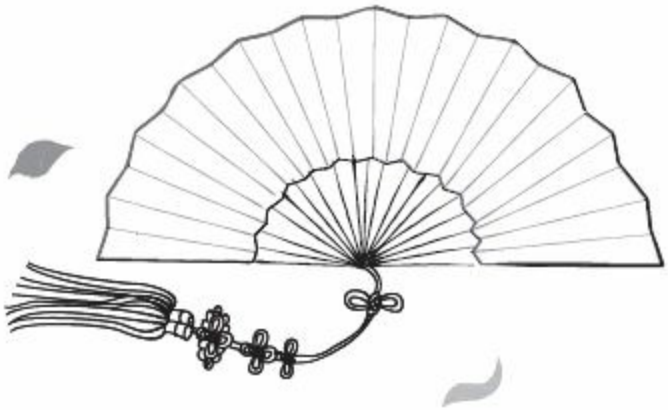

I

Trong một quán cà phê thanh lịch, có một người đàn ông nho nhã đang ngồi lặng lẽ lật đọc tài liệu.

Bộ quần áo giản dị trên người anh ta gây cho người khác một cảm giác trầm ổn, tĩnh lặng và dễ chịu, dù là lời nói, cử chỉ hay trang phục đều toát ra vẻ vô cùng đúng mực, giống như một khung cảnh đặc biệt vào buổi chiều mỗi ngày ở quán cà phê mang tên "*Một giây trong chiều*" này.

Nhâm nhi cà phê, ngắm người đàn ông mỗi ngày đều ngồi đúng ở vị trí kề cửa sổ, gạt bỏ cái xô bồ của trần thế, tự nhiên có thể làm người khác thấy lòng bình thản lại.

Mỗi ngày vào khoảng thời gian này, đều có một bé gái nằm gối đầu trên đùi người đàn ông, chiếc áo khoác của anh ta đắp nhẹ trên người đứa bé, để lộ ra một khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu vô cùng.

Cô bé đó là Lương Hy Duyệt, năm nay ba tuổi.

Sắp đến bốn giờ, người đàn ông liếc đồng hồ, lặng lẽ đếm ngược từng giây.

Mười... chín... tám... ba...

Quả nhiên còn chưa đếm đến một, cục cưng của anh đã dụi mắt nhỏm dậy.

http://tieulun.hopto.org

- Bố à, con muốn ăn bánh ga tô trà xanh. - Bé gái háu ăn đó ngay khi tỉnh dậy, việc đầu tiên là đòi bố cho ăn, việc thứ hai tất nhiên là tiếp tục quấn lấy làm nũng, nằm bò trên đùi ông bố thân yêu.

Anh trìu mến vuốt ve mái tóc ngắn của con gái.

Duyệt Duyệt đã thích thứ gì thì sẽ chỉ thích thứ đó mà thôi, cho nên món bánh ga tô trà xanh, anh đã gọi sẵn từ trước.

Anh dịu dàng và cẩn thận đút từng muỗng nhỏ cho cô con gái cưng.

Có đồ ăn ngon, đôi mắt to tròn của Duyệt Duyệt khoái chí lim dim híp lại một cách rất đáng yêu, miếng bánh ga tô nhanh chóng biến mất. Ăn xong món bánh ngọt ưa thích, Duyệt Duyệt tràn đầy sức lực bắt đầu nghịch ngợm tuột xuống khỏi đùi bố, không chịu ngồi yên lấy một phút, chạy ngang chạy dọc khắp nơi.

Miệng Duyệt Duyệt rất ngọt, nhảy đến chỗ quầy hàng, luôn miệng cô à cô ơi với cô phục vụ khiến cô phục vụ trẻ rạng rỡ cả mặt mày, giả sử có lên trời mà hái sao xuống được cho cô bé chắc cô ta cũng rất cam lòng.

Duyệt Duyệt sau khi đã nịnh được mấy viên sôcôla như mong muốn, đầy cảm giác thành công, quay đầu về phía anh giơ tay làm dấu hiệu chiến thắng.

Anh tiếp tục cúi xuống, mỉm cười.

Duyệt Duyệt mới ba tuổi, nhưng nghe mẹ vợ nói, con bé giống Minh Minh hồi nhỏ như khuôn đúc. Dưới cái vỏ nghịch ngợm, những điều mà đôi mắt to tròn kia nhìn thấy về thế giới đều hết sức hồn nhiên.

- Bố ơi, bố ơi, viên sôcôla to nhất con để dành cho bố này. - Duyệt Duyệt lại chạy đến trước mặt anh. Lòng bàn tay xòe ra viên kẹo mà cô bé cho là to nhất.

Để giữ được Duyệt Duyệt, Minh Minh rất vất vả và anh cũng vậy.

Vì cái chết của Trần Phong mà tình hình sức khỏe Minh Minh rất kém, nửa đêm thường vô duyên vô cớ tỉnh dậy ngồi khóc.

Anh không dám rời cô nửa bước, sau đó chính thức xin nghỉ việc ở Văn phòng Luật, nhất nhất theo cô, chăm sóc cô.

Cô rất ít nói chuyện với anh, thậm chí, ngay cả một nụ cười cũng trở nên xa xỉ. Khoảng thời gian này, cô không từ chối nhưng cũng không tiếp nhận anh, như một con búp bê bằng gỗ, cô luôn dùng ánh mắt lặng lẽ để nhìn anh.

http://tieulun.hopto.org

Lúc mang thai Duyệt Duyệt được sáu tháng rưỡi, vào một đêm, anh lại nhỏm dậy, đi sang phòng bên cạnh đắp chăn cho cô, hoảng hốt phát hiện cô đang hôn mê bất tỉnh còn trong chăn đầy những máu, là do nhau thai bám thấp dẫn đến ra máu quá nhiều.

Khi đó, bác sĩ nói nếu đẻ non, cơ hội sống của Duyệt Duyệt là rất thấp.

Tất cả tâm huyết của anh và cô đều đặt vào con gái, quá trình giữ gìn thai thật vất vả, cô đã phải chịu đựng rất nhiều, còn anh, áp lực tâm lý cũng không hề ít.

Bất kể là ngày hay đêm anh đều gần như rất ít ngủ, lúc nào cũng giữ mình ở trạng thái minh mẫn nhất, chỉ cần cô hơi động đậy, anh đã lập tức lo lắng. Họ đã cố hết sức để giữ được Duyệt Duyệt, kiên trì cho đến giây phút cuối cùng.

Sau khi Duyệt Duyệt sinh ra, anh cùng cô lần đầu tiên cho con bú, lần đầu mặc áo quần cho con...

Cô vẫn rất ít cười, nhưng khi ở trước Duyệt Duyệt khuôn mặt thường thoáng hiện ra một thoáng niềm vui nhỏ.

Khi Duyệt Duyệt được tuổi rưỡi, mẹ vợ ngập ngừng đề nghị anh mang Duyệt Duyệt đi giám định DNA, các bậc trưởng bối đều thấy vành thùy tai của bé giống hệt anh, nếu không phải là con ruột, rất khó có sự trùng hợp như vậy. Thực ra trước nay anh vẫn biết khả năng Duyệt Duyệt là con mình là rất lớn, thế nhưng, anh lắc đầu từ chối, bất kể là con của ai, đối với anh mà nói, điều quan trọng nhất là Duyệt Duyệt là con gái cô.

Quán cà phê vào buổi chiều tương đối ảm đạm, anh vừa chuyên tâm phác thảo giáo án cho tiết giảng tới, vừa để mắt trông chừng từng cử chỉ hành động của Duyệt Duyệt.

Anh bây giờ hoàn toàn tự chăm sóc con gái cho nên không quay lại Văn phòng Luật làm việc mà nhận dạy hợp đồng ở trường đại học, tuy thu nhập không cao như trước nhưng được cái thời gian tự do, hơn nữa, anh cũng thích được đối diện với những khuôn mặt tươi cười hồn nhiên đầy mơ mộng của các học sinh.

- Ai da! - Duyệt Duyệt va phải người khác, ngã ngồi phệt mông xuống sàn nhà.

Anh vội vã đứng dậy.

- Duyệt Duyệt đau, nhưng không khóc! - Duyệt Duyệt vỗ vỗ vào cái mông bị đau, rất dũng cảm bám vào quần người lớn, tự đứng dậy, sôcôla trong tay cô bé vãi đầy ra mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

- Rất xin lỗi! - Anh vội vã xin lỗi người kia, lo lắng xắn ống quần của con gái lên kiểm tra xem cô bé có bị thương hay không.

May quá, không bị thương.

Anh thở phào, cuối cùng mới chậm chạp nhận ra ánh mắt lạnh lùng ngạo mạn của người kia đang chăm chú nhìn mình.

Anh ngước mắt.

Là Khương Du Tâm.

Ánh mắt Khương Du Tâm nhìn anh lại càng thêm lạnh lùng, vẻ chán ghét nhìn vào hai vết tay nhỏ mà Duyệt Duyệt bám vào để lại trên quần cô ta.

- Thật là đứa trẻ đáng ghét! - Cô ta lạnh lùng hừ một tiếng, hoàn toàn giống như người qua đường đi lướt qua họ.

Duyệt Duyệt tủi thân phụng phịu.

Đứa trẻ ba tuổi, đã có thể hiểu được thế nào là "đáng ghét".

Anh điềm tĩnh ôm con gái lên:

- Mẹ đi làm sắp về rồi, chúng ta cùng đi tìm mẹ nào!

Quả nhiên, Duyệt Duyệt lập tức vui vẻ vội vã gật đầu.

Sở dĩ chọn quán cà phê này ngồi đợi vào mỗi chiều, phần là vì Duyệt Duyệt rất thích ăn bánh ga tô trà xanh ở đây, phần nữa là vì quán cà phê này nằm ở tầng dưới công ty cô làm việc.

Đứa nhỏ chưa được đầy tuần tuổi, cô đã ra ngoài kiếm việc, có thể vì sống cùng anh trong một ngôi nhà khiến cô thấy sượng sùng.

Anh cẩn thận bế con lên, Duyệt Duyệt vui vẻ áp mặt mình vào má bố, thì thầm:

- Cô ấy thật là đẹp!

Nhìn theo hướng tay con gái chỉ, anh nhìn thấy Khương Du Tâm đã vào ngồi ở vị trí VIP.

Duyệt Duyệt của anh không bao giờ thù dai.

Ngồi đối diện với Khương Du Tâm là một nhân vật sáng láng trong giới thương

http://tieulun.hopto.org

gia, anh đã từng nhìn thấy trên tạp chí, bên cạnh là một quý bà đang không ngừng tấm tắc điều gì đó.

Có lẽ là một buổi coi mặt, nghe nói nguy cơ tài chính của tập đoàn Khương Thị mãi vẫn không có cách giải quyết, Khương Du Tâm luôn cố tìm một người chồng có thể giúp công ty chuyển dữ hóa lành.

Anh không muốn nán lại, trêu đùa con gái bước ra khỏi quán cà phê, không phát hiện ra ánh mắt ngạo mạn tựa có tựa không vẫn luôn nhìn phía sau lưng mình và con gái.

Đợi thêm chút nữa, rất nhanh sẽ thấy cái không khí cao điểm lúc tan tầm.

Anh nhìn thấy một cái bóng trầm mặc hòa mình trong dòng người tan sở, bước ra khỏi tòa nhà.

Vợ anh năm nay đã sắp tốt nghiệp đại học, hiện đang làm việc tại phòng nhân sự của một công ty hợp tác đầu tư giữa Trung Quốc và nước ngoài. Anh thừa nhận hai năm trước khi cô ứng tuyển, anh đã dựa vào mối quan hệ thân quen ngầm giúp cô có được cơ hội này, nhưng giờ cô đã sắp đảm nhận chức vụ quản lý bộ phận của phòng, đó hoàn toàn là dựa vào sự nỗ lực của cô.

Duyệt Duyệt thường trách mẹ không có thời gian học vẽ cùng con bé.

Cô khách sáo tạm biệt từng đồng nghiệp, sắp đến tuổi ba mươi, trên gương mặt trẻ con của cô đã có thêm cả trầm tĩnh.

Mấy năm nay, cô thay đổi nhiều, không còn là cô gái hay cười, ham vui, thích làm nũng nữa, trong đáy mắt phẳng lặng không gợn sóng của cô vẫn lưu lại một vết thương mờ mờ.

Ngoài Vương Xuân Đạo, cô giữ khoảng cách với tất cả những người đàn ông khác, đương nhiên cũng bao gồm cả anh.

Nhưng thật kỳ lạ, có lẽ là vì cái số đào hoa trời sinh còn chưa dứt, số người theo đuổi cô vẫn cứ nối dài ra không hết. Cô nhã nhặn từ chối lời mời của những người theo đuổi, mắt nhìn trước nhìn sau, tìm thấy vị trí nơi anh và con gái đang vẫy tay đứng chờ, hai mắt vụt sáng.

- Mẹ ơi! - Bước chân nhỏ bé của Tiểu Duyệt chạy nhanh về phía trước, sà vào lòng cô.

Trên mặt cô nở một nụ cười vui vẻ.

http://tieulun.hopto.org

Ánh mắt bỗng chốc vụt sáng này, nét mặt tươi cười này, chưa bao giờ thuộc về anh.

- Về nhà thôi! - Anh cười nhẹ, dắt tay con gái, quả nhiên, cô lập tức cũng nắm lấy tay còn lại của con. Trong mắt của tất cả những người ngoài, họ là một gia đình hạnh phúc.

Khóe mắt anh hài lòng nhìn những đối tượng theo đuổi kia hậm hực rời đi.

Vẫn như mọi ngày, xe của anh đậu ở trước cửa quán cà phê, cả nhà đi bộ đến, thật trùng hợp gặp ngay Khương Du Tâm trên đôi giày cao gót, chuẩn bị lên xe cùng bà mối, ánh mắt bà mối rất bối rối, xem ra có vẻ như là một buổi coi mắt không mấy thành công.

Ba người vô tình chạm mặt nhau.

Vợ anh lịch sự gật đầu về phía người kia, coi như chào hỏi, Khương Du Tâm lạnh lùng hắng giọng, ra vẻ khinh khỉnh liếc họ một cái, ngạo mạn ngồi vào trong xe.

Anh cúi đầu, mở cửa xe.

- Lương Tử Tích! - Cô kêu tên anh.

Anh có chút ngạc nhiên, cô rất ít khi chủ động nói chuyện với anh.

- Người mà anh vẫn muốn theo đuổi có hạnh phúc không? - Kỳ thực cô muốn hỏi, Khương Du Tâm còn có ảnh hưởng với anh nữa hay không?

- Người mà anh vẫn luôn theo đuổi là em, không phải sao? - Anh cười nhẹ.

Cô ngây người ra một chút.

- Cả việc kết hôn lẫn Duyệt Duyệt đều không thể trở thành sự bó buộc của anh, có một số thứ em không thể cho anh được. Nếu như anh có gia đình khác em cũng sẽ không để ý. - Cô không thể cho anh tình yêu và cả... sex, từ khi Duyệt Duyệt sinh ra đến nay, hai người họ vẫn ngủ khác phòng, cho nên, từ đó đến giờ cô không yêu cầu anh phải trung thành với hôn nhân.

Có người vợ nào mong muốn chồng mình đi tìm thú vui bên ngoài như cô không? Anh cười khổ sở.

- Có những điều người lớn nói Duyệt Duyệt đã hiểu được chút ít. - Anh nhắc nhở cô.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên, sau khi cúi xuống ngắm nhìn đôi mắt ngây thơ của con gái, lòng cô se lại, không nói thêm gì nữa.

Anh sẽ dùng cả cuộc đời này để theo đuổi em... anh tự nhủ với lòng mình.

Lương Hy Duyệt, lúc đặt tên này cho con gái, anh hy vọng đợi đến ngày nào đó, có thể nhìn thấy con luôn vui vẻ trong cuộc sống.

2

Duyệt Duyệt sáu tuổi, đã bắt đầu biết hỏi những câu hỏi khiến anh đau đầu.

Tại sao bố mẹ không ngủ cùng nhau? Tại sao các bạn khác có anh em, còn Duyệt Duyệt thì không?

Đứa trẻ sáu tuổi kỳ thực đã bắt đầu rất nhạy cảm, bố mẹ chưa từng cãi nhau, nhưng cũng chưa từng thân mật như cha mẹ các bạn nhỏ khác. Có lúc, rõ ràng mẹ bị bé đùa cho đến bật cười, nhưng đến khi bố lại gần, nụ cười nhạt dần rồi tắt ngấm, mẹ lại trở lại là một người mẹ lịch sự khách sáo như xưa.

Hai điều này, Duyệt Duyệt cứ quấn lấy hai vợ chồng mà hỏi mãi không ngừng, mỗi lần đều hỏi đến mức khiến họ rất bối rối.

Duyệt Duyệt bình thường đều ngủ với anh, đến cuối tuần cô mới ngủ với con gái. Duyệt Duyệt rất khó chiều, khi ngủ với bố thì đòi nghe kể chuyện, lúc ngủ với mẹ lại đòi nghe hát, cho nên, bé đương nhiên rất hy vọng có thể vừa nghe kể chuyện vừa nghe hát.

- Bố à, hôm nay là cuối tuần, sao mẹ không ở nhà? - Bình thường cuối tuần đều là mẹ chăm sóc Duyệt Duyệt, bố cuối tuần lúc nào cũng có rất nhiều nơi phải đến giảng dạy.

Anh ngẩng đầu, nhìn lên cuốn lịch trong phòng, chỗ anh dùng bút đỏ khoanh lại.

Hôm nay, là ngày giỗ của người đó.

Ngày này hàng năm, anh đều không nhận bất cứ việc gì, ở nhà chăm sóc cho Duyệt Duyệt. Đó là giao hẹn ngầm giữa họ nhiều năm nay.

- Mẹ đi thăm một người bạn cũ. - Anh trả lời con như vậy.

Cuối tuần không có mẹ, Duyệt Duyệt rất không quen, bắt đầu chạy vào phòng

http://tieulun.hopto.org

mẹ tìm ra bàn cờ nhảy mà lúc thường mẹ vẫn chơi cùng bé. Phòng của cô bắt đầu bị con gái bới tung. Duyệt Duyệt ngúng nguẩy mông, trèo lên bàn, cố gắng mở ngăn kéo của mẹ. Anh đứng trong phòng cô, chỉ cảm thấy không quen.

Từ hồi sinh Duyệt Duyệt, sau khi dọn sang nhà mới, số lần anh dừng lại ở phòng cô chỉ đếm trên đầu ngón tay. Anh không muốn cô có cảm giác không thoải mái vì bị xâm phạm, cho nên, anh để cô có đủ không gian riêng.

Mấy năm gần đây, quan hệ giữa họ rất phức tạp, cùng nhau nuôi dạy con gái nhưng lại chỉ giống như hai người cùng đội dưới một mái nhà. Cô vẫn luôn giữ khoảng cách với anh, không để anh dễ dàng tiếp cận, thậm chí với anh, hai từ "bạn bè" cũng chỉ là vọng tưởng.

- Bố à, bố lại xem này, con tìm thấy một bức tranh rất đẹp. - Đột nhiên, Duyệt Duyệt vui mừng vẫy tay về phía anh.

Anh do dự một lúc nhưng dưới sự thúc giục của con gái đành bước tới.

"Nếu như chúng ta kiếp này không có duyên phận, nguyện kiếp sau được cận kề sớm tối bên nhau cùng ngắm thủy triều".

- Đây là Duyệt Duyệt! - Con gái chỉ vào bức tranh giấy đã có chút ngả màu vàng ố, vui vẻ kêu to.

- Nhưng đây là ai? - Duyệt Duyệt chỉ vào khuôn mặt chú rể để trống trong bức tranh hoạt họa, hiếu kỳ hỏi.

Anh ngây người, trong lòng ngổn ngang.

Nguyện kiếp sau được cận kề sớm tối bên nhau cùng ngắm thủy triều.

- Bố đưa Duyệt Duyệt đi chơi nhé! - Anh né tránh câu chuyện của con gái.

Duyệt Duyệt vui vẻ reo lên, anh sắp xếp lại những thứ con gái vừa làm loạn, trả về vị trí cũ. Cô... có lẽ sẽ không phát hiện ra anh đã vào phòng mình? Thở dài, anh đóng cửa phòng lại.

Anh cũng không biết tại sao lại đưa Duyệt Duyệt đến chỗ này.

Trong xe, con gái gối đầu lên đùi anh ngủ ngon lành.

Đôi mắt sâu thẳm của anh cứ hướng nhìn mãi về chỗ cửa ra dưới chân núi.

Mỗi năm đến ngày này, anh đều muốn châm mấy điếu thuốc, nhưng anh không

http://tieulun.hopto.org

thể, từ sau khi có con gái, cho dù tâm trạng có buồn bực thế nào, anh cũng cố gắng kiềm chế để cho con có được một bầu không khí trong lành.

Đợi mãi cho đến tận lúc mặt trời xuống núi.

Anh cúi xuống, sợ con gái đói, đang định đánh thức cô bé dậy. Chợt nhìn thấy cái bóng xinh xắn đó đang bước chầm chậm xuống núi. Dù cách rất xa nhưng anh vẫn nhìn thấy rõ đôi mắt đỏ hoe của cô.

Cô chắc hẳn... đã lại khóc cả một ngày...

Như vậy cũng tốt, cô bây giờ không còn thích cười, cũng mạnh mẽ đến rất ít khi rơi nước mắt, anh vẫn hy vọng tâm trạng cô có thể tìm được chỗ để phát tiết.

Im lặng để nỗi đau bao trùm. Im lặng nhìn cô vẫy taxi, anh không mở cửa xe đón cô. Nếu như anh quá ân cần, chỉ có thể làm cô cảm thấy khó chịu với cái "nhà" này. Với cô, anh không thể đến quá gần, chỉ có thể như thế này, rõ ràng rất gần, nhưng lại chỉ có thể trông chừng từ xa.

Anh dịu dàng lay con gái dậy:

- Con đói chưa? - Anh nhẹ nhàng hỏi.

Con gái ngơ ngác dụi mắt, liếc nhìn xung quanh, mắt sáng lên:

- Duyệt Duyệt không đói, Duyệt Duyệt muốn gặp chú đẹp trai!

- Ừ. - Anh gật đầu, đưa tay bế con lên.

Ngày này hàng năm, anh đều đưa bé đến gặp anh ta, đây là bí mật giữa anh và con gái.

Phần mộ của anh ta được quét đến không còn một hạt bụi, ở trên đặt một bó hoa bách hợp thuần khiết. Anh ta trong lòng cô mãi mãi là một bó hoa bách hợp, không như anh, cho dù cố gắng đến thế nào, cũng không thể gột sạch được cái bóng đen của mình trong lòng cô.

Con gái anh không chút e dè, cầm những bông hoa giấy mà mình tự gấp để tặng chú đẹp trai, bé rất thích chú trong ảnh, có lẽ vì trên đầu giường mẹ có ảnh của chú.

- Anh biết không? Thực ra, tôi thực sự có chút ghen tị với anh... - Anh ngồi trước mộ, ngước mặt lên bầu trời đang tối dần, lẩm bẩm một mình.

Thì ra khi đã bỏ qua ánh sáng thì chỉ có thể chờ đêm tối đến.

http://tieulun.hopto.org

Mỗi ngày lễ đều là thiên đường của dân công sở. Hôm nay, là ngày mồng một Tết. Tối qua cả đêm bị tiếng pháo ngoài kia tra tấn, hiện giờ cô đang ngủ bù vào buổi trưa. Vì còn bận tâm đến anh và Duyệt Duyệt, cô mới ngủ được một tiếng đã liền tỉnh dậy.

Không biết anh đã dỗ được con gái ngủ chưa? Sợ sẽ làm hai bố con thức giấc, nhón chân nhẹ nhàng, cô đẩy cửa phòng bước ra.

Không ngờ, phòng khách rất náo nhiệt, không ngớt truyền đến tiếng cười vui thích của Duyệt Duyệt. Thì ra là Mi Ca đến, cậu ta là con một của Vương Xuân Đạo, Vương Mi Ca, sáu tuổi, người cũng như tên, khuôn mặt vô cùng cuốn hút, tuổi còn nhỏ mà đã là cao thủ tán gái, có thể dễ dàng đốn ngã cả lô các cô bé. Mi Ca là một đứa trẻ không có mẹ, mới cưới đến ngày thứ ba, chú rể đã không chịu được cô đơn mà làm cô dâu tức giận bỏ đi. Cuộc hôn nhân đó, chú rể thực ra là không bằng lòng tự nguyện, đương nhiên là sẽ không níu kéo. Thứ duy nhất mà các bô lão nhà họ Vương có thể cứu vãn chính là ném tiền ra để giữ lại là đứa cháu đích tôn này.

May thay, đứa trẻ sinh ra trong gia đình đơn thân này lại rất cởi mở, chà, nói thực, cô có chút lo lắng cho cô con gái của mình.

Cô bước vào phòng khách, nghe thấy Vương Xuân Đạo đang hạ thấp giọng nói chuyện với anh:

- Gần đây thế nào? Giải quyết được cô ấy chưa?

Chuyện riêng giữa đàn ông?

Anh trầm tư một lúc, trả lời:

- Vẫn chưa.

- Sao lại kém cỏi thế chứ? Anh cứ chậm rề rề như thế, người anh em của tôi hạnh phúc làm sao được? Phụ nữ là thích đàn ông mạnh mẽ, anh phải thể hiện chút khí khái đàn ông ra chứ, cứ trực tiếp mà nhào tới! Hơn nữa, anh không nghe nói à, phụ nữ ba mươi tuổi như sói, bốn mươi như hổ, anh như thế này không phải để tuổi xuân của cô ấy quạnh quẽ sao? Nói không chừng, người anh em của tôi tuy miệng không nói, thực ra là muốn quá đi ấy chứ!

Cái gì mà ba mươi như sói, bốn mươi như hổ? Cái gì mà cô rất muốn nhoài người tới? Cứ để Vương Xuân Đạo ngồi nói tiếp, cô còn mặt mũi gặp người khác nữa sao? Cô không vui ho nhẹ mấy tiếng, đánh động cho Vương Xuân Đạo đang trong

http://tieulun.hopto.org

trạng thái thao thao bất tuyệt đến "quên mình" này biết đường để tự kiềm chế lại.

Anh quay người nhìn thấy cô, đột nhiên cảm thấy bối rối, cũng ho khan một tiếng, đứng dậy, khách sáo hỏi Vương Xuân Đạo:

- Có cần uống trà không? - Ra ám hiệu kết thúc chủ đề giữa đàn ông với đàn ông.

Mấy năm nay, mối quan hệ giữa anh và Vương Xuân Đạo được cải thiện nhiều.

Đến bao lâu rồi mà bây giờ mới hỏi người ta có muốn uống trà hay không? Vương Xuân Đạo rất không thích kiểu vờ vịt như vậy:

- Được, anh đừng có chuyển đề tài! Nếu cứ tiếp tục thế này, tôi cũng phải nghi ngờ liệu có phải anh không còn uy lực nữa, cố ý kéo người anh em của tôi vào vào những ngày dở sống dở chết này hay sao?

Anh phút chốc ngượng ngập, chỉ có thể cố làm ra vẻ điềm nhiên đứng dậy đi vào phòng bếp pha trà.

Cả khuôn mặt Minh Minh gần như tái đi, vậy mà cậu ta vẫn còn tiếp tục nói vớt:

- Đàn ông già rồi, có một số mặt bắt đầu đi xuống, cũng là chuyện bình thường...

Đôi mắt cô khẽ nheo lại, rất "hòa hảo" ngồi xuống cạnh Vương Xuân Đạo, chỉ vào trán cậu ta:

- Gần đây chỗ này thế nào rồi? Đã chữa được chưa?

Vương Xuân Đạo không hiểu:

- Ở đâu? Mình khỏe mà, một đêm bảy lần cũng không thành vấn đề ấy chứ! - Đàn ông mới ba lăm tuổi thường rất tự hào vì mình đang cái tuổi hấp dẫn nhất.

Cô bới mái tóc của cậu ta ra, nhấc lớp "che đậy" tầng tầng của cậu ta, cuối cùng cũng tìm thấy "vùng không ngọn tóc" bằng đồng xu to nhỏ trên đầu cậu ta. Đây là bí mật giữa anh em với nhau, bởi có người vì điều này mà lo lắng, còn vì điều này mà mất ngủ đến cả tuần.

Quả nhiên, khi cô chạm nhẹ vào "mảnh đất trọc này", có kẻ mặt ngay lập sức biến sắc.

- Đúng là, mọi người đều già rồi... - Cô thở dài, đẩy đẩy vai anh ta.

- Cậu, cậu, cậu... - Người đàn ông trước nay chưa bao giờ nhận mình già, mười

http://tieulun.hopto.org

ngón tay giận dữ run lên - An Tử Minh, cậu được lắm! - Dám chĩa vào cái đầu sắp trụi hết của anh!

Cô không hề biết ăn năn nhún vai.

Bên đó...

Một câu bé đẹp trai làm tư thế "Pose" nghiêng mặt hoàn hảo, đang khoác lác với Duyệt Duyệt:

- Công chúa xinh đẹp nhất vườn trẻ, vừa mới gặp mình, lập tức hai mắt tròn xoe, phát ra ánh nhìn rất mơ màng say đắm. Mình biết, cô ấy đang ngưỡng mộ mình! Ồ, giống hệt như ánh mắt của bạn lúc này!

Trong ánh mắt tròn xoe của Duyệt Duyệt...

Cậu bé đẹp trai đắc ý, giống như người mẫu đang trên sàn catwalk bước đến trước mặt, đẩy nhẹ cằm Duyệt Duyệt:

- Vịt con xấu xí, nói đi, nói cậu yêu mình đi. - Ánh mắt như tóe điện.

Tiểu Duyệt bị sét đánh, đang định phản ứng lại, không ngờ chú Vương giận dữ tiến đến, một tay nhấc cổ con trai, gầm lên:

- Thằng ranh con, đã bảo đừng học tao nói chuyện cơ mà, không được gặp gái sáng mắt lên. - Anh xốc nách thằng bé phút chốc đã trở nên ngoan ngoãn như một chú mèo con lên, tức giận đùng đùng xô cửa đi ra ngoài.

Anh vừa pha trà xong, bưng trên tay, từ phòng bếp đi ra, thở dài:

- Cậu ấy giận rồi? - Vừa mồng một Tết đã đập cửa kêu như vậy.

- Không sao đâu, ngày mai cậu ta lại bình thường ấy mà, lại quẳng Mi Ca đến đây cho mà xem. - Vườn trẻ nghỉ đông, vì cùng mua nhà trong một khu, chỗ này của cô ấy giờ cũng thành nơi giữ trẻ.

- Không sao, dù gì thì kỳ nghỉ đông anh cũng rất rảnh, hơn nữa có hai đứa trẻ thì cũng vui hơn. - Anh cười nhẹ, không ngại chuyện giúp bạn cô trông con.

- Nhưng em sợ Mi Ca làm hư Duyệt Duyệt. - Cô khổ sở nói.

Năm nay, vì con gái sắp đi học, việc chọn trường, dạy dỗ con và hàng loạt những vấn đề khác khiến hai vợ chồng họ dần dần đã nói chuyện được với nhau.

http://tieulun.hopto.org

Cô lo lắng đi tới trước mặt cô con gái rõ ràng vừa bị "nhiễm điện" vẫn còn đang ngây ra của mình, nói một cách nghiêm túc:

- Duyệt Duyệt, không được thích những cậu con trai đào hoa nhé! - Con gái mới sáu tuổi, nếu lớn hơn chút nữa, vấn đề yêu sớm, chắc chắn sẽ làm cô rất đau đầu.

- Không đâu! - Duyệt Duyệt quay lại chu môi - Mi Ca trẻ con lắm, làm sao người lớn như bố được.

Muốn yêu người như bố? Cô lại trố mắt.

- Duyệt Duyệt thích một người khác cơ. - Biết là cô không nói nhưng cứ lo mãi về vấn đề này, anh nhấp một ngụm trà, cúi nhìn xuống mỉm cười.

- Bố này! - Duyệt Duyệt giậm chân - Bố đáng ghét, không được nói! Nếu bố kể với mẹ rồi, sau này con sẽ không nói bí mật với bố nữa.

Cô sững người. Bố con họ có bí mật? Lại còn không để cho cô biết, cô thấy bị tổn thương.

- Duyệt Duyệt đã nói cho anh là nó thích ai? - Bạn học trong lớp? Cô quay đầu hỏi anh.

Duyệt Duyệt chạy về phía bố, không ngừng đấm lên đùi anh:

- Bố xấu lắm! Không được nói! Không được nói! - Hoàn toàn là đang làm nũng bố.

Bị con gái thúc ép, anh hiếm hoi cười một cách sảng khoái.

- Không phải con nói, là anh đoán thôi. - Vì quan hệ công việc, bình thường đều là anh đưa đón con gái đi học vì thế anh có nhiều thời gian rảnh để quan sát và đoán tâm sự của con gái hơn cô.

- Là ai vậy? - Cô vẫn hỏi cái vấn đề hồi hộp này.

- Hình như hôm nay Tiểu Dị không đến làm bài tập? - Anh nhắc đến cậu bé, ra ý cho vợ biết.

- Bố xấu lắm! - Con gái giậm mạnh chân, mặt đỏ bừng, tức giận chạy đi chỗ khác.

Tiểu Dị... con riêng của chồng Khả Khả, cậu bé trông rất xinh xắn, lễ phép, lại rất ít nói ấy sao?

http://tieulun.hopto.org

Cô chợt có chút thất thần. Cậu bé đó có đôi mắt to tròn, rất giống...

Ba năm trước, thông qua mai mối giới thiệu, Khả Khả cưới anh Tô, anh Tô mấy năm trước mất vợ, có một đứa con trai, Tiểu Dị trông rất xinh xắn, nhìn không giống ông bố trông rất bình thường của nó chút nào. Anh Tô rất chất phác, vừa nhìn đã biết là kiểu người chân thành có thể yên tâm giao phó cả cuộc đời.

Đứa trẻ đó cùng tuổi với Duyệt Duyệt, hai đứa cũng có duyên trở thành bạn học cùng lớp, Duyệt Duyệt tính cách bạo dạn, thường rủ Tiểu Dị đến cùng làm bài tập, vì mẹ kế là bạn thân với cô, Duyệt Duyệt thông minh thường lấy việc không biết làm bài tập làm lý do, mỗi lần đến nhà cô Tiểu Dị thường đỏ bừng mặt xấu hổ.

- Đừng lo, con lớn rồi, tất nhiên phải có tâm sự riêng của nó. - Anh cất tiếng an ủi.

Cô chớp mắt nhìn anh. Anh đã làm thế nào? Con gái từ nhỏ đã rất quấn anh, quấn đến mức cô có chút ghen tị. Mấy năm mới tái hôn, cô đã từng thực sự hy vọng anh có thể có ai đó bên ngoài, như vậy khi đối diện với anh, cô sẽ không có tâm trạng mâu thuẫn ấy. Thế nhưng, giờ còn có thể không?

Con gái dần dần lớn lên, mặc dù tính cách cởi mở nhưng đồng thời cũng có một trái tim rất nhạy cảm và tinh tế, nếu như ở trong một gia đình không hòa thuận, chỉ có thể gây ra tổn thương. Sau khi có con, cô thực sự có thể hiểu được cái tâm trạng, mỗi đứa con đều là sinh mệnh của cha mẹ, là điều kỳ diệu khiến người ta có thể chấp nhận thỏa hiệp với số phận.

- Anh cũng đi nghỉ đi, Duyệt Duyệt để em trông. - Cô nhẹ nhàng nói.

Thời gian quả thực là phương thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương.

Khó khăn lắm cô mới dỗ được Duyệt Duyệt ngủ. Bên ngoài, có người bấm chuông cửa.

Cô vừa mở liền thấy xuất hiện một đám trẻ con.

- Chào cô ạ! Chúng em đến chúc tết thầy, thầy có ở nhà không ạ? - Từng khuôn mặt tươi cười trẻ trung và ngây thơ lấp lánh khiến cô thấy không quen.

Lần đầu có học sinh đến nhà chúc tết, lần đầu tiên được gọi là cô, thực ra mà nói, cô vẫn chưa quen.

Sau khi Duyệt Duyệt vào tiểu học, anh có rất nhiều thời gian, cô cho anh quay về nghề cũ, dù gì thì cũng có rất nhiều người đợi anh quay trở lại, không ngờ anh lại

http://tieulun.hopto.org

nhận lời mời dạy học ở trường cũ.

- Các em đợi chút, để cô đi gọi thầy. - Lịch sự pha trà mời lũ trẻ xong, cô đi gõ cửa phòng anh. Gõ mấy lần, không thấy động tĩnh gì. Cô vặn cửa vào. Chồng cô vẫn đang mặc nguyên quần áo nằm trên giường ngủ say.

- Lương! - Cô gọi anh Anh vẫn chưa tỉnh.

Cô đến gần anh, ngồi bên cạnh giường, anh ngủ say như vậy, cô do dự không biết có nên đánh thức anh hay không. Cô đặt tay lên vai anh, cảm giác ấm áp cuồn cuộn từ cơ thể anh lan đến bàn tay cô. Cô không nỡ lay anh. Thì ra cô cũng đã giống con gái, đã biết thương anh.

Cô thu tay về, nhưng vô tình ngạc nhiên phát hiện, tóc mai anh đã có vài sợi bạc. Mấy năm nay, anh quả thực là cả thế giới đối với mẹ con cô. Thế nhưng, cô lại quên mất rằng, anh cũng có thể già, cũng có thể mệt...

Sống mũi cay cay.

Chăm sóc con, anh đã quen với những giấc ngủ không say, tỉnh dậy, từ từ mở mắt.

Cô đang định lên tiếng thì bị đôi bàn tay ấm áp của anh che lại, anh quay mình, giơ tay ôm chặt lấy cô.

Cô đang định đưa tay đẩy ra, nói với anh bên ngoài có học sinh đến.

- Một chút thôi, để anh ôm em một chút thôi, được không? - Vừa tỉnh dậy, giọng nói của anh khàn đặc.

Cô sững người ra một lúc.

“Mẹ ơi, Duyệt Duyệt lớn rồi, không bám lấy mẹ với bố nữa đâu! Duyệt Duyệt không nhất thiết phải có em, nhưng mẹ về ngủ với bố đi, được không?” - Con gái lớn dần, có một số chuyện cũng nhạy cảm hơn.

Cô nhắm mắt, nhớ đến lời con gái, cứ để yên cho anh ôm. Cô biết, thời gian anh cho cô để chữa lành vết thương đã rất lâu rất lâu rồi, cô cảm kích sự khoan dung của anh trong suốt mấy năm nay.

Chỉ một cái ôm, cơ thể anh đã dần dần phản ứng, thế nhưng, anh không làm gì thêm nữa. Anh đã tự hứa với mình, sẽ chầm chậm theo đuổi cô.

Cho dù, hết cả đời người.

http://tieulun.hopto.org

Cho dù chỉ là dùng cách này để ở bên cô và con gái, anh cũng đã cảm thấy rất mãn nguyện, rất mãn nguyện. Cô có thể ở bên anh là do ông trời ban cho, đã quá nhiều, quá nhiều rồi. Cô không yêu anh, không sao cả, bởi vì tình yêu của anh rất nhiều, rất nhiều, đủ để gánh đỡ gia đình này.

Tay cô chầm chậm đưa lên eo anh, ôm lại anh. Vết thương của quá khứ, đã dần dần rời xa cô.

Vợ chồng lúc trẻ, làm bạn lúc già. Anh là người nhà của cô.

Sau những yêu đương mãnh liệt cháy bỏng, chỉ còn những điều bình dị ở lại, cô và con gái đều cần một hạnh phúc bình dị. Hai người họ ôm nhau, không có những nụ hôn, không có sự hòa trộn về thể xác, nhưng cảm nhận được sau bao nhiêu năm, trái tim họ, đang xích lại gần nhau.

4

Chủ nhật.

- Bố ơi, mẹ ngủ say thật đấy.

- Suỵt, đừng đánh thức mẹ, con mà làm mẹ thức dậy là bố đánh đòn đấy nhé!

- Hứ, bố thiên vị, chỉ yêu mẹ, không yêu Duyệt Duyệt!

- Bố yêu cả hai.

- Bố gạt con, giờ bố chỉ thích ôm mẹ ngủ, không thích ôm Duyệt Duyệt ngủ nữa!

- Hừ, Tiểu Duyệt Duyệt, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Hình như sắp lên mười rồi đấy, đã sắp thành thiếu nữ rồi, còn đòi ngủ cùng với bố, không xấu hổ à?

- Không phải là đòi hay không! Hứ, bố, bố lại chuyển chủ đề.

- Con nên đến lớp rồi đấy.

...

Trong giấc mơ, bên ngoài cửa thấp thoáng cuộc trò chuyện của bố và con gái.

Trong giấc mơ, cô khẽ mỉm miệng cười.

Cô đợi lúc lâu, ngoài cửa rất im lặng, hai giọng nói quen thuộc vô cùng quan

http://tieulun.hopto.org

trọng trong cuộc đời cô, đột nhiên biến mất. Trong lòng, lo lắng kỳ lạ.

Cô mở mắt ra, tỉnh lại, trong chăn lạnh ngắt, căn phòng trống rỗng, chỉ có mình cô. Cô sờ lên trán mình, vẫn hơi sốt, nhìn lên đồng hồ, đã là buổi sáng chín rưỡi rồi.

Mười giờ sáng hôm nay, lớp con gái có tiết học dẫn chương trình cho trẻ em, cô nhỏm dậy, vội vàng mặc áo ngủ, chạy nhanh ra cửa. Anh đang dắt tay con gái đã ăn mặc chỉnh tề hình như chuẩn bị đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Lương Tử Tích quay đầu lại, bắt gặp cặp mắt hơi có vẻ lo lắng của cô.

- Cháo anh nấu xong rồi! - Anh dặn dò.

An Tử Minh gật đầu.

- Mẹ à, hôm qua mẹ sốt cả đêm đấy, mẹ đắp nhiều chăn vào, mẹ phải chăm sóc tốt bản thân để nhanh khỏe lại nhé! - Lời căn dặn từ đáy lòng Duyệt Duyệt.

Khóe môi cô hé cười.

- Anh đưa Duyệt Duyệt xuống dưới nhà, một lát sẽ quay về! - Lương Tử Tích nói với cô.

Cô lại gật đầu.

Bên ngoài vọng lại tiếng đóng cửa khô khốc, anh dắt tay con gái đi ra.

Cả căn phòng chìm trong im lặng. Nhưng trong lòng cô không thấy sợ hãi nữa. Bởi vì cô biết, anh và con rồi sẽ về. Họ thực sự tồn tại trong cuộc sống của cô, ba người không thể rời nhau.

Cô tự múc cho mình một bát cháo, yên lặng, chậm rãi nuốt từng thìa. Tiếng chuông thoại bên cạnh vang lên, cô nhấc máy

- Tích à, Duyệt Duyệt nói mẹ nó bị ốm, con dâu giờ sao rồi? - Đầu dây bên kia là giọng nói lo lắng của bà Lương.

- Phải rồi, bệnh có nặng không con? - Bên cạnh ống điện thoại, ông Lương cũng nói xen vào.

Cô hơi sững người.

Cô nhớ mơ hồ, lúc cô và Lương Tử Tích tái hôn, bà Lương còn hớn hở đắc ý, nói

http://tieulun.hopto.org

là do một tay mình tác thành cho nhân duyên của con trai với con dâu. Thì ra, tối hôm đó, cô quả thực là bị bỏ thuốc, nhưng người bỏ thuốc lại không phải là Lương Tử Tích.

Lúc đó, phản ứng của cô vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến mức có chút oán hận, bà Lương cho dù có sau này mới biết chuyện, cuối cùng qua thái độ của cô cũng có thể hiểu ra, hoảng hốt vô cùng.

Mười năm nay, mỗi lần lễ tết, đều là Lương Tử Tích một mình dẫn Duyệt Duyệt về quê. Bà Lương lo sợ, ông Lương không thể hiện gì, cô không hề liên lạc hỏi thăm hai ông bà, còn ông bà cũng không hề chủ động lên thành phố, ngay cả lúc cô và Lương Tử Tích mua nhà mới.

- Bố, mẹ, con không ốm, chỉ là bị cảm lạnh chút, nên hơi sốt thôi! - Cô ôn tồn trả lời.

Đột nhiên nghe giọng cô, đầu dây bên kia im lặng mấy chục giây.

- Con, con dâu sao? - Tiếng bà Lương có chút run rẩy, bởi vì kích động, bởi vì không biết tiếp theo nên làm thế nào.

- Vâng, mẹ, con đây.

- Mẹ... sốt, hết sốt chưa con? - Gần bảy chục tuổi, bình thường bà vẫn thừa sức cãi nhau với người trong thôn vậy mà giờ bỗng trở lên lắp bắp.

- Hết sốt rồi ạ. - Cô cũng từ tốn trả lời.

Không khí trở lên ngượng ngập, bởi vì, bà Lương lúc này xúc động đến không biết nên nói gì.

- Để tôi! - Ông Lương cầm lấy điện thoại, trấn tĩnh vài giây rồi tìm một chủ đề an toàn để nói - Minh Minh, gần đây công việc của con có tốt không?

- Rất tốt bố ạ. - Cô lễ độ trả lời.

Đúng lúc đó, tiếng chìa chuyển động ổ khóa vang lên, cô lắc lắc đầu, nghĩ là do mình tưởng tượng.

- Em đang gọi điện cho ai vậy? - Anh cởi giày ra, bước đến trước mặt cô.

An Tử Minh sững người. Sao anh lại về rồi?

- Duyệt Duyệt để quên đồ à? - Cô hỏi theo trực giác.

http://tieulun.hopto.org

- Không, con gái một người bạn của anh không phải học cùng lớp năng khiếu với Duyệt Duyệt sao? Vừa rồi anh ấy ở dưới nhà, đón Duyệt Duyệt cùng đi luôn rồi. - Anh nhẫn nại giải thích.

Mặc dù như vậy, nhưng lần nào anh cũng luôn tự mình đưa đón con, một lần cũng chưa từng để lỡ.

- Là bố mẹ! - Cô hỏi - Anh có nói chuyện với bố mẹ không?

- Ừ! - Anh lúc đầu nghĩ là bố mẹ vợ, bắt máy xong mới biết là bố mẹ mình. Anh liếc nhìn cô, ánh mắt rất phức tạp.

- Tích à, vừa rồi có phải là Minh Minh không con? Mẹ đã nói chuyện được với nó rồi! - Bà Lương lập tức giằng lấy điện thoại, phản ứng giống như vừa mới được tiếp cận ngôi sao giải trí, xúc động, vui mừng, như người già quay về thành trẻ nít vậy.

Anh ậm ừ trả lời bố mẹ vài tiếng, một lát sau cúp máy.

Cô đang tiếp tục ăn cháo.

- Để anh làm vài món cho em nhé? - Anh ngồi trước mặt cô.

Cô lắc đầu.

Anh đưa tay ra sờ lên trán cô. Sau vài giây, anh nhíu nhíu mày:

- Hình như vẫn còn hơi sốt!

- Em hết khó chịu rồi! - An Tử Minh mỉm cười.

Anh dường như không tin, nâng trán cô, dùng môi áp nhẹ vào, cảm nhận cái nhiệt độ trực tiếp nhất, chân thực nhất.

An Tử Minh không cự tuyệt, không hiểu sao, trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Tối qua cô bị sốt, anh cả đêm không ngủ ở bên chăm sóc, liên tục sờ trán cô, còn dùng cồn giúp cô hạ nhiệt độ, cứ lật đi lật lại nhiều lần.

Anh buông cô ra, đúng là người cô vẫn còn hơi nóng.

- Tối qua anh không ngủ chút nào, mau đi ngủ bù đi, buổi chiều còn có cuộc họp với Hiệp hội Luật sư nữa. - An Tử Minh giục anh.

http://tieulun.hopto.org

- Không, anh hoãn cuộc họp buổi chiều rồi! - Anh điềm tĩnh nói. Duyệt Duyệt anh còn nhờ bạn bè chứ đừng nói chỉ là một cuộc họp.

Trong mười năm sau tái hôn này, anh chưa từng làm cô có cảm giác cô đơn bị bỏ rơi, bất cứ là thời gian nào, anh luôn ở bên cô. Việc gì anh cũng rất chu đáo, việc gì cũng vì cô trước tiên, có lúc đến Duyệt Duyệt cũng thấy ghen tị. Còn cô, cho dù có là gỗ đá, cũng không thể không có chút cảm xúc nào, càng huống hồ họ còn là vợ chồng.

Cô ăn cháo xong, bưng bát lên, anh đứng dậy cầm cầm lấy:

- Về phòng nghỉ đi, để anh.

An Tử Minh hơi sững lại, nhìn theo cái bóng đang lau rửa trong bếp của anh, ngây người. Lồng ngực, có cảm giác nóng lên.

Cô quay người, bước chậm rãi về phòng, từ từ ngồi xuống dựa vào thành giường. Trong tầm mắt có thể nhìn thấy một bộ đồ lót màu đỏ đang bay phấp phới ngoài ban công, là bộ đồ tối qua cô đã thay ra, anh đã giúp cô đem giặt từ khi nào?

Dường như mọi thứ đang dần trở lại quỹ đạo, cô nhớ rất lâu rất lâu rồi trước đây, khi đó họ còn chưa ly hôn, mỗi lần chỉ cần cô cảm thấy không khỏe, anh liền xắn tay áo lên làm mọi việc nhà, ngay cả những đồ lót của cô anh cũng sẽ bao hết. Chỉ có hai người rất thân mật mới có thể như vậy.

Một lát sau, anh rửa xong bát đĩa trở về phòng, việc đầu tiên là lại sờ trán cô.

- Có phải anh đã hơi lo lắng quá rồi không? - Kéo tay anh xuống, cô cảm thấy buồn cười.

- Anh không thể không lo lắng, đều là lỗi của anh... - Anh hơi có chút phiền muộn.

- Liên quan gì đến anh? - Cô cảm thấy kỳ lạ.

Anh do dự một chút.

- Sao lại không liên quan đến anh, tối hôm kia... anh... anh đã quá kích động. - Đã hại cô nhiễm lạnh.

An Tử Minh ngượng ngập, bởi cô tất nhiên biết anh đang ám chỉ điều gì.

Tối hôm kia, anh thực sự rất kích động. Bởi vì cái buổi tối hôm ấy sau bao năm lại cùng chung chăn gối, cô đã nói câu: “Thực ra em cũng không để ý”. Đợi chờ bao

http://tieulun.hopto.org

nhiêu năm, đã nghĩ là không nên ôm hy vọng nữa, thế nên, đột nhiên đạt được, không thể làm anh không kích động.

- Lương, vài hôm nữa là ngày giỗ của Trần Phong, anh có muốn đi cùng với em không? - Cô hỏi anh.

- Có, có thể sao? - Thì ra anh cũng có thể kích động đến run lên như mẹ.

- Có thể. - Cô gật đầu.

Cô muốn mang anh đến gặp anh Phong, nói với anh Phong, Minh Minh đã trưởng thành và sống rất tốt.

- Tết năm nay, em cùng anh và Duyệt Duyệt về quê nhé. - Đối với chuyện "không biết điều" trong mấy năm nay, cô đã hối hận.

Anh dang tay, ôm lấy cô thật chặt.

Điểm bắt đầu thế giới dường như đã trở về với cuộc sống của anh.

- Lương người gỗ, đừng ôm chặt thế, em không thở được nữa rồi. - Cô khẽ chớp xóa đi vệt nước long lanh trong khóe mắt, mỉm miệng cười nói.

Hết

http://tieulun.hopto.org